PARTIS SECUNDÆ TRACTATUS QUARTUS

Qui est

IN SIPHRA DE ZENIUTHA

Seu

LIBRUM MYSTERII

COMMENTARIUS

è manuſcripto à R. Chajim Vital juxta tradita R. Jezchak Lorja Germani edito latinitate donatus:

In quo

Magna ex parte etiam illuſtrantur ambo Tractatus, qui vocantur Idra, tam rabba ſive major, quam ſuta ſive minor.

Nec non

COMMENTARIUS ALIUS

generalior in omnes hos tres Tractatus methodicus è ſcriptis R. Naphthali Hirtz F. Jacob Elchanam collectus & translatus.

IN SIPHRA DE ZENIUTHA,

Seu

LIBRUM OCCULTATIONIS

Commentarius R. Jizchak Lorjensis Germani; è Manuscripto, translatus.

§. 1. ספרא דצניעותא; *Liber Zeniutha, seu occultationis.* Hoc nomen explicandum est juxta sensum dicti illius Prov. 25. v. 2. כבוד אלהים הסתר דבר; *Gloria Dei est, celare verbum.* Item juxta illud Prov. 11, 2. ואת צנועים חכמה *& cùm latentibus est Sapientia.* [Sensus est, De occultis & occultandis, occulto quoquoque loquendi genere hic agi. Forte quoque Autor hujus Libri, nempe R. Schimeon Ben Jochai, hoc nomine alludit ad tempus, quo Librum hunc composuit, cùm scilicet per annos duodecim occultaretur in spelunca quadam præ metu Romanorum.]

§. 2. ספרא דתקיל במתקלא Liber qui describit Librationem Bilancis, &c. Bilanx vocantur Mas & Fœmina: sicut scriptum extat in Sohar sectione Pekude: *Qui matrimonium contrahunt, dicuntur constitui per modum Bilancis, cum scilicet mares & fœminæ invicem coalescunt, &c.* Et sic quoque reperimus in Idra minore in Deuter. col. 562. *Cum Senex Sanctissimus occultissimus omnium occultorum, restaurationem instituere vellet, omnia conformabat per modum maris & fœminæ: tali nempe loco, (& modo) ut continerent marem & fœminam: (Priora enim) non subsistebant,* (in naturis suis solitariis;) *sed statu alio* (dandi & accipiendi subsistebant) *ceu mas & fœmina. Hæc sapientia, continens omnia cum prodiret & elucesceret è Sene sanctissimo; non eradiabat nisi ceu mas & fœmina; Hæc Sapientia extendebatur & inveniri poterat, quæ mas & fœmina erat. Sapientia* (enim dicitur) *Pater; Intellectûs informatio,* (*dicitur*) *Mater.* (Ita tamen ut) *Sapientia & Mater intelligendi in unam conformarentur Bilancem maris & fœminæ: & per illos omnia subsistunt sub androgyneitate* (simili:) *quod nisi fieret, non permanerent &c.* Hæc ibi.

§. 3. Sensus est hic. Senex sanctissimus tria habet capita: Unum est Sapientia occulta, quæ non manifestatur, quia idem est ac si non esset; cum (Sapientia) alia manifestetur per triginta duas semitas; hæc autem (de qua hic agimus) dicitur occulta. Caput secundum, hoc sublimius, est senex Sanctissimus, corona summa. Nomen tertii est: Caput quod nec cognoscit nec cognoscitur; (quia nec ipsum novit, nec inferiora norunt, quid in hoc capite sit; quia non cohæret nec cum Sapientia, nec cum Matre intelligendi. Et hoc vocatur. אין סוף Infinitum.

§. 4. Sed Corona summa, qui est Senex sanctissimus, occultissimus omnium occultorum conformatur in sapientia occulta ad instar maris & fœminæ.

§. 5. Ista enim Sapientia occulta exponitur per tria Tetragrammata (quæ continentur in tribus dictis (1.) Psal.97.v.1.& Psal.99.v.1.(2.)Ps.10. v.16.& (3.)Ps.146,9.) quæ sunt duodecim literæ, nempe יהוה׳ יהוה׳ יהוה: & ipse Senex continet ea, unde tredecim; Metra (scilicet) Miserationum. Et hæc se habent ad instar Maris & fœminæ; ut septem sint masculina; & sex fœminina: sicut dicitur in Libro Bahir: eademque sunt radix Pulchritudinis & Regni. Et huc pertinet dictum illud R. Nechonjah Filii Kanah, quando inquit: & convertuntur in Pulchritudinem & Regnum; ibidem enim radicantur sex partes Masculi, & sex partes Fœminæ.

§. 6. Et hic est sensus verborum illorum supra ex Idra allegatorum: אתקין כולא כעין דכר ונוקבא omnia conformabat per modum maris & fœminæ. Ubi intelligitur Benignitas superna, quæ designatur in Fronte, & deorsum extenditur in Barbam; quæ sub se continet Patrem & Matrem. *Non igitur subsistere poterant in alio statu*, cum ab illo exirent & eradiarent, *nisi ut mas & fœmina*; qui sunt, Pater, Sapientia; & Mater, Intellectus largitio; sicut postea subjungit: *Hæc sapientia*, nimirum antequam extenderetur in triginta duas semitas; *cum prodiret & eradiaret è sene Sanctissimo, non effulgebat, nisi ut Maris & fœminæ* naturam habens: quia Intelligefactio (sit venia Verbo;) in ipsa latebat. Et cùm *extenderetur, inveniri poterant* & manifestabantur, quæ occulta fuerant: & existebant *sub statu Androgyneitatis.* Et hæc est litera יוד Jod; quæ extensa antrorsum & deorsum fit ד Daleth.

§. 7. *Hæc Sapientia & Mater intelligendi una libra ponderati sunt in marem & fœminam:* quia ambo æqualis sunt quantitatis; nec ita sicut se habet uxor Microprosopi, quæ marito non est sociata, nec tam magna ut ipse; quia à tergo Microprosopi incipit. Et hoc ipsum est, quod paulò infra subjungitur in Idra hac: *Sapientia & Mater intelligendi simul exeunt & simul habitant.* Nam quando Sapientia prodit, Mater intelligendi in ipsa includitur; & hoc est illud; *Simul exeunt.* Et paulò post: *Ambo æquales sunt*; id ipsum est, quod dixerat: *simul commorantur.*

§. 8. *Et in illis omnia subsistunt:* Ubi intelligitur Pulchritudo & Regnum. *Ceu mas & fœmina. Quod nisi foret*, ut in supernis esset initio & receptio: *non subsisterent.* Hoc igitur est, quod Textus dicit: סברא דתקיל במתקלא *Liber qui enarrat constitutionem Bilancis.* Id est: Marem & fœminam, prout explicuimus: Quod nempe Autorem Emanationis supremum oportuerit introducere statum Maris & fæminæ, ut tota Emanatio hoc modo concatenaretur: & Judicia mitigarentur (& mutarentur) in miserationes: quia Mas denotat miserationes & amores; fæmina autem judicia & rigores; sicut notum est.

§. 9. Hinc omnes Reges, qui regnarant in Edom; qui est locus in quo omnia judicia consistunt; extirpati sunt: donec veniret Rex ultimus, cum uxore sua; adeoque Mas & fœmina; amor & rigor, & simul mitigarentur, prout in sequentibus Liber occultationis porrò declarabit. Pergit enim:

§. 10. &c. דעד לא הוה מתקלא *Antequam enim esset bilanx* &c. Scito, quod in

in Pari ſummo, id eſt in Patre & Matre; antequam conformaretur Senex ſanctiſſimus, Pater faciem ſuam averteret à Matre; ſicut averſa eſt facies Microproſopi ab uxore ſua. Et hoc ipſum eſt illud, quod dicitur ſectione Breſchith: col. 20. *Reſpondebat illi: ô litera Zade; tu quidem vocaris Zade, vel etiam Zadik, i. e. Juſtus: ſed debebas eſſe occulta; nec decebat, ut tam manifeſta eſſes: ne occaſio calumniandi daretur mundo. Quare hoc? נ Nun erat; & veniebat י Jod, litera Nominis Sancti, eidemq́ insidebat, & cum ipſo uniebatur. Et hoc myſticè continetur in eo, quod Deus cùm conderet Adamum Protoplaſten, androgynon ipſum crearet. Hinc litera Jod faciem ſuam retrò convertebat hoc modo* ׳ɾ *; nec facies erga ſe invicem convertebant; hoc modo* י &c. Hinc apparet, quod צ litera Zade ſit נ Nun; cui inſidet litera י Jod: unde exurgit figura צ: Jod autem faciem ſuam avertit à Nun.

§. 11. Unde Liber occultationis dicit: לא הוו משגיחין אנפין באנפין *facies ad faciem non convertebatur.* Id eſt: Per Jod intelligitur Pater; Per Nun autem Mater, cui tribuuntur quinquaginta Portæ Intelligentiæ. Unde textu allegato dicitur: *Debebas eſſe occulta, non decebat tam manifeſtam eſſe.* Mater enim non eſt de mundo manifeſto, ſed eſt de mundo occulto, qui dicitur עלמא דאתכסיא Mundus abſconditus.

§. 12. Per Adamum Protoplaſten autem intelligitur Adam Kadmon, anterior ille; Sapientia, & quidem prima omnium. Hinc textus inquit: *Antequam eſſet libra facies faciem non reſpiciebat.* Sicut enim Microproſopus & uxor ejus junctis tergis prodierunt, facie ad faciem non converſâ; (quamvis enim prodirent; tamen ibidem cohærebant.) Sic etiam in ſupernis; antequam Adam anterior conformaretur in marem & fœminam, & introduceretur ſtatus bilancis, Pater & Mater de facie ad faciem ſeſe non contuebantur. Pater enim denotat Amorem perfectiſſimum; & Mater rigorem perfectiſſimum; & hæc faciem aliorſum convertit.

§. 13. Et omnes ſeptem filii ſuperni, qui ab illa prodierant, per quos intellige מלכין קדמאין *Reges* illos *priores*, qui regnarunt in Edom; quæ eſt Binah, Mater filiorum, quæ genuerat ſeptem, Jer. 15. v. 9. qui omnes erant rigores perfectiſſimi, neque nexum vel radicem habebant in Sene ſanctiſſimo; מתו i.e. *mortui ſunt.*

§. 14. Et hæ quoque ſunt illæ ſcintillæ, in quibus nihil ineſt. Et ſcintillæ iſtæ diſperſæ ſunt per Lumen illud intenſiſſimum, quod erat Radix Judiciorum; quodque reconditum fuerat in viſceribus Matris; quæ eſt Mater intelligendi, à qua Judicia exſuſcitantur: ſicut dicitur in Idra minore. De his etiam dictum in Sohar ſectione Pekude, quod vibrante בוצינא דקרדינותא i. e. *Lumine intenſiſſimo, Idea emiſerit ſcintillas; quarum ſumma aſcenderit ad trecentas & viginti; quæ proſilierint quaquaverſum. Et ſic ſcorias ſeparatas fuiſſe* מגו מחשבה *ex Idea, ut purior maneret. Et hæ ſcoriæ fuiſſe dicuntur Mundi priores; qui illicò mortui ſint.* Quorum verborum hic eſt ſenſus: Quod Senex Sanctiſſimus differre coactus fuerit conformationem ſuam, donec prodiiſſent iſtæ ſcintillæ; quippe quæ eſſent judicia rigoroſiſſima, & quibus immixti eſſent cortices. Ubi deinde ſcoriæ ab illis ſeparatæ ſunt, & emundatum fuit, quod emundari potuit, cortice infrà ſubſidente; ut ſic diſtinctio fieret inter ſanctum & inter prophanum.

§. 15. Et ſic quoque deinceps, cùm ſenex iſte ſcire vellet, utrum mitigata eſſent judicia, prodierunt Kain & Hebel: (ſicut infrà dicemus:) & ſic ſcoriis ab Idea ſeparatis, hæc purificata eſt.

§. 16. Ratio autem, quare numerus iſtarum ſcintillarum dicatur eſſe trecentarum & viginti, ſic indagari poteſt: ſi eas dicamus correſpondere cum trecentis & decem mundis prodeuntibus à Sapientia; additis decem, quæ à Matre intelligendi veniunt: ſic erunt trecenti & viginti. Ex adverſo igitur horum prodierunt judicia. Quia & hoc in caſu unum alteri oppoſuit Deus.

§. 17. Porrò etiam ſectione Tasria dicitur: *E lumine intenſiſſimo prodeunt trecentæ viginti quinq; ſcintillæ, quæ ſimul uniuntur in latere ſeveritatis, & vocantur Severitates. Hæ ſociatæ impregnant ſpiritum quendam; & cùm eædem in corpus ingrediuntur, vocantur nomine* איש *viri &c.* Et iſtæ ſcintillæ ſunt primæ illæ, quæ deſtructæ ſunt, iterumque ſtabilitæ, cùm conformaretur Senex ſanctiſſimus & Microproſopus: & unitæ ſunt in Microproſopo, qui propterea vocatur Vir belli, de quo hic ſermo eſt.

§. 18. Scintillæ autem reſiduæ ſunt quinque Severitates, quæ illarum ſunt radix, è quibus illæ prodierunt. Suntque myſterium literarum duplicium מנצפך, quæ cum quinque hiſce ſeveritatibus correſpondent. Scito autem, quod nomen דין i.e. Judicium, cujus numerus eſt 64, quinquies ſumtum, efficit trecenta & viginti. Et nomen אדני, quod denotat judicium remiſſum, cujus numerus eſt 65, quinquies ſumtum efficit trecenta & viginti quinque. Quod notes.

§. 19. Et iſti Reges, quia nondum erat ſtatus bilancis; neque Senex Sanctiſſimus conformatus erat in ſtatum maris & fœminæ; nullum habebant attactum in ſupernis: unde mortui ſunt.

§. 20. Ratio autem mortis ipſorum hæc erat, quia nullam habebant radicem in Sene Sanctiſſimo; nec etiam Sapientia, quæ ab hoc Sene prodibat, ipſorum erat radix, & hi illam nullatenus contingebant; Omnia enim hæc meræ erant Miſerationes, & Amor ſimpliciſſimus; illi autem judicia erant rigoroſa. Unde facies ſe invicem non reſpiciebant: nec enim Pater reſpiciebat Matrem, quia ab hac prodibant judicia. Nec Macroproſopus reſpiciebat Microproſopum: Et licet Microproſopus faciem ſuam converteret ad illos, ut eos illuminaret, & influxu ſatiaret; quia tamen nullam in eo habebant radicem, hinc patet, quod nulla facies ad ipſos converſa fuerit.

§. 21. Hinc porrò dicitur: &c. וזוניהון לא אשתכחו *Et alimenta eorum non inventa ſunt.* Nutrimentum autem & robur illorum conſiſtere debebat in radicibus, & in ſtirpibus ipſorum ſupernis; quæ nondum inveniebantur in Sene Sanctiſſimo. Vel etiam dici poteſt, nomine Regum intelligi ſeptem illos Reges Edomiticos: & per alimenta illorum intelligi ſcintillas ſupradictas. Vel etiam intelligi poſſunt coronæ illorum, & urbes, quæ ſingulis tribuuntur è ſeptem illis Numerationibus: v.g. cùm Nomen עב, ſeu quod valorem habet 72, tribuitur Benignitati: & nomen מב ſive quòd valet 42; Severitati: & nomen נב ſive valoris 52, (vel כב ſive 22,) pulchritudini: & ſimilia plura: Hæc autem tunc non reperiebantur ob nimiam judiciorum copiam, quæ tunc prævalebat, ut dictum ſuprà.

§. 22.

§. 22. Porrò sequitur: &c. וארעא אתבטלרת *Et terra desolata erat.* Ubi intelligitur Regnum seu numeratio ultima, quæ erat vacua & inanis. Quia nullis existentibus fluminibus nullum datur mare. Illa enim ex seipsa nihil habet: hinc dicit אתבטלרת i. e. *quasi nihil erat*: quia ab illis nihil penitùs accipiebat: Sed opus illius in hoc saltem consistit, ut à masculo accipiat amores; cùm ipsa merus sit rigor & judicium; quæ invicem sunt temperanda, ad producendam creationem, & catervas ejus superas & inferas. Ad habitandum enim creata est; & cùm in illa prævalent judicia rigorosa, ipsa inanis est, quia non potest exercere actus suos operativos.

§. 23. Sequitur in textu עד רישא דכל כסופין *donec caput omnium maximè desideratum*, &c. Hoc est caput, quod non cognoscitur, & non annectitur. Et hoc vocatur אין סוף ut supra scripsimus. Et hoc est desiderium, quo omnia abripiuntur, & ad quod omnia appropinquare desiderant; imò ipse quoque Senex, quem tamen omnia contingere nituntur, ipse etiam appetit atque desiderat unionem cum isto capite, quod quasi caput non est.

§. 24. לבושין דיקו אתקין ואחסין *Vestimerta honoris paravit & communicavit.* Hæc vestimenta comparata sunt, ut (nimium) illud lumen iisdem indueretur atque absconderetur. Hæc autem occultatio fuit causa manifestationis: quia nemo sustinere potuisset tantam lucis vim, multo minus eâdem frui, nisi mediantibus his vestimentis. Similis locô, consideretur sol, quem homo oculis contueri non potest ob nimiam splendoris ejus vehementiam; nisi hanc cohibeat interpositô velô quôdam vel mediô aliô: tunc enim frui potest luce ejus. Quod si igitur lumen aliquod multò sit intensius, ibi sanè longè pluribus opus est velamentis, ut quis luce illâ frui queat. Et hæc est mens, quare vestimenta hæc honorificentissima præparata sint: prout & in Sohar multis in locis dicitur: *Hoc vestitum sive indutum atque contectum est illo.*

§. 25. Vestimenta autem ista sunt: Cranium; ros crystallinus intra cranium; membrana aëris purissima & clausa; capilli ad instar lanæ mundæ, æqualiter dependentes; beneplacitum beneplacitorum, quod est frons; visio aperta, id est, oculus; & duo foramina nasi cum ipso naso: quæ sunt partes septem cranii; correspondentes septem vocibus initialibus historiæ Creationis. Quomodo autem paratæ sint, paulò infra declarabitur. Septem autem ista sunt inferiùs, & reperiuntur in septem partibus Macroprosopi. Atque hinc dicit ואחסין Et communicavit: quia ab illis dependent septem etiam partes Microprosopi & Uxoris ejus, quibus communicatæ sunt septem istæ conformationes, ut paulò infra latiùs diducetur.

§. 26. האי מתקלא תלי באתר דלאהוה *Hæc libra pendet in loco, qui non est*: i. e. Sapientia occulta, quæ est in Sene Sanctissimo, quæq; constituta est in statum maris & fœminæ, ut scripsimus supra: hæc, inquam, dependet à Sene, qui est אין quasi nonens, idemque est, ac si non esset. Senex enim iste comprehendit eos, & ab eo dependent. Sicut dicit R. Schimeon Ben Jochai super quo pax, in Idra minore: quòd in Microprosopo sint; & à Sene dependeant: Ubi sensus est, quod ibi sint modò quôdam valdè occultô,

§. 27.

§. 27. אתקלו בידה אינון דלא אשתכחו i. e. *Eâdem ponderati sunt illi, qui non reperiebantur:* Nimirum Reges primi, de quibus suprà diximus, quod non ampliùs reperti fuerint, (quia destructi, confracti, & mortui erant;) librati sunt hâc librâ Sapientiæ occultæ, cùm conformaretur in statum maris & fœminæ, rigoris & amoris: iidemque restituti sunt, & ipsis parata est radix in supernis, unde Idra minor de his ita loquitur: *Deinde prodiit, quidam opifex ad opificium suum; & conformatus est in statum maris & fœminæ. Nempe scintillæ illæ statim extinctæ sunt atque mortuæ: jam verò subsistunt Omnes. Provenit è lumine intensissimo radius vibrantissimus; & extinguebantur in aëre subtili: tunc autem inter se temperabantur, cùm Pater & Mater copularentur. Et hic Pater est Spiritus, qui occultatur in Sene multorum dierum: & in hoc abscondebatur aër iste, & in se colligebat scintillas Lucis intensissimæ, occultata in visceribus Matris. Cumque ambo jungerentur, & sibi invicem innecterentur, prodebat cranium aliquod durum, & extendebatur tàm in hoc latus, quàm in alterum, sicut in Sene Sanctissimo, tria simul inveniuntur capita: Sic omnia conformata sunt in tria capita, sicut diximus.* Hæc ibi.

§. 28. Hæc sic exponi possunt. Postquam mortui & destructi sunt mundi priores, eò quòd parati essent sine conformatione, de qua nunc sermo est; *prodiit opifex quidam*, i. e. Corona, Senex Sanctissimus, Architectus admirandus; *ad opificium suum*, i. e. ad cerebrum occultum, de quo dicitur: quòd fuerit apud ipsum Architectus. *Et conformati sunt in statum maris & fœminæ.* Et jam restitutæ sunt omnes illæ scintillæ, quæ mortuæ fuerant: quia radicem acceperunt in supernis. Hinc dicit *deinde* i. e. postquam conformatus esset Senex Sanctissimus in statum maris & fœminæ, prout expositum est: *prodiit Opifex quidam ad opificium suum*, i. e. Lucem intensissimam, ut educeret judicia ejus, sicut dictum est. *Et conformatus est in statum maris & fœminæ:* i. e. in Patrem & Matrem. *Istæ sunt scintillæ, quæ extinctæ fuerant atque mortuæ,* quæ prodierant è Lumine intensissimo ante conformationem. Ecce autem jam restitutæ sunt, quia hæc conformatio facta est. Atque sic textus ille congruè instructus est pro explicatione sua. Nimirum quomodo paratum fuerit cranium alterum Microprosopi. Dicit enim: *Prodiit è Lumine intensissimo*; quod est Radix Vasorum, prout diximus: *Radius vibrantissimus, quasi sub malleo validè percutiente, qui produxit scintillas in mundos priores: & permixti sunt in aëre subtili, & scintillæ temperatæ sunt invicem.* Et hæc temperatura facta est cum *copularentur Pater & Mater* ad producendum Microprosopum. Et *Pater ille est Spiritus, qui absconditus est in Sene* (multorum) *dierum: Et in eo*, id est in hoc Patre, *absconditus erat aër subtilis, qui in se recipiebat illum radium, prodeuntem è lumine intensissimo, latente in visceribus matris*; qui includebatur aëri huic puro. *Cumque copularentur* Pater & Mater, *& unirentur* radius ille & aër subtilis; *prodibat cranium durum* Microprosopi. Quod autem dicit de Spiritu qui fuerat absconditus; & de aëre subtili, & radio; intelligendum est de sapientia quæ in Corona, abscondita ab oculis omnium viventium, nec ullibi revelata, nisi per allegoriam menyngis aëreæ, quæ subtilissima fuit, & cum effulgeret, ut ab illa lux prodiret, ab eâdem emanavit Sapientia

hæc

hæc. Et ibidem inter Cranium & menyngem latet iste spiritus; & in illo spiritu Aër subtilis: quare menynx etiam vocatur קרומא דאוירא Membrana aëris.

§. 29. Sed emanatio Sapientiæ hujus, è radice sua occultata in Sene (multorum) dierum, facta est per influentiam, quæ vocatur Benignitas superna: prout ibidem dicitur: Col. 561. *Cum illuminatur, effulget ab Influentia honoratissima*; atque hinc effulget foràs: quia per menyngem hanc subtilissimam Lux prodit per Influentiam (sive barbam): sicut porrò dicit Idra eadem: Col. 561. *Cum conformatur Radius (sive albedo,) iste, per Lumen illud; allidit aliquis, quicunque ille fuerit, ad hoc cerebrum, quod illuminatur, & dependet ab Influentia honoratissima cerebri alterius, quod extenditur in triginta duas semitas.* Sensus hic est: *Cum Conformatur Albedo hæc* Senis, *per Lumen illud* Benignitatis supernæ; *allidit quicunque allidit ad cerebrum*, quod nihil novit; *& illuminatur*, à luce hac. *Et dependet ab influentia sancta.* Sed de his latiùs infra.

§. 30. Et ibidem porro dicitur: *Et prodeunt ex illo cerebro occulto; è lumine scilicet illius*, Unde patet, quod è Luce ibidem contentâ prodeat Cerebrum hoc secundum, quod vocatur Pater. Et hæc est Membrana superna subtilissima & clausa; de qua Textus Libri De Zeniutha loquitur capite 2. his verbis: *Jod supernum, quod circumdatur fumo* (s. effluvio) *senis, est menynx superna, quæ subtilis est & clausa.* Ubi per Jod supernum intelligitur Pater cum Matre; Jod inferum autem in Microprosopo est; ut in Idra minore dicitur. Dicitur autem Jod supernum, *quod circumdatur*, i. e. influxu donatur: *per aporrhœam Senis*; id est, per effluxum illum, qui prodit à Sene per membranam hanc subtilissimam, ita ut ob summam ejus subtilitatem fumus sive effluvium ibidem transire queat, ut ambiat Jod supernum: & istud abinde dependet.

§. 31. Unde & in Idra Minore dicitur: *Quod hæc influentia extendat extensionem aporrhœæ supernæ, illius Capitis omnium Capitum, quod ignoratur, nec cognoscitur; & à quo non dependent cætera.* Et Jod supernum dependet ab Influentia Sancta; sicut ibidem dicitur: *Initium hoc, quod vocatur Pater, continetur in Jod*, quod *dependet ab Influentia Sancta.* Hæc ibi.

§. 32. Pater igitur est Amor & misericordia, & sementat Albedinem quam in se habet. Et hæc vocatur *Aër* purus & *subtilis.* Atque sic in Idra majore vocatur Elementum Aëris subtilis: quia gutta Benignitatis supernæ ibidem transit. Benignitas autem superna prodit per semitam, quam non cognovit Avis; & quæ vocatur Aër subtilis. Et forte etiam propterea Menynx illa appellatur Membrana aëris; quia per Benignitatem supernam, quæ vocatur Aër, Membrana ista tam subitilis evadit, & splendens, ut affulgeat illi cerebro alteri, de quo supra dictum est: allidit quicunq; allidit ad cerebrum occultum, quod illuminatur ut supra.

§. 33. Mater autem est rigor & severitas judiciorum; hinc in illa latet Lumen illud intensissimum, quod est Radix Judiciorum. Atque tunc ambo simul copulantur, & prodit Cranium Microprosopi.

§. 34. Ratio autem, quare gutta seminis Paterni vocetur אויר aër & non אור Lux, ut notum est; hæc videtur, quia in fundamento Microprosopi Jod jam excessit, ita ut

ſaltem relinquatur אור Lux: hîc verò Jod adhuc remanet; & hinc vocatur אויר.

§. 35. Lumen ergò intenſiſſimum produxit radium, & allidendo evibravit ſcintillas in mundos priores, ut illi mitigarentur, & corroborarentur, ipſisque daretur vita è radice ſuperna; poſtquam jam conformati eſſent, Senex Sanctiſſimus & Pater cum Matre; nam Judicia in his radicanda erant. Conformationes ergò hæ ſupradictæ cauſa erant, ut Senex ad judicia applicaretur: Quia Senex ille à Judiciis omnium maximè remotus eſt. Poſtquam autem omnes conformationes jam inſtitutæ eſſent, hinc de facie ejus Lumen de gradu in gradum prodibat, donec appropinquaret ad judicia, adeoque fieri poſſet, ut mitigarentur.

§. 36. Et propterea neceſſe erat, ut Bilanx inſtitueretur; quo ſcilicet radix aliqua in ſupernis exiſteret, ut judicia poſſent reſtaurari atque temperari: & veſtimentis honoratiſſimis opus erat, ut eadem judicia poſſent applicari cum illo Sene, & viverent, nec iterum morerentur. Juxta proportionem igitur illorum graduum, conformationes deſcendebant à facie ejus, qui ſunt ſeptem; antehac enim mortui fuerant ſeptem Reges, antequam fieret conformatio: unde intelligi poterit, quod ſupra de his ſcripſimus.

§. 37. מתקלא קאים בגופיה לא אתאחד ולא אתחזי *Libra conſiſtit in corpore illius, non adhæret & non videtur.* Id eſt cerebrum occultum, quod libratum eſt bilance maris & fœminæ, conſiſtit in corpore Senis intra cranium. *Non adhæreſcit*; quia nihil habet, ubi applicetur. Et quamvis in Idra minore huic cerebro tribuatur adhæſio, & admiſſio adhærentium: hoc tamen intelligendum eſt de Sene (multorum) dierum, & conformationibus influentiæ, à qua fit illuminatio, ut dictum eſt ſupra. *Et non videtur*: quia menynx dura ſuperintegit cerebrum, quæ nullibi aperta eſt.

§. 38. ביה סליקו וביה סליקן דלא הוו והוו ויהוין *In illa aſcenderunt, & in illa aſcendunt, quæ non ſunt, & ſunt & erunt.* Nam omnes res aſcenderunt in hanc Bilancem; ipſisque ibidem facta eſt radix. Imò in illa aſcendunt omni tempore, ut influxum & vitam accipiant à ſcaturigine ſua; ſicut ſcriptum eſt: *Et tu vivificas omnia.*

§. 39. *Quæ non ſunt*; tamen quaſi eſſentiam habent, (quamvis exiſtentiâ careant,) quia jam ponitur radix eorum, ut tempore aliquô fieri queant. Item illa, *quæ erunt.* Nam quæ erunt, radicem ſuam ibi habent, tam ratione præteriti, quàm ratione futuri; quia ibidem eſt radix omnium creatorum.

§. 40. Vel etiam dici poteſt, verba illa, *quæ non ſunt*; ſic intelligenda eſſe, ut ne dicamus, illos mundos, qui annihilati ſunt, (ut nihil eſſent,) unquam vel unicâ hora fuiſſe, ſine ipſo, & quaſi ab illo nullam haberent dependentiam: quia ne unicô quidem momentô exiſtentiam habent extra ipſum. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Sohar ſect. Pekude: *Alliſit Lumen intenſiſſimum, & aſcendit in Ideam per modum ſcintillarum, &c.* Unde patet, quod illæ ſcintillæ, ne unicâ quidem horâ dici queant prodiiſſe; niſi propterea, quod aſcenderint in ideam: quamvis illa dependentia non ſufficeret, ut ſubſiſtere poſſent, niſi in horulam.

§. 41. Et

§. 41. *Et quæ ſunt*, ſive erant: Per hos intelligenda ſunt illa, quæ, quoad radicem ſuam jam erant ante Bilancem: i. e. Pater & Mater; illorum radix tamen in hoc jam conſtituenda erat: ita ut omnia prodirent in ſtatu Bilancis, ut mas & fœmina.

§. 42. Scito autem, quod radix judiciorum quidem etiam ſit in Sene Sanctisſimo: ſed hæc ibidem tenuiſſima ſunt & vehementer occultata. Hinc dicitur, ipſum ſediſſe in throno, unde ſcintillæ ignis prodirent; nimirum ut iſtas ſubigeret. Quod infra adhuc latiùs diducitur.

§. 43. Ne exiſtimes autem in corde tuo, quod poſtquam cerebrum occultum conformatum eſt ad inſtar maris & fœminæ, ita res quoque ſe habeat cum Sene ipſo. Nam cerebrum occultum explicatur per tria Tetragrammata, quæ ſunt יהוד יהוד יהוד quæ adhibentur in precatione R. Nechonjah Ben Hakana, quæ ſe habent ad inſtar maris & fœminæ: & hoc eſt album illud, quod radiat in tredecim latera: ſicut dicitur in Idra majore, quod Senex iſte illa contineat: ipſe verò aliquid eſt ſupra cranium exiſtens, unde vocatur Enſoph; ſeu infinitus ratione illius capitis, quod ignoratur. Quapropter eidem nullatenus tribui poteſt conceptus nec maris nec fœminæ, nec ullum nomen, nec litera ulla, nedum cognomen. Et quamvis Senex iſte analogiam habeat maris & fœminæ, eique etiam literæ יְהֹוָה tribuantur: hæ tamen ibidem nonniſi mera Lux ſunt, & ad Microproſopum pertinent, ſicut dicitur in Idra minore. Et fortè hoc eſt, quod textus inquit: *Libra conſiſtit in corpore*, quia iſte (Microproſopus, qui vocatur corpus) per ſe ſubſiſtit, & non adhæret ſummitati; quia ibi nulla eſt libra. Sed de his ſatis.

§. 44. סתרא גוסתרא אתתקן ואזדמן כחד גלגלתא· מליא טליא רבדולח׳· קרומ׳ דאוירא דאזדכך וסתים· אינון עמר נקי תליין בשיקולא· רעוא דרעוי אתגליא בצלותא תתאה׳· אשגחא פקיחא דלא נאים ונטיר תדירא אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דלעילא׳ ביה תרין נוקבין דפרדשקא ואתער רוחא לכלא: id eſt *occultum in occulto. Conformatus autem & præparatus eſt ad inſtar cujusdam cranii, quod plenum eſt rore cryſtallinô: ibidem membrana aëris diaphana & clauſa. Sunt & (capilli ut) lana munda, pendentes in æquilibrio: benevolentia benevolentiarum detegitur per preces inferiorum: Viſio aperta, quæ non dormit, & continuò obſervat: aſpectus inferior (dependet) ab aſpectu Lucis ſuperioris. In eo (etiam ſunt) duo foramina naſi; unde efflatur Spiritus pro omnibus.*

§. 45. Per occultum in occulto intelligitur caput, quod non cognoſcitur; quod eſt occultum in Sene Sanctiſſimo occulto pariter. Vel etiam per occultum intelligi poteſt cerebrum occultum, quod eſt in cranio etiam occulto. Vel etiam ſic: Occultatio intra occultationem; quod ſcilicet Senex Sanctiſſimus pluribus velis & veſtibus occultatus ſit: quia hôc modô conformatus & præparatus eſt in gratiam Microproſopi, ut ille vitam accipere poſſet. Non enim fuiſſet poſſibile, ut ulla inter ipſum & inferiora intercederet cognatio, nedum illorum adhæſio, niſi mediante hâc occultatione. Nam occultatio hôc locô idem valet, quod manifeſtatio; ut diximus ſuprà.

§. 46. Additur autem, quod præparatus ſit, nimirum pro formando Micropro-

sopo. Quia ex formationibus Senis factæ sunt formationes inferiorum. Et de his sic scribitur in Idra magna: *In occultatione libri scripsimus, quod Senex Sanctissimus, occultus occultorum, conformatus & præparatus sit. Quod hic ita exponimus: Illum extitisse quidem, sed quasi non existeret; nullô modô enim reperiri poterat: sed conformatus est; nec tamen adhuc cognosci poterat, quia est Senex senum. Per conformationes ejus cognoscebatur, quod percipi non possit ob nimiam obscuritatem suam. Sed per conformationem suam præparatus est, ut influeret in inferiora.*

§. 47. *Cum Cranio quodam pleno rore crystallinô.* Hæc est forma prima & forma secunda: cranium nempe & ros crystallinus. De rore crystallino autem sic dicitur in Idra magna: *Aspectus autem roris istius, albus est, ad instar Lapidis crystalli, in quo* (per refractionem radiorum Solarium) *apparent omnes colores.* &c. Ubi sensus est, quod omnes colores radicem suam habeant supra in maxima subtilitate, cum tamen omnia sint alba, quia Amores & miserationes terminis includunt, & contegunt judicia rigorosa, ut non cognoscantur. Unde de Sene hoc dicitur, quod *sedeat super throno scintillarum ignearum*, Dan. 7, 9. ut illas subigat. Cum autem abhinc (ros iste) descendit in Microprosopum, super hoc apparet rubedo ejus; sicut ibidem dicitur: *Hic ros manifestatur duobus coloribus: ex parte Capitis albi, albus est, quasi omnem albedinis speciem in se includens; sed cum residet in Capite Microprosopi, in eo apparet rubedo: Sicut in crystalli Lapide, qui candidus quidem est, ita tamen ut intra albedinem ejus appareat color rubeus: Et omnia continentur in rore isto. Sicut scriptum est: Quoniam Ros luminum est ros tuus: ubi dicitur* אורות *plurali numero; ut duo* (ad minimum) *denotentur lumina.* Hæc ibi. Unde apparet, quod è latere Albo, tantus sit Candoris nitor, in quo comprehendatur omnis albedinis species: de quo mox iterum dicit eadem Idra: *Et omnia sunt alba.* Sed cum Ros iste à facie Senis descendit in Microprosopum, per viam Patris & Matris, & roris specie residet super istius capite, in eo apparet rubedo. Sicut enim in crystallo in se albedo est, sed tamen cum colore apparente rubeo; ita Ros iste in loco proprio est albus; sed quando pertingit ad locum demonstrationis, qui est Microprosopus, ubi manifestatio est, ibidem in se ostendit colorem rubrum. Omnia autem continentur hoc Rore, nec manifestatur rubedo ejus donec resideat in Microprosopo.

§. 48. *Membrana Aeris* (instar diaphana,) *quæ* (præ claritate) *nitet, & clausa est,* (sine exitu, vel foramine.) Hæc est forma tertia, quam supra jam declaravimus. De hac autem in Idra magna hæc extant: *In concavo cranii menynx est aeris* (instar pellucida) *Sapientia* (scilicet) *superna; quæ nullibi deficit; Et hæc non patet, nec aperitur. Et hæc membranula superintegitur cerebro; quod est Sapientia occulta, quæ propterea contegitur. Hæc Sapientia occulta quiescit & tranquilla residet, sicut vinum generosum super fæcibus suis. Unde dictum illud: Scientia Senis occulta est, & cerebrum ejus inclusum est & quiescit. Ista membrana autem deficit in Microprosopo; Hinc cerebrum ejus aperitur & prodit in triginta duas semitas Quo pertinet illud quod scriptum est: Et fluvius exit ex Eden. Quam ob causam? Quia membrana deficit, ut non contegat cerebrum? Hinc infra aperitur. Et huc pertinet quod traditur de figuris literarum:* תיו *Tav, denotat signum;*

quasi

quasi dicatur: impressit signum in Senem(multorum)*dierum*; *cui tribuitur quod sit perfectus cognitione, & completus ex omni parte, & reclusus, ita ut tranquillus sit sicut vinum bonum super fæcibus suis.* Hæc ibi. Sensus est hic: Quod (Cerebrum) Microprosopi dividatur in tres partes, quæ sunt, Sapientia, Informatio, & Cognitio. Sapientia autem extenditur in triginta duas semitas; Informatio in quinquaginta Portas; & è Cognitione prodeunt millies mille exedræ & conclavia, in quibus habitat atque commoratur Scientia. Hæc tria deinde extenduntur in corpus, prout dicitur in Idra magna. Deque hac cognitione adhuc & nobis sermo erit infra. Sed in cerebro Macroprosopi omnia sunt unum. Dicuntur autem cerebra, respectu trium illorum Tetragrammatorum, quæ correspondent tribus istis (Microprosopicis) & in eo continentur omnia. Et tria illa imminent Benignitati Coronæ, quæ vocatur Benignitas suprema; & membrana hæc interposita est inter tria illa & inter Benignitatem Coronæ, quæ vocatur Aër; sicut scripsimus. Quia inferiora nihil possunt accipere à tribus his superioribus. Sed lux enitescit ut splendeat per (Cuticulam) illam in Benignitatem supernam: Et è Benignitate superna in Patrem & Matrem. Et in hoc consistit natura hujus conformationis, qua conformatus est Senex Sanctissimus, ut includerentur tres istæ supernæ (& secernerentur) per menyngem hanc splendidam & clausam; & ut influxus demitteretur per Benignitatem supernam; quæ Benignitas manifestatur in Fronte; & extenditur in Formam (Barbæ) octavam & decimam tertiam; ut infra dicetur; & in Idra minore traditum, quin & à nobis jam supra aliqua parte expositum est.

§ 49. Verba autem Idræ colum. 560. in fin. sunt hæc: *Hujus senis sanctissimi, occultissimi omnium occultorum non fit mentio, nec invenitur. Et quia ipse est Caput summum inter omnia superna, hinc non describitur, nisi ceu unicum saltem & solum Caput sine corpore, ut subsisterent omnia. Ipse autem occultatus & reclusus & absconditus est ab omnibus. Conformationes autem quæ in illo conformantur sunt Cerebrum occultissimum omnium, quod extenditur &* (sic)*formatur. Et prodit Benignitas superna: Hæc, inquam Benignitas suma extenditur & formatur; sed omnia continentur in Cerebro occulto. Nam cum conformatur hoc Album isto Lumine; tunc allidit quicunque allidit ad hoc cerebrum, & hoc illuminatur. Et ab influentia honoratissima dependet Cerebrum aliud, quod extenditur in triginta duas semitas. Quod cum illuminatur fulgorem accipit ab Influentia honoratissima. Tunc Fulgorum accipiunt tria Capita superna; duo nimirum Capita, & unum quod ista continet: & ab Influentiâ dependent & cum illa nexum habent. Hinc incipit manifestari Honor Barbæ, quæ est Influentia occulta. Et ista (capita inferiora) conformantur sicut Senex Sanctissimus tribus Capitibus circumdatur: sic omnia apparent sub tribus capitibus. Et cum illuminantur, omnia sibi invicem innectuntur per modum trium Capitum, quorum duo sunt ab utroque latere, & unum quod illa in se continet. Et si quæris, quis sit Senex iste Sanctissimus. Veni, vide! Summus est, qui non cognoscitur nec percipitur, nec designatur; & ipse continet omnia: & duo capita in illo continentur. Atque tunc & reliqua omnia sic conformantur; ipse autem non est de (horum) numero, vel genere, vel*

computo; sed in cogitationibus cordis: hinc dicitur Psal. 39. v. 2. Dixi, custodiam vias meas, ne peccem lingua mea. Hæc ibi.

§. 50. Sensus istorum hic est. Per *Senem Sanctissimum occultissimum omnium occultorum*, intelligitur Corona summa, ut antea jam dictum. Hujus *non fit mentio* in Lege ullo loco: sicut dicitur in Idra magna: Iste non describitur in lege, nisi unicô quôdam locô &c. *nec invenitur:* Quia nec Pater & Mater ab eo illuminantur; nisi per cerebrum & influentiam, ut dictum supra. *Et quia hoc est caput omnibus reliquis capitibus supernis superius:* i. e. Corona summa in supernis: *hinc nulla fit mentio nisi unius tantùm capitis, sine corpore ad stabiliendum omnia:* quia impossibile est, ut per illum mundus iste regatur: quoniam ab illo quàm maximè remotus est; ita ut nec emanantia nec creata ullam cum ipso habeant cognationem vel nexum, ut per illum possent produci: quoniam ipse est caput omnibus summis sublimius. Et propterea solius capitis ejus fit mentio, quibus illa vivificentur: quoniam citra ipsum nullam habent vitam: ipsumque conformatur, ut stabiliantur omnia; non autem ut hæc in illo radicentur. Sed gubernatio mundi ejusdemque creatio fit per Patrem & Matrem atque Microprosopum, quæ summa illa superinvestiunt. Nam dum gradus hi articulatim concatenantur, iidem magis magisque incrassescunt, & Lux summa longiùs amovetur; ita ut creari & formari & fabricari potuerit mundus; quod ita fieri non potuisset per Senem hunc.

§. 51. Scito autem, quod corpus Senis hujus fiat anima pro Patre & Matre atque Microprosopo. Hinc saltem dicit, quod non fiat mentio corporis; non vero dicit, quod corpus non habeat.

§. 52. Caput autem hoc summum ab illis investiri non potuit, quia multum sublimius est ipsis. Atque hinc dicitur: *Et iste occultatus est & reclusus & absconditus ab omnibus.*

§. 53. Jam autem observetur quæso, quod in Idra magna dicitur his verbis: *Hac influentia* (i. e. barba) *in æquilibrio dependet usque ad foveam pectoris.* Ubi objici posset, quomodo id fieri queat, cùm nullum habeat corpus? Verum enim vero res ita se habet, prout diximus.

§. 54. Et fortè huc pertinet, quod suprà dictum est hôc librô: *Bilanx consistit in corpore;* quoniam bilanx, i. e. mas & fœmina in æquilibrio constituta consistunt in corpore istius Senis: quoniam Pater & Mater, qui sunt mas & fœmina illa, consistunt in corpore Senis, & ipse illorum est anima. *Et non unitur nec videtur,* quoniam hâc librâ superinvestitur.

§. 55. Pergit igitur Idra: *Conformationes* Senis, *quibus conformatur* fiunt *in illo cerebrô occultissimo* omnium. *Extenditur* enim per illud cerebrum; nimirum in Sapientiam & Informationem, & Cognitionem, in qua omnia continentur. Adeoque formationes instituit per cerebrum hoc, vel per menyngem aëris instar diaphanam, prout dictum est.

§. 56. *Et prodit Benignitas summa* post illa tria. De illo autem dicit, quod *extendatur:* quamvis alias quiescat & reclusum sit, quia nimirum exponitur per tria Tetragram-

grammata, ut supradictum est. Vel etiam, quod *extendatur* per barbam; quoniam in Idra dicitur, per illam barbam tria capita supradicta extendi; quodq; additur, *& formationes instituit*, etiam intelligi potest, quod fiat per formationes barbæ.

§. 57. Et prodit Benignitas summa: i. e. influentia, in qua omnia capita uniuntur: & in hac influentia initium est radicum. *Et Benignitas summa extenditur* in frontem, & in influentiam, & in Patrem & Matrem. *Et formatur: & continentur omnia in cerebro occulto.* Nam etiam Pater & Mater continentur in fronte, ita ut hæc videantur esse unum: quia cerebrum occultum tranquillum est desuper & clausum.

§. 58. Jam verò rationem dat his verbis: *Nam cum conformatur album hoc*, cerebri scilicet, *in Lumine hoc*, nempe benignitatis supernæ: *irradiat, quicunque irradiat in hoc cerebrum: & illuminatur* cerebrum aliud: & hoc solum *dependet ab influentia honorata*; dicitur autem honorata, quia ab hac illuminatur cerebrum alterum. Nam cerebrum alterum extenditur in triginta duas semitas, cùm illuminatur ab influentia. Atque hinc patet, quomodo cerebra connectantur.

§. 59. Nam dum conformatur cerebrum (summum) in cranio & menynge pellucida, prodit Benignitas superna, sicut diximus: Et cùm prodit Benignitas superna, irradiat quicunque irradiat in cerebrum; & illuminatur cerebrum aliud per Benignitatem supernam, i. e. per influentiam: unde omnia sunt unum. Conformatur enim cerebrum, ut prodeat Benignitas superna: & è benignitate superna effulget cerebrum alterum, cùm irradiat, quicunque irradiat cerebrum. Adeoque videtur, sensum hîc produci, ad imum usque: ut nempe ostendatur, quomodo omnia comprehendantur in cerebro isto. Nam cum conformatur albedo hæc Senis Lumine hôc Benignitatis supernæ, irradiatio quædam fit in illud cerebrum: & illuminatur ista Benignitas superna, quæ in cerebro est, & lumen hoc dependens ab influentia honorata, procedit ab illo lumine, unde ipsa oritur, quodque in ipsam descendit è cerebro occulto per Benignitatem supernam. Unde patet, quod omnia sita sint in cerebro occulto, quatenus ab illo prodit lumen: modò quod hoc derivetur in Benignitatem supernam: & è Benignitate superna in influentiam: & ex influentia in cerebrum alterum: ubi origo tamen est cerebrum occultum. Sed priora melius quadrant.

§. 60. *Illuminantur tria capita sublimia, duo capita, scilicet, quæ sunt Pater & Mater: & unum, quod illa continet*: hoc est cognitio, vel meliùs, influentia, quod innuere videntur & sequentia, cùm dicit: *Et ab influentia dependent*, quoniam ab illa illuminantur: *& in illa continentur.*

§. 61. Atque hinc procedit initium manifestationis barbæ honoratissimæ: quæ est influentia occulta, procedens à Sene mediantibus pilis ejus, qui dependent usque ad foveam pectoris. Et manifestatur in Patre & Matre. *Et isti*, Pater nempe & Mater; *conformantur* eôdem mòdô, quô Senex Sanctissimus; qui consistit in tribus capitibus. Ita omnia evadunt tria capita. Et cùm illuminantur, omnia sibi innectuntur. Pater nempe Coronæ summæ; Mater cerebro; influentia capiti, quod ignoratur. Et hoc ipsum est, quod dicitur *in tribus capitibus, quorum duo sunt ab utroque latere*, i. e. duo, quæ denotant

notant Patrem & Matrem, *& unum, quod illa comprehendit*, quô denotatur influentia. Quia illud, quod ambo continet omni locô, etiam infra illa est: & constat ex ambobus, ita ut accipiat ab iis, & illa influant in hoc. Unde porrò dicit: Quis est Senex ille Sanctus? quia potuissent intelligere, quod influentia vocetur Senex: quodque illa tria capita essent Corona summa; & Cerebrum; & influentia; quæ ab illis accipit, & illa in se recipit, prout apparet in reliquis medianis. Jam verò influentiam quidem numerat inter tria illa capita: sed quis & Senex ille Sanctissimus? de quo dictum est, quod in se habeat tria capita. Hinc inter duo superna est illud, quod ignoratur: *& hoc continet omnia; & duo capita in ipso comprehenduntur, & tunc omnia reliqua ita conformantur*, ut nempe, quod duo altera continet, iisdem sit sublimius, & illa ab ipso accipiant influxum; & non ipsum à duobus illis, sicut mediana cætera.

§. 62. *Et illud* i.e. caput quod ignoratur; non est in numero: ut scilicet numeretur tanquam numeratio per se: nec de generalitate, i.e. quamvis fortè non numeretur singulariter, ut fortè tamen numerari queat intra complexum cujusdam, & ingrediatur in generalitatem Coronæ summæ, adeoque recenseatur sub genere emanantium. Hinc dicit: Et non in generalitate. *Nec in computo sive æstimatione* i. e. במחשבה in cogitatione vel Idea. *Sed in beneplacito cordis:* ubi intelligitur רצון sive arbitrium quod adhuc subtilius est cogitatione.

§. 63. Et scito, quod in ista Corona nullæ sint conformationes; quia hæ omnes sunt in cerebro occulto: & hoc est fundamentum explicationis hujus: sicut & suprà dictum est: Ipse occultatus & inclusus & absconditus est ab omnibus; quia in illo nulla conformatio, sed omnes conformationes, quibus ipse conformatur, sunt in illo cerebro occulto; quod est extensio illius Coronæ summæ. Et cerebrum illud occultum cùm formatur, prodit Benignitas superna, quæ est extensio illius capitis; ut supra scripsimus: & Benignitas superna extenditur in frontem & in barbam, & conformat Patrem & Matrem. Et omnia continentur in cerebro hoc occulto. Quomodo autem omnia comprehenduntur in cerebro hoc? quia scilicet cùm formatur, albedo hæc in lumine hoc &c. Nimirum scito, quòd cerebrum istud consistat è judicio & miseratione amorosa: unde nulla ipsi tribui deberet albedo, nisi per Benignitatem supernam. Et hoc ipsum est: quod dicitur: Cùm conformatur albedo hæc per lumen istud. Et paulò superiùs dictum est, quod extensum sit & conformatum & prodierit benignitas superna. Hæc enim benignitas foràs prodit è cerebro per viam effluvii menyngis pellucidæ tenuissimæ & clausæ: & abhinc accedit ad frontem & in barbam, sicut scripsimus supra.

§. 64. Cùm ergò conformatum est cerebrum, & albedinem suscepit per Benignitatem supernam, allidit sive irradiat, quicunque allidit in illud cerebrum. Quid autem allisio hæc sit, intelligi poterit è textu quodam supra adducto ex Idra magna: ubi dicitur: Et hoc cerebrum, quod est hæc Sapientia occulta, quiescit, & residet in loco suo, sicut vinum generosum super fæcibus suis. Ubi sensus est: in Sapientia quidem fæces esse & judicia: sed illa esse tranquilla, & suppressa locô debitô. Si autem moveatur vinum, tunc fæces ascendunt supra vinum, ut judicia appareant. Si autem dolium requiescat

quiescat super fæcibus; tunc vinô ex orificio eductô, fæces omnes manent infrà. Ex adverso autem si dolium aperiatur circa fundum, fæces tantùm effluunt Unde movendum est dolium hoc, ut ambo simul prodeant, vinumque & fæces permisceantur: & ambo in Lucem veniant, judicium nempe & miseratio. Et hic est sensus allisionis hujus, ut nimirum producantur judicia & miserationes simul. Et sicut se habet simile hoc de vino, sic etiam aliud simile datur de Sene, qui non facile irascitur, nisi ad iram commoveatur: unde irâ quidem non caret, sed tamen ut ipsi non prævaleat eadem. Porrò & aliud hîc datur simile de vino : sicut enim vinum aliquam utilitatem habet à fæcibus, quippe quæ sunt causa durationis ejus; cùm sine illis statim dispereat. Sic etiam emolumentum habet Sapientia à stultitia, sicut dicitur in Sohar sectione Tasria.

§. 65. Ratio autem, quare hæc menynx undiquaque sit clausa, est duplex. Non enim in hunc finem solum, ut cerebrum occultetur; quia jam occultatum est ab oculis omnis viventis. Neque tantum propter fæces; quia sufficeret, si infra clauderetur: jam verò & supra contectum est circa calvariam. Hinc incipit exponere indeficientiam ejus, ex parte inferiore; dicitque; *& non deficit.* Deinde etiam ostendere vult; quod etiam circa latera non dehiscat; dicitque: *& non patet, nec aperitur.* Porrò autem rationem quasi subjungit, ut credatur illam ad latus non dehiscere ; nimirum quod & desuper ipsa superinducta sit Cerebro, ut denotetur quanta cura hoc sit occultatum. Deinde etiam rationem subjungere vult , quare non aperta sit infra ; cùm tamen ab ipsa emanarint Pater & Mater: nimirum quod hoc factum sit propter fæces; prout verba sonant.

§. 66. Propter duas has causas adducit dictum illud de Sene: dicitque quod *scientia ejus occulta sit*; ut denotet naturam cerebri hujus abstrusissimam: & quod *cerebrum ejus reclusum sit*; ad subindicandum fæces.

§. 67. *Et hac membrana deficit in Microprosopo*, & planè abest: & hinc cerebrum ejus extenditur in triginta duas semitas, quæ deorsum protenduntur: unde scriptum est: *Et fluvius egreditur ex Eden*; ubi intelligitur Binah, seu Informatio: *Ad irrigandum hortum.* Unde patet, quod etiam versus inferiora descendat, ut riget, Qvam ob causam? Quia menynx deest parti supernæ, ut non integatur Cerebro. Et quia non contegitur; hinc extenditur, & Sapientia prorogatur in Informationem: quod denotant verba: *exit ex Eden*, nempe ex Eden inferiore. Et ab hinc; *ad irrigandum hortum*; Infra. Et quamvis fortè quis non concedat, menyngem deficere desuper , nec contegere cerebrum: ita ut verba illa, *ex Eden*; idem sonent, ac diceretur: è lumine illius: Nihilominus ex parte inferiore deest membrana hæc: quia dicitur: *ad irrigandum hortum*; quibus ostenditur cerebrum, descendere ad irrigandum.

§. 68. Vel etiam dici potest, quod tacitæ objectioni occurratur; quæ talis esset: Quare in verbis illis: *Et fluvius egreditur ex Eden* &c. dicitur: *egreditur*; & non; *egressus est?* Et responsio est: quia semper exit ; nec unquam cessat. Quare autem semper exit? quia plane nulla membrana eundem impedit , ita ut semper egredi possit. Et quamvis negare quis velit, quod exeat; non quidem afferendo quod nullatenus exeat,

ſed tantùm quod ſemper egrediatur, è lumine ejus: nihilominus negari non poteſt, quod ab inferna parte menynx deſit; quia ſcriptum eſt, ad rigandum hortum.

§. 69. Quod autem porrò addit: *Huc pertinet quod dictum eſt de ſignaturis literarum: Tav* &c. Quaſi inter figuras literarum prima eſſet Tav: ſic intelligendum; quod Tav quidem ſit literarum ultima, quia tempore futuro literæ erunt in ſuo ordine. Cùm autem inciperent deſcendere, primo loco prodibat Tav, ordine retrogrado; & faciebat tranſitus notam in membrana; quæ ibi dehiſcebat. Et hinc litera hæc vocatur Tav, à ſignando, quia fecit notam in membrana tranſitu ſuo.

§. 70. Unde porrò dicit: *Literam hanc feciſſe ſignaturam in Sene dierum.* Ubi quidem objici poſſet, quod de Sene dierum jam non ſit ſermo; ſed de Microproſopo. Idem tamen videtur dicere velle: Signum quod fecit Tav in fine Macroproſopi non eſt ſicut illud, quod eſt in fine Microproſopi: Non enim patet membrana, ſed clauſa eſt: quod ita non eſt, in Tav, quod in fine Microproſopi extat; ubi membrana deeſt.

§. 71. Hunc autem vocat; *perfectum Cognitione*: quia à Cerebro Patris prodit Cerebrum Microproſopi; Microproſopus autem vocatur אל דעות Deus cognitionum; ſicut dicitur in Idra minore; Hoc cerebrum autem eſt perfectum cognitione; quia nulla cognitio ab ipſo extenditur; ſed ipſum occluſum eſt, & cognitio intra ipſum eſt integra ex omni parte: ita ut nullibi dehiſcat Membrana illa, nec ſupra nec infra, ſicut dictum eſt.

§. 72. Poſtquam hæc jam ſcripſeram, Deus oculos meos clarius illuminavit, ſuper textu illo, quem ſupra adduxi ex Idra minore §. 49. Ubi verba ſunt: *Conformationes autem, quæ in illo conformantur ſunt Cerebrum occultiſſimum omnium.* Ubi vidi, quod primò nominet *Cerebrum occultiſſimum.* Deinde autem dicit: *Album hoc.* Iterum nominat *Cerebrum* abſolutè; & tandem loquitur de *Cerebro alio, quod extenditur* &c. Verus ergo ſenſus verborum iſtorum de tribus Cerebris eſt hic. Pater Cerebrum Senis, verè vocatur Cerebrum occultum. Cerebrum Secundum eſt cerebrum Patris & Matris; & hoc vocatur Cerebrum abſolutè; & manifeſtatur; & continetur in Influentia, & ab illa dependet; & non extenditur in triginta duas ſemitas. Et hinc, in Idra magna triginta duarum ſemitarum non fit mentio niſi in deſcriptione Microproſopi; nullatenus autem in deſcriptione Patris & Matris: quia ſub generalitate Senis conſiſtunt, & comprehenduntur in Influentia, ubi nulla omninò extenſio eſt.

§. 73. Jam igitur hæc eſt verborum illorum explicatio. *Conformationes quibus conformatur* Corona illa ſumma, non factæ ſunt niſi *in cerebro occulto*; ſicut ſupra ſcripſimus: *quod extenditur* in Cerebrum (abſolutè dictum) & in Barbam. *Et prodit Benignitas ſumma. Et Benignitas ſumma extenditur* in Cerebrum Patris & Matris: *& continentur omnia*, id eſt; Pater & Mater: *in cerebro occulto. Nam cùm conformatur hoc Album* Patris & Matris: *iſto Lumine*, Benignitatis ſupernæ, quæ manifeſtatur in Influentia, *aliquis allidit & concutit cerebrum illud* Patris & Matris. Poſtquam enim conformatum eſt Album hoc per lumen iſtud, factum eſt cerebrum, quod appellat Cerebrum (ſimpliciter ita dictum.) Et cum in iſto fit alliſio, *illuminatur.* Et ab Influentia honorata

dependet

dependet allidens non allidens; hoc est cerebrum alterum Microprosopi, quod extenditur in triginta duas semitas, cùm illuminatur. Illuminatur autem ab influentia honorata, sed in illud non allidit allidens ad cerebrum Patris & Matris, verum effulget tantùm ab influentia sola. Sed Cerebrum Patris & Matris non effulget nisi per illum allidentem occultatum ab omnibus. Et nihilominus dependet ab eo, qui radicaliter allidit, qui etiam vocari potest allidens non allidens, donec conformaretur per lumen istud Benignitatis supernæ; postea autem allidebat. Unde patet, quod dependeat ab influentia. Nisi enim conformatum esset per lumen istius, non allisisset in ipso non allidens. Jam igitur in Cerebro Patris & Matris duo sunt Lumina influentiæ : inque ipso allisit non allidens. Hoc autem cerebrum alterum, quod extensum est in triginta duas semitas, tantùm accepit illuminationem ab influentia. In cerebris enim Microprosopi res ita se habet. Cùm conformaretur per influentiam, descendebat ipsa Entitas, quæ vitam dat Numerationibus, in Cerebrum hoc sine veste : & hoc est allidens non allidens. Sed in cerebrum Patris & Matris descendebat Entitas summa vestita per influentiam, & lucebat ab influentia tantùm. Et quia per influentiam in cerebrum Patris & Matris descendebat Entitas summa, ibique fortiter allidebat; hinc omnia continentur in cerebro occulto per Entitatem supernam , quæ eadem unit. Et hoc jam clarum est.

§. 74. Porrò scias quod Benignitas summa, i. e. influentia sit corpus capitis illius, quod ignoratur. Quia quod Benignitas in corpore, est Corona in capite : & illa sit caput Patris & Matris. Et hoc est illud, quod dicitur : *Cùm conformatur hoc album lumine istô:* Et evadit in animam Microprosopi. Hinc dicitur: Quod cum illuminatur, fulgorem accipit ab influentia honoratissima. Sed de his satis.

§. 75. *Sunt & (*capilli ut*) lana munda, pendentes in æquilibrio :* Sic pergit liber Occultationis. Et hæc est forma quarta: nimirum pili capitis, qui sunt ceu lana munda; ita ut sibi invicem non implicentur, sed dependeant æqualiter, ut ne unicus quidem pilus emineat præ pilo, vel crinis præ crine. Et coma hæc defluit ad cerebrum Microprosopi, cùm ipsa originem suam habeat è cerebro occulto. Nam quilibet crinis propriam habet scaturiginem, prodeuntem è cerebro per cranium. Et ex eo quod crines isti defluant in Microprosopum, istius cerebrum extenditur in triginta duas semitas. Et propterea pili isti longi sunt & molles, ut defluere possint possint in cerebrum Microprosopi: ita ut de cerebro illo in cerebrum hujus defluant. Quia cerebrum inferius nullam habet permanentiam, nisi per perennitatem cerebri summi.

§. 76. De his docemur in Idra magna his verbis col. 244: *Cincinni capillorum dependent ordinatissimè albidi ad instar lanæ puræ : usque ad humeros. Itáne usque ad humeros? Nimirum usque ad humerorum initia; ne videatur cervix. Unde scriptum est* (Jer. 2. v. 27): *Quia denudârunt mihi cervicem, & non faciem. Et capillus elevatur post aures, ne ista conteganiur, Unde scriptum est:* (Psalm. 130. v. 2.) *Sint aures tuæ apertæ.* Ut *scilicet capilli post aures reclinentur. Omnes sunt æquales , nec ullus præeminet alteri formâ perfectâ; formâ elegante, formâ pulcherrimâ. Justi qui in Microprosopo*

magna cum voluptate & gaudio videre desiderant & accedere ad formas istas Senis occultissimi. Tredecim digestiones pilorum capillitii consistunt ex utraque parte cranii è regione faciei ejus: & penes illos incipit capillorum divisio. Non est sinistrum in hoc Sene occultissimo; sed omnia dextra. Videtur & non videtur; Occultus est & non occultus; & id in conformatione ejus; & multò magis in ipso. Et propterea Israëlitæ voluerunt in corde suo argutè distinguere, sicut scriptum est: (Ex. 17. v. 7.) *Estné Dominus in medio nostri; annon?* (Distinguentes) *inter Microprosopum, qui vocatur Tetragrammaton: & inter Macroprosopum, qui vocatur* אין. *Quare autem puniti sunt? quia hoc non fecerunt ex amore; sed tentando: sicut scriptum est; quia tentârunt Dominum.* Hæc ibi.

§. 77. Sensus verborum istorum hic est, *quòd in capillitio crines dependeant à conformatione ejus*; i. e. è cranio & cerebro. Et dependeant usque ad humeros. Ubi quæritur, quomodo hoc intelligendum, an scilicet per totam crassitiem humerorum? vel an per totam longitudinem humerorum à collo per totam longitudinem brachii? sicut alibi scribitur: *Capilli à cervice elevantur & foràs prodeunt, ad tegendam totam longitudinem humerorum.* Ubi locus cervicis esset detectus. Hoc autem fieri nequit; sed descendunt usque ad initia humerorum; id est usque ad summitates humerales ex utroque latere colli, collo proximas: ita ut non appareat cervix; quia capilli cervici impendent, & pertingunt usque ad summos humeros utriusque lateris tàm dextri quàm sinistri; ita ut nullatenus videatur cervix. Hoc enim istô locô fieri nequit, quia aliàs auris superna esset contecta, quod hic locum non habet, ut antea dictum est. Quare tantùm dependent usque ad summitates humerorum, ut cervix occultetur. Quia non est intentio obvelare humeros, sed obvelare cervicem: quoniam scriptum est: Jerem. 2, 27. *Quia denudant* (communiter obvertunt) *mihi cervicem, & non faciem.* Cervix enim scaturigo est judiciorum rigorosorum & corticum: Iisraëlitæ autem peccatis suis detorquentur post cervicem. Locus autem cervicis in supernis contectus est capillitio, ut judicia subigantur & mitigentur per derivatas huc scaturigines è cerebro prodeuntes. Et crines elevantur post aures, ut aures sint apertæ; sicut scriptum est; *ut aures tuæ patulæ sint.*

§. 78. Scito autem, quod crines capitis scaturigines sint judiciorum inferiorum, quæ ab istis dependent. Et quamvis locus illorum nonnisi meri sint amores; nihilominus infra ab illis dependent judicia & rigores. Quod & nomen illorum arguit. Nam שער pilus, capillus derivatur à radice שׂער, quæ sensum habet horrescendi. In loco illorum autem summo subiguntur judicia & cortices, qui infra ab ipsis prodeunt. Hinc reperies, quod eôdem locô, ubi in Macroprosopo judicia supprimuntur, in Microprosopo eadem magnâ vehementiâ dominentur: ut in fronte & in naso. Sic etiam se habent pili barbææ, quibus etiam dependent judicia inferiora; cùm illi in loco proprio meri sint amores, & miserationes, quibus subiguntur judicia, quemadmodum cùm vinum requiescit super fæcibus suis, fæces ibidem non exsuscitantur, quamvis ibidem sit ipsarum locus & radix. Et quia judicia magis insunt pilis barbæ, quàm pilis capitis: hinc illi sunt duri, & non molles ad supprimenda judicia, quæ suam ibi habent scaturiginem: quod ita se non habet in pilis capitis, qui sunt molliores & lenes. Et nihilominus etiam in his

locus

locus est, unde dependent judicia: præsertim, quia influentiam suam sibi attrahunt è cerebro, quod est è loco inferiore in supernum: quæ est nota judicii sub mysterio lucis reflexæ graduum victoriæ, gloriæ & fundamenti, quæ est nota judicii rigorosi. Et hôc respectu pili barbæ prærogativam habent præ pilis capitis, quia illi influentiam suam ordine debito sibi attrahunt, nimirum è supernis deorsum. Et propterea isti pili capitis elevantur post aures, qui est locus, è quo judicia dependent; quia non convenit, ut superintegantur auribus, & impediant preces illuc usque ascendentes.

§. 79. Scito autem, quòd de aure Microprosopi nulla omninò fiat mentio, nec in Idra magna nec in parva; nec declaretur modus, quomodo formetur: quia enim visum est autori, quod auris superna admodum sit occulta, manum ad illam applicare noluit. Et hæc est ratio, quare pili capitis non describantur auribus superimpendentes. In Idra minore autem hæc invenimus col. 570. *Ab isto foramine aurium alia dependent foramina: foramen oculorum; foramen oris; foramen nasi &c. Item multa dependent ab hac aure. Beatus ille, qui observat verba sua. Hinc scriptum est: Custodi linguam tuam à malo. De hac aure dicitur, quod audiat: auditus autem dependet ab illo cerebro, Sapientia scilicet* &c. *Et hinc dependet omnis cognitio. Sicut dicitur: Audi fili mi, & percipe dicta mea. Ergo omnia ab auribus dependent. Ab hac aure etiam dependent preces & supplicationes, & apertio oculorum. Sicut dictum est: Inclina aures tuas & audi; aperi oculos tuos, & vide. Ecce omnia abhinc dependent.* &c.

§. 80. Ex istis satis apparet, quàm magna & excelsa, quamque occulta sit auris inferior; quodque omnia ab illa dependeant. Ubi sensus est, quòd omnia dependeant ab exsuscitatione inferiorum, & quomodo vox ascendat ab inferioribus in angustia constituis, cùm ipsis imminent cortices & judicia: quodque à voce ipsorum, cùm ex toto corde suo clamant ad Dominum, clamor ille veniat ad aures ejus, & vox eorum ascendat, si bona sit, ad foramen oculorum: unde descendant duæ lachrymæ è duobus oculi coloribus, rubeo scilicet & nigro, unde derivantur judicia, & cortices: quæ submerguntur in mari Sapientiæ supernæ, quæ misereatur Jisraelitarum. Si autem opus sit, vindictam sumere ab hostibus, quod tunc descendat fumus & ignis per foramina nasi. Et sic etiam casu contrario.

§. 81. De duabus autem lachrymis illis res ita se habet: quòd judicia dividantur in duas species: si enim ex parte sanctitatis veniunt, colore rubro designantur: si verò de parte corticum veniant, nigra dicuntur. Unde etiam dicitur: Nigrum est rubrum, modò quòd obscurius sit. Sectione Trumah autem de coloribus his reperimus sequentia: *Hyacinthinum ortum habuit die secunda; & coloratur duobus coloribus aliis, rubeô & nigrô. Hyacinthinum ergò rubrum suum colorem reverà habet à die secunda, colorem scilicet ignis, qui est* אלהים*: & accipit colorem aureum, & omnia fiunt color unus. Hyacinthinum ergo oritur ab illo colore rubro. Et cum descendit deorsum, color ille ruber amovetur in locum quendam, qui vocatur mare, & tingitur color hyacinthinus: nam illud rubrum ingreditur in mare, & color ejus debilitatur, reditque color hyacinthinus: & hoc est nomen* אלהים*: sed iste prior valde durus est, nempe niger. Color hic provenit*

è diminutione rubedinis, cùm ista diminuitur & debilitatur infrà diminutione inquinamenti: & descendit deorsum, proditque ex immunditie illa color ruber ex inquinamento valido. Et ex illo inquinamento valido iterum fit rubeum ex illa rubedine prima. Et hæc omnia creata sunt die secundâ: dicunturque Dii alieni. Istud nigrum est caligo perfecta, cujus color non videtur præ tenebris. Lumen sanctum sic inquit: quod color niger caligo fiat, quando tingitur: sed quando ruber est, convertatur in hyacinthinum, &c. (Quorum explicatio cùm prolixior sit, hôc locô à nobis omittitur.) Hinc autem discimus, quod rubrum & nigrum denotent rigores, illud nempe judiciorum, & hoc corticum: quodque hæc etiam sint duæ illæ lachrymæ è duobus oculorum coloribus descendentes: item fumus & ignis, qui è duabus naribus erumpunt; ubi fumus ad cortices, ignis ad judicia pertinet. Et hinc etiam duæ species pilorum, capitis scilicet & barbæ ad contegenda duo ista genera: quare quilibet pilus per se extat, ita ut non intricentur invicem. Capilli autem capitis inserviunt ad contegendos cortices; veniuntque è cerebro, quod fixum est & residet, sicut vinum generosum super fæcibus suis: & derivant sapientiam in Microprosopum ad disperdendos cortices. Pili autem barbæ inserviunt ad subigendũ judicia: hinc duriores sunt & non molles, sicut dicitur in Idra magna. Hinc in capite Microprosopi datur mundum & immundum, Lumen & tenebræ: quia ibidem est istorum dependentia. In Macroprosopo autem res aliter se habet, ut suprà scripsimus. Et propterea pili barbæ continentur in influentia, quæ est Benignitas superna ad subigendum judicia.

§. 82. Jamque apparet, quare in Microprosopo duæ sint pilorum species, capitis nempe & barbæ: in fœmina autem tantùm capilli capitis: quia scilicet Microprosopus utrâque specie opus habet; pilis nempe capitis, ut locum præbeat adhæsioni corticum in inferioribus: & pilis barbæ, ut locum præbeat adhæsioni judiciorum in inferioribus; quia ipse consistit ex amoribus & miserationibus. Sed gradus fœminini tantùm opus habent pilis capitis, ut locum præbeant applicationi corticum in inferioribus consistentium: judiciis autem hîc nihil tribuitur, unde nec fœminæ barba est; quia ipsa est judicium, & corpus ejus est radix eorum, nec non eorundem adhæsio; non verò pili ejus.

§. 83. Atque hinc optimè elucescit, quare crines capitis impendeant cervici, & parti posteriori ad contegendos & subigendos cortices, qui in cervice, adeoque in posterioribus Macroprosopi: cujus contrarium est in Microprosopo.

§. 84. Ratio autem, quare nullæ voces & preces ad aurem supernam pertingant, & ibi aliquid operentur; hæc est: quia illa denotat meras miserationes, & amores, & non mutatur. Sed per aurem Microprosopi aperiuntur oculi ejus; cum Macroprosopus oculum habeat semper apertum. Per aurem Microprosopi etiam moventur oculi, ut emittant illas lachrymas; in Macroprosopo autem nullæ sunt lachrymæ. Porrò per aurem Microprosopi è naribus ejus prodeunt fumus & ignis; in Macroprosopo autem nec fumus nec ignis locum habent, sed unicus spiritus vivificans Microprosopum; & unus pro Rege Messia. Tandem etiam per aurem Microprosopi os ejus quædam decernit

cernit, & eloquitur; sed os supernum nihil eloquitur, nec locum ibi habent verba; nec ullus Prophetarum dignus est, ex hinc aliquid percipere; & nemo scire potest spiritum ejus, quando est; sicut in Idra magna dicitur. Unde patet, quod auris suprema nullam habeat operationum istarum.

§. 85. Res autem ita se habet; quod in Microprosopo sit judicium & misericordia. Et quando homines in mundo inferiore peccant, vox illorum ascendit ad aurem ejus; & tunc repletur judiciis, & avertit faciem suam à Sene Sanctissimo. Cùm autem ad ipsum auremque ejus pertingit vox pœnitentium; Microprosopus seipsum rursus præparat ad accipiendum influxum à Macroprosopo, & misericordiâ prævalet. Unde patet, quod immutatio & restitutio dependeant à Microprosopo, quem Macroprosopus conversionis tempore oculô benignô aspicit, ut declinentur judicia; cùm peccatorum tempore contrarium accidat. Macroprosopus autem nec mutat, nec mutatur unquam. Unde patet, quod auris Macroprosopi tantùm inserviat Microprosopo, ut nempe audiat vocem hujus, eumque illuminet. Et huc pertinet illud, quod dicitur; Deum Sanctissimum atque benedictum preces fundere: quod magnum est mysterium, & profundum admodum. Et hæc ratio est, quare in Idra de aure hac nulla planè fiat mentio.

§. 86. Pergit autem Idra magna in suprà allegato textu de capillis: *Et capilli reclinantur post aures, omnesq; sunt in æquilibrio, ut nullus præmineat alteri.* In Microprosopo enim tria sunt Cerebra, è quibus unumquodque suos producit crines juxta naturam suam: ita ut ab uno proveniant longi; ab altero breves; à tertio medii: qui sese invicem superintegunt, prout tria illa cerebra variè extenduntur: unum in triginta duas semitas, alterum in quinquaginta portas informationis, & tertium in millies mille conclavia. In Sene Sanctissimo autem nonnisi unum est Cerebrum, quod nullatenus extenditur: unde capilli ejus sicut lana pura, ut sibi invicem non implicentur, sed dependeant æqualiter nullâ præeminente.

§. 87. *Forma illorum perfecta est atque pulchra, ut justi etiam, qui in Microprosopo cum gaudio eandem videre, eidemque applicari desiderent.* Sensus horum hic est: quòd justi non pertingant nisi usque ad Microprosopum, nec sursum ulterius venire queant; quoniam eousque pertingit fructus operum eorum. Nam in discriminatione capillorum ejus duæ separantur semitę respectu sexcentorum & tredecim præceptorum. Et quia capilli isti derivant influentiam à cerebro occulto in Cerebrum Microprosopi: hinc justi videre desiderant radicem & fundamentum naturæ istius, à qua influentia ad ipsos descendit: ita ut radici suæ adhærere desiderent. Atque hoc est quod dicitur: illos desiderare, ut videant & adhæreant formæ ejus. Jam enim supra declaravi, quod preces inferiorum tantùm pertingant usque ad Microprosopum.

§. 88. Cùm autem porro dicit, formam capillorum esse perfectam, elegantem atque pulchram, hoc ipso respicit ad conformationem barbæ, quæ non tam perfecta est. Quia in illa dantur pili breviores & longiores: sed capilli isti omnes æquales sunt, ut nullus præmineat alteri. Deinde pili quoque barbæ duri sunt & non lenes: quo respicit epitheton elegantium. Deinde capilli etiam sunt longi, unde dicuntur pulchri

quod

Pulchritudinis; quæ sunt Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria & Gloria: fœdus enim & corpus habentur pro uno. Septuaginta autem numerantur respectu septem Numerationum structuræ reliquarum, quarum in Macroprosopo non fit mentio, quia ibidem non nisi Caput manifestum est; ut jam expositum est supra. Ex Numeris istis inferioribus (Microprosopicis) facta sunt ווין uncini columnarum; qui pertinent ad mundum Masculinum: unde de his dicitur in Sohar Sectione Pekude: Et hoc est mysterium Masculi, qui constitutus est, ut alimenta præbeat uxori. Atque hinc omnes illi uncini: quos faciebat Bezaleel erant mille & septingenti & septuaginta quinque Exod. 38. v. 28. idem nempe numerus, & mysterium idem.

§. 93. Quod autem porrò dicit Idra, *in singulis cincinnis esse quadringentos & decem pilos: & singulos pilos radiare in quadringentos & decem mundos; singulos autem mundos radios emittere in quadringenta & viginti latera.* Hos numeros meritò dividimus in duas species; quarum una continet quadringenta & viginti; & altera quadringenta & decem. Et quia numerus Cincinnorum æqualis est numero vocis קדוש Sanctus: de Nasiræo verò etiam dicitur; Num. 6. v. 8. *Sanctus erit:* hinc satis clarum est, quod Nasiræus ad locum sanè sublimem admodum ascendat, & similis sit altissimo. Et de Nasiræo bis reperimus, quòd sanctus dicatur, (eodem capite:) respectu quoque ad mundos illos habito, qui prodire dicuntur è cincinnis. Ratio autem numeri hujus hæc est. Sicut tria cerebra inferiora contenta sunt in cerebro isto: ita etiam triginta duæ semitæ, quæ in cerebro inferiore, in eodem continentur (potentialiter:) & abhinc derivantur per cincinnos illos. Ergò singuli isti cincinni constabunt è triginta duabus semitis; quælibet autem semita constat è decem Numerationibus; quæ sunt trecenta & viginti. Et istæ sunt trecentæ illæ & viginti scintillæ, quas evibravit Lumen intensissimum; prout supra declaravimus. Et hi quoque sunt trecenti illi & decem mundi, quos Deus sanctissimus atque benedictus in hæreditatem concedet singulis Justis, quarum semitarum ne unam quidem novit Avis. (Jam numera 310. & unam; & עיט, i. e. 89: unde prodeunt 400.) Hinc etiam dicitur in Idra magna & parva; *De albedine Cranii Justi hæreditabunt in mundo venturo quadringentos mundos desideratissimos: quia scriptum est: quadringentos siclos argenti* (desiderati) &c. ubi intelligitur mundus resurrectionis. Et paulò post additur: *quod è rore qui ex hinc destillat, mortui resurrecturi sint in mundum venturum.* Adde quod & textus allegatus Scripturæ huc alludat; cùm dicit: & Abraham ponderabat לעפרון Ephroni; ubi intelliguntur illi, שוכני עפר *qui dormiunt in pulvere*, prout exponitur in Midrasch hanneelam. De his mundis ducenti tribuuntur illis, qui præmium studii Legis accipiunt: & ducenti illis, qui se ipsos quotidie tradunt propter sanctificationem nominis. Quod autem ob Legem tribuantur ducenti; nota quod hîc intelligantur Sapientia & Informatio, duæ Numerationes, quæ singulæ constant è decade, & decem istæ iterum suam habent decadem, unde ducentæ. Et hæ sunt duæ literæ Tetragrammati Jod & He: quoniam tales exercuerunt studium Arboris Vitæ, quæ est Sapientia; & Binah, seu Informatio est בן יה, intelligens Sapientiam. Cùm autem se ipsos tradunt propter sanctificationem per Lectionem Audi Israël; ibi

copulant ſponſum cum ſponſa. Quoniam per קדוש ſanctificationem Nominis ſponſus קדש ſibi deſponſat ſponſam. Et cùm quis ita ſeipſum tradit, jam reputatur pro mortuo: & cum anima ejus procurat copulam per aquas fœmininas, debilitatur latus adverſum, nec intercedere poteſt ut ſponſum in ſponſa ſeparet. Et huc pertinet unio duarum literarum poſteriorum Tetragrammati; & talis etiam meretur accipere ducentos mundos. Et ducenti pro Lege; ſunt quadringenti. Quibus addantur decem literæ Tetragrammati plenè ſcripti per Jodin, hoc modo: יוד· הי ויו· הי· Hinc exurgunt quadringenti & decem; & hinc digeſtiones hæ pilorum minores dicuntur eſſe quadringentæ & decem. Et hinc nos ter dicimus Sanctus, Sanctus, Sanctus, Tetragrammatos: quia in Sene Sanctiſſimo Tetragrammaton ter continetur; ubi ſi ſingula computentur per decadem; orietur numerus dicti illius: & erunt dies ejus centum & viginti anni. Et ſi numeres literas trium horum Tetragrammatorum in plenitudine ſupradictâ: exurgent triginta: ſic etiam dies Naſiræatus ſimpliciſſimè ſumti, ſunt triginta: quem numerum etiam refert Tetragrammaton, continens viginti ſex & cum quatuor literis ſuis triginta: Unde de Naſiræo dicitur: Omnibus diebus voti ſui Sanctus eſt Domino; ליהוה. Porrò ſcias, quod triginta duæ ſemitæ illæ ſingulæ quoque contineant duodecim literas; id eſt, tria illa Tetragrammata: unde numerus trecentorum & octoginta quatuor: quibus ſi addas viginti ſex, numerum ſcilicet Tetragrammati; exurgent quadraginta & decem. Et ſi triginta duas ſemitas illas ſingulas comprehendere dicas tredecim illas formationes; exorientur quadringenta & ſedecim, & cum quatuor literis Tetragrammati, habebis quadringenta & viginti.

Porro etiam Nomen שדי אלהים habet numerum quadringentorum.

Et Nomen אל שדי אדני efficit quadringenta & decem.

Et Nomen שדי אלהים אהיה; efficit quadringenta & viginti.

Item Jod ſupernum dependet ab iſto Sene Sanctiſſimo, ſicut dicitur in Idra minore: Jod autem plenè ſcriptum hoc modo יוד, efficit viginti; & vicies viginti (ſi nempe ſingulæ hæ partes iterum habeant viginti:) ſunt quadringenta. Si autem ipſum Jod addas, quod eſt radix horum & efficit decem, habebis quadringenta & decem. Si verò numeres plenitudinem ejus, habebis quadringenta & viginti.

Porro ſcias, quod in Jod contineantur tria Jodin; apex ſcilicet ſummus; apex imus, & Vav in medio: ubi apice ſummo denotatur Corona ſumma; per Vav medianum, Sapientia, & per apicem imum Informatio: ſicut dicitur in Sohar ſectione Vajikra.

Iterum notes, quod totum Tetragrammaton ſeptuagintabinarium dependeat à Sene ſanctiſſimo, ſicut dicitur in Tikkurim. Et in eo ſunt in literis יוד· הי· ויו tria Jodin, quæ efficiunt triginta: unde naſireatus abſolutè pronunciatus eſt triginta dierum. Si igitur Jod primum computes ut ſupra, ut efficiat quadringenta & decem; habebis quadringentos & decem cincinnos. Et Jod ſecundum eôdem modô ſupputatum tibi præbebit quadringentos & decem mundos: quoniam Jod ſecundum refertur ad Binah, quæ vocatur mundus; & propterea ſunt quadringenti & decem mundi. Jod tertium autem tibi præbebit numerum quadringentorum & viginti: quoniam Jod hoc refertur ad cognitio-

gnitionem, quæ influxum accipit à literis יוד הי: illa verò efficit quadringenta, & cum duobus Jodin influxum præbentibus, quadringenta & viginti. Sed litera quarta iſtius nominis ſeptuaginta binarii, quæ eſt fæmina, nondum hîc manifeſtatur, quamvis abinde etiam dependeat.

§. 94. Porrò mihi etiam videtur, quod inter quatuor Jodin iſtius nominis Jod primum modô ſupradictô ſupputatum, ut quadringenta referat, repræſentet quatuor mille mundos occultos cranii, è cujus albedine & lumine juſti in mundo venturo hæreditabunt quadringentos mundos: ut dictum ſuprà. Quodque Jod ſecundum in הי iſtius nominis referat quadringentos cincinnos & decem cum radice, i. e. numero proprio, unde quadringenti & decem mundi: nam à Binah & porrò deorſum incipit ſtructura mundi. Sic etiam trecenti & decem mundi ſunt ſub mundo venturo, & non in mundo venturo, ſicut dicitur in Sohar ſectione Trumah. Et Jod quartum iſtius nominis etiam efficit quadringenta; quibus ſi addas ipſum Jod, quod eſt in ה ultimo; unà cum illo quod eſt in ו, quia hic eſt ſponſus eidem influxum præbens, cum ipſa per ſe nihil habeat: Ecce hinc exurgunt quadringenta & viginti.

Sic etiam, ſi Jod numeres ter decies, tibi exurgent trecenta; & cum ipſo Jod efficientur trecenta & decem. Et hi ſunt illi trecenti & decem mundi, qui ſunt ſub mundo venturo.

Si autem computes additamentum hoc literæ Jod per plenitudinem ſuam, tibi exurgent trecenta & viginti: quæ ſunt trecentæ & viginti ſcintillæ, quas evibravit lumen intenſiſſimum. Et ſi ה per ſe ſumtum addideris, exorientur trecenta viginti quinque. Et hæ ſunt trecentæ viginti quinque illæ ſcintillæ, quæ ſubſtiterunt, ut dictum ſupra. Et ſi multiplices Jod primum per Jod ſecundum, quod eſt in He (in plenitudine ſua, id eſt vicies viginti;) evenient quadringenta: & cum ipſo Jod quadringenta & decem. Et ſi multiplices Jod primû cum Jod He ultimi, ſuperadditô Jod in plenitudine ſua, habebis quadringenta & viginti. Et ſi viginti multiplices per viginti & unum, habebis quadringenta & viginti.

Item ſi Tetragrammaton in plenitudine multiplices per quatuor ejus literas, habebis quadraginta; & additis duobus nominibus, erunt quadraginta duo. Jam ſi quadraginta duo multiplices per decem, tibi orientur quadringenta & viginti. Sed de his ſatis.

§. 95. Porrò etiam dicitur in Idra magna hôc locô de capillis, quod in discriminatione capillorum procedat ſemita quædam, quæ luceat in ducentos ſeptuaginta mundos: quodque ex illa eradietur ſemita alia, in qua illuminentur juſti mundi venturi. Quia ſcriptum eſt Prov. 4. v. 18. *Et ſemita juſtorum ſicut lux fulget.* Idem quod exhinc fiat diviſio in ſexcentas & tredecim ſemitas alias, quæ dividantur in Microproſopum, de quibus ſcriptum eſt: Pſal. 25. v. 6. *Omnes ſemitæ Domini miſericordia & veritas* &c. Et in Idra minore ſcribitur, quod de hac ſemita intelligendum ſit dictum illud: Jeſ. 58. v. 14. *Tunc oblectaberis ſuper Domino:* quodque ab hac ſemita multi calles alii diſtribuantur in Microproſopum. Hæc ibi. Et quamvis ſuprà dixerimus, quod tredecim ſaltem ſint pilorum digeſtiones, ubi crines incipiant dividi: dicendum tamen eſt, quod reliqui crines non habeant locum ſingularem, ut partim huc partim illuc propendeant: quia omnes

sunt æquales. Istæ digestiones autem habent locum peculiarem, ubi nulli sunt crines alii, nempe in discriminatione capillorum. Unde dicitur: hanc esse semitam, in qua fulgent justi pro mundo venturo.

§. 96. Nervus autem horum omnium est, quod capilli inserviant ad occultandam lucem supernam, ut illa vestiatur & superintegatur capillis, atque sic deorsum radiet. Quia non esset possibile, ut acciperetur lux tanta, nisi mediantibus capillis istis. Justi autem sunt in Microprosopo, & digni evadunt, hanc assequi semitam immediatè. Unde patet, quod gradu quodam superemineant Microprosopo; qui influxum suum non accipit, nisi per capillos istos: cùm illi immediatè fruantur luce hâc supremâ. Et hoc ipsum est, quod dicitur in Idra minore: Huc pertinere dictum illud Jes. 58. v. 14. *Tunc oblectabis te super Domino:* quasi diceretur in loco, qui superior est & altior ipsô. Ratio autem, quare hæc semita sit in discriminatione capillorum media, hęc est; quod justi huc accedere mereantur mediâte Lege scriptâ, quæ est columna media & Cognitio. Supra enim jam scripsimus, quod in capillis illis tria cerebra contineantur nempe Sapientia, Informatio, & Cognitio: ubi Cognitio est in capillorum medio, & in illa lucet semita justorum.

§. 97. Et per hanc præfationem, quod capilli sint pro occultanda Luce, meliùs etiam intelligi potest, quod supra diximus: Capillos istos superintegere cervicem, ut hæc non videatur. In inferioribus enim circa postica è regione cervicis supernæ, locum habent cortices & judicia: Unde non convenit, ut cortices contueantur locum hunc sanctum, & ad illum sesé applicent: quem in finem etiam contectus est capillis. Quod ita non est è regione faciei, ubi nulli sunt cortices. Adde quod facies conformetur ore, nasô, &c. imo ipsa facies sit vestis quædam cervice multo extantior; cùm è contrario in cervice nulla sit conformatio nisi per capillos istos, qui eandem contegunt. Et hanc ob causam aures supernæ non conteguntur crine ullô.

§. 98. De fronte hæc extant in Idra magna: *Cum ascendunt preces Israelitarum ante Senem dierum, iidemque misericordiam implorant &c. frons detegit beneplacitum beneplacitorum* &c. Ubi sensus est, quod per Microprosopum preces illuc eleventur. Unde non dicitur: quòd Senex dierum audiat preces Jisraelitarum, vel quod eas accipiat. Et ab hac semita porrigitur semita alia, quæ extenditur in sexcentos & tredecim tramites, qui distribuuntur in Microprosopum: sensus est, in ista semita hæc quàm obscurissimè contineri. Quoniam è cognitione hac, quæ est discriminatio capillorum, descensus est in Microprosopum, ubi locum habet cognitio ordinaria, Lex nimirum scripta; constans è ducentis & quadraginta octo præceptis affirmativis, & trecentis sexaginta quinque præceptis negativis; quæ sunt sexcentæ & tredecim istæ semitæ: quia cognitio inferior è potentia cognitionis superioris contentæ in cerebro occulto prodit. Et sexcentæ tredecim istæ semitæ sunt bona illa reservata iis, qui custodiunt fœdus & testimonia ejus, & ipsis detur merces omni præceptô superior, immediatè ex hac semita: & sunt benignitas & veritas, quæ in trutinando inclinant ad clementiam, ut merces illa optima fiat integra; sicut dicitur in Idra parva.

§. 99. Numerus autem ducentorum & septuaginta mundorum descendere potest

eſt è viginti ſeptem literis, aſſumtis finalibus; ſi ſingulis integra decas tribuatur. Et propterea exhinc illuſtratur ſemita pro juſtis in mundo venturo. Quicunque enim ſtudium Divinæ Legis exercet, ille à Lumine Legis vivificatur. Et fortè digitum hîc intendit, in quadringentos illos mundos, quos juſti hæreditabunt in mundo venturo, de lumine albedinis cranii; ita ut dici queat, ducentos & ſeptuaginta lucere in ſemitam hanc; & centum & triginta lucere verſus albedinem capitis, quæ inter ſingulos pilos interjacet. Dici enim poteſt, quòd quadringenta illa dividantur in tres portiones, reſpectu trium cerebrorum, Sapientiæ, Informationis & Cognitionis; quarum ſingulæ continent centum & triginta tria cum una tertia: cumque cum Sapientia unitur Cognitio, tunc prævalere facit latus Sapientiæ verſus Benignitatem, & in ſe ſuſcipit tria reſidua, quæ in Binah ſunt reſpectu trium radicalium: Unde oriuntur ducenti & ſeptuaginta. Eodemque ſenſu dicitur in Sohar ſectione Trumah de trecentis & decem mundis, quod Tiphereth accipiat ducentos & ſeptem, juxta numerum vocis אור verſus latus benignitatis: ita ut ſeveritati tantum remaneant centum & tres. Sed hîc cognitio, quæ eſt diſcriminatio capillorum, accipit ducentos & ſeptuaginta; ita ut Informationi remaneant centum & triginta. Et iſti non usque adeò lucent, ſicuti benignitates, quæ plus continent miſerationis quàm illæ: & lucent per ſemitam iſtam. Sed centum illi & triginta lucent per album inter capillos emicans. Ne miteris autem, quòd hîc dicantur eſſe miſerationes & judicia: cùm dictum ſit: In hoc Sene occultiſſimo omnium nihil dari ſiniſtri. Quamvis enim dicatur, capillos hîc incipere diſtingui: hoc tamen intelligendum ſaltem eſt, quatenus deorſum deſcendunt in Microproſopum; in ſupernis autem nihil tale cognoſcitur: & quamvis in potentia ibidem ſit; id tamen quàm occultiſſimè concipiendum eſt. Et propterea dicitur: in Sene hoc occultiſſimo omnium, nil dari ſiniſtri: & dextrum tamen ita ſaltem videri, ut quaſi non videatur. Quamvis enim miſerationes hîc ſint; nullatenus tamen cognoſcuntur. Quoniam Lux non cognoſcitur, niſi ex oppoſito tenebrarum: hîc autem nulla eſt caligo, & nullum judicium.

§. 100. Quod autem dicit *Videtur*; intelligendum eſt, quòd per Microproſopum cognoſcatur, in quo dextrum eſt; quando ſcilicet hunc intuetur oculô apertô, benevolentiâ benevolentiarum. Extra hunc caſum enim nihil dextri ibidem ullatenus deprehenditur: adeoque nihil tale videtur in ipſo. Sed ſiniſtrum in ipſo nullô modô eſt, quia malum non deſcendit è ſupernis.

§. 101. Iſraëlitæ igitur ſcire deſiderabant, quænam eſſet differentia inter Microproſopum; cùm ille dominatur per meram miſericordiam; & inter Macroproſopum: idque volebant explorare corde & intellectu ſuô; quænam eſſet differentia inter Microproſopum & Macroproſopum. Hinc textus dicit: Quod exploraverint corde ſuô. Simile quid etiam dicitur in Sohar ſectione Schelach lecha: Quod nimirum ſcire voluerint illud, quod ſcriptum eſt: *Eſtne Tetragrammatos inter nos? Nota benè, an verò Non?* &c.

§. 102. Porrò ſcito, quod cranium hoc ſuperintegat cerebrum illud, quod dicitur Informatio; hæc autem eſt palatium Sapientiæ, in quo hæc reconditur. Unde patet, quod omne præmium juſtorum derivetur à cranio hoc. Quia quadringenti mundi ef-

fulgent ab albedine cranii: ficut fcriptum eft: De quadringentis Siclis argenti transeuntis per circumeuntem: i. e. per calvariam, quæ circumdat & ambit cerebrum.

§. 103. Jufti autem ifta hæreditabunt in mundo venturo pro vivificatione mortuorum. Et fic etiam dicitur, quod femita quædam fit in difcriminatione capillorum, in quo luceant jufti mundi venturi. Item quod exhinc fulgeat femita extenfa in fexcentas & tredecim femitas Microprofopi ad diftribuendum præmium præceptorum. Unde patet, quod omnia requifita mundi venturi abhinc deriventur. Quoniam mundus venturus, qui eft in Microprofopo influxum accipit à mundo venturo fuperno, ut detur præmium juftis inibi exiftentibus. Atque hinc cincinnorum numerus dicitur millena millia myriadum, feptem millia & quingenta. Nam Millenarius pertinet ad Informationem; ficut dicitur in Sohar, fectione Balak. Et feptenarius, denotat feptem annos, qui in illâ: & quingenta funt fub myfterio quinquaginta portarum Matris intelligendi.

§. 104. Porrò etiam dicitur in Idra magna: *De hoc cranio albo radii effulgent in tredecim latera effigurata; in quatuor latera ex parte unâ; & in quatuor, ex parte altera; & in quatuor, ex parte faciei; & unum in parte fuprema cranii. Id eft, ex parte fuprema: & ibi incipit longitudo faciei ejus extenfa in trecentas & feptuagita myriades mundorum: unde etiam vocatur Macroprofopus, i. e. longâ facie præditus. Et hic Senex omnium fenum vocatur longam faciem habens: alter autem vocatur Microprofopus, i. e. brevem faciem habens in oppofitione Senis decrepiti Sancti fanctorum fanctiffimi. Et cùm Microprofopus iftum contuetur, omnia probè ordinantur; & facies ejus pariter extenditur, & longa fit pro ifto tempore: non verò pro omni, prout Senex femper talis manet. Et ex hoc cranio prodit tractus quidam albus in cranium Microprofopi ad conformandum caput ejus: & ex hoc capite in crania inferiora, quorum non eft numerus, &c.* Senfus eft hic, quod hoc album, quod eradiat in tredecim tractus, veniat à cerebro occulto, quod dividitur in tria Tetragrammata. Unde in Idra parva de his ita traditur: *Et propterea Senex Sanctiffimus vocatur* אין *Non exiftens; quia ab illo dependet, qui Non dicitur. Quia omnes illi capilli & omnes ifti cincinni proveniunt à cerebro occulto: omnesque refident æqualiter: & non apparet cervix, ac fi non effet, quoniam Senex hic Sanctiffimus quafi uniformis eft. Omnia hìc in gaudio, & non mutatur è ftatu amoris in æternum. In tredecim attributis miferationum reperitur, quia in cerebro occulto difponuntur tria Tetragrammata: & ifte Senex eadem continet, & iisdem dominium exercet fuper omnia.* Ubi fenfus eft, quod fupra Senem hunc fanctiffimum, qui in hoc capite fuperno, nullum caput ulteriùs aliquid fciat vel cognofcatur, quid in illo capite fit: eò quod Senex ifte Sanctiffimus fit corona fumma, & caput fupremum: prout ibidem paulo infra dicitur: *Senex hic Sanctiffimus decrepitus & annofiffimus eft. Corona fumma, quâ coronantur omnes coronæ & diademata, & ab eo effulgent & eradiant, & effluunt lumina, &c. Ipfe autem eft Lux fumma & occulta, quæ non cognofcitur; & omnia reliqua lumina ab ipfo effulgent & eradiantur.* Hæc ibi.

§. 105. Hic per Senes intelliguntur Sapientia & Informatio: Senex autem fenum eft Corona fumma in fupernis. Per Coronas autem & diademata & lumina intelliguntur

tur septem conformationes capitis, & tredecim conformationes barbæ, quæ influentiam demittunt in inferiora emanata. In specie autem per Coronas intelliguntur Pater & Mater; & Sapientia, Informatio & Cognitio: & per lumina septem lucernæ subsequentes. Diademata autem dicuntur, quod ambiant eum; quia ipsi propinqua sunt, & ex ipso fiunt. Coronæ autem dicuntur, quod eradient; quoniam lux, quæ ab illis prodit, ab eo derivatur per conformationes ejus. De luminibus autem dicit, quòd flammas emittant & luceant: quia in illis est judicium & miseratio; quorum illud exprimitur flammarum emissione; hæc verò lucis emissione. Et quia hoc mirum videri posset: quomodo enim judicia ab eo flammas emittunt, qui merus amor est? Hinc pergendo dicit, quod ipse sit Lux summa, occulta, quæ non cognoscitur. Ubi innuit, quod in ipsa quoq; lucerna hac sancta in potentia quidem sint judicia, sed non cognoscantur; unde eandem dicit occultam, quæ non cognoscatur. Cùm autem Lux hæc ad inferiora pertingit in lucernas; eædem manifestantur. Hinc dicit: & omnes lucernæ reliquæ ab hac flammas emittunt & lucent. Et quia omnes conformationes sunt in capite tertio, quod est cerebrum occultum: & derivantur à capite secundo, quod est senex annosissimus inter senes: hinc innuit, quod illum cingant omnia diademata.

§. 106. De his capitibus autem dicitur in Idra minore: col. 558. *Senex Sanctissimus occultus est & abstrusus; & Sapientia superna occultata est intra hoc cranium; invenitur, & revera non invenitur: in hoc Sene non manifestatur nisi caput solum; quia ipse est caput omnium capitum. Extensio illius Sapientia occulta superna in ipso occultatur: & vocatur cerebrum supremum occultatum; cerebrum, quod tranquillum est; & quiescit, ita ut nemo cognoscat, quomodo se habeat. Tria capita effigurantur, unum intra alterum; & unum supra alterum. Caput unum est Sapientia occulta, qua occultatur, & non aperitur, & supra Sapientiam hanc occultam est caput omnium capitum, caput quod non est caput; quod nihil novit, nec etiam cognoscitur ab aliis, quid in illo capite sit: quia non adhæret, nec sapientia, nec intelligentia: & propterea dicitur: Fuge in locum tuum. Item: Animalia currebant & redibant.* Hæc ibi. Ubi sciendum, quod Senex Sanctissimus in se contineat omnia tria Capita: sicut dicitur in Idra parva, & supra jam expositum est. Et verba Idræ sunt: *Hic Senex Sanctissimus invenitur cum tribus capitibus, qua continentur capite uno, quod est summo omnium loco. Et quia Senex Sanctissimus designatur per tria; hinc & reliqua Lumina lucentia ab eo, triadem continent. Item Senex Sanctissimus designatur per duo; qua sunt Corona summa inter omnia superna: qua est caput omnium; & deinde quod supra istud est, nempe quod non cognoscitur: sic omnia quoque catera Lumina occulta Dyades continere dicuntur. Tandem etiam Senex Sanctissimus designatur & occultatur per Monadem; ut omnia sint una; & ipse tantum sit unus, & omnia Lumina reliqua sanctificantur, & uniuntur & applicantur in uno, & sunt unum, & omnia Ipse. Hæc ibi.* Hinc patet, quod Senex sanctissimus, sit nomen generale, omnium trium Capitum supernorum. Et deinde in specie Sapientia summa vocatur Senex occultus, secundum nomen suum alterum, quo dicitur Cerebrum occultum. Corona summa autem vocatur Occultissimus omnium occultorum; vel etiam; Senex Sanctissimus, Senex senum. Et

Caput

Caput ſummum dicitur Caput quod non cognoſcitur. Deinde ſequitur Corona ſumma, & cerebrum occultum. Sic omnia quoque lumina diſpeſcuntur in Triades, חכב. Sapientia, Intellectus informans, & cognitio; חגת, Benignitas, Severitas & Pulchritudo: נהי Victoria, Gloria & fundamentum. Et quatenus Cognitio continetur in Sapientia & Intellectu informante; & Pulchritudo continetur in Benignitate & Severitate. & Fundamentum in omnibus; hinc Dyades ſaltem reperiuntur. Hinc dicit, quod & Senex interdum deſignetur per Dyades. Quamvis enim repræſentetur per Triadem, aliquando tamen duo tantum in ipſo deſignantur; nempe Caput quod ignoratur, & Corona, quæ in ſe includit cerebrum occultum; quia caput tertium, i. e. cerebrum hoc occultum tantum eſt conformatio Senis: ita ut ipſe Senex in Dyade tantum appareat. Atque ſic in Idra minore traditur. col. 559. *Conformatio Senis Sanctiſſimi fit formâ unica, quæ eſt forma generalis omnium reliquarum formarum, & hæc eſt Sapientia ſumma occulta: Generalitas cæterarum omnium. Et hæc vocatur Eden ſive Paradiſus ſupernus occultiſſimus omnium occultorum; eſtque cerebrum Senis Sanctiſſimi. Et hoc cerebrum extenditur quaquaverſum: & ab eo extenſio quoque fit in Eden ſive Paradiſum alterum; qui ab hoc Paradiſo effiguratur. Et hoc caput occultum, quod in capite Senis omnium eſt, quando extendit frontale quoddam ad illuminandum; allidit ad hoc cerebrum, & hoc effiguratur & illuminatur multis luminibus: & producit & deſignat (* בכורסייא *ſic habet* Manuſcriptum;) *in throno quodam, nimirum in fronte illa jam producta, Lumen aliquod, quod vocatur* רצון *Benevolentia: & hac Benevolentia deorſum extenditur in Barbam, usque ad locum illum, ubi reſidet in Barba, qui vocatur Benignitas ſumma: & hanc benevolentiam, cum manifeſtatur, intuentur Domini Judiciarii, & ſupprimuntur.* Hæc ibi.

§. 107. Senſus horum eſt: quod in duobus Capitibus ſupernis nulla planè ſit conformatio: Sed in capite tertio ſint Conformationes: quodque hoc ſit forma generalis omnium formarum, tam Barbæ, quàm Cranii. Et hoc eſt exemplar generaliſſimum omnium quæ Emanant tam ab ipſo, quàm infra Ipſum. Et hoc vocatur Eden ſupernus occultiſſimus omnium occultorum, quia adhuc duo alii Paradiſi ſunt, Pater ſc. & Mater, quibus etiam tribuitur nomen Eden, ut infra apparebit: qui Eden derivatus ab Eden ſuperno demittitur in Eden Microproſopi, nempe Sapientiam & Intelligentiam ejus informantem. Ille verò eſt occultiſſimus præ duobus cæteris: Hinc vocatur occultiſſimus omnium occultorum. Et hoc eſt cerebrum occultum Senis Sanctiſſimi, & ejus conformatio per hoc Cerebrum inſtituitur; & in hoc initium eſt conformationis; quia in illo non locum habet Nomen Cerebri, nec cranii. Et cerebrum hoc extenditur quaquaverſum per capillos ſuos: quia Capilli Capitis ab eo proveniunt, per quos Sapientia immittitur Cerebris Microproſopi: Pili autem Barbæ in Patrem & Matrem derivantur per Influentiam. Unde patet quod ab omni latere extenſionem habeat, antrorſum, & retrorſum; Et ab eo fit extenſio per Influentiam in Eden ſive Paradiſum alterum, i. e. in Patrem & Matrem ut ſupra dictum eſt. Et ab hoc Paradiſo effiguratur iſte Paradiſus alter, id eſt Sapientia, quæ vocatur Principium, unde producuntur lumina in Caput

put

put Microprosopi. De hoc ita dicitur in Idra Minore: *Locus principium reperitur in Sene, quod effulget ab Influentia. Hoc est lumen Sapientiæ, quæ extenditur in triginta duas semitas; & prodit à cerebro occulto, nempe è lumine quod in illô est: Et per quod Senex Sanctissimus in principio effulget; hoc ipsum est hæc: principium scilicet unde fit manifestatio. Et conformatur in tria Capita: & caput unum eadem comprehendit. Et ista tria extenduntur in Microprosopum, & ab illis fulgent lumina omnia. Hæc Sapientia sculpturam instituit & producit fluvium quendam, qui fluit & prodit ad rigandum hortum; intratq; in Caput Microprosopi, & efficit Cerebrum aliud. Et abhinc porro defluit & derivatur per totum corpus, potatque omnes illas plantas. Hinc scriptum est: & fluvius egreditur ex Eden, &c. Hæc sapientia effiguratur, & promanat, & ingreditur in Caput Microprosopi, & ibi constituitur Cerebrum aliud. Hoc alterum est istud flumen, à quo emanant illi duo rivi: qui etiam conformantur & uniuntur in profundum aliquem puteum. Sicut scriptum est: Proverb. 3. v. 20: In cognitione abyssi ruptæ sunt. Et ingreditur in Caput Microprosopi & conficit cerebrum aliud: & abhinc pergit, & intrat in corpus, & adimplet omnes ejus exedras & conclavia: sicut scriptum est: Prov. 24. v. 4. In Cognitione penetralia replebuntur. Et lumina hæc omnia descendunt è lumine illius Cerebri summi occulti, quod lucet ab Influentia Senis Sanctissimi, Omnia sibi invicem innectuntur & à se invicem dependent; donec cognoscatur, quod omnia sint Unum; & omnia hæc est Senex ille; & ab eo nihil separatur. Illa tria Lumina, radiant in tria alia, quæ vocantur Patres: & isti Patres lucent in Liberos: & omnia effulgent è loco uno.* Hæc ibi.

§. 108. Sensus hic est: quod Cerebrum occultum vocetur Principium in Sene, unde est initium manifestationis & conformationis ejus; sicut dictum est. Sed non vocatur Finis, quia hic ibidem non invenitur: nec dici potest, quod ibi sit principium & finis; quia hoc loco non simul incipiunt manifestari Emanantia, & simul etiam finiunt manifestationem suam; quod aliàs dicitur in Sapientia fieri & in regno. Quoniam hæc sapientia occultata est ab oculis omnium viventium. Imò ne mater quidem, quæ est intelligentiæ largitio, hoc loco adhuc ullatenus manifestatur; nedum Regnum, Mater secunda. Hinc locus iste nondum vocatur Eden, quia adhuc occultus est, nec manifestatur: Membrana enim diaphana eundem claudit, & vocatur הוא, Ille. Sed in Eden hoc secundo aliqua est manifestatio, & hic incipit manifestari Emanantibus; vocaturque Tu: & hic est Pater; sicut dicitur: *quia Tu es Pater noster* &c. Principium & finis, quod denotatur per mysterium literæ Jod יוד plenius scriptæ hoc modo: יוד· ויו· דלת· Nam Daleth est Regnum, sicut notum est. Hinc ibidem dicitur: *Eden vocatur Principium Senis; & non vocatur, & non est principium. Et quia in eo non est principium & finis; etiam non vocatur* אתה*: Tu: quia occultus est, & non manifestus; & vocatur* הוא *Ille. Illo loco autem ubi principium extat, locum habet nomen* אתה, *Tu: & vocatur Pater; juxta illud.: Quia Tu Pater noster,* &c. Hæc ibi. Hoc ipsum etiam jam supra expressum est his verbis: *In Cranio, albo* scilicet capitis *non est principium & finis.* Quin imò in Cranio albo, quod est Mater intelligendi quæ in Corona; quæque ambit Sapientiam cerebrum illud occultum, nondum manifestantur princi-

pium & finis: donec venit Benignitas superna in Barba, & abinde manifestantur Pater & Mater per Influentiam; ut notum est.

§. 109. Pergit autem Idra: *In Commentario R. Jesa Senis, hæc regula generalis traditur: Microprosopus vocatur* אַתָּה *Tu: Senex Sanctissimus, qui occultatur, vocatur,* הוּא *Ille. Et rectè. Jam verò illi loco ubi principium invenitur, quamvis occultetur quia tamen ab eo principium fit, tribuimus nomen* אתה *Tu: & hic est Pater Patrum. Et hic Pater prodit à Sene Sanctissimo: sicut dicitur Job. 28. vers. 12. Et Sapientia* מאין *ex Non ente invenitur. Et propterea non cognoscitur. Veni vide! Scriptum est:* אלהים *Deus novit viam ejus. Id est viam ejus saltem. Iste verò novit locum ejus ipsum; & multo magis viam ejus. Et multò magis Sapientiam illam occultatam in Sene Sanctissimo. Hæc Sapientia est principium omnium; & ab ea extensio fit in triginta duas semitas. Semitas, inquam, non verò tramites Et Lex in illis comprehensa est in viginti duabus litteris & decem dictis. Hæc Sapientia est Pater Patrum; & in ista Sapientia principium & finis invenitur. Hinc est sapientia superior, & inferior. Cum extenditur Sapientia, vocatur Pater Patrum. Omnia nullibi comprehenduntur nisi in illa: sicut scriptum est Psalm. 104. v. 25. Omnia in sapientia fecisti.* Hæc ibi.

§. 110. His verbis explicatur R. Jesa Senex; qui dixerat: Nomen Tu non tribui nisi Microprosopo, quia hic sit manifestus; Senem autem Sanctissimum, qui occultetur, non vocari nisi nomine הוא, id est Ille. Quæ rectè se habere dicuntur: ita tamen ut non præcisè intelligatur Microprosopus, qui manifestus plane est; sed etiam Pater; quamvis occultus sit: quia nimirum in eo invenitur principium, vocetur nomine Tu: eo scilicet respectu, quod non tam occultatus sit, quam Senex, & è generali conceptu Senis jam exiverit. Et hic dicitur Pater Patrum, quia ab illo prodeunt tria Lumina, Sapientia, Intelligentia & Cognitio, & radiant in tres Patres, sicut explicuimus. Et Pater hic prodit è Sene Sanctissimo per Influentiam; & propterea non cognoscitur: quoniam continetur in Influentia, & reputatur ad Senem pertinere: sicut supra dictum est; & omnia sunt Senex. Patet igitur, quod vocetur Principium; quatenus egreditur è generali conceptu Cerebri occulti, & in ipso aliqualis manifestatio est. Sed quatenus in influentia ista continetur Senex dierum, ipsa nempe Essentia superna, quæ descendit eamque pervadit; & ipse est spiritus qui occultatur in Sene dierum, ut supra scriptum est: hinc dicitur ignorari, & esse Senex. Scito autem, quamvis nomen Senis Sanctissimi comprehendat tria Capita; id tamen sic intelligendum; ut quoad ipsam Essentiam etiam sit in tribus illis. Unde supra dictum fuit: Iste Senex reperitur in tribus; item; designatur in tribus. Quoad existentiam illorum autem Caput primum vocatur, Caput circa quod ignoratur quid sit in illo Capite; quare etiam sic in textu dicitur: *quid sit in isto Capite.* Suo nomine autem hoc vocatur Senex Sanctissimus occultissimus inter omnes occultos, &c. Essentia superna ergò pervadit & descendit usque ad Patrem, qui prodit è Sene Sanctissimo; quæ est illa potentia quæ occultatur in Sene dierum. Et hoc est illud, quod dicitur Job. 28, 12. *Et sapientia è Non ente invenitur.* Quia per Non existentem intelligitur Senex. Et quamvis אין Non existens sit Corona summa in supernis.

pernis: nihilominus tamen & Senex Sanctiſſimus vocatur אין Non exiſtens, quia ab illo dependet ille Non exiſtens. Et hoc ipſum eſt quod traditur in Idra minore, in textu illo ſupra à nobis jam adducto: Et propterea Senex Sanctiſſimus vocatur אין non exiſtens; quia ab eo dependet hic non exiſtens. Supra autem dicitur: *Tria capita excavantur; unum intra alterum; & unum ſupra alterum.* Caput autem ſecundum, quod vocatur אין *Non exiſtens*, non dependet à capite tertio, quod ſupra ipſum eſt: quia ibidem ſunt adyta ipſius Eſſentiæ. Hinc ille vocatur Non exiſtens; quia ab eo dependet hic, Non exiſtens. Senſus autem iſtius excavationis eſt hic; quod ita præparata ſint, ut inferius ſit receptaculum ſuperioris; ad inſtar maris & fœminæ; ut unum influentiam accipere poſſit ab altero. Adeoque illud quod eſt intra alterum eodem eſt ſuperius. Quaſi nimirum unum eſſet Palatium alterius, ut hoc in illo occultari queat; ſicut exempli gratia, Sapientia occultatur intra Intelligentiam; & hæc ſeſe invicem cognoſcunt: & unum eſt ſublimius altero. Unum, inquam, eſt intra alterum, id eſt multò intimius proximo ſuo: Nam primũ planè non cognoſcitur: & alterum longe excelſius eſt tertio, quod dicitur Cerebrum occultum; & nihil aliud eſt, quam conformatio Senis; illo ſenſu, quo in Sene tantum ſtatuitur Dyas; ut dictum ſupra. Sed redeamus ad textum noſtrum. Ibi rationem adducit, quod Sapientia hæc egrediatur è Sene Sanctiſſimo, è ſcriptura, quæ inquit: *Deus novit viam ejus.* id eſt viam ejus propriè loquendo. Ubi ſenſus eſt, quod Microproſopus intelligat viam Sapientiæ iſtius; id eſt, extenſionem ejuſdem, quâ in ipſum extenditur in triginta duas ſemitas tantùm. *Sed Ille*, id eſt, Senex; novit verum ipſius locum, id eſt Ipſum Patrem & Matrem; quia ibi eſt locus ejus & initium manifeſtationis ejus. Et multò magis viam ejus. Id eſt, influentiam, quæ deſcendit hâc viâ. Et multò magis illam ſapientiam occultatam in Sene: id eſt: Cerebrum illud occultum, quod ipſi proximum eſt. Forte autem & ſic exponi poſſet: ut via ejus ſit extenſio illa, qua ingreditur in Caput Microproſopi; Locus ejus, Pater & Mater, &c. adeoque & ſic viam ejus novit Microproſopus. Vel etiam Locus ejus eſſe poteſt Cerebrum occultiſſimum: & via ejus, Caput illud, unde hæc omnia prodeunt in Locum ſive Cerebrum occultiſſimum: & multò magis illam ſapientiam occultam in ſene ſanctiſſimo, id eſt, in Capite primo: quoniam potentia ejus ibidem reperitur in ſubtilitate & myſterio maximo. Et fortè huc pertinet, quod ſupra dictum eſt: quod principium hujus Sapientiæ ſummæ in illo occultatum ſit; id eſt, quod fundamentum & radix ejus occultiſſimè lateat, in illo capite, ubi locum habet ipſa Eſſentia ſumma. Illa igitur ibidem exiſtit, modo quodam valdè abſtruſo. Et huc etiam pertinet, quod jam ab initio dictum fuit: Senex iſte occultus eſt & abſconditus. Id eſt: Caput illud quod ignoratur; & ſapientia ſumma occultata in illo cranio; id eſt, in capite primo, reperitur, & non reperitur; quia ſapientia ibidem reperitur modo quodam ſubtiliſſimo reperitur; quaſi plane non reperiretur. Porrò dicit, quod in Sene iſto nullum ſit Nomen, ſed ſolum caput; ſine capillis & barba: quia hoc eſt caput omnium capitum: & ab illo pervenitur ad caput ſecundum, quod eſt Corona ſumma, etiam capillis carens. Et hoc eſt, quod ſupra dictum fuit: quod ab hoc dependeat τὸ Nihil. Nam omnes iſti capilli, & omnes iſti cincinni à cerebro occulto dependent: id eſt, ab hoc dependet ali-

quid, & ab illo dependet nihil; ne pilus quidem; quin omnes pili & cincinni non prodeunt nisi à cerebro occulto tantùm; non verò è loco quodam superiore.

§. 111. Et omnes isti pili & crines æqualiter dependent; ut unus non sit longior altero; nec etiam cervix superna appareat nuda; ne locus sit corticibus ubi applicentur: quia ibi merus amor, & unitas perfecta; nec ulla ibidem existit alteritas, quod absit! quoniam omnes alteritates in Microprosopo sunt, sicut diximus, Senex autem à benevolo suo Amore non mutatur in æternum. Ex his patet, quod principium Cerebri occulti, delitescat in Sene, quia radix ejus ibidem est. Et hoc est, quod dicitur: Et vocatur Cerebrum supernum, &c. quia radix ejus in loco summo est. Et hæc quoque ratio est, quare vocetur Sapientia summa occulta; & non Sapientia occulta simpliciter, ut aliàs dici hîc solet.

§. 112. Et scito, quod hoc caput, quod quasi caput non est, ubi sunt adyta intensissimæ Essentiæ, ipsummet non comprehendat quid inibi in ipso sit: & hinc dicitur, *quod nescit; & nescitur, quid in hoc capite sit*: ut sensus sit, ipsummet sese ignorare, sicut homo non comprehendit essentiam Animæ suæ. Si autem dicas; quare ergò additur; & nascitur; cùm per se clarum sit, quod si ipsum sese non novit, multò minùs ab aliis cognoscatur? Sensus autem hic est, quod etiam infra, ubi diminuitur Lumen, & descendit quasi per foramen acus & in tenuitate pilorum, non comprehendatur: & hoc est, quod dicitur: quod non applicetur sive sapientiæ; sive intelligentiæ; id est, gradibus istis ad quos Lux illa accedit per pilos capitis & barbæ ut supra dictum est: multò minùs in supernis, ubi Lux tam copiosa est. Fundamentum autem istius explicationis, quod non adhæreat, sive applicetur, hoc est: quod Lux illa & Essentia descendens à tribus capitibus istis gradibus applicari nequeat citra vestimentum; sed primò vestiatur Capitibus istis & illis affulgeat per capillos; quod ita non fit in ipsis tribus Capitibus in quibus invenitur Senex. Et hæc est mens verborum istorum, quod senex inveniatur in tribus Capitibus. Quam ob causam autem hoc ita fit? Quia scilicet nihilominus non omnia hæc capita æqualia sunt. Nam in Capite primo est locus ipsius Essentiæ, & radix ejus. Et caput secundum descendit à facie illius, & non directè consistit ante Lucem ipsius: hic enim res se habet sicut in luce Solis, quæ, si quis directò eam contuetur, ob nimium fulgorem suum non potest tolerari: si autem quis longius ab ea abscedat, ut lumen ejus diminuatur, tunc eâdem frui potest. Ita & hîc: quia distantia diminuit Lucem, quamvis nullum intercedat velum: Caput autem tertium est conformatio Senis, & quasi velum interpositum: & hinc vocatur Sapientia occultata, quæ non apertè prodit: & in illa est Membrana pellucida, quæ fulgorem emittit & eam claudit: & lux per istam ulterius diminuitur, præter illam distantiam & amotionem quæ in capite secundo contigerat. Et hoc vocatur Velum & Aulæum. Et quia Lux superna sic cohibetur, hinc isto loco allidit, & dissipatur in duodecim radios. Sicut enim Sol cùm splendet in speculum positum, quia transire non potest, de isto radios emittit in omnem partem, quamvis lux sit unica. Duodecim ergo radii illi & lux unica, quæ illos continet, efficiunt tredecim. Et hoc ipsum est, quod Idra dicit: quod hæc sapientia occultata in eo dividatur in ter quaterna; quibus annumeratur ipse senex, qui illa continet, Et ab his derivantur tre-

decim

decim conformationes barbæ, & deorsum extenduntur in Patrem & Matrem. Ipse autem est Essentia ipsa, quæ descendit per influentiam, à capillis ejus. Et hoc est, quod dicitur: Et dominatur iis, super omnibus. Et quia radii isti inferunt conceptum Lucis reflexæ, quæ est judicium: Lux autem ipsa est Amor merus; hinc sese habent ad instar maris & fœminæ; ad instar justitiæ & misericordiæ; ut supra scripsimus.

§. 113. Quod autem dicitur dispesci in ter quaterna, id sic intelligendum; quia sunt tres species Lucis. Primò enim extenditur Lux in caput primum, quæ intensissima est & clarissima. Deinde extenditur in Caput secundum, ubi non ita vibrans est sicut prima. Et postmodum extenditur in caput tertium; ubi lux adhuc fit diminutior, nec ita fulget ut secunda. Et tres istæ luminis species continentur in eo, una cum radice, quæ illas continet. Quod autem in qualibet specie contineantur quatuor, respectu quatuor literarum Tetragrammati, id ita se habet. Lux prima est radix Essentiæ; & Lux secunda est radix Vasorum: Nam in omni emanatione datur Essentia & Vasa; sive corpus & anima. In tertia autem tam Essentia quam vasa continentur; atque hinc conformatio senis in Capite hoc tertio locum habet. Et hanc ob causam etiam tribus extensionibus opus fuit. (hinc igitur exurgunt quatuor: respectus Lucis essentialis nudæ; respectus vasorum solorum; respectus Lucis in vasis; & respectus vasorum circa Lucem.) Istæ quatuor autem conformationes non inveniuntur in Microprosopo; quia superna illa, quæ respectum habent ad caput primum ab ipso occultantur; hinc etiam non nisi novem conformationes Barbæ habet. Inter duo autem capita summa primum est Causa omnibus causis superior; & alterum dicitur Causa causarum, sicut dicitur in Sohar, sectione Breschith. Et tria illa habent analogiam psyches, spiritus & mentis; respectu Numerationum. Mens enim involvitur spiritui; & spiritus Psychæ; & per vestes istas affulget lux illa Numerationibus. Porro notes, quod & in primo capite jam sit radix Vasorum: Nam id quod in hoc capite est, est Essentia & Divinitas, extensa ad vivificanda inferiora: ipsum autem Caput est ad instar corporis, quo vestitur Divinitas illa: & hæc est radix Vasorum; quamvis ibi Autori Emanationis quam perfectissimè adhæret. In capite secundo autem mysterium radicis vasorum magis manifestatur, cum ibi non tantùm radix occurrat, sed & radicis radix. Et hinc etiam Capiti secundo competit Nomen Causæ Causarum: & primo, nomen Causæ omnibus Causis superioris. Si igitur accuratè rem examines, in quolibet Capite inveniuntur quaterna: Ipsa scilicet Essentia, deinde Vasa; tertiò Essentia vasis comprehensa; & quartò Vasa cum Essentia conjuncta: quæ sunt duo, unde fiunt quatuor, quia unum est in altero. Atque hæc est causa, quare Senex iste dividatur in ter quaterna. Cui simile quid occurrit in Sohar sectione Trumah, ubi agitur de Osculis Amoris. Et hoc est Nomen Tetragrammaton יהוה. Item si accuratè res inspiciatur, alia quoque datur ratio istorum quaternionum; quia scilicet necessariò in quolibet capite sunt quatuor Elementa superna, quippe quæ necessariò radicari oportet in supernis, quamvis conceptu omnium quantum fieri potest subtilissimo: Ignis nempe, Aër, Aqua & Terra: quoniam & in gubernatione quatuor hæc occurrunt, sive ex benignitate agat, sive è judicio; sive è mixtura quadam ex his facta; quæ etiam sunt quatuor illa Elementa, & quatuor literæ Tetragrammati יהוה;

quarum radix necessariò in supernis esse debet. Atque hinc dicitur, quod dividatur inter quaterna.

§. 114. Postmodum autem Caput tertium naturam suam supernam occultat per Mebranam pellucidam, & lux descendit per capillos: sicut lux solaris, cum per foramina minuta transit in domum quandam. Et hæc domus est Pater. Quia in Patrem solum extenditur Essentia superna sine vestimento; quia continetur in Influentia & habetur pro ipso Sene: ut dictum supra. Sed Microprosopus per Patrem fit; quia in hunc ipsa essentia extenditur, atque involvitur: & per hunc fiunt tria illius cerebra, sicut dicemus. Hinc dicit textus Idræ: Hæc sapientia est principium omnium, quia per illam constituitur & emanat, quicquid infra ipsam est; quatenus nimirum ipsa Essentia in eum involvitur. Et hinc intelligitur, quid sit Principium hoc. *Et ab illa extenditur Cerebrum Microprosopi in triginta duas semitas.* Quia in ipsa per se nulla est extensio, donec descendat in Microprosopum, ut supra dictum est. Deinde etiam Microprosopo competunt semitæ angustæ, & non viæ latæ; quippe quæ adhuc obscuræ sunt, eò quod vicinæ sint Patri, qui prodit è Sene Sanctissimo. Et Lex in Sapientia hac comprehenditur sub conceptu viginti duarum literarum & decem dictorum: quæ deinde inferiùs in Microprosopo magis manifestantur: hîc autem continentur modo quodam magis occulto. Res a. ita se habet; quod in generali conceptu istius Sapientiæ cõtineatur & Binah seu informatio, & mater intelligendi: Literæ autem ab Informatione ortum habent. Sunt igitur viginti duæ literæ in Informatione, quæ in Sapientia ista latet. Et decem dicta sive effata, quibus eadem prægnans est ceu Mater; & quæ deinde generat, per mysticum illud; & dixit Deus, ubi per אלהים intelligitur Informatio hæc. Et hæc sunt decem; novem Microprosopi & Regnum, quæ efficiunt decem: quoniam & Regnum, quod finis est, comprehenditur in hac Sapientia. Et hoc est, quod dicitur: In hac Sapientia Principium & finis reperiuntur: unde etiam dicitur, Sapientia superior; sapientia inferior; id est, Sapientia integra & perfecta. Cum Sapientia ista extenditur, manifestatur Informatio; quæ est Mater illa intelligendi, quæ in illâ fuerat comprehensa. Et ista tunc generat Sapientiam, Informationem & Cognitionem; qui sunt Patres in Microprosopo. Tunc Sapientia dicitur Pater Patrum. Scito enim, quamvis hi gradus sint cerebrum Microprosopi, & dicantur Sapientia, Informatio, & Cognitio istius; quod tamen respectu Patris & Matris sint חג״ת Benignitas, Severitas & Pulchritudo; (qui dicuntur Patres) ita ut illa revera sit Pater Patrum: ut pluribus infra dicemus. Et hoc ipsum est quod in Sohar alibi dicitur, sectione Mischpatim: Caput Regis conformatur per Benignitatem & Severitatem. Sed de his satis.

§. 115. *Hac sapientia omnia comprehenduntur.* Sic sequitur in textu Idræ proposito. Jam etenim dictum est, quod Essentia summa in illa amiciatur, descendatque usque ad finem graduum. Hinc etiam dicitur: *Omnia in sapientia fecisti.* Patet igitur, quod sicut Sapientia superna, cerebrum nimirum occultatum, Lucem & Essentiam divinam includit, ne descendat, nisi per capillos; quod est initium conformandi senem, ut nempe occultetur, quo manifestari queat, quoniam occultatio ejus est ipsius manifestatio: ita & hæc Sapientia includat Lucem ne manifestetur nisi per ipsam vestita; atque ita ipsa

est

eſt Cauſa manifeſtationis ejusque principium: & hanc ob cauſam etiam nomen Principii ipſi tribuitur. Unde quoque dicitur: Locus principii, qui reperitur à Sene; i.e. Locus ubi manifeſtatio incipit; qui invenitur & deſcendit à Sene, in quem ipſa Eſſentia extenditur. Et hoc fit per pilos Barbæ, quæ vocatur Influentia: nam per Influentiam deſcendit Eſſentia ſuperna & iſtum irradiat: & hoc eſt, quod dicitur: illum illuminari ab Influentia; hoc eſt lumen Sapientiæ quod deinde extenditur in Microproſopo in triginta duos tractus. Vel etiam dici poteſt, hoc in ipſo corpore Patris extendi in triginta duos tractus; nam & Albedo cranii extenditur in tredecim tractus, ut ſupra dictum eſt. Ex hinc autem in Microproſopo fiunt ſemitæ; & egrediuntur è cerebro occulto *è lumine, quod in ipſo eſt*, i.e. è Luce & Eſſentia ipſa inibi exiſtente. Et hæc eſt Benignitas ſuperna: nam hæc Lux & Eſſentia quæ in Sapientia & Informatione eſt, extenditur (è ſummitate) in tria capita ſumma; & in fronte & barba prodit lux hæc & Eſſentia, ceu Benignitas: & hæc eſt Benignitas ſuperna. Et hæc dum abinde prodit vocatur Aër tenuis, & abſconditur in ſpiritum qui occultatur in Sene dierum; quippe qui veluti corpus & vaſculum eſt illius Aëris tenuis. Et hoc eſt illud, quod dicitur in Idra minore: *Et ille Pater eſt ſpiritus, qui occultatur in Sene dierum, & in illo abſconditur hîc aër tenuis.* Hæc ibi. Quod autem dicitur: Senem hac Luce primum lucere; id ita ſe habet: quòd eadem in tribus capitibus reperiatur; eo quod in iſtis ipſa divina Eſſentia appareat ſine ullo medio interpoſito. Sed in hoc tantummodò lucet per viam capillorum: illud autem ante lucem iſtam fit.

Et eſt principium unde ſit manifeſtatio. Quamvis enim ipſa ſit occulta; attamen, quia ipſa eſt initium illorum quæ infra manifeſtantur; quoniam in Microproſopo manifeſtatur ſapientia, & ipſa extenditur in triginta duas ſemitas; hinc eidem tribuitur Nomen Principii, quia eſt Initium Sapientiæ, quæ in Microproſopo manifeſtatur. Hinc dicitur: eſt principium iſtius quod manifeſtatur vel tunc quando manifeſtatur: & non dicitur: principium quod manifeſtatur. Quod ita ſe non habet in Sapientia occultata; quæ nullo modo manifeſtatur, ut ſupra diximus: *Et conformatur in tria capita; & caput unum eadem comprehendit.* Illa capita ſunt Sapientia, Informatio, Cognitio: & Influentia illa ſub ſe comprehendit. Scito enim, quod ex hac Influentia fiat Caput quoddam, quod ſub ſe continet Sapientiam & Informationem. Et hoc eſt illud, quod alibi dicitur: *Veni vide! Principium, quod vocatur Pater, comprehenditur in* יוד *Jod, quod pendet in Influentia ſancta.* Hæc ibi. Ergò Jod pendet in Influentia, & in illa comprehenditur Pater, & hoc Jod, quod eſt Caput, illa comprehendit. Hinc patet, quod hoc caput fiat è Luce illa, quæ prodit è Membrana diaphana, quæ clara fit, & clauſa eſt. Et hoc eſt, quod dicitur Capite ſecundo Libri occultationis; *Jod ſupernum, quod circundatur effluvio Senis, & Membrana pellucida, quæ inclareſcit & clauſa eſt.* Hæc ibi. Fortè autem dici poteſt, quod Membrana hęc aërea ſeu pellucida tantummodo ſit ad circũdandum Jod, ut iſti communicet magnam copiam influxus, poſtquam illa jam emanarunt, ut augeatur influxus pro arbitrio Influentis. Alias autem certum eſt, quod fundamentum emanationis iſtius Capitis ſit è pilis Influentiæ, quâ deſcendit ipſa Eſſentia. Et hæc fit in tria Capita, eodem modo ut Senex.

Et

Et illa tria extenduntur in Microprosopum, prout supra jam exposuimus.

§. 116. Pergit autem. *Hæc Sapientia exsculpitur*, vel effiguratur; *& producit* &c. Supra autem jam diximus, quod phrasis גליף sculpendi, denotet, quod ipsi paretur receptaculum, per modum maris & fœminæ; *& producit* Informationem, quæ est Mater. Hæc enim est fluvius, qui egreditur ex Eden, ad irrigandum hortum. Scito enim, quod Microprosopus qui est Pulchritudo Jisraëlis fit בן יה Filius Jah; emanetque è copula Sapientiæ & Informationis. Et post emanationem ejus faciunt ipsi cerebra illa, de quibus postea. Informatio autem duos habet conceptus; unum rotundum ad instar ס; quem habet, dum adhuc supra occultatur cum sapientia: & alterum sub forma quadrata ם Mem clausi, cùm infra residet super liberis, ut illos lactet; sicut dicitur sectione Trumah. Sic igitur exsculpitur Sapientia hæc, id est, Pater, producitque foras Matrem intelligendi, ut non sit ס ut Samech, sed ut ם finale, & liberos lactet. Et hanc vim hoc loco habet vocula producendi: & juxta hanc notionem de Informatione dicitur: quod egrediatur ex Eden. Et propterea hoc cerebrum prius est reliquis; quia impossibile est, ut ullum Cerebrum fieri queat, antequam Informatio foras egressa sit sub mystico sensu ם Mem finalis, ad lactandum filium; ut crescat cerebrum ejusdem. Cùm igitur hoc modo prodiit, ipsa *intrat in caput Microprosopi*: hic enim est filius ille, qui pulcher fit per suctionem lactis materni. Et sic fit cerebrum ejus. Et sicut à lacte quod sugit infans, totum istius corpus crescit: ita & hoc *dimanat per totum corpus ejus, potatque* omnes sex partes corporis. Scito enim cum Microprosopus hic adhuc est in utero Matris supernæ, quod tunc non nisi sex dies ipsi tribuantur, quæ sunt Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria, Gloria & Fundamentum: quæ denotantur per ו illud minutum quod latet in litera ה. Cùm autem foras prodit; cumque lactat mater ista, major fit. Et hoc ipsum est, quod alibi dicitur: Plantæ, quæ tenues fuerant ut cornua locustarum, & evulsæ & transplantatæ, deinde creverunt; ut habetur in sectione Breschith. חגת igitur; id est, Benignitas, Severitas & Pulchritudo, factæ sunt ipsi in חבד i.e. in Sapientiam, Informationem & Cognitionem; quæ sunt tria ipsius cerebra. Et נהי ipsius, i.e. victoria ejus, Gloriaque & Fundamentum factæ sunt חגת Benignitas, Severitas & Pulchritudo. Atque sic fœmina prodibat à tergo ejus è regione Pulchritudinis, quia ibi est domus ejus. Ipse autem ulterius extendebatur in Victoriam, Gloriam, & Fundamentum, ex his gradibus ipsis: quia membra ejus cum ex solo constarent corpore nullum habebant fulcrum, in quo insistere possent: hinc illo loco ipsum attigit Samaël Princeps Esavi, cùm luctaretur cum Jacobo. Hinc igitur patet, quod Sapientia, Informatio & Cognitio, quæ in Microprosopo, respectu Patris & Matris sint Benignitas, Severitas & Pulchritudo, duo nempe brachia & corpus. Et Benignitas, Severitas & Pulchritudo Microprosopi sint Victoria, Gloria & Fundamentum in Patre & Matre; duo nempe crura & fœdus: & hæc sunt Sapientia, Informatio & Cognitio Fœminæ; quia isto loco hæc accepit Caput suum, sicut dicitur in Idra. Et Victoria, Gloria & Fundamentum Microprosopi sunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo Fœminæ; suntque mysterium Prophetarum & Hagiographorum: quia ex parte Microprosopi sunt Prophetæ, qui sunt

ſunt victoria & gloria: & ex parte Fœminæ ſunt Hagiographa, Benignitas & Severitas: & ex utraque parte nullum habent nexum cum Lege ſuperna (i. e. Pulchritudine Patris & Matris) & nihil habent cui innitantur.

Extenſio ergò Victoriæ & Gloriæ Microproſopi facta eſt per Informationem, quæ extendebatur usque ad Gloriam, ſicut dicitur in Tikkunim ſeu ſupplementis Sohariſticis: Ab Informatione Prophetæ, Victoria & Gloria provenerunt, & à Regno Benignitas & Severitas, nempe Hagiographa. Nam ab Informatione crura facta ſunt Microproſopo: & hinc è literis initialibus horum graduum 'בִּינָה· נֶצַח· הוֹד· יְסוֹד, conſtituitur nomen בִּינָה. Et è regno à parte poſtica Microproſopi provenerunt Hagiographa; ut Benignitas & Severitas. Quod autem Informatio extenſa ſit usque ad Gloriam ſic intelligi poteſt: quoniam cum illa deſcendit à facie Sapientiæ & reſidet incubando ſuper liberis ſub myſterio ם quadrati, clauſi, crura ejus pertingunt usque ad crura Microproſopi, & hæc influxum ab illis aſſugunt: atque tunc dicitur חכמה·, quaſi בן ובת, filius & filia: יה Tetragrammati; prout id traditur in Idra minore.

Quare autem his dat plantârum nomen, dicitque, quod potet omnes has plantas, cùm tamen nullum ipſe det influxum, quia ab ipſa matre totum cerebrum primum formatur. Nam cerebrum ſecundum derivatur à Sapientia in Informationem, & ab hinc in Microproſopum? Nimirum propterea dicit illum porrò defluere. Quod etiam factum eſt per ſculpturam, ut ſapientia ſculptionem inſtitueret ad inſtar Maris & fœminæ; ubi Informatio hoc cerebrum alterum accipiebat, & transferebat in Microproſopum. Hinc iterum incipit & dicit: *quod Cerebrum alterum ſit illud lumen à quo demanant* &c. Quamvis enim duo illa cerebra in ipſum veniant ab Informatione; tamen inter ſe non ſunt æqualia: nam primum eſt ab Informatione ipſa, ſub myſterio lactis ejus enatum: alterum autem ab ipſa ſapientia venit, à qua emanarat in Informationem, & ab hac in Ipſum. Et cùm duo illa Cerebra derivarentur ut intrarent in caput Microproſopi, illa etiam ſculpturam inſtituebant ad inſtar Maris & fœminæ, & copulabantur per Cognitionem ſupernam; quæ erat loco membri ſancti inferioris, quod eſt fundamentum; & intrabat in profundum putei; quod infra dicitur Punctum Zijon in matrice fœminæ; cujus reſpectu in ſupernis hoc dicitur Caput Profunditatis putei; quia hic ingreſſus eſt in profunda putei ſuperni. Et hæc eſt apertio omnis matricis; ſicut dicitur in Sectione Breſchith. Et hic eſt ſenſus, phraſeos findendi; quod Cognitio perfiderit, ut finderet matricem: ſicut ſcriptura dicit: per Cognitionem ejus abyſſi perfiſſæ ſunt. Cùm igitur copularentur & jungerentur invicẽ, fiebat cerebrum tertium, quod ambo priora includit; quod eſt Cognitio. Et hoc cerebrum tertium factum eſt per myſterium copulæ, ut produceretur Anima pro ſex partibus corporis, ad modum copulæ ſupernæ, quæ inſtituitur ad producendum animas. Et hinc dicit: *Intro abit intra corpus & implet conclavia & exedras*; ſicut anima adimplet totum corpus, & ineſt in conclavibus conclavium.

§. 117. Et ſi accuratè perpendantur iſta, reperimus, quod Cognitio, ſit Pulchritudo; & Pulchritudo ſit fundamentum. Item quod Sapientia ſit Benignitas; & Benignitas ſit victoria. Item quod Informatio ſit Severitas, & Severitas ſit Gloria. Imò ſi

 ad-

adhuc altius ascendatur, deprehenditur: quod tria capita sint Corona, Sapientia & Informatio; & Pater, Mater & Influentia, sint Benignitas, Severitas & Pulchritudo: & tria Cerebra quæ in Microprosopo sint Victoria, Gloria & Fundamentum; ubi porro sequitur Regnum; sub mysterio nodi phylacteriorum sub forma ד Daleth. Quin imò si adhuc altius emergat intellectus noster, inveniemus, quod in Capite primo occultò delitescant Corona, Sapientia & Informatio: & in capite secundo; Benignitas, Severitas & Pulchritudo; & in capite tertio, Victoria, Gloria & Fundamentum: item Regnum. Et ulterius assurgendo inveniemus, quod in capite primo delitescat tota Emanatio, usque ad Fundamentum. Et in capite secundo, Regnum sub mysterio Coronæ regni: & in capite tertio, ejus conformationes ad manifestationē per occultationem emanationis. Alius etiam modus superest per figuram Circumdantium. Ut caput summum circundetur per Coronam; & Corona per Sapientiam; & Sapientia per Informationem: eodemque modo Pater & mater circundabuntur à Microprosopo & Microprosopus ab uxore sua; quæ est theca ejus. Quamvis alii adhuc modi sint quam plurimi, quos omnes enarrare supersedebimus.

§. 118. Summa horum omnium huc redit: Quod sub initium emanationis Microprosopus à Patre prodierit, & immixtus fuerit Matri sub mysterio literæ ה, resolutæ in וד, id est, Daleth & Vav; per quod Vav denotatur Microprosopus; quia tantum valet sex partes, quæ sequuntur Sapientiam & Informationem in ordine Numerationum. Et juxta hunc conceptum Pater vocatur Pater, Patrum; quia ab illo prodeunt Patres; id est, Benignitas, Severitas & Pulchritudo. Atque tunc similis erat Microprosopus literæ Vav, quæ inest literæ He; quia illa nullum habet caput. Cùm autem natus esset filius iste pulcher, constituta ipsi sunt tria Cerebra per fluvium supernum; sicut scriptum est Psal. 110. v. 7. *De flumine in via bibet, propterea exaltabit caput.* Hinc eidem tribuitur litera Vav è Nomine Tetragrammato, quæ habet Caput. Fæmina autem superna accepit filium hunc cumque lactavit, juxta illud: כונן שמים בתבונה Parat cœlum per intelligentiam. Quoniam Ipsa eidem format omnia tria cerebra, & per eam hæc in ipsum veniunt. Sed Cerebrum illud, quo extenditur in quinquaginta portas, per illam, & ab illa ipsa intrat in Caput Microprosopi, sub mysterio lactis materni; & hoc quidem per Patrem; qui Informationem foràs producit sub mysterium ם clausi, ut lactare queat filium suū: ubi plantæ, quæ tenues erant ut cornua locustarum incrementum accipiunt. Atque hinc dicitur; quod Ipsa egrediatur ex Eden: quia illa adhæret sapientiæ, & egreditur ad lactandum filium. Quoniam primitus usque ad tempus partus hujus, sibi invicem adhærebant de facie ad faciem: sicut dicitur 1. Reg. 7. v. 36. *secundùm nuditatem vir & junctura ejus non separabitur.* Eodem nempe modo ut prodibat Adam protoplastes; modo quod hi ut gemelli faciem facici jungant. Postquam autem conformatus esset Senex, ut illa lactare posset filium suum, necesse erat, ut conformarentur in figuram maris & fœminæ, ita ut in uno esset extantia, & in altero profunditas: tunc ipsa exibat propter filium suum. Atque hinc intelligi poterunt, verba illa; *Sapientia hæc exsculpebatur.* Scito autem, quod Conformationes Informationis, Matris nempe supernæ

omnes ingressæ sint in corpus Microprosopi, ut essent loco Animæ ejus. Et hic est sensus verborum illorum: *Et hinc pergit & promanat per totum corpus.* Atque hæc est ratio, quare illæ tam occultæ sint: & huc pertinet dictum illud, *Parat cœlum per intelligentiam.* Et hinc בינה Informatio etiam vocatur per metathesin בן יה filius Jah; ut nomen ipsius sit sicut nomen filii ejus; quia sex partes corporis illius, sunt anima sex partium corporis filii. Unde Jacob thronus & vehiculum est sex partium externarum; Moses autem internarum; ita ut hic ab intra, & ille ab extra consistant; sicut dicitur in Sohar sectione Balak; & in Tikkunim. Atque hinc intelligi potest, quare dicatur, quod Moses dignus fuerit accipere Informationem: sicut dicitur in Raia mehimna; quia applicitus fuit ad sex partes internas, quæ ab Informatione sunt; ut modò diximus. Extensa autem est usque ad Gloriam, quod denotatur per mysterium de quinquaginta Portis Informationis. Atque hinc etiam dictum est, Arborem vitæ requirere iter quingentorum annorum. Fundamentum enim pars masculina est, quale in Informatione non datur, quippe quæ est fœmina; quapropter etiam illuc usque non est extensa; sed tantum usque ad Gloriam. Gloria autem tribuitur Mosi sicut traditur in Tikkunim, & in Raia mehimna. Nihilominus tamen punctum Zijon supernum, quod in Informatione est, in ipso quoque existit; quamvis non cognoscatur. Unde patet quod in Ipso sit potentia Fœmininitatis occulta, & potentia masculinitatis manifesta. Et ob hunc concipiendi modum Fundamentum multis in locis vocatur Zijon. Et duo conceptus isti sunt Joseph & Benjamin: hic tanquam Aquæ fœmininæ; & ipse est scaturigo putei perennis: & ille tanquam Aquæ masculinæ, sub mystico sensu Josephi justi. Hic Josephus est supra; & ille infra: intrat; & exit: intrat ad inferendum aquas masculinas; & exit ad educendas aquas fœmininas erga masculinas: & hoc semper fit, quandocunque est copula. Et hoc ipsum est, quod dicitur sectione Vajeze: Omni tempore Justus mundi inferioris exit & intrat, &c. Scito enim, quod impossibile sit aquas fœmininas educi nisi per Animas Justorum; istæ autem veniunt ab Illa, ab Informatione. Et hæc omnia probè notanda sunt.

§. 119. Patet igitur, quod exitus Informationis, dum foràs prodit, fiat per conformationes ejus; de quib. dicitur in Cantico canticorum. Et illæ intrant in Microprosopũ, & faciunt in eo Cerebrum: & exinde extenduntur per totum corpus ejus. Sapientia autem ipsa per se conformatur & producit pro eo cerebrum secundum; per Informationem. Et cerebrum hoc non extenditur per totum Corpus ob nimiam suam apocryphsin: & propterea vocatur filius Ribkæ, & non filius Jizchak; sicut dicitur in Idra minore: quia fundamentum ejus est ab Informatione; & hæc est Vita Regis. Hinc Cerebrum ejus antecedebat cerebrum alterum, à sapientia suppeditatum.

§. 120. Et scito: quoniam Microprosopus jam habebat Benignitatem, Severitatem & Pulchritudinem, è quibus fiebant Sapientia, Informatio & Cognitio: Hinc etiam in Cerebro primo sicut Idra tradit; fiebat cerebrum aliud; nimirum hoc erat Severitas, & inde fiebat Informatio; hinc cerebrum fiebat aliter, quam erat.

§. 121. Et cerebrum secundum à Sapientia proveniens, non amicitur in Infor-

matione; sed derivatur è Sapientia, & per Informationem saltem transit & intrat in caput Microprosopi. Et hoc est, quod dicit: *Illud alterum est lumen illud, quod ab ipso tantùm derivatur:* sicut diximus. Et à cerebro hoc derivantur triginta duæ semitæ, per lumen quod accedit per viam pilorum Capitis superni in hoc cerebrum, ut supra dictum est.

§. 122. Patet ergò quòd extensio Cerebri Informationis fit ab Ipsâ: Cerebrum autem quod à Sapientia est, non extenditur in triginta duas semitas, nisi per capillos supernos.

§. 123. Et hæc duo Cerebra dum prodeunt ut intrent in Microprosopum, antequam illuc ingrediantur, uniuntur per mysterium copulæ. Quoniam productio duorum istorum cerebrorum est conformatio secunda: quæ in eo consistit, quod habeant formam hominis, & constent capite & corpore, brachiis, cruribus, & fœdere sancto. Et hoc intelligitur per vocem, exsculpendi: qua denotatur fabricatio receptaculi; ut subinnuatur corpus & anima, ubi corpus est receptaculum animæ. Et unumquodque efformabatur secundum naturam suam. Et Informatio quidem totam conformationem suam introducebat in Microprosopum; sed non pariter etiam sapientia; quippe cujus lumen tantùm veniebat usque ad cerebrum, quia occultius est, quàm comprehendi queat.

§. 124. Et scito, quod cerebrum in Microprosopum proveniens ab Informatione, etiam distribuebatur in fœmininitatem; & hinc vocatur תבונה Intelligentia, juxta illud, quod sit בן ובת filius & filia, ו״ה, Vav & He Tetragrammati; sicut dicitur in Idra minore. Atq; hinc textus Idræ dicit, lumen aliquod promanasse ad rigandum גנתא hortum, id est, fœmininâ Microprosopi: & hic est hortus ille, de quo supra dictum est; quod è parte Matris prodeat filia. Et quia genere fœminino dicitur גנתא, hinc non videtur subintelligi posse Vav: Unde & in Idra dicitur ad irrigandum גן hortum, & hoc est Vav.

§. 125. Cerebrum autem, quod à Sapientia prodit non aliam habet extensionem, quam usque ad Cerebrum; & extensio ejus fit per crines capitis superni, quia per istos extenditur in triginta duas semitas. Et hoc est quod dicitur: lumen transire à capillis supernis per capillos inferiores in Cerebrum Microprosopi; vel ut verba Idræ magnæ sonant: *& lucet & manat in illo crine in crines Microprosopi: & exhinc conformatur Cerebrum; & deinde cerebrum hoc promanat in triginta duas semitas.* Hæc ibi. Et hæc indicant magnam luminis diminutionem ob nimiam occultationem.

§. 126. Et duæ promanationes istæ sunt conformatio Sapientiæ & Informationis, ut quælibet acciperet formam hominis sicut dictum est. Atque tunc copulabantur per mysterium Cognitionis supernæ, quæ vocatur Caput profunditatis putei. Quia profunditas putei est Informatio.

§. 126. De his ita legimus in Sohar, Sectione Vajeleeh: *Hinc homo tenetur instruere laudem Domini hoc modo ab imo ascendendo sursum: ut elevetur honor Domini sui in locum aquationis profunditatis putei, qua emanando prodit. Deinde manat ut derivetur deorsum*

ſum ab illa aquatione rivi per omnes gradus, usque ad infimum. &c. Hæc ibi. Ubi ſenſus eſt: Quod neceſſarium ſit ut homo in precibus ſuis elevet laudem Domini usque ad locum ubi effluit profundus puteus, qui emanat & prodit in Microproſopum: & hoc per intellectum ſupernum, qui intrat in profundum Informationis; & hoc eſt punctum Zijon ſupernum, quod in Informatione eſt: & hæc ſemita eſt apex infimus literæ Jod. Jod enim habet tres apices: primus vocatur Caput; alter vocatur Corpus; & tertius tenuiſſimus & infimus vocatur ſemita; de qua dicitur in Sohar Sectione Balak: & ſemita hæc intelligitur in dicto illo myſtico *& ſemita tua in aquis multis.* Hæc eſt copula Sapientiæ & Informationis, de qua dicitur in Sectione Breſchith. Eſtque cognitio ſuperna, quæ intrat in punctum Zijon. Et punctum Zijon quod in ipſa, vocatur ſemita, quam non novit Avis. Et hæc ſemita vel callis, qui illuc ingreditur, vocatur Cognitio: & hæc eſt apertio omnis matricis. Et hoc eſt quod dicitur in Sectione Breſchith in Præfatione; *Apertio omnis matricis eſt in illa ſemita tenui, quæ deſcendit è litera* י *Jod: quæ aperit matricem ut fiat fructificatio debita: & eſt* קודש *Sanctitas ſuperna. &c.* Hæc ibi. Vocatur autem Sanctitas ſuperna, quia infra eidem opponitur Fundamentum quod vocatur קדש, Sanctitas; cum dicitur Sabbatum Sanctitatis: modò quod hæc ſit Sanctitas ſuperna.

§. 127. Porrò ſcias, quod ſicut in fœdere Sanctitatis inferioris ſunt duo conceptus, maſculinus & fœmininus, ſub myſterio Joſephi & Benjamin: ſic etiam in ſemita ſuperna eſt conceptus ſuperus, & vocatur callis vel ſemita aquarum maſculinarum: & conceptus inferus: ſub myſterio aquarum fœmininarum: & vocatur Semita, quam non vidit Avis; & vocatur profunditas putei; & hæc non ſeparatur à puteo in æternum; ſicut ſcaturigo fontis ab eo non ſeparatur in æternum: Sicut dicitur in Sectione Toledeth Jizchak. Et de hac etiam ſermo eſt in Sectione Acharemoth, & in Sectione Breſchith: Semita illa nec cognoſcitur Supra, nec infra: ſicut dicitur; Semitam non cognovit Avis. Id eſt non cognoſcitur ſupra, ſub notione Aquarum maſculinarum; nec infra ſub notione ſecunda, quam habet ab Informatione ſub myſterio Aquarum fœmininarum: quia occulta eſt & profunda, ut inveniri nequeat. Et hinc vocatur profunditas putei; de qua ſcriptum eſt: *& ſemita tua Aquæ multæ; & veſtigia tua non cognoſcebantur.* Quoniam ambo conceptus nec ſupra cognoſcuntur nec infra.

§. 128. Porro etiam Aquæ fœmininæ, notionis hujus inferioris, ubi hæc ſemita eſt, quæ in Informatione extat, veniunt per ſcaturiginem fontis: Et ſicut Regno tribuitur nomen Benedicti, ſub myſterio fluentorum fontis; ita Informationi ſub myſterio ſemitæ hujus in ipſa exiſtentis: & hæc eſt differentia, inter ברוך ſeu benedictus precum; & cæterarum benedictionum: quia hoc pertinet ad Informationem & conceptum Semitæ iſtius: illud autem ad Regnum & myſterium fundamenti ejus: Sicut dicitur in Raia mehimna. Sed ratione ipſius mundi venturi tantum non dicitur ברוך benedictus; ſed ברכה benedictio. Sicut dicitur in Sectione Trumah; & in Sectione Veæthchannan: & ſcito quoque, quod Informatio vocetur *Profunditas fluvii* in fine Sectionis Vajikra: & *Profunditas ſuperna:* Sectione Vajechi, & Sectione Beſchallach.

Item *Profunditas omnium.* Sectione Vajechi; & Sectione Æmor; & Sectione Veæthchannan, & *Profundissimus omnium* Sectione Vajechi; & Sectione Beschallach; & Sectione Zav; & Sectione Æmor: & Sectione Behaalothecha: & Sectione Chükkoth: & Sectione Veæthchannan. Et hæc omnia sub mysterio semitæ quam in se habet, cum potentia masculinitatis & cum potentia fœmininitatis. Nam potentia Masculinitatis quam in se habet vocatur *Profundus supernus:* Sicut dicitur Sectione Beschallach. R. Chiskijahu inquit: *Cum Senex occultissimus omnium occultorum benedictiones supernas preparat, omnia effundit & omnia comprehendit in hoc Profundo superno; & ab hoc haurit & in se easdem trahit Fons ille, è quo rivi & fluenta effluunt, & rigationes fiunt.* Hæc ibi. Ecce Fons ille unde rivi & fluenta effluunt, est Informatio, quæ haurit & attrahit è *profundo superno*, i.e. ab illa semita tenui, quæ in eam descendit. Et in Sectione Vajechi: *In precatione sua homo attentionem suam applicare debet in supernis ad profundum supernum è quo emanant omnes benedictiones & omnis vita abinde provenit, ut sustententur omnia,* &c. Ubi sensus est; meditationem debitè sub precibus instituendam super profundo hoc superno, quod est punctum Zijon; ubi occultatur fœdus Sanctum supernum. Et ab hinc derivari duas influentiæ species, per copulam supernam; nimirum influxum benedictionum & influxum sustentationis. De illo dicitur, quod hinc descendant omnes benedictiones & influxus & vita; unde subsistant omnia entia; juxta illud: *& Tu vivificas omnia:* quoniam & Angeli si ab illis cessaret influxus supernus, ne unico quidem momento subsistere possent: sicut dicitur Sectione Vajikra. Et de altera influxus specie dicitur: quod hinc prodeat vis unde sustentantur omnia. Et ambo hi influxus fiunt per copulam supernam; ita ut si unus ex ipsis deficiat, veluti Influxus benedictionum, copula non vocetur perfecta. Atque hinc dicitur Sectione Acharemoth: *Hoc lumen eradiat de latere suo, illa hora cum sese copulat cum ipsa Copula perfecta. Hoc tempus copula fit in illa semita quæ non cognoscitur nec supra nec infra.* &c. (Prolixam digressionem ulteriorem hic omitto.)

§. 129. Summa omnium huc redit: quod homo in precibus suis mentem suam applicare debeat, ad Radicem radicum, ut in sese derivet influxum & Benedictionem è profundo fontis. Et hæc est semita illa, quæ in puncto Informationis invenitur: Ut hac ratione derivet benedictiones è scaturigine omnium, quæ est Cognitio superna, semita masculina. Quoniam dum excitatur semita, quæ in Informatione, per precationem Justi, sub mysterio aquarum fœmininarum, etiam exsuscitatur semita superna, quæ est scaturigo omnium, ad profundendas aquas masculinas, & emittendas benedictiones erga aquas fœmininas, quæ elevatæ sunt è semita inferiore, quæ in Binah seu Matre Intelligendi. Et hoc fit per viam fundamenti cum regno, ut notum est. Et hic locus est Sapientia, quæ vocatur Eden; interdum autem vocatur, Profunditas putei: interdum etiam scaturigo omnium. Estque locus è quo exit ille fluvius, qui est Binah seu mater. Ipse autem locus, nempe Sapientia, vocatur Eden. Et hic Eden duos habet concipiendi modos; unum masculinum; quatenus ab ipso egreditur ille fluvius; quia Eden est masculini generis: & Binah seu intelligentiæ largitio est, Aqua ab ipso emanans,

nans, quæ sese habent ut causa & causatum, ut influens & influxum accipiens. Et deinde quoque fœmininum, qui in Informatione hac invenitur, ab ipso descendens, & semper penes ipsam existit, nec ullibi extra eam existere potest: & est Anima Matris, adeoque unum sunt. Sic autem ab illo advenit; sicut fundamentum est in fundamento Regni; cum dicitur quod Justus sit Psyche Regni. Et respectu duorum istorum conceptuum, tria allegantur in Idra, loca scripturæ: Nam intuitu conceptus masculini dictum est: *Et fluvius egreditur ex Eden.* Intuitu conceptus fœminini autem scriptum est; If. 46. v. 5. *Fluminis rivi ejus lætificabunt civitatem Dei:* quæ sunt aquæ fœmininæ, quas appellat rivos, quia dividuntur ab aquis supernis; sicut scriptum est: *& sit distinguens inter aquas & aquas.* Ab his autem Aquis fœmininis derivantur Aquæ fœmininæ in Regnum, quæ est *urbs Dei.* Et hinc etiam vocatur profunditas putei, quia ab illa Aquæ fœmininæ promanant in fontem inferiorem. Et locus hic vocatur *Profunda*; Psal. 130. v. 1. Id est, duo profunda; profunditas fontis, & profunditas omnium: ita ut profunditas fontis sit conceptus fœmininus; & profunditas omnium, masculinus.

Et scito quod Cognitio superna, quæ correspondet fundamento inferiori sit finis extremus in supernis, sive terminus corporis superni, & ab ea emanat Binah s. informatio.

F I N I S

Commentarii Lorjensis in Librum Occultationis.

Commentarius generalis methodicus in tres istos Libros:

Librum Occultationis; & Synodos tam majorem, quam minorem,

è Libro Emek Hammelech.

§. 130.

MUndus prior dici potest Mundus Psyches; qui destructus fuit cum animabus quæ in eo fuerant, quia in illis prævaluerat malum. Mundus alter dici potest mundus spiritus: in quo dimidia pars boni & dimidia mali est: qui tunc restituitur, cum è malo fit bonum, donec omnia sint bona. Atque tunc sequetur mundus novus, Mundus mentis, in quo bona omnia, & Sabbathum atque quies.

§. 131. Idem hic mundus alter dicitur mundus Bilancis; estque mundus restitutionis &

nis & conformationis. Quia ſicut in Bilance duæ ſunt Lances ex utraque parte, & in medio lingula examinis; ſic etiam Numerationes in hoc mundo reſtitutionis in ſingulis Perſonis conformantur: Nam Sapientia eſt à dextris, in latere Benignitatis: Informatio eſt à ſiniſtris in latere Severitatis; & Corona eſt Lingula in medio ſupra illas conſiſtens. Sic etiam Benignitas eſt ex una & Severitas ex altera parte, & Pulchritudo ſub iſtis. Porrò quoque victoria ab una, & Gloria ab altera parte, & fundamentum ſub ipſis. Et iſta bilanx invenitur in omnibus Perſonis.

§. 132. Et ſicut mundus iſte reſtitutionis inſtitutus eſt per modum bilancis; ita etiam conformatus eſt per modum formæ humanæ, integræ. Nam Corona eſt Caput: Sapientia & Mater intelligendi ſunt duo humeri: Benignitas & Severitas ſunt duo brachia. Pulchritudo eſt corpus una cum corde & inteſtinis usque ad locum femorum. Victoria & Gloria ſunt crura, extra corpus protenſa; & Fundamentum eſt membrum fœderis Sancti. Baſilia autem & ipſa eſt perſona integra, ſed à tergo conſtituta, cum qua deinde inſtituitur copula: modò quod membra ejus ſint minora, quam maſculi, & ambo ſimul vocantur Homo: Gen. 5. v. 2. Et hoc eſt myſterium Bilancis, de quo in Libro occultationis.

§. 133. Et hoc eſt myſterium illud, de quo dicitur in Idra magna Col. 256. כיון דסליק לארת ישבא בידה: *Cum aſcendit* (in animum Emanatoris) *ordinatè diſponi* (& repræſentari) *in eo*, id eſt, in Mundo Inanitatis: לא קאים ולא הוה יכיל למיקם· מאי טעמא משום דאדם לא אתתקן: *Non ſubſtitit; & non potuit conſiſtere; quam ob cauſam? quia Homo non conformatus erat*; unde omnia in vacuum & inane reducere neceſſe erat מאי טעמא דתקונה דאדם בדיוקניה כליל כלא ויכיל כלא לאתשבא בידה: *Quæ ratio? Quia conformatio Hominis omnia in ſe continet: & in ea omnia diſponi poſſunt.* ובגין דתקונא דא דאדם לא *Et quia forma hac Hominis* אשתכח לא יכילו למיקם· ולארת ישבא ואתבטלו *non inveniebatur; non poterant* (repræſentationes illæ) *ſubſiſtere, nec componi, ſed abolitæ ſunt.* Bilanx igitur eſt forma maris & fœminæ. Id autem non erat in mundo priore: ſed Numerationes infra ſe invicem conſiſtebant, & fœmina ſub illis ad inſtar puncti, ſua ſorte contenti; & cum ſocio non uniti: quod propterea etiam dividi nequit in partes vel lineas: ſicut Mathematici dicunt: quamvis omnia puncta, quæ in mundo ſunt, ſimul congregentur, hinc tamen nullam conſtitutum iri lineam. Fundamentum autem in hoc conſiſtit, quod in mundo priore omnes Numerationes ad inſtar punctorum eſſent rotundæ & Sphæricæ & literæ earum conſiſterent in circulo, & non ſecundùm longitudinem, ad inſtar formæ & ſtaturæ humanæ: unde nullus inter ipſas erat amor & fraternitas, unde oriri potuiſſet deſiderium ſubſiſtendi. Sed in mundo Reſtitutionis literæ è forma rotunda reductæ ſunt in formam perſonæ: & hæc eſt bilanx, i. e, mas & fœmina.

§. 134. Sic-

§. 134. Sicut triticum ſeminatur nudum & reſurgit multis cum veſtibus & involucris: ita & Numerationes mundi prioris moriebantur & ſepeliebantur nudæ, i. e. emovebantur ab oculis: ſed deinde redibant multis cum veſtimentis ſibi invicem ſubordinatis: ut Lux transgrederetur per varias cutes perſonarum & indumenta, & mitigatior eſſet, ut mundus eandem ſufferre poſſet. Atque ſic Deus ipſe Infinitus quaſi poſt parietem adſtat: quæ ſunt veſtimenta iſta, tanquam parietes, vela & aulæa, ne influxus nimio impetu allabatur.

§. 135. Sapientes noſtri dixerunt: Deus ſanctiſſimus, & benedictus conſtruxit mundos, eosque iterum deſtruxit. Hæ ſunt ſex illæ Numerationes, ſex mundi: & Regnum ſeu numeratio infima, quæ annihilata eſt. Unde etiam dixerunt Sapientes noſtri: Sex mille annis eſt mundus. Quaſi cuilibet ex illis ſex Numerationibus partium corporis ad reſtitutionem ſuam neceſſarii eſſent mille anni: qui alias ſaltem dicuntur eſſe dies; quia Dies Dei ſanctiſſimi & benedicti ſunt mille anni. Uno millennio autem erit devaſtatus; quo innuitur Baſilia (ſive regnum,) quæ eſt mundus ſeptimus, qui devaſtatus & annihilatus, ut nihil penitus regnaret. Et hinc millennio ſeptimo mundus erit devaſtatus; nec ullatenus habitatus. Sed millennio octavo Deus renovabit mundum.

§. 136. Quia ſummus ille Emanationis autor videbat Vaſa illa propterea confracta eſſe, quod Lucem illam nimiam ſufferre non potuerint, ob nimiam illius propinquitatem: adorſus eſt intenſam illam lucem mitigare, mundosque modo quodam alio inſtituere, ut facultas ipſis eſſet magnam illam Lucem ſupportandi, eâque fruendi: adeoque lucem iſtam ulteriùs extendere, eademque magis à ſeſe amovere incepit, mediantibus velis & veſtibus quàm plurimis perſonarum, ita ut Lux Infiniti tantùm adinſtar fili influeret & perſonas illas vivificaret, & porrò deſcenderet per cranium & menyngem & cerebrum & oculos atque os Capitis Senis dierum: ubi ſubtilia ubique tantùm eſſent foramina, & lumen non tanto cum robore eradiaret, ut damnum exinde mundis emergeret. Jam igitur eandem diſtribuit per quinque Perſonas: ratione quarum Moſes Legem diſtribuit in quinque libros; & R. Schimeon Jochaides Librum Occultationis in quinque capitula. Et illæ ſunt Macroproſopus; Pater; Mater; Microproſopus & Uxor ejus.

§. 137. Lux interna ſeptem vaſorum confractorum ſurſum aſcendebat intra Matrem: hæc autem eandem remittebat ad ſapientiam: atque hinc ipſa ulteriùs annitebatur ad Coronam. Hæc autem occultabat & eam non ſuſcipiebat. Hinc retrogreſſa in ſapientiam redibat, quæ cùm eandem ſuſtinere nequiret, aliquantulum diffindebatur: & ex hac fiſſura non tantum egrediebantur omnia illa Lumina ſupradicta, ſed & aliquid à Luce ipſius interna, quæ dicuntur נובלות חכמה Decidua Sapientiæ, è quibus deinde fiebat Perſona Microproſopi. Deinde ſeptem illa Lumina vaſorum fractorum intrabant in Matrem intelligendi; & cùm nec ipſa eadem ſuſtinere poſſet, hinc & ipſa findebatur, & quidem fiſſura aliquantum longiore: atque hoc modo præter lumina illa ſeptem & ex ipſa aliquid Lucis ſuæ internæ prodibat, quod dicitur: נובלות בינה Decidua Informationis; è quibus formabatur uxor Microproſopica. E luminibus autem

ſupradictis ſeptem vaſorum Deus Infinitus ſeptem Coronas tollebat easque immittebat Coronæ, quæ eſt in Corona, ut exinde fieret perſona integra Coronæ: & perſona hæc dicitur: רישא דלא אתירע caput, quod non cognoſcitur.

§. 138. Eôdemque modô ſeptem Sapientias illorum immittebat in Sapientiam fiſſam, & inde fiebat perſona integra, quæ vocatur: רישא דאין Caput nonentis.

§. 139. Septem autem Informationes ipſa retinebat Informatio: & inde fiebat perſona integra decem Numerationum, quæ vocatur רישא דאריך אנפין Caput Macroproſopi.

§. 140. Quamvis Corona Sapientia, & Intellectus informans Coronæ vocarentur Corona una, quia Macroproſopus illas continebat: de quo dicitur: Ante unum i. e. ante Macroproſopum, quid numerabis: quia ſupra illum mundi vocantur עולמות אין סוף mundi infiniti; quia literæ illorum replentur & augentur in infinitum, ob magnam vicinitatem ſuam, quam cum autore emanationis habent: unde etiam Deus infinitus aulæum atque velum expandebat inter Adamum primum occultum, & inter Adamum primum ſimpliciter ita dictum. Attamen Lux adhuc erat nimia; hinc Coronam, Sapientiam & Informationem, quæ in Corona; è potentia educebat in actum, id eſt, è forma puncti in decadem Numerationum ſub figura Perſonæ: ut inde fierent tria illa capita, quæ vocantur עתיקא קדישא Senex Sanctus.

§. 141. Et quia ſeptem illæ Coronæ ſingulæ conſtabant è decade; hinc ſeptem illi gradus in Capite, quod ignoratur in Libro Sohar vocantur שבעין רהיטי מוחא ſeptuaginta canales cerebri. Septem autem iſta Lumina interna Vaſorum confractorum propterea ſurſum aſcendebant, ut omnia in ſupernis ſuam haberent radicem. Et hinc eſt quod dicitur: Cerebra quotidie deſcendere per meditationem in precibus factam, & reliqua opera bona; & hinc exiſtere radicem omnium animarum. Quoniam nihil poſſet moveri, niſi haberet radicem & nexum in ſupernis.

§. 142. E ſeptenario illo Luminum ortum habent omnes Heptades cæteræ; ut ſunt: Septem Palatia Mundi Creativi, Formativi, & Factivi; item in Microproſopo, & porrò infrà, ſeptem Numerationes inferiores, quæ in his Perſonis ſemper manent: quia tres ſuperiores ipſis non ſemper manent. Sic etiam in mundo Factivo ſeptem firmamenta; ſeptem Planetæ; ſeptem dies ſeptimanæ; ſeptem anni heptaëteridis; ſeptem heptaëterides Jubilæi; ſeptem terræ; ſeptem climata. Et ſeptem illæ Coronæ in ſeptuagenarium aſcendentes in Coronam veniebant virtute Tetragrammati, ſeptuaginta binarii.

Et ſic ſeptem Sapientiæ in Sapientiam veniebant, virtute Tetragrammati quadraginta quinarii.

Et ſeptem Intelligentiæ in Matrem intelligendi virtute Tetragrammati quinquaginta binarii.

§. 143. In Perſonam igitur Coronæ ita diſtribuebatur Tetragrammaton ſeptuaginta binarium, ut ipſi daret formam Perſonæ & Bilancis;

Co-

Corona ſumma
י primum Nominis עב

Intelligentia
informans.
ד plenitudinis
יוד

Sapientia
ן plenitudinis
יוד

Severitas
י plenitudinis
הי·

Benignitas
ה primum, plenitudinis
הי·

Pulchritudo
ו primum plenitudinis
ויו

Gloria,
ו ultimum plenitudinis
ויו

Victoria
י plenitudinis ויו

Fundamentum
ה primum plenitudinis
הי·

Baſilia ſive
Regnum.
י ultimum plenitudinis
הי·

§. 144. Lux autem interna hæc omnium ſeptem Numerationum ſupradictarum, quæ confractæ fuerant, conſtabat è ſeptuaginta myriadibus literarum. Cumque alterâ vice factâ ſcilicet fiſſurâ è Matre deſcenderent, quadraginta novem myriades literarum ex illa exibant: & una & viginti myriades Divinô nutu in Coronam aſcendebant, ut inde fierent tres Perſonæ trium Capitum, id eſt, Corona Coronæ, Sapientia Coronæ, & Intelligentia informans Coronæ. Et illæ literæ in Coronam aſcendebant per Sapientiam. Unde patet, quod tres Perſonæ, quæ in Corona, factæ ſint ex illis unâ & viginti myriadibus ſupradictis. In Corona autem jam antea ratione Lucis ejus internæ erant octodecim millia myriadum. Et cùm tria illa capita fierent, una & viginti myriades illæ uniebantur cum octodecim mille myriadibus, ut corona è figura ſua ſphærica in figuram Perſonæ & Bilancis, id eſt, maris & fœminæ converti poſſet.

Cùm ergo una & viginti myriades unirentur cum octodecim mille myriadibus, exinde fiebant triginta novè juxta nomen טל ros. In Corona a. continentur Alephin ſeu millia, quia & in Microproſopo eſt Trigrammaton Alephatum יוד· הא· ואו· quod efficit triginta novem. Iſta Corona autem conceptum habet Microproſopi, ſi aër primus vocetur Corona; Adam primus, Sapientia; & Splendor ſupernus, Informatio: tunc enim ſequitur Corona ceu Microproſopus. Hinc & in Corona Microproſopi exſculptum eſt nomen כוזו cujus numerus 39. Item mundus iſte reſtitutus formatus quidem eſt in tria-

capita; Fundamentum tamen ejus consistit in Pulchritudine Capitis, quod non cognoscitur. Et de rore illo infra dicenda sunt plura. Duo autem sunt Rores; ros Macroprosopi, & ros Microprosopi. Et exhinc fiunt tres guttæ, quæ sunt mysterium trium Tetragrammatorum, quæ in illis verbis continentur: Tetragrammatos regnavit; Tetragrammatos regnat; & Tetragrammatos regnabit. Per quæ nomina Deus aliquando resuscitabit mortuos. Et numerus trium horum Tetragrammatorum exurgit in bis triginta novem.

§. 145. Septem autem illæ Coronæ sunt septem nomina, nimirum duo Tetragrammata; & אלהים; & אל; & duo מצפץ; & nomen יהארני; quæ una cum generalitate assurgunt ad numerum תכלת i. e. 850.

§. 146. Deinde notandum, quòd septem illæ coronæ in Coronam translatæ aliter etiam dividantur in septuaginta myriades literarum: literæ autem, quas ipsa Corona jam ante habebat, sunt duodecim millia myriadum locô lucis internæ, juxta duodecim metatheses Tetragrammati: & ex illis duodecim mille myriadibus quælibet Numeratio Coronæ accipiebat duodecim centurias myriadum. Nempe millenarium habebant singulæ pro Luce sua interna, & ad sustentandum vas suum: duas centurias autem, ut illarum beneficio lucerent per vas Basiliæ Coronæ, quarum beneficiô illa radiare posset in mundum Emanativum. Et huc refertur dictum Cant. 8. v. 12. Hinc patet, quòd singulæ Numerationes Coronæ in se habeant numerum vocis ארז, id est, cedrus, si nempe א computetur pro millenario, ut sint mille ducenta & septem. Et isti sunt Cedri Libani, qui transplantati dicuntur à Deo; in Sohar sectione Breschith: ubi dicitur: Istæ sunt plantæ, quas evulsas transplantavit Deus Sanctissimus & Benedictus, in locum alium, in terram sanctam, id est, in Regnum.

§. 147. Eôdem modô Sapientia è septem Sapientiis facta locô vasorum habebat septuaginta myriades, ita ut quælibet Numeratio contineret septem myriades. Ipsa autem jam habebat quater mille myriades locô Lucis internæ, ita ut cuilibet Sephiræ essent quadringentæ myriades: quæ quadringentæ myriades lucerent per vas Macroprosopi, ubi potissimum lucent in capite ejus. Et istæ quadringentæ myriades literarum sunt quadringenti illi mundi desiderabiles, de quibus dicit R. Schimeon Jochaides, quòd luceant in discriminatione capillorum Microprosopi.

§. 148. Quia autem Lux illa unius & viginti mille myriadum literarum, unde fiebant tria Capita, nimia adhuc erat; præsertim Capitis, quod non cognoscitur: hinc Lux illa sursum extollebatur versus Adamum primum occultum: & filum infiniti descendens à fine vestimenti, quod est fundamentum vestimenti; faciebat velum & expansum inter hæc, ita ut ibidem fieret Adam primus, non quidem occultus, sed qui simpliciter ita dicitur. Et istius Adami primi Regnum demittebat septem suas inferiores, unde fiebant septem Conformationes Senis.

§. 149. Ratio autem, quare Caput hoc vocetur Caput, quod non cognoscitur: & in Sohar Caput, quod non cognoscit, & non cognoscitur; hæc est, quòd ipsum hoc caput non comprehendat essentiam & naturam Infiniti, quam in se recipit. Quod au-

tem

tem non cognoſci dicatur, ratio hæc eſt, quia ob nimiam ſubtilitatem ſuam ne quidem à capite Non-entis cognoſcitur, nec ab aliis inferioribus.

§. 150. Infinitus nondum eſt ipſe autor Emanationis: quia huic nec litera ulla, nec ſimilitudo illa tribui poteſt. Infinito autem adhuc tribuuntur mundi: ut ſunt veſtimentum; aër primus; Adam primus occultus; Adam primus ſimpliciter dictus; & expanſum quod inter illos: quæ ſunt literæ ſub forma Perſonarum modò quod literas radicis tot plenitudinibus impleant, ut nullis terminis reſtringantur: cùm è contrario in mundo Emanationis Lux interna certis terminis includatur, ne nimium excreſcere queat. Et inter hos mundos Infiniti etiam extollebatur caput, quod ignoratur ob nimiam Lucem ſuam. Dicitur enim caput, quia nullum habet tegumentum: ſicut caput hominis veſte non induitur.

§. 151. Hinc etiam extollebatur Adam primus ſimpliciter ita dictus inter pedes Adami primi occulti, ita ut una tertia Corona Coronæ ejus intraret intra Regnum Adami primi occulti. Hic Adam primus autem illud fuit initium, in quo decem Numerationes è potentia exirent in actum: ita ut filum infiniti, quod prodibat è fundamento dimidiæ veſtis, in ipſo formaret figuram Bilancis ſive Perſonæ humanæ, caput habentis & humeros. Quamvis hæc omnia adhuc eſſent tenuiſſima.

§. 152. Elevatâ autem ſic Coronâ, in ejus locum ſuccedebant Sapientia & Intelligentia, ita tamen, ut pedes Coronæ, i. e. victoria, gloria, & fundamentum ejus ibidem adhuc remanerent, una cum Regno ejus, quod decem Numerationibus ſuis extenditur usq; ad finem omnium mundorum. Sapientia igitur & Intelligentia occupabant duas tertias loci illius, ubi fuerat Corona; Et duo hæc Capita Sapientiæ & Intelligentiæ pertingebant usque ad finem Sphæræ Coronæ.

§. 153. Quia autem ut omnia lumina, ita & Corona in loco illo, ubi fuerat, reliquit veſtigium, intra quod Sapientia & intelligentia intraverant, hinc duo illa capita dicuntur Sapientia & Intelligentia Coronæ.

§. 154. Filum ergò Infiniti, egrediens è fundamendo dimidiæ veſtis ſummæ Adamo primo dabat formam, & faciebat expanſum inter duos iſtos Adamos, ut lumen inferiori debilius affulgeret: de quo in Idra dicitur: שירותא וסיומא לא הוה *Initium & finis non erat:* &c. ולבתר זמנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקן poſtmodum autem ipſe elevabatur ſupra illud expanſum, & conformabatur, &c. i. e. filum hoc deinde faciebat velum & aulæum, quô diſtinguerentur mundi infiniti, & mundus Emanationis. Antequam enim fieret hoc medium diſtinguens, mundus Emanativus nullum habebat initium, & mundi infiniti nullum habebant finem.

§. 155. Hoc velum autem vocatur פרסה, cujus numerus eſt 345. juxta numerum מנצפך ארני, quæ ſunt judicia. Eôdem enim modô & Judicia diſtinctionem faciunt, & lucem influentem impediunt. Eidem quoque æquipollet vox משה, qui & ipſe utebatur tegumento.

§. 156. Filum autem hoc Infiniti dicitur רישא דכסופא דכל כסופין Caput

put

put omnibus desideriis desiderabile, quoniam est initium influendi, quod omnia appetunt ceu suam originem.

§. 157. Deinde & Sapientia Coronæ extendebatur in decadem sub mysterio Bilancis, & fiebat velamentum, i. e. vestis septem inferiorum Basiliæ Adami primi. Unde patet, quod summitas Emanativa initium habeat à septem Conformationibus Basiliæ Adami primi: Et abhinc, & porrò deorsum mundus dicatur Infiniti. Illud ergò Caput, quod dicitur אין sive Non-entis, est velum & aulæum septem conformationum, quæ penetrant per cranium ejus, & ibidem formant caput Macroprosopi, quod est initium mundi Emanativi.

§. 158. Quamdiu igitur caput, quod ignoratur, esset in mundo Emanativo, mundus tantô lumine frui non poterat: hinc illud in superna elevandum erat. Hôc autem nomine vocantur Corona, Sapientia, & Intelligentia Basiliæ Adami primi. Et quia sunt tres gradus, hinc Caput istud in Sohar tribus vocatur nominibus: רישא דלאו רישא Caput non Caput: רישא דלא ידע: Caput, quod non cognoscit: & רישא דלא אתידע Caput quod non cognoscitur.

§. 159. Cùm Infinitus restituere vellet Mundos per statum Bilancis, singulæ de facultatibus supernis de Luce sua aliquid contribuebant, in adjutorium istius Bilancis. Adam primus occultus Adamo primo simpliciter ita dicto, qui est Corona Coronæ, dabat formam Personæ suæ, quæ sunt quatuor Plenitudines Tetragrammati עב, ita ut septuaginta binarium inesset cranio Adami primi: sexaginta ternarium, auribus; quadraginta quinarium, naso: & quinquaginta binarium, ori ejusdem. Aura tenuis, quæ existit intra Adamum primum descendens in nasum ejus contribuebat septem halitus, de quibus loquitur Ecclesiastes. Et iste est halitus egrediens è Capite, sub forma capillorum, de quibus infra. Et halitus iste egrediens per capillos tribuitur nomini septuaginta binario. Halitus autem ex auribus prodiens continet mysterium nominis sexaginta ternarii, sicut & aures ipsæ fiunt ex hoc nomine. Halitus porrò progrediens è Luce oculorum & è naso Adami primi, est mysterium nominis quadraginta qvinarii. Et halitus, qui prodit ex ore ejus, est nomen quinquaginta binarium: qui sunt septem halitus Capitis, duarum aurium, duorum oculorum, nasi & oris. Ulterius de Adamo primo dicere non licet, sed tantum de Sene sancto, qui est Regnum Adami primi, cujus tres superiores dicuntur Caput, quod ignoratur.

§. 160. Ex illis auribus Adami primi prodeunt decem formationes barbæ in potentia, donec figantur inferiùs in Capite Senis; quæ sunt septem formationes Basiliæ ejus. De istis autem Conformationibus regni Adami primi nulla fit mentio, sive in Lege sive in Prophetis, ob nimiam illorum subtilitatem. Tantum Salomo staturæ istius meminit, barbâ tamen exceptâ, quia tantum de genis loquitur, quæ barbam continent. Hinc in libro Occultationis dicitur, cap. 2. : דיקנא דמהימנותא לא אדכר Barbæ veritatis nulla fit mentio: quasi dicat: Nec in Lege nec in Prophetis, nec in Hagiographis illius fieri commemorationem, nisi sub ænigmate genarum.

§. 161. Su-

§. 161. Supra autem diximus, quod aliquid de aëre tenui iſto, qui in aëre primo eſt, deſcendat in mundum Emanativum. Hoc autem fit per Adamum primum, qui aërem hunc ſuum tenuem è foraminibus ſuis prodeuntem immittit pulchritudini ſuæ: unde deinde porrò per fundamentum prodit in Regnum ejus, quod eſt Caput quod ignoratur: intratque in menyngem aëris, quæ eſt forma tertia, è ſeptem formis. Atque hinc prodit Spiritus ſanctus per naſum in eum, qui ipſum meretur accipere. Et hoc ipſum eſt, quod in libro Zeniutha dicitur: דביה תרין נוקבין דפרדשקא ואתער רוחא לכלא In illo ſunt duo foramina naſi, unde exſuſcitatur ſpiritus pro omnibus. Et hoc eſt myſterium Spiritus ſancti pro hoc, qui cò dignus eſt. Et duæ nares ſunt, humilitas & timor; Leah & Rachel, quæ latent in Capite Senis.

§. 162. Adam primus eſt Corona Coronæ poſt reſtitutionem factam cum Macroproſopus formatus eſt tribus capitibus, & Regnum ejus extenſum eſt per decem Numerationes ſuas usque ad finem omnium mundorum. Nam Macroproſopus à principio ſuo usque ad finem conſtat è Regno Adami primi. Et tres primæ illius Regni ſunt myſterium Capitis, quod ignoratur. Mundi enim ipſa Luce hujus frui non poterant; hinc ſurſum attollebatur in myſterium Adami primi: & lux ejus diminuebatur, & ipſi dabatur Nomen Adami primi, & Regnum ejus vocabatur Caput quod ignoratur. Nam ſeptem inferiores ejus deorſum extenſæ conteguntur ab אין ſeu Non ente, & אריך ſeu Macroproſopo, usque ad mundorum finem. Tres autem primæ, iſtius regni, quia non conteguntur ſed nudæ extant, vocantur Caput. Idem quoque notandum de Non ente & Macroproſopo; & de omnibus Capitibus quarumcunque perſonarum in omnibus mundis.

§. 163. Superiores autem novem Numerationes Adami primi omnes ſunt ſphæricæ, modo quod filum Infiniti per illas tranſeat, ceu anima ipſius. Victoria igitur, Gloria & fundamentum Adami primi, initiò erant rotundæ. Deinde autem cum Regnum Adami primi formaretur in Caput quod ignoratur, in cujus ſummitate apparebant tres numerationes; etiam Victoria, Gloria & Fundamentum ejus fiebant primò linea una: deinde mediante filo Infiniti diffindebantur in tria Vavim; quæ ſubinnuuntur in tribus illis verſiculis ויסע׳ ויבא׳ ויט Exod. 14. v. 19. 20. 21. Et cum Sanctuarium adhuc ſtaret, per tria hæc Vavin Microproſopus cum uxore ſua copulatus erat de facie ad faciem. Deſtructo autem templo, duo Vavin tollebantur in ſublimia, luce eorum retracta: & nihil remanebat niſi aliquid de Vav Tetragrammati, quod lucem præbebat Vav tertio. Et quia illa tria Vavin prius fuerant tres ſphæræ, quæ ſubinnuuntur per tria Jodin ſupra dictarum vocum; quæque intra Vavin remanebant ad inſtar animæ: hinc iſta Jodin deſtructo ſanctuario etiam ſecedebant in Gloriam fundamenti; non autem planè elevabantur, quia alias mundus devaſtatus fuiſſet. Unde poſt deſtructum templum nulla plane copula amplius eſt anterior; ſed ex parte tergorum tantum, imò ne ſic quidem plenè niſi ex parte Gloriæ tantùm fundamenti: fundamentum enim vocatur fœdus ſtabilitatis. Hinc usque ad illud tempus, quo R. Schimeon maniſtabat Arcana Synodi ſuæ; mundi ſuperni nullam habebat ſubſiſtentiam niſi per Fundamentum & unam ejus columnam, quæ

quæ est in Gloria (ceu crure sinistro:) Et fundamentum quidem alibi vocatur clavus; sed in Adamo primo dicitur Columna. Et quia R. Schimeon Ben Jochai videbat, quod mundus nutaret; quia ne à parte postica quidem habebat firmitatem, nisi per sustentationem unius columnæ, cujus mentionem facit R. Schimeon Ben Jochai in Synodo magna; hinc restitutionem Regni tentabat, ut copula fieri posset ab omnibus tribus partibus; sub mysterio Vavin. Et quia nomen septuaginta binarium jam totum est sub notione circulorum, hinc & Synodus illa habebatur in אידרא seu Area trituratoria, quæ rotunda est: sicut dicitur: Locum ubi considebant Synedriales fuisse hemicyclicum ad instar Areæ trituratoriæ.

§. 164. Cùm Adam primus altiùs ascendisset, Regnum ejus extendebatur in decem numerationes; & vocabatur Caput quod non cognoscitur. Et hoc influxum suum accipiebat à filo Infiniti, quod in Sohar vocatur סתרא גו סתרא occultum in occulto: quia filum hoc occultatum est in fundamento vestimenti superni, & in Adamo primo occulto, qui vitam largitur Adamo primo simpliciter ita dicto, qui est Corona: sicut anima vivificat corpus.

§. 165. Cùm ergo filum hoc intraret in Adamum primum; & victoria, gloria & fundamentum istius tantùm esset adinstar unius lineæ vel Vav, ab ista luce fili, tria illa dividebantur ut fierent tria Vavin. Et ex uno Vav medio prodibat punctum quoddam, quod radiabat in Regnum & conformabat Numerationes regni: ob hanc rationem tres primæ regni hujùs ob nimium lumen suum occultabantur, omnesque fiebant Caput unum manifestum: quod tamen habebat tres distinctos conceptus, & sic radiabat in mundum Emanativum. Tres autem ejus conceptus hi sunt; Corona ejus vocatur Caput non-Caput, ob nimiam apocrypsin suam : Sapientia ejus vocatur Caput ignorans ; eò quod ipsum nesciat naturam suam , sicut homo non cognoscit animam suam: Intelligentia ejus autem vocatur Caput ignoratum, quia nempe essentiam suam non manifestat septem inferioribus suis. Hoc Caput per filum illud infiniti præparabatur ut luceret in septem Numerationes ejusdem Regni Adami primi inferiores, quæ vocantur עתיק יומין Senex dierum: ut illas introduceret intra Caput non-entis, ibique faceret septem conformationes.

§. 166. Certum quidem est, quod Macroprosopus, Pater & Mater, sint Corona, Sapientia & Intelligentia mundi Emanativi post restitutionem : sed Macroprosopus est persona constituta è punctis Intelligentiæ fissæ: & supra illum est caput Non entis factum è punctis Sapientiæ fissæ: & supra istud est Caput ignoratum, constitutum è punctis Coronæ Regni Adami primi. Unde constat, quòd è tribus punctis primis mundi inanitionis constituta sint tria capita superna, quæ continentur in Sene Sanctissimo. Omnia autem tria numerantur pro uno in mundo Emanativo, qui est Macroprosopus. Cùm igitur Regnum Adami primi extensum esset in decem Numerationes, nutu Dei Sanctissimi etiam prodibant Sapientia & intelligentia illa fissæ è potentia in actum, id est, è puncto in decem Numerationes: & illa vocabatur Non-ens; hæc autem Macroprosopus. Et harum Numerationes recipiebantur intra Numerationes Regni Adami primi, ita ut tres

primæ

primæ fiſſarum venirent in medias regni, & mediæ fiſſarum in ultimas Regni, ultimis fiſſarum manentibus in veſtigio. Sapientia autem conſiſtebat in latere Victoriæ Regni, & Intelligentia in latere Gloriæ Regni ſtabat.

§. 167. Et filum Infiniti Non enti ſive Sapientiæ communicabat nomen quadraginta quinarium, quod in illa distribuebatur hôc modo.

כ
א' primum plenitudinis
הא
ב ח
ה' primum radicale. ו primum radicale.
ג ג
ו plenitudinis ו radicale.
ואו ח
ו plenitudinis Jod.
ה נ
א ultimum plenitudinis ה ultimum radicale.
ו
הא א plenitudinis ואו.
מ.
ד
plenitudinis Jod.

Et nomen hoc vim ipſi tribuebat, ut è ſphæra fieret perſona. Eodemque modò Intelligentia à filo Infiniti accipiebat nomen quinquaginta binarium, ut conformaretur in Perſonam hoc modo. Jod in Corona: Vav Plenitudinis Jod in Pulchritudine: Daleth in Regno: He primum radicale in Matre: He plenitudinis He in Gloriam: Vav radicale in Benignitatem: Vav plenitudinis Vav in Fundamentum: He ultimum radicale in Severitatem, & He plenitudinis ultimæ in Victoriam,

§. 168. Ratio autem, quare caput ſecundum vocetur אין; hæc eſt; quia Sapientia illa conformabatur ex literis nominis quadraginta quinarii, cujus plenitudo fit per Alephin: & hoc indigitat Aleph vocis אין. Jod autem iſtius vocis ſubinnuit Caput, quod ignoratur, quod conſtruitur per nomen plenè ſcriptum per Jodin. Nun autem iſtius vocis indigitat Macroproſopum. Et quia in Capite Non entis nihil videtur, niſi cranium dimidium, hinc vocatur Caput.

§. 169. Et Ratio quare Caput tertium vocetur רישא דאריך אנפין Caput Macroproſopi, hæc eſt, quia & de hoc nihil videtur niſi Caput: quia omne corpus reliquum contectum eſt à Patre & matre, & Microproſopo atque Uxore ejus: Et hanc ob cauſam vocatur Caput. Longi autem nomen ipſi tribuitur, quia pedes ejus pertingunt

h usque

usque ad fundum ſplendoris. Faciei nomen autem ſuperadditur, quia nonniſi facies eſt, & nihil de tergo in eo invenitur, qui mera hîc miſericordia, & nullum omninò apparet Judicium.

§. 170. Quia autem mundus luminibus tàm magnis, tàm Coronæ ceu Capitis ignorati, quàm Sapientiæ, uti non poterat, ſed hæc mundum Emanativum tantùm illuminare debebat per Macroproſopum, ceu tegumentum ſuum; hinc Divino nutu Intelligentia, id eſt, Macroproſopus applicari juſſa eſt Non enti: ita ut decem Numerationes Macroproſopi in ſe includerent decem Numerationes Sapientiæ, easque contegerent, ſingulæ ſingulas: ita ut decas Sapientiæ non appareret, niſi per decadem Macroproſopi, & longus iſte fieret vas Sapientiam in ſeſe includens, tanquam animam ſuam. Et Caput ignoratum, i.e. ſeptem ejus inferiores, quaſi Lux ambiens ejusdem fiebant. Nihilominus decas Intelligentiæ non totam decadem Sapientiæ exæquabat, ſed tantùm pertingebat usque ad duas tertias Coronæ Sapientiæ. Ratio eſt, quia Intelligentia quaſi fœmina eſt illô reſpectu, cujus membra minora ſunt membris maſculinis. Una ergò tertia ſuperna Coronæ nuda reſtabat, i. e. cranium, ſive Sapientia, Informatio, & Cognitio ejus. Eſt iſtæ duæ ſimul junctæ contegebant Caput ignoratum, ut non videretur, id eſt, ſeptem ejus inferiores, quæ vocantur Senex dierum.

§ 171. Et hæc ſunt veſtimenta illa honoris, de quibus loquitur liber Zeniutha cap. 1. אתקין ואחסין id eſt, conformavit ea ſub figura Perſonæ, & communicavit ea inferioribus; ut illâ luce eorum frui poſſent.

§. 172. Notandum autem, quòd R. Schimeon ben Jochai omnia hæc tria Capita ſimul interdum vocet רישא דאריך Caput longi. Et de his tribus Capitibus in Sohar dicitur: אלין תלת רישין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא Illorum trium Capitum unum eſt ſuperius alterô & unum eſt intra alterum. Ubi per illud, quod ſuperius dicitur, intelligi poteſt Caput, quod ignoratur: & per illud, quod intra alterum, caput non entis, quod contegitur à longo. Et pergit Idra minor: *Caput unum eſt Sapientia abſcondita*, quæ ingreditur intra illud Caput eidem ſuperinductum, quod vocatur Senex Sanctiſſimus occultiſſimus omnium Occultorum, id eſt, Macroproſopus. Et hoc eſt illud, quod eſt intra alterum, quia decem Numerationes unius ſunt intra decadem alterius, nempe Sapientia, quæ quaſi non eſſe dicitur, eſt in Corona Emanativa, quæ eſt Macroproſopus. De tertio autem Capite dicitur, quòd ſit alterô ſuperius. Quia non in ſe includit alterum, nec includitur, ſicut Sapientia ita comprehenditur à Capite ſocio, ut parum abſit, quin duo illa habeantur pro uno: ſed Caput hoc tertium multò ſublimius eſt, eſtque Caput omnium Capitum, quia omnia ſunt infra illud, ejusque aquas bibunt. Hoc etiam vocatur Caput non Caput, quia mirum in modum occultatum eſt. Hoc antea vocabatur Caput ignoratum: ſed occultatum eſt, in Adamo primo & regno ejusdem hoc nomen reliquit: unde ille vocatur Caput reſpectu Regni ſui. Ratio autem, quare dicatur Caput non Caput, hæc eſt; quia non eſt Caput Emanationis: item quia occultatur, ut pars ejus Caput ſit, & pars ejus Caput non ſit. Idem etiam vocatur Caput ignorans, quia Regnum Adami primi, quod eſt caput hoc,

nom

non aſſequitur lucem Adami primi ſe ſuperiorem, quamvis in ipſa luceat. Hinc dicitur: Fuge in locum tuum, & contemplare, quod potes aſſequi in loco tuo; nec aſcendas ſurſum, ut comprehendas Adamum primum te ſuperiorem: adeoque in loco tuo maneas. Patet igitur, quòd in genere tria hæc Capita vocentur Senex Sanctiſſimus; quia omnia tria ſimul ſumta ſunt, quaſi caput unum; & vocantur Senex Sanctiſſimus. Et aliquando vocantur duo, quando Macroproſopus cum Sapientia in ipſo occultatâ combinatur, ubi Caput ignoratum eſt ſecundum.

§. 173. Interdum vocantur capita tria, cùm ſingula concipiuntur ſeorſim: quando ſcilicet non eſt tempus beneplaciti. Et hoc eſt, quod dicitur in Idra minore: Senex Sanctiſſimus, cùm reperitur tria habens Capita, omnia quoque reliqua lumina reperiuntur terna, id eſt, ut Sapientia, Informatio, Cognitio: item Benignitas, Severitas, Pulchritudo: item Victoria, Gloria & Fundamentum. Aliquando Senex Sanctiſſimus repræſentatur duobus, i.e. tanquã Corona ſumã, & hoc quod iſtâ ſuperius eſt. Sic & reliqua Lumina in dyade ſunt, &c. Quandoque Senex Sanctiſſimus deſignatur & abſconditur in uno; ſicut denotat vocula אין, in qua Aleph deſignat Caput non caput: Jod Coronam ſive Macroproſopum: & Nun, Sapientiam. Caput ergò ſummum ſublime eſt admodum, & tres ejus primæ nullô modô extenduntur, ſed ſuprà manent, ſicut umbra ſuper Caput Coronæ ſeu Macroproſopi, & Sapientiæ ſive Non entis. Septem inferiores autem Regni Adami primi extenduntur intra caput Coronæ, ſeu Macroproſopi & Sapientiæ, eô ordine, quô deſcribuntur in libro Zeniutha. Et iſtæ interdum vocantur Senex dierum: & ſunt ſeptem dies Geneſeos.

§. 174. Veſtimenta ſuperna autem à filo Infiniti parata etiam ſunt, partim è Luce ambiente: partim è Luce interna. Et hæc in libro Zeniutha vocantur veſtimenta ornatûs. Sicut enim veſtes pulchræ hominem exornant & condecorant; ſic illæ veſtes exornant & honorem conciliant vaſis, ut quod inferius eſt, luce ſupernâ frui queat. Hæc autem veſtimenta ſe non habent, ut veſtimenta corporea, quæ accidentia ſunt hominis: ſed ipſum Fundamentum & vita Adami ſuperni in iſtis veſtibus conſiſtit. Nam Lux interna vaſi largitur vires, ut ne frangatur ob nimiam illuminationem ſuam. Lux autem ambiens multò eſt major interna, & hæc ab extra affluit homini ſuperno, ejusque vaſa diaphanâ reddit, ut Lucem internam ſuſtinere queant. Lux autem interna habet naturam Vav: id eſt, Vavin, quæ in Tetragrammatis עַב & מָה ſunt myſterium Lucis internæ. Et Jodin iſtorum Tetragrammatorum, ſunt Lux ambiens. Hehin autem ſunt Vaſa ipſa. Alephin ſunt ſuper capita Vaſorum, & nomine ſuô vocantur Lux externa: & iſta Alephin conſiſtunt inter Lucem ambientem & ipſum Vas. Adeoque veſtimenta partim ſunt externa, ut cùm Sapientia extrinſecùs ambit Baſiliam Adami primi: eademque Sapientia contegitur ab Intelligentia: vel interna, ut cùm eadem Sapientia ab intra veſtit Intelligentiam, quod intelligitur in libro Zeniutha, cùm dicitur de veſtimentis ornatûs præparatis & communicatis: quæ verba etiam exponi poſſunt de veſtibus honorificis, & venerandis, quoniam Lumina etiam propterea occultata ſunt, ut cum reverentia à Creaturis ſuſcipiantur. Quaſi diceretur: Hæc veſtimenta honoris cauſâ facta eſſe, cùm extenderentur tres iſti gradus, nimirum Corona, Sapientia & Intelligentia

Macroprosopi, per quam simul fiebat legitima conformatio: quâ institutâ filum Infiniti deinde intra Numerationes eorum intrabat & investituram hanc conferebat Patri & Matri, & Microprosopo atque Uxori ejus. Sicut enim Sapientia investiebat Basiliam, ab initio humerorum; ita Pater vestiebat Benignitatem Macroprosopi, & Mater Severitatem ejusdem Sapientiæ semper adhærens: unde etiam R. Schimeon ben Jochai de duobus his in Idra dicit: Quod simul exeant, & simul incipiant, & in æternum non separentur. Deinde autem Microprosopus & Uxor ejus investiunt Macroprosopum à fovea pectoris, & porrò deorsum: Mater autem ab intra vestit Microprosopum, à capite ejus ad pedes usque; sicut sapientia Macroprosopi vestit Intelligentiam ab intra. Et hoc est, quod in libro Zeniutha dicitur: Vestimenta honoris communicata esse; nimirum inferioribus.

§. 175. Jam septem inferiores Basiliæ Adami primi sese extenderunt à parte posteriore Capitis non entis, ab initio ejus usque ad finem; quia autem tres illarum supernæ istius Basiliæ ipsis affulgebant: hinc desiderabant sursum ascendere, ut tribus suis superioribus adhærerent: jubente autem Infinitô intrabant & perfindebant Caput non ens, & intra Sapientiam hanc descendebant usque ad Victoriam & Gloriam istius Sapientiæ; atque hinc iterum ascendebant, ut Caput Senis conformarent à tribus supernis singulatim evocatæ.

§. 176. Summa omnium huc redit: quod intentio Dei Benedicti fuerit Personas formare, pro minuendo Lumine. Adeoque creabat in Macroprosopo tria Capita. Primum vocatur Caput quod ignoratur: secundum, caput, quod non est: & tertium est ipsum Caput Macroprosopi. Et hæc tria sunt Corona, Sapientia & Informatio, quæ in Corona mundi Emanativi seu Macroprosopo existunt. Et tria hæc Capita in Sohar vocantur Senex Sanctissimus. Septem autem inferiores Basiliæ Adami primi vocantur Senex dierum: & Senex iste dierum est pars interna & anima Macroprosopi. Quia igitur Caput Non ens seu Sapientia pertingebat usque ad Benignitatem istius Basiliæ Adami primi sive Coronæ, quæ in Corona Emanativa, quæ in summis dicitur, Caput ignoratum: hinc septem inferiores istius Basiliæ perfindebant Cranium istius Sapientiæ sive Non entis cum longo coadunitæ, ibique intrabat ad instar animæ: atque in Cranio hoc conformabat septem illas partes & formas, de quibus Liber Zeniutha loquitur. Ratio autem septem istarum formarum hæc fuit, ut Lumen magis magisque ab inferioribus amoveretur, & quasi per canales contectos, non verò in aprico afflueret: adeoque influentia procederet per menyngem cerebri, & per poros cranii cohibitum, ne nimietate suâ noceret. Nam sic etiam aulæis distinguebatur Sanctum Sanctorum à Sancto, ut parvi tantùm quasi radii emanarent. Deinde oculis his auribusq; sua tribuuntur officia, prout de his loquitur Scriptura.

§. 177. Cranium igitur sive pars prima istarum Conformationum, quæ factæ sunt à septem inferioribus Basiliæ Adami primi, instituta est ab illius benignitate, quæ ingrediebatur in Coronam Longi unitam cum Corona Non entis. Jam Corona Macroprosopi

proſopi eſt aer ille incomprehenſibilis intra cranium comprehenſus, & cerebro ſuperimminens: Cranium autem eſt Intelligentia Coronæ Macroproſopi, quæ locum Coronæ illius incomprehenſibilis Coronæ hujus ſupplet. Hæc autem forma vocatur Cranium album, qui omnia ſunt Benignitas, quæ quaſi inſtrumentum eſt ad mitigandam Severitatem infra hanc conſiſtentem. Quæri autem poteſt, quis Benignitati huic regni Adami primi facultatem hanc dederit, ut faceret iſtam Cranii formam, & in illam colligeret Coronam Longi & Non entis? Nempe tres primæ Baſiliæ hujus Adami primi inſtituebant ſingulas iſtas Conformationes ſuis quamque locis: ita ut Corona trium illarum ſupernarum lucem immitteret Benignitati ſeptem inferiorum, eamque dealbaret, ut candidiſſima fieret, quamvis aliàs quadantenus eſſet rubea propter duplicem illum reditum ſive reflexionem Lucis, de qua ſuprà; per quam denotantur Judicia: ſicut etiam ob violentiam perſindendi per Caput Non entis, propter quam cranium hoc durum eſt.

§. 178. Forma ſecunda vocatur Ros cryſtallinus: & hæc formatur à Severitate Baſiliæ Adami primi, quæ intrabat intra Sapientiam Macroproſopi: hinc in cryſtallo color quidam emphaticus rubor apparet. Et hæc eſt Sapientia illa, de qua dixerunt, quod in illa radicentur Judicia, quia provenit è poteſtate Severitatis. Sed Sapientia abſolutè ſumta tota Benignitatis naturam habet, & nihil judicii continet: quia judicia ſtatim in ea mitigantur. Et de virtute hujus ſeveritatis in hac Sapientia exiſtentis, in Sapientia inferiore, quæ vocatur Pater, inveniuntur triginta nomina אלהים, quorum mentio fit in hiſtoria Creationis. Sapientia igitur Non entis & Macroproſopi ſimul junctorum ſunt ros cranii: & hoc infrà eſt judicium: id eſt, in illa eſt radix judiciorum; quæ cum extenduntur in Microproſopum & Uxorem ejus ſub myſterio trecentarum & viginti, & trecentarum viginti quinque ſcintillarum; tunc confirmata ſunt: & tunc temperamentum à Macroproſopo deſcendit, & illa judicia mitigat. Hæc autem Severitas nonniſi amor eſt, quia ſicut cryſtallus in ſe nonniſi albedinem habet, ſed inſpicienti tantùm rubedo quædam inibi apparet, quæ revera ei non ineſt: ita ſeveritas iſtius loci nulla in ſe habet judicia. Sicut autem in capite hominis humiditas quædam apparet intra cranium; ita Lux quædam à Severitate hac Baſiliæ prodit intratque in auram illam, ibique humorem iſtum exuſcitat, & internum hunc locum cranii implet. Nomen autem טל cujus numerus eſt 39 denotat Tetragrammaton כוזו cujus numerus etiam eſt 39: quæ ſunt literæ literis Tetragrammati anteriores. Deinde etiam huc pertinet nomen יהו Alephatum hôc modô: יוד· הא· ואו cujus numerus eſt טל 39. Item in nominibus עב סג מה בן ſunt triginta novem literæ exſculptæ in Capite albo Macroproſopi. Et ros iſte deſcendit in capillos Patris, & in Caput Microproſopi, juxta Cant. 5. v. 2. Et iſte ros eſt ille, qui tempore promulgatæ Legis, cùm Iſraëlitæ auditâ voce Dei viventis, mortui eſſent, eoſdem revivificavit. Et hic ros etiam futurô tempore vivificabit mortuos; ſicut ſcriptum eſt: Ros Luminum, ros tuus Jeſ. 26. v. 19. ubi duo rores, nempe ros Microproſopi, & ros Senis; unde fiunt tres guttæ, quæ deſignant tria Tetragrammata illius dicti: Tetragrammatos regnat; Tetragrammatos regnavit;

& Tetragrammatos regnabit in seculum & sempiternum. Unde etiam in pedes erigi tenemur, cùm dicimus hæc in signum, quod Deus vivificaturus sit mortuos per tria hæc Tetragrammata, quæ efficiunt binos hos Rores, id est, bis 39.

§. 179. Forma tertia vocatur membrana aëris: & ista fit à pulchritudine Basiliæ Adami primi, quæ ingreditur intra Intelligentiam Non entis & Macroprosopi. Et hæc est menynx intra quam reconditur cerebrum, & quiescit. Menynx autem vocatur firmamentum; & firmamentum vocatur Vav, & hoc est Vav illud medianum in figura literæ Aleph inter duo Jod interpositum. Et quia inter Cranium & inter Cerebrum est aër: hinc pellicula hæc vocatur aërea. Aer autem semper refertur ad pulchritudinem. Et hæc membrana in Libro Zeniutha dicitur אוירא וסתים diaphana & clausa. Pellucida enim fit ab aëre superno: clausa autem est, ne nimium Lumen prodeat, & ne ros descendat, & attributum misericordiæ convertat in rigorem. Dicitur autem קרומא quasi incrustatio; quia rigoris vim habet. Hæc incrustatio autem est quadratura Tetragrammati. Si enim duæ priores literæ Tetragrammati, quæ efficiunt 15, in se ducantur, exinde oriuntur 225; & si duæ posteriores Tetragrammati literæ pariter in se ducantur, hinc exurgunt 121: quorum summa est 346, juxta vocem שְׁמוֹ nomen ejus. Et hunc etiam numerum habet vox קרום: & hinc vocatur קרומא. Et hinc fit מן Manna, quod molitur pro justis. Quæ sunt duæ literæ primæ quinque finalium מנצפך in palatio amoris, ubi sunt dilecti illi, qui tradiderunt animam suam pro sanctificatione nominis Divini, & impleverunt dictum illud: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, etiamsi à te auferat animam tuam. Quinque autem illæ literæ finales sunt quinque illæ Severitates, quarum toties passim fit mentio. Istæ autem duæ literæ durissimæ sunt inter illas, quia Mem desumta est ex voce מות i.e. mors, & Nun desumta est è voce נחש id est, serpens. Cùm igitur occiditur justus quidam, præ nimio amore Domini Dei sui: tunc ille ibidem comminuit mitrum rigoris purpurâ suâ, quod est mysterium bis מנצפך id est, 560. juxta nomen פרפר.

§. 180. Sicut autem Benignitas, Severitas & Pulchritudo Basiliæ Adami primi constituebant tres supernas Macroprosopi: ita Victoria illius informabat latus dextrum ejusdem, id est, Benignitatem & Victoriam. Et sic Gloria Basiliæ supradictæ informabat latus ejusdem sinistrum, id est, severitatem & gloriam. Et fundamentum ejusdem Basiliæ informabat lineam Macroprosopi mediam, id est, Cognitionem, Pulchritudinem & Fundamentum. Fundamentum ergò Basiliæ Adami primi constituebat in Macroprosopo frontem, id est, Cognitionem, Pulchritudinem & Fundamentum: Lana autem munda & oculus apertus fiebant à Victoria & Gloria ejusdem, ita ut à medietate superna utriusque hujus gradus fieret capillus; & à medietate inferna utriusque fieret oculus. Omnes tamen tres illi gradus simul, Victoria nempe, Gloria, & Fundamentum, tres has formas constituebant: unde & in Libro Zeniutha dicitur אינון עמר נקי. Isti lana munda &c. Quasi innueretur tres illas Numerationes, Victoriam, Gloriam & Fundamentum simul efformâsse istas tres formas: ita ut in qualibet istarum formarum pars quædam sit ex omnibus tribus illis Basilicis.

§. 181.

§. 181. Victoria ergò & Gloria Baſilicæ conſtituebant capillos. Et quia capilli aliàs denotant rigorem; hôc locô autem nulla ſunt judicia, ſed ita tantùm apparent: hinc capilli iſti vocantur lana munda. Non autem vocantur lana alba, quia lana nunquam tàm alba eſt, ſicut gypſatura: ſed dicitur munda, quaſi innueretur, illam quidem in ſe puram eſſe à judiciis; & tamen videri, quaſi eſſent judicia. Et de iſtis capillis in libro Zeniutha dicitur: quòd pendeant in æquilibrio; ut ſenſus ſit: quamvis forma hæc conſtituatur à Victoria Baſilica, tamen & Gloriam æqualiter ſuas contribuiſſe portiones, ita ut Gloria hac in parte ſit in æquilibrio cum Victoria.

Vox igitur עמר lana, numerô ſuo exprimit 310. Et vox נקי, id eſt, munda efficit 160, quem numerum habet additâ totâ voce plenitudo nominis אהיה Joddati, ut ſint 161.

310. autem eſt nomen אל 31. ductum in decadem, unde fiunt 310. Nomen autem אל refertur ad Benignitatem: & color Benignitatis eſt albus & mundus. Eſt ergò in hac forma nomen Benignitatis אל, quia capilli hi in ſe ſunt Benignitates: ſed tamen in ea quoque eſt nomen אהיה, unde judicia excitantur; quia in illis videntur eſſe judicia.

Iſti autem capilli ſunt halitus Capitis ſurſum aſcendentis, ſub myſterio Lucis reflexæ: unde in ipſis eſt nomen אל, quod illam mitigat.

Nomen autem hoc locum habet in duobus timporibus, & in ſummitate frontis, ſive linea utrinque à timporibus ducta. Et exhinc extenditur radix pro tribus mundis: quæ ſunt nomina, 1. אל שדי : 2. אל יהוה : 3. אל אדני. Et hoc nomen tertium pertinet ad partem anteriorem.

Nomen אל autem plenè ſcriptum hoc modô אלף למד numero ſuô exprimit 185, qui numerus bis ſumtus eſt 370, quæ ſunt Lumina illa toties occurrentia in libro Sohar paſſim. Et pertinent ad partem poſteriorem. Et ſic etiam in parte anteriore datur dextrum & ſiniſtrum, quò pertinet hoc nomen אל bis ſumtum: unde fit שעשע 740. Quò pertinet locus ille: שעשע Oblectabitur puer ad foramen viperæ.

Tria ergò hæc nomina אל duo in timporibus, & unum in ſummitate frontis per numerum ſuum שע, id eſt, 370. Luminum Macroproſopi ubique effulgent: & quia in illis eſt dextrum & ſiniſtrum, hinc oritur illud שעשע ſub numero 740, de quo toties fit mentio. Et de temporibus Lumina illa deinde etiam extenduntur in barbam, quia pars prima barbæ etiam eſt אל.

Hinc in Idra magna reperimus, quòd tribus iſtis nominibus אל formentur tres Mundi: ita ut unumquodque nomen אל unum formet Mundum, qui ſunt Creativus, Formativus & Factivus, ubi ſunt miniſtri judiciorum centum & viginti decreta duriſſima: & ſub iis cortices iſtorum Mundorum ab extra annexi: præter illos, qui in Mundo Factivo permixti ſunt. Atque ita per nomen אל reſtituuntur tres Mundi judiciis pleni, & mitigantur per illud.

Mundus primus in ſe habet millies mille ſcutatos. Et mundus ſecundus quinquaginta & ſeptem millia horriſonos. Et Mundus tertius nonaginta & ſex millia ejulantes.

Senſus

Sensus hic est, quòd sint tria nomina אלהים inter attributa; unum in Matre; alterum in Severitate; & tertium in Basilia. אלהים in plenitudine sua & quadratura efficit mille, hôc modô אלף : אלף למד : אלף למד הה : אלף למד הה יוד : אלף למד הה יוד מם : Et propterea in singulis illorum mundorum millena sunt.

Deinde nomen פאר, quô denotantur tempora capitis, è quibus nomen אל huc fulget, æquipollet nomini אלהים numero 86. אל igitur gradus Benignitatis mitigat אל nominis אלהים, qui est אל indignans quotidie Psal.7.v.13.

Et illa judicia prodeunt ab Intelligentia Mundi inanitatis: & primum nomen, quod in Intelligentia est in se continet duo cætera. Hinc Rex primus illorum, qui regnârunt in terra Edom, vocatur Bela, alter Jobab, & tertius Chuscham, qui duo ultimi correspondent duobus mundis illis ex Idra allegatis, qui cognominantur à יבבא & אילולי id est, à vociferatione & ejulatione. Illi autem Reges fundamentaliter pertinent ad Intelligentiam, quæ intelligitur per nomen Edom; & ex qua in mundo restitutionis factus est Macroprosopus. Ab Intelligentia igitur prodeunt illa judicia, id est, à Basilia Intelligentiæ, quia ipsa est sicut vinum bonum quiescens super fæcibus suis, quæ sunt judicia. Suprà enim nil nisi misericordia, quia judicia ibidem supprimuntur.

In singulos igitur mundos hos nomen istud אל ingreditur, ut judicia hæc in ordinem redigat, mitiget, & supprimat. Et quia in mundo Creativo continentur tria hæc Nomina אל: hinc judicia ejus vocantur מארי תריסין id est, Domini scutorum sive scuta gerentes. Nomen autem אל ter sumtum efficit 93, quem numerum etiam continet vox מגן id est, scutum, clypeus.

Quare autem dicantur millena millia, ratio hæc est; quia mundus hic primus pertinet ad Intelligentiam, sicut dicitur: Mater moratur in Throno, id est, in Mundo Creationis. Ad Intelligentiam autem refertur nomen שדי, quia Deus distinctionem facturus, inter tres primas & septem ultimas, dixisse censetur: די sufficit. Si igitur nomen hoc plenè scriptum quadretur hôc modo: שין · שין דלת · שין דלת יוד efficit 1968 & additô numerô integri 1969; quibus si adjungas nomen אל, id est, 31: hinc exurgunt duo millia. Hinc in Idra dicitur: אלף אלפין id est, mille & duo millia. Et hæc in mundo primo, ita ut millenarius primus tribuatur mundo supremo, nempe Intelligentiæ ipsi, qui est Mundus Creativus: & duo millenarii reliqui pro Formativo & Factivo Genericè in isto contentis.

Mundus secundus habet quinquaginta septem millia דרגא דיבבא id est, gradus vociferationis, qui referuntur ad Mundum Formativum pertinentem ad Pulchritudinem, quoniam Microprosopus in illo residere dicitur. Numerus autem 57. componitur è numero Tetragrammati 26, quod ubivis est in Pulchritudine, & ex nomine אל 31. quod in singulis his mundis est, ad supprimenda judicia, sicut in Idra dicitur. Et duo ista Nomina efficiunt 57.

Mundus tertius continet 96 millia מארי תילולי id est Dominus ejulationis. Per Mundum hunc autem intelligitur Mundus Factivus, in quo residet Basilia, ad quam per-

pertinet nomen אדני, quod numero ſuo continet 65; cui ſi addatur nomen אל, à quo fit gubernatio ſingulorum horum judiciorum: exinde fiunt 96.

Et hinc quoque intelligi poteſt myſterium comeſtionis, cùm ſcilicet comedens intentione ſuâ atque meditatione elevare debet ſcintillas puras, ut adhæreſcant animæ ſuæ, quo extollantur in myſterium cœli illius, quod dicitur שחקים uti ſunt molæ illæ, in quibus commolitur Manna pro juſtis: & ſi ſunt triginta duo dentes, qui ſubindicantur per literam Aleph vocis אוכל quæ ſi in medio diffindatur utrinque conſtituit duas has literas וי quæ efficiunt 16, & in ſumma 32; quæ ſunt triginta duo nomina אלהים. Ipſa autem vox אוכל comedens refert numerum אל & Tetragrammati. i. e. 57: ſicut etiam in ſe habet literas אל & כו i. e. 26, qui eſt numerus Tetragrammati.

Porrò etiam ſciendum eſt, quod 370. illa lumina dividantur in 150. & 221. quando deſcendunt à Macroproſopo in Microproſopum; quoniam ille Microproſopo tribuit 221. Lumina; Baſiliæ autem 150. ſimilia, quæ efficiunt 370. unà cum integro. Nam quia Microproſopus pertingit usque ad barbam Macroproſopi : hinc ipſi tribuuntur 221. Lumina à Macroproſopo. Unde in Sohar dicitur in Idra magna: Quando facies Macroproſopi reſpicit faciem Microproſopi, tunc longior & luminoſior fit facies Microproſopi, ita ut etiam dicatur Macroproſopus. Ubi myſterium in hoc latet, quòd Microproſopus dicatur ארך Longus, quæ vox continet numerum 221. iſtorum Luminum, quæ accipit à Macroproſopo ex illis 370. Quamvis etiam nomen ארך אפים i. e. nomen Longanimi computum habeat ſat congruum, dum numerô ſuô refert 352. Et ſi duæ hæ voces plenè ſcribantur hôc modô אלף ריש כף · אלף פא יוד מם efficiuntur octodecim literæ, unde tota ſumma fit 370. Unde patet, quod in Microproſopo 370. illa Lumina ſint in potentia. Huc etiam alludit dictum illud Pſalm. 84. v. 4. Etiam צִפֹּר paſſer invenit domum, & hirundo קֵן nidum ſibi: Ubi Microproſopus dicitur צִפֹּר i. e. habens 370. Lumina, juxta numerum dictæ vocis. Uxori ejus autem tantùm dantur קן 150 Lumina; quæ ſi ſubtrahantur à 370. reſtant 221. pro Microproſopo.

§. 182. Jam porrò ſciendum, quod Macroproſopo tribuantur שערות ſive crines & נימין ſive pili, & קוצין ſive cincinni vel coma. Nam in parte anteriore in capillo verticis tredecim ſunt נימין pili, è quibus extenduntur tredecim conformationis barbæ: & iſti pili partis anterioris vocantur crines ſimpliciter. Sed ab extantiis cranii circa partem poſticam numerus magnus eſt cincinnorum ſive comæ capillitii, qui pertingunt usque ad initia humerorum ad contegendam cervicem. Et in quolibet cincinno ſunt 410. pili, juxta numerum vocis קדוש Sanctus. Et iſti pili protrahuntur usque ad locum capitis Microproſopi ad inſtar filorum longorum. Et cum Lux hæc magna deſcendit; tunc à parte poſteriore Microproſopi allidit ad caput ejus, quia ipſe ſuperinveſtit Macroproſopum à fovea pectoris & porrò deorſum: & foras producit quatuor thecas phylacterii, faciem verſus ex illuminatione Cerebrorum: quæ omnia fiunt vi alliſionis capillorum, qua allidunt retrò in cerebra; unde illuminatio illa producit thecas

iſtas. Et hi ſunt cincinni ſive coma Macroproſopi de quibus diximus, quod d.ſcendant usque ad caput Microproſopi.

Cincinni autem Microproſopi deſcendunt usque ad caput uxoris ejus, ut eam illuminent.

Capilli autem cognationem habent cum cerebro & abinde prodeunt: & ſunt ſcaturigines lucis, quæ magno cum fulgore exinde eradiatur. Et hæc eſt intentio R. Schimeonis Ben Jochai, quando dicit: ציץ דכורא ציצית נוקבא Nomen ציץ quaſi dicatur capillus maſculinus, competit viro. ציצית ſive coma mulieris tribuitur fœminæ. Quibus ſubinnuit hoc ipſum quod diximus: Quod nimirum capillus Macroproſopi deſcendat in Microproſopum. Nam vox ציצית habet ſignificationem capillorum, ſicut dicitur Ezech. VIII, 3: *Et tulit me in cincinno capitis mei.* Adeoque his vocibus indigitatur capillus virilis & muliebris. Capillus ergò virilis eſt, qui venit ab imagine Sapientiæ; & coma muliebris, quæ venit ab imagine intelligentiæ. Fundamenta autem ſapientiæ & intelligentiæ (unde lumina hæc erumpunt) ambo ſunt intra Microproſopum. Quicquid ergò Microproſopus accipit pro ſe, id vocatur Ziz: Et exhinc fiunt crines capitis ejus. Quicquid autem accipit pro uxore ſua, vocatur Zizith. Hinc pallium illud, quo nos amicimur eſt typus Microproſopi, id eſt; Lucis ejus ambientis, quæ continet myſterium pallii: Venitque è tribus ambientibus: i. e. à Macroproſopo prodiens per capillos & ambiens iſtum, & ab imagine ſapientiæ & ab imagine intelligentiæ, & propterea nos operimur pallio hoc, omnes Zizith ſive fimbrias ejus reponentes in latus ſiniſtrum, ubi eſt locus uxoris; & Zizith ſunt lux capillorum & oculorum ejus.

Porro notum eſt, quod capilli Macroproſopi albi ſint ut lana munda: multo magis autem tredecim partes barbæ. Et hoc eſt illud quod dicit Scriptura Dan. VII. 9: *Et ſenex dierum ſedebat, veſtimentum ejus ſicut nix candidum & pilus capitis ejus ſicut lanæ pura.* Et in Idra magna dicitur: Omnes pili tam capitis quam barbæ albi ſunt ut nix. In Microproſopo autem capilli ſunt nigri: & cum capilli Macroproſopi deſcendunt & implicantur capillis Microproſopi, ut inde fiat quaſi textura veſtis atque pallii, iſti etiam dealbantur. Uxor autem Microproſopi capillos habet rubros ad inſtar purpuræ; quo pertinet myſterium de vacca rubra.

Capilli autem Microproſopi tres habent partes ſimiles, nempe: Cincinni proveniunt à cerebro cognitionis & crines è cerebro ſapientiæ & pili è cerebro intelligentiæ.

§. 183. Cum igitur capilli Macroproſopi perveniunt usque ad caput Microproſopi, quatuor ibi producunt effectus. Primus eſt diſcriminatio capillorum: ut nimirum pars quædam capillorum Microproſopi in medio capite exiſtentium reclinetur in latus dextrum; & pars altera in latus ſiniſtrum. Ipſa autem diſcriminatio quaſi ſemitam quandam conſtituit inter capillos iſtos, quæ vocatur ſemita juſtorum, de qua ſcriptum eſt Proverb. VII, 18: *Et ſemita juſtorum ſicut lux ſplendoris.* In libro Sohar autem dicitur: Hac in ſemita dicuntur eſſe quadringenti mundi deſiderabiles. Nam vox כסופין

ſenſum

sensum habet quem refert dictum illud Psalm. LXXXIV, 3: *Concupivit & desideravit anima mea.* Conferatur Genes. XXXI, 30.

Sensus autem quadringentorum istorum mundorum hic est: Quoniam in Macroprosopo extat Tetragrammaton plenum Joddatum: ubi si quatuor illius Jodin ducantur in decem efficiuntur 400; & isti sunt quadringenti illi sicli כסף argenti transeuntis ad mercatorem; qui est justus qui mercatoris instar de gradu in gradum ascendit & obambulat cum mercibus suis i.e. cum operibus suis bonis. Nomen ergo Tetragrammaton Joddatum disposuit quater mille myriades literarum illarum quæ ingressæ sunt in vasa singula, ex quibus deinde factus est Macroprosopus. Notum enim, quod ex intelligentia fissa factus sit Macroprosopus, & quod illa singulis Numerationibus ejus tribuerit quadringentas myriades: Et illæ quadringentæ myriades lucent intra vasa Macroprosopi. Et deinde lux ista, è Macroprosopo prodit circa diaphragma & fulget in discriminatione capillorum Microprosopi: i.e. à fronte usque ad verticem sive per medium caput; ubi capilli in duas partes dividuntur: quoniam capilli sint judicia, quæ per hanc illuminationem mitigantur: & propterea in duas partes dividuntur, ne judicia in uno loco cumulentur. Et illæ quadringentæ myriades literarum sunt quadringenti isti mundi desiderabiles lucentes in discriminatione capillorum Microprosopi.

Et capilli isti sunt quinque Tetragrammata benignitatum, & quinque severitatum, nimirum punctata punctis Nominis Elohim.

Porrò etiam dicitur in Idra Magna quod in discriminatione capillorum procedat semita quædam, quæ fulgeat in ducentos & septuaginta mundos, quæ sunt quinque Tetragrammata ad dextram, quorum numerus est 130. & addito quinario suo 135: totidemque etiam ad sinistram, unde oriuntur 270 mundi. Nam quilibet שער i.e. pilus in mundo Creativo constituit mundum proprium pro illis animabus quæ dependebant è capillis Adami Protoplastæ. שער enim per methatesin est עשר i.e. decas. Omnis autem decas mundus est per se.

Et de semita hac justorum dicitur in Idra: Et ex illa splendet semita, qua illuminantur justi pro mundo venturo. Et hoc est mysterium viæ vitæ in illos mundos. Nam cum justus ex hoc mundo exit in mundum venturum, lucet ipsi lux ista, ut viam hanc inveniat. Unde dicitur Prov. IV, 18. *Et semita justorum sicut lux fulget, procedens & lucens usque ad paratum diem.* Ubi sensus est, quod lux ista à Microprosopo luceat duabus viis. Via una procedit & lucet i.e. semper lucet & nunquam deficit usque ad stationem diei. Quia Microprosopus vocatur dies, & in medio frontis ejus dicitur statio diei, ita ut hic innuatur medium illius. Via autem secunda lucet justo cum ex hoc mundo exit.

Et ab illa semita dividitur in sexcentos & tredecim tramites, qui distribuuntur in Microprosopum: de quibus dicitur: *Tramites DOMINI sunt benignitas & veritas.* Ubi intelligitur tota Lex continens 248. præcepta affirmativa, & 365. præcepta negativa. Si enim voci שמי i.e. 350 addas medietatem primam Tetragrammati יה i.e. 15:

oriuntur 365. & si ad vocem זכרי i.e. memoria mea, quæ continet 237: addatur altera pars Tetragrammati ו״ה i.e. 11. exurgunt 248.

Effectus secundus capillorum Microprosopi est, quod iidem implicentur & immisceantur capillis Microprosopi: ut ex contextura istorum capillorum quasi oriatur species quædam vestis in capite Microprosopi: quod est mysterium pallii nostri.

Effectus tertius est, quod die Sabbathi circa nonam pomeridianam, quæ est tempus sacrificii pomeridiani, Lux quædam prodeat de fronte Macroprosopi è lumine capillorum ejus, qui quasi scaturigines sunt & fontes scaturientes in frontem, quæ dicitur Benevolentia benevolentiarum: quæ est Lux quædam nova & præstantissima derivata in Caput Microprosopi. Unde tempus illud dicitur tempus beneplaciti עת רצון Vox autem רצון per metathesin est נוצר, quæ est pars barbæ, & dicitur influentia superior incumbens influentiæ inferiori, quæ vocatur ונקה ut sint instar maris & fœminæ in duobus apicibus barbæ descendentibus neque ad diaphragma Macroprosopi super Caput Microprosopi. Et illô tempore cùm Sanctuarium adhuc staret, Microprosopus & Uxor ejus ascendebant usque ad partem barbæ octavam per locum Patris & Matris: ita ut revera essent in loco istorum, & vocarentur קודש juxta mysticum illud, quod dicitur Sabbathum Sanctitatis: Et occupabant locum Sanctitatis: & parentes ad se accipiebant liberos, & cum illis manducabant in loco suo. Et illo tempore scaturiebant scaturigines cincinnorum capillitii, quorum numerus est juxta vocem קודש, qui sunt quadringenti & decem illorum pili.

Ratio autem istarum Conformationum erat, quia vasa priora erant fracta. Nam arbor Cognitionis boni & mali est Basilia, sicut R. Schimeon ben Jochai multis in locis dicit. Nam cùm frangerentur vasa, & regnum primum destrueretur, hoc ipsum erat tempus mali, id est, judicia prævalebant, è quibus deinde facti sunt cortices: & circundabant regnum illud ex omni latere ad instar Oceani, quô terra circundatur. Et hic est Oceanus iste, qui subindigitatur in Sohar in libro Zeniutha, cum dicitur קולטרא בקטרוי סנפירא בערבוי i.e. Gibbus nodi ejus &c. Nam קולטרא idem est quod הטוטרות i. e. gibbositas; quasi diceret: judicia tunc omnia congregata esse ad instar fasciculi cujusdam duri פקוטרא i. e, in nodo quodam (quasi recenseret partes serpentis istius, ubi post caput sequantur squamæ duriores gibbosæ, sibi invicem innodatæ; deinde autem) pinna in loco suo: quasi diceret: è duris illis ligaminibus extensionem fieri ad instar pinnæ piscis (quam in summitate tergi habet, quæ extensior est, & non usque adeò dura: ut sensus sit: judicia circundedisse Basiliam illam, & undiquaque inclusisse; nec tamen eandem potuisse penetrare, quia non erat fracta: unde eandem saltem cinxerint ab extra. Postquam autem extensus fuit Macroprosopus à capite suo cum cæteris staturæ suæ membris usq; ad pedes suos, & pedes ejus pertingerent usq; ad vasa confracta, DEUS infinitus ipsi præcipiebat, ut conduplicaretur. Tunc Basilia adhærebat Gloriæ Macroprosopi; & aquas istas salsas deglutire volebat, ut dulcescerent, quod tamen non profuit. Nihilominus vis illarum quadantenus fracta fuit. Et hoc est quod dicit Scriptura: Fregisti capita draconum in aquis Ps. 74. v. 13. ubi nomen תנינם defectivè scriptum

est,

est, quasi diceretur: Confregisti capita illorum judiciorum, quæ se habent ut dracones super aquis, id est, antequam prævaluerunt, & cùm nondum facta sunt corporea, sed dum adhuc fuerunt aquæ, & cùm ambirent Basiliam, confregisti vim illorum & amarorem felleum & absinthinum. Quod si enim nacta essent structuram & corpus, conturbâssent totum mundum. Nihilominus cùm sic frangerentur vires eorum, aliquantum mitigata sunt, præsertim quod ad fœminam attinet, quæ opposita est Basiliæ, sive punctis regni Microprosopici: illa enim penitus mitigata est: sed nihilominus radix ejus mansit ex aquis salsis. Et hæc est fœmina illa, de qua dixerunt Sapientes nostri; quod sale condita sit pro justis in seculum venturum; quia cùm justus ex hoc mundo discedit, istis luminibus frui potest: in Paradiso: cùm non usque adeò sint subtilia, ut justus illis commodè uti queat. Sed masculus durior erat, nec mitigari poterat: nihilominus tamen castratus fuit, id est, cùm pisces magnam habeant ovorum quantitatem & feminis, unde multa piscium millia prodeunt: hinc iste castratus fuit, ne ova serpentina in mundum emergerent: cumque masculus iste castraretur, squamæ ejus aliquatenus mollescebant, ut fierent ad instar pinnarum. Et hoc est quod dicit R. Schimeon ben Jochai כנפירא id est, pinna illius locô erat. Vox autem כנפיר numerô suô refert 400. & exhinc facti sunt quadringenti illi mundi desiderabiles, cum quibus correspondent quadringenti illi sicli argentei Abrahami, qui inserviebant ad mitigandam hanc pinnam masculi supradicti: quoniam illis speluncam emebat ab Ephrone, qui est serpens עפר terram comedens. Et עפרן numerô suô etiam refert 400, ut innuatur idem mysterium, quod ipsi sublatæ sint vires, & mitigatus sit per speluncam duplicem punctorum Leæ & Rachelis, quæ in septem Luminibus internis vasorum confractorum, & hinc omnis spelunca justorum habet figuram serpentis caudam ore tenentis, sicut ibidem traditur in libro Zeniutha, ad mitigandum venenum serpentis.

Ut autem redeamus ad propositum, ratione istius כנפיר de quo diximus, quod mitigatus sit tunc, cùm ascenderet cum Basilia intra gloriam Macroprosopi, prodierint illi quadringenti mundi desiderii præparati justis: sensus est, quod Basilia extensa sit intra Gloriam Macroprosopi in decem Numerationes; & quia ibidem etiam locum habet Sapientia cum Macroprosopo intimè unita, cui tribuitur nomen עב in quo sunt quatuor Jodin, quorum decades in decades ductæ efficiunt numerum quadringentorum istorum mundorum desiderii. Illa autem dicuntur mundi desiderii, quia hôc locô exorta est controversia illa, quòd Basilia desideraret Coronam propriam, quam ob causam etiam diminuta fuit: hinc isti mundi dicuntur mundi desiderii: ita ut hâc ratione dupliciter explicatum sit mysterium quadringentorum horum mundorum.

§. 184. Pater autem & Mater nullos planè habent capillos, quia iisdem non opus habent, sed latent sub influentia Macroprosopi, & ab ipso lumen accipiunt. Patri tamen barba tribuitur, octo habens partes; & huc pertinet dictum illud de barba Aaronis: ubi literæ initiales horum verborum: זקן אהרן efficiunt octo; prout etiam octo fuerunt vestes sacerdotis magni.

§. 185 Quamvis supra dixerimus, quòd tres Numerationes Basilicæ simul con-

formaverint tres formas capillorum, frontis & oculi: nihilominus tamen à potiori fit denominatio, & capilli maximâ ex parte facti sunt è lumine Gloriæ; & frons è maximâ parte luminis Victoriæ: oculi autem facti sunt in maxima parte fundamenti. Facies tamen habetur pro re una & indivisa: & quamvis quædam ibidem sint partes, nihilominus tamen non sunt separatæ, & quarundam illarum planè non fit mentio, ut oris & aurium. Frons autem vocatur Voluntas voluntatum, quia plures numerationes Basilicæ ad illius conformationem concurrerunt, nempe præter gloriam etiam Fundamentum, quod vocatur רצון Benevolentia, & Victoria, quæ eodem nomine vocari solet: unde etiam in Libro Zeniutha dicitur de fronte: אתגליין Manifestatur, & non manifestatur per preces inferiorum: quia nempe plures Numerationes hîc concurrunt. In fronte Microprosopi autem fulgent quadringenta tribunalia; sub mysterio quatuor Jodin Nominis עַב, quæ in decades ducta efficiunt 400. siclos argenti. Per preces inferiorum autem intelligitur precatio pomeridiana Sabbathina: quia tunc manifestatur oculus apertus: & Gloria, quæ est oculus sinister, convertitur in Victoriam, quæ est oculus dexter: ibi enim tantùm unius oculi fit mentio; quia Amor in amore abundat. Et quia oculi isti sunt in Fundamento: hinc in Idra parva de oculo hoc aperto non dormiente simile affertur de piscibus maris; pisces autem referuntur ad Fundamentum. Cùm ergò dicitur in Libro Zeniutha: Visio aperta, quæ non dormit; intelligitur Fundamentum cum Victoria & Gloria, ut (vasis genitalibus) perpetuò conjunctum.

Dicitur autem non dormitare, ad oppositionem Microprosopi, qui à Festo Novi anni usque ad diem octavum Scenopejiæ dormitare dicitur: quasi dicatur: Matrem illô tempore ab ipso tollere Victoriam suam cum Gloria & Fundamento, quæ sunt Cerebra Microprosopi: ita ut ipse maneat sine influxu.

Porrò additur: Visio inferior dependet à visione Luminis superni. Ubi per visionem inferiorem intelliguntur oculi Microprosopi, qui semper observant aspectum à Luce egrediente ex oculo non dormitante, ut subigere possit judicia & cortices.

§. 186. Conformatio septima est Nasus Senis cum duabus naribus, quam instituit regnum Basiliæ Adami primi, applicitum Basiliæ Macroprosopi. Duæ autem nares sunt Leah, dextera, & Rachel, sinistra. Regnum autem vocatur תהלה Laus; quò pertinet locus Jes. 48. v. 9. quasi dicatur: Laude mea formabo nasum: ubi de naso Senis dicitur. In Sohar autem vocatur פרדשקא, id est, menianum (pars domus forinsecus adjecta). Sicut enim Corona adhæret membro genitali in homine, ita Basilia hæc regni Adami primi, quæ conformabat nasum istum, applicatur fundamento, nec habet personam per se: quia mundus Emanativus iste à Microprosopo sursum vocatur mundus Masculinus: quia nulla ibidem apparet fœmina. Notum autem est, quòd nasus sit tractus literæ Vav, quæ est Fundamentum. Duo autem foramina istius meniani sunt Leah & Rachel, quæ constituunt Basilian: quoniam à radice נקב id est, foraminis denominatur נקיבה id est, fœmina. Et quia Leah à Matre mutuò accipit nomen Tetragrammaton סג: hinc forma hæc vocatur חוטם nasus, in qua etiam extat numerus 63.

Vocatur פַּרְדַּשְׁקָא, quasi adjectio benignitatum ad Severitates. Benignitates enim

enim ſunt, quatuor Tetragrammata ע״ב· ס״ג· מ״ה· ב״ן, quæ ſunt in Maſculo, ע״ב in mundo Emanativo, ס״ג in Creativo, מ״ה in Formativo; & ב״ן in Factivo: & ſunt in Capite Macroproſopi, ejusque auribus, naſo & ore: & ſumma eorum eſt 232. Severitates autem ſunt plenitudines אה״יה, quod eſt nomen Matris; & Joddatum exhibet 161. Alephatum 143. Hehatum 153. & in ſumma 455. Qui duo numeri ſimul additi efficiunt 687. פר״ישקא autem efficit 685; & cum generalitate literarum & voce, 687.

Additur autem, quod *hinc ſpiritus excitetur pro omnibus*: id eſt pro omnibus mundis hinc oritur vita & anima.

§. 187. Septem autem iſtæ inferiores Baſiliæ Adami primi, ſunt Lux interna Non entis & Macroproſopi, quæ influxum in hos immittit ſibi invicem junctos.

§. 188. Barba eſt Gloria & decus corporis ſuperni. Ejus autem pili in Idra dicuntur duri, (ſicut capillitium molle dicitur;) propter magnum diffluxum Luminis in Microproſopum, & ſicut ex parte Cervicis Patrem & Matrem contegunt tredecim cincinni capillorum alborum, qui dependent à Capite Macroproſopi usque ad diaphragma, ut inde fiant capilli Microproſopi ex alliſione Luminis: ita per myſterium iſtius barbæ demittentis radios ſuos, omnes copulæ fiunt, per duas influentias ejus ſuperiorem & inferiorem, quæ ſibi invicem ſuperincumbunt ceu duo barbæ apices, ad foveam pectoris usque, ad inſtar maris & fœminæ: quæ copulæ inferiores tunc fiunt virtute Luminum & cerebrorum, quæ ipſis tribuuntur per hanc barbam. Cùm autem in Idra magna dicitur: Væ illi, qui extendit manum ſuam ad Barbam ſanctam; partim illi intelliguntur, qui aliquid manifeſtant, quod non audiverunt à Magiſtro: partim qui perdunt ſemen Jiſraëliticum, quia omne ſemen provenit à Cerebro, & Lux ejus manifeſtatur per barbam hanc: partim qui Lumen barbæ hujus à quatuor Perſonis ſanctis avertit, per irriſionem & deſpectum: item ſi cor ſuum ad res inanes convertat, & in conventibus ſuis non agunt de rebus Divinis. Futurô autem tempore manifeſtabitur barba hæc, ut ſubigat cortices, eosque projiciat in foramen abyſſi magnæ: quoniam omnes redemtiones ab illa dependent; ſicut dicit R. Schimeon ben Jochai ſect. Beſchallach: Quod fiſſio maris rubri à Sene Sanctiſſimo dependeat, id eſt, Baſiliæ ſeu Gloriæ cohabitantis, quæ vocatur mare, & à Matre ſuperna accipit quinquaginta portas: dicitur autem mare inferum, & ימסוף quaſi mare finale, quia eſt finis omnium graduum. Et ipſa eſt virgo uteri anguſtiſſimi, & virginitas ejus ſemper redit poſt ſingulas copulas: non autem ſe habet, ut Mater ſuperna, quæ in perpetua copula eſt. Unde diffindendus eſt locus iſte, juxta myſterium maris fiſſi, ut pariat Meſſiam: & hoc dependet à Sene Sanctiſſimo. Illô autem temporе Meſſianô Lux magna excitabitur à barba iſta; & hinc in Idra hæc barba vocatur; דיקנא דההיא תושבחתא Barba illius laudis, quod eſt myſterium Cantici novi temporis futuri: & hæc eſt laus totius mundi Emanationis, quia ipſa eſt caput illuminans totam illam Emanationem. Vox autem שבח Laus eſt 310: & hi ſunt trecenti illi & decem Mundi, de quibus paſſim.

Porrò etiam dicitur Barba מהימנותא שלימא Fides perfecta. Nam attributum Pulchritudinis dicitur Veritas, & Regnum vocatur Fides, & ipſa in veritate præſtare

po-

poteſt, quod cum fiducia ab illa expectatur, quia in manu ejus eſt remittere peccata: & hinc vocatur Barba fidei.

Ibidem etiam dicitur: quod in ea ſcaturiant tredecim ſcaturigines unguenti pretioſi &c. Ubi intelliguntur tredecim ejus formæ. Et hæ dicuntur ſcaturigines reſpectu barbæ Capitis ignorati, à qua ſcaturit omnis influentia. In Capite autem Non entis ſcaturigines iſtæ paulò ſunt craſſiores: in Capite Macroproſopi autem, in inferiora deſcendunt, juxta gradus ſuos. Sed in Microproſopo novem tantùm ſunt; & quatuor reliquæ non ſemper in ipſo ſunt, ſed certis tantùm temporibus pro neceſſitate inferiorũ.

§. 189. Tales tredecim Conformationes autem in omnibus tribus capitibus ſunt, quæ ſimul ſumtæ efficiunt טל 39.

§. 190. Barbæ autem Capitis primi nulla fit mentio, niſi cum Salomo de genis loquitur. Et de hac dicitur in Idra magna cum deſcendit de barba venerabili, ſumma, ſancta, abſcondita, & occultiſſima omnium, id eſt, cæterorum duorum capitum illud ipſum ſuperinveſtientium oleo pretioſo ſanctiſſimo in Barbam Microproſopi.

De Microproſopo autem in Sohar dicitur: quod cùm Barba hæc ſanctiſſima in ipſum radiet, in Barbam ejus deſcendant tredecim ſcaturigines olei ſuperni, ita ut in ipſa inveniantur viginti duæ formæ, quæ ſunt tredecim formæ, quas accipit è ſupernis cum novem formis ſuis propriis. Et huc pertinent dicta illa myſtica, in quibus occurrit particula בך In te, quæ exhibet 22.

Tredecim autem partes barbæ capitis ſecundi ſive Non entis, traduntur in Prophetia Michæ cap. 7. v. 18. 19. 20. Ubi

Prima eſt: Quis Deus ſicut tu? מי אל כמוך

Secunda: Tollens iniquitatem. נשא עון

Tertia: Et tranſiens ſuper prævaricationem. ועבר על פשע

Quarta: Reſidui hæreditatis ſuæ? לשארית נחלתו

Quinta: Non tenuit in perpetuum iram ſuam. לא החזיק לעד אפו

Sexta: Quoniam vult miſericordiam ipſe. כי חפץ חסד הוא

Septima: Revertetur, miſerebitur noſtri. ישוב ירחמנו

Octava: Subjiciet iniquitates noſtras. יכבוש עונותינו

Nona: Et projicies in profunda maris omnia peccata eorum. ותשליך במצולות ים כל חטאתם

Decima: Dabis veritatem Jacobo. תתן אמת ליעקב

Undecima: Miſericordiam Abrahamo. חסד לאברהם

Duodecima: Quam juraſti Patribus noſtris אשר נשבעת לאבותינו

Decima tertia: A diebus antiquis. מימי קדם

Tredecim autem formationes ſive partes Barbæ Macroproſopi ſive capitis tertii traduntur à Moſe Exod. 34. v. 6. 7. hoc ordine:

Prima: Deus. אל

Secunda: miſericors. רחום

Tertia: & gratioſus. וחנון

Quarta:

Quarta: Longus. ארך
Quinta: ad iram. אפים
Sexta: & multus miſericordia. ורב חסד
Septima: & veritate. ואמת
Octava: ſervans miſericordiam. נצר חסד
Nona: millibus. לאלפים
Decima: ferens iniquitatem. נשא עון
Undecima: & prævaricationem. ופשע
Duodecima: & peccatum. וחטאה
Decima tertia: & purificando. ונקה

Sed tredecim formæ Barbæ Microproſopi quæ denotat Judicium; deſcribuntur per revolutionem Alphabeticam אתבש ſive Alphabethi inverſi ex iisdem his literis dicti Moſaici, hoc modô:

Prima. ת"ך	Octava. טה"ג כ"חק
Secunda. גס"פי	Nona. כתבומי
Tertia. פסטפט	Decima טבת זפט
Quarta. תגל	Undecima. פובז
Quinta. תומ"י	Duodecima. פסנ"תץ
Sexta. פ"גש כחק	Decima tertia. פטרץ
Septima. פתיא	

Si quis igitur ſolus eſt, attributa hæc recitare non debet, niſi ordine hoc inverſo: quia tota Lex non eſt ſcripta ordine ſuo; exceptis tredecim his attributis.

Alii autem ארך אפים in unam formam combinant; & deinde נצר חסד id eſt, octavam rurſus in duas dividunt.

David autem Pſal. LXXVIII, 38. de illis ita dicit
Primò: Et ipſe והוא
Secundò: Miſericors. רחום
Tertiò: Propitiabitur iniquitati. יכפר עון
Quartò: Et non diſperdet ולא ישחית
Quintò: Et multiplicabit, ut avertat iram ſuam והרבה להשיב אפו
Sextò: Et non ſuſcitabit omnem iram ſuam ולא יעיר כל חמתו

Quæ ſunt tredecim dictiones reſpectu tredecim luminum barbæ ſanctæ: & dividuntur in ſex gradus regni domus David.

Microproſopus igitur tantum habet novem formas, & Macroproſopus tempore benevolentiæ ipſi adhuc quatuor ſuperaddit. Et huc pertinet myſterium benedictionis ſacerdotalis, quare Sacerdos meditari tenetur, ut influxum derivet è capite albo Macroproſopi in Microproſopum; utque è novem faciat tredecim: & ex hoc in uxorem ejus, & ſex illius gradus, ut ex iſtis fiant novem. Atque hinc in benedictione ſacerdotali Num. VI. 24, 25, 26: inveniuntur tredecim Jodin; novem Vavin; & ſex Hehin.

§. 191. De barba autem capitis ignorati & primi ſic loquitur liber Zeniutha: דיקנא דמהימנותא לא אדכר *Barba veritatis nulla fit mentio*, i. e. tredecim conformationum barbæ capitis primi, quod non cognoſcitur nulla fit mentio in lege, ſicut mentio fit tredecim formarum capitis non entis in prophetia Michæ, & tredecim partium barbæ Macroproſopi in textu ſupra allegati Exodi. Et quia tredecim iſtæ formæ fundamentum ſuum habent in barba; hinc ſimpliciter dicit: Barbæ nulla fit mentio. Hanc autem appellat Barbam veritatis, quia oritur à pulchritudine, quæ in cognitione capitis ignorati: & iſta pulchritudo ubique vocatur אמת Veritas, ſicut ſcriptum eſt Michæ VII, 20: *Dabis veritatem Jacobo.* Pergit autem textus:

בגין יהיא יקירותא דכלא *quia illa eſt dignitas omnium.* Senſus eſt, quod illa quaſi ſit anima, cæterarum tredecim formationum omnium, quæ in duobus illis capitibus inveniuntur. Et hinc etiam capite primo iſtius libri, Barba hæc vocatur Dignitas dignitatis, quia omnia radicantur in barba iſtius dignitatis ſive capitis ignorati. Et quia caput hoc ignoratum eſt Baſilia Adami primi; hinc liber iſte de barba hac loquitur in genere fœminino. Et quia eſt omni modo occultata prout anima intra corpus. Hinc nulla ejus fit mentio. Verba ſequentia ita habent:

מאודנין נפקת בסחרנא דבוסיטא *De auribus procedit penes ambitum apertura.* Supra jam diximus, quod è nomine Tetragrammato סג factæ ſint aures Adami primi: Et ab illis auribus procedunt tredecim conformationes ſive partes Barbæ veritatis. Sed & porro ipſe locus aurium deſcribitur, nempe ambitus ille aperturæ auris סליק ונחית חד חוטא חיורא Aſcendit & deſcendit filum quoddam album i. e. ubi ambitus auris finitur, quaſi filum aliquod album primo aſcendere incipit paululum à loco auris verſus tempora: deinde hoc filum album iterum deſcendit penes aurem. Vox autem בוסיטא eſt nomen menſuræ quaſi à סוט quæ eſt apertura diſtantiæ inter digitum medium & indicem. Et pergit:

בתליסר מתפרש ביקירא *In tredecim diſtribuitur in dignitatem*, i. e. Ab hoc filo albo Barbæ capitis ignorati in quo in potentia latent tredecim formæ inferiores, iſtæ deinde deſcendunt, & actu diſtribuuntur in dignitatem, i. e. in caput ignoratum, & abhinc in caput non ens; & abinde porrò in caput Macroproſopi. Unde tandem ulterior diſtributio fit in ſingula pro gradu cujuslibet. Alia quoque verborum horum expoſitio poteſt eſſe talis; quod nempe cum primò capilli Adami primi contegerent totam faciem ejus, & deinde tollerentur & reclinarentur poſt aures; hæc apertura faciei à capillo vocetur בוסיטא ita ut ab auribus & ſurſum verſus frontem in duobus temporibus procedat quaſi filum album ambiens & aſcendens à duobus temporibus ſub initio crinium capitis, iterumque deſcendat ſuo ambitu usque ad partem inferiorem genarum.

Pergit autem: *De dignitate illa ſcriptum eſt* Jerem. II, 6: *Non tranſiit in ea mas, nec habitavit homo ibi*, i. e. in barba hac veritatis non continentur tredecim conformationes Microproſopi: ſicut ibidem continentur tredecim conformationes duorum capitum. Ratio hæc eſt, quia tredecim formæ Microproſopi ordine retrogrado concipiendæ ſunt ſub myſterio nominis מצפץ quod eſt Tetragrammaton Athbaſchatum, quo

quo denotantur judicia: In hoc autem capite ignorato nulla est retrogradatio, vel posterioritas; sed omnia sunt anteriora. Si autem quæratur, quomodo hoc in capite ignorato locum habere queat dictum istud: Notandum est, quod ibi sermo sit de terra, adeoque intelligi possit de regno Adami primi, quod est hoc caput ignoratum. Quia autem objici ipsi posset, quare scriptura Microprosopum, semel vocet marem, & semel hominem: hinc respondet dicendo: Homo extrinsecus, i.e. cum Microprosopus hic dicitur Adam sive homo, illud intelligendum est de illo ejus statu, quo jam exiit ex utero matris, ut copuletur cum uxore, juxta illud Genes. V, 2: Nam juxta dictum sapientum nostrorum, ille, qui cælebs est, non vocatur Adam sive homo, cùm autem mas dicitur, intelligendum de eo statu, quo Microprosopus nondum exiit de utero Matris suæ. Et quia aliam sibi format objectionem, quare scilicet Propheta de mare adhibeat verbum transeundi, & de homine verbum habitandi: hinc respondet: Homo non continetur ibi; multo minus mas. Deinde etiam supra jam diximus, quod Microprosopus tredecim has conformationes accipiat à Macroprosopo per Patrem & Matrem: hinc dicit: Non transiit in illa mas, id est, Sicut mas ille, sive tredecim hæ formæ Microprosopo debitæ per Matrem transit. Porro sequitur:

בתליסר נביעין מבועין מתפרשין *Per tredecim scaturigines fontes distribuuntur*, id est, In tredecim his conformationibus omnia tria capita superna sibi æqualia sunt, ita ut unicuique horum capitum numerus iste competat semper, ita ut inibi sint tredecim pro necessitate corporis: Modo quod in capite ignorato dicantur scaturigines, quia scilicet scaturiendo abinde prodit omnis influxus. In capite non ente verò jam dicuntur fontes, quæ est natura paulo notior, ut aliquatenus appareant. Sed in capite Macroprosopi jam distribuuntur, id est, communicantur inferioribus secundum gradus suos; sed in Microprosopo ארבע בלחודוי אסתמכו quatuor saltem adjunguntur, id est, corpus non habet opus, nisi novem tantùm formis: quatuor autem non sunt perpetuæ in ipso, sed tantùm adjunguntur, id est, interdum accedunt pro necessitate inferiorum. Hinc porrò addit: Novem rigant corpus, id est, novem illæ formæ semper sunt in ipso, per quas influxus, vita & facultas atque vires dantur corpori.

§. 192. שרוי יקירו לאתתקן מקמי פתחא דאודנין Ante portam aurium incipit dignitas formari. Jam incipit explicare omnes tredecim partes barbæ Senis Sanctissimi, & dicit, quod ante aperturam portæ aurium, id est, sub temporibus barba incipiat conformari. Ubi deinde pili barbæ pulchrè descendant in parte dextra & sinistra, usque ad initium labiorum. Et hæc est forma prima, quæ dicitur: מי אל כמוך Quis Deus sicut tu? Atque sic etiam prima pars barbæ Macroprosopi vocatur אל Deus. Hîc sciendum est, quòd aures Adami primi factæ sint è nomine סג, quatenus est pars nominis עב. Aures autem Senis istius fiunt ab impressione, quam ibidem facit Adamus primus: id est, à duobus Hehin plenitudinis nominis סג. Hæc forma autem, quæ est אל, prodit è duobus Jodin plenitudinis duorum Hehin hoc modo: הי׳ הי׳. Quod ergo dicit textus: Ante portam aurium dignitas incipit formari. idem est, quasi diceret: & forma prima, quæ est אל factæ sunt aures Senis.

In Idra autem magna de hac forma sic dicitur: *Initium Conformationis primæ est, quòd unus & triginta cincinni æqualiter tendant usq; ad initium oris.* Nimirum, quia à nomine גכ, quod est in Intelligentia, excitantur judicia: hinc forma hæc, quæ est nomen אל prodiens è nomine גכ evadit in judicium rigorosum. Et hinc cincinni pilorum ejus sunt unus & triginta, qui est numerus nominis אל, ut appareat, ibi esse judicium perfectum. Nihilominus tamen ipse locus, è quo procedunt unus & triginta illi cincinni, eadem mitigat: & tamen infra dicitur in eadem Idra magna: האי אל אתכפייא Istud nomen אל inflectitur. Unde cognosci potest, quare hæc pars dicatur restitutio תיקון quia non est restitutio, nisi præcedat deterioratio: nimirum hôc ipsô intenditur mitigatio istius אל. Quin etiam confractio Regni, quod in Sene hoc restituitur per hoc nomen אל.

Porro in Idra magna dicitur: quod in quolibet cincinno inveniantur trecenti & nonaginta pili. Ubi sciendum, quod Microprosopus vocetur שמים id est, cœlum: quæ vox habet in se numerum 390: Illi autem cincinni lucem suam demittunt in Microprosopum ad dealbandos capillos ejus.

Porro scias quando eundem illuminant septem partes capitis supra dictæ, quæ sunt cranium, ros, menynx, frons, capillus, oculus & nasus, quod ibidem omnes coëant adinstar annuli, in quo est sigillum Regis: Et hoc est Jod illud, quod est in fundamento capitis ignorati. Et quia Jod illud, quod est sigillum hoc, habet figuram א; hinc in eo etiam sunt mille mundi juxta numerum vocis: אלף. Et hoc est illud quod dicitur ibidem: Et ex hac barba cognoscitur quicquid est de capite: id est, de capite quod ignoratur in mille mundis signatis sigillo purissimo. Et quia datur sigillum aliud, de quo suo loco dicetur; hinc porro dicit textus Idræ: *Sigillo, quod includit omnia sigilla.* Quasi diceret; hoc sigillum, de quo dicimus, in se continere omnes illas septem formas, quarum quælibet est sigillum per se. Hinc dicit: quod includit omnia sigilla. Alia quoque datur ratio mille horum mundorum. Quilibet enim cincinnus ex his 31. in se continet cæteros: hinc 31. ductum in 31. efficiunt 961; cui si addas nomen אל 31, efficiuntur 992; & cum tota compagine sigilli; item cum septem sigillis specialibus, omnia efficiuntur mille.

Porro ibidem dicitur: *Et per singulos cincinnos distribuuntur unus & triginta mundi*; per quos intelliguntur Numerationes, quæ in Basilia Senis: quoniam Basilia Senis applicatur ad tres Personas potentiales, id est, ad Fundamentum, Gloriam & Victoriam; quæ omnes unitæ sunt invicem. Singulæ autem includunt decadem; quoniam quælibet extensio in decadem vocatur Persona: hinc exurgunt triginta: & ipsâ Basiliâ simul additâ, sunt 31. Quælibet autem Numeratio istarum Personarum vocatur Mundus: quia ibidem radicantur sexaginta myriades animarum, quibus descendendum erat in mundum Creationis, ubi est locus animarum; postquam peccavit Adam Protoplastes.

Et pergit Idra: *Fortes dominantes, ut extendantur* (recta) *non in hoc nec in illud latus*, id est, Mundi illi, qui distribuuntur è potentia unius & triginta cincinnorum, qui in nomine אל, quô denotatur judicium rigorosum, sunt Mundi fortes, impetuosi cum vio-

violentia annitentes, & huc illuc commoti, donec extendantur per lineam mediam, quæ temperat & mitigat judicia cum Benignitatibus. Non igitur extenduntur in latera ſive in dextrum, ſive in ſiniſtrum. Quinam autem ſunt potentes illi, qui dominium habent ſuper mundos iſtos? nimirum Jod in plenitudinis literarum He in nomine Tetragrammato סג.

Addit autem & porrò textus: *Et quilibet horum mundorum dividitur in mille mundos deſideriorum magnaque voluptatis.* Senſus eſt hic: ex uno & triginta illis Mundis conceptus nominis סג, quod eſt in ſingulis litera Aleph portionem quandam contribuit pro mille mundis deſiderabilibus in voluptatem magnam: quaſi diceret, hos eſſe mundos retributionis, ubi voluptate fruantur juſti in mundo venturo, qui refertur ad Intelligentiam, ſicut notum eſt. Nomen autem סג ad Intelligentiam pertinet. Et quia omnia deſiderant, & appetunt mille hos mundos, in quibus eſt voluptas magna: hinc dicit: quemlibet illorum mundorum dividi in mille mundos deſiderabiles magnæque voluptatis. Quòd autem dicit: ex quolibet mundo diviſio fit &c. hunc habet ſenſum, quòd ex una quadam parte ſingulorum illorum mundorum diviſio fiat in mille mundos: nempe ex intelligentia, quæ eſt mundus venturus.

Porrò autem additur: Et omnes occulti ſunt in initio barbæ, &c. Senſus eſt, omnes illos mundos occultatos deliteſcere in potentia principii hujus barbæ: i.e. in forma hac אל, quæ illorum radix eſt. Et hoc eſt illud, quod porrò additur: quod includit robur. Ubi ſenſus eſt; hoc nomen אל, quod eſt robur includere omnes.

Jam ſequitur: *Nihilominus hoc nomen* אל *inflectitur in miſerationes Senis dierum.* Quæ ſunt ſeptem partes Capitis ſupradictæ, contentæ in Sigillo puriſſimo: & omnes in uno cumulo fulgent ante portam aurium, illô locô ubi incipit hæc barba.

Porrò ſequitur: *Sedit in loco ſuo, ut non dominetur.* Id eſt: quamvis libri judiciarii aperti ſint: nihilominus judicium reſidet in loco ſuo: nec prodit è potentia in actum; quia judicia hoc in loco nullam habent vim dominandi ob rationem, quam textus mox addit: Quia nempe nomen hoc אל mitigatur & dulceſcit per barbam ſanctam Senis dierum: quia locus, cui adhærent cincinni illi, eoſdem temperat, ob ſeptem partes capitis lumen huc emittentes. Et quia ſeptem illæ partes capitis incipiunt ab attributo benignitatis, & porrò deorſum; qui ſunt ſeptem dies Creationis: hinc ſeptem illæ formæ Capitis vocantur Senex dierum.

Sequitur in textu: *Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Jeſ. 9. v. 15. Mirabilis, conſiliarius,* אל *fortis.* אל *qui eſt fortis mitigatur.* Senſus eſt: Vox פלא mirabilis per metathesin eſt אלף i.e. Senex iſte dierum, à quo procedunt decem illi mundi deſiderabiles ſupra deſcripti, conſulit nomini אל forti: i.e. dulcificat & temperat illud.

Mundus primus, qui prodit è conformatione prima. Id eſt, è Jod fundamentali nominis סג ipſo. Dicit autem, quod exeat: quia initio deliteſcebat in potentia principii barbæ: jam verò prodit de potentia in actum, & deorſum deſcendit. Porro dicit: *Dominatur.* Quia in quolibet mundo eſt dominium peculiare, quod in altero mundo non eſt.

Et pergit: *Ascendit in millies mille myriades myriadum scutatorum.* Ubi per scutatos intelliguntur potestates illæ procedentes ex his cincinnis in nomine hoc אל existentibus. Quod est mysterium trium nominum אל: quia tantùm tres sunt. Eò quod radix eorum proveniat è tribus Jodin. In quolibet autem Jod plenè scripto hoc modo יוד est figura Aleph: ita ut Jod sit supra lineam mediam obliquam, ipsa hæc linea sit Vav; & infra hanc lineam sit Daleth. Nomen אל autem ter sumtum efficit 93, qui est numerus vocis מגן i. e. scutum, quod in Targum dicitur תריס. Unde patet, quod in qualibet harum potestatum procedentium ex illis sunt tria nomina אל. Et illa mitigantur, quia continentur in Sigillo magno, in quo est influentia, quâ frui, & quâ temperari possunt Judicia. Dicit autem textus: מתאחרין בקסטא בעזקא Continentur in alimentatione sub sigillo. Nam cum Genes. 42. v. 27. in Hebraico dicitur לתת מספוא ad dandum pabulum: Targum habet: למיהב קוסטא eodem significatu. Sensus igitur est hic, quod isti ceu ministri ejus armigeri applicentur ad penuarium illius, ubi est pabulum, id est influxus: hoc autem est in sigillo magno; quod est sigillum illud purissimum, de qua supra; & quia continet totum sigillum supra dictum, hinc vocatur sigillum magnum.

Mundus secundus qui prodit ab illa conformatione, id est, à יוד plenitudinis הי primi plenitudinis מג: *ascendit in summam quinquaginta septem millium graduum, qui sunt Domini vociferationis.* Jam notum est, quod forma hæc prima fiat ex attributo Basiliæ: in qua est Tetragrammaton בן nominis מג. In regno autem sunt gradus, i. e. sex gradus throni. Hinc quicquid ab illo descendit, vocatur nomine graduum. Et quia numerus Nominis בן est 52. hinc si 4. ejus literas addas cum conceptu totius, exurgunt 57. unde 57000. illi gradus. Vel alia quoque hujus numeri est ratio: quia gradus isti fiunt à duobus nominibus אל יהוה, quorum summa est 57. quia scilicet Nomen hoc אל mitigatur. Dicuntur autem *autores vociferationis:* quia judicia intelliguntur per vociferationem: & vociferatio pertinet ad Uxorem; sicut scriptum est: Jud. 5. v. 28. Et vociferata fuit mater Sisera: &c. hinc etiam dicitur יבבה fœminino genere. Et dicuntur Domini vociferationis; quasi dicantur dominium habere super illa judicia, quæ vocantur vociferatio, ne habeant vim operandi nisi supra modum præscriptum. Porrò autem dicitur, *quod ab eo contineantur:* id est: quod hæc judicia vociferationis, postquam mitigata sunt, adhæreant & applicentur Nomini אל יהוה. Pergit autem textus & exponit in quem usum illa inserviant: & dicit לאכפייא בקורלא נחורא *ad supprimendum cervicem cardui:* id est, ad ferienda judicia quæ sunt in cervice corticis: quoniam locus ubi rigorosissima sunt judicia est cervix. Corticem autem vocat carduum: quia sicut carduus est rotundus; ita & cortex omnia in sese colligere & in sese volvere vult.

Mundus tertius, qui prodit ab illa Conformatione, i. e. à Jod plenitudinis He ultimi Tetragrammati בן: & quia hoc He ultimum est conceptus Basiliæ, id est, Nominis אדני; hinc in mundum hunc Factivum dominium habet Nomen אל אדני, cujus numerus est 96. Et hinc sub dominio ejus sunt nonaginta & sex millia ejulatores. Si

autem

autem quæras, quare ſint 96000, cum tantum eſſe debeant 96? reſpondetur: quod א״ plenitudinis ואו״ Tetragrammati ס״ג ſemper comitetur omnia illa Jodin; & propterea ſunt millia. Et ſi porrò quæratur; quare in mundo primo ſint tam multa millia? & non totidem etiam in cęteris mundis? reſpondetur: quod Aleph literę ואו״ cum conjungitur cum Jod radicali Tetragrammati ס״ג duos habeat gradus: nempe unum, ratione ſui ipſius, quatenus nempe in ſe habet ה״י & alterum quod in ſe habeat יו״ד radicale: hinc multiplicantur Alephin, ſive millia. In cęteris autē duobus mundis in unum tantū conſcendit gradum, quod nempe ſit medium inter duo Hehin, hoc modo: יו״ד · ה״י · ואו״ · ה״י Utitur autem nomine מארי · דיללה i. e. domini ejulationis, ut intelligatur judicia rigoroſiſſima. Applicantur autem & adhærent nomini אל״ אד״ני quia notum eſt, quòd pedes Baſiliæ deſcendant in mortem usque; & cortices circumcirca ipſi adhæreant, & ab ea influxum accipiant. Porrò autem dicit textus: Comprehenduntur ab eo, ut forcipe ſtannum. Id eſt, iſti ejulatores ſic applicantur nomini אל אדני, & tàm fortiter, ſicut & forceps aperturâ dentium ſuorum ferreorum apprehendit ſtannum, ut in ipſo relinquat ſignum; quia ſtannum mollius eſt ferrô: ita ejulatores iſti adhærent dicto nomini, ut ipſi imprimant veſtigium: i. e. ut ab ipſo ſuum uſum habeant. Vox autem נוסיטא denotat aperturam tantæ amplitudinis, quæ intercedit inter indicem & digitum medium. Vox autem קוסטירא denotat ſtannum: ſic enim Targum Hieroſolymitanum Sectione Matthoth ad Num. 31. v. 22. exponit nomen בדיל. Pergit autem textus: *Et ab hac Conformatione ſubiguntur omnes, & mitigantur in amarore lachrymarum*, quæ mitigantur in mari magno i. e. in Regno Senis. Senſus eſt hic, quod à Benignitatibus, quæ in hac forma exiſtunt, omnes illi ejulatores ſupprimantur. Meminit autem lachrymarum; quia Baſilia magnô dolore afficitur, quod cortices ipsâ fruantur: & DEUS Sanctiſſimus & benedictus i. e. Microproſopus (ſit fas ita dicere) plorat, ſicut ſcriptum eſt Jerem. 13. v. 17. In occultis plorabit anima mea. Et demittit duas lachrymas, quæ proveniunt ex literis ſuccedaneis nominis אהיה: quæ ſunt duo nomina, ב״ן כ״ן quod eſt nomen magnum, in quo continetur myſterium duarum lachrymarum deſcendentium à Microproſopo per illius Victoriam & Gloriam, in mare magnum i. e. in Baſilian. Et in illa amaritudine lachrymarum; i. e. in illo judicio, quod occultatur intra nomen בוכ״י: i. e. in Victoria & Gloria Fundamenti Materni, ſubiguntur judicia & cortices, qui circumcirca adhærent Baſiliæ, ne damnum inferre queant huic Baſiliæ. Et fletus iſte contingit nocte mediâ, cùm rigoroſiſſima ſunt judicia. Dicit autem; quod mitigentur in mari magno: quaſi diceret: illam amaritudinem lachrymarum temperari per Victoriam & Gloriam in mari magno.

Porrò dicit textus: *Quis eſt, qui videat Conformationes Barbæ Sanctiſſimæ excelſæ, venerabilis, qui non pudore ſuffundatur ab illa?* i. e. Quis eſt ille ex omnibus miniſtris judicii, & ex omnibus corticibus, ſi videat ſplendorem provenientem à vehementi Lumine Barbæ iſtius ſanctæ; qui non pudefiat coram illa. Barba autem hìc vocatur excelſa in antitheſin barbæ Microproſopi, quæ non vocatur excelſa. Et hìc intelligitur

tur Sapientia Coronæ. i.e. Caput non ens. Dicitur quoque יקירא honorata sive venerabilis, quia quasi vestis est honorata & magnifica, de quo suprà jam dictum.

Porrò sequitur in textu: *Quis videt apocrypsin cincinnorum capilli dependentium ab hoc Sene:* i.e. quis est, qui videat mysterium, quod occultatum est intra cincinnos capilli, qui sunt נימין pili longi, item mundos illos, qui ab illis prodeunt virtute Tetragrammati מב in ipsis occultati. Quoniam omnes isti cincinni ab illo prodeunt & dependent à Barba Senis istius, qui vocatur סבא decrepitus.

Sequitur in textu: *Qui sedet in Corona Coronarum, in Corona omnium Coronarum,* &c. Ubi notetur differentiam esse inter Coronam Coronarum, & Coronam omnium Coronarum; per duas enim Coronas illas, quæ ubivis occurrunt, intelliguntur quinque Benignitates & quinque Severitates, quæ vocantur Coronæ sive Diademata vel cincturæ juxta sensum dicti illius 1. Sam. 23. v. 26: Saul & viri ejus עוטרים Circumdabant Davidem: ut sensus sit: illas circumdare Personam. Nam quando descendunt in Microprosopum, ipsæ cingunt caput ejus ad instar diadematis: & ambiunt eum sub mysterio Lucis ambientis: nimirum Benignitates à dextra; & Severitates à sinistra. Radix autem duarum harum Coronarum provenit à Sene isto. Cùm igitur dicitur: Sedet in Corona Coronarum; tunc intelligitur residere in medio radicis Severitatum. Et quia Benignitates magis unitæ sunt invicem: hinc eædem vocantur Corona in singulari: sed Severitates, quia non unitæ sunt invicem, vocantur Coronæ in Plurali: unde non dicitur: Corona Coronæ; sed Corona Coronarum. Hæ autem severitates in Sene ista omnes sunt Benignitates; modò quod sint pars sinistra Benignitatum.

Porrò dicitur de Coronis istis: quòd non comprehendantur in Coronis: h. e. quòd illæ Coronæ supradictæ i.e. Benignitates ac Severitates Senioris hujus per se non contineantur in Coronis descendentibus in Microprosopum & Uxorem ejus: quia Pater & Mater accipiunt Coronas à Macroprosopo, & easdem deinde communicant Microprosopo & Uxori ejus: quia istæ severitates in Seniore hoc omnes sunt Benignitates, & descendunt de gradu in gradum, ita ut Microprosopus eas non immediata accipiat à Seniore ipso.

Deinde pergit dicendô: *Quod sint Coronæ aliis Coronis non similes: quia Coronæ inferiores continentur ab istis.* Sensus est: istas Coronas Senioris hujus non dependere à Coronis aliis se superioribus; ut faciunt Coronæ inferiores; nimirum in Capite Macroprosopi, & Microprosopi & uxoris ejus, quæ dependent ab illis Coronis Senioris hujus se superioribus.

Ulteriùs pergit textus: *Et propterea istæ Conformationes sunt tales, in quibus inferiores comprehenduntur:* i.e. quia Coronæ inferiores comprehenduntur ab illis; hinc etiam Conformationes inferiores ab illis comprehenduntur.

Postea dicit: *Hæc conformatio talis est, ut eâdem conformetur ille, qui Benedictione opus habet, quique cupit benedictionem:* i.e. istæ Conformationes Senioris hujus sunt eædem Conformationes, quæ in Microprosopo sunt, cùm iste Benedictionem desiderat ab hoc Sene Sanctissimo, à quo omnes Benedictiones procedunt, sicut dicitur inferiùs

nius in hac Idra magna. Et quare Microprosopus opus habet, ut ipsi benedicatur? Ut benedictionem accipiat, qui benedictionem desiderat: i. e. Basilia, quæ nihil habet a seipso. Tunc enim Microprosopus accipit quatuor Conformationes à Macroprosopo, quæ dependent ab istis dispositionibus hujus Senioris; quæ superadduntur novem illis formis ipsi propriis; ita ut accipiat tredecim formas, sicut Senex ipse. Et hinc dicitur: *Hæ sunt dispositiones, quibus conformatur*, scil. Microprosopus, cum desiderat Benedictionem à Seniore hoc: Tunc enim ipse opus habet, ut conformetur ipse quatuor istis formis: & deinde petitionem Ecclesiæ Iisraeliticæ adimplet, eidemque benedicit.

Et postea dicit: *Quandocunque enim Conformationes fiunt ad instar harum, Benedictiones inveniuntur ad instar harum: & fit quicquid fit. Omnia comprehenduntur istis dispositionibus*, &c. Jam rationem dare conatur, quomodo benedictio dependeat à Conformationibus: dicitque: Quandocunque conformatur Microprosopus eodem modô, prout conformatus est Senex iste, & ad similitudinem ejus, quoad ejus fieri potest: tunc Benedictio descendens à Sene hoc in Conformationes istas Microprosopicas demittitur, pro ratione dispositionis & exsuscitationis inferiorum. Quod autem superaddit: Et fit illud, quod fit: hunc habet sensum: quòd à descendente hac Benedictione id præbeatur inferioribus, quo isti digni sunt: secundum opera sua.

Porrò additur: Omnia eriguntur ut accipiant dispositionem hanc Regis fortis à Sene occultissimo omnium. Sensus est: quod omnes mundi egentes Benedictione stent & erigant capita sua cum attentione & devotione cordis, ut accipiant Benedictionem sisimilem Conformationibus Microprosopi: qui est Rex fortis cum conceptu uxoris suæ: hi enim intenti sunt, & desiderant tredecim Conformationes Occultissimi omnium: i. e. Senis hujus, qui est Caput Non entis. Et hoc est, quod dicitur: Ut accipiant Conformationes Regis fortis à Sene Occultissimo omnium. Sensus est: quod robur istorum judiciorum hujus Senis certis temporibus exsuscitetur, & Microprosopus atque Uxor ejus per illud disponatur juxta Conformationes Occultissimi omnium: tunc omnes incurvati sub corticibus capita sua erigunt, juxta illud Psal. 145. v. 14: Dominus erigit omnes incurvatos. Nota autem, quòd ubicunque occurrit mentio Regis, nemo intelligatur quam Microprosopus. Et Fortitudo sive robur & vehementia eidem tribuitur ratione uxoris suæ in ipso comprehensæ. Nam omnis vehementia est judicium; & hoc est uxor ejus.

Et omnia mitigantur à conformationibus istis Regis Senis Occultissimi omnium. Hîc per Regem intelligitur Microprosopus: & per Senem Caput Non ens.

Porro subjungitur: *Si Senex senum, Sanctus Sanctorum non disponitur*, &c. Hîc intelligitur Adam primus, qui hôc nomine vocatur. Quamvis enim & Caput non ens vocetur Senior seniorum: nihilominus Sanctus Sanctorum nonnisi Adam primus vocatur ob eminentissimam ejus Sanctitatem atque excellentiam: quoniam omnis vita trium horum Capitum ab ipso est? Et quia hactenus nulla alia facta est mentio, nisi tredecim saltem Conformationum trium saltem Capitum & Microprosopi atque Uxoris

ejus; unde videri posset, Adamum primum nihil habere commercii cum mundo Emanativo: hinc subjungit, rem ita se non habere, dicitque: *Nisi conformaretur istis formis, nec supera invenirentur nec infera*; quasi diceret: Nec formas trium Capitum supernorum, nec formas Microprosopi & Uxoris ejus ceu inferiorum, repertum iri.

§. 193. [Per tredecim has formas barbæ etiam explicatur id, quod dici solet de tredecim fluminibus Balsami purissimi Sanctorum, quæ pertinent ad Seniorem mundi Creationis, & quorum sæpius fit mentio. Nam septem gradus inferiores Basiliæ Emanativæ, sunt Senex dierum mundi Creativi, & septem inferiores Basiliæ Creativæ sunt Senex dierum mundi Formativi.]

§. 194. Et pergit textus Idræ: *Omnia essent quasi non essent*, i. e. non tantùm formæ istæ deficerent, sed tota quoque essentia, & vasa mundi Emanativi non extarent, nisi Adam primus conformaretur istis formis: quia Adam primus post fracta puncta priora redintegratus est è Corona Coronæ per extensionem Infiniti. Unde patet, quod radii Lucis ipsius Coronæ fulgeant in Adamo primo, & virtute ejus conformata sint tria Capita, & omnia reliqua inferiora.

Et pergit textus Idræ: *Quousque splendent istæ Conformationes Barbæ*, scil. Adami primi? Et respondet: *usque ad tredecim inferiores*, i. e. usque ad Microprosopum & Uxorem ejus. Ratio autem, quam adducit è traditione extraordinaria, eadem est, quam nos adduximus: quod nempe omnis vita & vigor formarum superarum & inferarum, ab hoc proveniat.

Et sequitur in textu: *omni tempore, cum tredecim conformationes reperiuntur; istæ splendent*. Id est: quandocunque tredecim formæ trium capitum & Microprosopi atque uxoris ejus reperiuntur in perfectione suâ, cum scilicet inferiores bonis operibus student, & formationes supernas magna vi in se eliciunt: tunc splendent istæ, quæ in Regno Adami primi: quia inferiores quasi aquæ fœmininæ (sine illecebræ) sunt respectu Adami primi. Pergit Idra: *Omnia sunt in numero illarum tredecim*. Sensus est hic: Ne existimes, in Adamo primo non esse tredecim formas, ut in aliis; eo quod omnia in eo sint forma una ob eminentissimam illius unitatem, & quod filum Infiniti in ipso locum habeat; unde etiam de formis ejusdem nullibi in Lege facta sit mentio: non, inquam, ita se res habet: sed numerus illarum tredecim formarum etiam in Adamo primo est.

Et sequitur: *Reperitur, quod Barba Regis*, &c. Id est: Ex hinc discimus & colligimus, quod Barba Adami primi, qui vocatur Rex, quia de Regno ejus & Senex vocatur Rex, tota simul sit occulta.

Mox autem subjungit: *Quænam barba autem manifestatur? Barba Sacerdotis magni summi*. Hic intelliguntur duæ formæ Barbæ Macroprosopi, id est, duo capita superna, quæ in Ipso sunt: Nam barba Capitis quod ignoratur, non manifestatur, ut dictum est, quia illud pertinet ad ipsum Adamum primum; & est regnum illius; ut jam expositum est.

Pergit Idra: *Et de hac barba descendit in Sacerdotem magnum inferiorem*. Hic intelligitur Microprosopus. Durius enim ipsi videtur quod Senex ille vocari debeat Sacerdos

dos magnus, unde ſubinnuit non ipſam barbam tredecim formarum intelligi per barbam Sacerdotis magni, ſed quatenus influit in barbam aliam, quæ octo formas habet, præter tredecim illas ſupradictas. Et illarum reſpectu Sacerdoti magno inferiori octo tribuuntur veſtes. Et hoc eſt illud, quod ſubnectit: octo formas habet Sacerdos magnus, id eſt, terrenus ille octo habet ſpecies veſtium Sacerdotalium, quarum quilibet eſt typus quidam Microproſopi, qui eſt Sacerdos magnus inferior; & ſimiliter habet octo additamenta ſupra tredecim conformationes, quibus ſeni ſimilis eſt, quamvis non perpetuò in illo ſint, ut in Seniore; ſed tantum illo tempore, cum Senex iſte easdem in illum demittit: quod tunc accidit, cum Sacerdos magnus terrenus officio ſuo Sacerdotali fungitur exactiſſimè, & Jiſraëlitæ bonis operibus abundant; quæ ſunt aquæ fœmininæ (ſive illecebræ) ſtimulantes gradus ſublimes, ut à Seniore illo Influxus deſcendat in Microproſopum; & à Microproſopo influentia deveniat in Sacerdotem magnum terrenum.

Et porrò inquit: *Hoc ipſum eſt illud quod ſcribitur: Pſalm. 133. v. 2. Sicut oleum optimum ſuper caput, deſcendens ſuper barbam, barbam Aharon, quod deſcendit ſecundum naturam attributorum ejus*, &c. Senſus eſt hic: *Sicut oleum optimum ſuper caput*, id eſt: ſicut influentia optima quæ eſt in Seniore; quoniam ad hunc pertinet nomen Olei: oleum enim eſt Sapientia, quæ eſt Senior hic: *deſcendens ſuper barbam* Microproſopi; & à Microproſopo deſcendit ſuper *barbam Aharonis* terreni, *Secundùm proportionem attributorum* Microproſopi: quaſi dicat: qui formatus & ornatus eſt octo conformationibus ut Aharon, Sacerdos magnus. Atque hinc apparet, quare vox barbæ bis repetatur.

Mox autem pergit: *Unde nobis hoc?* quod barba primo loco poſita in dicto Pſalmi, intelligenda ſit de Sacerdote magno ſupero; & barba Aharonis intelligenda ſit de Sacerdote magno terreno: quodque cum Sacerdos magnus inferior in perfectione eſt, etiam Sacerdos magnus ſuperior in perfectione ſit? Rationem igitur adducit è dicto illo: Habitare fratres etiam pariter. Ubi vox גם etiam ſignificationem auget; ut ſicut Sacerdos magnus inferior fungitur officio ſuo Sacerdotali; ita etiam, ſi ita dicere fas eſt, ſit Sacerdos magnus in ſupernis, qui ſuo fungatur Sacerdotio magno. *Hæc eſt conformatio prima Barbæ Senis occultiſſimi omnium*, quæ venit à Capite quod non eſt: & conſiſtit in verbis illis ſupra adductis: מי אל כמוך: quis eſt, ô Deus, ſicut Tu? Et hæc forma deſcripta eſt à R. Jizchak diſcipulo R. Schimeonis F. Jochai.

§. 195. Hæc eſt forma אֵל quæ eſt in regno Non entis; derivata à regno Capitis ignorati, & circumdata à regno Macroproſopi & ab illo extrinſecus veſtita. Et quia forma hæc eſt in Regno, & Regnum vocatur אֵל, hinc magna pars Angelorum, & præſertim illi qui ad Regnum pertinent & ab eo influxum accipiunt ut ſunt Arelim, nomina habent in אל finientia: & hæc eſt pars אלין, è nomine אלהים, quia Regnum etiam vocatur אלהי'.

§. 196. Jam explicanda eſt Conformatio ſecunda, quæ dicitur נשא עון Tollens iniquitatem. Et eſt forma altera Capitis Non entis; fitque è fundamento Senioris. De hac forma in Libro Zeniutha ita dicitur: מהאי רישא להאי רישא *Ab hoc principio in illud principium.* His verbis indigitatur pars barbæ ſecunda; quæ pro-

 cedit

cedit ab uno principio oris usque ad principium oris alterum: & hi sunt pili isti, qui mystax dici solent. Et quia de forma hac pluribus agitur in Idra magna ad illam iterum convertemur.

Dixit igitur R. Schimeon ad R. Chiskijah: *Surge R. Chiskijah, & siste te in statum tuum* i. e. ne obliviscaris praeceptorum illorum singularium, nominumque quae tibi tradidi: nec timeas, nec terrearis, sed accinge te ad formam hanc, & depraedica dignitatem partis cujusdam Barbae sanctae. Surrexit R. Chiskia, incepitque & dixit (Cant. 7. v. 11.) *Ego dilecti mei, & super me desiderium ejus: Quis in causa est, quod ego sim dilecti mei, quia super me est desiderium ejus?* Quasi diceret: Quis est causa, quod ego, i. e. Ecclesia Israelis, cui tribuitur nomen אני Ego, sim dilecti mei: i. e. quod Senior ille mecum agat secundum amorem dilecti, tollatq; iniquitatem meam, & demittat in me Benedictionem? Quia super me est desiderium ejus, i. e. quia fundamentum Senioris hujus influxum in me demittit. Quoniam fundamentum ubique vocatur תשוקה desiderium; quia desiderat influxum demittere in Regnum; item, quia vox תשוקה habet summam 811. & cum literis suis quinque 816. Et sic etiam fundamentum dicitur צדיק justus, & compositum est è quatuor ventis: nomen autem צדיק quater sumtum, etiam habet numerum 816.

Sequitur in textu: *Intuitus sum*: quasi diceret, se contemplatum esse totam compagem staturae, (personae illius, de qua sermo erat) & vidisse formam hanc secundam. Hinc pergit: *Et ecce vidi lumen dignitatis*, i. e. vidi formam barbae, quae vocatur dignitas: quod erat contectum *lucernis supernis*, quae sunt pili, qui splendent ad instar lucernarum. Et haec forma splendebat & ascendebat in trecenta viginti quinque latera, i. e. Forma haec, quae est Fundamentum, immittebat guttam Benignitatum intra Basiliam, in qua sunt trecenta & viginti quinque judicia rigorosa: i. e. conceptus quinque Severitatum: quia nomen אדני quinquies sumtum efficit 325. judicia rigorosa; quae ibidem sunt in ordinem redigenda: & hinc vocatur תיקון i. e. restitutio, ordinatio. *Et caligo quaedam lavabatur illô Lumine*, i. e. illa potestas judicii rigorosi, quae vocatur חשוך i. e. obscura quaedam spurcities, & fit ex illis 325 judiciis, *lavabatur*, i. e. temperabatur & mitigabatur istâ Conformatione, quae vocatur lumen dignitatis. Numerus autem iste hinc oritur: quia in Microprosopo sunt 320 judicia, i. e. triginta duo nomina אלהים, quae pertinent ad Sapientiam, quae est Jod radicale nominis Tetragrammati: unde triginta duae hae semitae Sapientiae descendunt in Microprosopum: unde si triginta duo multiplicentur per decem, oriuntur 320 judicia, è triginta duobus nominibus אלהים operis creationis. Et descendunt in Fundamentum Microprosopi; Fundamentum autem eadem immittit Basiliae, ubi si radix Severitatum i. e. literae מנצפך quae sunt quinque Severitates, priori numero addantur, liquet, quod in Basilia sint 325. Et si Microprosopus & Uxor ejus simul copulentur per Fundamentum Microprosopi, jam in ipso inveniuntur 320, & 320 in Uxore, quae efficiunt 640, juxta vocem תמר i. e. palma, quae est mas & foemina; item juxta nomen שמש, quod habet significatum Solis, & connotationem copulae maritalis.

Pergit

Pergit autem textus: *Sicut ille qui lavatur in illo fluvio profundo, cujus aquæ dividuntur & lucent atque dimanant quaquaversum*; id est, sicut Microprosopus, cujus judicia mitigantur ab aquis in eum effusis è fundamento Matris, quæ vocatur fluvius profundus: & aquæ ejus, id est, benignitates variè distribuuntur & splendent atque dimanant in omnes partes intra corpus Microprosopi, id est, in 248. membra, & 365. venas ejus. Ita lavatur ista potestas judicii rigorosi Basiliæ à Fundamento, quod in Microprosopo est, id est, à sex partibus corporis, quæ in Seniore.

Et pergit: *Ex eo, quod supra eum est.* Hoc ipso exponit, quô ex locô fluvius iste profundus descendat: nimirum è Matre, quæ supra ipsum est. Et quia Microprosopus incipit à septem inferioribus, nimirum à benignitate & porrò deorsum; hinc intelligentia denotatur, quæ Benignitate proximè superior est.

Porrò sequitur; *Et Lumen illud ascendit ad littus maris superi profundi.* Id est, postquam obscuritas hæc mitigata est per istam conformationem: tunc per modum Lucis reflexæ rursus ascendit, & circundat pilis labium oris superius, quod est conceptus Basiliæ Senioris istius: sicut notum est, quod os Regnum denotet. Basilia autem hæc vocatur mare superum profundum. Quare autem ambit labium? Ne pili, qui denotant judicia colligantur in locum unum.

Et pergit: *Omnes enim portæ bonæ & dignitates in illam portam aperiuntur.* Id est, omnes pili, qui sunt portæ Intelligentiæ, quæ in Seniore hoc bonæ sunt, & dignitates illæ, id est, conformationes Senis influentiam à pilis & formis his in inferiora demittentes, per portam hanc Basiliæ sese evacuant.

Mox sequitur: *Dicebat autem R. Schimeon* האידנא אתבסים עלמא *jam mitigatus est mundus*: id est; nunc cum R. Chiskijah hanc formam explicuit, atque dixit, quod caliginosum illud temperatum sit, hoc ipso obscuro antea lumine mundus in mitiorem statum redactus est. Et quia per illum dulcis & blanda hæc natura à Basilia Adami primi deducta erat, & hic vocatur Senior Seniorum; hinc ipsi benedicebat R. Schimeon, inquiens; *Benedictus sis tu R. Chiskijah à Sene Senum*: ubi intelliguntur septem illi dies, qui vocantur Senex dierum, per quem benedictio in mundum hunc emanat.

Et porro dixit *R. Schimeon: Omnes radii coadunantur, quicunque veniunt in sigillum hoc sanctum.* Hic Senex dierum vocatur Sigillum sanctum, quia in illo fulgent septem illæ formæ, quæ sunt, cranium, ros; menynx, frons, capillus, oculus & nasus; quas Adam primus efformavit in Sene isto; quæ omnes congregantur in loco isto sub forma annuli, in quo est sigillum Regis, id est, יְיָ, quod in fundamento Capitis ignorati, de quo supra. *Testes super me invoco cœlum è summis summum*, id est, Microprosopum, qui vocatur cœlum: *& terram sanctam, summam è summis*, quæ est Basilia sanctissima, uxor Microprosopi, quæ vocatur Terræ nomine.

Quod nunc videam de facie ad faciem Caput Senis dierum cum Barba luminum ejus & literas illius, in visione & non in ænigmatibus; quasi corpus cum anima absque ulla extensione materiali, & imperterritus: *quod nemo hominum vidit ex illo tempore, quo Moses altera vice ascendit in montem Sinai.* Nam à lumine hoc anima ejus elevata

fuit in illum lucis gradum quem acceperat Moses, cùm ascenderet ut acciperet tabulas secundas: Raf Hammenuna Senex autem fuerat de natura illius lucis, Mosis, cùm acciperet tabulas primas: & ambo erant radii de Moyse Magistro nostro super quo pax. Unde quoque Discipuli ejus ipsum vocabant בוצינא קדישא radium sanctum, quasi è Sole, id est, Moscheh fulgentem.

Et pergit: *Nam video faciem meam splendere ad instar lucis solaris*, sic & facies Moysis dicitur ut facies Solis splenduisse, *quæ egressura est in medelam mundi.* Hoc est mysterium Lucis vestimenti, quam futuro tempore producet Deus Sanctissimus atque benedictus per filum Infiniti, quo mitigabuntur omnia judicia, ut aboleantur & cessent omnes cortices atque malum in æternum: *Sicut scriptum est: Malach.4.v.2. & orietur vobis timentibus nomen meum Sol justitiæ, & sanitas in alis ejus. Imò quod magis, ego scio, quod facies mea splendeat; Moscheh autem nescivit nec animadvertit: sicut scriptum est:* Exod.34.v.29. *Imo porrò, Ego video tredecim illas sculpturas ante me, quæ lucent ut lucernæ*, &c. *& sedet ut Rex in medio exercitûs sui:* multas enim habet sub se copias, quæ adhærent pilis Regis superni: tam animæ quam Angeli. Deinde ipsos ad strenuitatem adhortatur, & discipulos suos vocat socios suos ob insignem suam humilitatem, quæ etiam in Mose laudatur, cùm dicitur: Et Moses erat humillimus omnium in terra viventium. Deinde hoc etiam faciebat propter amorem illum & fraternitatem, quem inter se colebant: quæ multum in modum confert ad mitiganda Lumina judicii: cùm nullæ inter ipsos essent lites, vel æmulatio atque odium, prout accidebat discipulis R. Akiba. Quem amorem R.Schimeon etiam in suis prædicat in Sohar sectione Truma.

Pergit autem dicendô: *In statu hoc*, id est, ut formæ istæ tàm manifestò appareant, atque sic permaneant, *nemo erit, donec veniat Rex Messias.* Quamvis & alii Sapientes Israëlitarum clariores & Doctores Mischnici viderint Thronum Dei; item R. Nechonja filius Hakkana; item R. Akibha, & R. Elieser magnus: à quibus id quoque traditum est cæteris Sapientibus, quomodo fieri queat, ut quis spectare possit Thronum Divinæ Gloriæ per Ecstasin.

§. 197. Forma tertia Barbæ Capitis Non entis vocatur עובר על פשע transiens super prævaricationem. Et Conformatio hæc fit per gloriam Regni Adami primi, assumtis sibi Victoriâ & Fundamentô, quæ tres ad partes Capitis & Barbæ constituendas simul concurrunt. Hinc etiam in Idra magna de hac forma R.Chija dicit: Quod primæ duæ Conformationes propterea sint, ut veniatur ad tertiam. Quasi diceret: Finem primarum formarum, quarum prior à Basilia; altera à Fundamento descenderat, non esse alium, quàm ut per eas deveniatur ad formam tertiam, quæ est Transiens super prævaricationem: ad quam Victoria & Gloria cum Fundamento simul uniuntur. Unde tres illæ Numerationes quasi pro una habentur,

De hac forma autem sic loquitur Liber Zeniutha קאים אורחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא *Existit semita, quæ exit sub duobus foraminibus meniani sive nasi.* Et ad hanc formam Victoria & Gloria simul concurrunt, prout per naturam suam uniri solent. Natura autem Fundamenti, quæ vocatur semita, hæc est, ut distinctionem

nem instituat, inter Victoriam & Gloriam. Nimirum pili labii superni non uniti sunt invicem, sed divisi sunt in duas partes, ne judicia simul omnia concurrant sine distinctione. Sed Victoria est à dextris: qui sunt pili ad dextram oris in mystace siti. Gloria autem à sinistris est; & hi sunt pili in sinistra mystacis parte. Semita autem intermedia, id est, radix Fundamenti consistit medio in loco. Quare autem semita hæc distinctionem facit inter utrumque pilorum genus? Ne scilicet pili impediant, quò minus condonatio & influentia descendat in os; quippe quæ descendit à Naso, id est, à Pulchritudine. Pars enim Nasi superior denotat à dextris Jisraëlem, cui adjacet Uxor ejus Lea, & Jacobum à sinistris cum uxore sua Rachele, quæ sunt duo foramina.

In Idra magna autem de Forma hac tertia hæc occurrunt verba: *Conformatio tertia est in medio sub naso suo duabus naribus, ibi prodit semita quædam*; sicut jam explicui. *Et illa semita facta est, ut transitus fieri queat per illam:* quasi diceret: ut influentia per illam transi re queat, eamque non impediant judicia, ut os dicere queat: Condonavi. Et hæc semita est radix Fundamenti: quamvis enim jam dixerimus, quòd forma secunda sit in Fundamento: nihilominus tamen etiam hæc semita ad Fundamentum pertinet, quia tres illæ Numerationes, quæ conformant tres istas formas habentur pro una. Et si quæratur, quare fundamentum vocetur semita? Dicendum est, quia omnis influentia, quæ in Basilian venit, per viam fundamenti in illam ingreditur.

Et pergit: *& pili non crescunt in illa semita, quia subigit iniquitates*, id est, Judicia quæ præfigurantur per pilos. Quia igitur influentia radicis fundamenti descendit sub duabus naribus, hinc judicia iniquitates & pili ibi non habent locum.

Porrò subjungitur: *Multi appendices expectant hoc os; & non manifestatur vel uni ex illis.* Vox ערקיסאות sensum habet corrigii calceamenti: idemque est ac si diceret: Multa lora sive multæ radices animarum, dependentes ut lora à personis v. g. Patre & Matre, Microprosopo & uxore ejus, & omnibus reliquis mundis inferioribus exexpectant ut os hoc dicat: *Peperci:* & demittat benedictionem. Sed ad hunc gradum ne unus quidem ex illis attigit, ut os hoc eidem manifestaretur dicendo: *Peperci.* Excepto Mose, cùm intercederet pro peccato exploratorum: sicut dicitur Num. XIV, 20. *Et dixit DOMINUS: Peperci secundùm verbum tuum.*

Porrò subnectitur: *Quoniam attollitur*: id est; propterea non manifestatur, quia halitus egrediens ex ore statim attollitur: id est, redit & absconditur intra formas & partes os istud coronæ instar ambientes: id est, supra & infra & ab omni latere. Unde porrò dicit: *Et coronatur*: id est, halitus iste egressus ab ore hoc redit in receptaculum suum, id est, in formas illas & partes circumjacentes, & ibidem halitus iste coronatur; quia omnes in circulo adjacentes formas subintrat: & à formis illis deinde influentia & benedictio descendit in inferiora. Sed os ipsum nō manifestatur. Hinc porro subjungit: *Scitur & non scitur.* Sic alio loco scribitur in Idra hac de ipsa Essentia Senioris hujus: *Non scitur; quia non invenitur.* Sed respectu conformationis suæ scitur: Quoniam influentia, quæ ad nos descendit, non manifestatur, nisi à formis ejus. Non scitur ergo respectu ipsius oris, sicut scriptum est Exodi XXXII, 14: *Et pœnituit DOMINUM super malum, quod locutus est, ut faceret populo suo.* Unde patet, quod pœnitentiam cor-

corde quidem abſconderit; ſed remiſſionem ore ipſo non elocutus ſit, prout in caſu exploratorum: ſed ſtatim cùm exiret halitus, ex ore elevatus rediit in receptaculum ſuum, id eſt, in partes circumjacentes: & exinde veniebat condonatio.

Mox addit: *Didicimus in occultatione libri: quid hoc eſt, quod ſcriptum eſt,* פשע *Prævaricatio?* Quaſi diceret: Quænam eſt natura iſtius formæ, quod dicatur tranſiens ſuper prævaricationem? & reſpondet: Si probi ſunt, transit: ſin minus, prævaricatio ſuo in loco manet. Deinde objectionem movet, dicendo: Quid ſibi vult hæc phraſis: *Tranſiens ſuper prævaricationem?* quod nimirum vox פשע dupliciter poſſit exponi, ut per metatheſin ſit שפע. Si verò probi non ſunt, influentia hæc ſiſtitur, & non tranſit in Microproſopum; nam quando influentia tranſit in inferiora, tunc tranſit in Microproſopum.

Et ſequitur: *Quænam eſt differentia inter hunc & illum?* Quia forma hæc etiam reperitur in Microproſopo? Nimirum de Microproſopo reſpectu ſemitæ hujus ſcriptum eſt Num. XII, 9. *Et exarſit ira DOMINI & abiit. Quid eſt & abiit? quia nempe exiit ſpiritus iræ de illis foraminibus.* De hoc autem ſpiritu iræ infra quædam traduntur cum inquit: *Quinque ſeveritates ſunt in hoc Microproſopo, quæ extenduntur in mille & quadringentas ſeveritates.* Ubi ſenſus eſt, quod in naſo Microproſopi contineantur quinque ſeveritates, quæ ſunt quinque literæ finales מנצפך quarum numerus eſt 280: Si igitur hic numerus ſumatur quinquies hinc exurgunt mille & quadringentæ ſeveritates. Et ex illis prodeunt ira & furor; qui eſt ſpiritus iracundiæ.

Et tandem addit: *Hinc qui hanc ſemitam tangit, monetque alium, tacendum eſſe, hujus ſemitæ analogiam præ ſe fert.* Quaſi diceret: Quosdam digitum ſemitæ huic imponere cum alios monent, ut taceant.

Cùm autem dicitur in Libro Zeniutha: *Ad tollendum peccatum*: ſenſum habet, ut ſcilicet os poſſit dicere: Peperci. Nam ſcriptum eſt Proverb. 19. v. 11. Et decus ejus præterire iniquitatem per viam hanc: nam hæc eſt radix Fundamenti, quod eſt ramus pulchritudinis Senis hujus, & vocatur tranſiens ſuper prævaricationem. Et Fundamentum quidem hujus formæ eſt Gloria Senioris; ſed quia hæc eſt judicium, non permittitur ipſi, ut ſola operetur; ſed Victoria, Gloria & Fundamentum ſimul operantur ad abolenda judicia.

§. 198. Forma quarta Barbæ Capitis Non entis vocatur לשארית נחלתו reſidui hæreditatis ſuæ. Et hæc procedit à Victoria Senioris, quæ eſt alba: & pili ſub labio inferiore lineâ tenui ambitum formantes huc pertinent. Hinc in Libro Zeniutha dicitur: Sub labiis ambit pilus in principium alterum. In Idra magna hæc de illa extant: *Formâ quartâ diſponitur pilus, & deſcendit ſub ore ab uno principio ad principium alterum.* Ubi indigitatur, hanc formationem eſſe Victoriam Senioris. Poſtquam enim formata fuit ſemita ſupradicta, ad diſtinguendam Victoriam a Gloria, quæ antea coaluerant: jam Victoria hæc circundat os à parte inferiore, id eſt, ſub labio inferiore, ab uno principio oris usque ad principium alterum. Et hinc verba Michæ ſic cohærent: Tranſiens ſuper prævaricationem pro reſiduo hæreditatis ſuæ: quaſi dicatur: Formam ter-

tertiam propterea formari, & gloriam ibidem à Victoria diſtingui, ut diſponi queat forma hæc quarta.

Subjungit autem Idra: *Sicut ſcriptum eſt 2. Reg. 19. v. 4. Et elevabis orationem pro reſiduo invento ſive extante. Ubi revera intelligitur id quod extat.* Nam quia videri poſſet, ſi dicatur Reſiduum hæreditatis ſuæ, tantùm quosdam Jiſraëlitarum intelligi, & non omnes: quod ſi foret, forma hæc his verbis exprimi non poſſet. Quia forma hæc omnes Jiſraëlitas concernit, & non quosdam ſaltem. Hinc dicit: Senſum hujus nominis non eſſe particularem, ſed ita intelligendum, ſicut intelligitur textus citatus: Et elevabis orationem pro reſiduo extante, id eſt, pro toto populo. Nam quamvis & dictum hoc citatum videatur loqui de quibusdam, & non de omnibus; revera tamen ita non eſt, ſed totus populus tunc exſtans ibidem intelligitur: nam totus populus vocatur שארית, quod probatur per dictum Zephan. 3. v. 13. Reſiduum Jiſraël non faciet iniquitatem. Atque ſic etiam verba hæc Michæ intelliguntur de toto populo, qui vocatur Reliquus (populus inter gentes non comprehenſus,) qui eſt hæreditas ejus.

§. 199. Forma quinta Capitis Non entis dicitur לא החזיק לעד אפו Non tenuit in perpetuum iram ſuam: Et hæc eſt in Pulchritudine ejus. De hac in Idra magna ſic dicitur; *Per formam quintam procedit ſemita ſub ore: & hæc eſt, quod ſcribitur: Non tenuit in perpetuum iram ſuam.* Et iſti ſunt pili ſub labio inferiore omninò in medio conſtituti, quibus ab utroque latere alii pili non adjacent: eſtque cumulus quidam parvus pilorum in longum protenſorum, qui ab utraque parte glabritiem habet pilis carentem: & continetur ſub Forma quarta in latitudinem labii inferioris extenſam. In Libro Zeniutha autem de hac ita ſcribitur: *Semita alia procedit ſub illo.* Et hæc forma eſt in pulchritudine: & quia pulchritudo Senioris iſtius influxum habet à Cognitione hujus Senis, id eſt, à Fundamento Capitis ignorati, qui totus nonniſi mera miſeratio eſt; hinc forma hæc vocatur: Non tenuit in perpetuum iram ſuam: vel potius Non permiſit transire iram ſuam, id eſt, judicia, quæ in ipſo ſunt, in gradum illum, qui vocatur עד, ſeu perpetuitas, id eſt, in Baſiliam, quæ eſt finis omnium Numerationum, in qua continetur ſeries omnium temporum usque in æternum.

Porrò ibidem ſequitur: *Surrexit R. Joſe, exorſusq; dixit è Pſalm.* 143. *v.* 15. *Beatus populus* שככה לו *cui ſic* &c. Quem locum R. Joſe dupliciter explicare conatur, nempe juxta dictum Eſth. 7. v. 10. Et ira Regis שככה quievit, id eſt, quievit ab iracundia ſua; quaſi diceretur: A judiciis, quæ ab ipſo oriuntur: quoniam Forma hæc eadem ſedat, ne foràs prodeant in actum. Vel etiam aliter ſedavit per iram ſuam, ſcilicet alios, id eſt, cortices, quaſi ſenſus eſſet, quòd confringat capita draconum. Nam ira in Seniore hoc reſpectu judiciorum infra ſe conſtitutorum merus amor eſt, & cortices ab illa ſeſe avertunt ob eminentem excellentiam ejus. Pergit autem: Quod innuitur Num. 11. v. 15. ואם ככה Et ſi ita tu facias mihi &c. Ubi demonſtrare vult, quare adhibeatur vocula ככה, nimirum ſicut diximus; ut ſenſus ſit: Si tu ita mecum agere vis, prout procedis cum corticibus, quos ſedas unicô momentô; bene eſt: ſin minus; occide me quæſo occidendô. Et hoc dicit eſſe judicium judiciorum, &

veram antithesin sensûs illius contenti in dicto Psal. 143. Sensum ergo vocis שכבה à sedandis judiciis desumit, sive sint judicia ipsius Pulchritudinis, id est, Microprosopi, quæ sunt 320, sive Uxoris ejus, quæ sunt 325. Dicit autem in verbis ultimis dicti allegati: Beatus populus, cujus Dominus est Deus; contineri miserationes miserationum. Quasi diceret: Sicut est judicium judiciorum, ita est miseratio miserationum, ubi scil. Tetragrammaton est DEUS, sive ubi nomen אלהים, quod denotat judicium, convertitur in Tetragrammaton, quod est misericordia, duplici modo: primò in nomine מצפץ quod generatur è nomine Tetragrammato per Alphabetum inversum, & indigitatur per literam Schin in voce שיכוה quia numerus nominis מצפץ est 300, juxta numerum literæ ש. Nomen hoc autem denotat misericordiam; quia est è tredecim formis Microprosopi, nec non è septem Formis Macroprosopi. Item nomen מצפץ & vox ברחמים æquipollent. Secundò, ut Tetragrammaton ipsum: unde patet, quod hoc nomine indicetur misericordia.

Deinde porro dicit: Vocem שכבה esse nomen, quod contineat omnia nomina. Quasi diceret: per hanc vocem indigitari Tetragrammaton, quod continet omnia nomina: inter quæ unum est אל שדי, quod eôdem numerô gaudet, quem habet vox שכבה. Ut autem innotescat, quomodo idem numerus 345 sit in Tetragrammato: sciendum est, hanc Formam esse in Tiphereth seu Pulchritudine, quò pertinet Moscheh. Nomen autem משה continetur in voce שכבה, cujus numerus est 345. Item Tetragrammaton Jodatum retrogradandô scriptum, cujus numerus 184: & nomen אהיה in plenitudine sua Jodata conficiunt numerum 345. Item Tetragrammaton Alephatum, & אלהים Joddatum eundem numerum efficiunt.

Et deinde sic inquit: *Et Sanctus ille, qui benedictus sit, transire facit iram suam*: id est, Pulchritudo, quæ in Seniore, quæ est Forma hæc quinta, & semper vocatur Sanctus ille, qui benedictus sit; non retinet iram suam, sed eandem in sese mitigat. *Et remittit Microprosopo:* id est, condonat, parcit, placatur Microprosopo, qui est Rex Israëlis, propter peccata, quæ Israëlitæ infra committunt, & in supernis corruptelam causantur: eique dat influentiam & benedictionem. Et pergit: *Et transmittit ad omnia illa extranea*, id est, Microprosopus transmittit influentiam, quam ipse accipit super adversarios illos, qui accusant Jisraëlitas, & foras consistunt: ne Jisraëlitis adversentur.

Porrò sequitur: *Didicimus in traditione extraordinaria, semitam illam formæ sanctæ & excelsæ Senioris Seniorum, quæ descendit in Barba ejus sub naribus; & hanc semitam inferiorem sibi correspondere in omnibus; cùm altera sit superior, & altera inferior. Et superior vocatur Transiens super prævaricationem: inferior autem; Non tenuit in perpetuum iram suam.* His verbis rationem profert, quòd forma hæc remittat peccata, & locum præbeat ad transmittendam influentiam; nè quod semita inferior planè similis sit superiori.

Iterum subjungit: *quod non tenuit*; idem sit ac non esse locum residendi pro judiciis: quoniam semita hæc ab omni latere suo glabra est & pilis carens, ut transitus sit influentiæ.

Iterum

Iterum ſequitur: *Omni loco, id eſt, ubicunque Jisraëlitæ in cauſa ſunt, ſive in terra Jisraëlitica, ſive extra eandem, ut ſemita detegatur, bonum id eſt omnibus inferioribus: quoniam apparet conſilium ad benefaciendum omnibus.* Hîc per conſilium intelligitur Cognitio, quæ in Pulchritudine hac. Quia conſilium venit à Cognitione; Cognitio autem eſt benovelentia: & quando benevolentia detegitur, iſtud omnibus prodeſt: id eſt, tam malis, quàm bonis.

Porrò ſubjungit: *Ille qui occultatus eſt, & non manifeſtatur*, id eſt, Caput, quod ignoratur, ſicut mox inquit: *Et nemo eſt, qui illum cognoſcat, niſi ipſe ſolus*, id eſt, Adam primus ratione regni ſui, quod eſt Caput ignoratum. Sicuti de Edene ſummo. Ubi intelligitur gradus iſte, qui in Macroproſopo, & eſt mundus venturus: à nemine cognoſcitur; id eſt, nec à Patre & Matre, nec à Microproſopo & Uxore ejus; niſi à Seniore Seniorum, quod eſt Caput Non ens.

Et tandem ſuperaddit: *Idipſum eſt, quod dicitur Pſal. 92. v. 6. Quàm magnificata ſunt opera tua, Domine; valdè profundæ ſunt cogitationes tuæ.* Id eſt: quamvis magna admodum ſint Opera Tetragrammati, quæ ſunt, Pater, quem denotat Jod Tetragrammati; & Mater denotata per He primum iſtius nominis; & Microproſopus, qui eſt Vav Tetragrammati; & Uxor ejus, quæ denotatur per He ultimum: nihilominùs tamen hæc omnia Opera nihil ſciunt de Edene ſeu Paradiſo illo, qui eſt in profundo cogitationis capitis ſuperni. Id eſt, Sapientia Coronæ, quæ eſt Caput Non ens: hæc enim vocatur Cogitatio profunda: non verò Pater, qui etiam quidem Sapientia eſt, ſed vocatur Cogitatio ſimpliciter.

§. 199. Forma ſexta Barbæ Capitis Non entis vocatur כי חפץ חסד הוא Quia Benignitatem vult ipſe. Et fit à ſeveritate hujus Senioris. Et quia hæc nonniſi mera benignitas eſt reſpectu ejus, quæ infra ipſam locatur: hinc vocatur Benignitas in dicto illo Michæ. Et de hac Idra magna ſic loquitur: *Ratione formæ ſextæ formatur pilus hoc modo, ut ab imo ſurſum aſcendat, & contegit areolas aromatis optimi usque ad initium oris, ejusque locum ſupernum. Et pili deſcendunt ab initio ad initium aperturæ ſemitæ inferioris oris.* Senſus hic eſt quod pili ſurſum aſcendant & ſuperintegant genas, quæ vocantur areolæ aromatum optimorum, ſicut ſcribitur Cant. 5. v. 13. Axillæ ejus ſicut ſulci aromatis. Et ſic hoc etiam exponitur in hac ipſa Idra. Et hi pili, qui contegunt genas, contegunt totam latitudinem malarum, & pertingunt usque ad initium oris ſuperum, id eſt, usque ad pilos myſtacis. Et ſicut pili aſcendunt ſurſum: ſic pili etiam deſcendunt à principio labii ſuperni, ad principium aperturæ ſemitæ inferioris. Hîc quæritur, annon pili iſti qui contegunt genas pertineant ad formam primam, de qua dicitur: Deſcendit in Pulchritudine ad initium labiorum. Quod ſi ita eſt; quomodo iidem referri poſſunt ad formam ſextam? Dicendum igitur: id quod de forma prima ſcribitur, non intelligendum eſſe de pilis omnibus; ſed de filo unico tantùm. Atque hoc ipſum ſic etiam explicatur in Idra; cùm dicitur: forma prima ſic formatur, quod pilus incipiat à Capillo capitis &c. deſcendens ante portam aurium in filo quodam maximè æquali usque ad principium oris. De forma ſexta autem dicitur porrò: *Surrexit R. Jeſa, exorſusque dixit: è Jeſa. 54. v. 10. Et miſericordia mea à te non recedet. Et ſcriptum eſt, ibid*

v. 8. & in misericordia seculi misertus sum tui. Hæc dicta sibi videntur esse contraria. Eadem autem explicat R. Jose, dicitque: quod dictum illud: Benignitas mea à te non tolletur; loquatur de Seniore hoc. Ex quo appareat, quod Benignitas in ipso perpetuo stabilis sit & fixa: unde miratur, quare deinde fiduciam hanc in se minuat, dicendo: Et in benignitate seculi misertus sum tui. Unde colligi posset, Benignitatem hanc non perpetuò fixam & stabilem esse. Nam quod incipit à misericordia, non est fixum. Respondet autem; duplicem dari misericordiam sive benignitatem, internam nempe & externam. Et internam quidem dicit hanc esse formam, quæ vocatur: Et benignitatem vult ipse. Hanc autem vocat benignitatem internam: quia est quasi anima in Seniore hoc. Jam supra enim expositum est, quòd anima septem partium Capitis, quæ sunt cranium, ros, menynx, frons, capillus, oculus, nasus, & Seniori huic tribuuntur; proveniat à septem Numerationibus, id est, incipiendo à Benignitate & porrò deorsum Capitis ignorati: quæ vocantur uno nomine Senex dierum. Et hinc istô locô Seniorem hunc vocat Senem dierum; respectu illarum Numerationum Capitis ignorati, quæ continentur intra Seniorem hunc, ipsius vitam largiuntur. Et quia Benignitas istius Formæ influxum habet à Benignitate Capitis ignorati, quæ quasi anima est intra corpus aliquod existens: hinc ipsam vocat Benignitatem internam. Et de hac Senex iste promittit, quod ab ipso recedere non debeat in æternum. Quoniam hæc attributa in se non dependent ab operibus inferiorum: hinc semper splendent, & in æternum suis in locis: modò quod non radient deorsum ad mitiganda judicia Microprosopi, & ad complendas tredecim suas, & novem Uxoris ejus formas, nisi propter opera inferiorum. Quod autem dicitur: In Benignitate seculi misertus sum tui; ibi intelligitur Benignitas alia, è qua fit ipsum cranium. Et hæc vocatur Benignitas externa: quia omnes septem partes Capitis, cranium, ros, menynx, frons, crinis, visio, nasus, sunt vasa, pro septem Numerationibus Capitis ignorati, quæ vitam & vires largiuntur septem illis partibus Senioris hujus. Et quia vasa sunt externum quid: hinc ista Benignitas externa dicitur respectu Benignitatis Capitis ignorati. Deinde alia quoque ratio datur, quare Benignitas hæc vocetur externa; nimirum jam notum est, quod à Corona & Sapientia Senis fiat cranium: quodque illæ ingrediantur & extendantur per corpus Macroprosopi, & sint quasi anima ejus. Et ab Intelligentia Senioris fit cranium Patris & Matris. Et à Benignitate Senioris fit persona Patris; & à Severitate illius fit persona Matris. Et à Pulchritudine provenit copula Patris & Matris. Et à Victoria, fit Microprosopus; Et à gloria, uxor ejus. Et Fundamentum Senioris eosdem copulat. Jam verò notum quoque est, quod Victoria, Gloria & Fundamentum semper vocentur extra corpus; unde & Microprosopus & uxor ejus, qui fiunt è Victoria, Gloria & Fundamento, semper dicuntur esse extra ejus corpus. Et quia in Victoria, Gloria & Fundamento Senioris, unde fiunt Microprosopus & Uxor ejus in se etiam continent Benignitatem Senioris; quoniam quælibet Numeratio constat è Decade: hinc vocantur Benignitas externa. Et illi gradus vocantur עולם seculum; & in se continent Benignitatem Senioris, & fruuntur usu Severitatis hujus, quæ in Seniore: nam à Severitate Senis fit Persona Ma-

Matris; & Mater progenerat Microproſopum & Uxorem ejus. Et hoc ipſum eſt quod ſcribitur Pſal. 89. v. 3. Dixi, ſeculum benignitate ædificabitur. Quoniam Severitas, quæ in Seniore hoc, eſt Benignitas reſpectu eorum, quæ infra ſe habet. Et quando Jiſraëlitæ virtuti non operam dant, tunc hæc Severitas non ſplendet in Microproſopum & Uxorem ejus: Unde Senex iſte non aſſeverat, eandem non ſublatum iri.

Porrò ſubjungitur, *eandem vocari Angulum Barbæ:* quod intelligendum de eo, quod ſupra diximus; & deſcendit pilus à principio labii ſuperni ad principium aperturæ ſemitæ inferioris. Nam pili qui contegunt genas, non vocantur Angulus barbæ.

Iterum addit: *quod & Sacerdos ab hac parte proveniat.* Ubi ſciendum, quod Moſes veniat à Victoria Patris & Aharon à Gloria matris. Et cum Victoria, Gloria & Fundamentum Patris inſeruntur in Victoriam, Gloriam & fundamentum Matris de facie ad faciem; tunc Gloria Patris intrat in Victoriam Matris: & Victoria Patris intra Gloriam Matris. Unde patet, quod Aharon proveniat à Victoria Matris, & Moſcheh è Gloria Matris. Hinc Kabbaliſtæ Moſen referunt ad Gloriam, & Aharonem ad Benignitatem, quæ eſt Victoria Matris. Nihilominus tamen Moſes radicaliter deſcendit à Patre & Aharon à Matre: iſta autem conſtruitur ab iſta Severitate Senioris, à qua fit iſta conformatio. Unde ſequitur, quod Aharon deſcendat ab iſto latere. In quo quidam Autores errant. Tandem autem ſubnectit: *Et hæc Benignitas Senioris Seniorum eſt Benignitas Veritatis:* quia radix ejus venit per Pulchritudinem Capitis ignorati: ſicut exponitur in Idra minore: Pulchritudo eſt veritas. Et pergit: Hinc ſcriptum eſt: quoniam Benignitatem vult הוא ipſe. Quaſi diceret: voculam הוא ubique indigitare rem occultam: id eſt, Vitam animæ Senioris hujus. Et in Libro Zeniutha de hac forma dicitur: *Superintegit Areolas aromatis usque ad initium* (oris) *ſuperum.*

§. 200. Forma ſeptima Capitis Non entis in Barba ejus vocatur ישוב ירחמנו *Iterum miſerebitur noſtri.* Et hæc eſt in Benignitate Senioris hujus: conſiſtitque in loco faciei propriè dictæ, nimirum in duobus pomis faciei, in quibus nulli ſunt pili. De hac forma ſic loquitur Idra magna. *In forma ſeptima deficit pilus, & apparent duo poma in areolis aromatum pulcherrima & jucunda aſpectu. Incepit R. Schimeon & dixit: è Cant. 2. v. 3. Sicut malum inter arbores ſylvæ,* &c. Quaſi diceret: Sylva eſt ſymbolum pilorum barbæ. *Quam naturam habet hoc pomum? continet in ſeſe tres colores:* id eſt, rubrum, album & flavum: *ita duo mala Dei ſanctiſſimi & benedicti in ſe continent ſex colores.* Senſus eſt hic, quod in Numeratione Benignitatis iſtius, quæ eſt cranium, contineantur ſex formæ reliquæ, quæ ſunt Ros, menynx, frons, capillus, oculus, naſus. Sicut in Sohar dicitur in Libro Zeniutha & in Tikkunim, de voce בראשית, quaſi diceretur: ברא שית creavit ſex. Ipſa verò eſt ſeptima ſuper reliquas, & ab illa provenit conformatio hæc; id eſt, duo hæc poma, quæ in ſe continent omnes reliquas ſex partes barbæ, in quibus ſunt ſex colores. Quod ita ſe habet: Forma prima quæ vocatur: Quis ſicut tu, ô DEUS; & pertinet ad Regnum Baſiliæ: è coloribus habet albedinem, juxta myſticum illud: Benignitas אל omni die. Forma ſecunda, qua dicitur, Tollens iniquitatem, pertinet ad Fundamentum, quod eſt flavum: ſicut enim flavum ex albo & rubro mixtum eſt:

ita Fundamentum inter duo latera medium est. Forma tertia, quæ vocatur; Transiens super prævaricationem, pertinet ad Gloriam, & habet colorem rubrum. Forma quarta, quæ vocatur; Residuum quod hæreditas ejus est; pertinet ad Victoriam, cui tribuitur color albus. Forma quinta, quæ vocatur; Non tenuit in perpetuum iram suam: & pertinet ad Pulchritudinem, flavum habet colorem. Forma sexta, quæ vocatur; Quoniam benignitatem vult ipse, & ad severitatem pertinet, est rubra.

Et quia tota Barba influxum accipit à Pulchritudine Capitis ignorati, quæ est mysterium pilorum, utpote qui figuram habent plurium literarum Vav, sicut traditur in Idra parva: Hinc Senex iste hôc locô vocatur Sanctus ille, qui benedictus sit! Quoniam notum est, quod Pulchritudo vocetur Sanctus ille, qui benedictus est, ubicunque hæc phrasis invenitur.

Porrò allegat locum Prov. 16. v. 15: *In luce faciei Regis vita*; quasi diceret: In luce faciei duorum horum pomorum Microprosopi, qui vocatur Rex, qui vitam largitur omnibus infra se constitutis.

Porrò allegat locum Num. 6. v. 24. *Lucere faciat Dominus vultum super te*: ubi vultum intelligi dicit exteriorem, ut sermo sit de Microprosopo, qui opus habet lucem accipere à duobus istis pomis: quoniam Microprosopus & uxor ejus interdum obtenebrascunt, nec semper illuminationem habent: vocanturque facies exteriores.

Deinde subjungit, *ista poma radios emittere in trecenta & septuaginta latera* Ubi sensus est, duo hæc poma esse duo nomina צבאות יהוה. Nam nomen תפוח pomum cum quatuor literis suis & numero integri efficit summam 499. sicut Nomen צבאות. Jam autem notum est, quod Nomen Zebaoth pertineat ad Fundamentum Intelligentiæ Senioris hujus. Ad Intelligentiam autem pertinet nomen סג. Numerus autem plenitudinis hujus, (demtis radicalibus;) est 37: quam plenitudinem in se habent duo hæc poma. Radix autem formæ hujus est litera Jod Tetragrammati, quia Caput Non ens est Sapientia, quæ continetur sub symbolo literæ Jod. Jam si numerus 37. multiplicetur per Jod i. e. denarium, hinc oriuntur 370 illa latera: quæ sunt שע 370. illa lumina, quorum toties mentio fit in Idra. Ut sensus tandem sit, à duobus illis pomis prodire 370 lumina.

Et tandem subjungit: In illo inferiore hic locum habet nomen אמת i. e. Veritas; i. e. In Microprosopo Forma septima est vox Veritas è tredecim illis partibus dicti Mosaici, de quibus supra. Si nimirum ordo Alphabeti inversus intelligatur.

§. 201. Conformatio octava Capitis Non entis vocatur יכבוש עונתינו Subjiciet iniquitates nostras. Et hæc est in Intelligentia Senioris. De hac dicitur in Libro Zeniutha: *Influentia omnium dependet usque ad cor; ab illa dependent supera & infera.* In Idra magna autem de ea traduntur sequentia. *Formâ octavâ prodit filum quoddam pilorum circa barbam, & dependent æqualiter usque ad scrobiculum pectoris.* Ubi intelliguntur pili Barbæ longiores supra se invicem demissi: vel potius extremitates istorum pilorum sibi invicem impendentium per totum circuitum, usque ad præcordia. Et hæc conformatio est in Intelligentia Senioris: & intra Intelligentiam hanc Senioris est fundamentũ Capitis ignorati, quod eidem inhæret ut anima corpori. Quin & Basilia Capitis ignorati occultata

est

eſt intra fundamentum iſtud: Ita ut hac ratione hic coaleſcant tres conceptus, qui omnes habentur pro una Numeratione; quæ eſt forma hæc octava quæ agit de ſubjiciendis iniquitatibus. Et forma hæc vocatur Influentia; quo pertinet dictum illud Sapientum noſtrorum: Liberi, vita, & alimenta non à meritis ſed ab Influentia dependent. Ubi per liberos intenditur fundamentum Capitis ignorati, à quo proveniunt generationes: per vitam verò denotatur Intelligentia, à qua deſcendit vita in Microproſopum & in omnes mundos; Ipſa enim eſt Mater liberorum. Per alimenta autem Baſilia intelligitur; de qua ſcriptum eſt: Prov. 31, 15. *deditque prædam Domui ſuæ & ſtatutum puellis ſuis.* Et ea non dicuntur dependere à palatio Meriti, quod eſt in mundo Creativo, ſed ab hac forma.

Deinde ſequitur: *Surrexit R. Eliaſar filius ejus, exorſusque dixit: Omnia dependent ab Influentia, etiam Liber Legis, qui in templo. Hoc ſtatuimus in Libro Zeniutha.* Hic declarat verba Libri Zeniutha, ubi ſaltem dicitur: *quod ſupera & infera dependeant ab Influentia.* Jam objectionem format ſuper verba illa dicens: Itane omnia dependent ab Influentia? an non dici ſolet: ſingula quidem inferiora opus habere eo quod ipſis ſuperius eſt, usque ad Microproſopum? quomodo ergo hic dicitur, ipſum Microproſopum, qui eſt Liber Legis, opus habere hâc Influentia? Unde dicit: *Atqui didicimus: quod Liber Legis ſit Sanctus.* Id eſt: Microproſopus Ipſe vocatur Sanctus, quia Cerebra habet in Patre, id eſt Sapientia, cui tribuitur Nomen Sancti. *Et Theca ejus Sancta:* ubi intelligitur fundamentum Matris, dum ſcilicet Microproſopus latet in utero ejus. *Et Templum Sanctum.* Id eſt, Leah, quæ eſt Baſilia Intelligentiæ: qui gradus vocantur Sancti, quia in illis eſt fundamentum Patris, id eſt Sapientiæ, quæ vocatur Sancta. *Et ſcriptum eſt Jeſ. 6. v. 4: & clamabant alter ad alterum dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Id eſt: Etiam in mundo Creativo Sanctitatem accipiunt à Microproſopo, & Sanctitatem iſtam tradunt Mundo formativo, ubi commoratur Microproſopus. Et hoc eſt, quod dicitur: clamabant alter ad alterum. Quaſi diceretur: Duodecim metatheſes Tetragrammaticæ, quæ in Microproſopo exiſtentes in mundo emanativo, deſcendunt in duodecim terminos Zodiaci, qui ſunt in mundo creativo; & dum illi his Sanctitatem communicant, excitantur Angeli inferiùs in mundo formativo conſtituti, qui ibidem etiam vocantur duodecim termini; ſicut in mundo factivo ſunt duodecim limites. Adeoque & iſta dependent à Microproſopo, & non ab Influentia.

Et pergit: *en tria ſunt.* Id eſt: tribus illis ſanctitatibus, quas prædicant Angeli, correſpondent tres Sanctitates Libri Legis, de quibus ſupra. Jam enarrat eas; dicendo: *Theca ejus Sancta*, &c. Et porrò dicit; *Lex conſtructa eſt è triplici Sanctitate.* Quaſi diceret; Lex quæ eſt quaſi medulla intra membra Microproſopi, ſicut medulla in oſſibus humanis, habet novem metra ſua. Id eſt: Myſterium Sanctitatis extat in tribus ejus primis, quæ ſunt Sapientia, Informatio & Cognitio; quæ vocantur ſanctæ, quia referuntur ad numerationem unam. Hinc dicit *in tribus gradibus*, (ſummis) quæ ſunt, Sapientia, Intelligentia, & Cognitio. Mox addit: *in tribus diebus:* qui ſunt, Benignitas, Severitas & Pulchritudo; qui vocantur dies. Porro ſequitur: *Gloria cohabitans cum tribus,* quaſi diceret: cum tribus diebus reliquis, qui ſunt: Victoria & gloria, quæ vocantur *Tabula.* & funda-

fundamentum Microprosopi, quod vocatur *Arca*, sicut dicitur: Arca fœderis Sancti: *&* *Templum* id est Basilia ipsa.

Et scriptum est: Jer. 10. v. 2. A signis cœli ne consternemini. Id est: Scriptura hoc dicto excellentiam Microprosopi deprædicat: dantur enim cœli inferioribus istis sublimiores; nempe ipse Microprosopus Rex est illorum: unde ab inferioribus istis & materialibus ne consternemini, prout gentes faciunt. Nam Jisraelitæ dependent à cœlis superioribus. Si igitur nos dependemus à Microprosopo; quomodo omnia dependent ab Influentia?

Respondet igitur, rationem suggerendo quare omnia ab Influentia dependeant; dicendo: *quare? quia omnes Sanctitates Sanctitatum omnium ab hac Influentia dependent.* Id est, omnes Sanctitates, tam Sanctitas Macroprosopi; quam Patris & Matris: & Microprosopi atque Uxoris ejus; omnes hæ, inquam, dependent & proveniunt à filo hoc.

Et in Librum Legis non cadunt decem Sanctitates, donec afferatur in templum. Id est, donec Microprosopus ingrediatur in Matrem, quæ vocatur Templum היכל. Nam illa accipit decem Sanctitates in Patre contentas, id est literam י: & cum Pater decem has Sanctitates suas, id est literam י præbet Matri, hinc copulatur י cum ה Matris, & inde fit syllaba הי vocis היכל. Deinde cum istæ הי intrarunt in fundamentum matris, tunc fit reiteratio per ictus, quibus fundamentum Patris allidit ad fundamentum Matris; ut dicatur: ה sumtum י vicibus, efficit 50. id est כל: nam notum est quod fundamentum vocatur כל: hinc exurgit vox היכל id est, templum.

Porrò inquit: *quia ab ea dependent Influentiæ, & Influentia influentiarum.* Id est נצר Influentia octava è dicto Mosaico: & ונקה quæ est decima tertia ejusdem. Cum scilicet Mater has immittit in Microprosopum. Et cum ingrediuntur & perfindunt Microprosopum, tunc duæ hæ influentiæ invertuntur per Alphabethum inversum את בש & loco נצר fit טפרג & loco ונקה fit פטרץ.

Pergit autem: *Et propterea illa pendet:* id est Influentia hæc, quæ sub hac forma describitur continet pilos dependentes. Sicut supra dicitur: *& pendent æqualiter.* Id est, pili Barbæ tam æquales sunt, ne vel unicus quidem pilus longior sit altero. Adeoque forma quidem hæc describitur ut filum quoddam, sicut dixi de forma prima: Sed fundamentum pilorum istius formæ in hoc consistit, quod illæ duæ influentiæ contineantur in spica Barbæ à mento & porrò deorsum, quæ sibi invicem incumbunt ut mas & fœmina. Id est, tota illa portio Barbæ extra faciem demissa extrorsum vocatur Influentia & forma hæc octava. Et sic in tredecim formis Macroprosopi hæc influentia octava vocatur נצר: & dicitur influentia superior: cui opponitur pars altera istius barbæ promissæ, non extraversa, sed gutturi vicina & infera, quæ vocatur ונקה & est forma decima tertia, & influentia inferior: intra quam delitescit influentia inferior sive forma decima tertia Capitis Non entis, quæ vocatur ימי קדם. Et quia tredecim Formæ Regni Adami primi occultantur, & primò manifestantur tredecim Formæ Macroprosopi, quæ quasi vestis illarum sunt exterior: & in singulis hâc ratione est influentia supera & influentia infera; hinc R. Eliaser mentionem facit influentiæ, & influentiæ influentiarum.

Statura autem Patris & Matris incipit à gutture Macroprosopi, & pedes eorum finiuntur in pectore Macroprosopi: ita ut Pater contegat totum humerum dexterum Macroprosopi antè & retrò; & Mater contegat totum humerum sinistrum Macroprosopi antè & retrò. Super Patrem & Matrem autem impendent, eosque contegunt duæ istæ influentiæ: quia barba Macroprosopi pertingit usque ad foveam pectoris ejus: & hucusq; superinvestiuntur Pater & Mater, nimirum usque ad præcordia Macroprosopi. A tergo Macroprosopi autem Patrem & Matrem superintegunt tredecim cincinni capilli albi dependentes à capite ejus, & finientes in tergo è regione pectoris. Et ab additione luminis, quæ fit à junctura palati & gutturis, & protuberat, & perfindit per viam gutturis lux intrat intra Caput Patris & Matris. Eodemque modo ex additione & incremento, quæ fit à junctura duarum harum influentiarum, lux pertransit intra Caput Patris & Matris, ipsisque facit cerebra nova, tam quoad lucem ambientem, quàm quoad lucem internam. Quod probe notandum est, ut melius intelligantur duo illa cerebra & duæ Coronæ venientes à duobus his influentiis, superâ scilicet & inferâ, in Microprosopum per Patrem & Matrem, ut accipiat præter novem formas proprias adhuc quatuor, quæ fiunt tredecim per Cerebra.

Et hinc porrò dicitur in Idra: *Et ab illa dependent supera & infera*, etiam liber Legis, qui in templo. Id est, Microprosopus, qui vocatur Liber Legis, & contegitur à Matre superna, quæ vocatur Templum, ut dictum supra.

Et coronatur decem Sanctitatibus. Quia Microprosopus accipit decem Sanctitates, è Fundamento Patris sive Sapientiæ, quæ ubique vocatur Sanctitas & ad quam pertinet litera Jod Tetragrammati. Et hæc influentia vocatur decem Sanctitates.

Quod autem dixit: *Et didicimus. Omnia pendent ab influentia hac, quæ est filum, unde omnes pili dependent.* Hîc intelligitur filum illud, quod supra descripsimus. Et subjungit; *Quare vocatur influentia? Quia ab ea dependent &c. supera & infera.* Ubi in plurali dicit supra, & intelliguntur pili barbæ Non entis & Macroprosopi, & barba Adami primi, quæ occulta est. Per inferiora autem intelliguntur barba Patris & barba Microprosopi. Et Uxor quidem ejus imberbis est ceu fœmina: nihilominùs tamen eidem tribuuntur sex gradus, ultrà quos ulteriùs acquirit tres alios, ut inde fiant novem gradus atq; formæ: quæ omnia veniunt à Macroprosopo. Iterum subjungit: *Et proterea ipsa dependet.* Id est; Forma hæc deorsum pendet, & contegit Patrem & Matrem, qui ab ea copulantur per juncturam suam cum Uxore sua, i. e. Forma decima tertia.

Et ab ea dependent res mundi superiores & inferiores: i. e. cùm copulantur Pater & Mater, per illos renovantur Angeli & animæ, & influentiam accipiunt tàm superiores, quàm inferiores. Ubi per inferiores etiam subindicantur tres illæ influentiæ species, de quibus suprà: Liberi scilicet, Vita & alimenta. Vocatur autem מזל juxta sensum dicti illius Num. 24. v. 7: Fluet aqua è situlis ejus. Nam ab magna illa quantitate aquarum influentiæ deorsum fluentium, quas ob nimiam illarum copiam nemo impedire potest, מזל seu influentia vocatur: quoniam tàm copiosus est in illa influxus, ut sufficiat tàm superioribus, quàm inferioribus. Omnia enim hanc influentiam expectant, unde auxi-

lium sperant & salutem, quo defendantur à corticibus. Et quia Microprosopus etiam decem suas Sanctitates, quas accipit à Fundamento Patris, & omnem influentiam è supernis affluentem ex hoc loco accipit: hinc porro dicit textus: quod etiam Liber Legis, qui in templo, circumdatus decem Sanctitatibus, hîc non sit exceptus, unà cum cæteris Sanctis, & omnia abinde dependeant: i. e. ab influentia & Formâ hâc octavâ. Et tandem concludit: *Et quicunque aspicit istam formam, coram illo subiguntur & vincuntur peccata ejus.* Quod intelligi potest, vel de eo, qui Sapientiæ hujus studiosus est, qualis fuit R. Schimeon ben Jochai, & similes, qui has formas viderunt de facie ad faciem; vel de aliis justis post mortem suam, qui Formam hanc octavam aspicere merentur, vel de iis, qui eandem vident in somnio; de his dicitur: quod peccata illorum aboleantur, & judicia & cortices coram ipsis subjiciantur, & DEUS Sanctissimus, qui benedictus sit! vel minima ipsis peccata remittat.

§. 202. Forma nona barbæ Capitis Non entis vocatur; Profunda maris, oriturque à Sapientia, quæ in Sene hoc: mare enim vocatur Sapientia: & notum est, quod Fundamentum Patris, in quo sunt triginta duæ semitæ, uniatur cum fundamento Matris, quod vocatur חי vivens: Unde si numeri 32 & 18 addantur, exoritur 50, quæ sunt quinquaginta portæ Intelligentiæ, unde ipsa vocatur ים mare, cujus numerus est 50. In specie autem in mari hoc inveniuntur aquæ profundæ, quæ sunt 32 semitæ Sapientiæ; & fundus maris, prout vocatur Intelligentia. Hôc locô autem per fundum maris intelliguntur profunda ejus, quæ proveniunt à Sapientia Senioris hujus. Et omne mysterium cerebri ad Sapientiam pertinet, quæ est cogitatio, ut nempe sciatur proportio influentiæ, ne major sit, quàm mundi sustinere queant: quin etiam ut modô & ordine debitô descendat; quippe quæ omnia à Sapientia ejus disponuntur, quæ est in cerebro occulto Non entis. Hæc ergò conformat Formam hanc nonam, quæ vocatur Profunda maris. De hac in Libro Zeniutha dicitur: *Inter Illos qui pendent alius præ alio non præeminet.* Quod intelligendum de pilis illis, qui in areolis aromatum cum vicinis, qui sub labio inferiore, qui commiscentur cum pilis dependentibus ex utraque parte menti, è quibus omnibus fiat unum compositum, in quo nullus ullibi præemineat pilus. Per mare etiam intelligi potest Regnum Adami primi, quæ est profunditas maris, quod prius est diebus antiquis: nam regnum hoc Adami primi omnes has formas disponit & in se continet omnes tredecim formas istas, Et vocatur profunditas maris, quia est profunditas istius Non entis, quæ est Sapientia occulta. De hac in Idra magna habentur sequentia.

Forma nona miscentur pili, cum illis, qui dependent, nec ullus præeminet alteri. Id est: Omnes pili simul uniuntur, ita tamen, ut singuli suam habeant originem per se, & nullus procedat è loco alterius: unde exurgit magnus pilorum cumulus è pilis subtilissimis constitutus, ita ut omnes Formæ hîc uniantur. Ibidem porrò dicitur: *Surrexit R. Abba & dixit: Hi pili qui immiscentur cum dependentibus, vocantur Profunditas maris: quia prodeunt de superfluitatibus Cerebri:* nimirum R. Abba respondet: Quare Conformatio ista vocetur profunditas maris: quia scilicet pili & lumina ista oriantur à superfluitatibus cerebri, i. e. à luminibus superfluis, quæ necessaria non sunt ad vitam cerebri occul-

occulti, quod vocatur Occultum in occulto. Et hæc est Profunditas maris antiqui Id est: Forma hæc in se recipit omnia merita Israëlitarum, & influxu suô in illos demittit liberos, vitam & alimenta, mediantibus influentiis, superâ & inferâ, cum omnibus reliquis necessitatibus eorum: illô nimirum tempore, cum perfectè convertuntur, & speciatim in die expiationis: tunc facultas datur duabus his barbæ apicibus, in quibus consistit mysterium particulæ coccyni in forma linguæ templo affixi, quæ dealbabatur per Seniorem hunc, & omnia vitiata restituebantur, omnesq; accusatores conjiciebantur in ima profunda foraminis abyssi magnæ. Hinc R. Abba porrò dicit: *Et ex illo loco ejiciuntur omnes exactores debitorum humanorum, & subiguntur.* Id est: Conjiciuntur cum Chirographis & peccatis in foramen abyssi magnæ, & subjugantur, ut Caput non amplius erigere, vel è foramine abyssi magnæ exire queant.

§. 203. Conformatio decima vocatur: Dabis veritatem Jacobo, quæ in Macroprosopo sive in veste istius formæ externa vocatur; Tollens iniquitatem. De hac in libro Zeniutha sic dicitur: Minores superintegunt guttur dignitatis maximæ. Isti sunt pili minores in gutture Macroprosopo: qui verò ad Non ens pertinent, in partibus interioribus istorum delitescunt, eosque illuminant. Et istę duæ formę simul junctæ proveniunt à duabus triadibus inferioribus Coronæ Non entis, quæ occultatæ sunt: quæ sunt lumina interna pro gutture hoc exteriore, & crescere faciunt pilos istam colli partem contegentes. In Idra magna autem de hac forma sic habetur: *Descendunt pili sub barba, & contegunt guttur sub barba. Surge R. Jehuda. Surrexit R. Jehuda, exorsusque dixit: è Jes. 2. v. 19: Et introibunt in speluncas petrarum & in cavitates terræ, à facie formidinis Domini exercituum, & à gloria altitudinis ejus, cùm ille surget ad violenter excutiendam terram, à facie formidinis Domini. Hic notum est, quod ille, qui est exterior, formido Domini vocetur.* Hîc intelligitur Microprosopus, qui est extra tegumentum barbæ sanctæ. Vocatur autem formido Domini, quia est judicium, & judicium exercebit in gentes illô tempore, cùm manifestabitur Messias. Nomen igitur Tetragrammaton pertinet ad Microprosopum ipsum: sed quia fit à Victoria, Gloria & Fundamento Senioris, quæ vocantur Tetragrammaton Zebaoth; quia etiam à Victoria, Gloria & Fundamento Patris & Matris, hinc istô locô vocatur Dominus exercitium. In supernis autem nonnisi misericordia est in Nôn ente & in Macroprosopo, ubi non habet locum nomen Formidinis Domini. *Et à gloria altitudinis ejus. Isti sunt pili sub barba, qui vocantur gloria altitudinis ejus, quæ sunt duo.* Nimirum isti pili sunt quasi mas & fœmina, quæ contegunt imum mentum & jugulum, hinc dicitur, duo esse hôc locô genera pilorum, nimirum menti imi, & juguli sive gutturis. Per guttur autem intelligitur Informatio, quæ in se recipit illos pilos imi menti, tanquam fœmina. Et isti pili causantur copulam duarum Coronarum, quæ descendunt, in Microprosopum: hinc vocantur Gloria sive decus altitudinis ejus: quia omne dominium ejus & copula ejus cum uxore provenit à pilis istius formæ. Nam qui barbam habet, decoram habet faciem; & per illos copulatur Microprosopus cum uxore sua.

Cum surget ad excutiendam terram. Hîc intelligitur Basilia, cum nempe ex illa extirpabit

tyrannos, ut quasi arreptus oris terræ ab ea excutiantur impii; quæ sunt judicia & cortices adhærentes ei. Hæc autem forma dicitur: *Dabis veritatem Jacobo.* Id est, dabis semen & influxum veritatis Microprosopo, qui vocatur Jacobus: nam per illud hic evadit Vir & accipit facultatem sese copulandi.

§.204. Forma undecima Barbæ Non entis, vocatur חסד לאברהם *Benignitatem Abrahamo*; & ab extra in vestimento ejus, sive in Macroprosopo nomen ejus dicitur ופשע *& pravaricationem.* Et de hac dicitur in Libro Zeniutha: כמשערין בשיעורא שלים *rediguntur in proportionem perfectissimam:* quæ in hoc consistit, ne unus pilus longior sit altero descendens infra foveam præcordiorum. Et hic est nexus & unio perfectissima: de qua dicitur in Idra magna: *Et undecima est: quod ne unus quidem pilus excedat alterum:* & quod nullus pilorum è scaturigine alterius propullulet, sed singuli propriam habeant vegetationem è locis suis propriis. Estque benignitas magna, quæ excrescit pro Abrahamo, qui est Pater involutus intra Microprosopum. In Macroprosopo autem hæc forma vocatur *auferens pravaricationem:* quæ facilè intelligi potest ex illis quæ supra dicta sunt ad formam tertiam.

§.205. Forma duodecima Barbæ non Entis, vocatur: אשר נשבעת לאבותינו *Quam jurasti Patribus nostris.* Et quæ ab extra eandem ambit in Barba Macroprosopi vocatur וחטאה *& peccatum.* Et de hac dicitur in Libro Zeniutha: *Labia vacua sunt ex omni parte, Beatus ille, qui particeps fit illorum osculorum.* Sensus est hic: quod pili labii superioris & pili labii inferioris non adeo longi sint atque magni ut labium vel superius vel inferius contegant: sed quod Spiritus vitalis ex ore prodire queat in Microprosopum. Si enim labia pilis tegerentur, nulla influentia deflueret. Et ille qui moritur per osculum, sicut Moses Magister noster super quo pax! particeps fit osculi oris hujus, & luminis abhinc egressi; & in specie si id contingat tempore Sacrificii vespertini Sabbathici. Et Microprosopus accipit septem halitus ab ore hoc, qui in se continent omnes septem Conformationes Senis dierum.

In Idra igitur magna de hac forma sic differitur: *Forma duodecima est, quod pili non pendeant supra os, sed os vacuum sit ex omni parte; & pulchro ordine pili os circumdent.* Necessariò autem sic constitutum est, ne pili os contegant; *ne scilicet creetur molestia ob casum Necessitatis.* Id est: ne molestia oriatur in amovendis ab ore judiciis pilorum. Et id omnino nobis necessarium est ut remittat, & condonet atque dicat: *Peperci.*

Deinde R. Jehuda, quæstionem sibi format, dicendo: *In quo molestia?* Et respondet: *Si pili os tegerent, judicium esset post judicium.* Non omnes pili sunt judicium: & quia judicium extat super labio superno, tunc sanè contecto etiam ore, judicium sequeretur post judicium: *& ibi molestia crearetur* in amovendis impedimentis condonationis nostræ.

Porrò sic objicit: *An igitur* in Sene Sanctissimo *pili Barbæ molestia sunt vel judicium? Atqui omnia ibidem apparent ut misericordia. Nimirum ne molesti sint efflatui spiritus ad Microprosopum. Nam didicimus: ex hoc ore sancto supero*, cui opponitur os Microprosopi, quod vocatur inferum; quod vocatur *Sanctum Sanctorum:* ubi Sanctum unum est

eſt Caput quod ignoratur: ſancta duo, ſunt Non Ens & Macroproſopus, intra ſeſe invicem: *efflatur ſpiritus: quis ſpiritus?* in quem uſum efflatur ſpiritus iſte? & halitus iſte? Nimirum hic eſt *ſpiritus qui effunditur in Microproſopum, ut eodem veſtiatur. Et hoc ſpiritu veſtiuntur omnes illi inferiores. Et quando hic procedit, tunc diſtribuitur in triginta ſeptem millia tractuum, qui ſinguli ſoli extenduntur in loca ſua.* Id eſt. Hoc ſpiritu veſtitur Spiritus Sanctus, ſpiritus vitalis pro Microproſopo, & pro Prophetis Domini: ſicut dicitur 1. Par. 12. v. 18. *Et Spiritus induit Amaſai* &c. ab ore hoc. Et quia in illo eſt nomen Tetragrammaton לג cujus plenitudo eundem habet numerum, quem vox הבל ſive halitus oris hujus, nempe 37. Et quia in Tetragrammato לב eſt unicum Aleph: hinc numerus iſte dicitur eſſe triginta ſeptem millium ab omni parte Perſonæ, tam intra quàm extra. *Et propterea pili non inveniuntur ſupra os ſanctum, quia ſpiritus ejus procedit, nec convenit, ut res alia,* id eſt pilus, *cum eo miſceatur, vel eidem appropinquet. Et hoc eſt myſterium omnium maximum, quòd non adhæreat ei quicquam vel ſuprà vel infrà,* id eſt, quòd nemo hominum aſſequi valeat voluntatem, & cogitationem, & myſteria atque abſcondita ejus: nec ulla Perſona ipſi adeò adhærere queat, ut comprehendat myſteria ejus. *Et ipſe eſt abſconditus in occulto occultorum, ut ſciri nequeat. Iſtud eſt quod non eſt formatum, & in quo nulla eſt diſpoſitio. Et propterea Spiritus ille, qui procedit extrorſum,* id eſt, ad Victoriam & Gloriam Microproſopi, qui ſunt gradus extra corpus conſtituti, & ſunt duo Prophetæ Veritatis: *& quo induuntur Prophetæ veri, vocatur Os Domini.* Et hoc manifeſtatur omnibus, quia eſt extra Microproſopum. Sed os hoc *in Seniore Seniorũ non exponit aliquid,* niſi mediantibus Patre & Matre Microproſopo: *nec eſt, qui ſciat ſpiritum ejus,* id eſt, myſteria & apocrypha ejus, *præter ipſum ſolum.* Sed mediante Patre & Matre Spiritus ejus deſcendit in Microproſopum, ſicut diximus. *Et propterea pili ejus æquales ſunt per circuitum oris, ita ut hoc vacuum ſit ex omni parte. Et in hoc fiduciam ſuam collocârunt Patres noſtri, ut veſtirentur illô ſpiritu, qui extenditur in multa latera in loco, ubi omnes pili ejus circumcirca æqualiter ceſſant.* Deſiderium autem Patrum Sanctorum, qui ſunt illi, qui Thronum Dei conſtituunt, nempe Abraham, Jizchak, Jaacob & David; hoc fuit, ut morerentur morte oſculi, cum adhæſione Spiritûs in Spiritu: nam talis ſpiritus halitus iſtius oris fuit ille, quô mortuus fuit Moſes. Et DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! ipſis ſpem fecit de ore hoc, quòd nempe efflaturus ſit ab eo Spiritum Vitæ vitarum per Microproſopum. *Sicut ſcriptum eſt: Quam juraſti Patribus noſtris.* Et hoc eſt myſterium expirandi & colligendi, quod de Patribus dicitur, ipſiſque juramento promiſſum fuit.

Et hæc eſt Forma ſancta ſuperna dodecadum, è qua catenatim dependent duodecim termini ſupra, & duodecim termini infrà, in omnibus mundis; & duodecim metatheſes Tetragrammati phylacteriorum Microproſopi deſcendentium à Capite Senis ſingulis diebus. Quò pertinet illud, quod Sapientes noſtri dixerunt: DEUM Sanctiſſimum benedictum applicare ſibi phylacteria. In Mundo Creationis autem ſunt duodecim portæ Hieroſolymæ ſuperioris, & duodecim palatia, (quæ ſunt antitypus duodecim taurorum, ſupra quibus collocatum erat mare, mare nempe antiquum & ultimum;) ſingula ſignata nomine tribûs cujusdam. Et ſic ſunt duodecim ritus precandi juxta duodecim

cim tribus: & duodecim ſpecies ſuffimenti. Et hûc reſpicitur, cû dicitur de duodecim terminis ſupernis in Barba Senioris: & de duodecim terminis inferioribus in Paradiſo Throni Gloriæ. Forma autem decima tertia comprehendit omnes; hinc non niſi pro duodecim habentur, juxta duodecim metatheſes Tetragrammati, ubi ſcaturigo etiam omnes comprehendit. Et iſtarum reſpectu porrò dicit, quod ſint duodecim termini ſive limites pro duodecim tribubus Patrum: qui omnes ſunt in membris Gloriæ cohabitantis; præter Joſephum qui eſt de fundamento Microproſopi, & pertinet ad mundum maſculinum. Et horum reſpectu duodecim limites & termini fuerunt in terra Jiſraelis & trans Jordanem. Et hoc eſt illud quod ſcriptum eſt? *quam juraſti Patribus noſtris*, iisdem nempe traditum iri illos duodecim limites.

§. 206. Forma ultima & decima tertia Barbæ Capitis non Entis nominatur יומי קדם *Dies priſtini*. Et ab extra hanc ipſam ſuperinveſtit forma ultima Barbæ Microproſopi, quæ vocatur ונקה *& purificando*. De hac ſic diſſeritur in Idra magna. Forma decima tertia eſt pilorum ſub barba deſcendentium ex utraque parte in dignitate elegante, & in dignitate pulchra: & tegunt pectus usque ad præcordia; &c. Hæc ſupra jam expoſita ſunt cum actum eſt de forma octava: nimirum tota ſpica Barbæ quæ interiora ſpectat jugulum verſus & collum vocatur Influentia decima tertia. Et hæc forma ultima omnes accipit influxus & omnia lumina, eademque deorſum deducit, quia eſt infima: & duæ iſtæ influentiæ contegunt Patrem & Matrem, & hi per illas copulantur. Porro autem dicit: *& nihil videtur de facie areolarum aromaticarum, præter illa poma pulchra alba*. Quaſi diceret: omnes pilos areolarum ſive genarum, pertinere ad contegendam faciem: modo quod emineant duæ genæ, dextra & ſiniſtra, hinc iſtas appellat duo poma pulchra, id eſt, alba & rubra, ſive utriusque coloris; nam qui tantum albus eſt, non vocatur pulcher. Ne autem quis nimiam ſibi imaginetur rubedinem, hinc eadem vocat alba, quia ibi non niſi benignitas eſt: Porrò dicitur: *Didicimus: iſta forma vocatur Dies priſtini, dies primi primorum: illi verò qui in Microproſopo vocantur dies ſeculi*. Id eſt. In Macroproſopo dies vocantur priores, & ſuperni: qui autem in Microproſopo, inferiores ſunt & ab Intelligentia, quæ vocatur עולם ſeculum, ſicut dicitur 1. Par. 16, 36. *à ſeculo*, i.e. à Regno, *usq; in ſeculum*, i.e. usq; ad Matrem, quoniam unum eſt ſeculum ſupernum, & alterum eſt ſeculum inferum: & huc pertinet locus Mal. 3. v. 4. & dulceſcet Domino munus Jehudah & Jeruſchalaim ſecundum dies ſeculi, & ſecundum annos antiquos: quorum illi ab his dulceſcunt.

Et ſubjungit: *Et forma decima tertia*, id eſt, Influentia inferior, *comprehendit illas*: i.e. continet formas omnes, & ipſius nomine vocantur dies una. Nam hæc illas in ſe ſuſcipit, & in ipſam omnes fiunt unum. Et hæc eſt dies illa cujus lumen effulgebit tempore futuro, juxta illud Zach. 14. v. 6. *Dies una, quæ nota Domino, nec erit dies, nec nox*. Id eſt, non erit uſus Microproſopi qui eſt metrum diei; multò minus mundus formativus, qui eſt myſterium ſex dierum, & mundus factivus, qui eſt myſterium ſex noctium ad dies iſtos pertinentium.

Ibidem quoque dicitur: *Et didicimus: Illi dies priores omnes formantur in conformatione*

matione barbæ, ut Senior Seniorum, occultus occultorum comprehendatur eis. Hoc est mysterium Capitis ignorati, quod comprehendit Caput non ens, & Macroprosopum sub mysterio occulto, & abscondit mysteria & conformationes eorum & omnia occulta supera & infera in eo occultantur. Sed in Influentia hac omnia continentur. Hinc subjungit: Et in hac comprehenduntur, in hac nimirum influentia à quâ promanant omnia. *Et illo tempore:* id est: tempore Messiæ. *Illa vocatur nomine noto*, per illas tredecim formas Michæ & Mosis. *Ubi dies est, ibi & nox. Non enim est Dies*, id est, Microprosopus, *sine nocte*, id est, sine Uxore sua, sed quia illi tempori Senior præerit; hic solus invenietur. Et quamvis hæc forma contineat omnia, in illa tamē nihil innotescit nisi ipse.

De ea manat oleum in oleum in tredecim partes, &c. versus omnia inferiora, ut luceant. Quæ sunt Pater & Mater, & Microprosopus & Uxor ejus; quia hi non lucent nisi per illuminationem Macroprosopi & tredecim formarum ejus. Quod fit per bona opera inferiorum, quæ constituunt aquas fœmininas, ut formæ istæ deorsum splendeant. Per hunc influxum qui deorsum promanat è cerebro ordinantur tredecim formæ supernæ Barbæ &c.

De hac scriptum est: Ego Dominus &c. Quia scilicet facta est è Regno Adami primi, quod vocatur אֲנִי Ego: Et habet literas אַיִן, sub mysterio Capitis Non entis.

Et scriptum est: *Ipse fecit nos* &c. Nam semen descendit à Cerebro sub mysterio duodecim limitum in duodecim tribus: & abhinc descendunt omnes animæ à duodecim metathesibus Tetragrammati.

Et scriptum est Ps. 139. v. 14. Confitebor tibi, quod נפלאתי *mirè factus sum.* Sub mysterio scaturiginis aquæ viventis è פֶּלֶא seu miserabili superno: quæ sunt literæ אלף Capitis אַיִן non entis; unde descendunt triginta duæ semitæ sapientiæ.

§. 207. Quia autem Caput non ens & Macroprosopus ita sunt unita, ut decem gradus illius lateant intra decem gradus istius; & intra utramque delitescat Basilia quæ ignoratur: adeoque etiam tredecim formæ Macroprosopi plane concurrunt cum tredecim formis Non entis: unde non opus est eas seorsim describere.

§. 208. His ita expositis de Macroprosopo, R. Schimeon porrò dixit ad socios suos: *Nunc disponite vos, & applicate scientiam* vestram ad tradita & nomina, & meditationes, quas à me audivistis, *ad describendum formas Microprosopi; quomodo conformetur, & quomodo vestiatur Conformationibus suis à formis Senis dierum, Sancti Sanctorum, absconditi absconditorum, occultati ab omnibus.* Hîc vocat eum Sanctum Sanctorum respectu Sapientiæ Adami primi, occultatæ in Regno ejus. Sicut enim cùm homo vocem aliquam scribere vult, scripturam primò concipere tenetur mente sua & cerebro: ita hæc Sapientia in actum deducit Regnum hoc Adami primi, ut operari queat. Sed absconditum absconditorum eum vocat, respectu Adami primi occulti, cujus fundamentum absconditum est in Sapientia Adami primi simpliciter ita dicti. Cùm autem nominat occultatū ab omnib. mentem applicat ad filū Infiniti descendens è fundamento vestimenti.

Jam enim obligati estis judicare judicium verum, pulchrum & decorum, & disponere omnes Conformationes quàm accuratissimè. Sensus est hic: quòd Caput Microprosopi con-

conſtitutum ſit è judiciis אמרז veritatis: quoniam nomen אהיה eſt in Matre; quod nomen, cujus numerus eſt 21, in ſe ductum efficit numerum vocis אמרז id eſt, 441: in antitheſin judiciorum partis adverſæ, quæ vocatur perverſio judicii. Judicium autem hoc vocat pulchrum & decorum, quia in eo eſt miſericordia & judicium, id eſt, album & rubrum, in quibus conſiſtit pulchritudo hominis: quod ita non eſt in Macroproſopo, in quo prævalet albedo.

Conformationes autem Microproſopi formantur à formis Macroproſopi, & membra ejus huc illuc extenduntur. Id eſt: in omnes partes ejus, ſic alibi dicitur in hac Idra: *Cùm conſtituiſſet ornatum inducere ornatui ſuo:* Ubi per ornatum intelligitur veſtis, qua contegitur id quod occultandum eſt. Nam Microproſopus eſt veſtimentum ſecundum: Quo etiam tendit, cum inquit: *donec Caput album Senior Seniorum indueretur veſte ſuâ*; id eſt, Microproſopo. Sic alibi dicit idem textus: וייצר יי אלהים את האדם & formavit Dominus Deus hominem; duobus Judin, perfecit formam in forma: quod denotatur phraſi: & formavit. Nam Microproſopus eſt veſtis Senioris, qui eidem immittit lumina ſua ut operetur operationes ſuas. Reſpectu Senioris Sanctiſſimi igitur, qui eſt Nomen Tetragrammaton, Microproſopus vocatur אלהים: quia ille eſt miſericordia abſoluta; in Microproſopo autem lumina ejus habent naturam ſeveritatum reſpectu Senioris. Quamvis in Microproſopo eadem lumina ſint miſericordia, reſpectu luminum Regni & trium mundorum inferiorum.

Mox paulò infra pergit Idra: *Cùm in mentem veniret Capiti albo ornatum inducere ornatui ſuo:* id eſt veſtem veſti; quia manifeſtatio parit contemtum. *Formavit, & paravit & produxit è Lumine intenſiſſimo radiante è nigredine, ſcintillam quandam: in quam ſufflavit, & conſtituta eſt. Iterumq; in mentem ipſi venit, & hæc extendebatur in trecenta & ſeptuaginta latera; & ſcintilla ſubſtitit, & expectavit, donec procederet aër ſubtiliſſimus, qui circumvolutus eſt, & extenſus; unde prodiit cranium quoddam durum in quatuor latera. Et in illum aërem ſubtiliſſimum hauſta eſt ſcintilla illa, inq; eo comprehenſa & incluſa fuit. Itane? occultata eſt, inquam. Et propterea cranium hoc extenſum fuit in latera ſua. Et aër iſte eſt occultum occultorum Senis dierum, in ſpiritu qui abſconditus eſt* &c. Senſus eſt hic: quod omnes Conformationes Microproſopi factæ ſint à Capite hoc albo; i.e. à Macroproſopo. Hic igitur cùm vellet diſponere formas capitis ejus, ut faceret tegumentum & veſtem ſupra veſtem ſuam priorem; conſtituebat & producebat ſcintillam unicam è ſphæra ſeveritatum, quæ vocatur בוצינא דקרדינותא Lux intenſiſſima è nigredine eradians. Hæc eſt ſcintilla Ignis, è qua deinde generata eſt nigredo in fundo aheni. Id eſt deſcendebant מנצפך ſeu literæ duplices; quæ eſt ſcintilla ſeveritatum, è cujus quinque literis generatum eſt nomen אלהים. Et hæc eſt ſcintilla illa è qua generata fuit nigredo capillorum Cranii Microproſopici: & triginta duo nomina אלהים, quæ in Cranio: & trecenta & viginti judicia; & omnia reliqua nomina Elohim abinde prodierunt. Et hæc eſt illa, quæ literam א Capitis אין diſcidit in duas partes, ut exinde reſultarent bina יו, ad conſtituendum numerum Nominum Elohim: quæ in Seniore quidem mitigata ſunt, ſed cū deſcendunt, in Microproſopo operationes ſuas operantur. Sed cum illis deſcendebat nomen אל ad dextram & ad ſiniſtram fronti Macroproſopi, cujus ple-

plenitudines efficiunt 370.lumina; cujus numeri mentio fit in textu propoſito. Sic quoque cum illis deſcendit plenitudo Tetragrammati סג ex Intelligentia, quæ Ipſa eſt Macroproſopus. Quicquid autem è ſummis deſcendit, in ſe habuit myſterium decadis ſive literæ Jod. Numerus igitur 37. (i.e. plenitudo Tetragrammati סג) decies ſumtus efficit 370 Lumina, ad ſupprimenda judicia cum Jiſraelitæ faciunt voluntatem Domini. Et à nomine סג, id eſt, Intelligentiâ judicia exſuſcitantur. Singula igitur Nomina hæc ſua producebant judicia, & extendebant Cranium in quatuor latera. Et hoc ipſum eſt quod textus dicit: Scintilla illa, quæ deſcenderat ſub myſterio infantiæ extendebatur in 370. latera. Et ſcintilla ſtabat & expectabat donec cum ipſa exiret aer ſubtiliſſimus, qui deſcendit ex aëre illo intra cerebrum contento, unde fit ros & cerebrum Microproſopi; ut ſcilicet ille intra cranium includi poſſet. Verùm enimverò illa in eo non eſt comprehenſa: Nam aër ille ſubtilis ſubſtitit ad latus dextrum; & ignis iſte conſtitit ad latus ſiniſtrum: plenitudo enim Nominis אלהים Jodata, cum numero integri efficit numerum אש id eſt Ignis. Et ſic etiam Nomen מצפצ id eſt Tetragrammaton Alphabethi inverſi, cum numero integri habet numerum אש, id eſt 301. Non miſcebantur ergo album & rubrum, quæ ſunt miſericordia & judicium, quæ vocantur Aër ſubtilis, qui ad dextram; & ignis ſubtilis, qui ad ſiniſtram. Unde in textu dicitur: Itane putas incluſam? Non enim hîc, ut in Macroproſopo ſe res habet, ubi ſiniſtri nihil: ſed hîc revera ſeparantur in dextrum & ſiniſtrum, tam capilli quam ros. Unde textus: *In hoc cranio ignis extenditur in latus unum; & aer ſubtilis conſiſtit ſuper eo, in latere altero; ita ut ignis ille ſubtilis in alio latere ſit. Quid Ignis hoc loco ſibi vult? Nimirum non eſt Ignis: ſed ſplendor ille luminoſus comprehenſus in aere ſubtili fulget in ducentos & ſeptuaginta mundos: & judicium ab illo derivatur. Et propterea cranium hoc vocatur durum.* Per ducentos hos & ſeptuaginta mundos intelligitur myſterium literarum duplicium מנצפך, quarum numerus eſt 280. A quo ſi ſubtrahas dextrum & ſiniſtrum, id eſt literas iſtas bis ſumtas qui efficiunt decem; reſultat numerus 270. juxta vocem רע malum. Cujus radix relinquitur ſupra, nempe bonum, quod ſunt benignitates ejus: quod eſt myſterium Microproſopi, qui vocatur arbor Cognitionis boni & mali, quod malū ſunt ſeveritates ejus: & quia ab eo ſuctionem habent cortices externi, nimirum à nominibus infantiæ ejus. Hinc מנצפך ſeu literas finales appellat lumen hoc intenſum, quod comprehenditur in aëre ſubtili deſcendente à membrana aëris: quam lucere dicit in ducentos & ſeptuaginta mundos prodeuntes è cranio Microproſopi, & extenſos in mundum Creationis, ubi magis prodeunt iſti 270 mundi: qui mitigantur à decem Tetragrammatis, quæ efficiunt 260, & cum decade omnium 270. Et hic eſt ſenſus verborum propoſitorum; ſed Lux intenſa, quæ comprehendebatur in aere ſubtili, hoc eſt myſterium decem horum Tetragrammatorum, quæ deſcendebant comprehenſa in ſcintilla prodeunte è Lumine illo intenſo literarum מנצפך, quæ deſcendebant cum diſcrimine dextri & ſiniſtri: fulgebat in ducentos & ſeptuaginta mundos. (Quamvis hîc etiam intelligi queant viginti ſeptem literæ unà cum finalibus, ſcilicet per decadem multiplicatæ.)

Et pergit textus: *Et judicium ex parte ejus invenitur*, ſicut notum eſt, quod hæc ſit ſcintilla illa, è qua oritur nigredo omnium turmarum filiorum Dei.

Et propterea hoc cranium vocatur durum, & ex hoc cranio influxum accipiunt multa millia millium & myriades myriadum. Et ex iſta vi judiciorum deinde procedunt Lumina ſuperflua, & penetrant cranium, & ſupra illud conſiſtunt. Et hoc cranium rotundum eſt: ſed quando illuminatio accedit è formis Macroproſopi, hoc ipſum ſtatim fit Macroproſopicum, ita ut longam faciem accipiat, quò ſplendere queat deorſum ad dealbanda judicia ſua & Uxoris ſuæ, quorum numerus eſt תמר 640 id eſt, 320 ipſius propria, & 320 Uxoris ejus. Quem numerū etiam habet vox שמש Sol, cum ſcilicet dulceſcunt per fundamentum, quod vocatur שמש. Non habet autem longam faciem Microproſopus, niſi cum Cranium Senis radios demittit in cranium ejus, quod eſt myſterium prolongatæ faciei Senioris, quæ extenditur in trecentas & ſeptuaginta myriades mundorum: nam iſta extenſio vocatur longitudo faciei, & fit è nomine אל ad dextram & ſiniſtram frontis conſtituto, quorum numerus aſſurgit in 370 Lumina, quæ extenduntur in Microproſopum, & prolongant faciem ejus: Quamvis ipſe nonniſi 221 lumina retineat ex illis 370, juxta numerum vocis ארך: & Regno transmittat 150 lumina ad inſtituendam faciem illius. Et hoc eſt, quod in Idra dicitur: Cùm facies Macroproſopi reſpicit faciem Microproſopi, prolongatur facies iſtius, & vocatur ארך אפים longam faciem habens, ſive longanimus.

§. 209. Pars ſecunda Capitis Microproſopi eſt Ros candidus & rubicundus, reconditus intra Cranium ipſius, & hic non ſimilis eſt rori Senis Sanctiſſimi, qui vocatur Ros cryſtallinus, quoniam confit è benignitatibus & ſeveritatibus quotidiè deſtillantibus, unde ex natura benignitatis candidus eſt & ex natura ſeveritatis rubicundus. Singulis igitur diebus de cranio Capitis albi Senioris ros deſtillat intra Cranium Microproſopi, ut iſtud rore impleat, omnesque mundos vivificet: hinc in Idra magna dicitur: In Cranio Macroproſopi quotidiè reſident tredecies mille myriades mundorum, &c. Id eſt: tredecim flumina Balſami puriſſimi, qui in mundo Creationis emanant è tribus illis Tetragrammatis, quæ in Capite albo, quæ cum originali efficiunt tredecim literas: & ex illis extenduntur tredecim formæ barbæ ejus. Et hæc Lumina ſunt ſuperflua, quæ in Cerebro ſubſiſtere non poſſunt, ſed extenduntur in pilos barbæ ejus.

Et ſic de Cranio Microproſopi dicitur in Idra magna: *In Cranio hoc reſident novies mille myriades mundorum, qui accipiunt ab eo, & fulciuntur ſuper eo*: Id eſt: influxum accipiunt, & ſuſtentationem habent ab influentia ejus, quò vivere poſſint. Et quia in ipſo novem tantum ſunt formæ: hinc dicitur, quòd è Cranio ejus prodeant novies mille myriades mundorum, id eſt, lumina ſuperflua, quibus ipſe non opus habet ad vitam propriam. Hoc omne autem fit in Syſtemate Creativo, quod dilatentur in myſterium mundorum. Et quia in Microproſopo dividuntur in dextrum & ſiniſtrum, hinc duplex quoque ipſorum erit operatio futuro tempore Meſſiano, ubi in Reſurrectione mortuorum quidam reſurgent ad vitam æternam, & quidam ad opprobrium æternum.

Et pergit textus de Macroproſopo: *Et ex illo cranio Capitis albi deſtillat ros in hunc,*

qui

qui extra eſt, id eſt in Microproſopum, qui extra formas barbæ conſiſtit. *Et ex illo rore, qui ſplendet è capite iſtius qui extra eſt, exſuſcitabuntur mortui in mundo venturo: ſicut ſcriptum eſt* Cant. 5. v. 5. *Caput meum repletur rore. Non ſcriptum eſt* מלאתי *plenum eſt*, quaſi à ſe ipſo repleretur, & non à luminibus ſupernis, id eſt, à Rore Senioris. *Sed* נמלא *repletur* ab illo capite albo. *Et alibi ſcriptum eſt Jeſch. 26. v. 19. Quoniam Ros luminum ros tuus.* Ubi ſenſus eſt, quod ros Microproſopi compoſitus ſit è duobus luminibus, nimirum è rore Senioris, & Microproſopi. Et in eo ſunt 613. lumina, juxta numerum vocis אורות lumina. Hinc etiam dicitur: Qui ſtudium Legis tractat, hunc Ros Legis viviſicat: &c. Hinc textus dicit: *per Lumina intelligitur* (ſimul) *lumen albedinis ſenioris. Et ab illo rore conſervantur ſancti superni. Et hoc eſt Manna quod molunt pro juſtis in mundo venturo. Et ros ille deſtillat in agrum pomorum ſanctorum*: quæ eſt Rachel mundi creativi. *Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Exod. 16. v. 14. Et aſcendit cubatio roris: & ecce ſuper facie deſerti tenue rotundum, ſicut pruina ſuper terram.* Ubi intelligitur Baſilia, quæ vocatur Terra: & eſt Regnum mundi creativi. Et influentia hæc purificabat immunditiem deſerti magni & terribilis. Et ex hinc intelligebant & comprehendere poterant myſteria & arcana Legis &c. *Et color hujus roris erat albus, ad inſtar lapidis cryſtalli, cujus aſpectus omnes colores in ſe habet: & hoc eſt quod ſcribitur Num. 11. v. 7. & ſpecies ejus, ſicut ſpecies cryſtalli.*

Eodem modo de hoc dicitur in Idra parva fol. 142. col. 3. *In hoc cranium deſtillat ros de capite albo: & iſte ros duos in ſe habet colores: Et ab illo cibatur ager pomorum ſanctorum. Et ex iſto rore cranii hujus molitur Manna pro Juſtis in mundo venturo. Et per illum mortui viviſicabuntur. Nec amplius decidet Manna ab iſto rore, præter illud tempus quo Jiſraëlitæ peregrinabantur in deſerto, eosq́ cibabat Senex omnium, ex illo loco, qui deinde non amplius inveniebatur. Hinc ſcriptum eſt: Exod. 16. v. 4. Ecce pluam vobis panem de cœlo.* id eſt, à Microproſopo qui vocatur cœlum: quamvis etiam reſpectus ſit ad Pulchritudinem Capitis ignorati, quæ etiam vocatur שמים cœlum. *Et ſcriptum eſt: Gen. 27. v. 27. & dabit tibi Deus de rore cœli.* Triginta duo enim Nomina Elohim, quæ occurrunt in hiſtoria Creationis: (& repræſentantur per bina illa יִ literę אֵ in medio ſiſſæ, Capitis אַיִן) cum ſeptem formis ejus efficiunt 39. lumina, quæ ſunt טַל ros ille, qui deſcendit, & de quo Idra loquitur, quòd ros deſcendat in Microproſopum, dicentem ad uxorem ſuam: Cant. 5. v. 2. Aperi mihi ſoror mea, &c. quia caput meum repletum eſt rore, & cincinni mei guttis noctis. Id eſt, pro te ſtatutis: quia Baſilia vocatur Nox. Nam & hæc cibatur rore hoc, donec ex illo fiant pro ipſa quatuor Tetragrammata עב. סג. מה. בן, quæ habent 39. literas; & hic eſt ros Baſiliæ. De rore autem priore deſcendat Manna è cœlo pro Jiſraëlitis, & quidem illo ſaltem tempore, nec poſtea amplius. Sed tempore reſurrectionis mortuorum manifeſtabitur ros ille ut priùs. Et pergit eadem Idra parva ibidem:

De alio tempore traditum eſt: quod alimenta hominis difficultatem pariant coram Deo ſanctiſſimo qui benedictus ſit. Id eſt, Microproſopo. Vel potius, quia non dicit, difficultatem pariunt DEO; ſed potius, coram DEO ſanctiſſimo; id eſt illi, qui coram DEO

ſanctiſſimo adſtat & miniſtrat, qui eſt Metatron Princeps mundi, qui diſtribuit alimenta ad mandatum Dei ſanctiſſimi benedicti, omnibus qui in mundum veniunt. Et ipſe eſt Caput & Pater conſiſtorii inter Synedriales illos 71. qui conſident in palatio Meriti. Hinc dicit: *Et propterea liberi, vita & alimenta non a merito dependent, ſed ab Influentia. Omnia dependent ab hac influentia ſicut poſuimus.* Et huc pertinet dictum illud; Qui dat panem omni carni; quoniam in ſeculum benignitas ejus: Ubi vox חסדו i. e. benignitas ejus eundem numerũ habet, qui eſt in voce מזלא Influentia; i. e. 78. qui numerus quoq; extat in voce לחם panis. Eſtque benignitas magna roris ſuperni, qui deſcendit per influentias imminentes capiti Microproſopi; unde Manna deſcendebat pro Jiſraëlitis. Quale adhuc quotidie deſcendit pro Juſtis; quod eſt מן illud, id eſt duæ literæ primæ è quinque duplicibus מנצפך, ut ſupra dictum eſt. Molæ autem iſtæ ſunt in Palatio Amoris, ubi molitur manna pro Juſtis per Benignitatem & Severitatem proximè ſuperiorem. Nam Palatium Amoris eſt in Pulchritudine, quæ eſt pars molæ interna, quæ temperat judicium cum benignitate, ut convertatur in miſericordiam, quo exerceatur vindicta erga gentes & exhibeatur gratia Jiſraëlitis. Quinam autem ſunt illi, qui manna molunt? Nimirũ illi, qui dolores ſuſtinẽt pro Deo & gloria ejus, quod hęc expulſa ſit de loco ſuo: &c.

§. 210. Ex hoc rore, qui in Microproſopo, cui competit nomen Capitis Albi, ſemper aliquid deſtillat in Cranium Microproſopi, quod habet tres cavitates, quæ ab illo replentur. Unde de hoc Cranio Microproſopi in Idra magna porro habentur ſequentia. *In hoc cranium deſtillat ros è capite albo, quod eo ſemper plenum eſt: & ab illo rore vivificabuntur mortui. Et iſte ros in ſe habet duos Colores: ex parte capitis albi, Albedo in eo eſt, quæ omne album in ſe continet: Sed quando reſidet in iſto capite Microproſopi, apparet in eo rubeus. Sicut ſe habet cryſtallus, quæ alba quidem eſt, ſed ita tamen, ut color ruber eodem modo in ipſa appareat, ut color albus.* Sed in Microproſopo color ruber realis eſt: unde dicitur: *color ruber in ipſo videtur ut color albus*, & operabitur operationẽ ſuam in revivificatione mortuorum. Unde ibidem textus pergit: *Et propterea ſcriptum eſt Dan. 12 v. 2. Multi, qui dormiunt in terra pulveris, expergiſcentur; hi ad vitam ſeculi, & illi ad opprobrium & contemtum ſeculi. Nimirum* juſti *ad vitam æternam, quia digni ſunt illa albedine, quæ provenit a parte Senis dierum Macroproſopi: &* impii *ad opprobrium æternum, quia digni ſunt illô rubore Microproſopi, & omnia includuntur in hoc rore. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Jeſ. 26. v. 19. Quia ros luminum ros tuus. Ubi duo ſunt*, ros nimirum albus & candidus atque fulgens præ nimio candore: & ros rubeus. Vel etiam duo ſunt, unus ex parte Macroproſopi; & alter ex parte Microproſopi.

Et ros ille, qui deſtillat, deſtillat quotidie in agrum pomorum; id eſt, in regnum *colore albô & rubrô. Hoc Cranium fulget duobus coloribus verſus hoc latus & verſus illud latus*; prout etiam dicetur de capillis. Et ſic benignitates & ſeveritates deſcendunt è Capite albo in Microproſopum per Victoriam, Gloriam & Fundamentum Patris & Matris: Quæ ſunt duæ Coronæ, quas Microproſopus adipiſcitur à Patre & Matre.

Hic repetendum eſt, quod Intelligentia fiſſa è ſeptuaginta illis myriadibus literarum acceperit unam & viginti myriades, juxta numerum vocis אהיה Macroproſo-

pi,qui est Intelligentia,in quo sunt ter septem,quę per decem multiplicata efficiunt ter septuaginta pro tribus Capitibus.Hinc ex illis septuaginta myriadibus adhuc restabant 49. myriades literarum,ex quibus construenda erat Persona Microprosopi,qui constat è septenario Numerationum : septies autem septem sunt 49. Et hæ sunt 49 portæ Intelligentiæ;quarum quinquagesima est ipsa Intelligentia.Et sunt de Luminibus Tebunæ,quæ vestiunt Microprosopum usque ad umbilicum ejus, ita ut post finem personæ Matris Binah, quæ est supra Microprosopum, sequantur portæ Tebunæ, quæ sunt quinque Numerationes fundamentales constantes è decade: unde 50 : & vocantur Portæ Intelligentiæ,quia sunt finis ipsius Intelligentiæ,& sunt in cavitate secunda Cerebri Microprosopi,ut infrà dicetur. Et hæ sunt 49.portæ Intelligentiæ,quæ manifestatæ fuerunt Moysi; quoniam Microprosopus prodit ab Intelligentia.Et sic in Persona Tebunæ seu Intelligentiæ specialis sunt tria nomina אהיה; nimirum Jodatum & Alephatum,& Heatum, in quibus sunt quinque Jodin, unde prodit numerus 50. Jam verò sicut in Microprosopo bina sunt, judicia nempe & miserationes, prout & in Idra magna dicitur; quod à capillis, qui dividuntur in partem dexteram & sinistram communicationem habeant puri & impuri,ita 49 bis sumta efficiunt 98 juta vocem צח candidus & rubeus. Et ita se habet ros iste, qui candidus & rubeus est in Microprosopo.Cùm autem ex 21 myriadibus fierent tria Capita,cum istis jungebantur 18 mille myriades,unde fiunt 39 myriades, juxta vocem טל. Sic in Corona Microprosopi insculptum est nomen כוזו, cujus numerus est 39. Et sicut ros ille dicitur ros luminum, i. e. partim Microprosopi,partim Senioris: ita dividitur in tres guttas.Nam ros Senioris provenit à tribus Capitibus,quę singula portionem suam contribuunt ad rorem istum. Et sic etiam in Microprosopo sunt tres cavitates Cerebri & Cranii,nempe Sapientia,Intelligentia,& Cognitio.Nam tres illæ partes, quæ prodeunt è Victoria,Gloria & Fundamento Matris,intra Cranium Microprosopi in illo efficiunt tria hæc cava Cranii.In quorum uno , quod est Sapientia sunt triginta duæ semitæ Sapientiæ,quæ sunt triginta duo Nomina אלהים historiæ Creationis: & exhinc prodeunt 320 judicia. Et in cavitate secunda sunt quinquaginta portę Intelligentiæ;quinquaginta dies Legis; quinquaginta millia generationum,&c. Quæ pertinent ad Intelligentiam. Et cavitas tertia est mysterium Cognitionis,quæ distribuitur in totum corpus Microprosopi,ut benignitates & severitates, cui tribuuntur conclavia & exedræ luminis. Ubi notetur, quod literæ vocis חדר conclave, denotent tria hæc חסד דין רחמים i. e. Benignitatem,Severitatem,& Misericordiam.Et tres illæ guttæ sunt in tribus his cavitatibus cranii,& continentur in tribus illis Tetragrammatis: Dominus regnavit; Dominus regnat; Dominus regnabit in seculum & sempiternum. Quæ tria Tetragrammata efficiunt bis 39 juxta vocem טל i. e. ros. Nomen igitur כוזו, cujus numerus est טל sive ros, quod semper pertinet ad Cognitionem,semper destillat in Cognitionem hanc rorem crystallinum è capite albo.

§.211.Ratio autem,quare in Microprosopo sint tres cavitates;hinc petitur:quod in Sohar Microprosopus habere dicatur duo Cerebra,& duas Coronas acceptas à Patre & Matre.Cerebra ergò sunt duo,nempe gutta Cerebri Patris est benignitas, & gutta Cerebri Matris est Severitas,quæ cum duabus Coronis efficiunt quatuor. Cum autem conti-

nentur in Victoria Gloria & Fundamento Matris, i. e. in Persona Tebunæ, quæ ista introducit in Microprosopum, fiunt tria, Sapientia, Intelligentia, & Cognitio.

Nam Cognitio continet duas Coronas, quæ sunt decem Tetragrammata: quinque Tetragrammata Benignitatum: & quinque Tetragrammata severitatum: præter quæ adhuc continet duo Cerebra, Sapientiam scilicet & Intelligentiam. Et de his in Idra parva fol. 142. col. 3. hæc traduntur: *In cavitate Cranii fulgent tria Lumina: & quamvis dicat tria, quatuor tamen sunt: i. e. duo Cerebra, & duæ Coronæ, sicut diximus, quod iste accipiat hæreditatem Patris sui & Matris suæ.* Nam Pater & Mater continent illa lumina, & deinde è Victoria, Gloria & Fundamento eorum intrant in Caput Microprosopi; & dividuntur in tres partes, quæ sunt Sapientia; Intelligentia & Cognitio. Hinc porrò sequitur. *Tria ergò sunt, & duo, quæ in illis occultantur: quæ omnia vinciuntur circa Caput ejus.* Nam Cerebra dividuntur in tres partes; quæ sunt Sapientia, Intelligentia & Cognitio. Et deinde in capite primogeniti hujus discernitur portio duplex: id est, in cognitione ejus benignitates statuuntur separatim, & separatim quoque severitates. Nam cùm descendunt in corpus Microprosopi, nonnisi bipartiuntur, in benignitates nempe & severitates.

Et sunt phylacteria capitis, quatenus scilicet ascendendo quasi per lucem reflexam caput ambiunt.

Tandem autem uniuntur in diademate ejus, & splendent, & intrant in tres cavitates Cranii: Ubi sunt Sapientia, Intelligentia, Cognitio: *& singulæ procedunt in latus suum:* unum in latus dexterum; alterum in latus sinistrum; & tertium in locum medium, sicut locantur Victoria, Gloria & Fundamentum eorum. *Et extenduntur per totum corpus, adeoque uniuntur in duo Cerebra, & Cerebrum tertium eadem comprehendit.* Ubi intelligitur Cognitio, quæ in se comprehendit illa lumina, non tantùm Sapientiæ & Intelligentiæ, sed & in specie lumina è fundamento Matris.

Et sic partem habet in hoc latere, nempe benignitatum; *& in illo latere* sinistro nempe, & severitatum. *Et extenditur* per totum corpus: *& ex eo fiunt duo colores simul juncti: & lucet facies ejus* in albo & rubro: *& testatur de Patre & Matre*, quod sit filius illorum, postquam nempe accepit hæreditatem ab illis duplicem. Sicut enim de Josepho & Isaaco dicitur, quòd è facie illorum cognosci potuerit, illum fuisse Jacobi, & hunc Abrahami filium: ita Cognitio hæc testimonia habet duorum istorum colorum, albi nimirum & rubri, quę sunt benignitates, & severitates: ita ut è דעת Cognitio fiat עדות testimonium sicut dicitur יי׳ אל דעות DEUS Cognitionum est Tetragrammaton. Ubi in voce דעת vera est metathesis vocis עדות. Unde textus ait; *Et testantur de Patre & Matre colores faciei ejus: & hæc vocatur* דעת בעדות *Cognitio è testimonio*, quod est fundamentum. *Et huc pertinet locus* 1. *Sam.* 2. *v.* 3: *Quia Deus cognitionum est Tetragrammaton.* Ubi Microprosopo tribuuntur Cognitiones in plurali: quia in eo est fundamentum Patris & Matris; & in eo sunt benignitates & severitates. Itemq; in Patre duæ sunt species cognitionis; una nempe in Patre ipso; & altera in Jisraële sene: & sic alia in Matre, alia in Intelligentia speciali: item alia in puero Jisraele: & alia in Jacobo, quæ sunt cognitiones multæ.

Et quia in Cognitione Microprosopi *sunt duo colores*, benignitas & judicium; *hinc ipsi tribuuntur operationes*, ut locare queat vel ad sinistram vel ad dextram, adeoq; exercere vel

vel benignitatem, vel justitiam. *Sed Seni Sanctissimo non tribuuntur* actiones plures: quia in Sene nonnisi benignitas est & misericordia, nec ullum judicium. *Quam ob causam ista tribuuntur huic? quia heres fit duarum portionum. Et scriptum est Ps.18.v.26. Cum benigno benignus eris, cum viro perfecto perfectus eris: cum mundo eris mundus; & cum perverso perversus videberis. Adeoque rectè huc applicuerunt socii id quod scriptum est Gen.29.v.12. Et nunciavit Jacob Racheli, quod frater Patris ejus esset, & quod filius Ribcah esset: ubi non scribitur, quod filius Jizchak esset. Et cuncta hæc indicium sunt Sapientiæ. Et propterea vocatur perfectus & omnibus*, sicut sciptum est Gen. 33,18. Et Jacob veniebat incolumis: quia in ipso duæ sunt portiones, judicium & misericordia, quæ non sunt in Seniore illo, quippe cui soli benignitas competit.

Et hinc apparet veritas. Si enim in homine est bonum & malum: id est, si habet intellectum & scientiam, ut discernere queat bonum à malo, & ille bonum eligit, necesse est, quod veram fidem custodiat in corde suo, sicut scriptum est Eccl.8,5. Custodiens præceptum non cognoscit rem malam; quia nihil mali ascendit in cogitationem ejus. Quod ita se non habet in Seniore illo, qui totus bonus, & cujus natura est bonitas: unde tantummodo benefacere potest, adeoq; non exercet actus amoris & fidei. Hinc Microprosopus vocatur Deus fidelis. *Et propterea scriptum est:* ויגד *Et indicabat Jacob: quæ est phrasis occulti quippiam subinnuendi; & non scriptum est* ויאמר *Et dixit. Hi colores extenduntur per totum corpus* Microprosopi, ut in ipso sit dextrum & sinistrum, juxta formam literæ ש, in qua est dexterum & sinistrum unà cum linea media. *Et corpus compositum est ex illis*, i.e: benignitates & severitates sunt ipsa essentia corporis Microprosopi: & hæc est vita, & natura, & unio ejus; quoniam membra ejus: revera fiunt è benignitatibus & severitatibus.

Sed Seniori Sanctissimo abscondito præ omnibus occultis, non tribuuntur nec conveniunt, scilicet isti colores, quia ipse tantùm benignitas est: nam ille totus univocus reperitur, & vita pro omnibus, & ab eo nullatenus dependet judicium. Sed huic, i.e. Microprosopo, *meritò ista tribuuntur*, nimirum actiones diversæ, sicut dicitur Jer.32.v.19: Magnus consiliô & multus actione: quia oculi tui aperti sunt super omnes vias filiorum hominum, &c. Nimirum ad affligendum illos, vel ad benefaciendum illis secundum viam suam.

§.212. In Idra magna autem fol.59.col.4. de his ita differitur: *In cavitatibus cranii tria inveniuntur cava, in quibus locatur cerebrum; & membrana tenuis insternitur illi*, quæ à rore hoc ita disponitur, ut non possit esse clausa, sicut membrana aëris in Sene dierum, quæ tenax admodum est, & cerebrum includit, ut non possit deorsum eniti nisi guttis parvulis. Membrana ergò hæc dura est, prout in Sene annoso, ita ut rorem hunc, quam optimè queat cohibere. Sed ros Microprosopi residet in membrana tenui, qualis est in puero parvo, & facilè destillare & influxum præbere potest inferioribus: unde nec clausa est, nec dura ut in Macroprosopo. Hinc in Idra dicitur: *Membrana tenuis eidem insternitur, & non membrana dura undiq; clausa, qualis est Senis dierum, Et propterea hoc Cerebrum extenditur, & lucet in triginta duas semitas.* Id est: quia menynx hæc non est clausa in Microprosopo: hinc abinde prodeunt triginta duo nomina אלהים quæ sunt judicia, & extenduntur in 320 judicia ejus, & 325 judicia Uxoris ejus, sicut alibi dicitur in hac Idra: Judicia masculi sunt 320, & Uxoris ejus 325. Unde patet, quod quinque judiciis

deciis fœmina masculum superet. Et hæc proveniunt è radice quinque severitatum, è quibus illa construitur; quæ sunt quinque literæ duplices מנצפך. Adde quod ipsa quoque sit He ultimum Tetragrammati, quæ est nota quinarii. Dicuntur autem semitæ: quia à Patre veniunt triginta duæ hæ semitæ Sapientiæ: nam fundamentum Patris vocatur semita.

Hoc ipsum innuitur dictô illô Gen.2.v.7. Et fluvius exiit ex Eden, i.e. è Patre: & fluvius ille est semita fundamenti Patris. Per fluvium autem intelligitur fundamentum Matris, quod exit a Sapientia, i. e. Patre per fundamentum ejus: quoniam isti sunt duo socii, qui in æternum non separantur, sed in perpetua sunt copula. Idem ergo est, acsi diceretur: ille fluvius egreditur, qui unitus est cum Eden, quia masculus fœminam complectitur unione fortissima. Cùm autem dicitur: ad rigandum hortum, intelligitur Microprosopus. Adeoque hîc intelligitur immanatio triginta duorum nominum אלהים per fluvium, qui est Intelligentia.

Et didicimus. In tribus cavitatibus Cranii cerebrum continetur. Ex uno cavo cerebri prorumpit scaturigo quædam in quatuor latera: & ex illo cerebro, quod in isto cavo continetur, egrediuntur triginta duæ semitæ pro Spiritibus Sapientiæ. Et hoc est Cerebrum Sapientiæ Microprosopi, quod in dextro Cranii ejus latere continetur.

E Cavitate secunda prorumpit & diffunditur scaturigo quædam alia, & aperiuntur quinquaginta portæ, &c. Hæc omnia proveniunt ab Intelligentia Microprosopi in Cranio hoc contenta. Et istæ sunt animæ novæ, quæ producendæ sunt tempore libertatis, & mundus animarum, quæ venient ab Intelligentia. Et quas pro beneplacito suo prius restituet quàm animas veteres. De ipso autem numero suprà plurima jam dicta sunt.

E cavitate tertia exeunt millies mille conclavia & exedræ, in quibus continetur Cognitio vel scientia, inque iis habitat. Hîc intelligitur cognitio Microprosopi, quæ annonam distribuit per totam terram ad instar Josephi, quoniam fundamentum Matris eòusque pertingit, & ex eo construitur cognitio; hinc ista influentiam distribuit per omnia membra, nimirum benignitates & severitates. Hinc de conclavibus dicit juxta literas initiales vocis חדר, de quibus supra. Dicit autem: Conclavia esse millia millium, quæ sunt tria millia: & respiciuntur tria nomina אלהים, quod nomen in plenitudine sua retrogradiendo scriptum efficit mille, hoc modo: אלף׳ אלף למד׳ אלף למד הה׳ אלף למד הה יוד׳ אלף למד הה יוד מם suntque tria nomina אלהים respectu trium graduum Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis Microprosopi, qui omnes continentur in Cognitione unde exurgunt mille & millia.

Et hoc cavum mediô situ interjacet inter duas cavitates reliquas. Id est: Cognitio inter Sapientiam & Intelligentiam sita est mediô locô, adeoque tàm à dextris, quàm à sinistris repletur influxu pro conclavibus illis, juxta illud Proverb. 24.v.4 & omnia membra Microprosopi extenduntur ab illis Benignitatibus & Severitatibus, quæ è supernis descendunt, ut suprà jam dictum est.

§.213. De Membrana autem Microprosopi Idra magna sic loquitur f.61.c.4. *In Cavitate cranii est membrana aëris (instar pellucida) Sapientiæ superna occultata, quæ non desinit, &*

non invenitur nec aperitur. Et hæc membrana inſternitur cerebro ſapientiæ hujus occultatæ : Et propterea contegitur Sapientia hæc occultata, quia non aperitur illa membrana. Et illud cerebrum, quod eſt Sapientia hæc occulta, quieſcit & tranquilla reſidet in loco ſuo a judiciis ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis. Ubi per fæces, ut jam dictum alibi, intelliguntur judicia, quæ hîc tranquilla ſunt & quieta. Et hoc eſt, quod dicunt: *Senis ſcientia clauſa eſt, & cerebrum ejus clauſum & tranquillum,* ne ſcilicet prodeant judicia, & multiplicentur per decades : prout egrediuntur & extenduntur, ſi incluſa non ſint. Id eſt: literæ eorum impediuntur, ne multiplicentur in plenitudinibus ſuis : quia tunc robur acquirunt, ut influxum ab illis habeant Dii alieni.

Et illa membrana aperturam habet in Microproſopo : & propterea cerebrum ejus extenditur, & exit in triginta duas ſemitas. Quod innuitur his verbis Gen. 2. v. 5. Et fluvius egreditur ex Eden, Quam ob cauſam, quia membrana aperta eſt, & non toti cerebro inſternitur : nihilominus membrana aperta eſt infrà in Microproſopo, ut produci queat plenitudo judiciorum eorumque multiplicatio per decades : ſicut è triginta duabus ſemitis Sapientiæ, quæ ſunt in Patre decem dicta, i. e. decem ejus numerationes, & viginti duæ literæ Legis, in Microproſopo revera fiunt triginta duo nomina אלהים, & ex his 32. Elohim fiunt 320. judicia ipſius, & 325. judicia uxoris ejus. Sicut de illa ſcribit R. Schimeon ben Jochai, quod ante ſuſceptum maſculum vocetur נער puella, cujus numerus 320. quæ ſunt judicia perfectiſſima ; poſthac autem vocetur נערה i. e. 325, ut pateat, judicia illius jam eſſe mitigata per quinque Alephin nominis אדני, quoniam hoc nomen quinquies ſumtum efficit 325, ſicut vox דין judicium è literis אדני quinquies ſumta efficit 320.

Hîc obiter notandum, in Microproſopo numerationes ejus ſeptem quidem conſtare è decade, unde 70, ſed in Macroproſopo unus dies eſt mille anni, nam vox שנה i. e. annus, eundem habet numerum, quem vox ספירה i. e. Numeratio. Hinc in Idra omnia lumina deſcendentia à Macroproſopo in Microproſopum & Uxorem ejus deſcribuntur per millena millia : quoniam omne lumen & omnis Numeratio ejus conſtat è mille annis ſive Numerationibus, qui habentur pro monade : aſcenditur enim à monadibus per decades & hecatontades uſque ad chiliades.

§. 214. Capilli Microproſopi proveniunt è cerebris infantiæ ejus. In fundamento Patris enim ſunt duo nomina Elohim, quæ ſunt quatuor : & ſic in fundamento Matris duo ſunt nomina Elohim, quæ ſunt quatuor : & horum reſpectu prodeunt octo fila peniculamenti, & ſunt quatuor cerebra reſpectu Patris à Victoria, Gloria, Fundamento & Regno ejus, & totidem à Matre. Et ſinguli pili in mundo Creativo mundus per ſe fiunt, quia habet perſonam decadis: hinc ſi vocem שער pilus invertis, efficitur עשר decem.

In capillis Microproſopi autem tres reperiuntur ſpecies. Nempe dantur קוצים cincinni, qui procedunt è cerebro Cognitionis in cranio latentis. Et huc pertinet myſticum illud Cant. 5. v. 11. Cincinni ejus criſpaturæ. Hi enim cincinni conſiſtunt è quinque nominibus Elohim de genere Benignitatum, & è quinque Nominibus Elohim, de

genere severitatum infantiæ, quorum numerus est 860, juxta vocem תַּלְתַּל crispatura; quibus si addantur 50 literæ eorum, ex omnibus fiunt תַּלְתַּלִּים crispaturæ. Et decem hæc nomina sunt in Cognitione Microprosopi, & vocantur cincinni ejus.

Deinde dantur נִימִין seu pili longi, qui pertinent ad cerebrum Intelligentiæ, & שַׂעֲרוֹת seu crines pertinent ad cerebrum Sapientiæ. Hæc omnia autem lumina sunt superflua, quibus ipse opus non habet pro vita vasorum suorum, unde foras prodeunt sub mysterio Lucis reflexæ, unde fiunt capilli: qui omnes sunt literæ & nomina Elohim, quæ ibi consistunt ad instar capillorum. Microprosopus igitur in infantia accipit tria nomina Elohim à Patre, & tria à Matre, quæ sunt tria Cerebra à singulis. Quibus accedunt quatuor in adolescentia ejus, unde fiunt decem, juxta numerum תַּלְתַּל.

Eôdem modô dicitur: quòd Microprosopus habeat 248. membra: quod hunc habet sensum, quod nempe in nomine Elohim, si gradatim scribatur hoc modo א׳ אל׳ אלה׳ אלהי׳ אלהים efficit 200; & si quindecim istius formæ literas addas, fiunt 215; & additô nomine integrô אֱלֹהִים 216; & additis 32 Elohim Patris, summa omnium est 248 membra ejus. Ubi sensus est, quod Microprosopus in utero Matris suæ influxum habeat à nomine Elohim, sub hâc forma, unde fiunt membra ejus. Deinde autem pro infantia sua alia accipit 248 membra, quæ sunt tria septuaginta binaria è Tetragrammato hôc modô computata, ut primo ponatur Tetragrammaton סג 63 cum decem literis suis; unde fiunt 72 cum uno residuo. Deinde Tetragrammaton מה 45 cum numero Tetragrammato simplici 26, ex quibus cum dicto residuo iterum resultant 72, & tandem Tetragrammaton quartatum hôc modô י׳ יה׳ יהו׳ יהוה cujus numerus etiam 72: unde summa 216, quibus adde triginta duas semitas Sapientiæ, i. e. triginta ejus nomina Elohim: & efficientur 248 membra infantiæ ejus. Ubi sensus est, illum hoc tempore influxum habere à tribus his nominibus, & 32 Elohim. Tandem quoque 248 membra tertii generis habet, nempe Adolescentiæ suæ, quæ sunt quatuor Tetragrammata עב׳ סג׳ מה׳ בן quæ efficiunt numerum 232. quibus si addantur sedecim radicales, quatuor horum Nominum resultat summa 248.

In Capite suo autem Microprosopus multa habet judicia, è quibus per Sapientiam, Intelligentiam & cognitionem trans cranium emergunt Cincinni, Coma & pili ejus. Ubi pili sunt scaturigines lucis pro ipso: Coma sunt pili longi, qui pertingunt usque ad caput uxoris ejus. Nam super caput istius radii prodeunt è cerebro mariti; & quia caput uxoris ejus inclinat ad latus ejus sinistrum, hinc coma prodiens ab Intelligentia ejus huc pertingit. Quæ omnia spectant ad tempus infantiæ ejus, quatenus scilicet à Patre & matre accipit Nomina אֱלֹהִים.

De his ita loquitur R. Schimeon Ben Jochai in Idra parva: *In cranio Capitis pendent omnes illi satrapæ*, principesque magni & fideles, qui testantur de radice suâ superna quam in supernis habent; quoniam tam puri quam impuri ab illis participant, (vel potiùs; omnes illæ myriades:) *& chiliades* i. e. per chiliades & myriades distributi: *è cincinnis capillorum, qui sunt nigri*, præ nimiâ potentia ministrorum judiciariorum, qui vocantur בני אלהים filii Dei, quo pertinet illud Job. 1. v. 6. Et venerunt filii Dei

ad

ad sistendum se contra Dominum; id est, quasi pugnaturi contra Advocatos metri misericordiæ; venitque etiam Satan inter eos. Ubi intelliguntur externi illi, qui communicationem habent à capillis capitis ejus, tempore infantiæ. Et pili illi nigri ad instar Corvi *intexuntur sibi invicem, & uniuntur invicem: quia uniti sunt cum lumine superno quæ circumdat caput ejus a Patre, & à cerebro quod resplendet à Patre*: ita ut inde fiat quasi textura quædam, cùm ad illos accedit illuminatio Macroprosopi, & quilibet pilus Macroprosopi illuminat pilos Microprosopi sibi subjectos: Quoniam in quolibet cincinno sunt 390. pili longiores, juxta numerum vocis שָׁמַיִם cœlum, eò quòd Microprosopus vocetur cœlum. Et pili illi expectant donec in ipsos influat scaturigo cerebri occultati ut & ipsi influere queant in istos pilos Microprosopi: nam abhinc nutritur cerebrum Microprosopi, & emanat & procedit in triginta duas semitas. *Deinde etiam prodeunt pili super pilos è lumine, quo circumdatur caput ejus à Matre, & à reliquis cerebris*: & omnes invicem uniuntur *& intexuntur illis crinibus qui hîc adhærescunt à Patre*: qui sunt mysterium Nominum אֱלֹהִים infantiæ. *Et quia illi miscentur invicem, & alii aliis implicantur, hinc omnia cerebra annectuntur cerebro superno*: quoniam nutriuntur è cerebro occulto Macroprosopi. *Et omnes sunt rivi qui emanant è tribus cavitatibus cerebri: & immiscentur sibi invicem tam puri quam impuri.* Nam 49. genera puritatis & 49. genera impuritatis hic occurrunt, quæ ejiciuntur à Microprosopo dum quod edule est à putaminibus separat: hinc ista ab eo participant, & eidem sese applicant. *In omnibus sunt accentus & mysteria occulta & manifesta.* Nam Benignitates, quæ ad latus dextrum, respectu severitatum, quæ ad latus sinistrum vocantur occultæ & magis abstrusæ quam severitates. Hinc in Idra magna dicitur: magis occulta est, quia est Benignitas: hæc enim subtilis est; severitates autem sunt crassiores; unde & magis manifestæ. Capilli igitur Macroprosopi albi sunt ut lana munda; quamvis ad albedinem gypsi lana accedere nequeat, quia & illi sunt judicia. Sed in Microprosopo nigri sunt ut corvus; id est, sicut cortex; ut tamen distinctio sit inter impurum & purum: quia nigri quidem sunt, sed non planè cortex. Unde etiam dicuntur nigri sicut corvus, qui est impurus & cortex; sed non planè corvus. Deinde autem temperantur aliquatenus & albescunt: quando scilicet in illos descendunt lumina capillorum Macroprosopi; ubi ex ambobus quasi vestis & textura quædam conficitur grisea: quod est mysterium Pallii nostri albicantis, quo ea intentione amicimur ut deducamus capillos Macroprosopi eosque permisceamus cum capillis Microprosopi, ut hi dealbentur similiter.

Et in textu illo שְׁחֹרוֹת כָּעוֹרֵב Nigri ut corvus, Cant. 5. v. 11. literæ initiales referunt numerum שַׁךְ 320. judiciorum.

§. 215. Capilli Microprosopi tempore adolescentiæ cerebrorũ ejus fiunt è quinq; Tetragrammatis quinque severitatum, id est punctatis punctis Nominis אֱלֹהִים. Et quinque hæc Tetragrammata Mater præbet Microprosopo; eaque descendunt in ipso, usque ad fundamentum ejus, ubi quia locum non reperiunt egrediendi, iterum ascendunt, & capillos uxoris totamque staturam ejus efformant; regressaque in Microproso-

pum phylacteria formant; ex illis autem quæ in Microprosopo remanent, fiunt pili isti. Et quia sunt quinque Tetragrammata severitatum, in quibus est dextrum & sinistrum; hinc dividuntur, ne judicia cumulentur in locum unum. Hinc de his ita dicit R. Schimeon Ben Jochai in Idra magna. *In discriminatione capillorum procedit semita quædam, quæ fulget in ducentos & septuaginta mundos.* Hi sunt quinque illa Tetragrammata, ad dextram, quorum numerus est 130, & cum quinario omnium: 135. & totidem ad sinistram; unde exurgit numerus 270. mundorum. Hæc autem semita justorum per Nomina ista splendet in mundum creativum, ubi exinde fiunt mundi pro illis animabus, quæ dependebant è capillis Adami Protoplastæ.

§ 216 De Capillis his Microprosopi in Idra magna fol. 65. hæc reperiuntur. *E cranio capitis dependent millies mille myriades & myrias myriadum Cincinni capilli nigri: & implicantur sibi invicem, invicemque miscentur:* ut exinde quasi textura pallii fiat. *Et pilorum in singulis cincinnis non est numerus, quia eidem adhærent puri & impuri sub mysterio 49 generum puritatis & 49 generum impuritatis, quæ in ipso secernenda sunt: prout & in hodiernum usque diem impuri nexum ibi habent. Et hic applicantur accentus Legis tam in puro quàm in impuro. In omnibus illis lateribus quæ sunt pura, & in omnibus illis lateribus, quæ sunt impura, resident cincinni intricati & densi: quidam illorum molles sunt, quidam duri. Et in quolibet cincinno pili efficiunt cumulos super cumulis, qui flammas emittunt & pendent ut heros fortis, & ut victoriosi milites.* Nam severitates hîc sunt ad instar herois bellici; & non quiescunt atque sedatæ resident, sicut in Macroprosopo, sed in Microprosopo omnis ipsarum vigor excitatur.

Ipsæ autem proveniunt è mysterio septem cedrorum Libani, quia veniunt è numero אֶרֶז 1207, sive Cedri, & sunt literæ, quæ veniunt à Microprosopo mundi Inanitatis; & abierunt in caput Macroprosopi, & abhinc intra caput Microprosopi. Sunt autem Cedri Libani, id est albedo benignitatis Macroprosopi, quia easdem evulsit Deus Sanctissimus è mundo Inanitatis, easque transplantavit in locum alium, id est in mundum restitutum; in quo judicia plantata sunt in Microprosopum.

Cùm ergò dicitur: In singulis cincinnis pilos residere cumulatim, respicitur locus Cantici 5. v. 11. Cincinni ejus cumuli sunt crispaturarum, quasi in singulis Cincinnis tot essent pili, quantus est numerus vocis תַּלְתַּלִּים. *Hi flammas emittunt* propter naturam judicii, juxta illud Malach. 4. v. 1. Et inflammabit eos dies futurus.

Et pendent ut heros fortis, & milites victoriosi in ordine pulchro. Pulchri enim nomen non habet color albus, si solus sit in homine: sed si quis candidus sit & rubeus, juxta illud: Amicus meus candidus est & rubeus. Cant. 5. v. 10. Cùm enim Microprosopus assecutus est temperaturam sub mysterio adolescentiæ ejus, tunc dicitur pulcher, i. e. albus & rubeus. *In ordine valido*, sicut dicitur Psalm. 147, 5. Magnus Dominus noster, & multus fortitudine. *Electi sicut cedri magnæ & validæ*, *id quod innuitur dicto Cant. 5. v. 15. Electus ut Cedri*, ubi vox בָּחוּר electus, sive juvenis robustus eundem habet numerum, quem refert vox גְּבוּרָה severitas sive robur;

item

item vox יראה timor, quia metrum judicii vocatur timor; item vox רוגז ira. Quando autem temperatus est à Luce ארז cedri Macroprosopi, numerum habet vocis חסד ter sumtæ, i.e. benignitatis in tria latera juvenis istius divisæ.

Disponuntur cincinni in cumulo suo ex hoc latere in illud latus super cranio. Et didicimus: Resident cumulatim, & sunt crines quàm plurimi: *propterea quia prodeunt è scaturiginibus multis trium Canalium Cerebri*, qui sunt Sapientia, Intelligentia, & Cognitio: unde prodeunt cincinni crines & pili, ut dictum est supra.

E scaturigine Cavitatis unius Cranii, i.e. è Sapientia Cerebri Microprosopi, unde proveniunt שערות Crines, *exporriguntur* שערי *crines tractu* longô deorsum protensi & demissi, *& fiunt cumuli ex cumulis seu crispaturæ è crispaturis è multis fontibus promanantibus ex illa cavitate. E cavitate secunda*, quæ est Intelligentia Microprosopi, unde prodeunt נימין seu pili simpliciores, qui longiores sunt, & ulteriùs demittuntur *prodeunt quinquaginta fontes* sub mysterio quinquaginta portarum Intelligentiæ, quæ sunt portæ libertatis, *& emanant pili ex illis fontibus prolixiores* deorsum, *& fiunt cumuli super cumulis, & miscentur cincinnis aliis*, scilicet Sapientiæ & Cognitionis. *E cavitate tertia*, i.e. è cerebro Cognitionis, quæ distribuit Influentiam Matris in omnia membra Microprosopi & Uxoris ejus, juxta tria ipsius latera, quæ denotantur literis vocis חדר conclave, ut supra dictum est. Inque ipsa conclavia sunt magna & parva: magna enim dicuntur Exedræ, quæ sunt porticus fenestris pleni, per quas lux magna illabitur, & influentia quàm plurima, præter quas etiam conclavia dantur minora, tàm multas fenestras non habentia: quæ omnia replentur à Cognitione, juxta illud Proverb. 24. v. 4. Et per scientiam sive Cognitionem conclavia implentur. Quoniam hæc alimentum & influxum distribuit per omnes numerationes Microprosopi; hinc pergit Idra. *E cavitate tertia proveniunt millies mille conclavia & exedræ, &* virtute tàm copiosi istius luminis *exporriguntur pili tractu suô ex omnibus illis, & fiunt aggeres super aggeribus, immiscenturque cincinnis aliis: & propterea cincinni illi dependent in crispaturis plurimis, & omnes sunt progenies prodeuntes è tribus cavitatibus cerebri & cranii.* In supernis autem in Macroprosopo tria hæc Cerebra unita sunt quàm maximè, nec dividuntur in partes. Hîc verò in Microprosopo divisio fit in tria cava: חלל autem i.e. cavum eundem numerum refert, quem חיים vita; item חכם Sapiens.

Et omnes illi Cincinni dependent & contegunt latus aureum: & propterea scriptum est Dan. 9, v. 18. Inclina Deus mi, ad me aurem tuam, & audi. Ubi sensus est: amovendos esse crines ab auribus, ut audiri queant preces: & tegendam esse cervicem, ne ab illa suctionem habeant cortices. *Et in illis crispaturis locum habet dextrum & sinistrum:* quoniam è decem illis nominibus Elohim infantiæ quinq; sunt dextra, & quinq; sinistra. *Lucidũ & tenebrosum*: ubi per lucidũ intelliguntur sex dies profesti mundi Formationis, supra quos est Sabbathũ & Sanctũ Mundi Creativi. Et per tenebrosum intelliguntur sex

noctes dierum horum profeſtorum, qui pertinent ad mundum Factivum, ad quem refertur nox & tenebræ. Quamvis tenebræ hæ etiam proveniant è rigore capillorum iſtorum. *Miſericordia & judicium:* nam à dextra venit miſericordia, & à ſiniſtra venit judicium : quoniam tempore adoleſcentiæ etiam hi accipiunt temperaturam à Macroproſopo. *Et omne dextrum & ſiniſtrum abhinc dependet*, & non à Seniore, *quia in hoc nulla eſt laterum diviſio:* hîc verò propterea diviſio inſtituitur, ne judicia nimiùm cumulentur : quare Macroproſopus eadem ſeparat in dextrum & ſiniſtrum. In genere enim notandum eſt, quod judicia nunquam ſupprimantur, niſi ipſis affulgeat aliquid de radice eorum, easque illuminet. Et quia capilli Macroproſopi ſunt radix capillorum Microproſopi, hinc dum illi iſtos irradiant & illuminant, judicia tolluntur. Et quia in Macroproſopo certa quædam ſemita eſt, in qua locum habent quadringenti mundi deſiderabiles, in medio nempe capitis ejus, quæ cùm lucem ſuam deorſum vibrat, capillos Microproſopi dividit in latus dexterum & ſiniſtrum : hinc etiam in hoc aperitur ſemita quædam in ſe continens ſexcentos & tredecim calles alios. Hinc ita pergit Idra: *In diſcriminatione capillorum apparet ſemita quædam tenuis*, quæ non tàm magna eſt, ut illa Senioris : *& hæc nexum quendam habet cum ſemita illa Senis dierum. Et ab iſta ſemita procedunt ſexcentæ & tredecim ſemitæ aliæ, quæ diſtribuuntur in ſemitas præceptorum Legis: ſicut ſcriptum eſt: Omnes ſemitæ Domini benignitas ſunt & veritas cuſtodientibus fœdus ejus & teſtimonium ejus.* Quodlibet enim præceptum palatium habet proprium & ſemitam ſingularem ad illud palatium. Cumque homo probus eſt, angulus ille palatio huic vel illi præfectus eundem expectat atq; ſalutat ex hoc mundo excedentem, eiq; viam monſtrat, quâ pervenire queat ad vitam locumq; palatii hujus.

Didicimus: In ſingulis Cincinnis millies mille Domini vociferationis & ejulatûs hærent, qui dependent è ſingulis illis Cincinnis. Ex illis quidam duri, quidam lenes ſunt in bilance conſtituti, & propterea dextrum hîc datur & ſiniſtrum. Hîc notandum, quòd in tribus mundis inferioribus, Creativo nempe, Formativo & Factivo ſint executores judiciarii, qui provenerunt è mundo inanitatis, qui vocantur Domini ejulatûs & planctûs: quia judicium omne nonniſi mœror eſt & dolor. Hi autem temperantur per Microproſopum, mediante nomine Elohim in plenitudine ſua ſcripto per retrogradationem, ut dictum eſt ſupra, unde prodit numerus millenarii; vel etiam reſpicitur ad nomen אֵל שַׁדַּי, quod deſcendit à temporibus Macroproſopi, & Microproſopum illuminat: quod nomen שַׁדַּי plenè ſcriptum retrogradando efficit ſummam 1969 junctô integrô; cui ſi addatur numerus nominis אֵל reſultat numerus 2000, qui illa judicia temperat. Hinc numerus millenarius bis adhibetur: & iſti Domini ejulatûs vocantur filii Elohim. Hic quoque dicitur, quod abinde dependeant Domini bilancis, quibus eſt dextrum & ſiniſtrum & medium, prout in libra lanx eſt dextra, & lanx ſiniſtra, & lingula examinis in medio. Et hæc ſunt illa nomina, quæ mitigant omnia, & per quæ tempore adoleſcentiæ omnia temperantur.

§. 217. Frons Regis Microproſopi fit ex ſeveritatibus Patris & Matris ſub myſterio infantiæ, & vox מִצַּח frons per metatheſin eſt חָמֵץ fermentatum, quod eſt myſte-

myſterium judiciorum & corticum, qui excitantur virtute judicii frontis, Et numerus ejus 138. exæquat numerum nominis Elohim 86. cum Tetragrammato בן 52, ſub myſterio בני אלהים quæ ſunt judicia. Nam & nomen Tetragrammaton בן 52. judicium eſt. Omnis enim exuſcitatio judiciorum ab iſta fronte procedit.

In Idra magna igitur de fronte hac traduntur ſequentia. *Frons Cranii eſt inſpectio inſpectionis*, i. e. DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! inſpicit & quàm accuratiſſimè obſervat juſtos, ut ne vel pilum latum negligat: ipſe enim obſervator eſt acerrimus, & non miſeretur, cùm opera impiorum reſpicit, ſed in omnia vel minima inquirit. *Et non detegitur, niſi cùm opus eſt peccatores viſitare, ut inſpiciantur opera eorum. Et didicimus: cùm frons iſta detegitur, excitantur omnes miniſtri judiciarii, & totus mundus judicio traditur: exceptâ illâ horâ*, quâ Iſraelitæ verâ pœnitentiâ convertuntur, vel ut textus dicit: *cùm preces Iſraëlitarum aſcendunt ante Senem dierum, & petunt miſericordiam pro filiis ejus.* Non enim mitigatur judicium, niſi per radicem ſuam, i. e. per frontem Senis dierum, quæ vocatur benevolentia benevolentiarum. Atque hinc textus inquit: *Detegitur beneplacitum beneplacitorum, & radios emittit in iſtam* frontem Microproſopi, *& ſedatur judicium*: & tunc totus mundus in tranquillitate eſt, prout fit tempore ſacrificii pomeridiani Sabbathici, ubi frons Senioris illuminat frontem Microproſopi lumine maximo: & tunc omnia judicia & cortices refrænantur & conjiciuntur in foramen abyſſi magnæ. Et præſertim cum prodit lux quinque ſeveritatum temperatarum per quinque benignitates è quinque numerationibus Tebhunæ ſeu intelligentiæ ſpecialis, quæ quatenus è decadibus conſtant, efficiunt quinquaginta portas Intelligentiæ: & continentur in fundamento Tebhunæ, & ſunt duæ coronæ quæ in illa ſunt. Et hoc eſt myſterium quinque Jodin nominis אהיה plenè ſcripti per Jodin & per Alephin & per Hehin: unde reſultant 50. Jodin autem ſunt de natura benignitatum, quæ temperant ſeveritates. Et hæ portæ proveniunt à Jod ſeu decade, unde dicuntur portæ, quia עשר decem per metatheſin eſt שער porta. Et quando hæ portæ veniunt in frontem iſtam, judicia miteſcunt, & è ſervitute progreſſus eſt in libertatem; unde portæ illæ dicuntur Portæ Libertatis.

Hinc textus Idræ pergit: *In hanc frontem procedit crinis aliquantulus, qui in eam extenditur è cerebro.* Secundo, nimirum Intelligentiæ; *qui producit quinquaginta portas: & cum exporrigitur, reſtringitur frons, ne obſervet peccatores mundi, qui tales ſunt ut non erubeſcant ſuper operibus ſuis, juxta* locum Jer. 3. v. 3. *Et didicimus: crinis hic non manet in iſto frontis loco, ut detegatur contra obduratos illos in operibus ſuis. Cum autem Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit, expergiſcitur ut oblectetur cum juſtis in Paradiſo, facies Senioris dierum affulget faciei Microproſopi, & frons illius detegitur & illuminat frontem iſtam: atq; tunc vocatur Tempus benevolentiæ. Quotieſcunq; autem judicium exercendum eſt, & frons iſta Microproſopi denudatur, & judicium inſtituitur, ſtatim excitatur & detegitur frons illius Macroproſopi Senioris Seniorum, & rigor ſedatur, & non exercetur. Didicimus: hæc frons extenditur in ducenta millia rubedinum.* Senſus eſt: frontem Microproſopi eſſe rubrum & latitudinem ejus extendi è retrogradatione nominis Elohim,

him, cujus numerus est 200, hòc modò א׳׳· אל׳׳· אלה׳׳· אלהי׳׳· אלהים׳׳ : Unde autem prodeat millenarius, alibi jam dictum est. *Et adhærent ei & continentur in ea :* i. e. hæc forma istius nominis antanaclastica reperitur in mundo inferiore, & in specie in mundo Factivo : & judicia eidem adhærent : eademque influxum accipit à radice sua, nimirum à nomine hoc, quod est in fronte Microprosopi, quæ & ipsa rubea est. Et hæc erit purpura illa rubicunda, quam induet DEUS Sanctissimus, qui benedictus sit! cùm vindictam exercebit. Et multi sunt ministri judiciarii, qui expectant, donec frons ista rubicunda excitetur, quos Macroprosopus sedat lumine frontis suæ.

Et cùm detegitur frons Microprosopi, licentia datur omnibus ad vastandum, quia iidem per hanc frontem exuscitantur. *Sed cùm detegitur frons Benevolentiæ benevolentiarum, ut affulgeat huic fronti & omnibus illis; tunc sedantur* · quia non possunt intueri lumen hoc solare septidui illius, sicut homo contueri non potest lucem Solis, quin occæcentur oculi ejus, ut aliquantô temporis spatiô planè nihil videat. Hinc dicit: Ut affulgeat huic fronti, & omnibus illis ministris justitiæ. Omnis autem illuminatio, quæ fit à fronte Macroprosopi versus inferiora, instituitur per lucem duarum influentiarum, quæ pertingunt usq; ad Caput Microprosopi: nec non per Capillos Capitis albi, sive per tredecim ejus cincinnos, qui eousq; similiter pertingunt.

§. 218. Ad meliorem intellectum sequentium præmittendum est, quod pedes Matris constituant Microprosopum, & pedes longiores sunt fœdere, hinc vocantur נצחים Victoriæ seu potius superariones. Nam & Gloria pertinet ad genus Superationis, & sub nomine נצחים comprehenditur : Nec enim sinistra manus hominis aliquid operari potest nisi adjuvante dextrâ : & sic quoque pes sinister progredi nequit, nisi concurrente dextrô. Unde patet, quod sinistrum tantùm sit accessorium, dexterum autem fundamentale : hinc omnia vocantur nomine נצח i. e. superationis, qui est pes dexter. In hac ergò fronte est superatio bellica, quia Microprosopus superat inimicos Domini. Huc facit forma Alphabeti sequentis ·אר׳׳· בג׳׳· הת׳׳· וש׳׳· זר׳׳· חק׳׳· טצ׳׳ מצח· יפ׳׳· כע׳׳· לס׳׳. מן׳׳· juxta quod mutatio literæ Mem est in Nun, ita ut נצח fiat מצח, & vice versâ : & hinc dependet victoria contra impios. Et in hac superatione sic extensa est locus pœnitendi & rescindendi decreta : nam quando lux Senioris accedit & severitates ejus dealbat, statim pœnitet, sicut dicitur : Et pœnituit Dominum malum illud, quod se facturum dixerat populo suo. Et sic etiam vice versâ juxta illud : Et pœnituit Dominum, quod fecerat hominem &c. In Microprosopo igitur est pœnitendi locus, & non in Seniore, quippe qui tantùm occultat faciem suam. Si igitur frons Microprosopi sola manifestetur, statim exercetur judicium, nec expectat, ut locus sit pœnitentiæ, nimirum pronunciatô jam decretô; sed sententia executioni mandatur; Ita se res habet, si judicium in sola fronte manifestatur. Si verò in fronte non apparet, sed extenditur in corpus Microprosopi per articulos Suparationum, qui dicuntur נצחים circa hoc judicium spes est, ut per pœnitentiam rescindi queat, citra executionem : nimirum si decretum & sententia non apparet in fronte. Hinc in quolibet homine peccata ejus in fronte consignata sunt, & spiritibus noxiis potestas data est cùm hæc signa & peccata

cata in fronte hominis deſcripta vident, eidem nocendi. Hinc Angelus Loto & uxori ejus atq; filiabus prçcipiebat, ne retroſpicerent, quia tunc Spiritus maligni poteſtatem haberent iis nocendi, prout etiam uxori ejus accidebat. Sic etiam in Tribunali ſuperno in fronte ſententia publicatur. Ibidem autem in fronte hac viginti quatuor tribunalia ſunt; decem nimirum Patris, & decem matris; & quatuor ſupplicia publica. Et iſta ſunt viginti quatuor variationes Nominis אדני, quod per metatheſin eſt דינא judicium; quæ proveniunt à Matre ſuperna, & quotidiè deſcendunt tempore ſacrificii pomeridiani cum quinque finalibus מנצפך: & forma illarum hæc eſt:

אדני· אדינ· אניד· אנדי· אינד· אידן·	Latus meridionale.
דאני· דאינ· דינא· דיאנ· דנאי· דניא·	Latus ſeptentrionale.
נאדי· נאיד· ניאד· נידא· נדאי· נדיא·	Latus orientale.
יאדנ· יאנד· ינדא· ינאד· ידאנ· ידנא·	Latus occidentale.

Quælibet enim litera Nominis ſex habet formas, quæ omnes idem habent ejusdem literæ initium. Et hoc eſt myſterium viginti quatuor ornamentorum ſponſæ: & viginti quatuor librorum Sacræ Scripturæ: unde viginti quatuor alia exurgunt nomina ſacra è literis initialibus & finalibus vocis penultimæ ſingulorum librorum; ut in Geneſi vox penultima eſt בארון, unde exurgit Nomen בן. Et viginti quatuor illæ variationes à Microproſopo demittuntur in Baſiliam, quippe per quam conſummatur judicium. Et viginti quatuor hæ variationes ſunt viginti quatuor horæ diçi ac noctis. Et de his loquitur Idra magna, cùm porrò inquit.

Viginti quatuor judicia ſuperiora inveniuntur, & omnia vocantur נצחים *ſive ſuperationes, & quodlibet vocatur* נצח *ſuperatio, & literis permutatis fit* מצח *i. e. frons; & tamen eſt ſuperatio ex illis ſuperationibus. Et iſtud eſt, quod traditum eſt; ſuperatio ſuperationum ſunt in tribus articulis, quæ extenduntur in corpus Microproſopi, & ſunt in fronte; & quædam illarum extenduntur in corpus in loca nota. Didicimus. i. e. quod ſcriptum eſt, Sam. 15, 29. Etiam ſuperatio Jiſraëlis non mentitur.* Id eſt, Gradus iſte Jiſraëlis Senis in puero Jiſraële in Capite ejus non mentitur: *nec pœnitet eum, quia non eſt homo, ut pœniteat. Et hoc arcanum ſtatuimus: omnis illa ſuperatio, quæ expanditur in corpus illô tempore, cùm mundus judicandus eſt, & convertitur; pœnitentiam admittit, & judicium non exercetur, ſi convertantur. Quam ob cauſam? quia res extat in loco, qui dicitur Homo, & pœnitere poteſt. Si autem illô in loco, qui vocatur Caput, in illa nempe fronte videtur & detegitur, illa Superatio, non eſt tempus nec locus pœnitendi. Quare? quia non eſt de loco, qui vocatur Adam: non enim detegitur facies & naſus; ſed frons ſola: ubi autem nulla invenitur facies, locum etiam non habet appellatio hominis. Et propterea dicitur: Non eſt homo, ut pœniteat, ſicut Superatio. quæ in reliquis partibus corporis.* Si ergo judicium deſignatur & publicatur in fronte, non datur regreſſus, ſed ſequitur executio.

§. 219. Frons igitur Microprosopi rubra est ut rosa, ob multitudinem judiciorum rigorosissimorum: sed quando eandem illuminat Lux Senioris, statim mutatur in colorem album. Deque ea in Idra quoque parva agitur verbis sequentibus fol. 142. col. 4. *Frons cranii frons est ad visitandum peccatores: & quando hæc frons detegitur, excitantur ministri judiciarii contra illos, qui nullô pudore suffunduntur propter opera sua, & sunt perfrictæ frontis,* & obduratæ faciei, qui pœnitentiam non agunt super operibus suis.

Hæc frons rubra est ut rosa. Cùm autem detegitur frons Senioris Sanctissimi versus hanc frontem Microprosopi, hæc alba fit ut nix; & illâ horâ tempus benevolentiæ vocatur pro universis. In Commentario Scholæ R. Jebba Senis dicitur; מצח i. e. *frons* propriè dicitur *frons Senioris*: i. e. Illa propriè dicitur Frons, de qua nos preces fundimus, ut manifestetur, & tempus benevolentiæ exoriatur, & frons Microprosopi dealbetur. *Sin minus*; i. e. si ista frons non detegitur ad temperandam frontem Microprosopi; *interponitur Cheth inter duas literas cæteras*: i. e. tunc non est legendum מצח frons; sed מחץ fregit, *sicut dicitur Num. 24. v. 17. Et confringet terminos Moab*, i. e. exercet judicium, & confringit impios. *Et posuimus, quod vocetur* נצח *Superatio mutatione literarum cognatarum* i. e. in Alphabeto per dyades conjugatarum, ut suprà dictum est. *Et multæ sunt Superationes*, i. e. omnes articuli vocantur נצח seu Superatio propter radicem suam. *Et quamvis Superatio alia in locum alium sustollatur*, i. e. in Superationem Macroprosopi, quæ est Benevolentia benevolentiarum in loco alio elevatiore consistens: *tamen aliæ dantur Superationes, quæ extenduntur per totum corpus*, i. e. tres articuli Superationis, qui dicuntur נצח נצחים i. e. Superatio & Superationes; item Gloria, quæ sub genere Superationum continetur. *Et propterea die Sabbathi tempore precum pomeridianarum ne excitentur judicia, in Sene Sanctissimo, manifestatur frons ejus, & omnia judicia supprimuntur, & quamvis extent, tamen non operantur. Ab ista fronte dependent viginti quatuor tribunalia*, quæ sunt viginti quatuor variationes nominis אדני: nam quælibet variatio vocatur בית domus, juxta phrasin libri Jezira, ubi dicitur: Duo lapides extruunt duas domus; & quatuor lapides extruunt viginti quatuor domus: unde dicuntur viginti quatuor domus judicii, quia nomen אדני per transpositionem est דינא judicium. *Pro omnibus illis ferocibus in operibus suis, de quibus dicitur Psal. 73. v. 11. Et dixerunt: Quomodo scivit DEUS? estne scientia in excelso?* Ubi intelliguntur athei. Nunc autem objectionem format dicendo: *Certum quidem est, quod viginti sint*, decem nempe Patris & decem Matris, quæ sunt nomina Elohim infantiæ, quæ in se comprehendunt frontem. *Quare autem adduntur quatuor? nimirum respectu quatuor suppliciorum è tribunali inferiore dictari solitorum.* Et hæ sunt quatuor literæ Tetragrammati, contra quas, si homo peccat, tali morte quoque reus fit, qualis est natura illius literæ, quam vitiavit. Et hoc nomen continet reliqua nomina, contra quæ homo etiam impingere potest. Hinc dicit: *quatuor supplicia Synedrii inferioris, quæ dependent è supernis. Remanent ergò viginti*, quæ sunt literæ Nominis אֲדֹנָי (retrogradando scripti, 10:) quæ sunt היכל per æquipollentiam numerorum, & palatium

latium ſeu veſtis Tetragrammati, (eodem modo ſcripti decem literis, unde 20.) ita ut qui contra illud delinquit, etiam contra hoc delinquat. *Unde etiam neminem ſupplicio afficiunt, donec majorennis ſit & natus viginti annos, reſpectu iſtorum viginti conſiſtoriorum. In Traditionibus noſtris occultis didicimus*, iſta ſic ſtatui *reſpectu viginti quatuor librorum, qui continentur in Lege.*

§. 220. De fronte autem Macroproſopi in Idra parva fol. 140. col. 2. hæc habentur. *Frons, quæ revelatur in Sene Sanctiſſimo, Benevolentia vocatur. Nam Caput illud ſupernum occultum, in ſupernis, quod non cognoſcitur extendit (diadema) quoddam frontale pulchrum, quod continetur in fronte.* Id eſt, Laminam lucis, unde facta eſt lamina frontis: quæ facta eſt in Macroproſopo ex unione Victoriæ gloriæ & fundamenti, quæ nunquam ſeparantur. *Et quia ipſe eſt benevolentia omnium benevolentiarum, hinc accepit conformationem frontis, quæ manifeſtatur cum lumine intenſiſſimo. Et cum iſta detegitur, beneplacitum beneplacitorum invenitur in omnibus mundis, & omnes preces inferiorum accipiuntur, & illuminatur facies Microproſopi, & omnia in dilectione conſiſtunt. Et quia omnia judicia* (per hanc) *occultantur & ſupprimuntur, hinc in Sabbatho tempore precum pomeridianarum, quod alias tempus eſt, quo omnia judicia exſuſcitantur; hac frons detegitur, & omnia judicia ſubiguntur, & miſericordia prævalet. Hinc Sabbathum abſq; judicio reperitur, tam in ſuperis, quàm in inferis: quin etiam ignis gehennæ occultatur ſuo in loco, & peccatores quietem habent. Et propterea ſuperadditur* (nobis) *anima gaudii, die Sabbathi; & homo obligatus eſt hilaritati ſe dedere per tria epula Sabbathina: Nam omnis veritas, & tota univerſitas fidei in eo invenitur.* Id eſt, tria iſta tunc ſociantur; Macroproſopus; Pater & Mater; & Microproſopus atque Uxor ejus. *Et hominem oportet inſtruere menſam ſuam, ut comedat tribus illis epulis veræ fidei, & in eis lætetur. Dixit R. Schimeon: Conteſtor de me, coram omnibus illis qui hîc ſunt:* id eſt; coram animabus illis juſtorum, quæ acceſſerunt cum Deo Sanctiſſimo benedicto & Glorioſa ejus præſentia, de quibus antea dixerat: audiant manſueti & lætentur ſuper his myſteriis, quæ manifeſtabo. *Quod per omnes dies meos non omiſi illa tria epula: & propter illa nihil mihi accidit, cujus cauſa mihi fuiſſet jejunandum in Sabbatho: imò & diebus aliis nulla mihi fuit neceſſitas* (jejunandi;) *multò minùs in Sabbatho: qui enim rectè agit circa illa adeptus eſt veritatem perfectam. Unum epulum eſt Matronæ*; quæ eſt Sabbathum, Sponſa Regis. *Et unum eſt Regis: & unum eſt Senis Sanctiſſimi occultiſſimi omnium occultorum. Et in illo mundo per hæc quis aſſequi poteſt* gradus *illos. Hæc benevolentia cum revelatur, omnia judicia lucida ſunt, & flectuntur à concatenato rigore ſuô.*

Conformatio autem Senis Sanctiſſimi fit per formam quandam, quæ compendium eſt omnium reliquarum formarum, & hæc eſt Sapientia Summa occulta, ſynoche cæterarum omnium. Et hæc vocatur Eden ſive Paradiſus ſupernus occultatus omni occcultatione: nam, ex una parte occultatur à Regno quod non cognoſcitur; & à Macroproſopo occultatur ex altera parte; ideoque vocatur occultata omni occultatione. *Eſtque cerebrum Senis Sanctiſſimi; & hoc cerebrum extenditur in omne latus* in Macroproſopo, quia diffunditur

per omnes formas ejus, *& ab hinc extenditur in Paradisum alium* qui est Pater; quem illa illuminat. *Et ab hoc Eden sculpturas accipit.* Nam bina יי litera א quæ in אין seu Capite non Ente, quæ est sapientia illa occultata, efficiunt 32. Ibi autem non alia fit divisio nisi in binas has literas יי, quæ irradiant Patrem, ibique producunt triginta duas semitas sapientiæ in partibus actualiter triginta duabus inter se distinctis, quæ sunt decem dicta, & viginti duæ literæ: quæ deinde cum veniunt in Microprosopum ibidem dividuntur in 320. judicia; i. e. 32. per 10. multiplicata.

Sed caput illud occultatum, quod est in Capite Senis, quod non cognoscitur, cum extendit Laminam illam (supra dictam) *per quam illuminationem instituere vult; tunc allidit ad hoc cerebrum* (radiis suis) *& hoc sculpturas accipit* (& impressiones) *& fulget multis luminibus: & prodit & signaturas format per lumen hoc intensissimum in illa fronte, in qua designatur lumen hoc quod vocatur* רצון *benevolentia. Et hæc benevolentia deorsum extenditur in barbam, usque ad illum locum, ubi residet in barba; & vocatur Benignitas superna.* Et hoc est in Influentia inferiore, quæ continet omnes influentias, & hæc lux ibidem pendet; & abhinc in caput & frontem Microprosopi descendit, qui sub ipsa est; prout traditur Psal. 133. v. 2. *Et hanc benevolentiam, cum detegitur, intuentur ministri judiciarii, & flectuntur.* Et hoc est mysterium Bracteæ Sacerdotalis Exod. 28, v. 36. quæ semper applicita erat fronti Aharonis ad excitandam benevolentiam divinam.

§. 221. Oculi Microprosopi duo sunt, quorum alter vocatur dexter, i. e. misericordia, & alter revera sinister est: & non sunt sicut oculi Senis Sanctissimi, qui quamvis sint duo, tamen pro uno saltem habentur; quia eidem nihil sinistri tribui potest; sed oculus ejus est misericordia perfecta. Hinc in Sohar dicitur: Oculus dexter est misericordia; sed alter est misericordia intra misericordiam. Hinc nonnisi sub uno tantùm considerantur conceptu, de quo dicitur: Oculus bonus benedicit. Et Joseph assequebatur inspectionem oculi istius Senioris sicut dicitur Genes. 49. v. 22.

Hinc de Macroprosopo in Idra magna allegatur dictum illud Psal. 33. v. 18. Ecce oculus Domini ad timentes eum sperantes in misericordias ejus. Cui opponitur dictum Zach. 4. v. 10. Illi oculi Domini sunt discursantes in universam terram. Sed additur, quod nulla sit contrarietas; quia dictum posterius agat de Microprosopo, & prius de Macroprosopo, & nihilominus duo quidem sunt oculi, qui tamen convertuntur in unum: i. e. in unam operationem, unus est albus in albo; & alter tàm albus, ut omne album in se includat. Deinde oculo Microprosopi etiam non tribuitur somnus, vel dormitatio; quia non habet palpebras, quæ somnum causantur: sed est instar oculorum piscium. Quô ipsô indigitatur, quod ab inspectione sua in æternum non cesset. Unde de eo dicitur Psal. 121. v. 4. Ecce non dormitat nec dormit custos Jisraëlis. Id est, observator Jisraëlis superni, qui est Microprosopus; quia hunc semper observat, & inspectionem suam ab illo nunquam tollit, juxta mysterium duarum specierum influxûs & copularum, quæ in supernis sunt: quarum una est pro conserva-

tione

tione mundorum ; & altera in usum generationis animarum novarum. Sed de Microprosopo dicitur Psal. 44. v. 24. Evigila Domine, quare dormis &c. Quia hîc palpebras habet, quæ causantur somnum, quod est mysterium exilii. Et cùm in ipsum irradiat oculus Macroprosopi, de eo dici potest illud Esth. 6. v. 1. In nocte illa se elongaverat somnus Regis. Hinc in supernis omnia sunt dextra, & nihil est sinistri.

Non ergò dormitat (ut Idra pergit,) nec obdormiscit ; nec requirit tegumentum, nihilque est, quod ipsum protegat, sed ipse protegit omnia, & ipse observat omnia ; & ab inspectione istius oculi omnia nutriuntur. Traditum enim est, quod si oculus hic vel unicô momentô clauderetur, nihil omninò posset subsistere. Quare etiam vocatur Oculus apertus ; Oculus supernus ; Oculus sanctus, à quo nullam habent suctionem catervæ judiciorum, & immundorum : Oculus providentiæ ; Oculus non obdormiscens, nec somnolentiâ captus ; Oculus observator omnium ; Oculus, qui omnium rerum est subsistentia. Unde etiam de illo dicitur Proverb. 22. v. 9. Oculus bonus יבורך ubi ne legas Benedicetur, sed sine Vav Benedicit. Hic enim vocatur bonitas oculi, qui benedicit omnibus. Traditum quoque est, quod oculus inferior Microprosopi nullô gaudeat lumine, quo lavari queat & superfundi rubedo & nigredo ejus, nisi cùm eundem contuetur lumen hoc album oculi superni, qui vocatur bonitas oculi. Et nemo novit, quando oculus ille supernus atque sanctus affulgeat, oculumque inferiorem Microprosopi lavet sive dealbet. Et justi summi aliquando contemplabuntur Sapientiam istam, sicut scriptum est Jes. 52. v. 8. Oculo ad oculum videbunt, cùm converterit Dominus Zion. Et scriptum est Num. 14. v. 14. Quod oculo ad oculum visus es, tu Domine. Et nisi oculus bonus supernus aspiceret & dealbaret, mundus non posset subsistere vel unicô momentô. Traditum est in occultatione Libri : Inspectio descendit ab oculo inferiore, quando lumen supernum eundem intuetur, & illuminationem illam supernam in inferiorem introducit, à qua omnia splendorem habent. Et huc pertinet dictum illud Num, 14. v. 14. Item Psal. 33. v, 18. Et tamen scriptum est : Oculos Domini discursare per omnem terram. Nimirum si probi sunt, locum habet illud Psal. 33. v. 18 : Oculus Domini super timentes eum ; i. e. oculus supernus ; si probi non sunt, oculi Domini vagantur per omnem terram. Et hic est oculus inferior. Didicimus enim, quam ob causam Joseph eousque pervenit, ut in eum dominium nullum haberet oculus pravus ? Quia dignus erat, quem aspiceret oculus bonus supernus. Hinc scriptum est ; filius fructiferæ Joseph super oculum. Quare super oculum ? nimirum propter oculum, qui ipsum respiciebat. Item scriptum est : Oculus bonus benedictus erit. Quam ob causam ? quia de pane suo dedit pauperi. Id est : quia oculô hilari respexit pauperes, hinc meritus fuit, ut bonus ille Oculus eum aspiceret, in quo nonnisi benignitas & misericordia. Quare vocatur unus ? Ubi quæstio movetur, quare non & ibi de pluribus sermo sit, cum duo sint Macroprosopo : Et respondetur. Veni, Vide ! In oculis inferioribus alter dicitur dexter, & alter sinister ; nimirum in Microprosopo duo sunt duorum colorum : sinister enim

merum est judicium, & in eo est nigrum & rubrum; sed hic in oculo Macroprosopi alter non est sinister, sed ambo sunt albi, in benignitate & misericordia; & ambo in unum ascendunt gradum: quia ambo eandem operantur operationem, i. e. operationem misericordiæ. Et omnia sunt dextra: atque hinc unus est oculus, & non duo. Et didicimus: Oculus iste Macroprosopi, qui est Oculus providentiæ, qui inspectionem habet in mundum, semper apertus est, nec unquam clauditur: quia nunquam dormit, neque parum neque multum: hinc appellatur oculus apertus, qui non obdormiscit. Et semper rident & deorsum vident inspectione admirabili: quia cùm Jisraëlitæ probi sunt, providentia ejus magna est, ut quasi lacte dealbet & lavet oculos Microprosopi; donec hi, qui tres habent colores se invicem ambientes, rubrum, nigrum, &, album, modo quod sinister nigrior sit & rubicundior; dealbentur. Et oculi Macroprosopi semper hilares sunt: quia benignitas causa est lætitiæ: & judicium mœrorem causatur & gemitum. Scriptum est: Et Er primogenitus Jehuda malus erat in oculis Domini. Item scriptum est: Et Salomo faciebat malum in oculis Domini. Quia corruptela eousque pertingebat. Cùm autem oculi Microprosopi dicuntur rubri, nigri, & albi, adeoque trium colorum: color ruber primò nominatur, juxta illud: Color niger est ruber, modò quod debilitatus sit. Hi oculi etiam non semper sunt aperti; quia tempore exilii dormire dicitur, atque tunc cerebra Microprosopo adimuntur. Idque causantur pili palpebrarum, qui ad somnum concurrunt. Et sunt constructi è quinque duplicibus מנצפך quæ sunt severitates descendentes à Matre superna in ipsum: ubi fiunt pili palpebrarum. Et hinc tempore somni oculi ejus claudi dicuntur, nec deorsum respicere. Atque hinc dicitur: Expergiscere Domine, quare dormis. Et alibi: Aperi oculos tuos, & vide. Unde patet, quod tempora quædam dentur, quibus non aperiat oculos suos, ita ut orare oporteat pro apertione oculorum. Sed Oculus Macroprosopi vocatur Oculus apertus. Cùm autem Microprosopus oculos aperit, cuidam aperit in bonum; & cuidam in malum, sive non in bonum; cui væ dicitur. Et oculus miscetur rubedine, & rubedo videtur præ cæteris, & contegit oculum. Quasi dicat: colorem rubrum prævalere, & reliquis coloribus superinduci. Quis eripietur à judicio? qui revera in metrum rigoris tunc dominium habet. Sed in Sene dierum optima pars Oculi est album intra album, album quod continet omne album. Beatus ille, quem unâ tantùm albedine respicit: hinc verè dicitur: quod Oculus bonus benedicat. Et scriptum est Jes. 2. v. 5: Domus Jacob adeste, & ambulemus in lumine Domini, ut nempe luceant oculi Macroprosopi.

§. 222. Oculi Microprosopi radicem suam habent à decem Tetragrammatis, quorum numerus est 260. Et quinque ex illis sunt benignitates, in oculo dextro; quinq; autem severitates cum punctis Elohim in sinistro, qui efficiunt 130, juxta numerum vocis עין Oculus.

§. 223. De oculis Microprosopi porrò in Idra magna hæc traduntur. *Oculi capitis diversi sunt ab aliis oculis. Pili*, (qui fucari solent) *in superciliis super oculis*, (tanta) *nigredine infecti* (& quasi fucati.) *sunt*, ut omnes oculi nigredine (ab iis) fucen-

fucentur (id eſt judiciis obruantur.) *Pendent enim aggeres* (criſpi) *ſuper aggeribus pilorum & ſunt eadem formæ, quæ* (etiam in capite nigro apparent) *ſuper oculis; in principio frontis.* Id eſt, à pilis ſuperciliorum procedit color nigredinis, quæ generatur à capillis capitis. *Et ambobus adhærent*, i. e. amborum oculorum ſuperciliis applicantur virtute pilorum iſtorum, *ſeptingenta millia Domini Inſpectionis, qui ſuper ciliis oculorum* (reſident) id eſt, ſuper pilis ſuperciliorum: & hi originem habent à ſeptem numerationibus Microproſopi mundi Inanitionis, conſtantes è decadibus, & decadum decadibus, unde fiunt 200. & in ſupernis iterum è chiliadibus, unde ſeptingenta millia, qui ſunt miniſtri Inſpectionis ſupernæ; nempe Angeli & præfecti, quibus demandata eſt Inſpectio in opera hominum, quique deſcribunt greſſus viri, ſive in malum tendant, ſive in bonum; & cogitationes hominis & conſilia ejus. *In tegumento oculorum*, qui ſunt pili ipſum oculum contegentes, *flammant mille & quadringentæ myriades, qui adhærent palpebris, & ſunt tegumentum* (oculos claudens.) Numerus iſte autem provenit è literis duplicibus מנצפך, quæ ſunt quinque ſeveritates, quarum numerus eſt 280. quæ multiplicatæ per quinque, quia ſingulæ in ſingulis continentur, efficiunt numerum 1400; quæ myriades dicuntur ob ſublimitatem; & in palpebris reſident, ſuntque juſtitiarii rigoroſiſſimi. *Et inſpectio oculi Senis dierum ſuper ipſis eſt*, ut demulceantur dum aſcendunt ut robur accipiant, prout accidit tempore ſacrificii pomeridiani Sabbathici: (vel potius ut deſiſtant ab iſta oculorum contectione, & oculi aperiri queant.) Hinc pergit: *Illo tempore cum ſeſe levant iſti contectores, idem fit ac ſi quis expergiſceretur è ſomno ſuo.* Id eſt: Microproſopus ſimilis eſt homini qui expergeſit. *Et oculi ejus aperiuntur, & reſpiciunt ad oculum apertum, & lavantur ſive imbuuntur albedine quadam oculi boni. Quod innuitur per dictum illud* Cant. 5, v. 12. *Loti lacte. Quid hoc eſt, lacte? albedine* ſcilicet *excelſa primitiva. Et eadem hora reperitur inſpectio miſericordiæ: & propterea precatio Jiſraëlitarum aſcendit*; quia eſt tempus benevolentiæ: *quoniam aperti fuerunt oculi ejus & delibuti illa albedine. Quò pertinet illud* Pſalm, 44. v. 24. *Evigila, quare dormis, Domine; expergiſcere. Quotieſcunque verò oculi ejus non aperti ſunt, omnes miniſtri judiciarii Jiſraelitas ſupprimunt, & reliqui populi ipſis dominantur. Sed quando oculi ejus aperiuntur & perfunduntur* (lumine) *oculi boni, miſericordia verſatur ſuper Jiſraëlitis, & circumvertitur oculus & exercet vindictam in cæteros populos. Quod innuitur verbis illis* Pſalm. 35, v. 23. *Evigila, & expergiſcere.* Id eſt, *evigila, ut dealberis illo candore: & expergiſcere, ut ultionem ſumas de iis, qui ſupprimunt nos.*

Oculi ejus cum aperiuntur, apparent pulchri, ſicut columbarum; colore albo, & nigro & rubro & flavo. Albedo autem oculi non manifeſtatur, niſi illo tempore cum reſpicit in oculum bonum, & omnes iſti colores albeſcunt illa albedine. Excurrunt autem colores: quoniam deteguntur ſeptem oculi inſpectionis, qui prodeunt è nigredine oculorum ejus, ſicut dicitur Zach. 3, v. 9. Super uno lapide, ſeptem oculi. Quis eſt lapis iſte unus? nigredo *oculi*, unde prodeunt inſpectores illi. Deinde *è rubedine oculorum prodeunt ſeptem curſores;*

qui

qui celeres sunt in functione Inspectionis hujus supernæ: *& hi deflectunt in latus sinistrum, & emittunt flammas ignis lateris septentrionalis*, qui rutilat è Gloria Matris in latere sinistro & septentrionali Microprosopi; *ibique applicantur ut emittantur in mundum, ad detegendas vias impiorum*, qui opera sua in tenebris faciunt, istosque puniunt. *Quod innuitur dicto illo* Zach. 4. v. 9. *Septem illi oculi Domini peragrant universam terram. E colore flavo oculorum Microprosopi prodeunt septem lumina*, quæ illuminant mundum ceu colore quodam mixtô & temperatô, *quæ religata sunt ad latus meridionale, ibidemque applicantur, ut emittantur in mundum ad detegenda opera hominum*, & infra in palatiis ex istis prodeunt turmæ Angelicæ, & nomina, quæ operantur secundum naturam suam. *Sicut scriptum est: Quia oculi ejus super vias viri, ut sciant omnes homines opus ipsius. Job. 34. v. 21. & Job. 37. v. 6. Et cùm dealbantur albedine* à Macroprosopo, *tunc id agunt, ut intueantur studiosos veritatis*. i. e. justos, *mundoque benefaciant propter istos: & omnis inspectio bona est* illô tempore pro Jisraëlitis: colore autem rubrô intuetur illos, qui hos coarctant, sicut dicitur Exod. 3. v. 7. Videndô vidi afflictionem populi mei, nimirum videndo, ut benefacerem illis, Vidi, ut ultionem sumerem ab afflictoribus eorum. Et huc pertinet Psal. 44. v. 24. ubi dicitur: Evigila, & expergiscere, quæ sunt duæ inspectiones: duo oculi Microprosopi aperti, duo bona, quæ hinc emergunt pro Jisraëlitis; nimirum Misericordia ex oculo uno; & ultio inimicorum ex parte oculi sinistri.

Quamvis autem dixerimus: In oculis Microprosopi dari colorem rubrum, nigrum, album & flavum: nihilominus tamen, cum influxum accipit ab oculo aperto Macroprosopi, omnia convertuntur in albedinem; prout Idra in sequentibus dicit: *Cùm albedo circumfulget, & Oculus albescit, omnes illi colores, sedantur & submerguntur in imum: ruber, flavus, niger non appparet, exceptô solô albô, qui fulget à Sene dierum; & ab illo splendorem accipiunt omnes inferiores, nec ullus color apparet, præter solum hunc album. Et propterea submoventur omnes Domini rubedinis & nigredinis, qui sunt gemelli*, & vicini & fratres, nec à se invicem separantur; & ambo sunt judicium, ideoque cum ambo apparet, Oculus Macroprosopi lucem albedinis suæ non demittit. Symbolum autem cognationis duorum istorum colorum latet in voce אש ignis, cujus literæ denotant voces אדום & שחור rubrum & nigrum. *Et huc pertinet illud Cantici quartô versu 2; Quæ ascendunt ex ablutione:* i. e. *ex illa dealbatione oculi boni sancti superni. Omnes enim gemellæ simul junctæ. At verò textus loquitur de dentibus, qui similes sint gregi tonsarum:* quicquid autem tondetur, separatum assumitur à socio suo: tunc igitur dicis, quod omnes sint bini sive gemelli? Nimirum, quod de gemellis dicit textus, sensum tantùm habet, quod omnes assequantur perfectionem & bonitatem illam ad protegendos Jisraëlitas: quod dici potest de quolibet colore seorsim. Et hoc innuit Idra cum dicit: *Textus respicit albedinem eorum, quæ sit sicut albedo oculorum, cùm dealbantur albedine oculi superni. Et hoc scituri sunt justi, & visuri per Spiritum Sapientiæ*, quodnam lumen ex oculis Microprosopi occidat, & quodnam vivificet; & præditi erunt scientiâ, per quam admiranda operari queant, deducendo lucem

cum Senioris in ſeſe ad protegendos Jiſraëlitas, & ad puniendos hoſtes eorum. *Sicut ſcriptum eſt Jeſ. 52. v 8. Quia oculo ad oculum videbunt. Quando? cùm reduxerit Dominus Zionem. Et ſcriptum eſt Num. 14. v. 14. Cui oculo ad oculum viſus es, tu Domine. Et tunc apertio oculorum in bonum eſt* pro Jiſraëlitis. *Alia enim apertio oculorum eſt in bonum, & alia in malum* pro hoſtibus illorum. *In bonum juxta Dan. 9. v. 18. & in malum juxta Jeſ. 33. v. 20. Qui locus tam in bonum quàm in malum intelligendus eſt, quia unum non fit ſine altero.* Oculi enim denotant miſericordiam & judicium. Oculus dexter eſt miſericordia; & oculus ſiniſter eſt judicium; & Hieroſolyma eſt uxor Microproſopi, è qua Dominus extirpabit omnem nexum corticum, & malos ex illa excutiet, atque tum oculus Senis reſpiciet in oculum Microproſopi, & ſpeciatim in oculum ſiniſtrum, ut eundem mitiget, juxta illud: Oculo ad oculum videris tu Domine i. e. Microproſope, qui per Tetragrammaton ſimpliciter poſitum ſemper intelligitur.

Et in libro Zeniutha dicitur: Quid hoc eſt, Oculi tui videbunt habitationem quietam: ergone Hieruſalem eſt habitatio quieta; annon eadem eſt Uxor Microproſopi, & omnis exuſcitatio bellorum & judiciorum eſt in manu ejus; unde ſanè non tranquilla eſt & quieta, quia judicia nunquam quieta & tranquilla ſunt? Verum enim verò illô tempore cùm debilitantur & mitigantur à benignitatibus, quieſcere coguntur. Sed objicitur locus Jeſ. 1. v. 21. Juſtitia habitat in ea. Nam Uxor vocatur judicium juſtitiæ. Ubicunque igitur locum habet juſtitia, ibi nihil eſt tranquilli & quieti? Sed reſpondetur: locum illum intelligendum eſſe de Sene dierum, cum aſpiciet illos oculos. Quoniam ipſe eſt Oculus quietus & tranquillus, Oculus miſericordiæ; Oculus, qui non ſubſultat ab objecto hoc in objectum illud. Et propterea dicitur עינך defectivè & ſine Jod, ut indicetur oculus in ſingulari, nimirum Senioris. In Microproſopo enim duo ſunt oculi: Hic autem ſermo eſt de aſpectu ſuperno, quo oculi ejus dealbandi ſunt à rubedine & nigredine. *Quare autem loquitur de Jeruſalem, & non de Zion.* Zion enim eſt fundamentum Matris, & ציון per æquipollentiam numerorum eſt יוסף juſtus, qui pertinet ad fundamentum Microproſopi. Nimirum ſic neceſſarium erat ad ſupprimendum judicium, quod in ea reperitur, & ad exhibendam ipſi miſericordiam. Alibi didicimus: Scriptum eſt Deut. 11. v. 12. Oculi Domini Dei tui in illa ab initio anni uſque ad finem anni. Hoc ipſum eſt, quod dicitur juſtitia pernoctat in ea. In ea enim judicia reperiuntur plura, quàm aliis in locis omnibus: Hinc dicitur Oculi, nimirum Microproſopi, qui ſunt judicium. Item Oculi Domini Dei tui: ubi expreſſe connotantur ambo Oculi. Futurô autem tempore locum habebit oculus unus miſericordiæ, Oculus Senis Senum. Unde ſcriptum eſt Jeſ. 54. v. 7. Miſerationibus magnis congregabo te. Ubi cùm dicat miſerationibus, quare ſuperaddit magnis? nimirum duæ ſunt miſerationum ſpecies, quarum alia minor, alia major eſt. Id eſt: Miſericordia Senioris Seniorum dicitur Miſericordia magna: &

r Miſeri-

Misericordia Microprosopi dicitur Misericordia simpliciter, quia in hoc est dextrum & sinistrum, judicium & commiseratio. Cum ergo dicitur miserationibus magnis congregabo te, intelligitur misericordia Senis dierum.

Didicimus. In istis oculis & duobus ipsorum Coloribus rubro & nigro duæ existunt lachrymæ : Lachrymæ autem sunt salsæ, & denotant judicium. Et cum DEUS Sanctissimus, qui benedictus sit! misericordiam exhibere vult populo Jisraelitico, duas has demittit lachrymas, ut temperentur in mari magno. Quid est mare magnum? mare Sapientiæ supernæ. Sicut dicitur : Et plena est terra Cognitione Domini, sicut aquæ mare contegunt. Digitum ergo intendit ad mare Sapientiæ Capitis Non cogniti, quod est in Seniore. Nimirum ut laventur in flumine fontis, quod effluit e Sapientia magna, & per illas miseretur populi Jisraelitici.

In Idra parva autem de Oculis Microprosopi habentur sequentia. *Oculi Capitis sunt Oculi, à quibus non occultantur peccatores : Oculi qui dormiunt & non dormiunt.* Id est : Cùm Jisraelitæ faciunt voluntatem Dei altissimi, oculus ille apertus despicit & dealbat oculos istos, eosque aperit, ut accipiant Lucem supernam. Sed cùm Jisraelitæ non faciunt voluntatem Dei altissimi, somnum causantur in Microprosopo, & ab ipso tolluntur Cerebra. *Hinc oculi ejus vocantur sicut columbæ* Cant. 5. v. 12, ubi dicitur : Oculi ejus sicut columbæ juxta torrentes aquarum, lavantes se in lacte. Quid est יונים? (estne à יונה columba? Non ita : sed) *sicut scriptum est* Lev. 26, v. 17. לא תונו *Non decipietis unusquisque proximum suum.* Nam Dolosus cum defraudat socium suum oculos ipsi quasi obcæcat, ut fraudem non videat, nec sibi cavere possit ab illa deceptione : Si enim alter cavere posset, hic sane eum non deciperet. Et sic etiam hic est occæcatio & occlusio oculorum. *Et hinc scriptum est* Psalm. 94. v. 7. *Et dixerunt : non videbit Dominus ; & non intelliget Deus Jaacob.* Eadem igitur mensura judicantur impii, ut occæcentur. Væ illis! quia oculum supernum apertum tollunt ab inferioribus, *Et scriptum est :* Psalm. 94. v. 9. *An plantans aurem, non audiet? an formans oculum non aspiciet?* Summa omnium huc redit; dari tempora; quibus non videat Microprosopus; tempore nimirum somni, id est, exilii; donec eum illuminet oculus apertus, eumque excitet è somno suô.

§. 224. Nasus Microprosopi & decor totius faciei; & sunt judicia effluxa è spiritu narium ejus : & huc pertinet locus Psalm. 18, v. 8. 9. & commota sunt, quia furor fuit ei; ascendit fumus in naso ejus, & ignis ex ore ejus consumsit, &c. quia totus est ira & æstus ignis. Nomen אלהים enim plenè scriptum per Jodin habet numerum vocis אש ignis, adjecto integro. Et dicitur Num. 12, v. 9. & iratus est nasus Domini in eos, & abiit. אף enim est nasus. Hinc de hoc naso dicitur in Idra magna; quod fumus hinc exeat : *& in hoc fumo continentur ignis & carbones igniti; quia non est fumus sine igne; nec est ignis sine fumo : omnia verò accenduntur & egrediuntur è naso ejus,* id est Microprosopi. *Et cum fumus sese associat igni & carbonibus.*

sus. In Severitate enim tres sunt Triades, sicut in omnibus personis, quo pertinent tria genera Ignis, quæ sunt tria nomina אלהים quæ descendunt in jugulum; quoniam nomen אלהים ter sumtum per æquipollentiam numerorum cum integro est גרון guttur, sive jugulum. Et hæ sunt tres illæ venæ quæ in collo; quæ denotant judicia, & tempus illud cum Microprosopus est in infantia, quia tunc mundum gubernat per judicia. Et cum hæc comprehenduntur in naso, tunc judicia prodeunt & vindictam exercent in illum, qui causa est, quod judicia dominentur. *Et tunc vocantur* אף *ira*; *&* חימה *furor*; *&* משחית *perditio.* Hinc *dicitur*: Deut, 9, v. 19. *Quia timui ab* אף *ira*, & חימה *furore*, quò efferbuit Dominus super vos, ad disperdendum vos. *Nomen* משחית *autem desumitur e* Gen. 13, v. 10. *antequam* שחת *perderet Dominus Sodomam & Gomorrham*; *igne scilicet ardente.* Et in gehenna tres isti gradus iræ, furoris & perditionis influxum accipiunt ab hoc judicio rigoroso.

Et didicimus: *Quinque Severitates sunt in hoc Microprosopo, & ascendunt in summam mille & quadringentarum severitatum, quæ extenduntur in nasum, & in os, & in brachia, & in manus, & in digitos.* Quod est mysterium quinque judiciorum, quinque literarum duplicium מנצפך, quæ vocantur ביצינא דקרדינותא lumen nigredinis seu fuliginosum. Hinc magis corroborantur in quinque locis istis: & è singulis prodeunt sub numero literarum מנצפך quinquies sumto, unde exurgit summa 1400. judiciorum: quæ sunt severitates. *Et propterea scriptum est*: Psalm. 106. v. 2. *Quis enarrabit Severitates Domini? Ubi de severitatibus dicitur, numero plurali. Sed* 1. Paral. 29, v. 11. *dicitur*: *Tibi magnificentia & severitas*; *ubi est numerus singularis*: *unde colligi queat, unam tantum esse severitatem. Verum sic didicimus*: *quod cum coadunantur omnes illi rigores, tum dicatur Severitas una in singulari. Omnes autem rigores incipiunt descendere à Naso ejus*: *& ab illo dependent millies mille, & quadringentæ myriades*; *nimirum à singulis illorum. Et ab illo fumo, qui procedit de naso ejus dependent millies mille myriades, & quadringenti & quinque*: *qui ad istam Severitatem pertinent. Et omnes severitates dependent ab isto naso.* Unde scriptum est Psalm. 145, v. 4. *De generatione in generationem laudabunt opera tua, & severitates tuas annunciabunt. Et cum prodeunt severitates sive rigores è naso hoc, robur acquirunt omnia judicia, inferiora, & sunt sicut gladius acutus &* flammando *micans, donec descendant in* locum Metatronis & corticis, qui Nogah, sive splendor dicitur, qui vocantur *lamina micans gladii versatilis.* Nam Metatron est Sapientia mundi formativi, & in ea sunt triginta duo Nomina אלהים; nam 32. per 10. multiplicata efficiunt numerum vocis נער, puer; quod est cognomen Metatronis, qui mutatur è puero in Senem, luna deficiente; & è Sene in puerum, luna iterum innovata. Et quando justi in mundo sunt Nogah illa convertitur è serpente in baculum; & cum nulli justi in mundo sunt, eadem è baculo convertitur in serpentem. Et sic Metatron baculo Dei, qui in manu ejus, serpentem percutit, qui sunt populi mundani. Item si quis indignus est, qui ingrediatur in Paradisum, idem pariter punitur per hæc judicia, & inflam-

inflammatur à gladio versatili, quo custoditur via arboris vitæ, ne illuc intret, qui ascendere non meretur. Sed tempore beneplaciti, cum Jisraëlitæ faciunt voluntatem Dei altissimi, afflatur Spiritus Nasi Macroprosopi è duabus naribus ejus : è nare una, vita ; & è nare altera, Vita Vitarum : & nasus Microprosopi illum suscipit, & omnia judicia istius nasi mitescunt.

Scriptum est Gen. 19, 13. Quoniam nos perdemus locum hunc. Et scriptum est Gen. 19. v. 24. Et Dominus pluit super Sodomam & Gomorrham. Et scriptum est Gen. 13. v. 10 : antequam Dominus perderet Sodomam & Gomorrham. Quomodo igitur possibile est, quod perditio veniat a Nomine Tetragrammato, quod est metrum misericordiæ ? *Verùm sic didicimus : Non est judex super impios &c. sed ipsi mutant metrum misericordiæ in metrum judicii. Quomodo autem convertunt ? atqui scriptum est, Ego Dominus, & non mutor.* Malach. 3. v. 6. Nec etiam possibile est, ut mutari queat operatio Nominis Tetragrammati. *Nimirum, quandocunque Senex Seniorum, Caput illud album, detegit benevolentiam benevolentiarum, misericordia magna ubique locum habet.* Hoc est caput Macroprosopi, quod in se continet duo cognata ; unde vocatur Senior Seniorum : cum hic revelat frontem suam, ut lumen demittat in nasum istum ; misericordia descendit ad nasum Microprosopi, & mitescunt omnia judicia, per magnas illas miserationes. Et Nomen אֱלֹהִים plenè scriptum per Jodin, per æquipollentiam numerorum est מְרַחֲמִים in miserationibus. Sed quando Jisraëlitæ non faciunt voluntatem Dei altissimi, lux Macroprosopi non manifestatur in Naso Microprosopi, & omnia judicia Microprosopi parata adsunt : adeoque ut ita dicam, Misericordia exarcet illud judicium ; nimirum quia Senex ille annosissimus occultat lucem suam nec deorsum radiat, tunc judicia robur acquirunt, & judicium exsuscitant. *Quis est causa istius judicii ? Benevolentia benevolentiarum, quia non revelatur. Et propterea impii misericordiam convertunt in judicium.* Quod autem dicitur Genes. 19. v. 24. Tetragrammaton pluere fecit ignem &c. à Tetragrammato è cœlis ; idem est ac si diceretur à Microprosopo. Unde colligitur hoc ? quia scriptum est de cœlo, ut per vocem שמים denotetur אשומים ignis & aqua (in pluvia illa demissa) nam Microprosopus est misericordia in judicio in antithesin illius, in quo nullum planè est judicium, qui est Macroprosopus. Cùm iste deorsum radiat in nasum Microprosopi, tunc vocatur longitudo nasorum, i. e duorum nasorum, quorum unus irradiat alterum. Vel etiam dicitur ארך אפים è significatione sanandi, Juxta illud Jerem. 33. v. 6. Ecce ego procuro ei ארכה sanitatem : quia hic est sanitas & curatio omnium facierum interiorum.

Et huc pertinet etiam traditio illa, quare inter duo Tetragrammata Exod. 34. v. 6. accentus intercedat : prout & inter acclamationes Abraham ; Abraham ; Jacob, Jacob ; Schmuel Schmuel : ubi semper interpositus est accentus : exceptó casu, ubi dicitur Moscheh Moscheh, ubi nullus intercedit accentus. Ratio autem hæc est, quod posterius nomen majorem perfectionem denotet. Nam quoad primum nomen Abraham nondum erat perfectus, quia nondum persiterat in decem tentationibus ; sed secundum

nomen

nomen posterius perfectus erat, quia easdem sustinuerat omnes. Sic & Jacob quoad nomen primum perfectus non erat; sed quoad posterius erat perfectus, quia post nuntium de vita Josephi in ipso iterum quiescebat præsentia Dei gloriosa, jamque genuerat duodecim tribus, quarum antitypus est in supernis ceu arbor sancta duodecim terminis inclusa, quæ sunt duodecim variationes Tetragrammati: & septuaginta ramos habens, quæ sunt septuaginta coronæ Capitis Macroprosopi, quæ radiant in Caput Microprosopi: unde in hoc exurgunt septuaginta formæ. Et sic Samuel quoad posterius nomen Propheta declaratur; qualis juxta prius nondum erat. Moses autem jam ab infantia sua perfectus erat, sicut scriptum est Exod. 2. v. 2. Et sic duo hæc Tetragrammata accentu distincta denotant, quod posterius sit perfectus, tredecim metris misericordiæ Macroprosopi, quas deduxerat Moses pro remissione peccati illius: cùm antea Microprosopus fuisset iratus in populum. Nam cum Senior ille detegitur erga Microprosopum, nasus istius sedatur, juxta Es. 48. v. 9. Futurô autem tempore Spiritus Sanctus descendet super unctum Domini à naso hoc per Seniorem Sanctissimum: sicut dicitur Jes. 11. v. 3. Et odorari faciet eum in timore Domini.

§. 225. Aures Microprosopi sunt duæ dextra & sinistra. Datur enim auditus bonus in aure dextra, sicut dicitur: Quoniam audit egenos Dominus. Et in aure sinistra malus: juxta illud: Et audivit Dominus, & exarsit ira ejus. Et aures Microprosopi curvaturas habent, ut audire queant bonum & malum. Et hæc auris forinsecus clausa est, & curvatura intrat intra foramen illud: unde destillationes fiunt à cerebro : ut introducat vocem introrsum, eademque servata sit & occultata ex omni parte: atque hinc dicitur mysterium, quæ intrare quidem debent sed egredi.

Ab illa curvatura, qua intra aures dependent omnes illi Domini alarum, de quibus scriptum est : Quia avis cœli adducit vocem &c. Et isti præconia & voces cœlitus emissas in mundum deducunt, & Santalphon præfectus illorum est. Isti autem alati, qui circumvolitant per mundum, ut notificent decreta divina, dicuntur ascendere ad numerum sexcentorum millium myriadum : ob mysterium literæ Vau Tetragrammati מה Alephati. In Microprosopo autem foramen quoddam est in cervice, unde transmittitur influxus ad Uxorem ejus, quæ à tergo ipsius assistit. Unde necessum est, ut capilli ibidem dependeant ad contegendum foramen hoc cervicis, ne cortices aliquid exinde participent. Aures autem vacuæ esse debent à capillis, ne istæ impediantur ab exauditione precum nostrarum : unde de his dicitur: Inclina aurem tuam. Sed aures Senis Sanctissimi mera sunt misericordia : nec ibi sinistrum datur. Ubi autem occurrunt duo nomina Tetragrammaton & Elohim ; Tetragrammaton denotat Senem Sanctissimum ; & Elohim Microprosopum, qui respectu illius judicium est.

§. 226. Barba Microprosopi fit ex novem Numerationibus, Sapientia, Intelligentia, Cognitione, Benignitate, Severitate, Pulchritudine, Victoria, Gloria & Fundamento Fundamenti Macroprosopi, quæ ingrediuntur per novem triades Victoriæ, Gloriæ & Fundamenti Matris, in quibus semper existunt Victoria, Gloria & Fundamentum

Patris: & intrant in novem Numerationes ipsius Microprosopi: & ex illis quoque fiunt novem partes barbæ sanctæ Microprosopi. De hac Barba in Idra magna fol. 139. col. 1. sic dicitur. *Hæc Barba est perfectio faciei, & pulchritudo Microprosopi. Et conformatur novem partibus, & cùm irradiat Barba venerabilis Seniorũ Seniorum,* id est, Macroprosopi, qui cum dicitur Senior Seniorum, quasi à tribus Capitibus denominatur, ita ut Senior sit unum, & Seniores duo, quia numerus pluralis ad minimum duo denotat. Illius Barba dicitur perfectio omnium, quia ipse Microprosopo & omnibus personis inferioribus perfectionem membrorum largitur. Quoniam Microprosopus tantùm quasi puer parvulus est, antequam accipiat Cerebra: hic autem eundem magnum reddit, ut vocetur vir, utque accipiat Barbam & Caput magnum, & membra grandia, & convertatur in misericordiam.

Et cùm Macroprosopus lumen suum demittit in Microprosopum, tredecim stillicidia... turigines olei superni promanant in hanc Barbam; & in ea inveniuntur viginti duæ formæ, i.e. tredecim Macroprosopi, & novem Microprosopi: *& exinde emanant viginti duæ literæ Legis.* Et cum Microprosopus adhuc quatuor formas à Macroprosopo accipit, tunc & ipse tredecim partes habet, sicuti Macroprosopus: sed istæ eidem tribuuntur juxta Alphabetum inversum, ut supra dictum est.

Hæc Barba prodit ab auribus, & descendit & ascendit, & superintegit areolas aromaticas. Quid intelligitur per areolas aromaticas? Id quod dicit Canticum cap. 5. v. 13. Sicut pulvinus aromatis; & non pulvini. Sensus est: barbam ascendendo & descendendo ab auribus contegere genas, prout in homine, juxta illud Hiobi: In carne mea videbo DEUM. Sed omnia ibidem lumina sunt, & literæ lucidæ, & nomina, quæ in supernis configurantur in figura hominis.

§. 226. Conformationes Microprosopi sunt novem, easdemque recitat David Psalm. 118. v. 4. quippe à quibus dependebat fortitudo ejus, ita ut per illas vinceret hostes: quoniam post illas novem formas Microprosopi statim subjicit: Omnes gentes circundederunt me: sed in nomine Tetragrammati exscindam eos. Sunt autem sequentes: De angustiis inclamavi Jah; hæc est prima. Exaudivit me in latitudine Jah; secunda.

Tetragrammaton mihi non timebo; tertia.

Tetragrammaton mihi inter auxiliatores meos; quarta.

Melius sperare in Tetragrammato: quinta.

Melius confidere in Tetragrammato; sexta.

Et tres sequentes, in quibus occurrit mentio nominis אדם homo, nempe cùm dicitur: Dominus mihi, non timebo, quid faciat mihi homo. Prima. Melius confidere in Tetragrammato, quàm confidere in homine. Secunda. Melius confidere in Tetragrammato, quàm sperare in Principibus. Tertia. Ubicunque enim in illis versiculis occurrit mentio nominis אדם, ibi subinnuitur unio Tetragrammati; juxta illud: masculum & fœminam creavit eos, & vocavit nomen eorum אדם. Ubi intelligitur Micropro-

crοproſopus, nempe nomen אדם æquipollet Tetragrammato מה, id eſt 45: cujus plenitudo refert numerum 19, qui eſt in voce חוה Eva: quibus junctis ut generare queant, homo eſt integer in membris ſuis.

De his in Idra magna ſequentia extant. *Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Surge mi fili ſancte, explica conformationem barbæ juxta iſtas partes ſuas.* Surgensque R. Eleaſar dixit Textum illum Pſal. 118. jamjam allegatum. Et porrò ſubinfert, quod duæ ſint partes in Microproſopo, quæ vocentur מצרים anguſtiæ in angulo barbæ & capitis. Quoniam finis pilorum Capitis pone aures eſt initium duorum angulorum barbæ circa duo tempora faciei. Suntque duo nomina אל è nomine Elohim: quoniam פאה i. e. angulus per æquipollentiam numerorum eſt אלהים. Suntque judicia juxta illud Pſal. 7. v. 12. אל Deus indignans omni die. Accedit autem temperatura in forma prima, quæ vocatur אל: quæ irradiat partem hanc primam Barbæ Microproſopicæ, i. e. duos hos angulos. Et in ea ſunt cincinni pilorum, juxta nomen אל. Et quilibet cincinnus pilos habet 390, quibus temperantur judicia Microproſopi & capillorum ejus, qui vocantur שמים ſive cœlum juxta numerum 390 pilorum, quibus ſubiguntur omnia judicia inferiora. Hoc igitur nomen אל è nomine Elohim extat in duobus timporibus faciei, quæ ſunt duo nomina יה יה. Datur autem triplex nomen אל in dicta illa ſyllaba אל comprehenſa: quæ ſunt אל שדי & אל יהוה & אל אדני quæ continentur in duobus angulis faciei, qui vocantur anguſtiæ. De his enim loquitur R. Eleaſar, cum inquit: Ex anguſtia clamavi ad Jah; Exaudivit me in latitudine Jah. Unde patet, quod duo nomina יה ſint in duabus partibus angulorum, & quodlibet eorum in ſe habet tria illa nomina אל: unde conſiunt ſex nomina אל ad dextram & ſiniſtram. Et nomen יה plenè ſcriptum hôc modô: יוד הא junctô integrô per æquipollentiam numerorum eſt אל. Eôdemque modô duo nomina יה efficiunt אל cum numero totius. Unde patet, quod adſint ſex nomina Jah, à quibus prodeunt ſex nomina אל. Hinc R. Eleaſar numerat ſex nomina Divina, & tria nomina אדם, quod eſt Tetragrammaton מה. Nam nomen יה ter ſumptum efficit אדם. Et ſic etiam è tribus יה anguli ſiniſtri efficitur nomen alterum אדם, & unum eſt in medio. Et iſta nomina אל vocantur מצרים עליונים Ægyptus ſuperna. Sed & in guttur Microproſopi deſcendunt ſex iſta nomina אל ſupradicta; ubi nimirum eſt anguſtia gutturis; eaque fiunt è ſex Cerebris infantiæ, quorum tria ſunt à Patre & tria a Matre, & vocantur מצרים תחתונים Ægyptus inferior; illa autem quæ in Macroproſopo vocantur Ægyptus ſuperior. Judicia autem non aboleantur niſi per radicem ſuam: i. e. ſi illa nomina Macroproſopi irradient iſta Microproſopica. Et huc pertinet illud Jeſ. 19. v. 2. Et cum miſcebo Ægyptum cum Ægypto, i. e. ſuperiorem cum inferiore, & tunc tollentur cortices, qui adhærent Ægypto inferiori, i. e. duobus angulis Microproſopi.

§. 227. Forma prima Barbæ Microproſopi prodit ante aperturam aurium ejus ſub cincinnis capillitii, qui pendent ſuper auribus: & deſcendunt pili ſibi invicem impoſiti,

politi, ita ut radix unius sit sub capite alterius usque ad locum ubi initium habet os. De his porrò ita dicit Idra magna. *Omnes illi pili Barbæ duriores & rigidiores sunt pilis & cincinnis Capitis.* Suprà enim diximus in Macroprosopo, quod pili Sapientum in Capite sint lenes sive flexiles & in barba rigidi. Sic etiam hôc locô: In Capite Microprosopi pili sunt molliores; sed in barba sunt rigidiores & duriores: juxta illud: Judicia Masculi rigida sunt sub initium & remissa sub finem. Quoniam fiunt à judiciis incipientibus à severitatibus Matris, quæ proveniunt è mysterio Cerebri Matris.

Porrò ibidem subjungitur: *Quandocunque pili albi Senis dierum, qui sunt tredecim cincinni Capitis albi, exporriguntur in Caput Microprosopi, tunc locum habet illud Proverb. 1. v. 10. Sapientiæ in platea* sive foris *prædicabunt.* Sensus est hic. Cum descendunt duo cerebra Patris & Matris; & duæ coronæ à Macroprosopo, omnia descendunt per Jisraëlem Senem & Intelligentiam specialem: & Sapientia Patris descendit in Sapientiam Jisraelis Senis; unde patet, quod sint Sapientiæ duæ in Jisraele Sene; & duæ Intelligentiæ in Intelligentia speciali. Atque hinc dicit textus: Sapientiæ foris prædicabunt: id est, extra Macroprosopum, quia eas accipit Microprosopus, qui foris extat. Et sic etiam dicitur Jes. 27, v. 11. quia non est populus Intelligentiarum. Ubi etiam commemorantur Intelligentiæ duæ; una Matris, & altera Intelligentiæ specialis. Suntque tria cum pertingunt ad Victoriam Gloriam & fundamentum Jisraelis Senis & Intelligentiæ specialis: antea autem erant quatuor; nimirum duo cerebra, & duæ coronæ, fiuntque tria, in Victoriâ, Gloriâ & fundamento eorum; Et quia Phylacteria sunt typus istorum, hinc ש in phylacteriis datur trium capitum & quatuor capitum. Unde dixerunt Sapientes nostri b. m. Deum Sanctissimum, qui benedictus sit; id est Microprosopum, applicare phylacteria. Ubi sensus est, illum in capite suô applicare illa lumina.

Pergit autem Idra: *Quid est foris? in hoc Microprosopo. Et inveniuntur in tribus cavitatibus cranii capitis.* Quæ sunt, Sapientia Intelligentia & Cognitio Microprosopi: quia descendunt duo cerebra & duæ coronæ & fiunt tria in Sapientia, Intelligentia & cognitione: quoniam in illa subintrant Victoria, Gloria & fundamentum Jisraelis Senis & Intelligentiæ specialis. Et deinde descendunt in Cognitionem, quæ comprehendit cerebra & coronas, & fiunt unum. Quapropter theca est unica, quæ continet quatuor Textus Phylacteriorum. Hinc R. Schimeon Jochaides in Idra subjungit.

Et unum cerebrum quiescit in statu consummato, quod continet omnia tria cerebra & ab eo producuntur productiones. Id est: Deinde descendunt Benignitates & Severitates in membra reliqua & faciunt novem Numerationes & novem formas barbæ Microprosopi. Et è Sapientia, Intelligentia & cognitione fiunt Cincinni, pili longi, & crines: quin etiam bili barbæ. Et hinc dicit: producuntur ab eo productiones.

Et pergit. *Implicita illa, quæ librantur* (i. e. formam bilancis generalior i accipiunt) *in capillis albis, in hoc Microprosopo continentur in tribus cerebris; in quibus*

extant quatuor cerebra istius Microprosopi. Hinc assurgit numerus perfectus quatuor textuum, in Phylacteriis scriptorum, in quibus continetur Nomen Sanctum Senis dierum, Senioris Seniorum; & Microprosopi. Nam hic est consummatio Nominis Sancti, de quo scriptum est. Deut. 28, v. 10. *Et videbunt omnes populi terræ, quod Nomen Tetragrammaton invocetur super te, & timebunt te. Ubi reverà intelligitur Tetragrammaton*; quæ sunt quatuor literæ, sub mysterio duorum cerebrorum & duarum Coronarum; *quæ sunt quatuor receptacula, thecæ* scilicet *phylacteriorum. Et propterea dicitur: Sapientiæ foris prædicabunt: quia scilicet hoc loco inveniuntur.* Id est per illas literas ingrediuntur in Microprosopum; & in illis eædem inveniuntur. Nam quia Sapientia Macroprosopi istius, in quo occultatur Caput Non ens, nempe in cerebro ejus occultato, abstrusior & occultior est; hinc illa non ingreditur in Microprosopum: unde necesse est ut Sapientia alia, quæ constat è duobus, intret in Microprosopum, loco Sapientiæ ejus. Quinimò ne quidem in loco Patris & Matris non ingrediuntur; sed in loco Jisraëlis Senis & Intelligentiæ specialis. Quare textus Idræ inquit: quod hîc inveniantur, id est, quod ab extra & infra fiat prædicatio; ut iste hæc possit sufferre. *Sanè enim Senior Seniorum occultus inter occultos*, ibidem *non invenitur*, in Microprosopo, ut ipse immittat cerebra in eum: *quia est absconditus ab omnibus, nec dividitur nec manifestatur. Et quia uniuntur quatuor cerebra in* cerebro *hoc Microprosopi*, id est, in Cognitione ejus; *hinc quatuor fontes ab illo effluunt in quatuor latera* sive tractus; *& dispergunt se ex una Scaturigine, quæ prodit ab omnibus* (scilicet supernis.) Id est, fundamentum Patris, quod vocatur Scaturigo Sapientiæ; & occultatur in fundamento Matris; veniuntque in Cognitionem Microprosopi, qui est primogenitus & accipit duas portiones à Patre suo, cerebra & coronas.

Ibidem porrò additur: *quod lux abinde prodeat, & producat capillos, cui aggeres super aggeribus, quorum non sit numerus & computus: sicut dicitur* Cant. 5. v. 11. *Cincinni ejus* תלתלים *crispaturæ.* Hæc sunt decem Nomina אלהים, quorum numerus æquipollet voci תלתל crispatura; & quinquaginta eorum literæ, supplent syllabam ים. Quod autem in loco hoc citato additur שחורות כעורב nigri ut corvus: ibi per literas istarum vocum initiales indicatur numerus שך id est 320 judiciorum, quæ sunt 32 Nomina אלהים decies sumta; quæ proveniunt à Patre.

Et multa myriades exercituum influxum ab iis accipiunt, quæ sunt aggeres super aggeribus. Et omnes sunt duri & rigidi, ut perfringant, per illam rupem durissimam (*i.e.* cranium) *donec faciant foramina & fontes sub crinibus: & promanant fontes rapidissimi quaquaversum. Et quia capilli illi nigri sunt & obscuri, hinc scribitur Job.* 12, *v.* 22. *Revelat profunda de tenebris, & educit ad lucem umbram mortis.* Ubi intelliguntur judicia & cortices, qui è longinquo suctionem habent ab illis crinibus. Nam cortex vocatur צל מות, umbra mortis. Et vox צל repræsentat 120. אלהים, seu metathesis istius Nominis.

Deinde quæritur, quare pili Microprosopi sint tam rigidi & duri & quasi inflexiles: & an hoc forte exhinc proveniat, quod omnes sint judicia? Quod negat: quia

sub istis formis inveniuntur miserationes & judicia. Nam etiam quinque Tetragrammata punctata punctis אלהים efficiunt numerum vocis תלמוד: in Talmude autem tàm concessa reperiuntur quàm prohibita; tàm recta quàm rejecta; tàm pura quàm impura. Capilli etiam Microprosopi dividuntur in partem dextram & sinistram. Sed pilos Barbæ Microprosopi oportet esse duros ob duas causas: si enim mundus opus habet misericordia, miserationes has oportet esse validas, ut vincere queant judicium: & quando judicium requiritur, rigor judicii vincit misericordiam: adeoque quicquid prævalet, validitatem requirit. Omnia autem dependent ab operibus inferiorum, quibus concessum est liberum arbitrium. Cùm autem hanc barbam irradiat Lux Barbæ Macroprosopi, quæ alba est, tunc idem fit, ac si lavaretur flumine profundô, & pili fiunt albi, & metrum misericordiæ prævalet, & judicia temperantur, nec amplius apparent, quamdiu Jisraëlitæ faciunt voluntatem Dei.

Et cùm Moses precatur Num. 14. v. 18. In casu exploratorum, novem tantum metra commemorat, quod nempe Tetragrammatos sit longanimus, & multæ benignitatis &c. De Veritate autem nihil subjungit, quia istæ formæ non semper sunt in Microprosopo, prout semper inveniuntur in Macroprosopo. Et novem istæ formæ veniunt è fundamento Senioris, & sunt novem metra misericordiæ à Seniore in Microprosopum defluentia. Tempore igitur vituli Moses mentionem faciebat omnium tredecim partium Barbæ Macroprosopi, easque deducebat in Microprosopum: quia hoc erat peccatum primum, quod committebant, ubi adhuc digni manebant, ut in terram ingrederentur cum ipso; & metrum judicii nondum usque adeò prævaluerat. Sed in peccato exploratorum judicia prævalebant, & Moses plures non deducere poterat formas quàm novem, quia ipsis peccatum hoc non remittebatur, sed illis moriendum erat in deserto: & decretum non penitus rescindebatur, sed eousque tantum, quod ipsis moriendum non esset intra quadraginta dies, & dies prolongaretur in annum. Unde tum temporis novem tantum descendebant formæ, quæ sunt istæ.

Tetragrammatos יהוה prima.
Longus ארך secunda.
Narium, אפים tertia.
Et multus ורב quarta.
Benignitate חסד quinta.
Portans נשא sexta.
Iniquitatem עון septima.
Et prævaricationem, ופשע octava.
Et mundando, ונקה nona.

Et propterea veritas dependet à Seniore ejusq; hôc locô non fit mentio.

Et

Et quia Cerebrum Microproſopi habet tres Cavitates, quæ illuminantur à Cerebro occultato; hinc de eo dicitur, quod emanet & prodeat: & in eo ſunt 320 judicia, de quibus dicitur Eſth. 2. v. 1. כשך juxta quieſcere furorem Regis; ubi numerus iſte includitur in voce שך: adeoque judicia extenduntur. Sed in Macroproſopo judicia tranquilla ſunt & quieſcunt, ſicut vinum bonum, quod reſidet ſuper fæcibus ſuis. Sic enim habet Traditio: Nemo novit Cerebrum ejus præter ipſum; quoniam cognitio ejus & Cerebrum ejus occultata ſunt. Sed de Cerebro Microproſopi dicitur Jobi 28. v. 23. Elohim novit viam ejus, i. e. Mater ſuperna, quæ vocatur אלהים חיים Deus vivens. Idque totum propterea, quia Sapientia Microproſopi aperta eſt, & lumina deorſum transmittit; quod ita non facit Sapientia Macroproſopi; utpote quæ omni ex parte clauſa eſt, nec ullibi aperitur, niſi violenter translucendo per membranam Cerebri.

§. 228. Formâ ſecundâ prodeunt pili è linea recta, quâ contegunt genas, perguntque ſecundum latitudinem ab illo loco, ubi incipit os Microproſopi uſque ad latus ſiniſtrum iſtius oris: deſcenduntque ſubter os, donec perveniant ad latus ſiniſtrum. Sicut enim os circumdatur ſuprà; ſic pili etiam os circumdant infrà: & pili ſupra os vocantur myſtax, ita ut hac formâ os Microproſopi tam ſupra quàm infra circundetur, quaſi pilus ſuperimmiſſus ſit pilo formâ elegante & pulchra. Hæc eſt mens verborum Idræ, in qua R. Abba jubetur perorare, qui exorſus inquit: *Cum hac forma Barbæ Regis formatur, tanquam herus robuſtus eſt, robuſtusque & ſpectabilis &c. Sicut ſcriptum eſt: Magnus Dominus noſter, & multæ potentiæ.* Id eſt: antequam illuminatio à Macroproſopo deſcendit, ipſe magnus eſt virtute judiciorum: ſi enim nomen דין quinquies ſumatur, hinc oriuntur 320 judicia nominis אֲדֹנָי: & quinque Alephin nominis ארוני eadem temperant. Nomen autem ארונינו Dominus noſter plurale eſt, & denotat nomen hoc quinquies ſumtum, quæ ſunt judicia magna, quæ extenduntur & plena fiunt, & veniunt ab infantia. Deinde in ipſo quoque ſunt רב כח multa potentia, i. e. 32 Elohim decies ſumta: ita ut ſe habeat ad inſtar Regis fortiſſimi, qui exercitus habet in gentes pugnaciſſimos. Sed quando miteſcit per formam Barbæ venerabilis Macroproſopi, tunc dicitur: Deus miſericors. Juxta hanc igitur ſecundam formam, vocatur רב חסד multæ benignitatis, quia judicia illa dicti prioris Pſal. 147. v. 5. mitigata ſunt, & miſerationes prævalent. Et huc pertinet illud Jeſ. 42. v. 13. Tetragrammaton eſt Microproſopus, ſicut heros egredietur. Id eſt: Non ſub mero robore heroico, ſed ſicut vir bellicoſus ſuſcitabit zelum: vociferabitur etiam jubilabit, ſuper inimicos ſuos prævalebit. Non tamen planè bellicoſus eſt, quia judicia temperata ſunt.

§. 229. Forma tertia Barbæ Microproſopi locum habet ſub duabus naribus, ubi eſt ſemita paululum depreſſa ex utroque latere, quæ pertingit uſque ad os, & in ea ſunt pili parvi quidem ſed rigidi, qui prævalent in ſemita iſta: & pili iſti ſunt judicia rigoroſiſſima, quæ impediunt, ne os dicat: Condonavi: adeoque influxum cohibent, ne procedat à naſo ad os. Et propterea non dicitur: Ferens iniquitatem, & tranſiens

super prævaricationem sive פשע ut inde fiat שפע i.e. influentia: quia pili ibidem nunquam amoventur. Unde si quis minari vult cuidam, ut cum respectu & veneratione se gerat, hanc semitam bis digitô percutit. In Seniore enim semita ista de pilis est, ut influentia ad os usque transire queat. Sed in Microprosopo semita hæc denotat judicia gravissima, quæ usque ad os ipsum descendunt: hinc dicitur Cant. 5. v. 13. Labia ejus rosæ, rubra scilicet ut Rosa. Hinc non dicitur; Ferens iniquitatem, & transiens super prævaricationem, nisi influentiam accipiat à formis aliis, ut judicia ejus temperentur. Sensus ergò illorum, quæ in Idra dicuntur talis est; quod Forma secunda meritò vocari deberet Ferens iniquitatem; & Forma tertia transiens super iniquitatem: sed quia semita hæc judiciis duris repleta est: ipsum autem metrum, quod dicitur Transiens super prævaricationem, valdè occultum est; hinc duæ illæ Formæ non descendunt, ut operentur in Microprosopo: adeoque Forma tertia istius dicitur: Et multus benignitate.

Pergit autem: *Trecenta & septuaginta quinque benignitates continentur in Sene dierum.* Hæ autem fiunt è plenitudine nominis ס״ג, cujus numerus est הב״ל i.e. 37: quô denotatur halitus oris Microprosopi. Iste numerus autem decies sumtus efficit 370, & cum quinque benignitatibus descendentibus, hinc efficiuntur 375 benignitates, quæ descendunt à Forma sexta Microprosopi: unde hic locus vocatur multus benignitate. Et illæ 375 Benignitates Senis dierum vocantur benignitates primitivæ, sed Benignitas Microprosopi vocatur benignitas seculi. Et in Libro Zeniutha Benignitas primitiva Senioris vocatur רב חסד multitudo benignitatis: sed in Microprosopo tantùm benignitas simpliciter nominatur.

§. 230. Forma quarta Microprosopi sunt duæ areolæ aromaticæ, quæ contegunt genas: suntque pili Barbæ, quæ descendunt secundum longitudinem ex utraque parte faciei. Et de hac Forma in Idra dicitur, quod sit elegans & pulchra aspectu, & nominetur הוד והדר decus & gloria; quia nimirum in eam extenduntur Gloria Patris & Gloria Matris. Nam Gloria Matris intelligitur per nomen הוד quæ in Targum dicitur שופרא: & est pulchritudo Barbæ, adeoque pulchritudo & decor faciei. Gloria Patris autem vocatur הדר, in qua plures adhuc species Pulchritudinis insunt Idque totum exinde provenit, quod Pater & Mater contineantur in Victoria & Gloria Intelligentiæ specialis. Et huc radiat pars quarta Capitis Macroprosopi, quæ vocatur membrana pellucida, quæ est Pulchritudo Regni, quod ignoratur: quæ consistit in medio, & lumen suum dispertitur in duo latera genarum, & in duas partes Barbæ, dextram & sinistram: & cùm Pulchritudo hæc formam hanc quartam Microprosopi illuminat, judicia ejus, i.e. pili dividuntur, & temperantur: atque tunc in latere dextro dicitur Ferens iniquitatem; & in latere sinistro; Transiens super prævaricationem, ut פשע mutetur in שפע seu prævaricatio in influxum, & judicia in duas partes dispescantur, nec nimium cumulentur unô in loco. De hac Forma

Forma in Idra magna traduntur ſequentia. Gloria ſuperna prodit & circumit, & emanat, ut applicetur genis ejus, & vocatur decus Barbæ: & hinc dependent הוד והדר veſtes nimirum illæ quibus veſtitur: quæ ſunt purpura magnifica, de qua ſcriptum eſt Pſal. 104. v. 1: Gloriam & decorem induiſti. Et hic quoque radicem habent literæ מכצפך bis ſumtæ, quibus æquipollet vox פרפר, quâ denotatur purpura ſupradicta.

Et ad hanc Formam etiam pertinet Forma nona, quæ quaſi filum quoddam eſt, quod Barbam circumcirca ambit, & incipit pone aures, ut proportionem det omnibus, ne ulterius extendantur ad contegendam faciem ex utraque parte; & ſic quoque jugulum: idemque dicendum de duabus ſpicis Barbæ deorſum dependentibus, ne ulteriùs extendantur. Et quia Forma hæc genas veſtit: hinc vocatur veſtimentum.

Porrò ibidem allegatur dictum Proverb. 20. v. 29: Et decus juvenum robur eorum, quia juxta hanc Pulchritudinem aſcendit è ſtatu pueri in ſtatum juvenis & adoleſcentiæ, ubi in ipſo apparet Barba parva reſpectu Senioris, qui multò habet majorem, atque albam, quæ Dan. 7. vocatur veſtimentum ejus ad inſtar nivis candidum, quoniam contegit dimidium corpus ejus uſque ad ſcrobiculum pectoris, eâdemque veſtiuntur Pater & Mater. Barba autem Microproſopi multò brevior eſt, nimirum uſque ad initium viſcerum pertingens. Pilique Capitis & Barbæ nigri ſunt corvi inſtar, & dealbantur per pilos Barbæ & Capitis Senis dierum tempore beneplaciti. Vox autem בחור id eſt electus ſive juvenis Cant. 5. v. 15. per æquipollentiam numerorum eſt אריה Leo, i.e. 216, ſive nomen חסד i. e. benignitas, ter ſumtum. Tandem autem ſubjungit: *Et cum trutinantur ad inſtar bilancis, in idem redeunt.* Id eſt, forma quarta & nona unum & idem ſunt: quoniam filum illud, quod proportionem dat pilis, eosque circundat, incipit in loco areolarum aromaticarum, pergitque uſque ad infimam partem circa Barbam.

§. 231. Forma quinta Barbæ Microproſopicæ ſunt duo poma faciei ejus, in gena dextra & ſiniſtra, ubi deficiunt pili, & genas non amplius tegunt: & hæc poma ſunt rubra & alba: ſicut dicitur Proverb. 25. v. 11. Poma aurea, quæ ſunt ſymbolum judicii in thecis argenti: quô denotatur Benignitas. Forma igitur iſta in hoc potiſſimum conſiſtit, quod pili ulterius non procedant in genis, nec contegant faciem: hinc ordinariò non ſunt alba ſed rubra, nec deorſum fulgent, niſi cum facies Macroproſopi illuminat Microproſopi faciem; & duo poma ſancta videntur. De his pomis ſic dicitur in Idra magna: quod rubra ſint ut roſa rubra, & flammas emittant in 270 mundos, qui expoſiti ſunt in formis Macroproſopi. Et cùm duo hæc poma illuminantur à pomis Macroproſopi, rubedo diluitur, & albedo immiſcetur, i. e. Benignitas admiſcetur. Et cùm facies illa Macroproſopi hæc poma irradiat per Sacerdotes, qui manus ſuas attollunt ſuper

populum, ut eidem benedicant; tunc locum habet illud: Illuminet Dominus vultum suum super te, & misereatur tui: nam cùm illa poma lucent, mundo benedicitur. Cùm autem tollitur rubor, i. e. cùm rubedo faciei cessat, & judicium atque ira sedatur, quæ vocatur פני facies, juxta illud Ezechiel. 14. v. 8. Et dabo faciem meam, i. e. iram meam, in virum istum: quando nimirum tempore beneplaciti Caput hoc album lumen suum demittit: tunc scriptum est: Attollat Dominus faciem suam super te: quasi dicat: auferat iram, ut nulla reperiatur in mundo. Omnia ergò lumina Senioris Sanctissimi vocantur benignitates primitivæ, sicut dicitur Psalm. 89. v. 50. Ubi sunt misericordiæ tuæ primitivæ, Domine, Lumina autem Microprosopi vocantur benignitates seculi, quoniam iste vocatur Benignitas externa.

§. 232. Formâ sextâ Barbæ Microprosopi prodeunt pili ad instar fili, ut fiat distinctio inter crines, qui genas contegunt, & non vocantur anguli Barbæ, & illos, qui extant in duabus angustiis, usque ad pilos per latitudinem extensos supra labium superius & inferius; quibus locis anguli Barbæ denominantur, duo nimirum supra circa Barbæ initium, & duo circa os, quibus accedunt pili, qui contegunt guttur, & à mento dependent, qui est angulus quintus Barbæ: & sunt quinque Benignitates, quæ demittuntur à Macroprosopo in quinque angulos Barbæ Microprosopi. Quare DEUS prohibuit, ne anguli Barbæ penitus abraderentur, sive novaculâ sive forfice? ne scilicet perdatur Barba Microprosopi, nec in eam influere possint quinque benignitates supernæ.

§. 233. Forma septima barbæ Microprosopi in hoc consistit, quod nulli pili dependeant super os, & os vacuum est undiquaque: quoniam per pilos intelliguntur judicia. Sciendum enim, quod omnia creata sint per elocutionem decem dictorum Geneseos, juxta Psalm. 33. v. 6. & sic etiam ore hoc proferuntur verba Legis, & varia proclamari jubentur, & voces de cœlo emittuntur, & animæ novæ creantur tam hominum quam angelorum per hoc eloquium, cum scilicet copulantur vox & elocutio, id est Microprosopus & uxor ejus. Quod si igitur pili labii superni longius dependerent, elocutio hæc impediretur. Quare licitum est pilos labii præcidere, in quantum comestionem impediunt. Et sensus eorum quæ de forma hac dicuntur in Idra magna, hic est: quod inter angelos alii consistant ad dextram Dei Sanctissimi, qui benedictus sit, qui vocantur קדישין Sancti: qui verò ad sinistram consistunt, vocantur עירין vigiles: sicut dicitur: vidi Dominum sedentem super throno excelso, & omnis exercitus cœlorum penes eum stabant à dextris & à sinistris. Illi enim qui à dextris bene merita attendunt & vocantur sancti: qui verò à sinistris ad peccata hominum attendunt, & vocantur Gregori sive vigiles. Unde etiam dicitur Dan. 4, v. 11. Et ecce vigil & sanctus de cœlo descendens &c. quo indicatur, quod rigores temperati sint per benignitates. Nam עִ֔יר vigil habet numerum מנצפך id est 280. quæ sunt quinque

quinque ſeveritates cerebri Severitatis, è duobus cerebris Patris & matris. Sancti autem ſunt benignitates, nimirum quinque Tetragrammata benignitatum quarum numerus aſſurgit ad 130, quæ temperant 280. Severitates: uterque autem numerus aſcendit ad ſummam vocis קֹדֶשׁ id eſt 410. Unde patet, quod os factum ſit è benignitatibus & ſeveritatibus Patris & matris, quæ ſunt duo cerebra: & omnia dependent à duabus coronis quæ deſcendunt à Seniore.

Hæc igitur forma continet omnes ſex formas ſuperiores, quia in ſe habet Benignitates & ſeveritates.

§. 234. Forma octava in hoc conſiſtit, quod contegatur foramen cervicis in Microproſopo, quod extat in loco oſſiculi Lus, ne cortices participare queant à foramine illo cervicis. Hic enim applicitus erat פרעה Pharao Rex Ægypti, quod nomen per metatheſin eſt הערף cervix. Hâc igitur forma impeditur, ne hic applicari queant cortices, nec è cervice influentia emanet pro illis. Hinc neceſſe eſt, ut cervix neutiquam appareat. In Idra magna igitur de hac forma hæc traduntur: Formâ octavâ pili deſcendunt ſub Barba, qui contegunt cervicem, (quæ aliàs transpareret in ſpirituali hac diaphaneitate;) ne videatur. Sic enim habet Traditio: in ſupernis nec cervix eſt, nec laſſitudo, i. e. nec conatus, nec defatigatio, quia ſub onere flectenda eſt cervix, ne vacillet: ſed omnia fiunt per operationem literarum Divinorum nominum, quæ operationes iſtas edunt per influxum Macroproſopi. Et tempore belli, quando Microproſopo pugnandum eſt cum poteſtatibus immundis, ſicut exempli gratiâ cum Pharaone; ſi cervix apparet, hoc ſaltem fit, ut oſtendatur ſeveritas. Sic enim traditum eſt: Mille mundi applicantur illi, ſicut ſcriptum eſt Cant 4, v. 4. Mille clypei pendent ab ea, omnia ſcuta potentium &c. nimirum ſeveritates Microproſopi temperantur per deſcenſum benignitatum Macroproſopi. Et in collo hoc eſt dextrum & ſiniſtrum: & hinc prodit illuminatio humerorum dextri & ſiniſtri. In כתף ſeu humero autem ſunt 500. lumina: humerus enim dexter fit è quinque benignitatibus, quæ ſingulæ conſtant è decade, & è decadis decade, unde 500, juxta numerum כתף: & ſic humerus ſiniſter è totidem ſeveritatibus conſtat: unde fiunt mille, atque hinc prodeunt mille mundi deſiderabiles pro juſtis in mundo venturo. Suntque mille clypei, qui proveniunt è tribus nominibus אֵ״ל deſcendentibus è temporibus Capitis, qui numero ſuô exhibent vocem מָגֵן clypeus, inter quæ eſt אל שדי, quod in plenitudine ſua junctô numerô integri exhibet 1000, quod nomen Microproſopus accipit à Matre ſuperna, quæ vocatur אל שדי.

§. 235. Forma nona eſt, quod pili æqualiter dependeant, & ne unicus quidem longior ſit alterô; & pili ſimul ſint juncti inſeparabiliter, & dependeant uſque ad initium viſcerum, non verò uſque ad præcordia, ſicut Barba Macroproſopi. Et hæc forma fit à pulchritudine Senioris, quæ eſt circa præcordia ejus, & veſtitur per Pulchritudinem Patris & Matris, quoniam ibi incipit Microproſopus. Et in

Idra

Idra magna forma hæc ita describitur, quod pili dependeant æquilibriô plenô usque ad illos, qui omnes in æquilibrio pulchro dependent. Per quos intelliguntur illi, qui sub labio inferiore demittuntur usque ad eos, qui à mento dependent: qui simul juncti vocantur forma una: unde insignis oritur pulchritudo viri fortis & bellicosi. Quo pertinet dictum Proverb. 20. v. 29. Decus juvenum robur eorum. Quare etiam in mari rubro apparuit ut juvenis pulcher.

§. 236. Et hæc etiam de Microprosopo sufficiant: ex quibus reliqua faciliùs jam poterunt intelligi.

Soli Deo Gloria!

PAR-

PARTIS SECVNDÆ
TRACTATUS QVINTUS
Qui continet
TRES TRACTATUS INITIALES LIBRI SOHAR
qui in Editione Mantuana referuntur ad Præfationem; cum textu originario, pro majori exercitio Tyronum, non punctato, sed cum versione tamen, & commentariis, partim è Libro Sohare Chammah; partim è Manuscriptis à R. Chajim Vitál juxta tradita R. Jizchak Lorja Germani editis.

Discursus I.

§. 1.

רבי חזקיה פתח כתיב כשושנה בין החוחים. מאי שושנה דא כנסת ישראל בגין דאית שושנה ואית שושנה:

R. Chiskijah exorsus est: (a) scriptum est Cant. 2, 2. Sicuti rosa inter spinas. Quid est שושנה sive rosa? Est Ecclesia Jisraëlis, (*sive gradus infimus Regni;*) quia duplex est rosa. (b)

Annotationes.

(a) *In Sohar Cantici Canticorum dicitur: Juxta os Eliæ decisum est. Non autem: Exorsus est Elias. Quia anima Eliæ naturâ suâ erat angelus, tantarum non erat virium, ut novas explicationes in Legem edere posset; quod nulli angelorum concessum est. Sed si quid jam decisum esset in Academia cœlesti, id per eundem saltem manifestabatur in terra. Sed R. Schimeon ben Jochai & Socii ejus, incipiebant, id est, ipsi primò rem sic explicabant, & detegebant arcana, quæ nondum fuerant manifestata, nec supra nec infra. Et hinc dici solet: Hic vel ille exorsus est.*

(b) *Objectionem format: cùm dicendum fuisset: Sicut rosa; sic amica mea: quare addat, inter spinas? Et respondet; dari Rosam aliam, quæ est Mater intelligendi, sicut dicitur in Tikkun. fol. 69; cui non competant ea, quæ de hac Basilia dicuntur.*

מה שושנה דאיהי בין החוחים אית בה סומק וחיור: אוף כנסת ישראל אית בה דין ורחמי:

§. 2. Quomodo se habet rosa, quæ est inter spinas? (d) in illa est rubrum & album: (e) Sic etiam in congregatione Jsraëlis est judicium & misericordia.

Annotationes.

(d) *Id est inter Cortices; præsertim tempore exilii, sicut dicitur in Tikkun. fol. 36.*

(e) *Id est, rubrum inclinans ad album: vel quod radices foliorum albæ sint, & cætera rubra. Vel quod aqua ex illa destillata sit alba, & ipsa in sese rubra. Præmittit autem rubrum, quia in Basilia prævalet judicium, & in illa tantum occultatur misericordia: quod ita non est in gradu pulchro, qui misericordia est manifesta.*

מה שושנה אית בה תליסר עלין אוף כנסת ישראל אית בה תליסר מכילן דרחמי דסחרין לה מכל סטרהא:

§. 3. Quid (porrò in) Rosa? in illa sunt tredecim folia: Etiam in congregatione Jisraëlis sunt tredecim metra (f) misericordiæ, quæ eam circundant, ex omni latere.

Annotatio.

(f) *Sunt sex extremitates numeratæ ab imo sursum, & à summo deorsum, quæ sunt 2. & potentia media, quæ omnes sustinet; unde tredecim. Quæ addit, quod eandem circundent*

cundent ex omni latere. Has autem vocat metra miserationum, à potiori; quamvis inter ea quoque reperiatur judicium. [*Nisi fortè innuantur tredecim formæ Barbæ Macroprosopi, quæ per Microprosopum lumen demittunt in Uxorem.*)

אוף אלהים דהכא משעתא דאדכר אפיק תליסר תיבין לסחרא לכנסת ישראל ולנטרא לה ולבתר אדכר זמנא אחרא׃

§. 4. Sic etiam Nomen אלהים istius loci se habet: (g) hoc enim postquàm primò illius facta est mentio (*Gen.1.v.1.*) producit tredecim voces, (h) quæ circundent Congregationem Israël, & custodiant illam, (i) & postea commemoratur vice alterâ.

ANNOTATIONES.

(g) *Id est Mater intelligendi: quoniam omnia triginta duo nomina* אלהים *quorum mentio fit in Opere Creationis, pertinent ad Intelligentiam. Hinc addit, hujus loci.*

(h) *quæ sunt &c.* את השמים *usque ad vocem* ורוח *quæ sunt 13. voces, quæ subindicant 13. metra supradicta. Sensus ergo est hic: Sicut in Basilia, quæ est mundus fœmininus, sunt tredecim metra, quæ eandem circundant ex omni parte: sic Mater intelligendi eadem producit pro mundo masculino.*

(i) *ab adhæsione Corticum: sic enim masculus custodit fœminam.*

אמאי אדכר זמנא אחרא בגין לאפקא חמש עלין תקיפין דסחרין לשושנה ואינון חמש אקרון ישועות ואקרון חמש תרעין· ועל רזא דא כתיב כוס ישועות אשא׃

§. 5. Quare nominatur vice alterâ? ut producat quinque folia crassiora (k) [viridia illa,] quæ circundant Rosam; & illa quinq; vocantur salutes: & appellantur quinque portæ, (l) & de hoc mysterio scriptum est Psal.116. Poculum salutum (m) sumam.

ANNOTATIONES.

(k) *Id est; ad productionem tredecim metrorum necessaria erat commemoratio una. Et ad productionem quinq; foliorum è dextra, quæ vocatur* ישועות *salutes, opus erat commemoratione secundâ. Quinq; autem folia sunt quinq; voces, &c.* מרחפת על *usq; ad* ויאמר *de quibus etiam dicitur Sectione Pinchas fol.233. Et sunt quinque numerationes; singulæ constantes è decade, quæ sunt 50. portæ: sicut dicitur in Tikkunim: Mater superna usq; ad Gloriam extenditur. Sensus igitur est hic: quod præter conceptum de sex extremitatibus, (quæ sunt, duo brachia, duo crura, corpus & fœdus; sive Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria, Gloria & Fundamentum:) alius hic occurrat conceptus, de quinq; Numerationibus, qui rosam, id est, Basiliam circundent; eamq; salvent ab omnibus hostibus suis. Hinc dicit, quinq; illa vocantur salutes. Et hinc alterâ vice opus fuit quinq; hæc folia producere è parte dextra: quia omnis salvatio provenit à parte dextra, sicut dicitur Sectione Trumah fol.169. Vocantur ergò salutes; quia eripiunt & liberant eam.*

(l) *Portæ autem vocantur respectu 50 portarum Matris intelligendi.*

(m) *Poculum Salvationum dicitur, quia est salvata & liberata per illas salvationes.*

t 2 §. 6.

דא כוס של ברכה : כוס של ברכה אצטריך למהוי על חמש אצבען ולא יתיר כגוונא דשושנה דיתבא על חמש עלין תקיפין דיגמא דחמש אצבען׃

§. 6. Hoc est poculum benedictionis; poculum benedictionis necessariò tenendum est quinque digitis nec pluribus (n) ad instar Rosæ, quæ residet super quinque foliis crassis, quæ sunt typus quinque digitorum.

ANNOTATIO.

(n) *Nimirum manus dextra: Sicut dicunt Sapientes nostri b.m. accipiunt illud ambabus manibus, & tradunt in dextram. Et hæ sunt quinque benignitates.*

ושושנה דא איהי כוס של ברכה מאלהים תניינא עד אלהים תליתאה חמש תיבין׃

§. 7 Et Rosa hæc est poculum benedictionis. (o) Nam ab אלהים secundo (*Gen.* 1, 2.) usque ad אלהים tertium (*v.* 3.) sunt quinque voces. [מרחפת על פני המים ויאמר.]

ANNOTATIO.

(o) *Id est, Basilia per se vocatur calix benedictionis: quod autem à Scriptura vocatur poculum Salvationum; id propterea fit, quia eandem salvant quinque illæ salutes supradictæ.*

מכאן ולהלאה אור דאתברי ואגניז וכליל בברית ההוא דעאל בשושנה ואפיקבה זרעא ודא אקרי עץ עושה פרי אשר זרעו בו׃ וההוא זרע קיימא באותו ברית ממש׃

§. 8. Exinde & postmodum (describitur) lux, (p) quæ creata est, & occultata & comprehenditur in fœdere illo (q) [Circumcisionis, quod est quasi membrum virile, numeratio scil. nona] quod ingreditur in rosam (r) [Basiliam, quasi membrum fœmininum, dum conjunguntur gradus יסוד & מלכות] & producit in illa semen, & hoc vocatur signum faciens fructus, cujus semen in eo, & hoc semen revera manet in signo fœderis. (s)

ANNOTATIONES.

(p) *Quia dicitur: fiat Lux. Ubi indigitatur semen, quod provenit per gradum Fundamenti. Et hic petiolus & fundamentum Rosæ, à quo omnia sustinentur folia. Vel etiam per lucem illam creatam intelligitur gradus benignitatis: quæ occultata dicitur pro Justis. Et fortè huc pertinent ea, quæ dicuntur sectione Trumah fol.* 127. *Cum dicat: fiat Lux, quare iterum dicit, & facta est Lux? nimirum illa lux produxit lucem aliam &c.*

(q) *Id est, illa lux occultata, quæ est Benignitas, occultata est in membro fœderis.*

(r) *Sectione Pinchas; hæc dicuntur de vocula* אחר *lectionis Audi Jisraël: quæ fundamentum & radix rosæ, unde influxum accipit rosa. Et è petiolo hoc prodeunt & semina & grana rosæ.*

(s) *Id est: non est sicut semen humanum, quod non manet in membro, sed prodit: Nam lux ista, quæ influit in Basiliam, etiam in fundamento manet.*

§. 9.

וכמה דדיוקנא דברית
אזדרע בארבעין ותרין זווגין
ההוא זרעא כך אזדרע שמה
גליפא מפרש במ״ב אתוון
כעובדא דבראשית׃

§.9. Et ſicut forma fœderis ſeminificat poſt quadraginta duas junctiones ſemen ſuum: ita ſeminatur nomen ſculptum, expoſitum XLII literis in opere Creationis. (t)

ANNOTATIO.

(t) *Triginta duæ ſemitæ, ſive Nomina* אלהים, *quæ commemorantur in opere Creationis: & decem elocationes, quæ ad Sapientiam pertinent: quondam ubicunque dicitur* ויאמר *& dixit, ſenſus eſt, quaſi Pater ad Matrem* אלהים *dixerit, &c. efficiunt 42.* [*Alias etiam 42. literæ numerantur ab initio* בראשית *usque ad vocem* תהו: *unde per tranſpoſitionem literarum exurgit nomen 42 literarum.*]

Commentarius in Diſcurſum hunc è Manuſcripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjenſis.

§ 1. Sicut Roſa inter ſpinas, &c. Quid intelligitur per hanc Roſam? Congregatio Jisraëlis. E ſectione, &c. ſectione Vajechi R. Schimeon ben Jochai inquit: Quando ipſa adhæret Regi per illa oſcula, tunc vocatur Roſa: quia ſcriptum eſt; Labia ejus roſæ Cant. 5. v. 13. Unde patet, hôc locô intelligi Tetragrammaton. Cùm vero ipſa adhæret marito ſuo, hôc ipſo lucratur ab eo, & ipſa hoc nomen. Hinc eandem vocat Congregationem Jisraëlis; quoniam à Rege, qui eſt Jisraël maritus ejus, hoc accipit ut ſit roſa.

§. 2. Ratio autem hujus appellationis in hoc conſiſtit, quia illa eſt judicium; & ille eſt miſericordia: Cum igitur adhæret ipſi per oſcula illa, ut ſpiritus jungatur ſpiritui; tunc hoc ab ipſo acquirit, ut fiat etiam ipſa miſericordiæ metrum: Rubra ſcilicet & alba ſicut roſa, & ille ſuſcipit judicium, ut etiam fiat ruber, adeoque ſimul ruber & candidus ſicut roſa. Duo autem labia ejus ſunt Victoria & Gloria. Ipſe igitur applicatur Gloriæ, & ipſa applicatur Victoriæ.

§.3. Cum igitur dicitur Roſam ſimpliciter dictam eſſe Congregationem Jisraëlis; tunc intelligitur Baſilia, quatenus in ſupernis eſt in ſinu amici ſui Jisraëlis, qui venit usque ad cogitationem: & tunc vocatur hoc nomine. Et juxta hanc notionem Moſes cum illa unitus fuit: quare etiam dicitur Num. 12. v. 8. Ore ad os loquor cum eo. Et huc pertinet quod dicit R. Abba Sectione Vajikra: Moſcheh eſt Congregatio Jisraëlis: & hæc eſt Schechinah ſeu præſentia Divina ſuperior, de qua mentio fit in Tikkunim: & vocatur Binah ſeu informatrix, illô conceptu quo dicitur os. Hinc dicitur Binah ſeu Informatrix, quando gradus iſti ſunt in ſinu Matris. Hinc dicitur. Moſen unitum fuiſſe cum Bina ſeu informatrice; quia unitus fuit cum Baſilia, quatenus hæc ſurſum eſt in Bina ſeu Intelligentia, in quantum hæc vocatur os, & ſub myſterio oſculorum.

§. 4. Sed datur Rosa etiam alia, quatenus ipsa est inferius: & hæc dicitur existere inter spinas. Hæc autem est Schechinah sive præsentia inferior.

§. 5. Sensus ergo dicti hujus est talis: Sicut rosa inter spinas, i. e. sicut se habet præsentia inferior: sic amica mea, i. e. Schechinah sive præsentia superior, quæ vocatur amica, nimirum in Binah seu Informatrice: est inter filias.

§. 6. Hinc textus dicit: Quid intelligitur per hanc Rosam? Congregatio Jisraës is, quæ est præsentia superior. De præsentia inferiore autem dicitur, quod sit inter spinas, quia Schechinah inferior est inter cortices.

§. 7. In illa est rubrum & album. Id est, necessario in ipsa est judicium, quando est inferius apud cortices unà cùm misericordia: sic etiam Congregatio Jisraëlis, i. e. Præsentia superior in se habet judicium & misericordiam. Infra enim colores locum habent: hinc loquitur de rubro & albo: sed superius colores locum non habent; hinc loquitur de judicio & misericordia.

§. 8. Quomodo se habet rosa? In illa sunt tredecim folia. Sic in Congregatione Jisraëlis sunt tredecim metra miserationum, quæ eandem ambiunt ex omni latere. Sensus est hic: quod Schechinah inferior stet super duodecim tauris, quibus impositum est mare, unde fiunt tredecim: & hæc sunt tredecim illius fol a. Sic etiam in Congregatione Jisraëlis, quæ est Schechinah sive Præsentia superior sub symbolo oris repræsentata in se habet tredecim metra miserationum: quæ sunt tredecim conformationes Barbæ, quæ circumdant os es omni latere: hinc textus dicit: quæ eamdem ambiunt ex omni latere.

§. 9. Sic etiam nomen Elohim hujus loci, i. e. Mater superna, producit tredecim voces, quæ ambiant Ecclesiam Jisraëlis, eamque custodiant. Sensus est hic, quod per rosam sive Congregationem Jisraelis intelligatur notio illa, quæ vocatur costa, & est punctum Jod: & dicitur sponsa Mosis. Sicut enim datur Daath sive Cognitio ab intra sub nomine Mosis; Jisraël autem & gradus pulchri ab extra sub nomine Jacobi: sic Sponsa Mosis datur ab intra, & hæc est Congregatio Jisraelis; & Basilia est ab extra sub nomine Rachelis, quæ est Uxor Jacobi.

§. 10. Hinc dicitur: per Rosam unam intelligi congregationem Jisraëlis: quod est punctum internum. Sed datur Rosa & alia ab extra, & hæc est inter spinas, quæ est Rosa inferior. Sic amica mea: i. e. Binah seu informatrix Rosa superior, quæ vocatur amica sive socia, juxta naturam supernorum: quoniam præsentia superior refertur ad Binah seu Informatricem, ut, sicut est Mater, ita quoque sit filia repræsentata sub puncto hoc interno. Et juxta conceptum istum dicitur, quod Moses unitus fuerit cum Binah seu Informatrice, quia merebatur copulari cum notione hac Interna, quæ dicitur sponsa Mosis.

§. 11. Quomodo se habet Rosa, quæ est inter spinas? &c. In Rosa externa videntur colores, ibidemque rubrum & album appellare convenit. Sed de notione hac interna prædicari non possunt colores; quoniam occultata est ab oculis omnis viventis: unde eidem saltem tribuitur judicium & miseriordia. Hinc textus dicit: Quomodo se habet

bet Rosa illa, quæ est inter spinas, & quæ est externa? In illa est rubrum & album: sic etiam in Congregatione Jisraëlis, quæ est punctum internum, datur judicium & misericordia.

§. 12. Quomodo se habet Rosa; In illa sunt tredecim folia. Id est, in Rosa inferiore, quæ consistit super duodecim tauros, quibus ipsa est superimposita, unde efficiuntur tredecim. Et hæc sunt tredecim ejus folia. Vocantur autem folia, quia similitudinem corticum habent ipsius respectu. Non enim sunt de mundo Emanationis, sed infra Emanationem. Sic etiam Congregatio Jisraëlis, i. e. rosa interior, habet tredecim metra miserationum, quæ sunt sex extremitates ipsius masculi, & sex extremitates ipsius fœminæ, quæ unà cum generalitate sua efficiunt tredecim metra: quorum ipsa est anima ab intra, illa autem eandem circumdant. Et hoc est mysterium tredecim attributorum, quorum mentionem faciebat Moses hic infra versus locum Sponsæ suæ: quoniam à Seniore Sanctissimo eandem deducebat usque ad locum Sponsæ suæ: quæ est punctum hoc internum.

§. 13. Et hoc punctum æquale penitus est gradui pulchro, ita ut nec iste major sit illâ, nec illa major istô: hinc eam vocat sororem suam, sociam suam, columbam suam, perfectam suam, gemellam suam. Verum secunda à tergo ejus prodit inter duo brachia ipsius: hæc interna autem ab ipso includitur, & ipse ab illa repletur: ita ut ipsa tredecim metra miserationum habeat in sex extremis ejus masculinis: Unde etiam dicitur, quod eam circumdent ex omni latere, i. e. in omnibus membris & extremitatibus ejus. Quare etiam ipsa vocatur collectio Jisraël, quia intra ipsum ingreditur, & in se colligit sive comprehendit, quicquid est mariti sui Jisraëlis.

§. 14. Nihilominus tamen, quamvis ipsa sit æqualis gradui pulchro, non tamen est æqualis gradui cognitionis, quippe qui eâdem multò est altior, imò quanta est distantia cœli à terra, quæ est Rosa inferior. Sed gradus pulcher, qui ab extra consistit, & rosa hæc interna, omninò æquales sunt. Et de istis dictum est: eam dixisse, fieri non posse, ut duo Reges, qui sunt gradus pulcher & punctum hoc internum, utantur coronâ unica: quoniam planè sunt æquales. Unde dictum sit ipsi: Abito, & diminuere, ut vestiri queas corpore: quæ est Basilia exterior, quæ prodit à tergo masculi inter duo ipsius brachia.

§. 15. Sic etiam nomen Elohim hujus loci, &c. Sensus est hic, quod innuere velit tredecim illa metra in ipsam derivari è sex extremitatibus supernis, quæ sunt in Sapientia, & singula continent suam sociam: unde fiunt tredecim.

§. 16. Vel etiam per nomen Elohim hujus loci denotatur Mater superna, quæ producere dicitur tredecim voces è sex extremitatibus de genere judicii, ad custodiendum punctum hoc internum, ne aliquid ab ipso hauriant Cortices. Hinc textus dicit: Ad circumdandum Congregationem Jisraëlis, & ad custodiendum illam.

§. 17. Huc pertinent, quæ circa hanc materiam dicuntur in libro Numerorum his verbis. Quodnam testimonium perhibet vox שושן sive Rosa? Rosa testatur de opere Creationis, & de Congregatione Jisraëlis; & de Jisraële, & de unione. Quia Rosa habet tredecim folia, quæ omnia consistunt in petiolo unico. Eadem quoque

que

quæ habet quinque folia extrinsecus crassiora, quæ eandem circumdant, &c. Et omnia mysteria Sapientiæ designant. Tredecim folia sunt tredecim metra miserationum, quæ congregatio Jisraëlis adipiscitur è supernis: & omnia continentur in fundamento unico, quod est fœdus: fœderis enim antitypus est fundamentum omnium. Quinque autem folia crassa, quæ eandem circumdant sunt quingenti anni arboris Vitæ, per quos hæc porrigitur. De opere Creationis autem ita testatur, nam totum opus Creationis, & omnes voces ejus requirunt contemplationem, & consistunt in numero. Nomen Elohim in opere Creationis, quale est supra, tale est infra. Supra est in mysterio mundi venturi, & infra est sub mysterio congregationis Jisraëlis, & Rosa: quæ de his testatur, omnia ista symbola habet. Cùm enim dicitur: In principio creavit Elohim: hoc nomen est Rosa, tredecim ejus folia sunt tredecim voces usque ad Elohim secundum, nimirum &c. את השמים cum sequentibus, quæ sunt duodecim folia Rosæ. Sed quinque folia crassa, quæ eandem circumdant, sunt voces istæ מרחפת על פני המים ויאמר hæc sunt quinque folia alia. Deinde sequuntur hæc: יהי אור ויהי אור hic est petiolus & radix arboris, quâ omnia sustinentur. Testimonium de unione autem in hoc consistit, quod quinque folia crassa constituant radicem ad uniendum, in qua continentur tredecim folia reliqua. Folia autem crassa sunt hæc שמע ישראל יהוה אלהינו אחד hæc sunt quinque folia Rosæ. Vox אחד est petiolus & radix, in qua omnia continentur. Mysterium autem numeri tredecim latet in numero sigilli Regis. Veni, vide, in Rosa etiam sunt Jisraëlitæ. Nam Rosa inter spinas est populus Jisraël inter populos mundanos, qui majores sunt illô.

§. 18. Deinde nomen hoc commemoratur alterâ vice. Sensus est hic: quod Mater superna producat adhuc quinq; severitates, quæ sunt mysterium literarum duplicium: מנצפך Ad custodiendam Rosam inferiorem, quæ prodit à tergo ejus. Et hæc sunt quinque folia crassa, quæ proveniunt à 320 supernis, quæ singula resolvuntur in decadem, juxta mysterium nominum Elohim. Et propterea vocantur Rigores & Judicia.

§. 19. Et sunt quinque portæ singulæ constantes è decade, & vocantur Salvationes, quia salvant & eripiunt puellam, ne eidem prævaleat alienus, & ne ab alienigenis abripiatur.

§. 20. Omnes quinque hæ severitates autem continentur in puncto medio Rosæ hujus externæ, quod vocatur punctum Zion, cujus mentio fit in Idra parva. Et quinque Severitates illæ sunt mysterium Rosæ illius, quæ constituitur à tergo ejus inter duo brachia. Et hæ sunt quinque numerationes istæ: Pulchritudo, Victoria, Gloria, Fundamentum & Regnum: quæ, quando ipsa easdem accipit à tergo ejus, vocantur Severitates, ob naturam tergi, ubi locum habet judicium, ut notum est. Et omnes continentur in puncto Zion, quod est Fundamentum. Hinc dicitur: Rosa hæc est calix benedictionis. Et quinque Severitates illæ sunt literæ מנצפך: quæ propterea sunt duplices, quia reperiuntur in mare & fœmina sibi invicem oppositis.

§. 21. Et poculum benedictionis elevandum est quinque Severitatibus istis, ut ipsa

ipſa elevetur ad radicem ſuam, nempe ad locum vini lætificantis, ut ipſa miteſcat. Et iſti ſunt quinque digiti manûs dextræ: quia mitiganda ſunt judicia hæc per manum dexteram, ut vinum illud ſit vinum lætificans, & non vinum inebrians, de genere rigoris valentiſſimi. Vox כּוֹס ſeu poculum autem per æquipollentiam numerorum refert nomen אֱלֹהִים, à quo ſeveritates iſtæ derivantur. Et propterea ipſum vocatur poculum ſalvationum, & poculum benedictionis, quatenus tenetur in manu dextera, ut per illam miteſcat.

§. 22. Deinde ſequitur Lux &c. Nam poſtquam quinq; Severitates illæ demittuntur, omnes continentur in myſterio literæ ה, quod eſt punctum Zion, unde producitur in ea ſemen ſanctū, quod derivatur à cerebro, id eſt, Sapientia, ad producendum in mundum animas novas. Et Lux iſta, cujus hîc fit mentio, analoga eſt quinq; benignitatibus. Hæc Lux autem dicitur occultari, quia benignitas ſuperna proveniens à Seniore ſanctiſſimo manifeſta eſt citra omnem veſtem, & per ſex extremitates tantum tranſit tanquam per ſex feneſtras, ita ut diminuatur ratione diſtantiæ, & non quaſi tranſiiſſet per ſex vela. Unde etiam dicitur: quod Lux hæc radios emiſerit, ab uno mundi extremo in alterum: quia per omnes ſex partes corporis tranſit citra obvolutionem. Ne autem impii benignitate hâc apertâ, quâ ipſi indigni ſunt, abutantur, & animam quandam ſanctiſſimam immittant intra cortices; hinc eadem abſconditur intra juſtum, qui eſt fundamentum Regni: & hi ſunt juſti.

§. 23. Hæc autem Benignitas ſuperna in fœdere ſancto adhuc eſt aperta, nec veſtitur, donec egrediatur per orificium membri ſuperni in orificium inferius non impurum. Quam primum autem egreditur, veſtitur quinque Severitatibus, adeoque prodit judicium rigoroſiſſimum.

§. 24. Et ſicut forma fœderis ſeminificat &c. Per formam fœderis intelligitur punctum Zion, quod conſtat è quinque Severitatibus; ſicut fœdus conſtat è quinque Benignitatibus. Hoc autem punctum Zion ſemen habet, id eſt, aquas fœmininas, quæ fiunt per quadraginta duas copulas. Et hoc eſt nomen quadraginta duarum literarum, quod provenit è genere Severitatum, & ſunt aquæ fœmininæ, quia nulla gutta deſcendit, niſi abyſſus abyſſum vocet. Ratio autem nominis hujus peti poteſt à ſeptem duplicibus vel ſeptem infuſoriis, Zach. 4. v. 2. vel ſeptem ſupernis, vel ſeptem puellis ejus, ſi ſcilicet ſingulis tribuantur ſex extrema; hinc fiunt 42 juncturæ, nempe quadraginta duæ maſculinæ, & quadraginta duæ fœmininæ. Et aquæ inferiores ſeminantur ab ipſa per quadraginta duas has juncturas.

§. 25. Nomen autem expoſitum duarum & quadraginta literarum in opere Creationis ſumitur ab initio textûs Biblici, usque ad literam ב vocis בהו, quæ ſunt 42 literæ. Cum quibus conveniunt 32 ſemitæ Sapientiæ, & decem effata. Triginta duæ autem ſemitæ promanant à Sapientia ceu cerebro, quod ſeſe exerit per ſemitas has trans medullã ſpinalem, tranſitque in omnes decem Numerationes maſculi, quarum vires deducit usque ad ſignum fœderis ſancti, quod eſt extremum corporis: ubi ſemen hoc deinde intrat in punctum Zion, & in illo ſementat per nomen quadraginta duarum literarum,

cujus mentio fit in opere Creationis: ibique format animam sanctam mediante hôc nomine quadraginta binario. Hinc etiam anima singulis noctibus ascensura, ascendere nequit, nisi per nomen hoc quadraginta binarium.

§. 26. Aliter hæc etiam exponi possunt de Chanoch. Nam in nomine חֲנוֹךְ latet numerus 84, juxta numerum 42 illorum parium, quæ efficiunt 84. Hinc ista mensura ultima etiam vocatur spelunca duplex, quia duplicatur in juncturis, ut supra sint 42 & infra 42, quæ sunt 84. Juxta hunc igitur sensum per formam fœderis intelligi posset Chanoch, qui refertur ad Fundamentum, & nomine suo repræsentat 42. illa paria. Si autem mulier non primò elevet aquas fœmininas, mas supernus non sementat. Et huc pertinet illud Psal. 55. v. 19. פדה בשלום נפשי Redimet in pace animam meam. Ubi notetur ה פֶּדּ quæ sunt 84. fœmininæ. Per vocem autem בְּשלום in pace intelliguntur masculini.

Discursus II.

בראשית ר׳ שמעון פתח הנצנים נראו בארץ׃ הנצנים דא עיברא דבר אשית נראו בארץ אימתי ביום השלישי דכתיב ותוצא הארץ כדין נראו בארץ׃

§. 1. בראשית R. Schimeon cepit: Cant. 2. v. 12. *Flores visi sunt in terra. Flores*, hoc est opus creationis. *Visi sunt in terra.* Quando? die tertio; ubi scriptum est: *Et producat terra*; tunc in terra visi sunt.

עת הזמיר הגיע דא יום רביעי דרום ביה זמיר עריצים׃ מארת חסר

§. 2. *Tempus excisionis appropinquavit*, hic est dies quartus, in quo fit excisio tyrannorum (*Esa. 25. v. 5.*) Unde hoc scio? Vox מארות defectivè scribitur.

וקול התור דא ביום חמישי דכתיב ישרצו המים וגו׳ למעבד תולדות׃

§. 3. *Vox turturis*; hoc pertinet ad diem quintum, ubi scriptum: *Reptare faciant aqua*, &c. ad faciendas generationes.

נשמע דא יום ששי דכתיב נעשה אדם דהוה עתיד למקדם עשיה לשמיעה׃ כתיב הכא נעשה אדם׃ וכתיב התם נעשה ונשמע׃

§. 4. *Audita est*; hic est dies sextus, ubi scriptum est; *faciamus hominem*: quia factio aliquando præcedere debebat auditionem. Scriptum enim est hîc: *Faciamus hominem*; & scriptum est alibi (Exod. 24, 7.) *Quicquid Dominus jusserit, faciemus & audiemus.*

בארצנו דא יום שבת דאיהו דוגמת ארץ החיים שהוא עולם הבא׃ עולם הנשמות עולם הנחמות׃

§. 5. *In terra nostra.* Hic est dies Sabbathi. Ille enim est figura terræ viventium, quod est seculum futurum, mundus animarum, mundus consolationis.

הנצנים אלין אנון אבהן דעאלו במחשבה ועאלו בעלמא דאתי ואתגניזו תמן ומתמן נפקו בגניזו

§. 6. *Flores.* Isti sunt Patriarchæ, qui ingressi sunt in cogitationem & ingressi sunt in mundum venturum, & occultati sunt in illo;

&

ואטמירו גו נביאי קשוט׳

& inde egressi sunt in occcultatione, & absconditi sunt in prophetis veritatis.

אתיליד יוסף ואטמירו ביה עאל יוסף בארעא קדישא ונציב לון תמן וכדין נראו בארץ ואתגלו תמן.

§. 7. Natus est Joseph, & occultati sunt in eo. Ingressus est Joseph in terram sanctam, & collocavit eos ibi, & tum visi sunt in terra, & manifestantur ibi.

ואימתי ארת חזון בשעתא דאתגלי קשת בעלמא דהא בשעתא דקשת אתחזי כדין אתגליין אינון ובההיא שעתא עת הזמיר הגיע ערן לקצץ חייבין מעלמא.

§. 8. Et quando videntur? Cùm manifestatur arcus (iridis) in mundo. [Sicut enim in iride tres colores: albus, qui est Abraham חסד: Isaac ruber אבורה: Jacob, viridis תפארת] Certè enim illô tempore, cùm arcus apparet, tunc manifestantur illi, & illo tempore tempus excisionis propinquat, tempus excindendi peccatores è mundo.

אמאי אשתזיבו בגין דנצני׳ נראו בארץ ואלמלא דנראו לא אשתארון בעלמא ועלמא לא אתקיים׳

§. 9. Quare autem eripiuntur (infertores)? quia flores visi sunt in terra, & nisi apparerent, non relinquerentur in mundo & mundus non subsisteret.

ומאן מקיי׳ עלמ׳ וגרים לאבהן דארגליין קל ינוקי דלעאן באוריתא ובגין אינון רבין דעלמא עלמא אשתזיב: לקבליהון ההד תורי זהב נעשה לך אלין אינון ינוקי רבין עולמין דכתיב ועשית שנים כרובי׳ זהב׳

§. 10. Et quis sustentat mundum, & causa est ut patres manifestentur? Vox puerorum, qui student in Lege, & propter illos justos mundi, mundus eripitur; id est, quod scribitur: *Ordines aureos faciamus tibi.* Cant. 1, 11. Isti sunt pueri, adolescentuli mundi; sicut scriptum est: Et facies duos Cherubim (q. d. כרביון juvenes, adolescentulos) aureos.

Commentarius i. Discursum hunc è Manuscripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjensis.

§. 1. Flores sunt opus Creationis. Hîc intelliguntur sex extrema sive membra superna, quæ proveniunt à Binah seu Informatrice, quæ vocatur בראשית.

§. 2. Visi sunt in terra. Quando? die tertio. Quia scriptum est: Producat terra ודין נראה בארץ Et judicium apparet in terra. Ubi sensus est, quod non manifestatæ sint sex extremitates terræ supernæ, sive quod manifestata sit Uxor Microprosopi usque ad diem tertium, per quem intelligitur gradus pulchri.

§. 3. Tempus excisionis appropinquabit. Hic est dies quartus, in quo erant violenti, ut luminaria defectiva. Sensus est: quod excisi sint Cortices & judicia, quæ sunt violenta. Cùm enim Lux superna procul distaret à metro ultimo: judicia prævalebant; & ipsa valde minuebatur præ Miseratore. Et propterea vox מארת defectivè scripta est.

Et hoc fiebat die quarto; ad quem pertinet Domus Regni, quia post gradum pulchrum sequitur Regnum. Et quia diminuebatur, & deorsum descendebat à fundamento, hinc Lux superna ab illa procul amovebatur, & judicia prævalebant, quæ eandem circundant: & in ipsa nascebantur cortices, ita ut illis vestiretur, ne ab ipsa suctionem haberent judicia. Quare dicitur, creatos esse Cortices supra medullam.

§. 4. Sciendum autem, quod, sicut sponsa Mosis, quæ est punctum internum est nomen totius Pulchritudinis; ita Basilia pertinet tantùm ad Pulchritudinem Pulchritudinis. De ambabus autem intelligendum est illud: Non posse duos Reges uti Coronâ unicâ. Cùm ergò diminueretur interna, descendebat in locum externæ: & externa descendebat infra fundamentum, ita ut tres mensuræ inter ipsam & ipsum intercederent.

§. 5. Et vox turturis &c. Hic est dies quintus, de quo scriptum est: Reptare faciant aquæ &c. ad faciendum generationes. Hinc ipsa vocatur turtur sive ordo. Et huc pertinet etiam locus Cant. 1. v. 11. de ordine auri. Dicitur autem vox turturis, & non turtures, quia aquæ supernæ, quamvis congregentur in Victoriam & Gloriam fundamentum suum tamen habent in Victoria, quæ est de genere Pulchritudinis: & species aquarum inferiorum pertinent ad gloriam, quæ in sinistra est de genere Regni. Dies ergò quintus refertur ad Victoriam & Gloriam in Victoria contentam: quia duo hæc invicem unita sunt, nec separantur, quia sunt duæ medietates corporis, sicut notum est.

§. 6. Audita est: hic est dies sextus, de quo scriptum est: Faciamus hominem: quia aliquando factio præcessura erat auditionem. Ubi notandum, quòd Factio pertineat ad Binah seu Informationem, juxta illud: Factio ad Informatricem, & auditio ad Regnum pertinet. Et Angelorum radix est Binah sive Informatrix, quoniam hinc vitam suam habent, & è copula Sapientiæ & Intelligentiæ facti sunt: quare etiam, cùm sanctificant Dominum, hoc tantùm dicunt: Benedictus Dominus, de loco suo. Ubi indigitatur copula Sapientiæ & Intelligentiæ. Hinc Factio præcedit auditionem, quoniam à Factione superna prodierunt. Et cum Jisraëlitæ exirent ex Ægypto, tempus ipsorum erant dies quinquaginta juxta mysterium Jubilæi: atque tunc adhærebant gradui Intelligentiæ Informatricis, ubi est locus vitæ supernæ; tunc etiam præcedebat factio auditionem. Hinc tunc exiisse dicitur vox de cœlo, quæ diceret: Quis manifestavit mysterium hoc hominibus. Id est, gradus ille qui vocatur מי sive quis. Et tota generatio deserti pertinebat ad latus Jubilæi. Dies ergo sextus est fœdus sanctum: nam postquam semen infertum est duobus testibus, juxta illud: Et vox turturis: deinde prodit per fœdus sanctum in punctum Zion. Et quamvis auditio, quæ aliàs ad Regnum pertinet, vocetur dies sextus, juxta vocem נשמע audita est, tamen fundamentum continetur in Regno, & dies hic denominationem habet ab ipsa, quo denotetur, eam prædominari. Unde sectione Chukkath dicitur, quòd ipsa ascendat usque ad infinitum. Quare etiam in figura literæ ה forma ד altior est quàm litera י intra hanc latens, vel altior quàm litera ו interna. Quare cum fundamentum vocatur phrasi auditionis, innuitur,

tur, quod prędominetur Basilia, dum ascendit ad factionem in locum suum originarium, imò usque in infinitum: ita ut Angeli ignorent locum ejus, utpote qui multis modis ipsis est sublimior. Hinc tantum commemorant copulam Sapientiæ & Intelligentiæ, unde prodierunt: & factionem præmittunt auditioni, quia auditio occultata est ab ipsis: unde dicunt: Benedicta sit Gloria Domini, i. e. Præsentia superior, quæ est Binah seu Informatrix. Et superaddunt de loco suo, i. e. Præsentia inferior, sive Basilia.

§. 7. Terra nostra est dies Sabbathi. Die sexta enim ascendit Basilia in ulteriora sublimitatis, ut inde deducat lucem supernam è tota Emanatione, & à principio graduum, usque ad finem illorum. Hinc in descriptione diei sextæ, dicitur הששי superadditâ literâ ה, ut ostendatur, diem hunc converti versus omnes gradus per literam ה, quasi intelligendum sit de omnibus, cùm dicitur: Faciamus hominem.

§. 8. Flores sunt Patres, &c. Sciendum est, quod Microprosopus, dum lateret in sinu Matris suæ, haberet sex membra sua sub mysterio literæ ו inclusæ in litera ה: cùm autem prodiit ex illa, proprium ipsi formatum est Caput ad instar literæ ו, quæ caput habet supra se. Et hoc est mysticum illud, quod Patres, i. e. Benignitas, Severitas & Pulchritudo, ascenderint & ingressi sint in cogitationem, & in mundum venturum; i. e. in Sapientiam & Intelligentiam, ibique hæreditatem acceperint de loco suo, ipsique fecerint caput è tribus cerebris, quæ sunt tria Cerebra Microprosopica. Et hoc est mysticum illud, quod Textus dicit: Patres ascendisse in cogitationem & in mundum venturum, ibique occultatos esse. Quô indicatur, quod ibidem è tribus his gradibus, qui sunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo, facti sint in eo tres gradus sublimiores, Sapientia, Intelligentia & Cognitio. Superatio autem & Gloria ejus conversæ sunt in Benignitatem & Severitatem. Unde in textu dicitur: Et inde prodierunt occultatæ, & reconditæ sunt in Prophetis veritatis, i. e. in Victoria & Gloria, quæ conversæ sunt in Benignitatem & Severitatem. Deinde enatum est in eo fœdus sanctum, sed supernum & occultum, nec manifestatum, quia tantùm sermo est de Daath seu Cognitione superna. De hoc etiam dicitur ad locum: Et lucem appellabat diem, his verbis: Intrat dextra in columnam perfectam mediam, & comprehenditur in mysterio sinistræ: ascenditque sursum usque ad punctum primum, ibique influxum accipit, & adhæret: & circumcisio est in tribus punctis Cholem, Schurek, Chirek, quæ sunt semen sanctum. Quoniam non est semen, quod seminetur nisi in mysterio hoc, ut uniantur omnia in columna media, in qua producitur fundamentum in mundum. Atque hinc istud vocatur omne, quia applicatur omnibus in lumine. Hæc ibi. Ibidem etiam habentur sequentia: Fundamentum applicatur ad columnam mediam ex illo lumine, quod in ipso fuerat. Quando autem columna illa media perfecta est, ut perfecta faciat omnia latera, tunc in eam infunditur lumen è supernis ex omni latere, quia species omnium in ea. Et ex illo additamento gaudii prodit fundamentum, fundamentum mundi. Et hinc prodeunt omnes exercitus inferiores sub mysterio, Tetragrammaton Zebaoth; i. e. Dominus exercituum. Hæc ibi. Quia igitur copula inferior, i. e. Microprosopi cum uxore sua dependet à benignitate, quam etiam Benignitatem vocat Sectione Achare mot: hinc istô in loco exponit, quomodo illa fiat per Be-

 nignita-

nignitatem. Dicitque: quod incipiat supra dextram, i. e. benignitatem in columna tertia media, quæ est pulchritudo per Severitatem: quæ omnes tres ascendant usque ad Sapientiam sub mysterio Cerebri. Quod autem dicit eas ascendere; sensum habet, quod uniantur & in Cerebro contineantur, hinc utitur voce Ascendit, numerô singulari. Nimirum cùm Benignitas ascendit, cæteræ continentur in ea. Ascendunt autem usque ad Cerebrum, ut inde educant guttam seminalem, i. e. fluxum guttæ, constantem è tribus guttis, sub mysterio Cholem, Schurek & Chirek; quæ sunt tres illæ guttæ, quæ effluunt è cerebro, & proveniunt à tribus Cerebris, Sapientiâ, Intelligentia, & Cognitione, sicut traditur in Idra magna. Eædemque etiam subindicantur in litera *Jod*, in qua datur apex superior, apex inferior, & pars intermedia. Et istæ vocantur radix, & stylus, & semita in Sectione Schlach lecha. Suntque Cholem punctum superum, Schurek punctum medium, & Chirek punctum infimum. Eædem quoque continentur in litera א in qua datur punctum superum & punctum inferum, & pars media. Et hoc est semen: quoniam guttæ istæ sunt extractum Cerebrorum supernorum, & finis ipsarum consistit in Basilia Cerebrorum, i. e. in Basilia Sapientiæ, in Basilia Intelligentiæ, & in Basilia Cognitionis: hinc dicit, quod circumcisio sit in tribus punctis: nam Basilia vocatur circumcisio. Et juxta tres has notiones ipsa interdum est Corona mariti sui sub mysterio Cholem; interdum unitur cum ipso sub mysterio Schurek; interdum est Thronus ejus locô inferiore sub mysterio Chirek; Sicut traditur in Tikkunim. Hinc hoc in textu dicitur: Circumcisio est in tribus punctis. Et Basilia infima accipit illa tria, & ab illis eadem acquirit tres istos conceptus modò dictos: quia tres isti spiritus omnes sunt in Sapientia, & puncta descendunt à Sapientia: quare etiam vocantur tria puncta. Et omne semen sanctum provenit à Sapientia, quæ sancta dici solet, ut notum est. Et à tribus istis punctis proveniunt à Sapientia Mens, Spiritus & Psyche, quæ sine illis descendere nequeunt: unde etiam dicitur, quod nullum semen sementetur præterquam ab hoc arcano. Et tria puncta hæc uniuntur in Pulchritudine sub mysterio medullæ spinalis, per quam gutta seminalis descendit è cerebro superno. Hoc autem non fit, nisi cùm gradus pulcher est penes consortem suam: tunc enim ascendit Benignitas in se continens Pulchritudinem & Severitatem, ut ista abindè deducat. Hinc primâ vice dicit de columna perfecta & media: i. e. non aliô tempore, quam cùm gradus hic est perfectus sociatus compari suæ. Cùm autem tria hæc puncta perveniunt in medullam spinalem, tunc excitatur fœdus sanctum, juxta mysticum illud: Et fœdus meum erigam. Et manifestatur membrum sanctum, & præparatur ad Cognitionem, quæ descendit per medullam spinalem. Et hinc dicitur: Et producit fundamentum in mundum. Et hinc etiam intelligi potest illud, quod alibi dicitur. Non factum esse membrum sanctum, donec generatus sit Abraham. Quoniam per Benignitatem manifestatur membrum sanctum, & hoc est mysterium syllabæ אבר quæ denotat membrum è voce אברהם. Et per membrum hoc manifestatur Benignitas superna, quæ deducitur per Benignitatem inferiorem, quatenus hæc sursum ascendit, ut illam deorsum deducat. Et quando tres illæ guttæ descendunt in Fundamentum, non diminuitur

nuitur Lux earum à fulgore suo, nec etiam involvitur ulli involucro; sed omnes prout sunt adveniunt sub mysterio perfectionis, Luce nimirum fulgentissima. Et propterea Fundamentum vocatur omne: quia omnia in illud veniunt in perfectione citra omnem defectum eorum quæ antea fuerant. Et propterea dicitur, quod applicetur ad omnia in lumine. Quia luci illi nihil deest, propter distantiam illius Lucis. Non enim manifestatur membrum sanctum, donec gradus pulcher sit perfectus cum consorte sua, & in eodem existant Benignitas & Severitas tàm suæ sive masculinæ, quàm etiam Benignitas & Severitas Uxoris. Quin etiam in ipso existere debent Superatio & Gloria ipsius propriæ & Victoria & Gloria Uxoris, ita ut ipse medium locum obtineat inter omnes. Hinc dicitur: quando columna media perfecta est, & perfecta facit omne latus, tunc elevatur, & vocatur Jisraël, & Jeschurun, quia participat ambas lineas, & accipit additamentum lucis ipsorum: atq; tunc idoneus est accipere lucem supernam ab excelsis à copula interna superiore, quæ vocatur gaudium omnium, & accipit duas Coronas è Thesauro Patris & Matris à Cerebro Senioris, in quo continentur: fiuntque in illo quatuor Cerebra sub mysterio phylacteriorum Capitis, & tunc vocatur Daath sive Cognitio. Et in hoc consistit illud augmentum luminis, quod superadditur Columnæ mediæ. Et ex additamento hoc, quod provenit à vita superna, membrum mortuum fit vivum juxta nomen mysticum, quô vocatur vivens in secula. Et hinc intelligi potest, quare dicatur fundamentum applicari ad columnam mediam ex illo augmento, quod acceperat.

§. 9. Et hinc intelligitur id, quod dicitur: Jisraelem ascendere in Cogitationem, & elevari ut sit in Patre suo & Matre sua: Ubi Sapientia, Intelligentia & Cognitio ejus æquales sunt Patri & Matri, & Influentiæ, quæ illos in se comprehendit: & Benignitas, Severitas & Pulchritudo ejus existunt in loco Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis ejus priorum: & Superatio atque Gloria ejus existunt in loco Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis. Unde patet, quod Fundamentum fiat gradus pulcher. Et hoc est additamentum Sabbathicum. Et tunc copula est perfectior, quàm Angelorum, ubi copulantur Sapientia & Intelligentia: item perfectior quàm Spirituum & animarum, quæ fiunt per mysterium copulæ Pulchritudinis & Regni ordinariè. Et vocatur Tetragrammaton Zebaoth, nomine scilicet, quô etiam appellatur gradus pulcher, quia fundamentum occupat locum istius. Hinc corpus & fœdus habentur pro uno. Et huc pertinet illud: Sanctus, Sanctus, Sanctus, quarum acclamationum prima pertinet ad elevationem Sapientiæ & Intelligentiæ in locum Patris & Matris: secunda ad elevationem Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis in locum Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis priorum: & tertia ad elevationem Superationis, Gloriæ & fundamenti in locum Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis. Et tunc vocatur Tetragrammaton Exercituum: sicut etiam dicitur in Textu sacro: Sanctus Dominus Exercituum. Quia hinc prodeunt copiæ variæ & Spiritus & animæ ad implendam terram hanc supernam & laudatissimam, Basiliam scilicet. In qua etiam Sapientia & Intelligentia, quæ antea æquales erant Benignitati, Severitati & Pulchritudini masculi, jam existunt in loco Sapientiæ & Intelligentiæ priorum masculi: unde nos dicimus: Benedicta sit Gloria Domini. Et

ni. Et Benignitas, Severitas & Pulchritudo fœminæ, quæ antea erant in loco Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis masculi ascenderunt in locum Superationis, Gloriæ & Fundamenti masculi, unde nos dicimus: Regnabit Dominus in seculum. Quia nimirum quod antea fuerat Benignitas, Severitas & Pulchritudo, jam est Superatio, Gloria & Fundamentum: ita ut hoc in loco sint omnes sex extremitates , quæ ascenderunt. Quamvis enim superna ad superiora ascendant, natura tamen illorum ibidem relinquitur. Unde patet, quod Basilia adhæreat sex extremitatibus, quæ ascenderunt. Et hic est sensus verborum illorum; Regnabit Dominus in seculum.

§. 10. Hæc igitur sic erant in principio emanationis eorum: ita ut sicut Microprosopus tantum similis erat literæ ו quæ est intra literam ה ; ita Uxor Microprosopi tantùm similis erat literæ ד quæ est nota quaternarii, quoniam gradum pulchrum & fundamentum non habebat, utpote quæ sunt arcana masculina. Cùm autem autor Emanationis altissimus secum statueret Microprosopum producere per tres gradus alios, quos faciebat è Benignitate, Severitate & Pulchritudine ejus, ut supra descripsi ו: tunc Fundamentum producebat in sex extremitates. Et hic est sensus verborum illorum: Nascebatur Joseph, & accipiebat sex simul. Nam superatio , Gloria & Fundamentum masculi naturam istam suam non amplius habebant, quia ascenderant in gradum Severitatis, Benignitatis & Pulchritudinis, ita ut masculus Superationem, Gloriam & Fundamentum planè non haberet , quoniam omnes sex extremitates ascenderant. Donec Emanationis autor celsissimus sibi proponeret fundamento superaddere potentiam trium metrorum aliorum: idq; quatenus delitesceret in utero Matris supernæ per mysterium impraegnationis: quoniam ipsa est Mater filiorum. Cùm ergò nasceretur Fundamentum, prodiretque ex utero Matris, quæ est Mater superna, hæc se demittebat usque ad Gloriam more solitô, ut influxum daret, quo fundamentum prolongaretur per tria metra. Unde etiam masculus accipiebat tria metra superna, & Benignitas, Severitas & Pulchritudo influxum accipiebant pro necessitate fœminæ, quo & ipsa acciperet caput: hoc enim loco erat receptaculum ejus, quoniam prodit à tergo ejus inter duo brachia, è regione gradus pulchri, qui erat fundamentum, Patres igitur influxum accipiebant, ut conficere possent cerebra uxoris. Et hic est sensus verborum illorum: Nascebatur Joseph, & occultabantur in eo. Et cum Joseph ingrederetur in terram sanctam , constituebat eos & faciebat benignitatem & Severitatem in Sapientiam & Intelligentiam : hæc enim Cerebra Uxoris ibidem fiebant per Patres, qui illuc plantabantur per statum adolescentiæ, & fiebant Sapientia & Intelligentia ejus. Et tunc manifestabantur in terra, quoniam erant Cerebra ejus.

§. 11. Sed adhuc alia datur istorum explicatio, quæ desumta est è deductione trium guttarum cerebri superni pro necessitate copulæ; juxta id quod supra jam explicuimus ad verba illa: Intrat dextra in columnam perfectam mediam, & comprehenditur in mysterio sinistræ. Isti sunt tres Patres, qui ascendunt in cogitationem, quæ est punctum primum, & in mundum venturum, i. e. in Intelligentiam: ibidemque reconduntur, ut obtineant guttas, easq; deorsum deducant in abdito medullæ spinalis. Ubi deinde reconduntur intra

Pro-

Prophetas veritatis, quatenus isti denotant duos testiculos masculinos, qui suscipiunt semen, illudque excoquunt. Unde deinde indurescit fœtus, & manifestatur. Et hoc est illud: Natus est Joseph. Et intrat in punctum Zion, quod est in Basilia, & introducit guttas illas, quæ sunt Patres superni, qui radix sunt inferiorum.

§. 12. Porrò etiam in usum Basiliæ Patres supernos ascendere oportet in locum Sapientiæ & Intelligentiæ, ut hæc abinde accipiat ad ditamentum luminis. Quoniam & in illa magna est à Luce superna distantia, si nimirum descendatur ad Basilian ipsam, ubi gradus fuerunt in statu suo primo. Pro imo enim illo loco commodius simile dari non potest quàm à luce valdè exigua, quæ illabitur per fenestram aliquam: ista enim cum ad ulteriora pergit, insigniter diminuitur à splendore suo radicali. Si autem Lux ab initio magna est, etiamsi deinde in magnam distantiam eradiet, satis tamen adhuc luminis retinet pro usu necessario. Basilia ergò prodiit à tergo Microprosopi circa locum Pulchritudinis ejus, & ibi facta sunt Cerebra ejus in loco Superationis & Gloriæ masculinæ. Benignitas igitur, Severitas & Pulchritudo Uxoris, qui sunt Patres ejus, nihil habebant, cui applicarentur, quia jam omnia sex membra masculi sublimiorem locum acceperant. Autor ergò Emanationis volebat elevare Patres hos in Sapientiam & Intelligentiam, ut majus incrementum caperent. Atque sic constituebantur sub notione Sapientiæ & Intelligentiæ è regione Superationis & Gloriæ masculi, ita ut Patres isti haberent lumen Cerebrorum. Sed Superatio & Victoria ejus primi statûs sui nullum omninò habebant lumen, sicut nec Patres in statu priore lumen habebant, quia nihil erat cui applicarentur: cùm nunc applicari possent ad Superationem & Gloriam masculi in statu novo constitutas. Imò deinde ulteriùs ascendebant hi gradus Sapientiæ & Intelligentiæ, qui fuerant Patres Uxoris, ut constituerentur è regione Patrum masculinorum. Hinc intelligi potest illud, quod dicitur in textu: Joseph intrabat in terram sanctam, illosque stabiliebat, ut plantarentur, & augerentur, quoniam Patres fiebant gradus illi, qui antea in ea fuerant, Superatio & Gloria. Atque tunc flores apparebant in terra. Et hæ sunt illæ animæ, quæ primò tàm tenues erant, ut cornua locustarum, deinde autem majus acceperunt incrementum. Statuit autem Sapientia Autoris Emanationum, ut Cerebra hæc in ea perficerentur successu temporis & non ab initio, quia quicquid factum est ab initio in Emanatione, nullum patitur defectum. Sed Cerebra ista, quæ aliquando manifesta fiunt & in quibus lumen accipiunt Patres ascensu suô, non semper persistunt in lumine suo, sed illud tantùm accipiunt per opera inferiorum & per Josephum: aliàs defectum patiuntur. Cùm autem lumen ipsorum deficit, judiciis replentur propter opera inferiorum. Cùm ergò sunt in loco judiciorum, in profundo Corticum, tunc Patres ascendunt in cogitationem, & in mundum venturum, ut augeatur lux ipsorum. Cumque perveniunt ad fundamentum, tunc Patres lumen copiosum immittunt in Basiliam, & eripiuntur inferiores.

§. 13. Et hinc intelligi potest allegoria de Iride, quæ est symbolum fundamenti, propter quam liberentur inferiores. Et hoc est illud, quod textus dicit: Quando liberantur, cum flores apparent in terra &c. Et quis conservat mundum &c. Hic notan-

du ד, quod conservatio mundi fiat per Legem. Quin etiam studium puerorum, in quibus nondum locum habet peccatum, elevare potest Basilian in locum, ubi Cortices non dominantur, & ubi manifestantur Patres superni in Cerebris duobusque brachiis & corpore Uxoris.

§. 14. Antitypus autem puerorum istorum in supernis sunt gradus Superationis & Gloriæ, in quas extenditur Mater superna, ad Gloriam usque nimirum, prout notum est. Et isti sunt liberi mundi, id est, Informatricis sive Intelligentiæ, quæ est domus Sapientiæ. Illuc enim sicut in totam Emanationem non pertingit peccatum vel corruptio. Et hi inferiores excitant superiores illos, ut attrahant Patres in Cerebra & brachia Uxoris. Et hi gradus Superationis & Gloriæ sunt duo Cherubim respectu Matris supernæ, quæ dicitur aurum: & isti duo Cherubim sunt in visceribus ejus. Et sic etiam Basilia duos habet Cherubim, qui excitare possunt Patres. Omnia enim per gradus fiunt, & primò excitantur Cherubini inferiores, & postea demum superiores.

Discursus III.

בראשית רבי אלעזר פתח שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה׳

§. 1. בראשית. R. Eleasar (F. R. Schimeonis) incepit (Ef. 40, 26.) Attollite in altum oculos vestros, & videte, ô מי creavit ista.

שאו מרום עיניכם לאן אתר לאתר דכל עיינין תליאן ליה ומאן איהו פתח עינים ותמן תנדעון דהאי סתים עתיק דקיימא לשאלה׳

§. 2. Attollite in altum oculos vestros: in quem locum? (a) in locum; è quo suspensi sunt omnes oculi, (id est, quò continuò spectant): (b) Et quis iste est? Ostium oculorum (Genes. 38, 14.) Et inde cognoscetis, quod iste sit occultus ille Senex, ubi locum habet interrogatio.

Annotationes
è
Splendore Solis.

(a) *Quærit in quem gradum dirigi debeat contemplatio, cùm attolluntur oculi; quia id Scriptura non exprimat.*

(b) *Quasi diceret: Non opus fuisse, ut Scriptura id exprimeret; cùm notum jam sit quem locum respiciunt oculi contemplantium; nimirum in Regnum; quod vocatur ostium oculorum. Per visionem autem intelligitur speculatio Intellectus.*

ברא אלה ומאן איהו מ״י ההוא דאקרי מקצה השמים לעילא דכלא קיימא ברשותיה ועל דקיימא לשאלה ואיהו בארח סתים ולא אתגליא

§. 3. Creavit ista: & quis est ille מי? ille qui vocatur Extremitas cœlorum Deut. 4. v. 32. superior, à cujus permissione omnia existunt, & quia ibi locum habet interrogatio, & ipse est

אקרי מ״י.

est in semita occulta, & non manifestatur, hinc appellatur מִי: quis?

דהא לעילא לית תמן שאלה. והאי קצה השמים אקרי מי ואית אחרא לתתא ואקרי מה.

§. 4. Certè enim superius non est interrogatio. Et ista extremitas cœlorum appellatur מי, & est alia (extremitas) inferiùs, & appellatur מה.

מה בין האי להאי אלא קדמאה סתימאה דאקרי מ״י קיימא לשאלה כיון דשאיל בר נש ומפשפש לאסתכלא ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין.

§. 5. Quid differentiæ est inter hanc & illam? Nimirum prior occulta, quæ vocatur מי, jubet interrogare: nam cùm interrogat filius hominis, sese extendit (alii legunt; & scrutatur) ad contemplandum, & ad cognoscendum de gradu in gradum, usque ad finem omnium graduum.

כיון דמטי תמן מ״ה מה ידעת מה אסתכלתא מה פשפשתא הא כלא סתים כבקדמיתא.

§. 6. Cùm pertingit (eò), ibi (invenit) τὸ מה. Quid cognovisti? Quid speculatus es? Quid consideralti? Certè omnia abscondita sunt sicut priora.

ועל רזא דנא כתיב מה אעידך ומה אדמה לך.

§. 7. Et de mysterio hoc nostro (מה) scriptum est (Thren. 2, 13.) מָה Quid testificabor tibi, & מָה cui assimilabo te? (vel potius gradui, מה, seu Basiliæ assimilabo te.)

Commentarius è Manuscripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjensis.

§. 1. Videte, quis creaverit ista. Hîc intelligitur Basilia sive Regnum, quæ est janua illa, in quam sperant omnia inferiora, ut ab illa accipiant influentiam. Et illa vocatur altum; quia oculi eandem respiciunt, ut ab ipsa influxum accipiant. Hinc porrò inquit: Hinc cognoscetis occultatum illum Senem, ubi nonnisi interrogare licet. Iste creavit illa, id est, sex membra, quæ emanâsse dicuntur in Sapientia; creata esse in intelligentia; formata esse in gradu pulchro, & facta esse in Regno. Quapropter hic dicit; gradus מי creavit illa, ut denotetur conceptus Creativus: nam in Basilia per factionem aucta sunt & creverunt: quoniam ibidem manifestata sunt sex membra manifestatione insigni, sub conceptu factionis. Sensus ergò est, quod de Binah seu Informatrice hic sermo sit, quæ vocatur מִי, id est, quis; quodque sex membra considerentur sub conceptu creandi.

§. 2. Jam verò omnes tres supernæ vocantur Senes: & Binah seu Informatrix vocatur Senex ille, penes quem saltem interrogare licet, ut cognoscatur nomen sex membrorum, quæ ab ipsa creata dicuntur: sed non ut cognoscatur ipsa eorum essentia, quoniam hæc occulta ibi admodum est. Et respectu sex istorum membrorum ipsa vocatur מִי seu quis.

§. 3. Et vocatur Extremitas cœlorum superior, in cujus potestate consistunt omnia. Nam initium Microprosopi, qui vocatur cœlum, ibidem incipit, & sex membra ipsius in Binah seu Informatione hac existunt: unde ipsa est superior cœli extremitas. Nam caput Microprosopi, id est, Sapientia, Intelligentia & Cognitio ejus sunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo, quæ in Intelligentia: & duo brachia ejus, sunt Superatio & Gloria, quæ in Intelligentia: utpote quæ extenditur usque ad Gloriam, prout dictum est. Et huc pertinet illud: Coaptavit cœlos per Intelligentiam; quoniam per hanc constituitur Microprosopus. Et ista sex membra vocantur dies priores Deut. 4. v. 32. ubi dicitur: Nam interroga nunc dies priores: & appellantur מִי. quis? Et ille gradus, qui vocatur מִי, creavit illos. In ipso autem gradu pulchro, dantur sex membra sub alio conceptu: & sub conceptu adhuc alio sex ista dantur in Basilia; quæ sunt cerebra hujus & duo brachia, quæ à Microprosopo proveniunt. Sex autem membra quæ in Intelligentia, non sunt hæc membra ipsa, sed notiones tantùm ubi gradus pulcher vestitur, illam nempe Cerebra & brachia & corpus ejus. Hinc dicitur: quod saltem interrogare liceat; quodque hæc ibi sint viâ saltem occultâ & non manifesta; cum tantum situs insertionis denotetur, quo loco à Gradu pulchro ea contegatur.

§. 4. Sed sex membra Gradus Pulchri, quæ vestiuntur à Basilia, nempe à Cerebris & brachiis & corpore hujus, vocantur מָה, quid? Et hæc etiam sunt occulta, & vestiuntur ab ea: & illa sunt hujus anima. Unde patet, quod omnia sint occultata, & unum amiciatur ab altero. Hinc etiam dicit textus: Omnia sunt occultata ut prius.

§. 5. De sex autem membris gradûs pulchri, qui vestiuntur à Basilia, intelligenda est vox speculandi: quia sex illa membra speculationi ibidem proxima sunt. Eidem loco etiam convenit vox considerandi, quia in Basilia res magis considerari & apprehendi possunt, quàm in supernis in mundo masculino.

§. 6. Et de hoc mysterio dicitur: gradui מָה similem te testabor &c. Nam cum Sanctuarium nostrum adhuc staret, & Jisraëlitæ intrarent in templum istud, tunc illud simile erat Regno in supernis, ejusdemque typus quoad sacrificia sua & cultum suum, & in eo influxum accipiebant sex membra cœtus Jisraëlitici, nimirum Capita eorum, judices eorum, seniores eorum, præfecti eorum, liberi eorum, & uxores eorum: quæ sunt sex. Sic etiam in supernis sex membra gradus pulchri ingrediuntur in Basiliam, quatenus vocatur מָה: inque ea vestiuntur, ut eandem illuminent in caligine sua.

Pergit Sohar.

כד אתחריב בי מקדשא נפק קלא ואמר דאמה אעידך בכל יומא ויומא הא אסהידת בך מיומין קדמאין דכתי׳ העדותי בכם היום את השמי׳ ואת הארץ·

§. 8. Cùm desolata est domus Sanctuarii: egressa est vox, & dixit hoc: *Quid testificabor tibi?* certè singulis diebus testificatus sum erga te à diebus prioribus: alii legunt: (exivit vox & dixit: quid testificari faciam tibi; & quid similitudo tua erit. Quid testificari faciam tibi; quoad Illud, quod tibi testatus sum sin-

ſingulis diebus; & ita teſtatus ſum ab olim, Sicut ſcriptum eſt:) ſcriptum enim eſt:(Deut. 30. v. 19.) *Teſtificor ſuper vos hodiè cœlos & terram.*

ומה ארמ׳ לך בההוא גונא ממש עטרית לך בעטרין קדישין עבדית לך שלטנו על עלמא דכתיב הזאת העיר שיאמרו כלילת וגומ׳ קרינא לך ירושלם הבנויה כעיר שחברה לה׃

§. 9. *Et cui aſſimilabo te?* eodem revera modô coronavi te coronis ſanctis; feci tibi dominationem ſuper mundum; ſcriptum enim eſt (Thren. 2. v. 15.) Hæccine eſt civitas, quam dicebant perfectam, &c? Vocavimus te Jeruſalem ædificatam in civitatem, in qua conventus fiunt (Pſal. 122. v. 3.)

מה אשוה לך כגוונא דאנת יתבא הכי הוא כביכול לעילא כגונא דלא עאלין השתא בך עמא קדישא בסדרין קדישין הכי אומינא לה דלא אעיל אנא לעילא עד דיעלון בך אכלוסך׃

§. 10. מה אשוה לך aſſimilo te: (i. e. Gradui Regni, quod pariter ita devaſtatum eſt, uti tu hic;) eodem modo, quo tu ſedes; ſic eſt, ſi ita dicere fas eſt, & ſupra: ſicuti non ingreditur nunc in te populus ſanctus, in ordinibus ſanctis, ſic dico ei (מה אשוה) quod ego non ingredior ſuperius, donec ingredientur in te turbæ tuæ.

ודא איהו נחמה דילך הואיל דדרג׳ דא אשוה לך בכלא והשתא דאנת הכא גדול כים שברך׃

§. 11. Et hæc eſt conſolatio tua; quoniam gradus iſte ſimilis eſt tibi in omnibus. Et nunc cum tu ſic es, magna ſicut mare (מלכות) eſt fractura tua (Thr 2. v. 13.)

ואי תימא דלית ליה קיימא ואסוותא׃ מי ירפא לך

§. 12. Et ſi diceres, quod nulla tibi ſtabilitas & ſalus; gradus מי ſanabit te.

ודאי ההוא דרגא כתימאה עלאה דכלא קיימא ביה ירפא לך ויוקי׳ לך

§. 13. Certè hic eſt gradus occultus ſupremus, in quo omnia ſtabiliuntur, medebitur tibi, & eriget te.

מי קצה השמי׳ לעילא ועד קצה השמים לתתא מה קצה השמים לתתא ודא ירית יעקב דאיהו מבריח מן הקצה אל הקצה מן הקצה קדמאה דאיהו מי אל הקצה בתראה דאיהו מה בגין דקאים באמצעיתא׃ ועל דא מי ברא אלה׃

§. 14. מי eſt Extremitas cœlorum ſuperior, & (deinde pergitur) ad extremitatem cœlorum inferiorem; מה autem eſt extremitas cœlorum inferior. Et has attingit Jacob, ille enim medius eſt inter utramque extremitatem; inter extremitatem priorem, quæ eſt gradus מי ſeu quis, & inter extremitatem poſteriorem, quæ eſt מה; quia conſiſtit in medio: (nam Jacob eſt תפארת;) & propterea dicitur gradus מי creavit iſta.

Commentarius Lorjensis.

§. 7. Cùm autem destrueretur Sanctuarium inferius propter peccata, auferebantur sex membra masculi, quæ vestiebantur per Cerebrum & brachia atque corpus uxoris, ita ut utriusque numerus efficiat duodecim: quibus junguntur Superatio, Gloria & Fundamentum Uxoris, unde fiunt quindecim. Et quia ista sunt testimonium [præsentiæ & absentiæ Divinæ] hinc dicit: gradum מָה testificari faciam tibi, ne ulteriorem ablationem causeris, post ablata sex membra masculi superioris quæ vocantur testimonium. Et hoc est illud: Testari feci vobis hodie cœlum & terram. Quia per vos & per cultum vestrum amicta sunt sex membra gradûs pulchri in Basilia: quare etiam additur; & terram. Et per peccata vestra sublata sunt omnia, & passi estis duplicem jacturam, quare etiam additur Deut. 4.v.26. Quia pereundo peribitis.

§. 8. Et gradui מָה similem te dicam. Quia demisi lucem sex membrorum deorsum in Sanctuarium inferius, eodem modô, prout fuit in Sanctuario superiore. Et hæ sunt Coronæ illæ sanctæ, quarum hoc locô fit mentio, per quas ipsa dominium habebat in omnia sex membra inferiora, quæ sunt mundus. Hinc dicitur: Fecit te regnare super mundum, juxta illud Psalm. 103. v. 19. Regnum ipsius in omnibus dominatur. Et hoc est mysterium illud, quod Basiliæ subjecti fuerint Cortices & naturæ externæ, ita ut similis fuerit Matri supernæ, ad quam non pertingunt Cortices, sicut notum est: ita ut sicut Mater, talis esset filia. Et hoc est quod dicitur Psalm. 122. v. 3. Jeruschalaim ædificata est, ut civitas, quæ juncta est in unam; quod nempe similis fuerit Matri supernæ. Eôdemque modô hinc infra in mundo hoc imo populus Jisraëliticus dominium habebat super populos, qui ipsi subjecti erant, eratque consummatio Pulchritudinis Thren. 2.v.15. sub mysterio duarum Coronarum. Hoc etiam similis erat Hierosolymæ supernæ in his omnibus: quod intelligitur per verba illa; sicut civitas, in qua junctio fit in unum, quia à supernis provenit lux inferiorum similis, ut notum est. Sicut igitur Hierosolyma inferior propter peccatum illius generationis à gradu isto amota est: sic etiam Hierosolyma superior à Rege superno deserta est, ita ut ille non ingressurus sit in Hierosolymam supernam, donec reædificetur Hierosolyma inferior. Usq; adeò amota sunt sex membra à tentorio ejus, ut remanserit columba muta. Et hinc intelligitur illud: Sic dico, quod non ingressurus sim supra, donec ingrediantur in te, &c. Et hæc est consolatio Hierosolymæ inferioris, quod Hierosolyma superior eidem sit similis. Et hoc est illud: Gradui מָה similem faciam te in tui solatium.

§. 9. Nunc autem cùm tu hîc sis in imo profundo Corticum, quod est mysterium exilii Divinæ præsentiæ, magna ut mare est fractura tua; ubi subinnuitur allegoria fluctuum marinorum qui sunt Cortices, qui minantur inundationem, ut devastent mundum. Mare enim est mundus Formativus, qui est Caput Factivi, qui propterea dicitur ים סוף mare finale, i. e. finis omnium graduum.

§. 10. Quod

§. 10. Quod si autem dicas, te nullam habere salutem: gradus מִי sanabit te. Nam quando gradus מִי irradiat gradum pulchrum, cerebris, brachiis, & corpore suô; gradus pulcher irradiat cerebra, brachia & corpus uxoris. Hinc dicit: hunc esse gradum, in quo consistant omnia. Nam quando gradus מִי vestiuntur à pulchritudine, gradus מה vestiuntur à Basilia. Hinc repetit allegoriam de extremo cœli. Et huc pertinet symbolum Jacobi, quatenus est vehiculum sex membrorum, à quibus vestiuntur gradus מִי; & sex membrorum quæ vestiuntur â Basilia, quæ vocatur מִ—ה, ita ut quasi vectis extendatur ab uno extremo usque ad alterum: quoniam consistit in medio, inter Macroprosopum, & inter Uxorem Microprosopi; & fit vestis sex membrorum supernorum, & anima sex inferiorum, quæ in Regno. Sed & alium hic habet conceptum sub mysterio Daath sive Cognitionis, per quem ascendit in sex membra superna quæ in Intelligentia, præter sex membra gradûs pulchri inferiora; & ambo hi explicandi modi locum habere possunt. Nam sex membra quæ in Intelligentia, sub conceptu cognitionis, sunt anima gradûs pulchri ab intra in capite ejus, & in duobus brachiis & corpore ipsius: & cum istis unitus fuit Moscheh. Sed sex membra, quæ in gradu pulchro ab extra sunt anima pro cerebris, duobus brachiis & corpore Uxoris. Et si accuratè res examminatur, patet, quod Superatio, Gloria & Fundamentum, quæ in Intelligentia, vestiantur à Benignitate, Severitate & Pulchritudine, quæ in Basilia. Sex ista membra autem utriusque generis unà cum Superatione, Gloria, & Fundamento, efficiunt יה 15. Et huc pertinet locus ille Psalm. 122. v. 4. Tribus יה testimonium Jisraëli. Nam dum Benignitas, Severitas, Pulchritudo, quæ in Intelligentia, vestiuntur intra Sapientiam, Intelligentiam & Cognitionem ipsius gradûs pulchri, jam prodit senarius unus: & dum Superatio, Gloria & Victoria, quæ in Intelligentia vestitur à Benignitate, Severitate & Pulchritudine ipsius gradûs pulchri: hinc prodit senarius secundus. Adeoque mysterium literæ ו latet in Matre superna, quod ipsius sit anima in sex membris ejus, prout dixi. Quapropter ipse est in medio, quatenus sex membra Intelligentiæ vestiuntur à gradu pulchro, & in eo occultantur & absconduntur, inque ipso faciunt apocrypsin illam, quæ vocatur congregatio Jisraëlis, & consistit in sex his occultatis gradibus Intelligentiæ intra sex membra gradûs pulchri. Et duodecim hæc membra sunt duodecim tribus in mundo superno Jubilæi; & duodecim inferiora sunt in mundo inferiore. Sed Superatio, Gloria, & Fundamentum gradûs pulchri, nihil habent, cui applicentur in mundo superno, adeoque manent solitaria: & abhinc ad istum locum applicari possunt Cortices externi. Quo pertinet mysticum illud Gen. 32. v. 25. Et tetigit curvaturam femoris ejus, & movit se curvatura femoris Jacob. Unde necesse est, ut Patres sursum ascendant in cogitationem mundi venturi, quo etiam gradus hi, Superationis, Gloriæ & Fundamenti, ascendant, locumque suum accipiant. Et hoc ipsum est, quod supra dictum: Et illi Patres ascendunt in cogitationem, & in mundum venturum, & ibidem occultantur. Et cùm Patres iterum redeunt in locum suum, influentiam secum deducunt, & vestiuntur intra Superationem, Gloriam & Fundamentum, ut gradus hos irradient per lucem, quam in supernis acceperunt. Unde Basilia quoque lumen accipit

pit in gradibus Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis ejus, quatenus scilicet isti gradus fœminini vestiunt gradus Superationis, Gloriæ & Fundamenti, ut hac ratione fiant brachia & corpus Uxori è loco Patrum supernorum.

Pergit Sohar.

אמר ר״ש אלעזר בני פסוק מילך ויתגלי כתימא דרזא עלאה דבני עלמא לא ידעין׃

§. 15. Dixit R. Schimeon: Mi fili cessa à sermone tuo, nam revelas occultum quid ex mysterio superno, quod filii mundi non cognoscunt.

שתיק רבי אלעזר׃ בכה רבי שמעון וקאים דרגא (נ״א שעתא) חדא׃

§. 16. Tacuit R. Eleasar: flevit R. Schimeon, & stetit per momentum (alii legunt horam unam.

אר אלעזר מאי אלה אי תימא ככביא ומזלי הא חתחזאן תמן הדיר ונמ״ה אתבריאו כד״א בדבר יי׳ שמים נעשו׃

§. 17. Dixit R. Schimeon: Quid est אֵלֶּה, id est, illa? Si dices: Stellæ & Planetæ; certè istæ apparent ibi semper, & per מ״ה creatæ sunt, sicut dictum est (Psalm. 33. v. 6.) *Verbô Domini cœli facti sunt.*

אי על מלין כתימי׳ לא לכתוב אלה דהא אתגליא איהו אלא׃

§. 18. Sin de rebus occultis (τὸ אֵלֶּה intelligendum,) non scribenda erant אלה illa; certè enim manifestata sunt, quæ vocantur אֵלֶּה sive illa.

רזא דא לא אתגליא בר יומא חד דהוינא על כיף ימא ואתא אליה״ו ואמר לי ר׳ ידעת מה הוא ברא אלה׃

§. 19. Hoc autem mysterium non revelatum est, exceptô die unô, cùm essem ad littus maris, & venit Elias, & dixit mihi, Rabbi, scisne quid sit ברא אלה creavit illa?

אמין׳ ליה אלין שמיא וחיליהון שבדא דקב״ה דאית ליה לבר נש לאסתכלא בהו ולברכא ליה דכתיב כי אראה שמיך מעשה אצבעות׳ ו״ וגו׳ יי׳ ארנינמה אדיר שמך בכל הארץ׃

§. 20. Dixi ipsi: Illi cœli & exercitus eorum, opus Sancti illius, Benedictus sit ille! quæ contemplanda sunt homini, ut benedicat ei; quia scriptum est (Psal. 8. v. 4.) *Quia videbo cœlos opus digitorum tuorum, &c. Domine Dominus noster, quam magnificum est nomen tuum in universa terra!*

Commentarius Lorjensis.

§. 11. Si de illis occultis sermo est, non scribendum fuisset אֵלֶּה ista, quia hæc vocula denotat res manifestas. Particula אלה enim dupliciter exponitur: vel de animabus & Angelis, quæ in fundamento sunt, & intrant in Basiliam, ut formentur: nam fundamen-

damentum dicitur firmamentum, in quo sunt Stellæ & Planetæ, quorum radices sunt animæ & Angeli, qui in Basilia formantur, ut foràs egrediantur. Quoniam ab ista evolant animæ ut notum est. Et istæ intelliguntur per stellas & planetas. Vel secundo de sex membris in Intelligentia latentibus, quatenus amiciuntur à gradu pulchro: vel etiam de sex membris gradus pulchri, quæ vocantur Congregatio Jisraëlis. Ambos hos exponendi modos negat procedere. Quod enim de stellis fixis & errantibus dictum hoc Scripturæ non intelligendum sit; quæ in firmamento cœli apparent, ita ut subintelligeretur fundamentum, quatenus habet cognomen firmamenti & cœli; duæ urgent rationes. Prima est, quod hæ ibidem semper appareant, nec abhinc amoveantur animæ & Spiritus, qui sunt Angeli: quoniam hæ semper splendent & oriuntur, nec unquam cessant: cùm tamen è textu ipso appareat, quod subjectum illud, de quo ibi sermo est, jam nunc quasi creari innuatur. Deinde stellæ etiam semper sunt manifestæ & videntur, ita ut opus non sit oculos attollere in altum, quò videri queant. Et hoc innuunt verba hæc: Apparent ibi. Ratio secunda est hæc: quod stellæ tàm fixæ quàm erraticæ creatæ sint per gradum מָה & non per gradum מי: cùm tamen textus expressè dicat: Gradus מִי creavit ista.

§. 12. Sensus autem hîc est, quod omnes exercitus tàm superi quàm inferi creati sint à sex membris gradûs pulchri vestitis in Regno, quod vocatur מָה: & progrediantur per Fundamentum, quod est ultimum sex membrorum gradus pulchri: unde fundamentum etiam vocatur Tetragrammaton Exercituum; quia omnes exercitus tam superiores quàm inferiores per illud manifestantur.

§. 13. Sensus ergò dicti illius: Verbo Domini cœli facti sunt; hic est: Quod Regnum, cui tribuitur nomen verbi Domini, sicut notum est, superinvestiat cœlum, quo nomine vocantur sex membra gradûs pulchri, & ista fiant & constituantur per istam superintectionem. Nam omnis Conformatio & constitutio fit per mysterium vestiendi, quia occultatio hîc idem præstat, quod manifestatio (eò quod occultetur luminum nimietas, ut eadem ab inferioribus capi queant in gradu suo diminuto.) Sex autem ista membra, quatenus concipiuntur in Intelligentia, dicuntur esse in Creatione: & quatenus sunt in gradu pulchro, dicuntur esse in formatione: & quatenus vestiuntur à Basilia, dicuntur esse in factione; quatenus manifestantur in ea. Hinc dicitur; *Cœli facti sunt*; ut innuatur mysterium factionis. *Et per spiritum oris ejus.* Hic intelliguntur ipsa sex hæc membra, quatenus sunt anima Basiliæ. Facti sunt *omnes exercitus* tam superi quàm inferi; ut sensus sit: sex membra gradus pulchri vestiri à Basilia, & manifestari per eam, ita ut formatio transeat in factionem: quare de cœlis dicitur: quod facti sint. Sed exercitus superiores & inferiores, inter quos sunt animæ hominum & angelorum, non facti sunt per Basiliam, & ipsius investituram: sed à sex membris ipsis intra Basilian latentibus, quæ sunt anima & spiritus Basiliæ, quæ vocatur מה, quia sex illa membra vocantur מה, prout scriptum est supra. Unde patet, quod isti exercitus creati sint per מה, & non per מי. Cùm tamen textus propositus dicat: Gradus מי creavit illa.

§. 14. Porrò scias, quod dictum illud Psal. 33. v. 6. etiam sensu literali possit exponi

ni de cœlis materialibus, quòd facti sint per Verbum Domini, id est, per conceptum externum, & non per internum. Sed omnes exercitus eorum facti sunt ab interno, qui est Spiritus oris ejus: quoniam isti sublimioris sunt naturæ. Unde patet, per particulam אלה intelligi non posse de stellis & planetis.

§. 15. Si igitur assumatur pars altera istius alternativæ, ita ut per particulam אלה intelligi dicantur sex membra, quatenus sunt in Intelligentia: ista sanè sunt occulta: quomodo ergò vocari possunt אלה, id est, ista quæ videntur, & manifesta sunt? Ex quibus omnibus concluditur, quod per particulam hanc אלה nec intelligi possint cerebra, brachia & corpus gradûs pulchri, quatenus amiciunt sex membra Intelligentiæ, eò quod ista occulta sint; nec stellæ & planetæ ob naturam nimis manifestam.

§. 16. Enarrat igitur, hoc mysterium sibi non revelatum esse, nisi die quodam, quô ipsum interrogaverit Elias p. m. an verba hæc intelligat: Quis creavit ista? ubi ipse responderit juxta sensum literalem: nimirū intelligi cœlos materiales, qui contemplandi sint, ut laud. tur nomen Domini: prout inquit David: Quoniam videbo cœlos tuos, &c. Ubi subjungit: Tetragrammaton Domine noster, quam magnificum est nomen tuum &c. Et hæc ita quidem enarrantur in discursu hoc, verum enim verò mihi vix videtur credibile, quod R. Schimeon, in quo fuit Spiritus Dei Sanctissimi, Eliæ responderit ad propositam quæstionem tam simplicia, quæ quilibet etiam tyro respondere potuisset. Hinc mihi videtur, ista non intelligenda esse sensu literali, sed per cœlum & exercitus ejus intelligentur sex membra mundi Creativi, sex gradus Throni. Et hoc est mysterium ה ultimi, quod resolvitur in ד & in ו. Sicut enim ה primum resolvitur in ד & in ו, quibus indigitantur gradus pulcher & Basilia mundi Emanativi: ita ה ultimum resolvitur in ו״ד i. e. in gradum pulchrum & Basilian mundi Creativi. Et sicut in matre superna formatus est filius, i. e. ו, quod in illa existit: quem deinde etiam produxit tanquam opus suum; sic etiam mater inferior filium intra se formavit sub mysterio literæ ו existentis in ה ultimo, quod est mysterium sex graduum throni, nempe gradus pulcher, qui est in Creatione, quem ipsa produxit. Et hinc dicitur opus Dei Sanctissimi, qui Benedictus sit! id est, Matris inferioris, quæ vocatur Deus Sanctissimus benedictus absolutè loquendo. Verba igitur hæc: Cœli illi & exercitus eorum opus Dei sanctissimi, qui benedictus sit; in hunc sensum explicari possunt. Nam sicut datur cœlum & exercitus ejus, opus Matris supernæ, id est, gradus pulcher mundi Emanativi: Sic etiam datur cœlum & exercitus ejus opus Dei sanctissimi benedicti, id est, Matris inferioris Basiliæ. Per copias sive exercitus ejus autem intelligi possunt animæ, quæ prout dici solet, excinduntur è Throno. Sciendum autem, quod in cœlis istis lateat mysterium poculi Benedictionis; quoniam è quinque Severitatibus prodierunt: hinc in Psalmo de iis dicitur, quod sint opus manuum ejus: sicut poculum benedictionis quiescit in quinque digitis, qui sunt quinque Severitates. Et sicut poculum Benedictionis aspiciendum est, prout de eo dici solet: Conjiciat oculos in illum: sic & hi cœli aspiciendi sunt, ut in Textu dicitur. Et sicut necesse est, ut cum devota attentione benedictio

ctio dicatur in poculum Benedictionis, ut benedictio in illud descendat è scaturigine superna: sic etiam benedicendus est Dominus propter cœlos istos. Et sic etiam in Raja Mehimna dicitur sectione Bo: quod poculum benedictionis sit mysterium sex membrorum mundi Creationis.

§. 17. Et quia Mater superior quoque in mundo Creationis sedem figit, sicut notum est: hinc dici potest, quod gradus מי creaverit cœlos hos. Porrò quoq; notum est, quod quinque Severitates proveniunt ab Intelligentia. Et fortè huc pertinet dictum illud Jes. 45. v. 7. Et creans tenebras: quia mundus Creativus propter mysterium severitatum consideratur ut caligo. Et hinc poculum benedictionum distantiâ palmi elevandum est à terra: terra enim est locus Severitatum rigorosarum, quæ non mitigantur; & est locus corticum. Ut igitur separetur à severitatibus istis: hinc dicitur in Gemara, quod poculum hoc elevandum sit palmum. Et alibi dicitur spithamam. Duæ autem proportiones istæ eodem recidunt. Quò respexisse videtur R. Schimeon ben Jochai in ista responsione sua.

Sequitur in Sohar.

א״ל ר׳ מלה סתימא הוה קמי קב״ה וגלי במתיבת׳ עלא ורא הוא:

§. 21. Dixit mihi: Rabbi, res occulta fuit; sed exurgens Deus sanctissimus, Benedictus sit ille! id manifestavit in schola superna, & hoc illud est: (Ex אלה & מי componitur אלהים: in hoc est arcanum.)

בשעת׳ דסתימא דכל סתימי׳ בעא לאתגלייא עבד ברישא נקו״דה חדא ודא סליק למהוי מחשבה צייר בה כל ציורי׳ חקק בה כל גליפין ואגליף גו בוצינא קדישא סתימא גליפו דחד ציורא סתימא׳ קדש קדשין בניינא עמיקא דנפק מגו מחשבה ואקרי שירותא (נא דאשיתא) לבנינה:

§. 22. Illo tempore cùm occultissimus omnium occultorum voluit manifestari, in principio fecit punctum unum, (id est, Jod,) & hoc ascendit ut esset cogitatio: effiguravit in ea omnes (omnes decem numerationes) figuras, exsculpsit in ea omnes sculpturas, & effiguravit in lumine sancto occulto sculpturam alicujus figuræ occultæ, sanctum sanctorum, ædificium profundum, quod egressum est ex cogitatione; & vocatur principium ad ædificium.

קיים׳ ולא קיים׳ עמיק וסתים בשמא לא אקרי אלא מ״י בעא לאתגליא ולא יתקרי בשמא דא ואתלבש בלבוש יקר דנהיר וברא אלה וסליק אלה בשמא אתחברון אתוון אלין באלין ואשתלי׳ בשמא אלהים.

§. 23. Subsistit & non subsistit, profundum & occultum, nomine non appellatur nisi מ״י; desiderabat manifestari, & non appellabatur hôc nomine, & vestiebatur vestimentô magnifico, quod fulget: & creabat אלה ista: & elevatum est אלה ־ in nomen (Dei): consociabantur enim literæ istæ cum illis, & integrum fiebat nomen אלהים.

ועד לא ברא אלה לא סליק בשמא אלרים·

§. 24. Sed antequam creavit אלה, non elevatum est in nomen אלהים·

ואינון דחבו בעגלא על רזא דכא אמרו אלה אלדיך ישראל.

§. 25. Et illi, qui peccarunt cum vitulo de mysterio nostro dixerunt: אלה אלהיך ישראל Exod. 34, 4. Isti sunt Dii tui Israël.

וכמה דאשתתף מ״י באלה הכי הוא שמא דאשתתף תדיר וברזא דא אתקיים עלמא ופרח אליהו ולא חמינא ליה.

§. 26. Et sicut sociatur vox מי, cum voce אלה; ita ipsum nomen hoc sociatur semper (cum gradibus inferioribus;) & in mysterio hoc stabilitur mundus. Et avolavit Elias, nec vidi illum ultra.

ומניה ידענא אלה דאוקימנא על רזא וכתרא דילה.

§. 27. Et ex ipso scimus rem, quam statuimus de mysterio & arcano ejus.

אתא רבי אלעזר וכלהו חברייא ואשתטחו קמיה בכו ואמרו אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

§. 28. Venit R. Eleasar & omnes socii, & prostrati sunt coram eo, fleverunt & dixerunt: Si non venissemus in mundum nisi ut audiremus hoc, sufficeret.

Sequitur Commentarius Lorjensis.

§. 18. Responsum Eliæ res profundissimas in se continet, quia loquitur de ordine Emanationis ab initio ejus. Nam Sapientia primitiva, quæ in Macroprosopo vocatur occultissimus omnium occultorum, sive gradus occultatus omnibus occultationibus: quoniam ipsa est Cerebrum illud undiquaque clausum, quod non apertum est in triginta duas semitas, sicut Sapientia Microprosopi. Cùm ergò vellet manifestari per conformationes, quæ sunt mysterium vestimentorum, ut capi posset lux ejus; faciebat in capite punctum aliquod. Hoc punctum est mysterium, in quo Pater & Mater occultabantur. Et hoc ascendit ut esset cogitatio. Erat enim finis totius cogitationis supernæ, semita nimirũ tenuis descendens è Jod superno: quæ cùm manifestaretur infra, caput accipiebat, & partes sive formas ejus; evadebatq; cogitatio in cogitatione superna. Quod enim finis erat respectu cogitationis, fiebat caput, & jam ascendebat, ut fieret cogitatio.

§. 19. Deinde in illa formabat omnes formas sub mysterio Binah seu Informatricis, à qua prodeunt omnes formæ, juxta mysticam illam vocem וייצר Genes. 2. v. 7. Et formavit.

§. 20. Porrò in illa exsculpebat omnes sculpturas, quæ sunt sex membra, quæ in ipsa effigurata sunt. Et hæc omnia intelligenda sunt de Sapientia superna, quæ est mysterium Patris, in quo existunt decem numerationes supernæ. Intelligentia autem in eo existebat quàm subtilissimè. Cùm igitur autor Emanationis sibi proponeret, quod hæc egredi deberet; ipsa prodibat sub mysterio benignitatis, quæ in Sapientia: & hæc est lucerna sancta occulta: quoniam septem dies vocantur septem lucernæ. Et quia Benignitas, quæ ex istarum numero est, derivatur à Sapientia, quæ sancta vocari solet: hinc

hinc benignitas hæc vocatur lucerna sancta occultata ; eò quod benignitas superna, quæ in Patre est, occultatur sub conceptu omnium reliquarum Benignitatum inferiorum.

§.21. Mater igitur prodibat vestita per Benignitatem, quæ in Sapientia. Sicut enim Creatio inferior vestitur per Benignitatem lucis primitivæ, sicut dicitur sectione Lech lecha: ita mater cùm prodiret vestita erat benignitate superna, quæ in Sapientia. Quare in Textu dicitur; in lucerna sancta occultata. Patet igitur, quod Intelligentia primò comprehensa fuerit intra Sapientiam, ita ut ipsa & Sapientia unum & idem essent: usque ad Benignitatem, quæ in Sapientia, quippe in qua prodibat Intelligentia per illam vestita. Nam in capite Patris nulla inter eas erat distinctio, quia altera ab altera includebatur. Et hôc respectu ipsa in Idra parva vocatur Synoche omnium. Per brachium autem dextrum manifestabatur, prodibatq; Intelligentia vestita per benignitatem. Et huc pertinet illud Jes. 53. v. 1. Et brachium Domini super gradu מִי manifestatur. Ubi notetur particula מִי, quæ specialiter juxta modò dicta interpretanda est.

§.22. Intelligentia autem vocatur Sanctum Sanctorum, ut notum est. Diciturque prodiisse à cogitatione sub mysterio capitis seu Principii: quia Benignitas est caput judiciorum, & ipsa vestita erat benignitate Sapientiæ, quæ vocatur profunditas: hinc dicitur structura profunda: & quidem principium structuræ.

§.23. Existebat & non existebat : quia etiam in Benignitate non poterat comprehendi lux essentiæ ejus: unde dicitur extitisse & non extitisse, quia ibidem valdè erat abscondita, & status ejus ibidem nullatenus poterat cognosci, nec ulla speculatio eo usque applicari. Et vocabatur מִי quis: quia ibidem interrogatio locum habet, & particula מי refertur ad Intelligentiam, quatenus vestita est à Benignitate. Nam per מ denotatur Intelligentia; & per י denotatur benignitas, quatenus provenit à Sapientia, unde oritur nomen מי. Vocaturque profunditas, quia Benignitas superna, quæ in Sapientia, valdè occultata est: quare eandem vestiri oportuit luce primitivâ, quæ est vestis magnifica, fulgidissima, quâ vestitur benignitas, quæ in Sapientia.

§.24. Patet igitur, quod Intelligentia vestita fuerit per Benignitatem, quæ in Sapientia, & per Benignitatem, quæ in Microprosopo: & hâc ratione creabat אלה sive ista, i. e. sex membra Benignitatis, ut notum est, quæ vocantur אלה ista. Et tunc manifestabatur lux Intelligentiæ, ut vocaretur nomine Elohim.

§.25. Meritò autem vocatur Elohim, nam מי אלה denotat ordinem descendentem è summis deorsum: ubi Intelligentia est intima, i. e. מ, & Benignitas, quæ in Sapientia, ab extra eandem vestit, & est י, sequunturque membra. Sed Elohim denotat ordinem ascendentem ab imo sursum. Cùm enim intentio esset rei manifestandæ, quod manifestius est, præcedere debebat. Unde primò ponitur אלה i. e. sex membra; deinde Benignitas, i. e. Jod; & tandem Intelligentia, i. e. Mem: ita ut quodlibet horum occultetur intra gradum vicinum: unde etiam Mem clausum est; quô denotatur,

tur, quod ipſa ſuper forma hac quadrata incubet ſuper liberis, prout traditur ſectione Truma.

§.26. Antequam ergò crearentur אלה iſta, non eminebat per nomen Elohim: quia nomen Elohim eſt nomen manifeſtationis, ita ut etiam gradus externi manifeſtentur ſub iſto nomine, ſicut notum eſt. Quamdiu igitur ſex membra nondum exiſterent, in quibus ipſa poſſet occultari, nondum vocabatur nomine ullô: quia impoſſibile erat, ut reveletur niſi per occultationem intra ſex hæc membra, quæ vocantur אלה iſta: quoniam ex hac conte&tione oriebatur ipſius manifeſtatio.

§.27. Et Jiſraelitæ cùm confeciſſent vitulum, ſub hoc myſterio dicebant אלה Iſti ſunt Dii tui, Jiſrael. Volebant enim ſeparare ſex membra ab Intelligentia, eademque deducere in Baſilian, quæ vocatur ים mare ſub myſterio corticum, qui ſunt in mundo Factivo. Si enim conjunguntur literæ אלה, quibus denotantur ſex membra cum voce ים i. e. mare, inde etiam prodit nomen אלהים. Et hic eſt ſenſus verborum illorum Exod. 32. v. 1. Surge fac nobis אלהים i. e. ſepara, אלה à מי, & compone illa cum ים ſive mari. Hoc autem eſt ſpecies truncationis plantarum, cùm ſeparantur ſex membra ab Intelligentia, & deducuntur in notionem ultimam, quæ in Regno, cui eſt nomen ים i. e. mare. Hinc iſta dicebant ad Aharonem; qui pertinet ad Benignitatem: quoniam Binah non fecit gradus אלה niſi per benignitatem, quæ amiciebat intelligentiam, tanquam lux primitiva, & faciebat compoſitum hoc nomine אלהים. Et ſic illi quoque volebant gradus hos deducere per hoc idem principium, i. e. Benignitatem ſub perſona Aharonis.

§. 28. Porrò ſubjungitur: Mundus non perſtat: ubi intelliguntur ſex membra. Niſi per Combinationem gradûs מי, quæ eſt Mater, cum gradibus אלה, qui ſunt liberi ejus, unde exurgit nomen Elohim. Et ſicut per combinationem particulæ מי cum particula אלה ſub initium Emanationis manifeſtationis erat exordium: ita hoc ſemper permanet, ut Mater incubet ſuper liberis, ut illos conſervet: qui eſt ſenſus verborum illorum, & per myſterium hoc conſervatur mundus.

Sequitur in Sohar.

אר׳ שמעון על דא שמיא וחוליהון במ׳ה אתבריאו דכתיב כי אראה שמיך מעש׳ אצבעותיך וגו׳

§.29. Dixit R. Schimeon: Propterea cœli & exercitus eorum per מ׳ה creati ſunt, quia ſcriptum eſt: *Quia videbo cœlos tuos, opus digitorum tuorum, &c.* (Pſ.8,4.)

וכתיב מ׳ה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים בגין דברא נהורא לנהוריה ואתלבש דא ברא·

§.30. Et ſcriptum eſt (ibid.) מ׳ה *eſt nomen tuum, magnificum in univerſa terra, ut edas laudem tuam, propter cœlos.* Quia creavit lucem pro luce ſua, & hanc veſtivit illâ.

§.31. Et

וסליק בשמא עלאה ועל דא בראשית ברא אלהים דא אלהים עלאה׃

§.31. Et elevatum eſt in nomen ſanctum ה״ ſupremum; & propterea dicitur בראשית, *creavit ſex, creavit* אלהים, hoc eſt אלהים ſupremum (בינה).

דהא מ״ה לא הוי הכי ולא אתבני אלה בשעתא דאתמשכן אתון אלין אלה מלעילא לתתא ואמא אוזיפת לברתא מנאהא וקשיט לה בקישוטה׃

§.32. Certè enim מה non eſt ſic, & non ædificatur niſi eô tempore, quô iſta אלה, è ſupremis deducuntur deorſum, & mater mutuò dat filiæ veſtimenta ſua, & ornat eam ornamentô ſuô.

ואימתי קשיט לה בקשוטהא כדקא חזי בשעתא דאתחזון קמיה כל דכור דכתיב את פני הארון יי׳ ודא איקרי ארון כ״דא הנה ארון הברית ארון כל הארץ׃

§.33. Et quando ornat illam ornamentô ſuô prout decet? Eô tempore cùm apparent coram ea omnes maſculi; ſcriptum eſt enim (Exod. 23, 17.) Ad faciem dominatoris Domini: nam vocatur ארון (i.e. מלכות. Filia enim ornata eſſe debet, quando comparent maſculi: ſicut dictum eſt (Joſ. 3. v. 11.) *Ecce arca fœderis dominator totius terræ.*

כדין נפקת ה׳ ואעילת י׳ ואת קשטרת במאני דכורא׃

§. 34. Tunc egreditur ה, & ingreditur י (tunc fit ex מ״ה, מי) & ornatur inſtrumentis maſculi.

Commentarius Lorjenſis.

§.29. Dixit R. Schimeon: Propterea cœli & exercitus eorum per gradum מ״ה creati ſunt. Jam R. Schimeon explicat, quod per particulam אלה etiam intelligantur cœli & exercitus eorum, quatenus per illos deſignantur ſex gradus Throni, prout ſuprà expoſuimus. Poſtquam enim Elias ipſi manifeſtaverat, quod verba illa מי ברא אלה Gradus quis creavit iſta; referenda ſint ad mundum Emanativum: jam ipſe ſuperaddit, quod ſex gradus Throni creati ſint per gradum מה, & non per myſterium מי. Quamvis enim mater ſuperna nidificare dicatur in tribus ſummis Numerationibus Syſtematis Creativi: hoc tamen tunc ſaltem fit, cùm jam gradus iſtius creati ſunt per מה. Quin etiam ibi hæc proprium locum non habet, ſed tantùm nidificat: cùm ſcilicet incubat liberis inferioribus, quæ ſunt animæ, ſive Mentes ab ipſa productæ, & deſcendentes in mundum Creativum, per quem manifeſtantur, quemadmodum in nidis mundi inferioris pariuntur ova, & excluduntur pulli. Mater Igitur tantùm nidum ſtruit in tribus Numerationibus ſuperioribus, prout dicitur in Tikkunim, ſive ſupplementis Sohariſticis. Sed Creatio horum graduum non facta eſt niſi per gradum מ״ה.

§.30. Hoc autem probat per dictum Pſalm. 8. v. 4. Quia videbo cœlos tuos opus digitorum tuorum. Hoc eſt poculum Benedictionis, quod reſidet ſuper quinque digitis.

§.31. Et

§. 31. Et porrò ſcribitur ibidem מה eſt magnificum nomen tuum in univerſa terra. Ubi per מה intelligitur plenitudo Tetragrammati Alephata, hôc modò: יוד הא ואו הא cujus numerus eſt מה i. e. 45: Et decem iſtæ literæ inſeruntur decem Numerationibus mundi Creativi.

§. 32. Mater autem ſuperna, quæ vocatur אשר, extenditur usque ad gradum Gloriæ ſive Laudis, dum eandem ſuperinduunt ſex membra gradûs pulchri, quæ vocantur cœli. Et hinc intelliguntur verba illa אשר תנה הודך על השמים quaſi dicatur: Tu gradus אשר dabis metrum gloriæ tuæ propter cœlos. Et tunc vocatur Elohim per iſtam ſuperinveſtituram: Quare etiam in textu dicitur; propter cœlos, ſcilicet elevatur in nomen. Hinc etiam in textu dicitur: Quia creavit lucem pro luce ſua, & hanc veſtivit illâ, & elevatum eſt in nomen ſanctum He ſupremum, i. e. Intelligentia. Quapropter etiam dicitur בראשית Creavit ſex, & creavit אלהים; quia per ſex membra, quæ intelliguntur per ſyllabam שית i. e. ſex in voce בראשית Creavit אלהים i. e. nomen ejus vocatum eſt אלהים. Et hoc eſt nomen אלהים ſupremum ſive myſterium Intelligentiæ, quæ ſuperinveſtitur ſex membris gradûs pulchri. Nam Mater inferior, quæ vocatur מה, dum ſuperinveſtit ſex membra ejusdem gradus, nō vocatur nomine אלהים. Et ratio hæc eſt, quia Intelligentia non vocatur אלהים, niſi dum ſex membra ſua veſtiuntur ſex membris gradûs pulchri. Sed Mater inferior non habet ſex membra propria, quibus veſtiat pulchritudinem. Hinc in textu dicitur: Gradus מה non eſt ſic.

§. 33. Quia etiam ſex membra ejus, quæ dicuntur ſtructura, non ſunt ipſius. Unde dicitur: Non extruitur niſi per Jisraëlitas, quando veniunt, ut appareant coram ea: tunc enim ſex membra ſuperna prolongantur & demittuntur per preces & lachrymas: quia portæ lachrymarum nunquam clauduntur: & deſcendunt, ut fiant ſex membra, ſicut ſunt in Intelligentia, quæ deinde veſtiuntur à Baſilia. Sex iſti gradus autem dicuntur ornamentum propter Benignitatem ſupernam: quæ matrem cum cæteris inveſtit, ceu myſterium literæ Jod, quæ eſt in vocula מי. Per veſtimenta autem maſculi intelliguntur ſex membra maſculina, quæ inveſtiunt Intelligentiam, prout ſupra dictum eſt.

Sequitur in Sohar.

לקבליהון דכר בישראל ואתוון אחרנין משכן לון ישראל מעילא לגבי אתר דא׃

אלה אזכרה. ארכרנא בפומא ושפיכנא דמעאי ברעו נפשי בגין לאמשכ׳ אתוון אלין וכדין אדדם מעילא עד בירת אלדים למהוי אלדים כגונ׳ דיליה׃

§. 35. Reſpectu omnium maſculorum Jisraël, & aliarum literarum, attrahunt ſibi Jisraëlem è ſupernis ad locum iſtum.

§. 36. אלה *Iſta memorabo*, (Pſ. 42, 5.) memorabo ore, *& effundam ſuper me animam meam*; & effundam lachrymas lubenti animâ, propterea, ut attraham literas iſtas; & tunc *movebo eas*: de ſupernis usque *ad domum* אלהים, ut ſit אלהים ad inſtar illius.

§. 37.

ובמאי בקול רנה ותודה המון חוגג׳

§. 37. Et per quid (movebo)? *per vocem jubili & confeſſionis cœtus ferianties.*

Commentarius Lorjenſis.

§. 34. Et quia in apparitione illâ feſtivâ requiritur כל ſive omnis (quod eſt fundamentum maſculinum;) & maſculus & Jisraël, quæ omnia ſunt maſculina exuſcitationem in Sanctuario inferiore, quod eſt typus Baſiliæ, facientia, & ibidem apparentia: hinc & in ſupernis ipſa Baſilia accipit iſtud omne, ita ut ipſa quaſi revera fiat maſculus, & exornetur inſtrumentis maſculinis, ita ut in ipſa appareat fœdus ſanctum, prout in Intelligentia: quæ quamvis ſit fœmina, tamen cùm unita eſt cum maſculo, i. e. cum ſex membris maſculinis, quorum ultimum eſt fundamentum; tunc ipſa vocatur non בינה; verùm בן יה filius Jah, ita ut ipſe & ipſa penitus ſint unum. Atque ſic idem quoque accidit Baſiliæ per exuſcitationem inferiorum ſupradictam, ut ingrediatur Jod, & egrediatur He, & ipſa fiat בן יה filius Jah. Nam ſicut Mater ſuperna manifeſtatur & veſtitur per myſterium benignitatis, quæ in Sapientia, quod eſt myſterium literæ Jod in particula מי, quod denotat miſericordias: ſic Mater inferior manifeſtatur, & veſtitur per quinque ſeveritates, quæ proveniunt à Severitate, quæ in gradu pulchro, & porrò deorſum, quæ ſunt quinque, nempe litera ה; quia ſunt judicium, unde provenit litera ה in particula מה, quâ veſtitur מ inferius, tanquam per quinque ſeveritates, quæ ſunt quinque portę provenientes è quinque ſeveritatibus latentibus intra quinquaginta portas Intelligentiæ: quo pertinet illud, quod dicitur de poculo Benedictionis, quod ſcilicet reſideat in quinq; digitis. Jam igitur per adventum maſculi exeunt quinque hæ ſeveritates, & intrat myſterium benignitatis, quæ in Sapientia; eodemque veſtitur Mem Matris inferioris, eodem modo ut mater ſuperna. Quin etiam ſex membra Intelligentiæ mutuò ipſi conceduntur, ita ut veſtiat ſex membra maſculi ſuperni, fiatque maſculus, & vocetur ארון Dominus, nimirum propter Dominum ipſum: ubi deinde fit אלהים, ſicut mater ita & filia.

§. 35. Sciendum enim, quod ab initio ipſi deſint quinque Benignitates è quinquaginta portis; quoniam ipſa eſt judicium. Quare etiam vocatur מה: ſed quando eſt אלהים, י ſive denarius in ipſam introit, propter acceſſum quinque benignitatum: & tunc eſt מי perfecta, juxta omnes quinquaginta portas, ſecundùm numerum particulæ, מי i. e. 50. Hinc Jod illud ſeparabile eſt à litera Mem, actuque tollitur cum ipſa conſtat è quinque ſeveritatibus; & accedit, cùm in ea comprehenduntur etiam quinque benignitates, provenientes ſcilicet à Sapientia, quæ eſt radix iſtarum benignitatum.

§. 36. Senſus ergò dicti allegati è Pſal. 42 v. 5. eſt hic. Per אלה intelliguntur ſex membra, quæ in Intelligentia, quatenus iſta veſtitur ſex membris gradûs pulchri, qui eſt maſculus. Et vox אזכרה recordabor, deſcendit à radice זכר, quæ etiam habet ſignificationem maſculinitatis. Et effundam ſuper me, i. e. ſuperinducam mihi: quaſi nimirum loqueretur Mater ſuperna. Vel etiam particula עלי ſuper me idem eſt ac עָל;

i. e.

i. e. super literam Jod, quæ est in vocula מִי, quæ nimirum deduci debet in Basilian. Et vox אשפכה idem videtur ac אשפוך ה׳ id est, effundam quinque, ut respiciatur illud quod dictum est in textu: Exit He & intrat Jod. *Animam*. Hæc est Psyche Davidis, i. e. gradus Basiliæ. Quando autem hoc fiet? *Quando transibo in numero*; i. e. quando apparebunt numerati sive masculi: quoniam fœminæ non numerantur. *Et tunc movebo ea*, & detraham illa deorsum usque ad domum אלהים, quæ est Basilia, quoniam hæc tunc vocatur Elohim.

§. 37. Et huc pertinet illud Ps. 82. v. 6. Ego dixi Divos &c. verè sicut homo moriemini. Nam gradus אני Ego est Basilia, cui tribuitur facultas dicendi, cui similis dicitur populus Israëliticus, ut etiam obtineant nomen Elohim. Cùm autem committerent peccatum vituli, & separarent gradus אלה; tunc remanebat מה, cujus numerus 45, quem etiam conficit vox אדם homo: unde dicitur. Sicut homo moriemini. Quoniam descenderant è loco suo, in quo hactenus fuerant: nimirum è mysterio Intelligentiæ, & postmodum opus habebant precibus & lachrymis, ut restituerent nomen אלהים in tribus Festis, ubi ascendere & comparere coram Domino tenebantur omnes masculi. Hinc post historiam de vitulo statim sequuntur præcepta de Festis Exod. 34. v. 17, & 23.

§. 38. Quod etiam hic dicit de effusione lachrymarum, paulò fusius exponendum est; ubi sciendum est, quòd homo inferior similitudo sit superni, ita ut os hujus analogiam habeat cum ore superno, & oculi ejus cum oculis supernis: unde cum excitatur inferior, excitantur etiam superiora. Os igitur repræsentat Intelligentiam, ita ut apertura oris sit Basilia Intelligentiæ: duo labia, Superatio & Gloria ejusdem: Lingua, Fundamentum & Pulchritudo: triginta duo dentes, triginta duæ semitæ Sapientiæ: palatum Sapientia ipsa: maxilla superior & inferior, Benignitas & Severitas; & guttur sit ipsa Intelligentia, quæ in Intelligentia. Unde patet, quâ ratione in ore repræsententur omnes decem Numerationes Matris. Quod autem supra os est, ad Sapientiam spectat. Nasus enim est Basilia Sapientiæ; oculi sunt Superatio & Gloria ejusdem: aures Benignitas & Severitas: frons Intelligentia ejusdem: interstitium quod inter oculos, Pulchritudo ejusdem: cerebrum Sapientia ipsa ejusdem; & cranium tandem Corona illius. E decem ergò Numerationibus Intelligentiæ prodeunt vox & verba s. locutio, i. e. gradus pulcher & Basilia; quoniam Intelligentia est Mater liberorum. Sed à decem Numerationibus Sapientiæ nihil manifestatur, quia ibi nil nisi cogitatio, & omnia sunt occulta.

§. 39. Cùm igitur homo attentè movet labia sua in precibus, ut detegat lumen decem Numerationum Intelligentiæ, illudque deducat ab ore i. e. Basilia superna, quæ in Intelligentia; dubium nullum est, quin septem lucernæ accepturæ sint lucem maximam. Nam sicut ipse producit verbum & loquelam per decem partes oris; sic excitantur decem partes oris superni, ut edant vocem & loquelam supernam cum innovatione lucis admirandæ. Sed quando Mater superna claudit portas precum, quæ sunt labia, i. e. Superatio & Gloria Intelligentiæ: tunc è nomine אלהים literæ הי excluduntur, & remanet אלם muta, quasi columba muta.

§. 40. Sed

§. 40. Sed Superatio & Gloria, quæ in Sapientia, sunt portæ lachrymarum, nunquam clauduntur; & cùm homo emittit lachrymas, & attentè meditatur, quomodo mitigare queat judicia; tunc Sapientia superna, quæ est mare magnum, eadem temperat, ut dulcescant in mari magno, sicut notum est. Duæ enim lachrymæ sunt radix judiciorum & corticum, locumque habent in Superatione & Gloria Sapientiæ, & descendunt in Sapientiam Intelligentiæ, quæ dicitur mare magnum, ibique mitescunt.

§. 41. Necesse igitur est, ut Basilia vocetur אלהים ob duas causas: primò ob lachrymas istas, ut sedentur cortices & judicia per Sapientiam: adeoque tollatur ה, & introducatur י Sapientiæ. Et secundò, ut in ipsam deriventur sex membra Intelligentiæ per commemorationem oris, quod analogum est Intelligentiæ, sicut explicuimus.

Sequitur in Sohar.

אר׳ אלעזר שתיקה דיליה בנה מקדש׳ לעילא ובנה מקדשא לתתא·

§. 38. Dixit R. Eleasar: Silentium de hoc ædificavit Sanctuarium superius, & ædificavit Sanctuarium inferius. (a.)

ANNOT.

(a.) *Id est, Cogitatione meâ intentus fui & meditatus sum mysterium particulæ* מִי, *unde construitur nomen* אלהים, *quod est Sanctuarium superius: & simul meditatus sum structuram Basiliæ, quomodo & ista facta sit juxta nomen* אלהים.

ובודאי משתוקא בשתים ומלה בסלע·

§. 39. Et certè verum est (proverbium hoc:) Silentium duobus, vox autem siclo æstimanda est. (b.)

ANNOT.

(b.) *Sic enim & in Gemara, Tract. Megillah, fol.* 18. *c.* 1. *ad dictum illud Psal.* 65. *v.* 2. Tibi silentium laus est; *dicunt. Selectissima herba est silentium. De Deo multa tacere, maxima ejus laus est: id quod dixit David Rex his verbis: Silentium tibi laus est. Advenit R. Dime, dixitque: In occidente sive in terra Jisraëlitica dicere solent: Verbum siclo; silentium duobus.*

מה דאמרנא ואתערנא ביה משתוקא בשתי׳ מלה דשתיקנא ואברו תרין עלמין כחדא·

§. 40. Quod (intelligendum de eo) est, quod diximus, & de quo desseruimus: (c.) sed silentium æstimandum est duobus: nam dum tacuimus, creati sunt duo mundi simul. (d.)

ANNOT.

(c.) *Id est. Verbum meum, sive discursus meus, quem supra habui, cùm dixi: Attollite in altum, &c. quem testari faciam de te, &c. fuit æquale siclo uni, id est, respexit gradum Regni.*

(d.) *Id innuit: se locum dedisse Patri suo, ut duos mundos simul conderet: sive de utroque gradu dissereret. Aliter hæc etiam sic exponi possunt. Silentem non esse similem muto: quia hic vocatur Lapis & quasi inanimatus: Sed Silentium tunc locum habere, cum aliquis loquitur*

de certa quadam materia; & videt quod alius novam desuper proponere queat explicationem: & ipse tacet, ut nova hec audiat.

Commentarius Lorjensis.

§. 42. Dixit R. Eleasar, &c. Exstruxit Sanctuarium superius, quod est Intelligentia, quatenus superinduitur per sex membra gradus pulchri. Et Sanctuarium inferius est Basilia, quatenus ista similis est Intelligentiæ, ut vocetur אלהים sicut illa. Et hoc omne factum est per silentium R. Elieseris.

§. 43. Ista autem, quæ antea dixerat R. Eleasar, intellexerat de Sanctuario inferiore, quod vocari solet siclus.

§. 44. Sensus autem hic est: quod cùm exeunt verba talia ex ore cujusdam præsertim si quis signaturam habeat, & si anima ejus originem habeat de mundo Emanativo; tunc verba ejus Sympathian excitant in supernis pro dignitate animæ ejus, ita ut in ordinem & proportionem redigat Emanationem supernam. Unde si sermo ipsi sit, vel de Oeconomia superna Intelligentiæ, vel de Oeconomia infera Basiliæ; isti gradus secundum verba ejus prolata constituantur, ita ut supra novi creentur cœli & nova terra, prout alibi dicitur in Sohar. Unde intelligi potest, quomodo per verba R. Schimeonis ben Jochai creati sint duo mundi, Intelligentia scilicet & Basilia; quia nimirum ita de illis locutus fuerat, ut fundamentaliter possit intelligi.

Pergit Sohar.

אר׳ שמעון מכאן ולהלאה שלימו דקרא דכתיב המוציא במספר צבאם׃

§. 41. Dixit R. Schimeon: Abhinc & porrò perfectè exponi potest versiculus, cum scilicet scriptum est (Esa. 40. v. 26.) educens in numero exercitum eorum.

תרין דרגין אינון דאצטריך למהוי רשים כל חד מנייהו חד דא דאתמר מ״ה וחד מ״י דא עלאה ודא תתאה׃

§. 42. Duo gradus sunt, quorum unumquemque oportet esse designatum (e): unus est ille, qui dicitur מה, & unus dicitur מי. Hic superior est, & ille inferior. (f.)

Annotat.

(e.) *Objectionem tacitam diluit: quia videtur dicendum fuisse: Attollite in altum oculos vestros, & videte, nam gradus Quis creavit illa; & producit, &c. cùm unum sit hujus propositionis subjectum: unde quæritur: quare dicat* המוציא *Ille qui producit, &c? quia videri posset hunc esse alium: Hinc dicit, duos esse gradus, &c. qui sunt Intelligentia & Regnum, qui ambo designari soleant per He emphaticum.*

(f.) *Rationem dat, quare duo illi gradus magis opus habeant He emphatico, quàm ceteri: quia unus est occultus, & unus est manifestus. Unde cùm dicitur* המוציא *ille qui producit, argumentum est, unum è duobus istis gradibus intelligi, sive occultum sive manifestum: ubi deinde ipsa materia declaratura sit, uter intelligatur. Unde cùm dicitur: Ille qui producit in numero exercitum eorum: ipse sensus te docebit, quod loquatur de Intelligentia, prout colligitur*

colligitur è voce numeri, &c. Sic etiam cùm dicitur: Ille qui producit panem de terra; ipse sensus docet. quod sit gradus terræ.

דא עלא' רשים ואמ' המוציא במספ' צבאם·

§. 43. Hic superior designatur, cum dicitur: המוציא *educens in numero exercitum eorum.*

המוציא ההוא דאשתמודע ולית כוותיה כגונ' דא המוציא לחם מן הארץ המוציא ההוא דאשתמודעא דא דרגא תתא' וכלא חד·

§. 44. *Educens* est aliquis, qui notus est (בינה) nec est ipsi simile. Eodem modô in alio loco: המוציא Qui educit panem de terra; ille, qui educit est notus, nempe gradus inferior (מלכות) omnia tamen sunt unum.

במספר שתין רבוא אינון דקיימין כחדא ואפיקו חילין לזיניהו דלית לון חשבנא·

§. 45. *In numero.* Sexaginta myriades sunt, (g) quæ simul extant & producunt copias secundum speciem suam, quarum non est numerus.

ANNOTATIO.

(g) Sexaginta myriades conceptuum sunt, quos habet Arbor vitæ; gradus pulcher: respectu hujus enim sexaginta myriades fuerunt inter Jisraëlitas.

לכלם בין אינון שתין בין כל חילין דילהון בשם יקרא·

§. 46. *Singula eorum*, id est, tàm illas sexaginta, quàm omnes virtutes illarum, *nomine vocat.*

מאי בשם יקרב אי תימא דקרא לון בשמתהון לאי הכי הוא·

§. 47. Quid hoc est, *nomine vocat?* dicesne, quod illos vocet nominibus suis? Nequaquam sic res se habet.

אלא בזמנא דדרגא דא לא סליק לעילא ואקרי מי לא אוליד ולא אפיק טמירין לזיניה אעג דכלהו הוו טמירין ביה·

§. 48. Verum (ut conserventur &) illo tempore, cum gradus iste non extollitur sursum, & appellatur מי, (&) nō generat nec producit occulta juxta speciem suam, quamvis omnia occulta sint in eo.

כיון דברא אלה ואסת'ק בשמיה ואקרי אלרים כדין בחילא דשמא דא אפיק לון בשלימו ודא הוא בשם יקרא·

§. 49. Cùm autem creat אלה, & elevatur nomine suo, & vocatur אלהים: tunc in virtute nominis hujus deducit illa in perfectionem; & hoc est, *nomine vocat.*

בההוא שם דילידה קרא ואפיק כל זינא וזינא לארת קיימא בשלימותיה כגוונא דא דאדה קראתי בשם אדכרנא שמי לאתקיימא בצלאל על קיום אשלמותיה·

§. 50. Illo nomine suo vocat, & producit singulas species, ut illas stabiliat in perfectione sua, sicut illud (Exod. 31. v. 2.) *Ecce nomine vocavi*; memini nominis mei, ad stabiliendum *Bezaleelem* in statu perfectionis suæ.

Commentarius Lorjensis.

§. 45. Dixit R. Schimeon: Abhinc & porrò, &c. Duo gradus hîc ulteriùs exponuntur, nimirum Caput structuræ supernæ & finis ejus: superior ut influat, & inferior ut recipiat: superior occultus, & alter manifestus: superior anima structuræ; & alter anima eorum, quæ infra ipsum sunt. Id quod innuunt verba illa: Hic superior, & ille inferior. Et ambo signantur per He emphaticum, quasi sint notoria & manifesta, unus inter superiora, & alter inter inferiora. Quoniam hic est mundus manifestatus, & alter est mundus occultatus. Ubicunque enim est He emphaticum, ibi denotatur vel He inferius, vel He superius.

§. 46. Cùm ergò dicitur המוציא ille qui producit in numero exercitum eorum, intelligitur He superius, cui nihil est simile; quoniam illud vivificat omnia.

§. 47. Et hic gradus illa producit in numero: nam in Intelligentia continentur sex membra sub amplitudine generalissima, ita ut è senario appareant sexaginta myriades. Et hoc innuitur, cùm Propheta inquit: Ille qui educit in numero sexaginta myriadum, illa quæ simul ibidem congregantur. Nam omnia consistunt in Intelligentia modô quodam abstrusissimo: & illa eadem producit, deorsumque dimittit juxta varias species in mundo Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis: quæ omnia è supernis derivantur, & vocantur exercitus eorum. Nam è potentia sua in actum descendunt. Et hoc innuitur verbis illis; Et producunt copias secundum speciem suam, quarum non est numerus.

§. 48. Singula autem nomine vocat &c. Ubi notandum, quod post Emanationem producta etiam opus habeant conservatione & sustentatione, quò semper permaneant in illo influxu atque lumine, istudque ab iis nunquam tollatur. Et hoc intelligitur, ubicunque dicitur, aliquid vocari nomine, sicut infra dicitur: Commemoravi nomen meum ad conservandum illum. Unde R. Schimeon expressè dicit: non hanc esse intentionem, quod singulis imponat nomina post egressum suum: sed ad conservandum illa, ut nimirum radicentur post exitum suum, etiam illo tempore, cùm gradus hic non sursum elevatur, ut vocetur מי; nec producit occulta in speciem suam, quamvis in illo abscondantur.

§. 49. Nam antequam creantur sex membra gradûs pulchri, in quibus occultari queat Intelligentia, etiam non prodeunt sex membra Intelligentiæ, nec possibile est eadem assequi ob naturam suam nimis abditam. Et hoc innuitur per verba illa: Non generat, nec producit occulta. Ubi duo notanda sunt. Nam cùm generat, intelliguntur duæ personæ, gradus pulcher & Basilia, nimirum hæc illum amplectens. Cùm verò dicitur

citur producere occulta in ſpeciem ſuam, intelliguntur ſex membra Intelligentiæ, quæ occultantur in ſex membris gradûs pulchri. Nec mirum tibi hoc videatur, quia per אֱלֹה ubique hîc intelliguntur ſex membra gradus pulchri. Et ſenſus eſt hic quamvis valdè profundus; quod Mater ſuperna emanando producat ſex membra gradûs pulchri, ut in illis poſſit occultari. Et hoc innuitur per verba hæc: creavit אלה iſta: nam iſta in ipſa latebant occultata quam abditiſſimè ſub ſymbolo literæ ו, quæ includitur in ה ſuperno. Hoc autem Vau intra He deliteſcens nullum habet caput, quia tantum ſex membra ſunt. Tunc ergò Intelligentia aſcendebat in Sapientiam, ut ab illa acciperet lucem. Et hæc dicitur imprægnatio, quod nimirum ceu mater imprægnata fuerit ſex membris iſtis, ut incrementum acciperent à Sapientia, & ex benignitate ſeveritate, pulchritudine, ſuperatione, Gloria & fundamento, fierent Sapientia, Intelligentia, Cognitio, benignitas, ſeveritas, pulchritudo. Sic litera ו accipiebat caput, & apta nata fiebat, ut eſſet litera Tetragrammati. Et intra ſex hæc membra occultabantur ſex membra Intelligentiæ. Hæc eſt mens verborum illorum, quod aliquando gradus iſte non aſcendat, id eſt, in Sapientiam, ut incrementum acquireret ſex membris iſtis, & ex illis fierent Sapientia, Intelligentia, Cognitio, Benignitas, Severitas, Pulchritudo, quæ dicuntur Microproſopus.

§. 50. Et ſex iſta membra primò tantùm erant quaſi effluxus ſeminis, denotatus per tractum literæ Vav. Nam Benignitas deſcendebat à Sapientia; Severitas ab Intelligentia; Pulchritudo à Cognitione: porrò Superatio à Benignitate; Gloria à Severitate, & Fundamentum à Pulchritudine. Et propterea dicuntur in utero ſubſtitiſſe per duodecim menſes. Et huc pertinet illud Deut. 3. v. 26. ויתעבר יהוה בי quod vulgò vertitur: Et excanduit Dominus mihi: ſed etiam verti poteſt: Et in imprægnatione fuit Tetragrammaton duodecim, id eſt, menſibus: nam vocula בִּי refert numerum 12. Et huc referuntur duodecim ſigna Zodiaci, quæ ſunt duodecim variationes Tetragrammati. Prodierunt autem foras ceu litera Vav Tetragrammati: hinc non poteſt proferri hæc litera Vav, niſi aliud Vav cum ipſo pronuncietur. Poſtquam autem prodierunt ab illa, ipſa Mater ſex ſua membra recondidit intra ſex membra hæc. Et niſi creata fuiſſent ſex iſta membra, quæ ſunt litera Vav, & ſeſe habent ut effluxus ſeminis; nulla fieri potuiſſet generatio, nec mater in illis potuiſſet occultari. Poſtquam autem ipſa in his occultari potuit, & hæc אלה ſeu iſta ſex membra creata eſſent, ipſa vocata eſt אלהים, & illis imprægnata eſt, eadem progeneravit & produxit in majori perfectione, quam antea habuerant, quoniam incrementum acceperunt, prout diximus. Et hæ ſunt plantæ illæ, quæ dicuntur fuiſſe ut cornua locuſtarum, & excreviſſe duodecim menſibus. Et hoc innuitur per verba illa: Et produxit illa in perfectionem. Hinc nullum aliud nomen eſt, quô ſuſtentari potuiſſent, vel ſexaginta myriades illæ, vel omnes exercitus eorum, poſtquam prodierunt, niſi nomen hoc Elohim, per quod producta ſunt omnia ſecundum ſpeciem ſuam, tàm in Emanatione, quàm in Creatione, &

& Formatione & Factione: quæ omnia ſtabilita ſunt in perfectionem ſuam per nomen hoc, imò & conſervantur poſt exitum ſuum per nomen hoc, ita ut non deſinant eſſe ſexaginta myriades, prout infra dicetur: quæ omnia fiunt per nomen hoc Elohim, quod eſt in Intelligentia.

§. 51. Ne autem explicatio hæc videretur coacta, allegat dictum illud Exod. 31. v. 2. Ecce vocavi nomine Bezalel &c. Ubi non ſenſus eſt, quod hic tùm demum acceperit nomen hoc: ſed quod Deus benedictus meminerit nominis ſui magni, ut Bezaleli tribueretur vis & ſtabilitas & perfectio admiranda, quò poſſet fabricare tabernaculum, & intelligere myſteria ejus; ſicut de Bezalele dicitur, eum potuiſſe transmutare literas illas, per quas facta erat creatio cœli & terræ. Phraſis ergò hæc, vocare per nomen, hoc infert, quod demiſſum fuerit auxilium à decem literis Tetragrammati in animam Bezalelis, ita ut hæc exurgeret in decadem citra involucra, & acciperet firmitatem & potentiam, ut capere poſſet lucem illam copioſam: prout ibidem dicitur v. 3. Et replevi eum ſpiritu Elohim.

Sequitur in Sohar.

מרוב אונים· מאי מרוב אונים רא ריש דרגין דסליקו ביה כל רעותין ואסתלקו ביה בארח סתים·

§. 51. *Præ multitudine virium:* Quid eſt præ multitudine virium? hoc eſt principium graduum, in quem exaltantur omnes voluntates, & elevantur in eâ viâ occultâ.

ואמיץ כח דא רזא דעלמא עלאה דאסתלק בשם אלרים כדקאמרן·

§. 52. *Et fortis potentiâ.* Hoc eſt myſterium mundi ſuperioris, qui exaltatur in nomine אלהים, ſicut diximus.

איש לא נעדר מאינון שתי' רבוא דאפיק בחילא דשמ' ובגין דאיש לא נעדר בכל אתר דמיתו ישראל ואתענשו בחוביהו אתמנן ולא אעדר מאינון שתין רבוא אפילו חד בגין למהוי כלא דיוקנא חדא כמה דאיש לא נעדר לעילא אוף הכי לא נעדר לתת':

§. 53. *Vir non deficiet:* id eſt, ex illis LX myriadibus, quas producit virtute nominis, & quia vir non defecit: hinc omni loco, ubi mortui ſunt Jiſraëlitæ, & puniti ſunt in punctis ſuis, numerus tamen manſit, & non defecit ex illis LX myriadibus ne unus quidem, (h) ut omnia eſſent ſimilitudo una, & ſicut vir non deficit ſuperius, ita etiam non deficeret inferius.

ANNOTATIO.

(h) *Si dicas: Atqui ſcriptum eſt; 1. Reg. 19. v. 18. remanere feci in Iſraël ſeptem millia, omnia genua, quæ non curvaverunt ſe &c. fortè reſpondendum: hunc locum intelligendum de Regno Iſraëlitico, ubi omnes erant mali & peccatores ut Reges ipſorum. Sed in Regno Jehudah omnes erant juſti, & non deficiebat numerus ſexaginta myriadum.*

Com-

Commentarius Lorjensis.

§. 52. Principium graduum &c. Hinc intelligitur Sapientia, quæ omnium graduum caput est: quia Corona nimium occulta est. Quin etiam Sapientia primitiva occultata dicitur ab oculis omnis viventis: quoniam etiam fundamentum, quod dicitur omnis vivens, & est effluxus guttæ seminalis è cerebro, quod vocatur Sapientia, non derivatur à Sapientia hac primitiva, quæ occultata est ipsi: sed à Sapientia illa, quæ vocatur principium, & caput graduum; & nomen Patris habet.

§. 53. Et hæc Sapientia vocatur multitudo virium; quia omnes gradus, qui vocantur Voluntates, huc usque ascendunt, sive sint in Microprosopo, sive in Uxore ejus sive in Matre superna. Nam frons Microprosopi & frons Uxoris ejus & frons matris supernæ, quæ omnes originem habent à detectione frontis summæ, quæ vocatur רצון seu bona voluntas, ascendunt usque ad Sapientiam hanc, ut ab illa accipiant lucem supernam: Ascendunt autem cum ipsa viâ occultâ, donec plane occultentur in ea: quoniam ipsæ non possunt capere lucem Frontis Senioris illius, quæ vocatur Bona voluntas, sicut notum est. In benevolentia autem hac superna manifestatur Benignitas summa & extenditur in Barbam usque ad influentiam, & manifestatur in ore matris, sicut dicitur in Idra. Nam gutta seminalis est Benignitas, quæ manifestatur in ore matris & introducitur in fœminam. Et gutta hæc vocatur אוֹן vis, potentia, sicut dicitur Gen. 49. v. 3. Principium אוֹנִי potentiæ meæ: ubi intelligitur gutta seminalis prima, sicut notum est.

§. 54. Intelliguntur ergò effluxus guttarum seminalium, quæ originem habent à voluntatibus, & vocantur אונים vires: hæ omnes veniunt usque ad Sapientiam hanc, sicut diximus.

§. 55. Et fortis potentia. Hoc est mysterium mundi superni, qui elevatur in nomen אלהים. Hic intelligitur Intelligentia in sex membris suis, per quæ adipiscitur Nomen אלהים sicut explicuimus. Intelligentia enim est vocula כֹּחַ quæ latet in nomine חָכְמָה id est, Sapientia, quæ dicitur quasi כֹּחַ מָה potentia entis. Quamvis כח propriè sit Benignitas, sicut dicitur: Exod. 15. v. 6. *Dextera tua Domine magnificata est in* כֹּחַ *potentia.* Sed intelligentia vestitur à Benignitate quæ in Sapientia, quæ est litera י è vocula מִי sicut diximus: & per illam vestitur à sex membris & elevatur in nomen אלהים.

§. 56. Sensus igitur est hîc, quod ad generandum sexaginta myriades in mundo superno & ad producendum occulta in species suas necesse sit ut omnes voluntates seu proæreses generandi ascendant illuc usque, in sapientiam scilicet, quæ vocatur Pater; ubi deinde omnes guttas accipit Mater superna & ab iis impraegnatur, easque foràs edu-

cit in perfectionem. Et hæc eſt explicatio verborum iſtorum: Præ multitudine virium & forti potentia. Nam per multum valentem viribus, qui eſt Pater; & fortem potentia, quæ eſt mater, iſta educit in numerum exercitum eorum: ut ne unus quidem deficiat ab illis ſexaginta myriadibus ſupernis. Quia illuc usque nulla pertingit corruptela nec peccatum, nec ulla ablatio luminis. Unde quamvis Jiſraëlitæ peccarent in deſerto, non tamen deficiebat numerus iſte. Sicut in mundo ſuperno idem non deficit, ubi nulla eſt ablatio luminis. Notum enim quod generatio deſerti fuerit à gradu Jubilæi, & ſexaginta myriades Jiſraëlitarum analogæ fuerint ſexaginta myriadibus ejus; hinc nullus ex illo numero deficiebat, ſicut in mundo ſuperno.

F I N I S.

PARS TERTIA

Quæ est

PNEUMATICA CABBALISTICA.

Seu

Doctrina Hebræorum de Spiritibus, nempe Angelis Bonis & malis; itemque de Anima.

PARTIS TERTIÆ
TRACTATVS I.
PNEVMATICVS,
Cui nomen בית אלהים, ſeu Domus DEI, conſcriptus Lingua Luſitanicâ
Auctore
R. Abraham Cohen Irira Luſitano è dogmatibus R. Jizchak Lorjenſis.

DISSERTATIO I.
CAP. I.

E Diſcurſu quodam Sohariſtico Libri Raja Mehimna ſeu Paſtoris fidelis; oſtenditur ſublimitas DEI infiniti, Boni ſummi & primi; & quomodo ab illo dependeant quatuor mundi Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis.

§. 1. Moſes Paſtor ille fidelis tradidit dogmata ſua Senioribus ipſum ſubſecutis; atque Prophetis; Hi autem viris Synagogæ magnæ; à quibus eadem accepit lumen illud R. Schimeon Jochaides, qui in Tractatu Raja Mehimna, ejusque loco in Exod. XIII. v.2. ſic inquit: Edit. Cremonenſ. part. 2. col. 73. Mant. f. 42.

אל מי תרמיוני ואשוה דהא קודם דברא דיוקנא בעלמא וצייר צורה הוה הוא יחידאי בלא צורה ודמיון ומאן דאשתמודע ליה קודם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא לא כאות ה׳ ולא כאות י׳ ואפילו בשמא קדישא ולא בשום אות ונקודה בעלם והאי איהו כי לא ראיתם כל תמונה מכל דבר דאית ביה תמונה ודמיון לא ראיתם׃

§. 2. *Cui aſſimilabitis me, ut illi evadam ſimilis?* (Jeſchaj. 40, 25.) Antequam enim crearet ideam in mundo, (id eſt, naturam quandam terminatam & intelligibilem;) & formaret figuram; ipſe erat ſolus abſque forma & ſimilitudine, (id eſt, nec cognoſci poterat, nec comprehendi ullô modô.) Quis enim cognoſceret illum ante Creationem, cùm ſit absq; omni idea ſive figura. Prohibitum enim eſt de illo facere figuram, vel ideam quandam in mundo: nec per literam ה; nec per literam י, quamvis contiteantur in Nomine ſancto: nec per ullam literam aliam punctumve (aliud) in mundo. Et huc pertinet illud: Deut. IV. v. 15. *Non enim vidiſtis ullam ſimilitudinem.* (i. e. Nihil omninò eorum, quæ formam vel figuram habent, vidiſtis.)

אבל בתר דעביד הא דיוקנא דמרכבה דאדם עלאה נחית תמן

§. 3. Sed poſtquam fecit hanc ideam (id eſt, Naturam illam terminatam & intelligibilem, quæ

ואתקרי בההוא דיוקנא י׳ הוד כגין ראשתמודעון׃

quæ ſunt decem Numerationes) vehiculi(Adami)hominis ſuperni; deſcendit cô ipsô, ut appellari queat per hanc ideam nomine Tetragrammato; ut cognoſcerent illum (creata) in ſimilitudine ſua propria.

ליה בדמות דיליה וקרא אל אלהים שדי צבאות אה׳יר כגין ראשתמודעין לי בכל מרה ומרה איך יתנהג עלמא אהס ד׳ וברינא כפום עובדיהון דבני נשא׃

§.4. Deinde quoque propoſuit Nomina אל Deus gratioſus; אלהים. Deus rigoroſus; שדי omnipotens,vel potiùs *αὐτάρκης*: צבאות Deus Exercituum; אהיה imminens: ut cognoſcerent eum (creaturæ,)juxta omnē proprietatem, quomodo nempe moderetur mundum per Clementiam, & per Rigorem, prout nempe ſe habuerint opera hominum.

ראי לא יתפשט נהוריה על כל בריין איך ישתמודעון לי׳ ואיך יתקיים מלא כל הארץ כבודו׃

§.5.Niſi enim extenderet Lumen ſuum ſuper omnia creata; quomodo cognoſcerent ipſum? & quomodo verum eſſet, quod dicitur(Jeſ.6,3.)*Plena eſt omnis terra gloriâ ejus.*

ווי ליה מאן רישוה ליה בשום מרה ואפילו מאלין מדות דיליה כ״ש לבני האדם אשר בעפר יסודם דכלים ונפסדים׃

§.6.Væ illi,qui ipſum adæquaverit ulli modo(vel attributo;) quantumvis etiam fuerit aliquod ex Attributis ejus propriis! Multò magis ſi adæquetur Filiis hominum, quorum elementa ſunt terreſtria, quæ abſumuntur & pereunt.

אלא דמיונא דיליה כפום שלטנותיה על ההוא מדה ואפילו על כל בריין ולית לעילא מההיא מרה כד אסתליק מינה לית ליה מדה ולא דמיון ולא צורה אלא כאתפשטותא דמיא דימא על מאנא דאיהו ארעא אתעביד דמיון ויכילנא למעבר חושבן תמן׃

§.7. Conceptus autem de eo fieri tantum poteſt eatenus, quatenus dominium exercet in aliquod attributum; [imò in omnes creaturas:]quo attributo nihil eſt ſuperius:(intelligitur autem Corona.) Cum abſtrahitur ab eo,attributum nullum habet,nec cōceptum, nec Ideam: ſed tantùm eſt ad inſtar maris extenſi per vas quoddam ingens; quale v. g. eſt terra;ubi mare ſibi efficit concavam aliquam figuram, ut ibidem poſſimus inire ejusdem quendam computum.

כגון המקור דימא הא חד נפיק מיניה מעין כפום אתפשטותא דיליה בההוא מאנא כעגולא דאיהי י׳ הא מקור חד ומעין דנפיק מניה הא תרין׃ לבתר עבד מאנא רברבא כגון מאן דעבר חפירא רברבא אתקרי ים׃

§.7.E.g. Scaturigo maris eſt unum quid. Si ex hac prodeat fons quidam ſecundum extenſionem ejus in ilud vas prodeuntem circulariter; prout eſt litera י: ibi jam ſcaturigo eſt primum quid; & fons ex illa prodiens,ſecundum.Deinde faciat vas magnum,veluti ſi quis fodiat foveam ingentem, quæ vocetur

והוא מאנא תליתאה׃ והדוא מאנא רברבא אתפליג לז׳ נחלין מאנין כפום מאנין אריכין׃ הכי אתכשט מיא מן ימא לשבעה נחלין והא מקור ומעיין וימא וז׳ נחלין אינון י׳

ואי אתברו אלין מאנין דתקין יהדרון מיא למקור וישתארון מאנין תבירין יבשין בלא מיא׃

הכי עלת העלות עביד עשר ספירות וקרא לכתר מקור וביה לית סוף לנביעו דנהורא׃ ובגין דא קרא לגרמיה אין סוף ולית ליה דמות וצורה׃ ותמן לית מאנא למתפס ליה למנדע ביה ידיעה כלל׃ ובגין דא כתיב במופלא ממך אל תחקור׃

לבתר עבד מאנה זעירא ודא י׳ ואתמליא מיניה וקרא ליה מעין נובע חכמה וקרא גרמיה ביה חכם ולההו׳ מנא קרא ליה חכמה׃

ולבתר עבד מאנא רברבא וקרא ליה ים וקרא ליה בינה והוא קרא לגרמיה מבין בה׃ חכם מעצמו ומבן מעצמו׃ כי החכמה איהי לאו אית קריאת חכמה מגרמיה׃ אלא בגין ההוא מבין דאמלי ליה מיניה׃ דאי הוא מסליק מיניה אשתארת יבשה׃ הה״ד אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש׃

לבתר והכהו לז׳ נחלי׳ לשבעה מאנין יקרין וקרא לון גדולה גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות׃ וקרא גרמיה גדול בגדולה וחסיד׃ גבור בגבורה מפואר בתת מארי נצחין קרבין

marc: Et hoc erit vas tertium. Hoc autem vas magnum dividatur in ſeptem alveos fluminum; qualia ſunt vaſa oblonga: ita ut aquæ profluant è mari in ſeptem flumina. Jam ſcaturigo & fons, & mare, & ſeptem fluvii efficiunt decem.

§.8. Si autem frangantur illa vaſa confecta; aquę reverterentur ad ſcaturiginem; vaſa autem remanerent confracta & ſicca ſine aquis.

§.9. Sic cauſa cauſarum fecit decem Numerationes, Coronamque vocavit ſcaturiginem: ibi enim nullus eſt finis ſcaturiendi lucem, & propterea vocavit hanc prout ſeipſum, infinitum: namq; & hęc nullam habet ſimilitudinem vel figuram: & ibi nullum eſt vas, quô comprehendi queat, quoque ſciri poſſit ulla cognitione. Et propterea ſcriptum eſt Eccleſ. III. v. 21. *Altiora te ne quærito.*

§.10. Deinde conſtruxit vaſculum aliquod parvum, quæ eſt litera י: & hoc implet, ex illa ſcaturigine, & vocatur fons ſcaturiens ſapientiam: & in hoc ſe ipſum vocavit Sapientem: ipſum autem vas appellavit חכמה Sapientiam.

§ 11. Porrò fecit vas magnum, quod vocavit mare; illiq; indidit nomen בינה, quod eſt Intelligentia. Ipſe autem in hac ſeipſum vocavit intelligentem vel informantem. Sapiens autem eſt à ſeipſo, & intelligens à ſe ipſo. Sapientia autem iſta non vocatur Sapientia à ſeipſa, ſed propter illum intelligentem, qui adimplet ſe ex illa. Nam ſi ille tolleretur ab eo, Intelligentia maneret ſicca. Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Jobi XIV. v. 11: *Abierunt aquæ de mari; & fluvius exiccabitur & areſcet.*

§.12. Deinde locũ habet, quod dicitur Jeſ. XI, 15: *Et percutiet eum in ſeptem flumina*; nimirum in ſeptẽ vaſa pretioſa, quibus nomina dantur ſequentia. גדולה Magnificentia ſeu Benignitas: גבורה Rigoroſitas; תפארת Pulchritudo: נצח Victoria ſeu Superatio: הוד Gloria: יסוד Fundamentum: & מולכות Regnum: Et vocavit ſeipſum Magnum in magnificentia atque benignum; Robuſtum in Rigore; Pulchrum in Pulchritudine: Heroem vincen-

בנצח נצחים· ובחוד קרא גרמיה הוד יוצרנו וביסוד קרא שמיה צדיק ויסוד כולא סמיך ביה כל מאנין וכל עלמין· ובמלכות קרא שמיה מלך לו הגדולה והגבורה והת״ ת כיכל בשמים דאיהו צדיק· ולו הממלכה דאיהו מלכות כולא ברשותיה למחסר מאנין ולאוספא בהון נביעו ולמחסר כפוס רעותי· ביה לית עליה אלהא אחרא דיוסיף ביה· וא יגרע ביה·

vincentem in pugnis. In Victoria Victoriarum; & in Gloria ſe ipſum vocavit Glorioſum Conditorem noſtrum in Fundamento autem aſſumſit ſibi nomen Juſti. Fundamentô autem nituntur omnia, omnia vaſa, & omnes mundi. Et in Regno ſibi indidit nomen Regis: Cui juxta illud 1. Paralipp. XXIX. v. 11. *ſit Magnificentia, & Potentia, & Pulchritudo, &c. quia omnia quæ in cœlis*; Hîc intelligitur Juſtus: *& ipſi ſit dominium*: ubi intelligitur Regnum. Omnia autem in arbitrio ejus ſita ſunt, ſive velit deſtituere vaſa, ſive augere influxũ ſcaturiginis eorum, ſive iterum deſtituere ea, prout voluerit. Nec enim ſupra ſe habet DEUM alium, qui quicquam ipſi addat, vel ab eo diminuat.

לבתר עבד משמשין לאלין מאנין· כרסייה בד סמכין ושית דרגין לכרסיי הא עשר· וכלא איהו כרסייא כגון כוס דברכ׳ דתקינו ביה עשרה דברים· בגין תורה דאתיהיבת בעשרה דברן· בגין עלמא דאיהו מעשה בראשית דאתברי בעשרה מאמרות·

§. 13. Deinde fecit miniſtros pro illis vaſis: Thronum nempe quatuor fulcris & ſex gradibus conſtantem, quæ ibidem ſunt decem: & omnia vocantur Thronus, prout & in calice Benedictionis inſtituerunt decem requiſita; quia Lex data eſt decem verbis: Et quia mundus, qui eſt opus Creationis, creatus eſt decem elocutionibus.

ותקין לכרסיי׳ כבות לשמשא ליה· דאינון· מלאכי· אראלים· היות· אופנים· חשמלים· אלים· בני אלהים· אשים·

§. 14. Thronum autem inſtruxit certis turmis, quæ miniſtrarent ei, ſuntque Malachim ſive Angeli; Arelim Jeſa. XXXIII. v. 7: ſeu prævalidi, leonini; Chajoth ſive Animalia; Ophannim ſive Rotæ; Chasmalim ſive fulgores: Elim ſive Dii; Bne Elohim ſive Filii DEI; Iſchim ſive Viri.

ולאלה עביד משמשין סמאל וכל כתיב דיליה· דאינון כעננים למרכב בהון לנחתא לארעא ואינון כסוסין להון· ומנלן דעננים אקרון מרכב דכתיב הנה ה׳ רוכב על עב קל ובא מצרים· ודא ממנא דמצרים ומיד דחזו די אלהא די הוא ממנא דלהון חזו כסוסיא תחות מרכבתיה דק בה· מיד ונעו אלילי מצרים· נעו מאמונה

§. 15. Et iſtis iterum fecit miniſtros, Samaëlem & omnes turmas ejus: quæ ſunt quaſi Nubes, ut inſideant eis; cum deſcenſuri ſunt in terram: ſuntq; quaſi equi illorum. Unde autem hoc nobis, quod Nubes vocentur vehiculum tale? quia ſcriptum eſt, Jeſ. XIX. v. 1: *Ecce DOMINUS equitans ſuper nubem levem, & ingredietur Ægyptum*. Ubi intelligitur Præfectus Ægyptiorum. Et ſtatim cùm viderent, quod DEUS eorum, qui erat Præfectus ipſorum, quaſi equus eſſet ſub curru Sancti illius, qui benedictus ſit! Mox ſequitur: *Et movebunt ſe idola Ægypti*, i. e. nutabunt à fide ſua: *Et cor Ægypti li-*

דלהון ולב דלהון כמס כדונג מההיא אמונה ואמרין וכי עד כען (ממנא) דילן כסוסיא· הוה נע לבהון מאמונה דלהון ונמס כדונג ומנלן דימס לשון נמס כדונג כד״א היה לבי כדונג נמס בתוך מעי·

pes liquefiet ut cera, nempe deficiet à fide priore, dicentque: An ergò qui hactenus Præfectus noster fuit, ad instar equi est? Sic cor eorum dimotum est à fide sua pristina, liquefactumq; ut cera. Unde autem habemus, quod vox ימס idem sit ac liquescere ad instar ceræ? Quia dicitur Ps. XXII. v. 15: *Fuit cor meum sicut cera; liquefecit se in medio viscerum meorum.* Hactenus verba Lucernæ sanctæ luminis Legis. Adeoque cessavit gaudium inferiorum, & amotum est cor eorum à superstitione priore, cessavitque influxus eorum, qui erant super ipsos, Principesque & Capita & Ductores eorum: quia cessabat ab eis influxus continuatus, & flumina eorum, nempe flumina Ægypti superioris exiccabantur: unde peribat spes eorum, nec cor habebant amplius, quippe quod ad instar ceræ liquefactum erat in ipsis.

Cap. II.

IN quo dividuntur Spiritus impuri, qui apud nostrates vocantur Cortices, in decem genera. Porrò differitur & de triplici genere in quod speciatim dividuntur: Et per discursum quendam Soharisticum explicatur, quod his correspondeant vacuum illud & inane atque tenebræ, quorum mentio fit in historia Creationis: Item ventus, nubes & Ignis, de quibus sermo est in historia Eliæ & Ezechielis.

§. 1. Ex eo, quod dictum est cap. præcedente, sequitur; quod præter decem Numerationes Sanctas, quæ emanant è causa prima; & præter Thronum Gloriæ, intra quem immediatè inseruntur decem istæ Numerationes, & ex illo in duobus mundis inferioribus apparent & dispertiuntur, (quanquam & ipse Gloriæ thronus dividatur in decem turmas:) porrò & præter decem turmas Angelorum, qui throno isti ministrant & inserviunt; tandem ex adverso horum & sub pedibus eorum quoque reperiantur decem genera Spirituum aliorum, qui inferiores sunt illis atque impuri: ita ut comparari queant illorum respectu cum equis, qui ab illis tanquam insessoribus suis diriguntur, moventur atque reguntur, ita ut procedant juxta arbitrium Spiritus, qui illis insidet. Suntque ad instar nubium, intra quas subintrat lumen solis è cœlo descendens per illas transiens ad terram usque, prout deducitur in Tikkunim sive Supplementis Soharisticis, suppl. 18. fol. 36. a. Ubi R. Schimeon Jochaides inquit: Gradus sive genera corticum esse decem ad instar Numerationum. Ubi porrò quoque disertè exponit nomina eorum his verbis.

כגונ׳ דאיהי מלכות קדישא הכי איהו מלכות חייבא· כגוונה דמילה איהו ערלה דתמן סמאל ערל ובת זוגיה ערלה נחש ואשת זנונים· לקבל תרי ירכי קשוט

§. 2. Sicut datur Regnum sanctum: sic quoque datur Regnum iniquum. Sicut datur circumcisio: sic datur & præputium, ubi est Samael præputiatus & uxor ejus; nempe præputium, serpens, & mulier adultera.

Respectu

מסטרא דמסאבו תאומיאל תומיאל
ולקבלידו אתמר תהומות יכסימו
ירדו במצולות כמו אבן (שמו' טו)
לקבל עמוד' דאמצעית' איהו עוגיאל
דמתמן עוג מלך הבשן· מסטרא
דתרין דרועין אינון אגניאל עוזיאל
מתמן אגג ובידה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה ביה (שמות טו) עזיעל·
מתמן עזזיאל· ומתמן עזא ועזאל
ואידי חזריאל יכרסמנה חזיר
מיער (תלים פ) ועלידה אתמר ועל
חרבך תחיה (ראשית כז) ואיהו
שעריאל דתמן שערא בישא ואיהו
עשו איש שעיר ומתמן שער באשה
ערוה ועלידה אתקף ההוא דאתמר
ביה עזי המרת יה ויהו לי לישועה
(שמו' טו) יי' איש מל חמה יי' שמו
וגו' (שם) לקבל בינה דאתמר אלף
בינה אלין אלופי עשו· לקבל
חכמה ארם בליעל איש און· לעילא
כתריאל לקבל כתר עליון ומתמן
כרת לכל אלין דעברין על אוריתא·
ואינון כתרין תתאין אינון קליפין לעשר
כפירן· ועשר ספירן מוחא בגווידו·
ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל
לאביהם שבשמים· באלין קליפין
מתלבש קב"ה ושכינתידה לקיימא
בשכינתידה ומלכותו בכל משלה
(תלים קג) ולקיימא בידה כי מלך
על כל הארץ אלקים· אבל לעילא
באתריה אתמר לו יגורך רע (תלים ה)

Reſpectu duorum femorum Veritatis ex parte impura ſunt Theumiel & Thumiel: de quibus dicitur Exod. XV, 5. *Tehomoth abyſſi operuerunt eos, deſcenderunt in profunda ſicut lapis.* Reſpectu columnæ mediæ eſt Ogiel, unde prodiit Og rex Baſan. Ex parte duorum brachiorum Aganiel & Uſiel: Exinde prodiit Agag; Et huc pertinet locus Ex. XV, 1: כי גאה גאה *Quia magnificando magnificatus eſt, equum & aſcenſorem ejus projecit in mare.* Ab Uſiel autem prodierunt Aſa & Aſael. Et iſte eſt Chaſariel ex loco Pſalm. LXXX, 14. *Conſumſit eam* חזיר מיער *aper de ſylva.* Et de eo dictum eſt Gen. XXVII, 40. *Et in gladio tuo vives.* Et iſte eſt Saariel, unde provenit procella peſſima: & iſte eſt Eſav vir piloſus; unde dictum eſt: Capillus in fœmina ignominioſus eſt: & iſti prævaluit ille, de quo dicitur Exod. XV, 2. *Fortitudo mea & laus DOMINUS, & fecit mihi ſalutem*; & v. 3. *DOMINUS vir belli, DOMINUS nomen ejus* &c. Reſpectu Intelligentiæ; quia dicitur: *Diſce intelligentiam*; ſunt illi Duces Eſav; Reſpectu Sapientiæ Adam Belial, vir perverſus. Deſuper autem Cathariel reſpectu Coronæ ſummæ; & exinde provenit כרת exciſio ſuper omnes illos, qui transgrediuntur Legem, & iſtæ ſunt Coronæ inferiores illorum Corticum juxta decem Numerationes: & intra decem Numerationes eſt medulla. Et iſti Cortices ſunt paries intermedius inter Iſraëlitas & Patrem eorum, qui in Cœlis eſt. Illis Corticibus involvitur Sanctus ille q. b. s! & Gloria ejus cohabitans: quô confirmatur id, quod de Schechina dicitur Pſal. CIII, 19: *Et regnum ejus omnibus dominatur*: necnon illud, quod dicitur Pſ. XLVII, 8. *Quoniam Rex ſuper omnem terram DEUS.* Sed ſupra de loco ejus dicitur Pſ. V, 5. *Non habi-*

אלא קליפין דיליה לעילא אינון
לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא
מנהון אתפשט קב״ה בגלותא ואתלבש
באלין אחרנין בגין לנטרא לישראל
דאינון מתלבשין באלין קליפין ודא
איהו בכל צרתם לו צר כו׳ (ישעיה סג)
ודא איהו רזא כי אם עונותיכם היו
מבדילים ביניכם לבין אלקיכם
(ישעיה נט) ועתיד קב״ה לאעברא
אלין קליפין מניה ולאתחזאה לישראל
במוחא לגאו הת״ר ולא יכנף עוד
מוריך והיו עיניך רואות את מוריך
(ישעיה ל) ולא יהיה מחיצה בין קב״ה
ובין ישראל· ובזמנא דעשר ספירן
מתלבשן באלין קליפין אלין דידעין
בקליפין עבדין אומאה בשמהן ובהוויות
דקב״ה לאלין קליפין ובטלין גזרה·

habitabit juxta te malus. Sed Cortices ejus ſuperius ſunt veſtimenta multorum colorum pulcherrimorum & luminoſorum, quæ exuit Sanctus ille Benedictus in exilio, & veſtitur iſtis aliis, ut obſervet Iſraëlitas, qui veſtiti ſunt his Corticibus: unde dicitur Jeſa. 63, 9: *In omni anguſtia eorum ipſi anguſtia eſt.* Et huc pertinet myſticum illud Jeſ. 59, 2: *Quinimò iniquitates veſtræ diviſerunt inter vos & inter DEUM veſtrum.* Futurum autem eſt, ut Sanctus ille Benedictus tollat à ſeſe iſtos Cortices, & intueatur ad Iſraëlem in medulla interna: ſicut dicitur Jeſa. 30, 20: *Et non elongabitur ultra Doctor tuus, & videbunt oculi tui Doctorem tuum*, nec amplius erit paries intergerinus inter Sanctum illum Benedictum, & inter Iſraëlem. Et quando decem Sephiræ veſtiuntur iſtis Corticibus, illi, qui notitiam habent Corticum, inſtituunt conjurationes per Nomina, & per Revolutiones Tetragrammaticas Sancti illius Benedicti contra illos Cortices, & annihilant decreta. Hactenus Tikkunim.

§. 3. Ex dictis ergò apparet, decem eſſe Diſpoſitiones & Gradus Corticum: quorum nomina ſunt: Cathariel, Adam Belial, ſeu Vir perverſus, Duces Edom, Aganiel, Uſiel, Ogiel, Thomiel, Theumiel, Samael & Lilith. Item quod Samaël idem ſit ille, qui vocatur præputiatus; & Lilith vocetur præputium; & iſta eſt ſerpens antiquus & mulier fornicatrix, de quibus loquitur Salomo Rex.

§. 4. Porrò dicit, quod ſint decem Coronæ inferiores, nempe Cortices, ex adverſo decem Numerationum Sanctarum, quæ ſunt in interioribus Throni Gloriæ & Angelorum miniſtrantium, ſuntque quaſi medulla intima & fructus amabilis atque dulciſſimus omnium mundorum. Quicquid autem externum eſt, iſti ſunt cortices ambientes; qui ſunt intermedium diſtinguens inter Iſraëlitas & Patrem eorum cœleſtem.

§. 5. Et cùm Sanctus ille, qui benedictus ſit! qui eſt Seir Anpin, ſeu Microproſopus, qui combinat lapides ſtructuræ & ſex extremitates, nec non regnum, quod eſt Schechinah ſeu Gloria cohabitans, interdum veſtiuntur iſtis modô ſupradictô, mediantibus gradibus duorum mundorum Creationis & Formationis; id eo fine tantùm fit, ut humilient, frangantque & ſubigant illos. Quamvis illis quoque utantur

ceu

ceu exactoribus ſævis atque lictoribus, ut iisdem corripiant plectantque impios peccatores.

§. 6. Et in Tikkunim fol. 10. a. dicitur : שפחה בישא איהי חרבן עלמא ובגין דא אתמר בה והארץ היתה תהו ובהו ואיהי רצועה בידא דקב״ה לאלקאה בה חייביא׃ Ancilla prava eſt vaſtatio mundi &c. eſtque flagellum in manu Sancti illius Benedicti, ut eodem verberet peccatores.

§. 7. Et tandem ut manifeſtum fiat atque verificetur, quod Regnum & Gloria cohabitans inferior omnibus dominetur; quodque maritus ejus regnet ſuper omnem terram: ſicut dicitur Pſ. 47, 8. *Quoniam Rex ſuper omnem terram eſt Elohim.* Deſinit autem hôc dictô Pſ. 5, 5: *Non habitabit tecum malus*: De quo etiam ſermo eſt in Sohar ex loco alio Eſth. 4, 2: *Quia non fas eſt intrare in portam Regis in veſte ſacci.* Ubi poſtquam dictum erat etiam in ſumo concipi partem poſticam & externam, verba hæc ſequuntur: אלין קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא מנהון אתפשט קב״ה בגלותא ואתלבש באנון אחרנין לנטרא לישראל דאינון מתלבשין באלין קליפין׃ ודא איהו בכל צרתם לו צר׃ id eſt, Iſti Cortices ejus ſuperni ſunt veſtimenta multorum colorum pulcherrimorum & luminoſorum, quæ exuit Sanctus ille Benedictus in exilio, veſtiturque iſtis aliis, ut obſervet Iſraëlitas, qui involuti ſunt iſtis corticibus. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Jeſ. 63, 9: In omni anguſtia eorum ipſi anguſtia eſt. Quibus oſtenditur, dari Cortices alios ſanctos, quibus mediantibus veſtiatur Schechinah iſtis inferioribus impuris nubiloſis atque nigris, qui ſunt quaſi paries diſtinguens inter Iſraëlitas atque DEUM, juxta Eſa. 59, 2.

§. 8. Tandem autem inquit futurum eſſe, ut Sanctus ille Benedictus abjiciat cortices illos à ſe, intueaturque Iſraëlitas medullâ internâ &c.

§. 9 His poſitis adduci poteſt locus quidam è Raja Mehimna, quô traditur: לעילא באילנא דחיי לית קליפין כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק׃ לתתא אית קליפין במטטרון דאיהו בעמודא דאמצעיתא׃ דבזמנא דקב״ה לב דממלכותי׃ אתכסי בגדפין ואנפין דעבד דיליה׃ הה״ד וירכב על כרוב ויעף ואינון קליפין דסחרין לארבע חיון דמטטרון׃ אינון תהו והנה רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח ה׳ בהו ואחר הרוח רעש לא ברעש ה׳ הא תרין קליפין ירוק וחוור דקליפין דאגוזא וכו׳ In ſupernis in arbore vitæ Cortices nulli ſunt, juxta Eſth. 4, 2. Infra autem Cortices ſunt in Metatrone, qui eſt in columna media. Quandoq; enim, quando Sanctus ille Benedictus eſt extra Regnum ſuum; contegitur alis atq; faciebus ſervi ſui, ſicut ſcribitur Pſ. 18, 12. *Et equitavit ſuper Cherub & volavit.* Et iſti ſunt Cortices, qui ambiunt quatuor animalia Metatronis, ſuntq; Tohu, inane illud Gen. 1, 2. Et hoc loco ventus validus. 1. Reg. 19, 11: *Diſſipans montes & confringens petras, & non in Spiritu DOMINUS.* Item Bohu illud Gen. 1, 2. & juxta 1. Reg. 19, 11, *Poſt Spiritum fragor terræ motus, non autem in terræ motu DOMINUS.*

Iſti ſunt duo Cortices, viridis & albus è Corticibus nucis &c. Unde patet locum Corticum eſſe inferiùs, nimirum in Metatrone, qui ſimilis eſt gradui Thiphereth columnæ mediæ. Quoniam quando Sanctus ille Benedictus degit extra palatium regnumque ſuum, i. e. quando non congreditur copulaturque cum Regno, influitque atque operatur in eo: tunc contegitur atque occultatur ſub alis ſervi ſui Metatronis, ſive Mundi Formationis. Deinde enarrat Cortices, qui cingunt quatuor animalia ſancta Angeli Metatronis: ſuntque (1) Tohu Geneſ. I, 2. & ventus turbinis veniens ex aquilone juxta Jecheskiel. Et ventus magnus & validus in hiſtoria Eliæ. (2) Bohu Geneſ. & Nubes Jecheskeelis; & terræ motus Eliæ. (3) Tenebræ Geneſ. & ignis utriusque Prophetæ, in quo etiam non erat DOMINUS. (4) Et tandem Spiritus Elohim Geneſ. & ſplendor in circuitu apud Buſiadem; & vox ſilentii tenuis apud Eliam, in qua DOMINUS.

§. 10. Hæc ut explicemus, utemur manuductione R. Moſche Corduero: dicemusque: quod Arbor Vitæ generatim loquendo ſit Mundus Emanativus; ſpeciatim verò gradus Tiphereth, quatenus complectitur ſex Sephiroth ſtructuræ, ubi nulla eſt deſtructio atque mors; ſed beatitudo atque vita æterna. Sed in Corticibus ambientibus & circumdantibus Metatronem ſive Mundum Formativum, & Spiritus humanos cum ipſo unitos & applicitos; in illis atque ibi invenitur mors, luctus atque privatio, quæ ab iſtis accipiunt inferiores.

§. 11. Sciendum autem eſt, quod *arbor cognitionis boni & mali*, prout dicitur in Tikkunim, referatur ad Regnum. Numerus enim vocabuli עץ i. e, 160; ſimilis eſt numero nominis Tetragrammati, quod eidem appropriatur per lumen Emanativum hôc modô: Denarius quinquies ſumtus efficit 50; & ſic ordine inversô, unde 100: Senarius quinquies ſumtus efficit 30; & ſic ordine retrogradô, unde 60, juxta numerum vocis עץ. *Daath ſive Cognitio* eſt Tiphereth ſive ſex Sephiroth ſtructuræ: & cum illis & intra illas tres primæ, quæ ſunt intelligibilia ſuperna. *Bonum* eſt Metatron, & totus mundus Formativus. *Malum* autem eſt Samael, & totus exercitus ſocietatis ejus, qui ſub bono Angelico & Metatrone lapſi ſunt in ipſum malum & defectum ſuum.

§. 12. Sed cùm Arbor iſta dicta, quæ unitur cum objectis intelligendi ſummis per radices ſuas, extenditur ramis ſuis ad Metatronem, qui dicitur Bonum, eſtque mundus Formativus: & ad Samaëlem, qui dicitur malus; ſuntque decem Cortices inferiores; tunc non verè eſt Regnum Emanativum, ſed Creativum ſive Throni Gloriæ, prout notum eſt, quod in quolibet mundo ſint decem Sephiræ. Sed ſi arbor iſta dicta eſt Regnum Emanativum: tunc non immediatè unitur cum bono Metatronis, & exinde deſcendit ad malum Samaëlis; ſed mediantibus decem Numerationibus Creativis, ita ut Cortices, qui ſunt Samaël & turma ejus, ſint ſub Angelis & Metatrone Duce exercitus eorum: ſuntque illorum quaſi ſervi, nubesque, & equi, & illi ſunt inſeſſores præfectorum mundi Factivi infimi & viliſſimi. Si autem interdum appropinquent, ut videant amœnitatem Sanctitatis, ut ibi quosdam accuſent, accipiantque licentiam puniendi peccatores in animabus ſuis inferioribus; hæc tantùm illa Sanctitas eſt, quæ extenditur & invol-

involvitur Formationi: ulterius autem non aſcendunt, quia non licet intrare in portam Regis veſtitum ſaccô.

§. 13. Notum autem eſt veris Philoſophis, quod iſtorum Corticum deſiderium unicum ſit, ut aſſimilentur Numerationibus ſuperioribus Emanativis, ſicut ſimia homini ſimilis eſt & operationes ejus imitatur: ita ut ſicut Divinitas iſta Emanativa diſpeſcitur in decem turmas atque gradus. Et ſicuti illa dividitur in tres lineas Clementiæ, Rigoris & Amoris: ſic & illi ſubſint tribus iſtis diſpoſitionibus, quæ ſunt Ventus, Nubes & Ignis, ut dictum ſuprà. Præter ſeptem habitacula impuritatis, quæ quaſi ſunt carceres, in quibus ligantur & puniuntur peccatores, quæ ſunt oppoſita ſeptem Palatiis Sanctitatis & thalamis Paradiſi, qui parati ſunt pro juſtis, prout infra dicetur.

§. 14. Allegabimus autem loca adhuc alia huc pertinentia. Sic enim in Tikkunim alibi invenimus: קליפה דערלה דכסי על י' איתלה תלת קליפי כגלדי בצלים דא על דא· ואינון כקליפין דאגוזא דאתמר עליהו והארץ היתה תהו דא קו ירוק קליפא קדמאה דאגוזא· ובהו אבנים מפולמות· דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן· וחושך קליפה תליתאה יבהון אוקמוה רבנן אין דורשין בעריות בשלשה· שלש שנים יהיה לכם ערלים ולקבל מוחא ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולי' לה' ע"כ· Cortex præputii, qui ſuperintegit literam י, habet tres cuticulas, quales ſunt membranæ ceparum, una ſupra alteram: ſuntq; tanquam cortices nucis, de quibus dicitur Gen. 1, 2: Et terra erat Tohu: hæc eſt linea viridis, Cortex primus nucis: Et Bohu, lapides humorem præbentes; hic eſt Cortex ſecundus nucis, durus ad inſtar lapidis. Et Tenebræ ſunt Cortex tertius, ad quem pertinet dictum illud Magiſtrorum: Non ſtudent de nuditatibus inter tres. Item Levitic. 19. v. 24. Tribus annis erunt vobis præputiatæ, ut accipiant medullam, & annô quartô omnis fructus ejus erit ſanctus in laudem DOMINO pro ſcopo noſtro. Intentio autem horum verborum hæc eſt, quod ſicut fructus nucis circundatus eſt tribus Corticibus, quorum primus eſt viridis; ſecundus albidior & durus; & tertius proximus nucleo, albus pariter & tenuis admodum. Sic Sanctitas, quæ eſt fructus dulciſſimus, circundatur tribus Corticibus Spirituum immundorum, quorum primus & extremus mundum ſupradictum totum ambit nominibus Geneſeos & duorum Prophetarum, jam ſuprà inſignitus, & unô verbô Gradus Spirituum immundorum, qui ambiunt Gradum Tiphereth, ut cortex nucleum. Cortex ſecundus correſpondet Clementiæ ad dextram ſitæ; gradus nempe Spirituum ſecundus intimior nec tàm malignus atque nocens, quàm primus. Sed Cortex tertius ultimus, & adhuc interior atque melior correſpondens rigori & conſiſtorio ſupremo.

§. 15. Et in mundo quidem Emanativo, nec non Creativo & Formativo Benignitas ad dextram, & Severitas ad ſiniſtram locata eſt, mediante tamen Amore, qui extrema hæc temperat & coadunat, omnesque Sephiræ unitæ ſunt atque connexæ nodô quôdam firmiſſimo atque ſanctiſſimo. Cortices autem non ſic agunt, ſed diviſi ſemper ſunt, ita ut duo illorum extrema ſemper ſint ſine mediatore, & immediatè ſibi invicem adver-

adversentur. Cùm ergò temperamentô hôc careant, quô perfici queant, in extremis semper versantur ad instar nubis, quæ naturæ aqueæ est, & ignis, qui eidem contrariatur, non intercedente mediatore Spiritu. Unde ob nimiam vicinitatem contrariorum igne odii atque iracundiæ semper flagrant, & non tantum inter illos, sed & inter inferiores, lites semper sunt atque contentio, & inimicitia atque bellum.

§. 16. Propter affinitatem materiæ autem hûc apponere placuit sequentia, è Manuscripto latinitate donata.

De decem Numerationibus impuris.

E libro Maggid.

PRæfatur Autor, magno se detentum fuisse dubio, an etiam evulgare aliquid liceat de Sephiris impuritatis: quia in libro Maggid nihil quam mysteria sublimia, de Sanctitate mysteriisque Legis Divinæ, contineatur; mortui autem, & illius, qui vivit in secula, nullum esse comercium. Cùm autem vidisset, etiam os illud sanctum Angelumque Dei R. Schimeonem filium Jochai in libro Sohar sect. Pekude scripsisse de Palatiis tàm sanctis, quàm immundis: nec non in libro Maggid cortices plurimos impuros numerationibus sanctis opponi: tandem subjungit, se manifestaturum opera Domini, quamvis terribile sit, *quod hoc contra illud fecerit Deus*, Eccl. 7. v. 15. ita ut decem sint numerationes sinistræ, oppositæ decem numerationibus Sanctitatis. Et hanc esse causam vetiti & liciti; puri & impuri; profani & sancti. Seque hæc omnia reperisse in libro quodam antiquo, ex traditione Sapientum priorum.

Numeratio Prima.

1. Numeratio prima, quæ initium est istius Emanationis, juxta traditionem, quam accepit Doctor noster pius p. m. nomine suo vocatur תָּאוּמִיאֵל, quasi geminus Dei: eò quod seipsum geminum statuat metro supremo: sicut scriptum est Proverb. 30. v. 22. *Sub tribus commovetur terra: & sub quarto non poterit sustinere, sub servo, cum regnaverit; & stulto cum saturatus fuerit panes; sub exosa, cum maritata fuerit; & sub ancilla, cum hæres fuerit Dominæ suæ.*

2. Nec mirum est, quod nomini huic annexum sit nomen sanctum אֵל. Sciendum enim, sicut datur אֵל sive Deus in genere Sanctitatis; sic etiam dari אֵל אַחֵר Deum alienum in genere corticum. Cujus respectu dicebat Bileam impius Num. 24, v. 4. *Dixit audiens eloquia* אֵל *i. e. Dei* &c. Quæ verba R. Schimeon Jochaides super quo pax, explicat de Deo alieno.

3. Aliquibus traditum est, nomen istius corticis esse תּוּמִיאֵל sine א primo, à consummando: eò quod intentio istius sit, consumere & consummare atque destruere Sanctitatem, quod absit, ne ullo modo attingi queat.

4. Cæterum radicem nominum istorum R. Schimeon Jochaides super quo pax, in libro Tikunim attribuit numerationibus Victoriæ & Gloriæ oppositis. Et corticem istum ipse vocat כתריאל quasi coronam Dei: interdum autem כרתיאל, quasi excisionem Dei, quia per istam instituitur excisio & extirpatio impiorum.

5. Quorundam traditione accipimus, corticis istius nomen esse קמטיאל quasi dicatur succisio Dei, ita ut eadem sit ejus explicatio, quæ est nominis כרתיאל cujus explicatio ulterior peti potest è Phrasi illius loci Job. 22. v. 16. *Qui succisi sunt, & non erat tempus*; Ubi in Hebræo est vox קמטו. Quibus intelliguntur 974 illæ generationes, quæ succisæ sunt & extirpatæ, ante tempus ipsarum, sicut alibi diximus.

6. David autem Psal 91. v. 6. hunc corticem vocat קטב excidium (quale describitur Deut. 32, v. 24. ubi vocatur *excidium amarum.*)

7. Et huc digitum intendit Moyses Magister noster super quo pax, Genes. 36. v. 31. seqq. Ubi v. 32. inquit: *Et regnavit in Edom Bela filius Beor, & nomen civitatis ejus Dinhabah.* Quod urbis nomen respicit operationem ejus, executionem nempe judicii. Nomen autem בלא explicandum est ex loco illo Thren. 2. v. 2. בלע *absorbuit Dominus & non pepercit* &c. quia abhinc devastatio venit in mundum. Et huc pertinet etiam locus ille Num. 4. v. 20. *Et non ingredientur ad videndum, dum absorbetur Sanctitas, & morientur.* Iste enim Cortex absorbet omnia merita & omnem justitiam, ne videantur & appareant coram Deo Benedicto. Et iste se transmutat in velum distinctivum, ne conspiciantur Sacra. Hinc David inquit Psal. 119. v. 18. *Revela oculos meos, & aspiciam mirabilia de lege tua.* Et huc etiam pertinet somnium Pharaonis Genes. 41. *de septem vaccis, & de septem spicis absorbentibus septem vaccas & septem spicas plenas atque bonas.* Hinc dicitur Gen. 41. v. 24. *Et deglutierunt spicæ tenues*, à radice בלע, unde nomen habet cortex iste.

8. Et sub isto cortice in inferioribus erat Bileam filius Beor, cujus nomen idem est atque Magistri, & nomen filii ad instar Patris, ita ut impius verè appareat impii filii influxum hauriens à gradu impio.

9. Aliô sensu tamen cortex iste vocatur filius בעור, quia in hoc nomine continetur radix עור. Cortices enim vocantur 2. Sam. 5. v. 6. *Claudi & cæci & surdi atque muti.*

10. Alia significatione vocatur Beor à radice עור i. e. cutis, quia ipse erat cortex in supernis & scoria decem numerationum supernarum in Sanctitate atque puritate, quibus omnibus Unitas Dei denotatur.

11. Et nomen urbis ejus erat Dinhabah. Ubi per urbem intelligitur Sella curulis sive Thronus atque vehiculum ejus. Nomen autem דינהבה descendit à Judicio dando: quasi cortex iste diceret הב הב dato, dato impium in Gehennam. Et huc pertinet illud Proverb. 30. v. 15. *Fato duæ sunt filiæ*, quæ clamant הב הב *da, da*, quasi sensus esset, judicium exposcimus à te ô mundi Domine, tu judices impios, eosque ad me adducas.

12. Vel etiam דינהבה nomen habet à Chaldaico הבהוב i. e, assatio, quod nempe impii assandi sint [Confer Exod. 12. v. 9. in Targum Hierosolymitano:] in inferno.

Nume-

Numeratio Secunda.

1. Numeratio ſecunda vocatur עוגיאל à ſignificatu placentæ, quia quaſi placenta eſt ſocii ſui. Et hæc eſt explicatio R. Moſcheh BarNachman.

2. Eadem tamen vox etiam derivari poteſt ab impediendo, à radice עגן: ita ut ſenſus ſit, per illum detineri & impediri influxum cœleſtem; cumque impedire, ne quis aſſequi poſſit ſublimia: ipſe enim eſt quaſi aulæum diſcernens & ſeparans Jiſraëlitas à Patre ſuo cœleſti.

3. Quidam hoc nomen legunt געיאל, quaſi à clamando: quia vis corticis hujus in eo conſiſtit, quod ſemper clamet erga Sanctitatem ſibi oppoſitam, à qua influxum accipit, & à qua reædificandum eſt Sanctuarium. Adeoque nomen hoc deſumtum eſt ex dicto illo Jobi 6. v. 5. *An mugiet bos juxta pabulum ſuum?* Semper enim clamat & mugit, ut confundat Emanationem, & deſtructum maneat ædificium.

4. Poſſet etiam derivari à radice גוע expiravit: quia deſiderium illius perpetuum eſt, ut expirent & abſumantur omnes res ſanctæ. Aliis nominibus ſive lectionibus hæc numeratio etiam vocatur עגאל & געאל. Illi autem Doctores & Sapientes, qui de numerationibus ſcripſerunt, non docuerunt ſenſum horum legendi modorum: quamvis rationes illis inſint admirandæ.

5. In Tikkunim autem R. Schimeon Jochaides hoc metrum vocat Adam Belial. Quia modus Sapientiæ in genere Sanctitatis vocatur Adam: ſicut traditur in libro Sohar locis pluribus: unde eidem opponitur Adam Belial. Nomina autem hæc ſupradicta ibidem referuntur ad gradum Pulchritudinis.

6. Quidam etiam hunc corticem vocant בליאל, quaſi Atheum: quia abnegat naturam & virtutem Dei, ut quaſi ſine Deo ſit.

7. Hoc metrum David Rex Pſalm. 91. v. 5. vocavit *ſagittam volantem interdiu.*

8. Porrò eidem in Lege Gen. 36. v. 33. correſpondet Jobab filius Serach de Bozra.

9. Alio ſenſu vocatur Chez i. e. extraneus à radice חוץ: quia in Synagoga ſuperna ipſe reſidet foras: & ab illo deſcendit Sapientia extranea, ſeu Philoſophia gentilis.

10. Jobab autem vocatur quaſi איבה i. e. inimicitia י mutatô in א: quia magnam habet inimicitiam erga Jiſraëlitas. Vel etiam ſic dicitur quaſi איוב à pœnis nimirum: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ eum, qui in ſomnio videt Jobi librum in anguſtias venturum propter pœnas quaſdam: hic enim cortex præfectus eſt pœnis.

11. Dici etiam poteſt Jobab quaſi ab אוב i. e. Pythone & ariolo, quia ab illo provenit vis iſta pythonizans, & idololatria.

12. Dicitur etiam filius Serach ſive filius luminis ſolaris; item exitium amarum

Deut.

Deut. 32. v. 14. Psal. 91. v. 6. quod obambulat in splendore Solis sub æstu meridiano ubi dies est ferventissimus: quare à Davide dicitur, *exitium vastans meridie*,

13. Dicitur etiam de Bozra, quod est nomen angustiarum, quia adversatur Jisraëlitis in angustiis suis, quasi à צָרָה vel à בַּצָּרָה i. e. cohibitio pluviæ siccitas, quia pluvias cohibet, juxta illud Jerem. 14. v. 1. *Verbum Domini ad Jeremia super negotio cohibitarum pluviarum.*

14. Vel etiam sic dicitur sensu indicandi defectum, & rem imperfectam quasi à בְּצִיר parum, minimum: quia non est perfectus sive fœcundus, sed potius Hermaphroditus: Idem etiam est caligo & umbra mortis semperque retrorsum vadit, nec unquam antrorsum.

Numeratio Tertia.

1. Tertia Numeratio vocatur סָתְרִיאֵל quasi occultatio Dei: Iste enim cortex occultat faciem misericordiæ, juxta illud Thren. 3. v. 44. *Operuisti te nube, ne transire posset oratio.* Oppositusque est gradui superno tertio, cui est natura contraria.

2. Doctor autem pius R. Jehudah Barjakar traditione accepit à Magistris suis sanctis, nomen corticis istius esse הַרְסִיאֵל à diruendo & destruendo: quia præsit omni demolitioni & devastationi: unde ab eo in mundum veniat omnis vastitas omnisque desolatio; Quod est oppositum gradus Binah seu matris intelligendi, quæ ab ædificando dicitur, & habitare nobiscum facit Divinam gloriam, & manifestat divinitatem; mundique structuram ædificat: cum iste cortex præcludat Divinitatem & destruat structuram. Unde juxta hunc sensum etiam dici potest סָתְרִיאֵל à radice Chaldaica סתר destruxit, demolitus est.

3. In libro Tikkunim autem R. Schimeon Ben Jochai eundem vocat שְׂעָרִיאֵל i. e. hirsutum: unde scilicet vis Esavi esset, qui hirsutus erat. Hinc etiam Magistri nostri dicunt, pilos seu capillitium ostendere, dedecus esse mulieri.

4. Alii dicunt nomen istius corticis esse עִתִּיאֵל i. e. opportunus, forte è sensu Lev. 16. v. 21. *Et dabit eos super caput hirci, & mittet in manu viri opportuni ad desertum.* Sensus autem est, quod cortex hic opportunus adsit, ut seipsum faciat Deum: sicut accidebat in vitulo: qui etiam fiebat à seipso.

5. Quidam autem interpretes scribunt, tres istos cortices quasi in momento iterum periisse: quod convenit cum illo Rabbinorum: Construxit Deus mundos, iterumque destruxit eos. Et juxta mentem istorum tres isti cortices immundi non amplius existunt: nec supersunt, nisi cortices septem. Hoc tamen non convenit cum opinione R. Schimeon Ben Jochai; qui diserte in Sohar huic cortici tribuit nomen שְׂעָרִיאֵל: Unde Esav hirsutus suam nactus sit potestatem: & unde nata sit illa consuetudo, quod capillus mulieri sit dedecorosus.

6. Et quidam dicunt, nomen istius corticis esse עֲשָׂרִיאֵל quasi à decade, quia decem sint species corticum, qui vocentur decem coronæ inferiores, quorum respectu Jacob Esavo dono dederit decem asinos & decem asinas Gen. 32. v. 15.

7. Et hunc corticem David Pſal. 91. v. 3. appellat *peſtem corruptionum.* Et propter hanc radicem דבר, ab iſto oriri dicitur omnis maledicentia, quæ in mundo eſt. [Confer Michæ 7. v. 3.] Quò pertinet etiam locus ille Pſal. 52. v. 4. *Corruptiones cogitavit lingua tua.*

8. Et cortex hic eſt pater impuritatis: & ſeptem turmæ impuritatis ab ipſo prodeunt. Et ab eo Igrath filia Machalath filiæ Jiſchmaëlis accepit poteſtatem ſuam, quod exeat nocte Sabbathina, & noctu diei quartæ cum ſeptem turmis impuritatis ad perdendum orbem: & niſi halitus puerorum in Schola diſcentium eam impediret; fieri poſſet, ut illa totum vaſtaret orbem.

9. Huic in Lege Gen. 36. v. 34. correſpondet *Chuſcham de terra Themanitica.* Nomen hoc autem denotat ſurdum: & huc refertur locus Gen. 46. v. 23. Et iſte cortex ſurditatem in mundum introduxit, unde idola dicuntur ſurda & cœca.

10. Vel etiam vocatur hoc nomine à radice חוש i. e. feſtinavit: quia feſtinat ad accuſandum, ut pœnas in mundum introducat.

11. Et erat de terra Themanatica i. e. à numerando: quia numerat peccata Jiſraëlitarum: & coram Deo ſic loquitur: O Domine mundi, nonne ſic vel ſic egerunt Jiſraëlitæ hac vel illa die: & manifeſtum notumque eſt coram throno gloriæ tuæ, quod ſeptem terras puras creaveris in unitate tua in terra ſuperna, quæ eſt gradus Binah ſive informationis; qui etiam dicitur mundus venturus: ita ut, qui dignus eſt, delectari queat & voluptate frui in terra hac: & hoc Sabbathum mundanum eſt pars ſexageſima mundi venturi: & qui illud ipſum obſervat, & implet legem tuam, nutrimentum accipit à metro iſto. Eodemque modo creaſti quatuor gradus in decem turmis impuritatis, qui vocantur umbra mortis, ſicut dicit Hiob c. 10. v. 22. *Terram obſcuritatis ſicut caligo umbræ mortis* &c. Mihi igitur ô Domine mundi tradas transgreſſores Jiſraëlitas in infernum. Et hoc ipſum eſt, quod dicit Salomo Proverb. 30. v. 15. *Tria ſunt, quæ non ſaturabuntur: & quatuor non dicunt, ſatis eſt.* Iſtæ ſunt decem turmæ impuritatis.

12. Et tres iſtæ Numerationes vocantur Caput eodem modo, ut tres Numerationes primæ atque ſublimes in Sanctitate. Et ſi cortices iſti manſiſſent in ſuo ſtatu, & in robore ſuo; totus mundus ne unica quidem hora ſubſiſtere potuiſſet. Sed ita placuit Deo altiſſimo, qui benedictus ſit, ut illis influentiam largiatur puram, eosque contegat, ut ne uſque adeo poſſint eſſe validi.

13. Reſtant igitur ſeptem cortices reſpectu ſeptem Numerationum ſtructuræ. Et è ſeptem illis emanarunt ſeptuaginta Duces atque præfecti ſuper ſeptuaginta populos: quia ſinguli horum corticum in ſe continent decadem, unde fluit ſeptuagenarius ille.

Numeratio Quarta.

1. Numeratio quarta vocatur געשכלה quaſi concutiens omnia. Scribitque R. Moſcheh Barnachmon, ſe nomen hoc traditione accepiſſe à doctore noſtro pio

p. m.

p. m. & multa hoc nomine continentur atque indigitantur mala admiranda: juxta sententiam Cabbalistarum inter Jisraëlitas: & ab ista virtute revolvuntur multæ revolutiones & confusiones, quæ renovantur, dum illa renovant fœdera sua. Simile dari potest diligentibus terrenum, quia sicut cùm mons quidam concutitur atque tremit, multæ pereunt animæ, donec finita sit ira, per instrumentum iræ Divinæ. Ita hic plura contingunt, quàm ore quis effari queat. Atque tunc Angeli pacis amarô fletu plorant. Atque hoc secretum est summum: sicut scribit Doctor ille excellens & Cabbalista insignis R. Jitzchak Halaban in Secretis suis intimioribus: quod cortex hic concutiat terram, velitque eandem disperdere, sponsamque detentam in horto Eden expellere, ubi quietem habet, ut habitaculum suum accipiat in monte Gaasch i. e. commotionis, Jos. 24. v. 30: quia desiderium ejus sit extirpare plantas horti, plantatas plantatione verâ; expellere patrem, dimittere matrem, & interficere liberos. Ad instar serpentis, qui venenum suum morsu oris sui in hominem immittit.

2. Et intuitu istius corticis David Psal. 91. v. 6. commemorat pestem in caligine ambulantem, quæ vox etiam denotat immaturitatem Exod. 9. v. 32. quoniam cortex iste immaturum & sterile reddit triticum, spicasque graciles, prout tales Pharao in somnio suo videbat: atque hinc pestis venit in mundum.

3. Inter pestem autem דֶּבֶר & inter plagam מַגֵּפָה differentia quædam est; & plaga multò est peste ferocior. Nam pestis (juxta Gemaræ tradita) est, si in urbe quadam ducentorum vel trecentorum peditum pro exercitu, terni moriantur per tridua: plaga autem; si hora unica moriantur viginti quatuor millia, sicut scriptum est Num. 25. v. 9. *Et mortui fuerunt in plaga quatuor & viginti millia.*

4. Istæ autem potestates, cum inceperunt grassari, & postmodum Jisraëlitæ ritè convertuntur, jejuniisque & supplicationibus sese humiliant, statim revertuntur in locum suum, metuuntque clariorem & altiorem tubæ sonum: prout festo novi anni tuba clangitur, ut confundatur Satanas. Unde cum pestis malum grassatur, auditô tubæ clangore mox cessat. Sed plaga quæ descendit à metro severitatis supernæ, hoc medio non abit in locum suum, sed mediante suffitu, sicut scriptum est Num. 16. v. 47. *Et Aaron dedit suffitum, & expiavit super populum, & cohibita est plaga.*

5. Huic autem Numerationi inter Reges illos Edomiticos Gen. 36. v. 33. correspondet Rex Hadad filius Bedad, qui percussit Midian in agro Moab: & nomen civitatis ejus est Avith. Vocatur autem Hadad à radice דַּד i. e. uber sive mamma, quia iste est scaturigo potestatum immundarum, unde hæ influxum suum assugunt.

6. Alio sensu vox Hadad explicari potest à nomine הוֹד juxta illud Dan. 10. v. 8. *Et vis mea mutata est in me in corruptionem:* quia cortices hi corruptionem inferunt mundo.

7. Dicitur autem filius Bedad i. e. solitarius: quia isti cortices inter alia mala, quæ in mundo causantur, etiam lepra affligunt hominem, sicut scriptum est Levit. 13. v. 46. *Solus habitabit, extra Castra erit habitatio ejus.*

8. Cum autem dicitur, hunc percussisse Midian in agro Moab; Sensus est hunc percutere peste, cum judicio (ut sonat vox Madian) septuaginta Synedrialium supernorum sic statuitur: in agro Moab i.e. in agro potestatis immundæ, qui oppositus est agro pomorum arborique puræ atque sanctæ. Hinc utitur nomine Moab ad denotandam impuritatem. Nomen autem civitatis ejus i.e. vehiculi ejus est Avith à pervertendo, juxta sensum radicis עוה, ubi denotatur curvitas & perversitas incorrigibilis. Unde etiam pervertendo contorquet judicia Jisraëlis, & propterea vocatur intorsio.

Numeratio Quinta.

1. Numeratio quinta vocatur גולהב quasi flamans. Scribit autem R. Moscheh Bar Nachman, traditum sibi à R. Joschijah Babylonico, quod à Numeratione hac incipiat mundus corporeus, qui ab oculis hominum occultatus est; quodque thronus ejus circundatus sit flamma ignis: unde nisi benignitas summi omnium Creatoris id impediret, turmæ exercitusque atque ministri hujus corticis disperderent & destruerent omnes creaturas inferiores, & unico momento extinguerentur sub cœlo, virtute magnarum illarum ignis flammarum prodeuntium à comburentibus potestatibus exercituum ejus. Et propter opera hæc admiranda à potestate hac promanantia temporibus Sapientum cortex iste cognominatus est prunarum candentium nomine, atque flammantium. Adde quod catervæ exercitusque atque socii ejus velocissimè incedant, hominibusque opera sua repræsentent, ipsis tamen non visis, quoniam oculo percipi nequeunt. Et quamvis emanent è mundo quodam, qui cognominatur corporeus; hic tamen similis est mundo Emanativo superno, unde emanat anima etiam multò inferior.

2. David autem Psal. 91. v.3. hunc corticem vocat *rete tensum.* Et huc pertinet illud Proverb. 22. v. 5. *Spina & laquei sunt in via perversi.* Et hic cortex præpositus est omnibus illis malis Spiritibus, qui laqueos tendunt reconditos hominibus. Et ab hoc etiam creatus est prava concupiscentia & Angelus mortis: sicut dixerunt Magistri nostri p. m. ipsum Satanam esse pravam concupiscentiam & Angelum mortis. Et cum homo abscedit in domum mundi sui, hic cortex eidem ponit laqueos, ut eum intercipiat tendentem in mundum venturum, quod etiam fit, nisi Dominus sit auxilium ejus, sicut scriptum est Psal. 37. v. 33. *Dominus non derelinquet eum in manu ejus.*

3. Et cum hoc cortice in Lege Gen. 37. correspondet Samlah de Masrekah, quod habet sensum vestis in sanguine provolutæ. Masrekah autem habet significationem denudandi dentes, juxta illud Jes. 7. v. 18. quia Spiritus hi denudant dentes & strident contra Jisraëlitas, eosque contumeliis & probris afficiunt. Atque hinc procreantur multi Spiritus noxii, & multæ animæ populorum mundi, qui blasphemant & probris afficiunt Dominum in supernis, hinc cortex iste vocatur vestis contumeliosa.

Nume-

Numeratio Sexta.

1. Numeratio sexta vocatur תַּגְרִירוֹן i.e. litigium. Scribit autem R. Moscheh BarNachman traditum sibi ab ore Magistri sui nomine Doctoris nostri pii R. Jitzchak, quod Numeratio hæc certis temporibus cum severitate superna litiget, & bellum gerat. Atque tum prava plurima & influentiæ pessimæ exoriuntur supra & infra, & multæ turmæ adversariorum corruptiones instituunt in ira & effervescentia & furore magno, cum maximo tumultu, quę omnia ab hac Numeratione emanant, ut homini arrigantur comæ. Et hic cortex semper litem habet cum Jisraëlitis.

2. David autem hoc putamen vocat aspidis nomine שַׁחַל Psal. 91. v. 13. (vel juxta Hebræos leopardum,) cum dicit: *Super aspidem & viperam calcabis.* Et huc pertinet, quod dicit Salomoh Proverb. 26. v. 13. *Dixit piger: Leopardus est in via.* Quæ vox שַׁחַל juxta radicem חָלָה etiam denotat morbum & infirmitatem. Et iste numerus medium occupat locum inter Sephiras impuritatis, earumque catervas superiores & inferiores.

3. Et ipsius respectu dicitur Gen. 36. v. 37: quod post Samlah *regnaverit Schaul de latitudinibus fluvii*, ubi ne legas Schaul sed שְׁאוֹל fovea, juxta illud Ps. 9. v. 18. *Revertantur impii ad foveam.* Et hic est gradus unus de gradibus inferni. Dicitur autem de latitudinibus fluvii: Quia infinita est latitudo inferni. Hic autem dicitur fluvius, quia in illo dealbantur & emundantur peccata Jisraëlitarum ad instar mulieris menstruatæ, quæ submergi cogitur in fluvio. In Sanctitate autem *latitudinis fluvii* est nomen gradus Binah sive informationis, à qua procedit Severitas superna, subque illa locum habet.

Numeratio Septima.

1. Numeratio septima vocatur עֹרֵב זֹרֵק i.e. corvus dispergens. Scribit autem R. Moscheh BarNachman de hoc cortice sequentia: Diu de hoc nomine nihil reperire potui, mirabarque visionem, & nemo eandem mihi declarabat: donec occulta hæc me compellerent, ut quæstiones aliquas cum dubiis meis super Talmude emitterem in regiones remotas ad aliquos Magistrorum meorum: ubi elapsis quindecim mensibus, responsum accepi ab insigni Doctore R. Jitzchak; qui inter cætera oculos meos super hoc nomine illustravit, dicens: Nomen hoc constare duabus vocibus, sensumque hunc esse; Sicut corvus immitis dispergere intendit pullos suos; ita intentionem istius corticis esse, ut dispergat atque disperdat semen sanctum proseminatum in thesaurum fundamenti mundi. Cui aliam quoque addebat explicationem sequentem: quod cortex iste dicatur, quasi dispergens dulcedinem. Cum enim influxum accipit è fundamento, hic dulcis est ipsi: sed postquam eundem accepit, acceptum iterum dispergit. Hæc ille. David autem Ps. 91. v. 13. hunc corticem vocat פֶּתֶן *viperam.*

2. Et ab hoc putamine influxum suum hauriunt catervæ illæ impuritatis, quarum nomina sunt עזא & עזאל & אשמדאי & חובה: Unde dicunt Magistri nostri: Aquæ ultimæ debitum; (cujus sensus literalis est: post sumtum cibum manus necessariò lavandas. Sensus autem mysticus denotat aquas ultimas pertinere ad corticem חובה i.e. debitum.) Et istæ sunt sella ejus currulis. Et intuitu istorum in terra dantur Angeli perditionis, qui comedunt frusta panum & micas ollarum hominibus.

3. In lege autem eidem correspondet loco citato Gen. 36. Baal Chanan filius Achbor. Baal autem est nomen Idoli, juxta illud Hos. 2. v. 17. *Et removebo nomina Baalim de ore ejus*; prout porro etiam scriptum est de Idolo Baal Peor Num. 25. v. 3. Et hic erat gradus iste sextus in impuritate, qui eo usque accusabat Israëlitas, donec ex ipsis cæderentur viginti quatuor millia Num. 25. v. 9. Unde vocatur Baal Chanan, sive Dominus gratiæ, nimirum per antiphrasin, quia immitis est admodum: sicut qui cæcus est appellari solet סגי נהור i. e. multi luminis usum habens. Dicitur autem filius Achbor à radice עכר turbavit, quia multis turbis affligit Jisraëlitas.

Numeratio Octava.

1. Numeratio octava vocatur סמאל. Scribit autem R. Moscheh Bar Nachman de hac sequentia: Traditum nobis est, hunc corticem excitare litigia, & confundere omnes consessus omnium numerationum. Et quæcunque ab illo emanant, omnes sunt Spiritus mendaces, nec stabiles sunt verbis suis: hominibus autem exhibent visiones fallaces: & adversantur, & bella gerunt cum victoria Jisraëlis. Opera autem istarum turmarum istorumque ducum ab hoc cortice prodeuntium tàm admiranda sunt & grandia, ut vix narrari queant. Et hi multô timore atque terrore mundum percellunt. Et inter istas catervas apparet quasi species ignis rutili: & omnes aspectu sunt rubicundi: unde dicunt Magistri nostri bonæ memoriæ, Esavum vocatum fuisse Edom, i.e. rubrum; quia ipse & vestes ejus; & terra ejus esset rubei coloris: &c.

2. Atque hinc etiam lapsi sunt quidam è sapientibus & piis Jisraëlitarum. Nam מחלת filia Jischmaël prodit atque canit & ludit coram Samaële, cum 478. Ducibus magnis, juxta numerum Nominis ejus. Omnique tempore Festorum sanctorum לילית pariter exit, & ejulat sub noctis medium in Deserto magno atque terribili, cumque ipsa 480. Duces, juxta numerum Nominis ejus simul adsunt, & cum eâ ejulant: eâdemque horâ ambæ hæ partes vehementer invicem litigant, ut præ clamore eorum remittant columnæ Cœli, & contremiscat Terra. Interdum enim Lilith Regina sponsa est & desiderium Samaëlis; interdum autem Machalath filia Jischmaël: Et propterea nova semper Zelotypia, novaque jurgia inter Duces utriusque exercitus.

3. Tota tamen intentio & cogitatio potissima illorum eo tendit ut adversentur Capitibus populi Sancti. De Samaële autem notum est omnibus sapientibus Israëlitarum, quod sit Dux ille, qui in cœlis accusat populum sanctum; de quo pleni sunt omnes Commentarii & ipse Talmudis Codex. Ita ut quæcunque Cabbalista ille scribit

bit de Samaële, & generationibus, familiis, & viis ejus, deque dominio exercituum, turmarumque & catervarum ejus, item de exitu & introitu, deque omnibus formis & figuris formarum ejus, & operationibus & custodiis & arcibus & sedibus ejus, præ copia hic narrari nequeant,

4. David autem Psalmo 91. v. 13. eundem vocat כפיר Leunculum: (confer 1. Pet. 5, 5.) quæ vox à radice כפר etiam habet significationem abnegandi: hinc ab eo in mundum venit atheismus & abnegatio Dei. Dicitur autem Abnegator, quia atheismum introducit in corda hominum, ut eos tentet; & impii ipsum sequuntur.

5. Huc etiam pertinet, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ! Futuro tempore adducet Sanctus ille, qui benedictus sit! pravam concupiscentiam, eamque mactabit. (confer. Rom. 8, 13. Col. 3, 3.5. Gal. 5, 24. 2. Tim. 2, 11.)

6. De justo autem dicit Scriptura Prov. 28, 1. *Justus ad instar leunculi fiduciam habet.* Id est; Quamvis accedat Leo iste, abnegator, ad tentandum eum; ille tamen confidit in Nomine Domini.

7. Ad hunc corticem pertinet quod scribitur in Lege Gen. 36, 39. *Et regnavit pro eo Hadar, & nomen civitatis ejus Pau; & nomen uxoris ejus Mehetabel, filia Matred filiæ Mezahab.* Vocatur autem הדר i.e. gloria seu decus, prout dicitur Dan. 10, 8. הודי *& decus meum mutatum in me est in corruptionem.* Iste enim cortex opponitur gradui Hod, in Sanctitate. Nomen autem civitatis ejus, i.e. Throni atque vehiculi ejus, quo denotatur portio quædam impuritatis. Nam nomen עיר i.e. civitatis, alludit ad אויר i.e. aër, ad genus impuritatis pertinens. פעו, sive Pau autem est quasi פרעו Pharao supernus, qui est *draco ille magnus, cubans in medio suorum fluminum* Ez. 29, 3. Per uxorem autem intelligitur gradus ille, qui ab eo influxum accipit. מהיטבאל autem sensum habet rei non bonæ, & alludit ad locum Jesch. 7, 6. *& regnare faciamus Regem in medio ejus filium Tabel.* Meditabantur enim quomodo à sese abjicerent jugum regni cœlorum, & servirent idolo, quod dicitur Tabel. Eadem autem vocatur filia Matred; cujus sensus est ejicere, expellere, extrudere. Porrò hæc dicitur Filia aquarum auri; quia producta est à Severitatis gradu, quo pertinet aurum, quo denotatur judicium perfectum, atque bonum in occulto reservatum pro justis.

8. Et quamvis in Sohar Tractatu Idræ primæ Sect. Naso; R. Schimeon Jochaides istos versiculos sensu contrario explicet, & quidem de gradu in Sanctitate ultimo, nempe de metro Regni: utraque tamen opinio est vera; quia etiam hoc contra illud fecit Deus Eccles. 7, 15. ita ut, quod in Sanctitate est, eodem modo sit in Impuritate. Intellectus ergo iis quæ de his traduntur 1. Paral. 1, 43, usque ad 50. etiam intelliges ista.

Numeratio Nona.

1. Numeratio nona vocatur גמליאל. De ista autem R. Moscheh bar Nachman scribit in hunc modum: De numeratione hac à Viris piis atque excellentibus terribilia

ribilia accepimus, quæ qui corde præditus est intelligente, ipse capiet, & inquiret in commentariis Rabbinorum nostrorum bonæ memoriæ! Alia est traditio, in Urbe Abrel in Synagogâ Doctoris Excellentis R. Schlomoh, insignis Cabbalistæ scriptum inventum esse in Commentariis ejus, disertis hisce verbis: In turba supernâ dari Adversarium quendam Igneum, cujus sit nomen Gamliel: & quando ille influxum accipit & assugit à gradu Hod seu gloriæ, terram cœlumque omnesque exercitus eorum pace frui; ejusque spiritus apparere hominibus, iisque datam esse potestatem his manifestandi futura occulta. Porrò tamen & alias dari turmas, à quibus influxum accipiat adversarius iste; quibus ipse quoque ministret ut servus Domino suo: quod cum sit inverti nomen ejus ut dicatur נחשיאל à serpente: & omnes ejus catervas esse terribiles, ut omnes perterrefiant, quicunque eos aspiciunt: isti enim Spiritus mutantur in formam serpentum, & apti sunt corrumpere aërem. Hæc ille.

2. Atque hinc intelligi potest, quod scripserunt Magistri nostri p. m. de Samaële, qui inequitaverit serpenti formato in figuram cameli.

3. Datur autem גמול de genere boni, sensu nempe retribuendi; & pariter de genere mali: hinc iste vocatur Gamliel.

4. David autem Ps. 91. v. 13. hunc corticem vocat תנין draconem, dum inquit: *Et conculcabis leonem & draconem.*

5. Idem cortex etiam vocatur Asinus. Sicut enim inter modos sublimes datur bos & asinus; quibus nominibus intelliguntur justus seu Fundamentum, atque Regnum: sic & in corticibus. Et impurus iste asinus desideravit Dinam filiam Jacobi; inque illam injici curavit spurcitiem suam Gen. 34. v. 2. seqq.

6. Et è gradu hoc influxum assugunt Lilith & Asmodeus, omnesque cæteræ turmæ impuritatis, quæ commoventur ut in mundum veniant. Idem quoque vocatur שאירה.

7. Ad hunc gradum in Esavi familia pertinet, Aholibamah Gen. 36. v. 14. filia Hanah filia Zibeon. Idem cortex etiam vocatur Naëmah à Pulchritudine: & apparere solet hominibus in somnio, ad instar pulchræ mulieris, ut illos concitet ad Gonorrheam, è qua deinde generatur malus Spiritus, quales in Scriptura vocantur *plagæ filiorum Adami*, à quibus tales deducuntur ad imum usque Gehennæ gradum. Et huc pertinet illud Jes. 49. v. 17. *Demolientes te & destruentes te à te exeunt,*

8. Et de metro isto, quod bovis & asini nomine appellatur inter turmas impuritatis, dixerunt Magistri nostri p. m. quatuor esse damnorum patres seu summa genera, ut sunt Bos, Fovea, Depastio, & Incendium. Ubi per Bovem intelligitur gradus iste nonus in impuritate, qui alias vocatur Draco. Per Foveam autem intelligitur gradus decimus impuritatis. Per מבעה Depastionem autem intelligitur Samael & exercitus ejus, quia hæc vox propriè habet significationem perquirendi; iste autem quàm accuratissimè inquirit in peccata Jisraëlitarum, unde sensus istius vocis meritò petitur ex loco Obadiæ primô v. 6. נבעו *Inquisita sunt abscondita ejus.* Unde Rabh inquit, per vocem מבעה intelligi dentem, de quibus dicitur Psal. 3. v. 8. *Dentes impiorum confregisti.*

giſti. Et Samuel dicit, hâc voce intelligi Adam Belial. Per הב״ער Incendium autem intelligitur gradus primus impuritatis, qui vocatur Bèlah filius Beor, qui incendium excitat homini in Gehenna. Et ille gradus etiam vocatur excidium amarum Deut. 32. v. 24: Qud obambulat ſub æſtu diei; de quo dicitur Pſ. 91. v. 6: *Non timebis &c. ab excidio vaſtante in meridie.* Ubi intelligitur vehementia fervoris ſolaris. Unde Magiſtri noſtri p. m. hîc quoque dicunt, Bovem non eſſe ſimilem Foveæ; quia ſingulis illis denotantur turmæ ſpeciales perditrices, à quibus damnum inferretur mundo, niſi cuſtos Jiſraëlis id impediret.

Numeratio Decima.

1. Numeratio decima vocatur לי״לית, cujus ſæpiſſimè fit mentio in commentariis & in Talmude. R. Moſcheh BarNachman autem in libris ſuis Cabbaliſticis ſcribit, ſe inveniſſe in Maſorath Tikkun Doctoris excellentis R. Elchanan, quod iſte cortex erga totam familiam ſupernam excitet jurgia, liteſque & odium, quodque opponatur Numerationi Sapientibus Iſraëlitarum atque Prophetis eorum notiſſimæ (i. e. Regno) cui ſemper adverſetur: & niſi ſic ſtatutum eſſet, ne regnum unum contingere poſſet alterum, vel unius pili latitudine; Hæc ſemper inchoaret contentionem & controverſias furore magno atque iracundia, idque manu elevata, atque imperterrita, ita ut bellum exſuſcitaret vehementiſſimum. Illa autem ejulat ejulatu horrendo &c.

2. Dicunt autem Cabbaliſtæ, principem illum, qui ei miniſtrat, vocari צ״ריאל. Et traditum eſt, Principem hunc magnum eſſe Regem inter omnes in aëre dominantes duces.

3. Dicuntque Magiſtri noſtri quod nocte media diei expiationis cortex iſte invitus venire cogatur, vi operationum à Senibus Sapientibus inſtitutarum, advolans cum centum & triginta uno heroibus volitantibus in aëre, quorum facies ſcintillas ignis de ſe emittat. Ubi magnus ille Scriba, Pipiron nomine, ſcripta & obſignata à manu Regis Sariel, adducat omnia firmamenti ſecreta, eaque manifeſtet ſenioribus. Quorum dominium magnum eſt per omne firmamentum cœlorum.

4. A Numeratione autem ſupradicta, & ab Emanatione Principis ejus multæ proveniunt turmæ Dæmonum, & Lemurum, & malignorum Spirituum, qui forma humana apparent. Et hi ſunt illi, de quibus multoties dicunt Magiſtri noſtri p. m. quod ex parte ſimiles ſint Angelis miniſtrantibus, & ex parte hominibus &c.

5. Porrò traditum eſt Sapientibus noſtris Sanctis p. m. dari Adverſarium quendam magnum adverſus Metrum juſti i. e. Fundamenti, & adverſus Metrum Regni, cui nomen ſit כת״ר עט״רן ab occultatione coronæ, quia nempe hic occultet coronam. Et huc pertinet illud Ezech. 21. v. 26. *Remove Cidarim & leva coronam.* Nam ſublato pileo elevatur corona.

6. Sciendum autem talem esse dispositionem in superis, qualis est hic deorsum: & sicut duæ personæ hic infra coadunitæ fuerunt in corpore uno materiali; ita duas personas unitas fuisse supra in potestate Spirituali. Et sicuti zelus erat hîc infra ex parte serpentis, & sicuti libido & prava concupiscentia oriebatur in Chavvah: ita libido quasi & cogitatio simi lis oriebatur supra ex parte Metri marium i. e. Regni. Et sicut totô illo tempore, postquam Adam seductus erat à Chavvah, ipse generabat Spiritus & Dæmones, & varia genera nocentium atque lemurum: sic in supernis, si ita dicere licet, faciebat Spiritus seductor in Spiritualibus, & Lilith adversabatur Metro Fundamenti atque Regni, ne hoc ab illo acciperet semen Spirituale: atque tunc vis ista Spiritualis impura illud cooperiebat; atque contegebat potentiam internam sanctam, ne posset prodire in actum, propter superinductum istum pileum. Et exhinc generabantur à Fundamento potestates peregrinæ atque malæ, tam supra quàm infra: & semen sanctum occultum non poterat prodire in actum, nisi virtute Heroum quorundam paucorum atque singularium, quales erant Scheth, Chanoch, Methusalah; Noach; Schem; & Eber. Sed generationes mundi colebant idola. Potestas enim supradicta contegebat fundamentum mundi, & coronam decoris, & prohibebat, ne semen pacis è potentia prodire posset in actum: ita ut, si ita dicere liceret, justus quasi cespitaverit coram impio. Donec in benignitate adornaretur thronus & exoriretur lumen ad instar solis, quod erat Abraham pater noster, qui vestiebatur metro benignitatis erga transeuntes huc illuc & iter facientes; & plantabat lucum benignitatis ad omnes mundi cardines, & invocabat nomen אֵל Dei mundi; atque seipsum tradebat furno ardenti præ zelo pro Deo suo: & idololatriam è terra expurgabat, plurimisque prædicabat, non serviendum esse nisi Deo unico: unde ipse Proselytos faciebat viros, & Sarah convertebat mulieres, sicut scriptum est Gen. 12. v. 5. *Et Abram accepit Sarai &c. & animam, quam fecerant in Chavan.* Cum igitur hic circumcideret præputium carnis suæ, tunc tollebat cidarim, & elevabat corollam; & radicem figebat supra, fructum autem proferebat infra, atque semen pacis, occultatum in potentia sua, tunc prodibat in actum. Atque tum ex una parte perficiebatur thronus gloriæ, & inquinamentum cessabat tempore promulgatæ Legis.

7. Nondum tamen omnino est consummatus gloriæ thronus, donec conversæ fuerint omnes gentes ad cultum Creatoris nostri Benedicti, factique fuerint Proselyti, subingressi subter alas gloriæ cohabitantis, ut custodiant legem ejus, eidemque serviant humero unico integro, sicut scribit Propheta Zeph. 3. v. 9. *Quia tunc convertam ad populos labium purum ad invocandum omnes nomen Domini* &c. Atque tunc tolletur cidaris & omnino elevabitur corolla super coronas omnes. Amen!

Cap. III.

Adducitur opinio alia de undecim Gradibus Corticum, juxta sententiam R. Jitzchak Lorjensis Germani, qui illos confert multis cum locis Scriptu-

Scripturæ. Porrò quoq; sermo est de Samaël & Lilith, & de septuaginta Ducibus; item de Nube Levi, cujus mentio fit apud Prophetam Iesaiam.

§. 1.

NOn tamen siccô pede prætereunda est Cabbala R. Jizchak Lorjensis, quod nempe Spiritus immundi, qui vocantur Cortices, dividantur in undecim turmas. Cùm enim similes esse velint Sanctitati, non acquiescunt, inquit, in divisione prima, qua dispescuntur in decadem Divinitatis instar, quô ipsô essent in numero perfecto; sed assimilari quoque volunt illi, quod simili caret & sub numerum redigere Infinitum, quod omni numero elevatius est: quare in undecim phalanges discedunt. Decadem nempe assumunt ad instar Sephirarum, quæ pondus sunt & mensuræ omnium; unitatem autem assumunt ad instar Lucis, quod interius illas adimplet, & exterius eas ambit. Quô ipsô invertunt, quod Abraham dicit in libro Jezirah: Decem sunt & non undecim: Nec meminerunt illius, quod dixerunt Magistri nostri: qui auget perfectum, minuit.

§. 2. Errorem hunc Magister supra dictus correspondere dicit undecim Maledictionibus montis Ebal. Deut. 27, 15. Et undecim Ducibus Edom Genes. 36, item voculæ אי ubi Deut. 32, 37: Porrò undecim speciebus suffimenti: item undecim diebus A Choreb, via montis Seir Deuter. 1, 2: ubi alludit ad vastationem & pilositatem Corticum juxta Genes. 27. v. 11. Jes. 13 v. 21: Usque ad Kadesch Barnea, i. e. usque ad terram Sanctitatis, quâ denotatur beatitudo nostra post confractionem & annihilationem Corticum, quæ consistit in fruitione intimæ medullæ omnium mundorum Angelici, Intellectualis & Objectivi seu Archetypi, qui communiter dicuntur Formativus, Creativus & Emanativus.

§. 3. Porrò etiam comparantur cum undecim tapetibus caprinis ab extra contegentibus tabernaculum, & quia non tantum quinquagesies mentio fit exitûs ex Ægypto in Lege, (quô numero denotatur, per gradum Intelligentiæ, sub cujus classe hic numerus comprehenditur, Israëlitas liberatos esse ex abyssis quinquaginta graduum impuritatis:) Sed præterea ejusdem exitus undecies fit mentio, ut appareat illos præterea eductos esse ex undecim corticibus supra dictis. Prout ista liberatio non facta est immediatè per Intelligentiam, sed mediante Seir Anpin, qui denotatur per literam ו symbolum senarii, & per uxorem ejus, quam litera ה designat quinarii nota, qui simul sumti efficiunt undecim. Cortices enim non pertingunt ad tres superiores, sed tantùm hærent circa ו & ה quorum numerus simul sumtus est undecim.

§. 4. Et quia Spiritus immundi tantopere desiderant similes esse Divinitati, hinc se ipsos quoque dispescuerunt in duas acies, quarum unam ducit Samaël, qui opponitur τῷ Seir Anpin & literæ ו. Altera autem regitur à Lilith, quæ opponitur literæ ה nempe Regno sancto: ita ut & illi sub se habeant senarium & quinarium, unde fiunt undecim.

§. 5. Finiemus autem caput hoc diſcurſu quôdam R. Jizchak Lorjenſis in locum illum ſuprà adductum Jeſa. 19, 1. *Ecce DOMINUS inſidet ſuper nubem levem & ingreditur in Ægyptum.* Ubi ſenſus hic eſt : quod involvat lucem atque potentiam ſuam non tantùm Throno Gloriæ & Metatrone atque Sandalphone : ſed & ſeptuaginta Principibus atque Præfectis, quorum Caput eſt Samaël. Tempore enim diſperſionis, cùm populi dividerentur in ſeptuaginta linguas atque gentes, iſtis præficiebantur ſeptuaginta Principes, qui referunt ſeptem Sephiras ſtructuræ, quarum ſingulæ è decadibus conſtant : nec non ſeptem Planetas intra decem cœli Sphæras currentes. Deinde quoque cum naſceretur Jiſmaël DEUS illum ſubjiciebat Principi cuidam, cui nomen Lilith, quæ refert concupiſcibile & puſillanimitatem hominis, nec non Venerem Planetarum. Et tandem cum Eſav generaretur, iſte ſubdebatur Samaëli Principi magno, qui comparatur cum Marte Planeta, cumque Iraſcibili atque arrogantia hominis, qui duo cum reliquis ſeptuaginta efficiunt עב, quod numerô refert 72: Voce autem nubem. Alias autem ſeptuaginta illi ita dividuntur, ut triginta quinque ſub Jismaële & Lilith ſint ad dextram ; & 35 ſub Eſavo & Samaële ad ſiniſtram, in ſimilitudinem Benignitatis & Severitatis, quibus regitur mundus. Et hæc de voce עָב ſeu Nubis in loco Prophetæ citatô. Vox autem קל ſeu levis cum integra voce refert numerum 131, quem etiam reperimus in voce סמאל Samaël. Unde apparet, quod Sanctus ille Benedictus tanquam equis inſideat ſeptuaginta duobus Principibus, quorum Caput eſt Samaël : veneritque in Ægyptum liberaturus Iſraëlitas, qui referri poſſunt ad Intellectum rationalem.

Cap. IV.

Quod Cortices ; quatenus ſunt veſtimenta externa omnium ſupernorum, remaneant nudi, & propterea deſiderent involvi & quaſi veſtiri homine ; & quomodo id evitari queat.

§. 1.

Omnes mundi creati à ſummo uſque ad imum ita conſtituti ſunt, ut alter alterum involvat, ita ut ſupremus activus tantùm ſit & nihil patiatur ; imus autem paſſivus tantùm & nihil agat : intermedii autem partim activi ſint, partim paſſivi, eô ipsô tamen activiores, quò propiores ſupremô, & paſſiviores, quò propiores imo.

§. 2. Hinc apparet, quod Cortices & Spiritus immundi in ordine rerum incorporearum ſint Cortices ultimi ulteriore velamentô carentes, ita ut nudi incedant absque veſte. Quod etiam colligitur ex loco Geneſ. 3, 1. *Et ſerpens erat nudus.* Per ſerpentem enim intelligitur Cortex, & quamvis ſenſu literali denotetur calliditas, tamen etiam exponi poteſt juxta ſenſum Gen. 2, 25. Id quod etiam patet ex litera ס, quæ denotat *ex omnibus animatis* incorporeis Corticem ſolum carere velô, eò quod ultimum locum habeat & nihil ſuperſit, quod illum poſſit integere.

§. 3. In-

§. 3. Infinitum enim veſtitur Numerationibus juxta Pſal. 104, 1. Sephiræ veſtiuntur Creatione: quæ & pariter circundatur ab Angelis, qui ſunt miniſtri ejus, & caſtra metantur circa eam. Hi verò porrò circundantur à Spiritibus impuris, qui ſunt equi eorum, & iſti horum equites, ut ſuper illos deſcendant in terram mundumque factitium. Hi autem nihil ſub ſe habent ulterius, ſed paſſivum ſunt ultimum, nec operari poſſunt in aliud quid extra ſe; nec ullius rei vita, nucleus vel anima ſunt. Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri: quod conditi ſint veſpera Sabbathi circa Solis occaſum: Unde nudi manſerunt & imperfecti. Et in Sohar dicitur: quod ante ſanctificationem Sabbathinam ultimo ſuperfuerint Spiritus, quibus non potuerit creari corpus. Unde tantum veſtiunt & non veſtiuntur: ſaltemque accipiunt, & nihil largiuntur.

§. 4. Cum autem homo è contra aliquando veſtiri queat veſte duplici, quarum unam adipiſcitur per opera ſua, ita ut illorum beneficio elevari poſſit uſque ad Mundum Angelicum: alteram autem per ſpeculationem objectorum verorum atque Divinorum, quâ viâ elevari poteſt uſque ad Mundum Creativum: Quanquam anima humana in mundo ſuperno & antequam deſcendat in mundum hunc imum veſtita ſit veſte ſive corpore pretioſo atque pellucido, quod tamen perdit, cùm declinat ad tenebroſum hoc atque nigrum, pulverem de terra.

§. 5. Quam ob cauſam Cortices videntes, quod ipſi ſint nudi, invident homini, quod eo uſque elevari queat in Mundos, Formativum, Creativum, & Emanativum, atque Cauſam omnium cauſarum: ipſi autem Cortices ſemper manere cogantur in Mundo hoc Factitio infimo nudi atque veſte privati. Et hæc invidia, cauſa evadebat peccati Adami, prout explicatur in capitulis R. Elieſer cap. 13. Atque tunc homo non tantùm perdebat veſtes illas ſupernas atque lucis; ſed etiam per mortem exuere cogitur veſtes ſuas inferiores corporeas, imò eo uſque deductus eſt, ut ipſe fiat veſtis atque Cortex corticum, qui per illum ſuas operationes noxias edant. Prout etiam ſenſualitas non tantùm jugum intellectûs abjecit, ſed eundem ſibi quoque ſubjecit. Et hinc intelligitur id, quod Salomo dicit Proverb. 30, 22. *Sub ſervo, ſi ille regnet, & ancilla &c. & ſtulto &c.* Ubi per ſervum intelligitur Samaël: & per ſtultum Senſualitas: & per odio habitam atque ſervam Lilith: quæ quaſi uxor fit, dum influxum ſupernum accipit, qui animæ debebatur. Senſus eſt: cum ſenſus offuſcat & obtenebrat intellectum, & concupiſcentia ſecum abripit voluntatem, tunc operari Corticem ſubjugando ſub ſe animam & ponendo involucrum tenebrarum ſuper faciem ejus, quod tamen DOMINUS omnium aliquando tollet, juxta Prophetam. Jeſa. 25, 2, 8. *Tollet enim Spiritum immunditiæ de terra.* Zach. 13, 2. & 14, 9. Atque tunc reddet homini veſtem ſuperiorem & inferiorem: ſuperiorem, de qua Jerem. 31, 34. Eſa. 54, 13: 60, 19. Dan. 12, 3. Inferiorem autem juxta Eſa. 26, 19 & Dan. 12, 2.

§. 5. Hinc cauſa nobis patet, quare Cortices ita perſequantur hominem, ut nempe ſubjiciant eum, & per eum operentur. Et hoc eſt myſterium arboris cognitionis boni & mali: & quod vetita ſint heterogenea & lana cum lino permiſta.

 §. 6. Hic

§. 6. Hic autem obiter notamus, Spiritus impuros, quatenus ſunt miniſtri eorum, qui ſupra ipſos ſunt, præfectos eſſe generationi & corruptioni, & reliquis motibus mundi elementaris. Si igitur homo à concupiſcentiis corporeis averſus adhæreat ſpiritui, (qui eſt intellectus rationalis,) & legibus motibusque ejus incorporeis aſſveſcat; tum non tantùm non erit ſub cortice, vel ſubjectus ſpiritibus immundis: ſed planè elevabitur ſuper mundum Formativum atque Angelicum; regnabitque ſuper totum mundum Factitium atque corporeum, & ſuper Cortices eidem præfectos.

§. 7. Idque non tantum Pſyche ſua, quæ Nepheſch dicitur, ſed etiam Spiritu quamvis modo eminentiore. Cùm enim hic ſubegerit corpus atque confregerit illud, permanebit in eodem: atque tum convertetur ad mentem; quæ poſtmodum non tantùm exuet veſtem captivitatis immundorum Spirituum, ſed planè in libertatem educet Pſychen & corpus ſuum. Atque tum mira operabitur in duobus Mundis Creativo & Formativo, nec non in opere Structuræ hujus corporeæ, quæ mundus factitius dicitur.

§. 8. Corpus ergò ſecundum naturam ſubjectum eſt Cortici: Pſyche autem ſeu pars animæ inferior huic fermè adæquatur: Spiritus autem eandem tranſcendit: & Mens multis modis eminet. Si ergò homo inſerviat corpori & deſideriis concupiſcentiarum atque operationum ejus, iiſque obediat: tunc ſubjectus eſt Cortici. Si autem aſcendat in Spiritum vel Mentem, dominabitur eidem, & toti Mundo Factitio. Et cùm tempus advenerit, ut educat corpus ſuum ab exilio amborum, in poteſtate ſua eſt, ut efficiat corpus ſuum paſſivitate carens, æternum, leve & pellucidum, prout eveniet in reſurrectione, ubi rori erit ſimile, juxta Jeſch. 26, 19.

§. 9. Sciendum autem eſt, cùm homo aſcendet in gradum iſtum, non fore, ut exſcindatur & pereat ens aliquod vel ulla res ad perfectionem mundi pertinens: Nam è medio ſublatis Corticibus (i. e. pravitate illorum,) qui proximi ſunt corporibus, illorum locô remanebit Pſyche, quæ ad illorum claſſem atque gradum pertinet, (nempe ad mundum Factitium,) & hæc mediante Spiritu, qui eſt gradus mundi Formativi, aſcendet in mentem uſque, quæ eſt Mundus Creativus. Cùm ergò derivanda erit influentia ab Influente ſummo mediante mundô Sephiroticô in corpus; quod non fit niſi mediantibus gradibus debitis, mente nempe, quæ ad gradum Creativum pertinet; & Spiritu, qui eſt pars mundi Angelici; & Pſyche, quæ ad mundum Factitium refertur, tunc non opus erit Corticibus; quia Pſyche illorum locum occupabit, imò ne quidem Angelis aliqua ex parte, quia illorum operationes operabitur Spiritus.

CAP.

Cap. V.

Ulteriora de Corticibus, & duobus textibus Cabbaliſticis.

§. 1.

IN Libro Pardes R. Moſche Corducro aſſeri videtur, quod Angeli medium quid ſint inter corpora cœleſtia & inter gradus Throni Gloriæ, ſeu Intelligentias ſeparatas, quodque ab his accipiant influxum lucis atque intelligendi, promoveantque ad alios motum atque vitam, illisque attribuitur corporeitas ad inſtar lampadum & ignis; quæ, meâ quidem ſententiâ, ſunt corpora cœleſtia ſive ignea, ſecundum ſententiam Cabbaliſtarum, (à quibus id furto tenent Platonici,) quæ tradit naturam cœli eſſe igneam.

§. 2. Hîc autem prolixus non ero de cœlo ſummo, quod Aratoth dicitur, & puritate atque perſpicuitate cryſtallo ſimile eſt, eſtque habitaculum Angelorum, & manſio animarum purarum, quarum fortaſſis & veſtimentum eſt tenue atque pellucidum, quo inibi induuntur; ſed hoc ſaltem indigito, quod naturæ illæ cœleſtes, quas Platonici componunt ex anima intellectuali, & corpore correſpondeant claſſibus Angelorum apud Cabbaliſtas: ſicut cortices conveniunt cum Spiritibus aëreis, tenebroſis, & nubiloſis.

§. 3. Quamvis Platonici ſpiritus ſuos dividant in tres claſſes: quarum prima continet igneos & ſummos, qui excitant intellectum hominum dormientem in pulvere corporis ad ſtudium rerum Divinarum. Secunda autem media eſt habetque Spiritus naturæ mediæ & aëreos compoſitos ex puriſſimo & tenuiſſimo aëre; qui ducant homines ad operationem boni, eosque dirigant in viam virtutum. Tertia autem claſſis & ultima compoſitos habet ex aëre fuſco & denſo, qui inſerviunt generationibus & ſuſtentationi corporis, in quem finem commoveant concupiſcibile eorum atque iraſcibile. Ubi ſupremi & medii, qui boni ſunt citra malum correſpondent iis, qui dicuntur Ophanim & Caſchmalim, vel Cortici, quæ Nogah dicitur, in qua portio puritatis eſt & Sanctitatis, & quæ in fine dierum ab immunditia purificabitur & ſanctificabitur. Sed infimi, qui in aëre infimo, humido & obſcuro degunt, hominem à meditationibus divertunt & ad negotium generationis, adque voluptates corporeas libidinemque dominandi impellunt. Et iſti propriè ſunt illi, qui à Cabbaliſtis vocantur Cortices & Angeli perditionis atque Spiritus impuri.

§. 4. Et illi quidem attribuunt eis corpora quaſi nubiloſa, quod ego ſic intelligo, quaſi corpora eorum ſint ex aëre denſo, ita ut nec intellectu uſque adeò defæcatô utantur, ita ut Lux quoque Divina, cùm deſcendit illisque ſeſe implicat, ut extendatur ad inferiores, quaſi obnubiletur & obfuſcetur, prout accidit lumini Solari impeditô nubibus. Et iſti etiam vocantur equi Angelorum, qui deſcenſuri in terram iis inſident. Nihil autem ſunt aliud, quàm mediatores ad manifeſtandum aliquid inferioribus, prout & Plato dicit in Sympoſio, quod Spiritus iſti ſint intermedii & medium locum

locum teneant inter naturas cœleſtes & humanas. Deducantque & derivent vim luminis & influxus à primis; iterumque reducant atque elevent opera & benefacta ultimorum. Quod ipſum eſt opus Corticum, qui à cœleſtibus influxum accipiunt pro gubernatione inferiorum: prout docent Cabbaliſtæ: quod id, quod Spirituale eſt, non operetur ſine veſte, dum deſcendit & ad inferiora extenditur. Quaſi dicerent: ſublimia non operari in inferiora, & à ſe remota absque intermediis; quibus nomen veſtimentorum indunt: ſicuti Numerationes ſerviunt infinito; & creatio illis; Angeli autem Creationi, & his Cortices. Intermedium autem hoc & inſtrumentale, in quo quod ſuperius eſt, ad inferius extenditur, eique manifeſtatur; etiam vocant equum juxta Jeſa. 19, 1. Pſ. 18. v. 11. Pſ. 104, 3. quaſi ſit inſtrumentum & canalis ſuperiorum, qui influant in illud: ubi ipſum deinde lucem & potentiam Divinam iterum derivet in id, quod infra ſe eſt.

§. 5. Quæ probè conveniunt cum iis, quæ dicit R. Moſche Corduero in Lib. Pardes: Quod nempe Angeli, qui habitant in Formatione, ſint quaſi judices, qui inquirunt in cogitationes hominis, inque conſilia & peccata, atque bona opera generis humani: Cortices autem in Mundo Factitio habitantes ſint lictores, qui homines puniunt. Quæ pœna, meâ quidem ſententiâ, juxta Platonicos illa eſt, quam animæ patiuntur à Spiritibus aëreis: ſuntque mœror, ira, deſiderium, metus, ſpes & cæteri affectus, quos excitant & inflammant in iraſcibili eorum & concupiſcibili, eosdem introducendo per veſtimentum ſeu corpus ſuum aëreum beneficiô idearum in phantaſia illorum generatarum: unde perturbationes in his oriuntur, per quas homines non tantùm impediuntur, ne res Divinas aſſequantur; ſed aliis quoque motibus variis confunduntur, ita ut ferè in ſtatum illum incidant, de quo Abigail 1. Sam. 25, 29: quod alias à Cabbaliſtis appellatur truncatio plantationum deſuper factarum, & declinatio fiſtularum ſive canalium. Et hæc eſt Nubes illa velamenque, & paries diſtinguens inter Deum & cohabitationem ejus atque animam.

§. 6. Quæ omnia fermè coincidunt cum his, quæ dicuntur in libro Schaare Orah R. Joſeph Gecatilah: Sciendum nempe, quod à terra uſque ad firmamentum locus non detur vacuus, ſed omnia plena ſint catervis & agminibus, quorum alia ſint pura, alia autem infra illa, quæ ſint creaturæ impuræ nocentes & accuſantes, quæ omnes conſiſtant & volitent in aëre.

Cap. VI.

In quo adducitur Textus è R. Moſche Bar Nachman & ex aliis antiquis, ſimiles, qui conferuntur cum verbis Ezechielis.

§. 1.

Porrò R. Moſche Bar Nachman ſic ſcribit in locum Levit. 17, 7. Sicut erat Creatio corporis humani & omnium animalium atque vegetabilium & mineralium è quatuor elemen-

elementis, quæ virtute Divinâ combinantur in corpus craſſum ſenſile, quod percipi poſſet ab omnibus quinque ſenſibus ob craſſitiem & ſpiſſitudinem ſuam, ſic quoque fiebat formatio è duobus elementis, igne nempe & aëre; & inde fiebat corpus nullô ſenſu perceptibile, quale eſt Nepheſch ſeu Pſyche brutorum, quæ ſentiri nequit ob tenuitatem ſuam. Et hoc corpus ſpirituale eſt, & ob tenuitatem ſuam igne & aëre occultari poteſt. Et ſicut compoſitio in omni re eſt cauſa generationis & corruptionis in iis, quæ compoſita ſunt quatuor elementis; ſic res quoque ſe habet in his, quæ compoſita ſunt ex duobus elementis: ita ut compoſitione hac exiſtente ens illud ſit vivum; & eâdem ceſſante atque ſublatâ, ſit quaſi mortuum. Hæc ille.

§. 2. Idem pergit dicendo cum Rabbinis noſtris: Sex dantur res, quæ Dæmonibus tribuuntur, quarum tribus ſimiles ſunt Angelis; tribus autem hominibus aſſimilantur. Tria illa, quibus ſunt ut Angeli miniſterii, hæc ſunt; quod alas habeant ut iſti; & volitent ut iſti; & ſciant futura ut iſti, non quidem ſcientiâ propriâ, ſed ex auditu. Tria autem quæ communia habent cum homine ſunt hæc: quod comedant & bibant ut homines; generentque & multiplicentur ut iſti; & moriantur ut iidem. Cauſa autem cur moriantur, eſt ſolutio unionis, quæ id efficit in omnibus compoſitis. Cauſa autem cur volitent, hæc eſt: quod elementa eorum levia ſint, prout idem in omnibus apparet. Comeſtio eorum autem talis eſt, quod lingant quædam ex aquis & ex igne ſuffimentorum & humoribus: unde etiam à Necromantis iisdem ſuffitus fiunt. Ratio autem ſiccitatis illorum hæc eſt, quod ignis in corporibus eorum exſiccet aërem, & reſtitutione opus habeat: prout & propterea comedunt homines, ut reſtituant, quod ex ipſis transſpiravit.

§. 3. Quod autem audiant futura, ex eo eſt, quod dum volitant per aërem cœli, percipiant res futuras è Præfectis Planetarum, qui in aëre reſident; & iſti hæc percipiunt à Draconis (ſideris illius cœleſtis) præfecto: & exhinc etiam volatilia annunciant futura; quod etiam è fuga ſerpentum colligitur; de quo aliàs. Neutri autem ſciunt futura procul diſtantia; ſed ea ſaltem quæ proximè futura ſunt, quæ Dæmones percipiunt, quando Decreta eduntur, prout & quædam percipiunt de illis Angelis ſuperioribus qui quandoque volatibus ſuis proximè ad hos accedunt. Edendo autem & bibendo attrahunt & lingunt quædam ut ſpongia, hauriuntque in ſe humores igneos & aëreos, odoremque ſuffituum atque exhalationes cæterarum rerum & corporum, quô ipsô id reſtituunt, quod expirant, cibanturque & nutriuntur, ut renovent amiſſas vires. Mors ipſorum autem eſt diſſolutio duorum elementorum, ex quibus componuntur, ita ut particulæ illorum redeant ad univerſum illud, unde deſumta ſunt.

§. 4. Quæ non multum diſtant à ſententia Philoſophorum gentilium, qualis eſt Porphyrius &c. Et iſtorum quidam corporibus ſanguineis inhiant, inque talibus excitant pravas cupiditates, ut voluptatibus illicitis indulgeant, in Corpore autem Lunatico & Phlegmatico ignaviam & pigritiam generant: in Cholericis autem & Martialibus iram & ſuperbiam; & in Melancholicis triſtitiam, metum & ſimilia.

§. 5. Hæc ſi conferantur cum illis, quæ Prophetæ de iſtis Spiritibus tradunt: tunc fortè ventus ille fortis diſſipans montes & confringens petras, qui procul dubio eſt Aquilonaris ille tenebricoſus & obſcurus, frigidus & ſiccus, qui ſimiles qualitates habet, quales adſcribuntur Melancholiæ, quandoque cauſa erit iræ, furoris, amentiæ, excandeſcentiæ & homicidii. Nubes autem illa magna & terræ motus fortè ſunt cortex ille, qui in ſanguineis prævalet; vel etiam qui in Phlegmaticis & Lunaticis; in quibus timorem, inſaniamque excitare ſolet. Ignis autem eſt cortex ille, qui Colericos ad iram excitat atque ſuperbiam, & ſplendor ille circumambiens exponi poterit de illis Spiritibus, qui phantaſiam commovent, ut intellectum obfuſcent, quò objecta incorporea vel intelligere nequeat, vel nonniſi ſub qualitatibus ſenſualibus, quales ſunt, tempus, locus, & ſimiles.

§. 6. Vel etiam per Turbinem intelligi poſſunt Spiritus aëris infimi, craſſi, & obſcuri, terræ proximi, in quo procellæ & turbines prævalent, ita ut Spiritibus illis nulla ſit quies: unde etiam cauſa ſunt ſtultitiæ & amentiæ, & malorum ſimilium, pravitatisque voluntatis humanæ. Nubes autem magna denotare poteſt Spiritus aëris medii, qui naturæ ſunt humidæ & aqueæ, conformesque ad generationem: unde hominem inclinant ad voluptates & impudicitiam; prout id dici ſolet de Lilith improba. Ignis autem denotat Spiritus aëris ſummi, qui ad iram homines excitant ſimilesque affectus, quod de Samaële dici ſolet, qui Princeps eſt exercitûs hujus Corticum & Spirituum impuriorum. Per ſplendorem autem fortè intelligi poſſunt Spiritus ignei & ætherei, qui hominem inclinant ad viam virtutum.

DISSERTATIO II.

CAP. I.

De primo gradu Angelorum, qui vocantur Chaſchmalim.

§. 1.

ABſolutô Tractatu de Spiritibus externis impuris, quorum quatuor ſunt ſpecies, nempe tres noxiæ, quarum natura & ſtructura aliquando è medio tolletur, prout id repræſentat præputium, quod tribus etiam conſtat partibus; carne nempe, & duabus cuticulis: Item anni tres præputiatarum arborum. Una autem aliquando purificabitur, ſimilisque eſt retectioni, & annô quartô arborum, quô fructus ſancti ſunt: Jam etiam de Angelis ſanctis loquemur, & primum de iis, quos Propheta Ezechiel vidit in medio Corticis quarti, eosque appellat nomine Chaſchmal חשמל, quod Magiſtri noſtri ſic exponunt, quaſi per literam ח denotentur חיות animalia: per literam ש, אש: per literas מל, ממללות, i. e. loquentia; ita ut deſcribatur animal loquens ſeu anima quædam veſtita corpore igneô. Quamvis aliter vox חשמל explicetur, quaſi ſenſus ſit חש, i. e. tacens, & מל i. e. loquens: eò quod taceat, cùm Sche-

china

china loquitur, à qua accipiunt neceſſaria, prout ſervus à Dominô : Cùm verò hæc tacet, loquantur & notificent & communicent inferioribus, quod audiverunt & acceperunt ab ea.

§. 2. Sciendum autem nomen חשמל præ ſe ferre numerum 378, juxta numerum Nominis אלהים plenè ſcripti per י hoc modo · אלף· למד· הי· יוד· מם quod efficit 300 cum nomine ארני, quod eſt 65, & vocula אחר, quæ refert 13: unde 378.

§. 3. R. Jizchak Lorja autem hunc numerum refert ad lucem Peniel, qui eſt Angelus præfectus Palatio, quod dicitur cœlum ipſum, ita ut nomen אל bis plenè ſcriptum & lumina Arich Anpin denotans, referat 370; cum duobus nominibus Tetragrammatis ad Antiquum Sanctum, qui eſt gradus primus Sephiræ primæ, relatis, quorum literæ ſunt octo: unde numerus 378.

§. 4. R. Schimeon Jochaides autem dicit, in Sohar ſect. Pekude: quod Cortices libenter vellent accipere 378 lumina חשמל ipſis proxima; quodque tantùm accipiant 370; octo autem illas literas non aſſequantur ob nimiam illarum excellentiam; unde tantùm maneant עש i. e. vermis. Quæ omnia ab Authore hujus latiùs diducuntur ex Tikkunim, & applicantur ad Jeſod, & implicationem duorum nominum Tipheretici & Malchutici: adductis porrò Textibus è R. Moſche Corduero & R. Joſeph Geketilah: qui tamen hanc naturam Angelicam paulò apertiùs deſcribat, quod nempe ſit animal conſtans igne acutiſſimô & tenuiſſimô, quod labiô ſelectiſſimô & linguâ aliâ loquatur tantâ velocitate atque celeritate, ut dum homo verbum unum loquitur, iſtud millies mille myriades myriadum proferat 1. Cor. 13, 1; & cujus motus tàm ſit velox, ut unicô oculi ictu percurrere queat loca innumerabilia; appareatque innumerabilibus variationibus &c. Quæ omnia latiùs non explicat, quia ſanctum non ſit dandum canibus, nec margaritæ projiciendæ porcis. Matth. 7. v. 6. Et huc pertinent Apologi Talmudici de puero in Schola legente in Propheta de Chaſchmal & propterea per miraculum combuſto. Item de quatuor in Paradiſum ingreſſis, quorum unus tantùm ſalvus redierit: ubi vox בשלום etiam habet numerum 378: quibus monemur ne indigni rem tantam aggredi audeant.

Cap. II.

De quatuor Animantibus ſanctis, quod in ſe contineant omnes decem Choros Angelorum.

§. 1.

Sicut in nomine Tetragrammato continentur omnes decem Sephiroth, prout idem & plenè ſcriptum decem literas habet: Sic in quatuor Animalibus ſanctis continentur omnes decem Chori Angelorum, prout declaratur Tikkun. 66. Ubi ſermo eſt de 4 Spiritibus, quorum primus procedat à Corona ſumma, pergatque per Daath & Tiphereth & Jeſod: alter procedat à Chochma, & pergat per Cheſed ad Nezach: tertius

veniat à Binah per Gebhura ad Hod : & quartus referatur ad Malchuth. Finitq; quod ſub iſtis ſint Michaël, Gabriel, Nuriel & Raphaël, qui veſtimenta ſint quatuor Spirituum, & ſeſe implicent in decem Choros Angelorum.

§. 2. Idem quoque reperitur in præfatione Tikkunim; ubi traditur, quod in nomine duplicato Tetragrammati & Adonai contineantur omnia Nomina & cognomina Schechinæ, & decem Sephiroth : & Angeli; ut ſunt Animalia, Currus & Seraphim, & Ophanim, & omnes decem Chori Angelorum, qui contineantur in quatuor Animantibus dictis; miniſtri ſint decem Sephirarum. Et quod cùm DEUS deſcendit in mundum Jezirah Animalia dicant decem ſpecies Canticorum, ubi litera י denotet Kether : יה autem Chochmah & Binah : יהו Gedulah, Gebhurah, Tiphereth : יהוה Nezach, Hod, Jeſod, Malchuth. Quâ ratione etiam quatuor Animalia repræſentent decem exercitus Angelicos, collata cum quatuor literis Tetragrammati, & gubernata à quatuor Principibus magnis, & primô locô in Regno ſedentibus, qui ſunt Michaël, Gabriel, Uriel vel Nuriel & Raphaël, qui vicini ſunt & proximi Schechinæ, ut ſtent ad miniſteria ejus, & quatuor literis Nominis Adonai, quod eidem dicatur. Et illi influxum præbent inferioribus, ſive clementiæ, ſive rigoris, ſive miſericordiæ.

§. 3. Sicut ergò quatuor illæ literæ referunt omnes decem Sephiras & quatuor mundos : ſic quatuor animalia continent decem turmas Angelicas, qui ſunt quatuor capita & quatuor pedes Throni. Et quatuor hæc Animalia correſpondent quatuor ſectionibus Phylacteriorum : ſicut dicitur in Sohar ſectione Veethchannan : quod nempe ſectiones capitis referantur ad Chochmah, Binah, Gedulah, Gebhurah, ſintque cerebra interiora, & Coronæ ſuper Caput Tiphereth; de quo dicitur, quod Sanctus ille, qui benedictus ſit! applicet phylacteria. Phylacteria autem brachii referuntur ad triadem infimam Tiphereticam; quæ extra illuminent Matrem inferiorem, & intra eandem repleant atque vivificent.

§. 4. Thronus ergò ſuperior, prout è Sohar apparet, ſic explicatur, ut facies hominis ſit Chochmah, quaſi dicatur כח ſeu virtus nominis מ״ה i. e. Tetragrammati plenè ſcripti per Alephin, cujus numerus eſt א״דם 45. Quò refertur dictum Prov. 30, 4: מ״ה 45 eſt nomen ejus. Facies aquilæ, cui tribuuntur ſex alæ, quæ ſunt ſex extremitates ſtructuræ mundi ſuperni, refertur ad Binah : Facies Leonis, ad Cheſed; & facies Bovis, ad Gebhurah.

§. 5. Et currus inferior, qui reſpectu illius vocatur ſecundus, ſic explicatur : ut homo ſit Tiphereth, de quo dicitur locô citatô : מ״ה 45 eſt nomen filii ejus. Leo eſt Nezach : Bos eſt Hod : & Aquila eſt Jeſod.

§. 6. Quamvis alibi R. Schimeon dicat : quod Animalia Sancta in Aziluth ſint Cheſed, Gebhurah, Tiphereth, Malchuth : quod etiam in Talmud dicitur, nempe patres eſſe Mercavam.

§. 7. Idem dicit, quod Rotæ ſint Nezach & Hod; & Rota una ſit Jeſod, quæ in terra, i. e. Malchuth; ita ut in Animalibus, Rotis, & Angelis in illis contentis repræſententur omnes decem Sephiræ : quæ extendantur è ſupernis, & illuminent mundum

dum Jezirah. Sicut & alibi dicitur: quod à Binah cum duabus ſuperioribus dependeat mundus Briathicus: ſicut à ſex ſequentibus Jeziraticus; & à Malchuth, Aſiaticus.

§. 8. Et hinc intelligi poteſt, quod reſpectu ſeptem Sephirarum inferiorum collocentur Angeli illi, quorum locus eſt in mundo Jeziratico, ubi ſunt ſeptem Palatia ſancta, quæ extenduntur uſque in mundum Aſiaticum, ubi ſunt ſeptem habitacula, quæ vocantur cœli.

§. 9. Huc etiam pertinet, quod dicitur Tikkun. 69: Tres ſunt gradus, Seraphim, Animalia ſancta, & Rotæ. Seraphim ſunt duo brachia, dextrum & ſiniſtrum; Animalia ſunt corpus & fœdus, [cum quo ſemper connectitur Malchuth;] & Rotæ ſunt duo crura.

Cap. III.

Angeli dividuntur inter eos, qui ſub Sancto illo, qui benedictus ſit! & inter eos, qui ſub Schechinah; & inter eos, qui ſub regimine duorum Capitaneorum, Metatronis & Sandalphonis; & quomodo alii ab aliis influxum accipiant.

§. 1.

EX mente Cabbaliſtarum Angeli quidam referuntur ad Sanctum illum, qui benedictus ſit! qui eſt Seir-Anpin, quaſi dicatur Microproſopus: nempe gradus Tiphereth, quatenus complectitur ſex extremitates ſubindicatas per literam ו nominis Tetragrammati. Alii autem referuntur ad Regnum ſanctum, Uxorem τȣ̃ Seir-Anpin; & ה ultimum Tetragrammati. Iidem porrò dicunt: quod Metatron ſit Princeps faciei, & Princeps mundi, caput exercitûs Angelici, qui aliàs etiam confertur cum Seir-Anpin, & ſex extremitatibus: Et ab eo & exercitu illius ſpiritus dantur hominibus. Sandalphon autem eſt caput & Princeps ſuper Ophanim, & locatur è regione Regni ſancti: eſtque radix animarum inferiorum in hominibus; quas Platonici appellant animas corporibus impreſſas, quæ extra hæc non reperiuntur, nec extra eadem operantur; quoniam & ipſæ naturâ ſuâ quaſi corporeæ ſint: Unde Spiritus & Mentes ab his diſtinguuntur, & per ſe ſubſiſtunt æternæque ſunt, quoniam ſunt incorporeæ.

§. 2. Et duo iſti Duces exercituum Metatron & Sandalphon ſunt duo Cherubim, qui ſuper arca fœderis DOMINI locati erant; alter mas & alter fœmina. Suntque quaſi calceamenta Schechinæ: primus ad inſtar tibialium tenuium, quæ carni aptantur; & ſecundus tanquam ſandalium craſſius, remotiorque & exterior. Et huc pertinet locus Cant. 7, 1. Suntque Chanoch & Elijahu, qui aſſumti ſunt ad DEUM in mundum Jezirah.

§. 3. Porrò adducit loca è Tikkunim & Corduero, quæ jam allegata sunt Cabbal. denud. p. II. p. 113. cum locis aliis è Tikkun.

§. 4. Et quia mundus iste corporeus inferior se habet instar fœminæ, quæ influxum accipit à masculo: hinc Angeli, qui Ophanim dicuntur seu Rotæ, & Capitaneus eorum Sandalphon, influxum accipiunt à superioribus, quæ sunt Animalia & Capitaneus eorum Metatron. Quod enim in Propheta dicitur Jesa. 6, 3. *Et clamant alter ad alterum*; id Jonathan in Paraphr. sic transfert: Et accipiunt alter ab altero; i. e. inferior à superiore. Et hoc est mysterium illud, quare Sacerdos magnus die expiationum manum suam dextram imposuerit pedi suo dextro, & sinistram sinistro: ut indicaret, (prout explicat R. Mosche Corduero Tract. de die expiat.) per decem digitos manuum significari Metatronem, & decem gradus exercituum ejus ex Angelis ministrantibus gradui Tiphereth, qui uniantur cum decem digitis pedum, per quos denotetur Sandalphon, & decem turmæ Angelorum, qui Ophanim dicuntur, & serviunt Regno sancto: quorum illi sint tanquam masculi, qui influxum præbeant fœminis istis; aquas nempe Clementiæ & Misericordiæ, quas hauriant è fonte superno perenni.

§. 5. Quod etiam innuit R. Jizchak Lorjah, dum inquit: quod Malchuth, quando vestitur tribus mundis inferioribus intra illos extendatur sub figura lit. ה Tetragrammati, quæ dividatur in duas literas ד & ו: quibus denotentur duo Cherubim, masculus & fœmina: Metatron nempe per ו, & Sandalphon per ד. Cumque conjungantur, contineant in sese tres mundos hôc modo: ut capita eorum relinquantur in mundo Briah, sintque illius anima; Corpora autem cum sex extremis existant in mundo Jezirah; & membra generationis extendantur in mundo Asiah, sintque illius Nephesch. Ubi porrò adducitur textus è cap. IV, capitulorum R. Eliefer, ubi ad Orientem locat Hominem; ad Austrum Leonem; ad Boream Bovem; ad Occasum Aquilam. In Sohar autem & ab omnibus Cabbalistis Michaël & facies Leonis ad Austrum & dextram, cum litera י & aqua; Gabriel & facies Bovis ad Boream & sinistram, cum He primo & igne; Uriel & facies Aquilæ ad Orientem, & antrorsum cum ו & aëre; & Raphaël & facies hominis ad Occidentem, & retrorsum ponuntur cum He ultimo & terra: Quibus adjunguntur Metatron, tanquam summus Capitaneus; & Sandalphon, tanquam secundus ab eo, quingentis milliaribus, i. e. gradibus sociis suis altior.

Cap. IV.

Hîc distinguuntur Animalia à Rotis: diciturque, quod Animalia locum habeant in mundo Angelorum; Rotæ autem quasi descendant in mundum Asiah: nec non de Sandalphone & Metatrone Capitaneis Angelorum.

§. 1.

R. Moſche Corduero in libro Pardes inquit: quod Rotæ ſint Angeli, qui moveant orbes cœleſtes; quodque Sandalphon ſit Dux & Capitaneus eorum. Quod ut rectiùs intelligatur, notandum, differentiam inter Animalia & Rotas in hoc conſiſtere, quod Animalium locus ſit in mundo Jezirah proximè ad Thronum Gloriæ ſeu mundum Briah: Rotæ autem immediatè præfectæ ſint gubernationi mundi Aſiah, ita ut quodammodo eidem involvantur & intermiſceantur tanquam animæ inferiores junctæ orbibus & partibus eorum ſupremis. Vel ita, ut caterva una ex parte conſiſtat in Jezirah, & exinde non ſeparetur: ex parte autem involvatur mundo Aſiah, ut vivificent & conſervent eum. Vel etiam dici poteſt: quod Animalia & Rotæ ſint unum & idem eſſentiâ & numerô, ſed differant tantùm applicatione & operatione: quod verius videtur: Ita ut naturâ ſuâ omnes locum habeant in Jezirah; unde deinde diſcedant ad inſpectionem operum mundi Aſiatici, ejusque gubernationem. Senſu primô ergò vocantur Animalia, quatenus in ſua natura intima ſunt intelligentes per ſe, & operantes ex arbitrio ſuo, nempe operationes animales, ſublimiores motu primo à ſe, pro ſe & in ſe. Senſu ſecundô autem vocantur Rotæ, quatenus junguntur orbibus & globo mundano, ejusque partibus & membris ſublimioribus, quas moveant circulariter, vel aliis motibus locisque.

§. 2. Et quia Rota eſt inſtrumentum idoneum ad operationes multas Angelicas & intellectuales; Daniel autem dicit: quod millies mille miniſtraverint ei, & myriades myriadum ſteterint coram eo: hinc ſenſu primô appellari poſſunt ſtantes; ut quorum ſcopus tantùm ſit intueri Schechinam, in qua contemplentur & intelligant ſeipſos & reliquas creaturas. Senſu ſecundô autem dicantur miniſtrare, prout à Magiſtris noſtris vocantur Angeli miniſterii: quoniam quæcunque intellectu ſuô è ſupernis accipiunt & aſſequuntur, id revelent, & producant in auram mundi Aſia.

§. 3. Unô verbô unum ſunt eſſentiâ; & differunt operatione.

§. 4. Et fortè totus exercitus componitur ex maſculis & fœminis; activis & paſſivis; illuminantibus & illuminatis; prout ſe habet Seir-Anpin & Uxor ejus; ſeu Sanctus ille, qui benedictus ſit! & Schechinah.

§. 5. Suntque ſub regimine Metatronis & Sandalphonis, ſub illo nempe Animalia, & ſub hoc Rotæ. Et ſicut ex maſculo & fœmina conſtat homo integer; ſicut ſcriptum eſt: *maſculum & fœminam creavit eos, & vocavit nomen eorum HOMO.* Sic ex decem Animalibus & decem Rotis, quæ ſunt ad inſtar maſculorum & fœminarum, non efficiuntur viginti; ſed decem ſaltim catervæ perfectæ omnium Angelorum.

§. 6. Et huc pertinet, quod in Gemara dicitur Tractatu Chagigah cap. 2. Dixit R. Eleaſar: Angelus quidam eſt in terra, & Caput ejus pertingit inter animalia uſque; & Sandalphon eſt nomen ejus: eſtque major ſociis ſuis quingentis annis: & ſedet poſt currum, nectitque Coronas Domino ſuo. Ubi intelligitur Rota illa; non cœleſtis vel ſphæra quædam corporea, prout opinati ſunt R. Moſche Maimonides, & R. Schem

Schem Tobh aliique: sed Angelus, qui stat in terra, i.e. præfectus est mundo Asiah; quamvis sit de natura Jeziræ. Notanter enim dicitur; quod caput ejus pertingat non usque ad animalia. Ubi intelligi posset: quamvis ipse naturæ esset humilis & infimæ, quod tamen intellectu suo elevetur sursum, & assequatur sublimia, prout accidit intellectui humano. Sed dicitur: quod inter Animalia usque pertingat, i.e. quod ad inferiora animalium pertineat, quasi unus de genere graduque illorum. Quodque pedes ejus stare dicuntur in terra hac: per id intelliguntur operationes ejus infimæ, quibus regit & gubernat mundum. Et quoniam iste Sandalphon seu Rota est Psyche seu forma corporis cœlestis supremi & perfectissimi omnium corporum: hinc analogiam habet & similitudinem cum animabus & formis cæterorum corporum: quamvis ob magnitudinem perfectionis & excellentiæ suæ elevetur super omnia. Et fortè est quinta illa essentia juxta Aristotelem, quæ est corpus cœleste, superius materiâ terrestri quinque gradibus. Quâ materiâ etiam sublimiores sunt Spiritus aërei seu cortices: qui quamvis sint impuri, tamen aliquantulum participant de Luce intellectuali, quâ omnia corporea naturâ suâ privata sunt.

§. 7. Et quoniam super decem istorum corticum catervas elevatæ sunt decem animæ orbium cœlestium: hinc numerus istorum sic computandus est: Quinquies decem (i.e. quinque gradus usque ad quintam essentiam cum decem catervis Spirituum aëreorum;) multiplicati sunt quinquaginta: & quinquagesies decem (numerus nempe decem Intelligentiarum;) sunt quingenta: qui est numerus graduum Angeli Sandalphonis, quibus sublimior est formis corporeis, quæ quodammodo vocantur sociæ ejus.

Aliam explicationem hujus numeri de quinque corporibus simplicibus & decem compositis seu mixtis; item decem orbibus, quibus sublimior sit Angelus Sandalphon seu Anima mundi; utpote cujus partes tàm simplices & primæ, quàm compositæ, & secundæ; ex quibus ipsa perficitur, dicuntur illa corpora: hôc locô omittimus.

§. 8. Quod autem Sandalphon iste dicatur stare post currum: hoc ipsô denotatur, quod proximus sit post mundum Briah, qui vocatur Thronus Gloriæ, i.e. mundi Aziluthici. Quod autem dicatur nectere coronas: Sensus est: quod animas intellectuales, intra quas locum habet Thronus, elevet ad sublimiora; & in reliqua entia extendat dominium suum, eademque connectat & uniat.

Cap. V.

Ejusdem Argumenti.

§. 1.

Cum his concordant ea, quæ tradit R. Schimeon Jochaides in Libro Sohar in explic. Cantici Mosis sect. Beschallach, colum. 102. his verbis:

quæ

quæ in gratiam Studioſorum ſtyli Sohariſtici ipſa hîc præmittimus. א״ר אלעזר בשעתא
דעל משה בגו ענגא כמאה דכתיב ויבא משה בתוך הענן כבר נש דהוה אזיל
באתר דרוחא איערע ביה חד מלאכא רברבא ותאנא קמואל שמיה׃ והוא ממנא
על תריסר אליפין ממנן שליחן׃ בעא להזדווג ביה במשה׃ פתח משה פומיה
בתריס׳ אתוון גליפן דשמא קדישא דאוליף ליה קב״ה בסנה ואתרחק מיניה תריסר
אלפין פרסין׃ והוה משה אזיל בעננא ועינוי מלהטין כגומרין דאפא עד דאיערע
ביה חד מלאכת רברבא ויקירא מן קדמאה ותאנא הדרניאל שמיה והוא עילאה
על שאר מלאכין אלף ושתין רבוא פרסין וקליה אזיל במאתן אלף רקיעין
דמסתחרן באשא חיורא כיון דחמא ליה משה לא יכיל למללא׃ בעא למשדי
גרמי מגו ענגא׃ איור לו הק״בה משה את הוא דאסגית מילין עמי בסנה דבעית
למנדע רזא דשמא קדישא ולא דחלת והשתא חת דחיל מחד חשמשוי כיון דשמע
משה קליה דק״בה את תקף׃ פתח פומיה בע״ב אתוון דשמא עילאה כיון דשמע
הדרניאל אתוון דשמא קדיש׳ מפומי דמשה אזדעזע קריב לגביה א״ל זכאה חולקך
משה דאתגלי לך מה דלא אתגלי למלאכי עילאי והוה אזיל עמיה עד דמטו
לאשא תקיב׳ דמר מלאכא די שמיה סנדלפון׃ ותאנא סנדלפון עילאה הוא קדישא
על כל שאר חברוי חמש מאה שנין והוא קאים בתר פרגודא דמריה וקשר ליה
כתרין מבעותיהון דישראל ובשעתא׃ דמטי האי כתר לרישיה דמלכא קדישא הוא
מקבל צלותי הון דישראל וכלהו היילין ואכלושין מזדעזעין ונהמין ואמרין בריך יקרא
דה׳ מאתר בית שכינתיה׃ א״ל הדרניאל למשה לית אנא יכיל למהך עמך
דלא יוקיד לי אשא תקיפא דסנדלפון וכו׳ Cùm Moſes intraret intra nubem, occurrebat ipſi Angelus quidam magnus, cujus nomen Kemuel; qui præfectus eſt duodecim millibus præfectorum emiſſariorum: volebatque jungi cum Moſcheh. Moſes autem aperiebat os ſuum duodecim literis exaratis Nominis ſancti, quas ipſum docuerat DEUS in rubo: & amovebatur ab eo duodecim mille milliaribus. Moſes autem intrabat intra nubem, & oculi ejus fulgebant ut carbones igniti: donec ipſi occurreret Angelus quidam major & præſtantior priore, cui nomen Hadarniel: & hic ſuperior eſt reliquis Angelis mille & ſexaginta myriadibus milliarium: Et vox ejus pervadit ducenta millia cœlorum, qui circundati ſunt igne albô. Cùm hunc videret Moſes, loqui non poterat: cumque vellet excurrere extra nubem, ſic illum alloquebatur DEUS: Moſcheh, tunc es ille, qui tam multa mecum locutus es in rubo, cùm ſcire velles myſterium Nominis ſancti, & non timebas: jam autem times unum de miniſtris meis. Auditâ voce DEI, Moſes confortabatur, aperiebatque os ſuum 72 literis Nominis ſuperni. Cum Hadarniel audiret literas ſanctas ex ore Moſis, commotus eſt, accedensque ad eum dixit: O beatam portionem tuam Moſcheh! quia manifeſtatum tibi eſt, quod non manifeſtum eſt Angelis ſupremis. Ibatq; cum ipſo, donec venirent ad ignem ingentem Angeli cujusdam, cui nomen Sandalphon: de quo traditum eſt, quod ſuperior ſit reliquis ſociis ſuis itinere quingentorum annorũ, ſtetq; poſt velum Domini ſui & nectat coronas de precibus Iſraëlitarũ. Et cùm talis Corona pervenit ad caput Regis Sancti, iſte ſuſcipit preces Iſraëlitarum. Et omnes turmæ & catervæ commoventur & fremunt,

dicuntque: Benedicta sit Gloria DOMINI de loco domûs Schechinæ. Dixit autem Hadarniel ad Mosen: Mose ego non possum tecum ire, ne fortè me comburat ignis magnus Sandalphonis, &c.

§. 2. Hæc saltem adducimus, ut inde appareat, quanta sit excellentia Sandalphonis. Quamvis enim sit Rota illa, prout dictum, tamen appellatur Angelus, & multis Angelis prior, imò proximus velo sive Throno Gloriæ, qui connectit mundum Aziluth cum mundo Jezirah.

§. 3. Hoc autem velum sic interpretatur R. Moscheh Corduero, dum inquit: quod in Palatio septimo nempe summo, quod vocatur Sanctum Sanctorum, nulla sit forma, nec aliquid, quod comprehendi queat, sed omnia ibi sint occulta: quodque proximum sit mundo Aziluth. In medio autem hujus palatii aulæum quasi aliquod expandi, ut fiat distinctio inter Sanctum & inter Sanctum Sanctorum: in medio autem hujus aulæi locat duos Cherubim, qui sint Metatron & Sandalphon, ibique adducit locum istum è Sohar, addendo: quod Sandalphon consistat in Palatio Sancti Sanctorum, in aulæo dicto, quod aliis quoque textibus probat.

§. 4. In intimo autem hujus Palatii sedes est Thronusque Gloriæ Divinæ, & sciendum, quod in Palatio sexto, quod est sub isto modo dicto, R. Schimeon Jochaides locet quatuor Principes Michaëlem, Gabrielem, Urielem, & Raphaëlem. Indicetque, quamvis isti sint Animalia sancta, quod tamen inferiores sint Sandalphone, qui est Rota: quodque Animalia & Rotæ unius sint gradus, & essentiâ sint unum & idem, quamvis differant conceptibus & operationibus.

§. 5. Huc pertinere videtur locus è Sohar sect. Breschith col. 99. ad Genes. 1, 16. Verba sunt hæc: והחיות רצוא ושוב ולא יכלא עינא למשלט בהו בגין דאינון רצוא ושוב חיות דאתגלין אינון דההוא אופן קאים בגויהו׃ ומאן איהו דא מטטרון דאיהו רב ויקיר משאר תלין ועלאה חמש מאה שנין וכו׳ Et Animalia currebant & revertebantur, ut oculus illa non posset capere. Nam cùm ista currunt & revertuntur, animalia nempe, quæ manifestantur: illa, quæ ad Rotam pertinent, stant intra hæc. Quis est iste? Est Metatron, qui major est & excellentior reliquis exercitibus quingentis milliaribus, &c. Et paulò pòst: חיות דאתגליין אנון לתתא תחות אלין עלאין דמטטרון ואתנהרין מניהו ונטלין בגינייהו חיות עלאין וכו׳ Animalia, quæ manifestantur, sunt infra illa superna Metatronis, & lucent ab illis, & per illa accipiunt vitam supernam &c.

Unde patet, quod Metatron sit Animal, & Caput omnium Animalium & Angelorum, imò & Seraphinorum. Hæc autem omnia etiam tribuuntur Sandalphoni, quoniam & hujus dignitas statuitur supra Animalia & Seraphim tanquam Rota: & ipse cum Metatrone statuitur proximus Throno Gloriæ; imò eidem quoque eandem planè proportionem tribuit supra reliquos Angelos cum Metatrone, qui est Caput omnium.

§. 6. His addimus & hoc, quod Metatron referatur ad Jeſod, quæ eſt Sephira nona, & vocatur Rota illa una in terra: prout teſtatur nomen שׁדּי quod refertur ad Jeſod, refertque numerô ſuô 314: qui etiam eſt numerus vocis מטטרון & vocis, גלגל, ſi plenè ſcribatur.

§. 7. Hinc ego colligerem, quod Metatron ſit Pſyche prima & univerſalis ſubſiſtens per ſe; Sandalphon autem Vita, quæ eſt in corpore primo, nempe cœlo illo, quod vocatur Araboth; alias etiam empyreum vel primum mobile, Orbis diurnus. Vel etiam ambo ſimul ſumti vocari poſſent cor & cerebrum mundi, per quæ influxus fit in reliqua corpora, quæ reguntur virtute ſuperiorum, & in ſpecie virtute gradûs Tiphereth & ſex Sephirarum ſtructuræ: Sicut Sandalphon vitam & influxum præbet virtute Malchuth; eſtque fœmina in imagine atque forma iſtius, ſicut Metatron maſculus ad ſimilitudinem Tiphereth.

§. 8. Unô verbô: Hic, nempe Metatron, eſt Princeps Mundi Jezirah, & hæc, nempe Sandalphon, eſt Domina præfecta mundo Aſiah. Ille tanquam Intelligentia incorporea ſubſiſtit per ſe: hæc autem tanquam Phantaſia & ſenſus, unitur cum corpore. Ille tanquam Intellectus & motor abstractus & ſeparatus: hæc autem tanquam Pſyche & motor compoſitus: Ille tanquã motionis finis; & hæc tanquam ejusdem executio. Et ex his intelligitur, quid ſibi velint Talmudiſtæ, dum Metatronem vocant Principem facierum, & principem mundi: nempe quod juxta nomen primum faciem convertat ad ſuperiora, de quorum natura eſt; & ad inferiora, quorum quodammodo cauſa eſt, ita ut utraque duplici quaſi facie ſimul intueatur. Et quod juxta nomen ſecundum involutus ſit, & operetur in mundo corporeo, eumque formet & disponat ad modum intellectualium: eſtque cauſa motûs cœlorum, & conſervator elementorum & ſpecierum elementalium, generationisque & corruptionis, & alterationis individuorum, ex quibus conſtant. Unde dicendum eſt, quod Metatron & Sandalphon ſint ſubſtantia & ſubjectum unum, cui competat nomen primum, quatenus conſideratur in ſe; & ſecundum, quatenus involvitur in mundum Aſiah, qui ab ipſo formatur & regitur.

C a p. V I.

De decem Turmis Angelorum.

§. 1.

ANimalia ſancta deſignantur Nomine Tetragrammatô: Rotæ autem ex adverſo nomine אדני. Et ex utrisque componitur nomen octo literarum יאהדונהי· Quibus denotantur decem Sephiræ manifeſtæ & extenſæ à ſummo deorſum deſcendendo: unde initium eſt à י: Et eædem Sephiroth inverſô ordine ab imo ſurſum, unde quoque finis eſt in י: Et hoc eôdem modô apparet in Animalibus, ubi Sephiræ dictæ lumine directo repræſentantur, quaſi influxuræ in inferiora; & in Rotis, ubi decem Sephiræ lumine reflexô proponuntur, & inverſæ tanquam accepturæ aliquid à ſuperioribus.

§. 2. Sicut autem ob conceptum decem Sephirarum, quatenus vel prodeunt è ſcaturigine ſua & deſcendunt, vel reflectuntur & aſcendunt, non tamen evadunt viginti: Sic decem Turmæ Animalium contentæ ſub quatuor faciebus; & decem cohortes Rotarum ſub quatuor Rotis comprehenſæ, non efficiunt numerum viginti Turmarum Angelicarum; ſed decem ſaltem manent; ſive conſiſtant in loco ſuperno mundoque Jezirah, & extendantur in mundum Aſiah: ſive abhinc convertantur, redeantque ad originem & ſummitatem ſuam. Et ſicut duo Nomina Tetragrammaton & Dominii cum octo literis efficiunt denarium plenum; ſic duæ claſſes ſanctæ cum octo catervis Animalium & Rotarum, quæ in illis comprehenduntur, conſtituunt decem Choros Angelicos. Et ſicut ſuper vehiculum ſummum, quod conſtituitur ex Chochmâ, Binâ, Jedulâ, Gebhurâh, conſiſtit Kether: ita ſub vehiculo infimo, quod eſt Tiphereth, Nezach, Hod, Jeſod, locum habet Malchuth: quæ omnia ſunt decem: Sic ſupra quatuor Animalia adhuc unum ſtatuitur, quod fortaſſis eſt Metatron vel Firmamentum imminens capitibus ipſorum, quòd illa in ſe continet, illisque ſublimius eſt. Et ſub quatuor Rotis adhuc natura quædam quinta eſt, nempe Rota una, quæ in terra: ita ut in Animalibus & Rotis inveniamus denarium perfectum Chororum Angelicorum in mundo Jezirah contentorum.

§. 3. Et quoniam in ſingulis quatuor mundis itidem quatuor ſimiles continentur gradus: ita in mundo Jezirah primo occurrit mundus ſupremus, & quaſi Aziluthicus, qui reſpondet literæ י Tetragrammati, denotatque Angelos ſupremos, qui forte ſunt Cherubini, Metatron, & Sandalphon, primum habentes locum inter Angelos. Deinde occurrit gradus ſecundus analogus Throno Gloriæ & He primo Tetragrammati, ibique locum habent Seraphim, quorum meminit Jeſchajah Propheta. In gradu tertio, qui analogicus eſt eidem ſyſtemati ipſi & literæ Vav comprehenduntur Animalia ſancta: ſicut in quarto, qui ipſi eſt Aſiaticus, & correſpondet He ultimo, continentur Rotæ. Quamvis revera omnes hi quatuor mundi ſyſtema ſaltem ſint unum, nempe Jeziraticum.

§. 4. Hinc intelligi poteſt, quomodo Paradiſus in Scriptura dicatur eſſe in terra, cùm tamen in libro Sohar ſæpiùs dicatur, quod ſit in Jezirâ; prout & explicat R. Moſche Corduero, cùm agit de Palatiis ſanctis: nimirum quod vel referendus ſit ad Aſiam mundi Jeziratici; vel ad Jeziram mundi Aſiatici, quod rectius eſt: ita ut hortus Eden inferior, qui in terra eſt, referendus ſit ad illam partem mundi Aſiah, qui correſpondet Syſtemati Jeziratico.

§. 5. Vel etiam ſic dici poteſt: quod Mundus Jezirah vel reſpectum habeat ad id, quod eſt ſupra illum; & illuc referuntur Seraphim: vel ad id, quod eſt intra illum, quò pertinent Animalia: vel ad id, quod eſt infra illum, & illuc pertinent Rotæ: quamvis omnes tres hi gradus ſint Mundus unus, & operationibus ſaltim differant. Quod etiam indigitare videtur R. Schimeon Jochaides in Tikkunim Soharis novi.

§. 6. Jamque de ordine decem Chororum Angelicorum dicendum nobis eſt: circa quem non parva inter Autores occurrit diſcrepantia. Nam R. Moſcheh bar Maimon

mon ſic eos collocat, ut primò ſint חיות, Animalia; ſecundò אופנים Rotæ: tertiò אראלים, Arelim: quartò חשמלים Chaſchmalim: quintò שרפים Seraphim: ſextò: מלאכים Angeli: ſeptimo אלהים Dii: octavò: בני אלהם filii Dei: nonò כרובים Cherubim: decimò; אישים Viri.

§. 7. R. Jiſchmaël in Pirke Hechaloth inquit: decem eſſe turmas Angelorum, qui dependeant, à decem gradibus ſuperioribus, quarum nomina ſint: primò, כרובים Cherubim: ſecundo חשמלים Chaſchmalim: tertio; חיות animalia: quartò, אראלים Arelim: quintò, שרפים Seraphim: ſextò; תרשישים Tarſchiſchim: ſeptimò & octavò אופנים rotæ: nonò; אשים viri: decimò; טפסרים Taphſarim, Vice-principes.

Quod ipſum etiam ſtatuit Liber Pliah; ubi dicitur, quod Cherubim pertineant ad Coronam: Chaſchmalim ad Sapientiam: Animalia ad Intelligentiam: Arelim, ad Benignitatem: Seraphim ad Severitatem: Tarſchiſchim ad Pulchritudinem; Rotæ ad duas gradus, Victoriam & gloriam: Viri ad Fundamentum; & Taphſarim ad Regnum.

§. 8. Sic etiam allophylus quidam, qui ad hoc ſtudium ſeſe applicuit, gradus illos enumerat ordinè ſequenti: ut primò ſint Cherubim: ſecundo, Seraphim: tertio, Chaſchmalim: quarto Arelim: quinto Tarſchiſchim; ſexto, Taphſarim, ſeptimò; Viri, &c.

§. 9. In Sohar autem Sectione Jethro, ſic habetur: Angeli, qui ſunt quatuor; Michaël, Gabriel; Nuriel, Raphaël; dividuntur in decem cohortes, quæ ſunt: 1. Arelim. 2. Seraphim: 3. Chaſchmalim. 4. Schinanim. 5. Tarſchiſchim; 6. Ophanim. 7. Elohim. 8. Iſchim. 9. Chajoth ſeu Animalia. 10. Et Bene Elohim. Sed extra dubium eſt, illos hoc loco non recitari ſecundum ordinem.

§. 10. Et in Tikkunim ſive ſupplementis ponuntur: Malachim ſivè Angeli: Arelim: Chajoth, ſive Animantia: Ophanim, ſive rotæ; Chaſchmalim: Elohim, ſive dii; Bene Elohim; filii Dei: & Iſchim ſeu Viri.

§. 11. Veritati autem quam maximè eſt conſentaneum; quod Seraphim pertineant ad Intelligentiam: Chajoth ſive Animalia, ad pulchritudinem; vel ad ſex Numerationes ſtructuræ; & Ophanim ſeu Rotæ ad Regnum. Cæterorum autem chororum applicatio dubia eſt. Videtur tamen Cherubim referendos ad Coronam; vel ſi hæc ob nimiam ſublimitatem non referatur inter numerum Numerationum, ejusque locum ſuppleat Daath, ſive Cognitio; tunc Cherubim referendi erunt ad Sapientiam, ceu primam. Accedit, quod etiam R. Schimeon Ben Jochai Cherubim dicit eſſe Metatronem & Sandalphonem, principes ſeu Duces exercituum Angelicorum, unde neceſſariò extollendi erunt ſuper cæteros; & in ſpecie ſuper Seraphim, qui pertinent ad Intelligentiam, quæ proximè adjacet Sapientiæ, prout hæc Coronæ.

Cap. VII.

De duobus Textibus, Talmudis scilicet & Libri Sohar, in quibus Cœli ab invicem distare dicuntur, itinere quingentorum annorum.

§. 1. IN Tractatu Chagigah capite 2. dicunt Sapientes nostri bonæ memoriæ! A terra usque ad Cœlum, esse iter quingentorum annorum: & talem distantiam quoque reperiri inter singulos cœlos. Supra hos (sunt verba:) existunt animalia sancta: pedes Animalium exæquant omnia hæc : tali Animalium exæquant omnia ista: crura Animalium exæquant omnia hæc iterum: femora Animalium, iterum exæquant omnia infera: Corpora Animalium rursus æqualia sunt omnibus se inferioribus : Colla Animalium æqualia sunt omnibus: Capita Animalium exæquant omnia: Cornua Animalium iterum exæquant omnia. Supra hæc est Thronus gloriæ: Pedes autem Throni gloriæ exæquant omnia: Ipse Thronus gloriæ exæquat omnia, Rex autem Deus vivus & permanens, excelsus & elevatus habitat super ista, &c.

§. 2. Et in Sohar Sectione Beschallach sic legimus: הא תנינן שבעה רקיעין עבר קֻבְּ״ה ובכל רקיע ורקיע כוכבין קבועין ורהטין בכל רקיע ורקיע ולעילא מכלהו ערבות וכל רקיע ורקיע בהלוכו מאתן שנין ורומיה ת״ק שנין ובין רקיע ורקיע ת״ק שנין והאי ערבות הלוכו באורכיה אלף וחמש מאה שנין ופותיה אלף ות״ק שנין ומזיוא דיליה נהרין כל אינון רקיעין· והא תנינן למעלה מערבות רקיע פרסות דחיות קדישין ורומהון ככלהו לעילא מנהון קרסולין דחיות ככלהו· וגופא דחיות ככלהו· גדפיהו ככלהו· ראשי החיות ככלהו· וצואריהו ככלהו· מאי ככלהו· כקבלי כלהו· וכל שיפא ושיפא דבחיות לקבל שבעה תהומין ולקבל שבעה היכלין ולקבל מארעא לרקיע ולקבל מרקיע לארעא· ושעורא דכלהו ורומהון עשרים וחמשה אלפין חולקין משיעורא דקֻבְּ״ה כמה דאוקימנא· Traditio ita habet: Septem cœlos fecit Deus sanctissimus, qui benedictus sit: & in singulis cœlis sunt stellæ fixæ & errantes: Et supra omnes est cœlum ערבות seu latissimum. Et quodlibet cœlum in cursu suo habet ducentos annos; & altitudo ejus est quingentorum annorum. Et inter singulos cœlos quingenti anni intercedunt. Cœlum ערבות seu latissimum autem in longitudine habet mille & quingentos annos; & in latitudine mille & quingentos annos; & à splendore ejus omnes illi cœli fulgent. Porrò sic traditum est. Supra Cœlum Araboth est firmamentum ungularum Animantium Sanctorum, quarum altitudo æqualis est omnibus dictis. Supra has tali Animalium, ad instar omnium. Et corpus animalium ad instar omnium. Alæ eorum ad instar omnium. Capita Animalium ad instar omnium. Colla eorum ad instar omnium. Quid hoc est, ad instar omnium? æquale esse omnibus. Et quælibet membra Animalium æqualia sunt septem Abyssis, & septem palatiis, & spatio quod à terra usque ad cœlum intercedit; quodque è cœlo in terram. Et propor-

proportio omnium atque altitudo ſunt viginti quinque mille partes proportionis Dei Sanctiſſimi, qui benedictus ſit: prout conſtituimus.

§. 3. Hic ſciendum, quod in quolibet trium mundorum, Creativo ſcilicet, formativo, & factivo ſeptem ſint palatia Sancta, prout ſæpius traditur in Sohar, Sectione Breſchith; Trumah; & Pekude. Prout etiam in claſſe infima ſunt ſeptem habitacula impuritatis, in quibus habitant Spiritus immundi, & animæ damnatæ. Omiſſo autem mundo creativo, qui dicitur Thronus gloriæ; & hoc infimo impuro; jam dicimus, non eſſe dubium, quin, ſicut inveniuntur angeli in mundo formativo, ipſis proprio; tales etiam inveniantur in mundo factivo & materiali: quare in utroque erunt ſeptem gradus diverſi. Ordines autem Angelici in Sohar interdum dicuntur היכלות Palatia, Interdum מדורין habitacula vel manſiones. Et in Tikkunim in hunc ſenſum ſic dicitur: שבעה ימים הם וים אחד על כולם כלא כי שפע ימים ינקו· מהיכן ינקו שבעה; משבעה שהם מוצקות וכן הרקיעים הם שבעה· וצל כלם א׳ מכוסה ונסתר· וכן יש שבעה כסאות שבעה ושבעה· שבעה היכלות המישלים שבעה בשבעה· Septem ſunt Maria; & Mare unum ſuper omnia cætera: ſicut dicitur Deut. 33. v. 19. *quia affluentiam Maria ſugent.* Unde ſugent? Septem è ſeptem; quæ ſunt epiſtomia. Et ſic cœli ſunt ſeptem, & ſuper cæteros unum contectum & abſconditum. Et ſic ſunt ſeptem throni: ſeptem & ſeptem. Septem palatia dominatorum, ſeptem in ſeptem. Hæc ita exponit R. Moſcheh Korduero: quod Numerationes vocentur maria: ſuntque ſeptem ſub Intelligentia; ipſa autem cum duabus reliquis ſuperioribus omittitur, quia cæteris ſcaturiginis loco ſunt, unde hæ influxum habent. Ipſa autem quoque vocatur Mare, quia κατ᾽ ἐξοχὴν, eaſdem comprehendit, atque è ſeſe emittit. Textum autem Scripturæ ſic explicat; quod Maria iſta accipiant influxum; nimirum è ſeptem maribus aliis, quæ continentur in Intelligentia. Ita ut ſeptem iſtæ Numerationes Formativæ accipiant influentiam à ſeptem aliis cauſalibus, radiantibus in Intelligentia ſecundum excellentiam. Iſta autem maria etiam vocat Cœlos, quatenus influxum accipiunt à Pulchritudine: item Terras, quatenus à Regno influentiam accipiunt. Et perpetuo heptades ſunt intra heptades. Et ſic etiam Throni, ſeu gradus mundi creativi ſeptem ſunt intra ſeptem: nec minus gradus formativi ſeptem ſunt intra ſeptem: quoniam ſeptem ſuperiores ſunt quaſi lumina & animæ reſpectu inferiorum, quæ quaſi corpora quædam cryſtallina ſunt, & ab illis vim & potentiam operandi accipiunt. Et ſic etiam in Mundo factivo ſeptem ſunt intra ſeptem; prout dicit, quod ſint dominatores, alios gubernantes.

§. 4. Jam igitur ſcias, quod è palatio primo ab imis aſcendendo, quod vocatur לבנת הספיר Albedo cryſtallina, quod illuminatur à fundamento unà cum Baſilia, influxum accipiat Saturnus cum aſſeclis, qui eſt è Planetis ſeptimus & ſummus. Et è palatio ſecundo, quod vocatur עצם השמים Ipſum Cœlum & eſt habitaculum Hod ſive Gloriæ, influxum accipit Jupiter & exercitus ejus. E tertio autem, quod vocatur היכל נוגה Palatium ſplendoris ſive Serenitatis in quo domum ſuam habet Victoria, influxum accipit

Mars

Mars & omnes cohortes ejus, & ſic planetæ cæteri, influxum hauriunt è reliquis Palatiis mundi Angelici; quamvis mediantibus gradibus aliis, ex illis palatiis emiſſis & ad planetas usque pertingentibus. Et ſic facilè intelligi poſſunt ſeptem cœli mundi corporei, de quibus in textu Talmudico ſupra allegato ſermo eſt; ſicut & in textu Soharis: quod illi nimirum ſint ſeptem gradus ſive ordines Spirituum Angelicorum, in quibus influendo ineſt ipſa extenſio divinitatis à principio infiniti huc exporrecta.

§. 5. Supra ſeptem hos ordines autem eſt manſio Animalium ſanctorum. Nam quia hæc pertinent ad mundum Angelicum, hinc in eo quoque ſemper manent, nec evagantur ut alii gradus, qui dicuntur rotæ, extenſæ in cœlos & reliqua corpora; cum quibus uniuntur, ut illa vivificent & gubernent. Vel etiam per illos cœlos intelligi poſſunt ſeptem palatia Paradiſi inferioris: ita ut cœlum ערבות ſit palatium ſummum & ſeptimum, correſpondens tribus numerationibus ſuperioribus: Coronæ, Sapientiæ & Intelligentiæ; & in ſpecie huic poſtremæ.

§. 6. Jam è Scriptis R. Jizchak Lorjenſis Germani ſciendum, quod nomen אהיה referatur ad Intelligentiam, quæ indigitatur pro ה primum Tetragrammati, cujus numerus eſt quinarius. Jam ex verbis illis Salomonis Prov. 3. v. 19. *Dominus in Sapientia fundavit terram: ſtabilivit cœlos in Intelligentia: in cognitione ejus abyſſi ruptæ ſunt*; porrò patet, quod Intelligentia referatur ad cœlos: atque hinc apparebit, quare cœlo uni tribuatur iter quingentorum annorum. Nomen enim אהיה plenè ſcriptum retrogradando hoc modo. אלף· אלף הי· אלף הי יוד· אלף הי יוד הי efficit Summam 544. & ſublatis radicalibus א· אה· אהי· אהיה, quarum numerus eſt 44. remanent 500; quæ eſt extenſio Intelligentiæ אהיה extra ſe in cœlum à ſeſe ſtabilitum. Quaſi diceretur: Intelligentiam in plenitudine Nominis ſui absque radice propria hunc efficere numerum.

§. 7. Eodem modo ad Intelligentiam refertur nomen שדי, quod ſi plenè ſcribatur hoc modo: שין· דלת· יוד, ſublatis radicalibus ſimiliter efficit numerum 500.

§. 8. Tertio Nomen מקום Locus, eſt 186: & oritur è Tetragrammati literis in ſe ductis hoc modo. י i. e. decem decies efficiunt 100. ה i. e. quinque quinquies efficiunt 25. ו i. e. ſex ſexies efficiunt 36. ה i. e. quinque quinquies efficiunt 25. qui numeri ſimul ſumti ſunt 186. Utrumque autem hoc nomen refertur ad pulchritudinem, quæ vocatur cœlum; Cui ſi addatur nomen שדי, 314. quatenus refertur ad fundamentum, quod etiam fundamentum dicitur, efficitur numerus 500.

§. 9. Quartò; Intelligentia eſt ה Tetragrammati primum, i. e. 5; Eademque habitare dicitur in Creatione: Si jam exinde pergat in formationis decadem, turmarum ſcilicet angelicarum, efficiet 50. Et ſi deſcendat in Fabricationem, efficiet 500. multiplicata ſcilicet per decem ſphæras. Rationes plures hic omittimus.

CAP.

Cap. VIII.

De cæteris numeris allegatorum textuum.

§. 1.

QUæritur autem & porrò quid ſibi velint ducenti illi anni, qui cœlis tribuuntur in textu Soohariſtico? Ubi ſciendum, quod cœli illi ſive palatia quidem virtute Intelligentiæ, ſeu ה primi in actum deducta ſint; ſed immediatè à Baſilia ſanctiſſima, quæ eſt He ultimum Tetragrammati, & mater inferior, cauſa nimirum proxima trium mundorum. Hæc autem vocatur ducenta, propter literam ר i. e. 200. quia eſt ראשית ſive principium & Sapientia inferior.

§. 2.

Hi duo numeri autem anni dicuntur: quia ſex Numerationes ſtructuræ vocantur dies; quia dicitur; ſex diebus Deus mundum creavit & quievit ſeptimo. Ad regnum igitur pertinet nomen Sabbathi: item nomen menſium, quia illud dicitur Luna; & neomeniæ. Sed ad matrem ſupernam refertur nomen annorum: quia ipſa eſt mater & cauſa pulchritudinis, quæ vocatur Sol ſpiritualis, qui eſt menſura anni per duodecim variationes Tetragrammati ſui; ceu per 12. menſes. Et quia ab illa excitantur judicia; hinc ab illa quoque proveniunt 365. præcepta prohibitiva; qui eſt numerus dierum anni ſolaris. Eadem etiam dicitur שנה annus, id eſt 355. quia ad ipſam pertinet nomen אלהים plenè ſcriptum hoc modo אלף · למד · הי · יוד · מם quod efficit 300. Et 50. portæ intelligentiæ: & quinarius He Tetragrammatici; unde 355. Si verò aſſumatur vox שנים anni: duæ literæ primæ jam ſunt expoſitæ: & duæ ultimæ conſtituunt vocem מי; quis? quæ etiam refertur ad Intelligentiam.

§. 3.

Numerus autem 1500. qui tribuitur cœlo ſummo, ערבות ſeu latiſſimo, provenit è Tetragrammati literis. Si una per alteram multiplicetur hoc modo: י i. e. 10. quinquies i. e. per ה, efficit 50: 50 per ו i. e. 6. efficit 300: 300 per ה i. e. 5. efficit 1500. Vel ſi cœlum ſummum referatur ad duas primas literas Tetragrammati, יה, quæ efficiunt 15; facilè patet, quomodo deſcendendo per decades mundorum inferiorũ, efficiuntur 1500.

§. 4.

Sicut autem cæli hi ſtellis pleni ſunt, ita & pleni ſunt animabus, intelligentiis, & angelis fulgidiſſimis: nec non Planetis, per quos intelliguntur principatus, præfecti & dominationes, angelique miniſtratorii, qui variis officiis præſunt. Animalia autem his omnibus ſuperiora ſunt, tam ratione naturæ, quam ratione loci; quorum membra in Gemara enarrantur novem, juxta numerationes mundi formativi Corona demta, quam è ſuperioribus habent: in libro Sohar autem ſeptem, reſpectu palatiorum paradiſi. Numerus autem ultimus viginti quinq; millium; originem habet ex ה ultimo, Gloriæ divi-

næ quæ influxum dat animalibus illis, multiplicato per numerum quinque personarum, mundi Emanationis; unde oriuntur 25: & facta multiplicatione per decades Numerationum, tandem 25000; quæ sunt lumina influentiæ supernæ.

Cap. IX.

De Cœlis, adhuc alia quædam: quomodo dicantur esse duo, & quomodo dicantur esse septem.

§. 1.

IN Tractatu Chagigah, cap. 2. dicitur: juxta mentem R. Iehudah, duo esse firmamenta, quia Deo ter optimo tribuantur Cœli, & cœli cœlorum. Sed Resch Lakisch inquit; septem sunt, & vocantur 1. וילון. 2. רקיע. 3. שחקים. 4. זבול 5. מעון 6. מכון. 7. ערבות. Primum, quod dicitur Velum sive Cortina nullum omnino præstat ministerium, sed mane intrat, & vesperi exit, & quotidie renovat opus creationis juxta illud Jes. 40. v. 22. *extendens velut telam Cœlos & expandit eos, sicut tentorium ad habitandum.* In secundo quod dicitur רקיע firmamentum, sunt Sol & Luna, stellæ & planetæ, sicut dicitur: Gen. 1. v. 17. *Et posuit eas Deus in expansione cœli*,&c. In tertio quod dicitur שחקים seu locus comminutionis, molæ sunt, ibique molunt manna pro Justis, sicut scriptum est Psal. 78. v. 23. *Et mandavit* שחקים *ætheribus desuper, & januas cœlorum aperuit, & pluit super eos Man ad comedendum.* In quarto, quod dicitur זבול Habitaculum, est Jeruschalem & Domus Sanctuarii, & altare: & Michaël princeps magnus adstat & sacrificium in eo offert, sicut scriptum est 1. Reg. 8. v. 13. *ædificando ædificavi domum habitaculi tibi, locum paratum ut habites ibi in secula.* Unde autem scimus, quod sic vocetur cœlum? quia Scriptum est. Jes. 63. v. 15. *aspice è cœlis, & vide* מזבול *de habitaculo Sanctitatis tuæ & pulchritudinis tuæ.* In quinto quod dicitur מעון Habitaculum, sunt chori Angelorum ministrantium, qui cantica canunt noctu & interdiu tacent, in honorem Jisraëlitarum, sicut scriptum est Psal. 42. v. 5. *Interdiu præcipiet Dominus misericordiam suam, & in nocte canticum ejus mecum.* In sexto quod dicitur מכון Repositorium sunt thesauri Nivis & thesauri grandinis; & conclave rerum malignorum; & conclave guttarum, & conclave turbinis, &c. In septimo quod ערבות seu planities dicitur, justitia est & judicium & largitio, thesauri vitæ; & thesauri pacis; & thesauri benedictionis; & animæ justorum; & spiritus atque mentes adhuc producendi; & ros, quo Deus Sanctissimus, qui benedictus sit, vivificabit mortuos, &c. Ibi Rotæ, & Seraphim, & animalia sancta & angeli ministratorii & thronus Gloriæ, in quo residet Rex ille Deus vivus excelsus & elevatus: sicut dicitur Psal. 68. v. 5. *exaltate equitantem in supremis cœlis; in Jah, nomen ejus.*

§. 2.

Hoc textu explicatur natura mundi factivi corporei, in quo sunt cœlorum gyri materiales. Ubi R. Jehudah dicit, in eo esse duo firmamenta; id est duos gradus sive ordines; quorum unus sit corporeus & sensibilis; alter verò incorporeus & sensibus imperceptibilis, qui tamen extendatur ad corpora & in iis operetur. Primus ergò in

se com-

ſe comprehendit elementa, elementata, cœlosque ipſos: alter verò Rotas & animalia, quæ illa movent & formant & gubernant. Reſch Lakiſch autem eidem non contrariatur, ſed cum ſeptem dicit eſſe cœlos, ordines intelligit ſive gradus mundi; tres corporeos, & quatuor ſpirituales. Juxta hunc igitur וילון Velum ſive cortina, quod ipſi eſt cœlum primum, & gradus primus eſt mundus elementaris proximus concavo Lunæ; qui nihil planè operatur, quia tantum eſt ut materia & ſubjectum reſpectu potentiæ operandi, quam habent ſphæræ, animæ & intelligentiæ incorporeæ, à quibus juxta mentem Platonicorum, vera provenit operatio. Et intrat mane in generationem & exit veſperi in corruptionem, & ita continuat naturam primitùs creatam. Vel etiam dici poteſt Velum hoc eſſe, expanſum illud pellucidum inter lucem firmamenti & inter nigredinem terræ, conſtans ex aqua, aëre & igne, quod ſuſcipit lumen ſolare quo fiunt diluculum & veſpera, dies & nox, æſtas & hyems, &c. continuis generationibus & corruptionibus, ut per ſucceſſionem individuorum continuentur ſpecies ſub initio creationis conditæ iisque intereuntibus ſpecies tamen non intereat.

§. 3.

Gradus ſive ordo ſecundus corporeus vocatur רקיע firmamentum; eſtque tota natura cœleſtis in varias ſphæras diviſa: quamvis multi magnique Philoſophi dicant, unam tantum eſſe, & tamen omnes motus & omnia phænomena ritè explicari poſſe. In eo ſunt Sol & Luna, & omnes ſtellæ, tam fixæ quam errantes.

§. 4.

Gradus tertius vocatur שחקים; quod juxta meam (Abraham Irira) opinionem eſt cœlum cryſtallinum & primum mobile, in quo ſunt aquæ, quæ ſupra octo cœlos, quæ narrant gloriam Dei eumque laudant juxta verba Davidis Pſ. 148. v. 4. *laudate eum cœli cœlorum, & aquæ quæ ſupra cœlos.* Et ſupra hoc eſt cœlum empyreum, quod nonniſi lux eſt & vita de quo infra plura. Ibique dicuntur eſſe molæ, quibus molitur Manna pro juſtis, quaſi diceretur, ibidem eſſe Paradiſum, ubi juſtis apponuntur objecta intelligibilia mundi ſuperni incorporei, ita ut cum integra ſuperent captum ipſorum, comminuenda ſint in partes minutiores, quo ab ipſis percipi queant.

§. 5.

Quatuor gradus reliqui, explicantur juxta quatuor Rotas Ezechielis & literas Tetragrammati & אדני de perſonis Baſiliæ & Microproſopi, Matrisque & Patris.

DISSERTATIO III.

Cap. I.

In quo variis probatur rationibus, quod in Aëre & Igne reperiantur ſubſtantiæ viventes rationales.

§. 1.

Ipſa ratio demonſtrat, quod elementa Aëris & Ignis non careant naturis viventibus ipſis propriis. Primò enim hæc elementa magis aſſimilantur Animæ, quam reliqua;

quæ cum in ſe ſit ſpiritualis & à materia abſtracta, tamen per calorem, qui ab igne originem habet, & per ſpiritus naturales, vitales & animales, qui naturæ ſunt aëreæ, extenditur in duo elementa reliqua, aquam ſcilicet & terram, ob naturam ſuam craſſam, frigidam & gravem ab illa magis remota.

§. 2.

Deinde Ignis & aër etiam vicina admodum ſunt Cœlo, quod eſt corpus primum animalium, adeoque perfectius: Unde & ipſa quoque perfectiores habent qualitates, & majori gaudent extenſione & quantitate, nec non loco ſublimiore & majori motus velocitate quam aqua & terra: unde rationi videtur repugnare, & ἄτοπον eſſe cum inferiora hæc & imperfectiora in ſe habeant naturas vivas per ſe ſubſiſtentes, quod ſublimiora illa & perfectiora iisdem debeant eſſe orbata.

§. 3.

Porrò cum in cœlo fulgeant Sol & luna atque ſtellæ, quæ ſunt naturæ animatæ & viventes; & ſimiliter infra in mari & in arida habitent piſces & bruta cum homine: quare ergò in loco intermedio ignis nempe & aëris non ſui invenirentur habitatores.

§. 4.

Et quia vita à cœlo ſeſe exſerit & emittitur in inferiora per loca iſta media; neceſſe eſt, ut illa de ipſa participent & quidem primariò & abundantiùs, quatenus ad eam recipiendam aptiora ſunt, eique ſimiliora. Sicut rivus aquas primariò & meliùs accipit ab ipſo fonte, quam ciſterna, vel Caſtellum in quo deinde coliguntur.

§. 5.

Si quis autem dicere vellet, naturam vitæ aëreæ reperiri in avibus: is ſciat, manſionem avium ſaltem eſſe in aëre infimo, qui ultra montes altiores non elevatur: unde niſi alia exiſteret in aëre vita, quam hæc, potiſſima illius pars inculta eſſet & vacua: ſicut etiam tota regio empyrea. Imo ſic etiam in aëre tantùm exiſteret vita brutalis, non verò rationalis; unde ſequeretur terram aëre eſſe præſtantiorem. Adde quod & aves in terra factæ ſint, & in iis elementum terræ prædominetur, in quo etiam multiplicantur, &c.

§. 6.

Jam verò inter naturas remotas ſemper invenitur medium aliquod, quod utrasq; participat. Verbi gratia: inter Corpora ſimplicia, & inter inanimata mediam naturam habent, quæ dicuntur imperfectè mixta: inter vegetabilia & animalia, ſunt Zoophyta: inter bruta & homines, naturæ ſunt mediæ, quæ utriusque generis participes ſunt, & idoneæ ut addiſcant ſtudia quædam & opera rationalium. Cœleſtia autem ab hominibus nimium diſtant non loco tantum ſed & corpore, & anima. Hinc neceſſe eſt, ut naturæ quædam inter illa dentur mediæ.

§. 7. Ta-

§. 7.

Tales autem ſunt ſpiritus aërei, qui vocantur Dæmones: hi medium hunc occupant locum inter ſummum & cœleſtem & inter imum atque terreſtrem: corpusque habent patibile ut homo; ſed incorruptibile ut cœleſtia: & ſi hoc ex parte corruptionem ſubit, prout ſtatuunt neoterici; iſtud tamen non fit ex toto; unde vitam habent perennem & ſempiternam, quia è natura aëris facile reſarcire queunt, quod in ipſis disperit, & ex illa in ſubſtantiam ſuam convertere atque reſtituere poſſunt, quod ipſis deficit.

§. 8.

Nam inter corpora brutorum & inter cœleſtia, corpus hominis propriè non eſt medium, prout multi opinantur: quia aliàs participare aliquatenus deberet brutalia; aliquatenus cœleſtia: quod tamen non fit; quoniam corpus hominis non minùs mutationi & pasſioni atq; corruptioni ſubjectum eſt, quam brutale. Unde neceſſariò corpora dantur alia ſtatum hunc medium obtinentia; qualia ſunt Dæmonum.

§. 9.

Ratione animæ autem, ſpiritus illi aërei multis quoque paſſionibus ſubjecti ſunt: quædam enim fugiunt, quædam deſiderant: quædam ſperant, quædam metuunt: quibusdam lætantur, quibusdam dolore afficiuntur: quandoque ira & furore excandeſcunt; quandoque lenitate & miſericordia replentur. Hæ tamen paſſiones potius animam illorum concernunt, quam corpus: cum in homine, exempli gratia, iracundo, non tantùm anima patiatur & perturbetur; ſed etiam cor atque ſanguis inflammentur. Nam in ſpiritu aëreo ira potiùs reſtringitur ad animam, & in corpore nullam ſenſibilem producit mutationem vel commotionem. Et in genere quoque omnes paſſiones iſtorum ſpirituum aëreorum magis ſunt temperatæ & ordinatæ, quàm humanæ: propter facultatem ſuam intellectualem, cui magis ſubjecti ſunt atque obediunt: unde etiam perfectiores ſunt quam naturæ inferiores in moralibus & politicis. Et intellectus ipſorum, quamvis non ſit habituatus ut cœleſtium, diſpoſitionem tamen habet admirandam & euſtochian inſignem circa ſapientiam, intelligentiam, & cognitionem omnemque actum ſimilem; in quibus multis modis præeminent ingenio humano: unde quædam intelligunt & aſſequuntur ob familiaritatem cum ſuperioribus in inſtanti: quædam autem ſyllogiſticè concludunt, parum aberrando à veris. Eodem modo ſcopum & finem ſuum multò eminentius attingunt, majorique cum perfectione, luce, facilitate & felicitate quam homines. Vita quoque utuntur longæva & tranquilla, longeque perfectiore quam inferiores.

§. 10.

Hæc omnia autem comprobat experientia: quia multæ reperiuntur operationes, quarum cauſæ ignorarentur, niſi admitterentur ſpiritus iſti aërei. Quandoque enim reperiuntur homines planè indocti, qui tamen non ſaltem loquuntur Hebraicè, Græcè, Arabicè, ſimiles que linguas, quas non didicerunt; ſed etiam loquuntur de rebus tam ſublimibus, ut multi Philoſophi è libris docti, eadem ignorent: quare & interdum abſtruſa

truſa revelant & futura prædicunt & miracula edunt, omnem ſapientiam & facultatem humanam tranſcendentia, &c.

Cap. II.

De natura ſpirituum aëreorum, & aliis illorum attributis.

§. 1.

OMiſſis illis, quæ de ſpiritibus iſtis tradiderunt Chalcidius & Apulejus, ad opinionem poſteriorum convertemur, quorum ſententia verior videtur; & juxta illos duas in medium afferemus definitiones, quarum prima ita ſe habet. Spiritus aëreus eſt anima rationalis, particeps intellectûs humano multo ſublimioris; corpore utens ſubtili; miniſtrans cœleſtibus, & ex illorum commiſſione dominium habens in mundum ſublunarem. Altera talis eſt. Spiritus aëreus eſt anima rationalis intelligens; quæ, quia corpore induta eſt ſubtiliſſimo, quod ipſa influxu & ſplendore ſuo vivificat, hoc ipſo naturam conſtituit mediam inter cœleſtes & humanam : unde, quia ipſa duo hæc extrema conjungit, è cœleſtibus eadem influxum bonum atque perfectum defert ad inferiores; & viciſſim bonas iſtorum meditationes atque merita ab inferioribus elevat & ſurſum attollit: præſertim illorum hominum, qui cum ſupernis uniuntur. Officium igitur iſtorum ſpirituum in hoc potiſſimum conſiſtit, ut gubernent & dirigant mentem & mores hominum in verum atque bonum, & hoc medio natura humana uniatur cum divina.

§. 2.

Quamvis autem juxta hanc definitionem omnes videantur boni: alii tamen quoque dantur qui mali ſunt & noxii. In ſpecie autem dividi poſſunt juxta numerum ſpirituum Planeticorum: quamvis generaliùs tot ſint ipſorum ſpecies, quot ſtellæ micant in firmamento. Sicut autem à ſpiritibus cœleſtibus diriguntur facultates vegetativæ & vitales; ita aërei dirigunt rationem potiſſimum; & ignei illuminant intellectum, eumque elevant ad objecta divina.

§. 3.

Mediantibus igitur ſpiritibus iſtis aëreis, qui aliàs dicuntur Angeli, deſcendunt animæ in corpora, & per illos diriguntur in operationibus ſuis, & monentur in dubiis, &c. & poſt diſceſſum è corpore deducuntur ad judicem, cujus ſententia vel damnantur vel beantur.

Cap. III.

De Corpore Spirituum aëreorum, & quòd quidam inter illos ſint mali atque noxii.

§. 1.

JUxta Platonicos illud, quòd primò vitam accipit ab eſſentia vitali, eſt Ignis: quippe qui eidem quàm maximè eſt cognatus, ob motum præcipuè velociſſimum: unde per calo-

calorem etiam vivificantur omnia animantia. Post ignem verò mediante hoc aër vitam accipit; quippe qui ad calorem se habet ut oleum ad ignem. Deinde aqua tenuissima & aëri proxima, & hâc mediante terra vaporetenus elevata; omniumque postremò materia crassior.

§. 2.

Unde quinq; oriuntur genera viventium rationalium: Primò naturæ compositæ ex igne tantùm, quarum illæ, quæ videntur, vocantur stellæ; quæ verò non videntur, in aëre degunt, stellasq; sequuntur, ut cohortes Imperatorem. Secundum genus est illud, quorum corpora composita sunt ex igne & aëre. Tertium, cujus corpora composita sunt ex igne, aëre & aqua tenuissima, quæ propterea videri possunt. Quartum genus in prædicta compositione adjunctam habet terram tenuissimã, ad instar effluvii terreni: unde adhuc magis videri possunt: Et huc pertinent Subterranei. Quintum autem genus & ultimum sunt homines, quorum corpus est crassissimum.

§. 3.

Alii Spiritibus aëreis tribuunt omnia quatuor Elementa: Ignem scilicet, quo mediante per illos sese exserat vita atque motus: deinde aërem qui quasi sit alimentum ignis illius; & quoniam hic aliàs facilè dilaberetur, hinc & aquas addunt subtilissimas; & cum his terram similem, ut eò meliùs subsistere queant; quæ omnia debito pondere & mensura sint contemperata; ut aër tamen prævaleat.

§. 4.

Cum hac materia anima istorum spirituum, sicut cæteræ omnes in suo genere, unitur per inclinationem & pronitatem quandam naturalem, eidemque assistit, & vitam infundit, eademque utitur ut organo suo naturali sibique proprio.

§. 5.

Quamvis autem omnes sint immortales, hæc tamen inter illos occurrit differentia, quod naturæ cœlestes omninò sint incorruptibiles; unde quia nihil ab illis absumitur, etiam non opus habent cibo corporeo: sed vocibus tamen delectantur, cantuque dulcisono, quibus mediantibus uniuntur cum hominibus. Sed duo genera sequentia, aëreorum nempe & aqueorum, ob temperaturam laxiorem, quædam sui perdunt, quæ etiam resarcire tenentur. Quia autem non consistunt è materia terrestri, hinc illis sufficiunt odores & suffitus & fragrantiæ unguentorum florumq;, quibus sitim quasi suam levare possunt. Spiritus autem ultimi generis magisque crassi & terrestres, opus habent odoribus crassioribus & vaporibus humidis, v. gr. è sanguine & carne ascendentibus. Et huc pertinent incolæ aëris infimi, spiritus nempe superbi & iracundi, autores arrogantiæ & furoris seductoresque hominum, qui & ipsi inter se flagrant igne dissidiorum atque belli, & homines ad talia incitant, iisdemque variis modis illudunt: Quæ inter Cabbalistas dicuntur Cortices immundi.

Cap. IV.

De *Anima, ejusque natura.*

§. 1.

CAusa rerum prima est in omnibus immobilis & una. Una, quia sicut Unitas omnibus numeris prior est eosque ut Pater generat; ita Deus benedictus, superior est omnibus entibus, eademque producit solus. Immobilis autem, quia ipse omnium est ultimus, & cum sit Bonum absolutissimum atque perfectissimum per se ipsum constanter permanens, non movetur nec moveri potest sive ad seipsum, sive ad alia: sed cætera omnia moventur ad ipsum, & in ipso quiescunt & persistunt.

§. 2. Intellectus est immobilis; nam quia essentia ejus est stabilis & permanens, hinc non suscipit nec suscipere aptus est successionem temporis nec motus in actibus suis intelligendi, eligendi & operandi: sed unus non est; verùm multiplex, quia natura ejus consistit ex intellectione & objectis intelligendi diversis.

§. 3. Anima non tantum multiplex est sicut Intellectus, sed adhuc magis, quia ipsa natura ejus admittit compositionem numericam. Sic motus quoque ejus, temporibus diversis utitur, ob facultates diversas, unde in operatione sua suscipit successionem temporis & motum localem. Sic in ratiocinando unum post aliud intelligit: prout & in vitalibus, motibus diversis corpus movet, ita ut & operationes hujus vegetativæ & vitales tempori & motui subjaceant.

§. 4. Sed ipsa indivisibilis est & incorporea, quia longè diversa est à compositis materialibus: eò quod multiplicitas & motus ejus saltem extendantur in corporea & divisa, sed tamen actuando: quod neutiquam competit materiæ, quippe quæ non nisi passivum quid est.

§. 5. Sicut autem Intellectus abstractus quasi per se convertitur ad causam primam se superiorem, neglectis penitus inferioribus: Formæ autem materiales immensæ omninò sunt materiæ, ut ad superna nullatenus ferantur. Ita inter utrumque hoc extremum datur natura media, quæ ita unitur cum supernis ut tamen non negligat infera; sed ad utraque feratur: Et hæc est Anima, quæ intellectu suo sic elevatur ad intellectum abstractum atque divinum, adeoque ad scaturiginem suam, ut tamen facultatibus suis inferioribus descendat in materiam & ad formas corporeas, adeoque utrumque hoc extremum participet.

§. 6. Anima igitur est tertium illud inter Intellectum & inter formas materiales; in se incorporea, in corpus tamen extensa: in se indivisibilis, divisibilis tamen quoad operationes & subjectam materiam: in se motum habens, & primò mota, & ita quidem ut ipsa causa sit omnis motus aliorum.

§. 7. Sicut autem Ezechiel vidit quatuor Animalia, quæ Animæ hujus typus erant; ita quatuor sunt istius Naturæ species. Prima est Anima universalis, cæteris omnibus superior. Secunda est Animarum corporum cœlestium: tertia Animarum spirituum aëreorum; & quarta animarum humanarum.

§. 58.

§. 8. Et sicut Animæ in genere tribuitur permanentia, essentia, motus, & mutabilitas: ita permanentia sive stabilitas potissimum competit Animæ mundi, quippe quæ intellectualis est eminentiùs, unde etiam stabilitatem habet eminentiore gradu; vitamque immediatè largitur cœlo summo, quod ערבות seu planities dicitur, quod immobile est. Essentia est idea motus primi mobilis & potissimum competit Animabus cœlestibus, quæ sicut per se subsistunt, & moventur, sic etiam movent alia gyros nempe & stellas. Motus potissimum competit animabus spirituum aëreorum, quippe quæ sunt mutabiliores, & passionibus magis subjectæ quam priores. Mutabilitas autem potissimum competit animabus humanis, quia hæ non diu consistunt in uno statu.

§. 9. Anima mundi similis est causæ primæ & generalissimæ: Animæ cœlestium similes sunt Mentibus abstractis: Animæ spirituum aëreorum similes sunt ipsi naturæ Animæ in genere: & Animæ humanæ similes sunt facultati spermaticæ & naturæ generali extensæ in mundum corporeum, adeoque mundo ipsi; quare & ipsæ vocantur microcosmus.

§. 10. Anima mundi analogiam habet cum Unitate Intellectus: Cœlestes cum intellectione ejus: aëreæ cum vita ejus: humanæ cum essentia ejus.

§. 11. Anima mundi analogiam habet cum Unitate animæ: cœlestes cum intellectu ejus: aëreæ cum rationalitate ejus: & humanæ cum phantasia ejus.

§. 12. Respectu cœli; Anima mundi analogiam habet cum cœlo Araboth seu summo; cœlestes cum primo mobili: aëreæ cum stellis fixis: humanæ cum planetis.

§. 13. Ratione sublunarium: Anima mundi similis est Igni: cœlestes, aëri: Aëreæ, aquæ; humanæ, terræ. Sic eodem respectu etiam conferuntur cum Anima hominis; cum animalibus seu sensitivis; cum vegetabilibus; & cum inanimatis, &c.

§. 14. Sic in anima specialiter invenitur 1. Intellectus divinus ipsa anima superior & cum superiore unitus, quæ est חיה seu vitalitas illa, seu Mens mentis, Cabbalistarum. 2. Intellectus per se subsistens, constans & stabilis, quæ est Mens Cabbalistarum. 3. Ratio discurrendo intelligens per objecta generalia, quæ est spiritus: & 4. Imaginativa quæ circa singularia saltem occupatur; estque נפש seu psyche Cabbalistarum.

Cap. V.

De Intelligentiis sive Mentibus abstractis.

§. 1.

Animâ superius & perfectius est Agens illud stabile, quod in momento perficit operationem suam, nec tempore indiget ut illa: cujus vita consistit in se ipsa simul tota sibi præsens & unita in essentia & cum essentia sua: ita ut non elongetur, vel extendatur vel procedat à se ipso in momenta diversa juxta operationes & inclinationes suas internas. Imò necesse est, ut supra formam illam quæ per operationes suas externas extenditur in tempus; & supra vitam illam, quæ per operationem suam internam ad instar canalis promanat & tantùm non dividitur, inveniatur Forma quædam alia, cujus

operatio ob inſignem ſuam celſitudinem ſit conſtantior & durabilior; & vita alia, quæ in gradu ſuo eminenti ſibi ſit intimior & in ſeſe abſolutiſſimè una & immutabilis. Quia certiſſimum eſt, id quod perfectius eſt ſemper prius eſſe imperfectiore: quoniam id quod perfectum dicitur in quolibet genere perfectionem habet per naturam ſuam: cum imperfecta ſint illa, quibus perfectio ſua non eſt naturalis: unde ſequitur alia dari ſublimiora, quæ imperfectis aliquid communicant.

§. 2. Deinde quicquid movetur ſemper procedit è potentia in actum ad aſſequendum ſcopum & finem ſuum, ad quem ob defectum perfectionis propriæ movetur atque tendit. Quare ſupra id, qnod procedit è potentia in actum neceſſario datur Ens quoddam, quod ſemper in actu eſt, & permanet atque durat. Sicut ſupra id quod ob defectum & egeſtatē ſuam movetur, neceſſariò datur natura, quæ defectu illo caret & perfecta eſt atque plena, adeoque omni etiam motu caret. Quicquid enim movetur, movetur ob appetitum & deſiderium aliquod à quo inſtigatur juxta naturam ſuam ſenſitivam vel electivam ad aſſequendam perfectionem illam qua caret: quod ſane fieri non poſſet, niſi daretur tale aliquod perfectum à quo illa peti poſſet. Ita autem reſpectu animæ ſe habet Intellectus abſtractus, illa enim non ſemper intelligit, nec tota eſt intellectus; ſed fertur ad illum, qui eſt Intellectus formalis, perfectus, abſtractus & permanens.

§. 3. Inter Intellectus hos abſtractos ſummus omnium eſt productum illud immediatum unicum cauſæ primæ, quod meritò dicitur Intellectus perfectus & primus. Deinde plures dantur tales Intelligentiæ abſtractæ; quæ ita ſe habent ad Intellectum primum, ut animæ ſphærarum cœleſtium ad animam mundi, & dividi ſolent in novem ſpecies, quarum ulteriorem deductionem unà cum fuſiore explicatione hactenus dictorum in aliud tempus differimus.

TRA-

A-

PARTIS TERTIÆ TRACTATUS SECUNDUS PNEUMATICUS,

DE

Revolutionibus Animarum,

qui in hac materia à Judæis vocatur primus.

è Manuſcripto
haut ita pridem ex Oriente ad nos perlato
ex Operibus

R. Jitzchak Lorjenſis Germani
Cabbaliſtarum Aquilæ, latinitate donatus.

TRACTATUS
DE REVOLUTIONIBUS ANIMARUM.
PARS I.
Caput Primum.

§. 1.

IN diſſertatione de Adamo priore, [*Hic à Cabbaliſtis Adam Kadmon dicitur,ad dif-
ferentiam Adami protoplaſtæ, (qui ab ipſis perpetuô cognomine Adam Hariſchon vo-
catur:) eo quod inter omnia à Deo emanata primum occupet locum, prout protopla-
ſtes in ſpecie hominum : ita ut per illum nihil commodius intelligi queat, quàm
anima Meſſiæ, quem & Paulus ad* 1. *Corinth.* 15. *verſ.* 45, 46, 47, 48, 49, *indigitat;
de quo alibi latiùs,*] jam expoſuimus, quid ſibi velint ſeptem illi Reges Edomitici, [*de
quibus hiſtoria extat Gen.* 36. *ad v.* 31. *usq; ad* 39. 1.*Paral.* 1. *à v.* 43. *usq; ad* 50. *Videatur
Cabbala denudata parte primâ voce* מלכים *&c. per iſtos commodè intelligi poſſunt Spi-
ritus ſub initium lapſi, ſive ob nimis avarè imbibitam divinæ cognitionis lucem in* ἀταξίαν
vel quietem redacti.] qui emanarunt ante conformatum ſyſtema Emanativum, & mor-
tui ſunt: juxta myſticum illud: Conſtruxit mundos, eosque deſtruxit. [*Senſus hîc eſt;
Deum infinitum in ſe ſub initium productionis per Adamum priorem, ſeu Animam Meſ-
ſiæ, produxiſſe emanando totam* ἀπόῤῥοιαν *omnemq; effluxum rerum conditarum ſimul atq;
ſemel; ſub forma ſpirituum, qui digeſti eſſent per modum decadis Sephiroticæ. Et quia na-
tura Creaturæ non patitur, ut ab illa cognoſci queat atq; comprehendi tota Divinitatis In-
finitudo; in qua tamen cognitione vera beatitudinis conſiſtit fruitio,* Joh. 17. v. 3. *Hinc ab
Adamo ſupracœleſti ſeu Anima Meſſiæ, omnibus illis creatis, ceu diſcipulis, tranſcenden-
taliter atque Metaphyſicè proponebantur ſublimia illa veræ Theoſophiæ Objecta, juxta
Joh.* 1. *v.* 18. *Hinc à Cabbaliſtis Spiritus illi creati, dicuntur Vaſa. Realis autem illa Ob-
jectorum Diviniſſimorum repræſentatio & hinc factæ Ideæ, ſuo ordine digeſtæ, ab iisdem
dicuntur Lumina. Jam ſuppone ſingulas Sephiras ſingulos eſſe ſpirituum illorum Choros,
Academias, Synagogas, Hierarchias, Reſpublicas, Exercitus, Corpora, ſive quocunque
nomine vocentur alio, ſub uno quodam ſingulæ Rege, Imperatore, Præſide, Præfecto, Rectore,
Doctore, &c. qui objecta illa à Meſſia propoſita ſubordinatis ſibi Catechumenis communi-
caret. Ubi quidem tres Sephiræ ſeu Hierarchiæ ſublimiores ob eminentiſſimum naturæ ro-
bur ſatis conſtanter in ſe admiſerunt ineffabilia illa ſublimioris hujus ſcholæ dogmata.
Quarta autem Sephira Daath ſeu cognitio, ceu primus ſeptem illorum Regum, nimium
ſibi fidens, & totam illã lucem ſimul exhaurire cupiens, cum omne id in ſe admiſiſſet, quod
communicari poterat, nec tamen id ſupportare valeret, hinc Vas ejus confractum dicitur:*

id

id est, Rex ille è throno suo excussus, sublimitate illa orbatus adeoq; mortuus esse perhibetur: quod in Scriptura exprimitur phrasi, non servati principatus, sed derelicti domicilii Juda vers. 6. Lumina autem illibata quidem sic transierunt ad Regem sequentem, & sic ordine usque ad septimum: quibus omnibus confractis, alia proinde invenienda fuit methodus proponendi atque repræsentandi eminentissima illa atque incomprehensibilia aliàs objecta, quod Cabbalistæ factum esse dicunt per modum bilancis seu conjugii, id est, Receceptionis, sive factarum distinctiùs propositionum sub figuris atque velaminibus quibusdam, pro modulo nimirum receptivitatis in spiritibus possibili. Unde deinceps varia illa repræsentatio quarundam in divinitate personarum, vel numerationum, itemque mundorum sive systematum, & quæ sunt notiones secundæ in transcendentalibus istis alia.

§. 2. Inter hos deinde facta est ἐκλογὴ, [*sive selectio seu secretio, separatio, electio seu quocunq; nomine alio vocetur:*] ita ut quod in illis contineretur bonum ad systema emanativum pertinens atque idoneum, illuc ascenderit, & inde factum sit systema emanativum. Et sic quoque, quod ad systema creativum pertineret, ascenderit in systema creativum: quod pariter quoque factum est cum systemate formativo; nec non cum systemate factivo. [*Quatuor hæc systemata sive mundi nihil sunt aliud, quàm quatuor repræsentata Divinitatis classes, lumine semper magis magisque diminutô, quales sunt varii præsentiæ divinæ gradus, v.g. in rubo, in Sinai, in arca, & in universo Exod. 3. v. 2. Exod. 19. v. 18. Lev. 26. v. 12. Act. 17. v. 28. Per Aziluth enim seu systema vel mundum emanationis intelligitur ipsum τὸ Θεῖον non in se & absolutè tale, quod Cabbalistis Ænsoph seu infinitum dicitur, sed sub methodo divinorum nominum vel numerationum, vel personarum adumbratum, & à Christo in compendium Trinitatis redactum. Per Briah seu mundum creationis vel potius extrapositionis intelligitur præsentia & concursus Divinus, quatenus eodem fruuntur Νόες seu mentes abstractæ, id est animæ extra statum carnis in sublimibus degentes. Per Jezirah seu mundum formationis intelligitur idem divinitatis concursus sive scena atque œconomia vel dispensatio, qualis exhibetur Hierarchiis Angelicis, cujus theatrum latius exhibetur in Apocalypsi Johannitica. Et tandem per Asiah seu systema fabricationis, factionis, atque ποιήσεως intelligitur præsentia divina adhuc modificatior in systemate hoc materiali, & potissimum in Ecclesia. Hæc omnia dicuntur electione quadam è fragmentis lapsorum vasorum de novo conciliata, & in ordinem istum redacta, ut commodiùs à creaturis intelligentibus per nomina in textu Scripturæ sacræ hinc inde expressa capi possent abstrusa illa inaccessæ aliàs lucis mysteria. 1. ad Tim. 6. v. 16.*

§. 3. Et sic quicquid in illis erat de Psychis seu animabus inferioribus; Et de Spiritibus seu animabus mediis; & de mentibus, seu animabus superioribus: Sicut etiam quod idoneum esset ad classes angelorum; item quicquid in illis de corporibus; & quicquid pertineret ad omnia creata, omnium atque singulorum systematum; hæc omnia fiebant ex illis selectis quæ secernebantur è fragmentis istorum Regum. [*Sensus hic est, cùm producta primitùs omnia in simplicissima existerent spiritualitatis eminentia, id est, naturam haberent in se & per se motum habentem, cum cæteris spirituum creatorum pro-*

prietatibus aliquali quidem graduum ordine distinctis, caterum tamen plus quam excellentibus; Per lapsum hunc primævum non omnia quidem in statum pravitatis degenerarunt; aliqualem tamen omnia passa sunt immutationem, ita ut deinceps selectione facta exinde conficerent species ista nempe primo animarum suis gradibus distinctarum, secundo Angelorum ad ministeria destinatorum, & tertio monadum quiescentium seu motu per se orbatarum usq; ad præfinitum tempus, quo Deus omnia iterum fiet in omnibus, 1. Cor. 15. v. 28. quæ est vera materia prima physica, è quarum varia coagmentatione dein conditus est mundus iste corporeus.]

§. 4. Sed ex scoriis vel recrementis septem istorum Regum facti sunt omnes cortices qui vocantur Adam Belial, Prov. 6, 12. quoniam & hac in parte hoc contra hoc fecit Deus, Eccles. 7, 15. bonum & malum [*id est, idipsum quod in lapsu septem istorum Regum propriâ suâ culpa in statum pravitatis degeneraverat & è statu positivo boni in statum privativum, nimirum ἀταξίας, ἀνομίας, curvaturæ, inflexibilitatis mortis, vitii, &c. exorbitaverat, istud à Cabbalistis nomine corticum sive putaminum appellatur. Allegoria desumpta ab arbore vel nuce: ubi quicquid à medulla remotissimum est, corticis nomine indigitatur. Cumque spirituum horum certis ordinibus disseparatorum ingens esset numerus, permissu Dei factum dicitur, quod caterva illa confusionis non omni tamen careret ordine, sed per modum exercitus cujusdam sub certis Archontibus, Luc. 11. v. 15. Col. 2. v. 15. Eph. 6, 12. Cor. 2, 2. Col. 1, 13. per signa membrorum humanorum, nominibus variegata, distribueretur.*]

§. 5. Cùm igitur sanctus ille εὐλογητὸς Rom. 9, 5, crearet Adamum Protoplastum; eo ipso seligebat partem illam Psycharum & spirituum quæ permixta erat cum malo septem istorum Regum: illamque accipiens, ex ea faciebat animam Adami Protoplastæ, constantem ex omnibus illis notionibus (animarum.) [*Sciendum enim, antiquo dogmate Hebræorum, per Adamum Protoplasten non intelligi personam unam individuam, sed totum animarum genus suis ordinibus atque gradibus variè distinctum, & sub formâ exercitûs cujusdam ab Adamo ceu Duce, sub Imperatore Messia, per signa membris humanis assimilata gubernatum, quod corpus intelligitur ab Apostolo, Eph. 4. v. 13. & alibi, ubicunque Christus ab ipso caput nominatur, eo quod in statu restitutionis idem futurum sit regimen, quod erat in natura instituta, Eph. 4. v. 16. Rom. 12. v. 5. 1. Cor. 12. v. 27. Eph. 5. v. 23. Col. 1. v. 24. &c.*]

§. 6. Notandum autem, quod, sicut quatuor sunt systemata sive mundi, emanationis nempe, creationis, formationis & factionis; & in singulis horum quinque sunt personæ, nempe Μακροπρόσωπος seu Longam faciem habens, vel potiùs; longanimus, pater & mater, Μικροπρόσωπος seu brevem faciem habens vel potius, brevi irascens, & uxor ejus; quæ omnes selectæ sunt ex septem illis Regibus: [*Sensus est, ideas luminosas in schola primæva primitivis spiritibus à Messia seu Adamo supracœlesti de rebus divinissimis impressas, è quarum simplicitate atque excellentia spiritibus illis oborta fuit cœcitas atque fractura, ab eodem deinceps Messia à simplicissimo nativo conceptus statu, qui naturæ producta fuerat incomprehensibilis, reformatas esse in conceptus plures minutiores repræsentativos*

tativos quarundam personarum quas Cabbalistæ aliàs duodecim, deinde contractiore numero sex, & communissimè quinq; numerant. Christus autē pro commoditate studii practici ternario absolvit, non facta mentione longanimi, nisi à Paulo 2. Cor. 1. v 3. Eph. 1. v. 3. & Petro, 1. Pet. 1. v. 3. &c. Aliàs autem cum omnibus gradibus sublimioribus sub patris nomine comprehenso; cui etiam matris notio indissolubili unionis vinculo involvitur: ita ut hæc exhibeant personam novi fœderis primam; brevi irascens Psal. 2. v. 12. 13. quem communiter Cabbalistæ filium vocant, secundam; & uxor ejus ad quam tanquam ad regnum Dei Cabbalistæ Spiritum Sanctum referunt, tertiam.] Sic animæ quoque, quæ etiam selectæ sunt ex illis, pariter dividuntur in omnes illas notiones. [*Nimirum quatenus una vel altera objecti loco hunc vel illum gradum intentiùs contemplaretur eidemque obnoxius sese uniret aut intelligendo atque amando strictius eidem sese applicaret sicut obortâ exhinc similitudine ab illo ceu radice sua propullulasse vel ex illa laotomia excisa esse videri posset.*]

§. 7. Dantur enim animæ quæ correspondent uxori; & brevi irascenti; & matri & patri [*Mater enim nil est nisi propensio Patris ad inferiora*] Et longanimo in systemate factionis: quæ omnes vocantur Psychæ è systemate factionis: Veruntamen singulæ istarum appellantur secundum loca sua, e. g. Psyche quædam, quæ est ex uxore factiva, vocatur psyche, quæ in psyche factiva.

Et psyche, quæ in brevi irascente factivo, vocatur spiritus psyches factivæ.

Et psyche, quæ in matre factiva, vocatur mens psyches factivæ, & psyche patris factivi, vocatur vita seu vitalitas, quæ in psyche factiva.

Et psyche longanimi factivi, vocatur singularitas psyches factivæ. [*Distinctio horum graduum animæ sic intelligenda est, ut psyche, quæ ipsis nephesch dicitur, sit spiritus vitalis, non quatenus planè corporeus sed insitus ille atque primitivus & seminalis, quem recentiores Archeum vocant, cum quo correspondet Philosophorum anima vegetativa seu plastica. & Platonicorum τὸ ἐπιθυμητικὸν seu concupiscibile. Spiritus quem Ruach vocant, est gradus quidam sublimior correspondens animæ sensitivæ & Platonicorum τῷ θυμικῷ seu irascibili. Gradus tertius ab ipsis neschamah vocatur, cui respondet anima rationalis seu potius intellectualis, & Platonicorum τὸ λογικὸν, item νοῦς sive mens; quos tres gradus Christus exprimere videtur Joh. 6. v. 53. nominibus carnis, sanguinis & vitæ. Quartus gradus, quem Chajah vocant, est vitalitas quædam sublimior ab extra homini superveniens, nec intrinsecùs tantum eundem penetrans, sed & extrinsecùs ambiens, de quo Ecclesiast. 7. v. 13. quam Christus denominare videtur appellatione vitæ æternæ, Joh. 6. v. 54. Gradus quintus est singularis quædam unio & concursus sive præsentia Divinitatis, quæ ab ipsis Jechidah appellatur, & à Christo indigitari videtur Joh. 6. v. 56. ad quem gradum pauci ascenderunt permanenter exceptô Messiâ Psal. 22. v. 21.*]

§. 8. Et sic eodem modô quinque similes sunt notiones in systemate formativo; quæ omnes vocantur nomine spiritus formativi.

Porro similes dantur quinque notiones atque species in systemate creativo: quæ omnes vocantur mens creativa,

Tandem similes quoque notiones sive species quinque reperiuntur in systemate emanativo, quæ omnes vocantur mens mentis emanativa. Ubi Psyche est è regno emanativo.

Mens

Spiritus è brevi irascente emanativo.

Mens è prudentia seu potius Informatrice emanativa.

Vita è patre emanativo.

Et singularitas ex longanimo emanativo.

Ubi porrò notum est, singulas harum quinque personarum in singulis mundis porrò dividi in decem numerationes. Unde sic quoque omnes Psychæ & Spiritus & mentes, secundum quinque gradus omnium & singulorum mundorum emanativi, creativi, formativi & factivi subdividuntur.

§. 9. Atq; hinc intelligi potest id, quod dicitur in tractatu Talmudico de benedictionibus. Propterea Davidem Regem quinquies dixisse, laudet psyche mea Dominũ Ps.103.v.1 2.22. Psal 104. v.1.35. quo scilicet indigitaret quinq; nomina, quæ animæ tribuuntur: qualia sunt: nephesch seu psyche sive anima infima; Ruach seu spiritus sive anima media; Neschamah seu mens sive anima superior; Chajah seu vita nempe Divina, & Jechidah seu singularis, scilicet unio.

Notumque jam est, quod ista sic appellentur; quoniam regnum & brevi irascens & Mater informandi vocantur nephesch, ruach, neschamah; seu psyche, spiritus & mens: Sapientia autem vocetur vita seu Chajah; quia ibidem scaturigo vitarum; juxta illud Mysticum Eccles. 7.v.13. Sapientia autem vivificabit habentes eam. Corona autem vocatur Jechidah sive singularis, quoniam longanimus singularis est & quasi cœlebs, uxore per se carens; cum tamen patri sit uxor nempe mater; & brevi irascenti sua est uxor nempe basilea sive regnum. [*Ubi notetur per uxores in divinis nil aliud indicari, quàm propensionem sese communicandi ulterioribus, & procreandi plures conceptus minutiores atque speciaaliores, ne nimia idearum generalitate atque amplitudine fatigetur intellectus contemplatoris. Quamvis uxorum notio rigorem quoque denotet atq; judicium, quæ in summis illis conceptibus, ubi purissima clementia, non involvuntur.*]

§. 10. In Adamo ergo protoplaste illo tempore, quo condebatur, continebantur omnes illæ notiones sive species supradictæ à Psyche factiva usque ad singularitatem emanativam. Et hæc est mens scripturæ cum inquit Ezech. 34. v.31: Vos Adam estis. Id est, vos meritò vocamini Adami nomine. Sensus enim est; si literaliter textus intelligendus esset; objectio meritò fieret, omnes etiam populos mundi sive gentiles eodem modo esse homines, quô Israëlitæ; staturâ nempe erectâ. Ubi porrò quoque dicendum fuisset, vos homines estis. Verum enim vero [*sensus hic est, ex animabus vestris consistebat Microcosmus Adami.*] Huc pariter confert, quod dixerunt magistri nostri bonæ memoriæ ad locum Jobi 38. v. 4. איפה היית Ubi fuisti, quando fundabam terram? Ubi sensus est, quasi sanctus ille benedictus ad Jobum dixisset: Ephah sive mensura tua ubinam erat in Adamo protoplaste.

§. 11. Res ipsa autem ita se habet, quod nempe omnes mentes & spiritus & psychæ nullâ exceptâ comprehensæ fuerint in Adamo protoplaste cum conderetur; ita ut quædam animæ pertinerent ad caput Adami; quædam ad oculos ejus; quædam ad ipsius nasum, & sic porro ad omnia ejus membra, à quibus quasi dependebant. Atque hac ratione

ne sub initium creationis Adami protaplastæ in illo existebant omnes animæ, quæcunque erant de parte boni; omnes, inquam, in illo continebantur & ab illo dependebant. Cùm autem peccaret, bonoque malum immisceret; malum cum bono ita confundebatur, ut ex parte mali illius postmodum prodirent populi mundani. Unde apparet, quod fundamentum Adami protoplastæ saltem fuerit bonum: animæ nimirum Israëlitarum. Quare scriptura inquit loco citatô; Vos estis Adam. (Quasi diceret omnes Israëlitarum animas nihil aliud fuisse quàm Adamum nimirum protoplasten:) Et vos scintillæ illius atque membra ejus extitistis. Quapropter Israëlitæ 2. Samuel. 7. v. 23. etiam vocantur gens unica in terra; prout verba sonant: Et quis sicut populus tuus; sicut Israël gens una in terra, &c. Populi mundani autem è contrario non vocatur Adam: id est, non prodierunt nisi ex parte mali, quod immixtum fuit Adamo protoplastæ.

§. 12. Cum enim ille comederet ex arbore cognitionis boni & mali; eo ipso immiscebat bono malum. Ita ut bonum illud, quod in Adamo protoplaste esset, confunderetur cum malo corticum masculinorum, nimirum Samaëlis, qui vocatur Adam Belial. Prov. 6. v. 12. Eademque ratione bonum illud, quod in Chavvah erat, immiscebatur malo uxoris ejus Lilith, quæ est spurcities serpentis; quoniam serpens rem habebat cum Chavvah. Unde restitutio atque liberatio sive Cura ab ista spurcitie atque veneno nonnisi mors erat; & quod filios generaret atq; filias. Et huc respexit Gemarah, dum inquit: Nisi primi parentes nostri peccassent, nos in mundum non venissemus. His mediis autem seligitur bonum è malo, donec omnes populi mundani pronati sint de specie mali: & omnes Israëlitæ prodierint de bono. Quanquam & hac ratione adhuc aliquid mali in istis maneat superstes; natura nempe יצר הרע seu pravæ concupiscentiæ, quæ in homine est, ipsumque ad peccandum inducit. Moriente autem homine, illa ipsa in terra putrescit, malumque absorbetur, bonum autem residuum extat: quod aliquando resuscitabitur in vitam in vivificatione mortuorum in corpus hominis gloriosum.

§. 13. Idem quoque accidebat tempore promulgatæ legis; tum quoque cessabat ista eorum spurcities: ita ut non moriendum fuisset ipsis. Cum autem Jisraëlitæ conflarent vitulum, hæc spurcities in ipsos redibat, bonumque malo iterum permiscebatur, ut rursus subderentur morti prout initio. Et hoc ipsum indigitat scriptura Exod 32. v. 16. Voculâ חרות; sculpta erat super tabulis, scilicet scriptura legis. Ubi potius legendum חירות, id est, libertatem ab angelo mortis ipsis datam esse per tabulas, nec non à subjectione regnorum exoticorum. Quoniam nec mortis angelus, nec regna exotica dominantur Jisraëlitis nisi ex ratione mali; quæ est portio ista tunc nobis immixta.

§. 14. Præterea notandum quoque est: quod sicut omnes animæ Jisraëlitarum in Adamo protoplaste distribuebantur in ducenta quadraginta octo membra, à quibus dependebant omnes animæ boni; sic etiam reperiebantur ducenta quadraginta octo membra populorum mundanorum, [*tanquam totidem cohortes exercitus atque vexilla regni malignantis*;] quæ continebantur in Samaele, à quib. dependebant omnes animæ pravæ. Cum ergo peccaret Adam protoplastes, comederetq; de arbore cognitionis boni & mali,

tunc prædictæ illæ animæ bonæ contentæ in membris Adami protoplastæ sic permiscebantur, & involvebantur atque implicabantur reliquis animabus in Adamo Beliale contentis; ut singula membra singulis membris involverentur, [*quasi singuli milites exercitus malignantis singulos milites exercitus boni manu captos sibi mancipassent,*] ita ut exempli gratia caput capiti, & sic quoque, cæteris paribus, pedes pedibus innecterentur.

§.15. Porrò autem sicut notiones Psyches seu animæ infimæ dividuntur in ducenta quadraginta octo membra Adami protoplastæ; quæ omnia superinduebantur ducentis quadraginta octo membris Adami Belialis: eodem modo notiones quoque spiritus seu animæ mediæ dividuntur in ducenta quadraginta octo membra: prout & notiones mentis in totidem membra distribuuntur. Quæ omnia superinduebantur modo supradicto penitusque subintrabant intra ducenta quadraginta octo membra Adami Belialis tàm quoad Psychen quàm quoad spiritum & mentem.

§.16. Unde apparet, animam quandam sub membro quodam magno atque excelso comprehensam in sanctitate, intrusam quoque esse revera membro cuidam simili de corticibus. Quò pertinet dictum illud sapientum: Quicunque major est sociô suô, illius quoque prava concupiscentia major est, quàm, quæ in altero. Unde cum anima quædam excellens in potestatem corticum subintrat, difficile omnino est, eandem illinc eripi: quoniam malum superinvestiens eam insigne est pariter. Et huc pertinet, quod dicitur de viris excellentibus, qui peccata commiserunt atrocissima, atque maximè detestanda, quales fuerunt Jerobeam, & Achab, & Menasche atque similes. Id quod probè notandum.

§. 17. Porro hoc loco quoque explicabimus, quomodo per peccatum Adami protoplastæ membra animæ ejus ab illo delapsa & immersa sint corticibus, ut dictum est supra. Et huc pertinet, quod dicitur in supplementis Soharisticis ad locum Proverb. 27. v.7.8. Sicut avis vagatur à nido suo, &c. Quod sicut gloria cohabitans simul abit in exilium, id est, involvitur decem numerationibus impuritatis juxta illud Psalmi 103. v.19. Et regnum ipsius omnibus dominatur: sic quoque animæ justorum exulent & superindutæ sint malô supradictô. Unde in supplementis porrò dicitur: quod abeant & vagentur cum illâ de parte in partem & de loco in locum, &c.

§. 18. In omni itaque generationum sive ætatum periodo certæ quædam animæ bonæ exeunt è malo illo supradicto, veniuntque in mundum hunc per præceptum illud Gen. 1. v. 28. de prolificatione & multiplicatione, quod Sanctus ille Benedictus in hunc finem nobis dedit: quod probè notandum. Prout igitur se habet generatio sive ætas illa, sic eandem quoque proportionem observant animæ illæ, quæ prodeunt è corticibus: quandoque nimirum animæ de membro capitis; quandoque alia, quæ ad pedes pertinent, exeunt. Eadem autem harum est ratio, quæ membrorum Gloriæ cohabitantis, quæ nempe illo tempore intra cortices hærent: ejusdem enim generis sunt animæ illæ, quæ seliguntur [*Ubi considerandum, annon cum Paulus Act. 9. v. 15. vocatur σκεῦος ἐκλογῆς instrumentum selectionis, idem sensus sit qui hoc loco: quod nempe seligere & secernere deberet animas è pravitate Gentilismi, ut participes fierent boni illius, quod in*

vita

vita divina est. Item annon pleraque illa loca, ubi Paulus de electione agit, eodem sensu accipienda sint, ut nempe intelligatur vel selectio illa è fragmentis vasorum, per quam constituebatur integritas protoplastæ, ut ad Ephes. 1. *v.* 4. *vel selectio ad fœdus Dei atque Ecclesiam, vel electio in meliorem vitam, ut Apoc.* 17. *v.* 15.] atque illo tempore exinde prodeunt. Prout tandem deprehendimus in postrema hac generatione, in qua nos vivimus, quod gloria cohabitans pedibus nunc hic sistatur: unde omnes animæ, quæ nunc prodeunt de notione pedum Adami protoplastæ sunt : quibus omnibus tandem ad finem usque secretis, deinde Meschiach veniet.

§. 19. Atque hinc intelligi potest, quam ob causam exilium patiantur Jisraëlitæ atque dispersi sint per quatuor cardines mundi? Porro etiam, quare gloria cohabitans cum ipsis exulet? Cujus rei hæc est ratio. Nimirum quoniam Jisraëlitæ peccant, eo ipso in causa sunt, quod animæ eorum involvantur intra cortices: quare exulandum est Jisraëlitis per quatuor mundi ventos & per omnes septuaginta populos : & gloria cohabitans cum ipsis exulat, ita ut si anima quædam sancta commixta sit isti cortici hujus vel illius populi, ubi exulant Jisraëlitæ ; quales sunt Ægyptii, Babylonii atque similes; gloria illa cohabitans, quæ cum illis ibi exilium patitur, tanquam ignis ignem devorans, virtute sanctitatis suæ extrahat animas illas secumque coadunet, easque purificet. [*Aliam longè dispersionis istius nôrunt causam Christiani ex Rom.* 9. *v.* 6. 32. *Rom.* 10. *v.* 19. 21. *Rom.* 11. *v.* 8. 9. 10.] Cumque restitutæ erunt omnes, ereptumque bonum è malo ; ita ut etiam bonum, quod in pedibus animæ Adami protoplastæ erat, è pedibus impuritatis extractum sit; tunc veniet Meschiach [*Paulò aliter hunc adventum determinat Paulus Rom.* 11. *v.* 25. *& Christus Luc.* 21. *v.* 24.] Et hoc ipsum est, quod indigitatur in Sohar Sectione Pekude, cum dicitur : Donec pedes attingant pedes, &c. quod probè notandum. [*An huc pertineat locus Zachar.* 14. *v.* 4. *dispiciendum.*]

§. 20. Ecce autem ultima illa generatione Regis Meschiach omnia erunt selecta; nihilque erit residuum, quod secernatur de statura Adami protoplastæ, præter calcaneos ejus: quibus etiam selectis, Meschiach veniet, ut notum est. Vox אָדָם etenim literis suis, involvit initiales nominum Adami, Davidis & Meschiach. Et huc quoque pertinet, quod dicit scriptura Psal. 89. v. 52. Quod probris affecerunt calcaneos Messiæ tui. Ubi intelliguntur animæ generationis ultimæ.

Hinc quoque sapientes nostri dicunt : Cum perventum erit ad calcaneos Meschiach, protervia multiplicabitur. Nam quia membra pedum admodum sunt materialia atque opaca ; hinc animæ abinde dependentes magis quoque sunt materiæ addictæ: unde augebitur protervia. Hinc quoque dixerunt Magistri nostri : Non veniet filius David, donec plene exiverint omnes animæ, quæ fuerunt in corpore [*nimirum protoplastæ,*] quod probe notandum.

Cap. II.

§ 1.

POstquam jam exposuimus, quomodo bonum cum malo fuerit permixtum: jam tibi explicabimus dictum Ecclesiastæ c. 8. v. 9. Tempus nimirum esse, quo dominatus est homo in hominem in malum sibi. Nam Adam Belial, id est, cortices dominati sunt in Adamum sanctum, quæ erant animæ Adami protoplastæ; easque superinduerunt, & occultarunt intra seipsos: putantes nimirum id in commodum suum fieri:, cùm tamen non nisi in detrimentum ipsorum cedat; prout explicabimus.

§. 2. Hinc quoque satis superque cognoscemus causam: quare externi tantopere aspirent in mundo hoc, ut in peccatum compellant hominem; omnemque movent lapidem, ut ad iram commoveat conditorem suum benedictum; ut nempe in exilium abeat gloria ejus cohabitans, & devastetur domus sanctuarii ejus. Quæ quidem omnia fiunt propter peccata Jisraëlitarum: vera tamen ratio in hoc consistit, quod sequitur. Exteriores illi sive cortices scoriæ sunt & recrementa atque impuritas septem Regum Edomiticorum supradictorum; appellanturque mortis nomine: cum è contrario bonum illud, quod ex illis secernitur, vocetur vita. Quamdiu igitur aliquid Sanctitatis inter ipsos est, hoc ipsum illis vitæ loco existit; & exhinc ipsis vitalitas nutrimentum atque influxus suppetit: sublatâ autem ab illis sanctitate mortui sunt. Hinc manibus pedibusque in id contendunt, ut ad peccandum alliciant hominem, quo anima ejus ipsis subjiciatur, & intra ipsos abscedat; ipsique hac ratione vitam, tranquillitatem atque alimenta sortiantur: prout alii operam dant rei suæ Oeconomicæ: unde scriptum extat Prov. 6. v. 29. Non probris afficiunt furem, cum furatus fuerit ad implendam animam suam, cùm esuriverit, &c.

§. 3. Totumque negotium in hoc versatur, quod impossibile sit animam Jisraëliticam, cùm sancta sit, etiamsi peccaverit, & subter cortices abscesserit, [*juxta illud 2. Sam.* 14. v. 14.] penitus tamen expelli expulsam: cum ne minima quidem scintilla sanctitatis (dispergi queat.) Et quoniam illa descendit è loco sanctitatis Illius qui benedictus sit; hinc ille alimenta demittit pro talibus animabus, quæ vinctæ stant sub corticibus: & hoc ipso medio ipsi quoque nutriuntur cortices: ad instar arboris, quæ succum quidem atque alimentum attrahit pro fructu; ita tamen ut exhinc quoque cibum & alimentum capiant folia atque cortices: sublatô vero fructu folia deinceps atque cortices arefiunt.

§. 4. Neque id solum: sed supra jam tradidimus capite primo, quod exulantibus Jisraëlitis gloria quoque cohabitans in medio illorum exilium sustineat: Illa igitur cùm ignis sit consumens, scintillas animarum, quæ inter ipsos sunt, undique colligit. Cùmque hac ratione tàm animæ, quàm gloria cohabi-

tans superindutæ quasi sint ipsis corticibus; tum sane magnum sibi assugunt influxum. Hinc omni studio in hoc incumbunt, ut peccare faciant Jisraëlitas, atque hoc medio animas eorum gloriamque cohabitantem cum illis intra sese attrahant.

§. 5. Certè enim, quo major est sanctitas animæ cujusdam, eò copiosior quoque est influxus, quem ab illa assugunt, & per illam. Unde quò excellentior est anima quædam, eò magis illi operam dant, ut ad peccandum illam inducant, eamque introducant intra profunda corticum. Unde maxima corticum copia versatur circa discipulos Sapientum: ex quo etiam dicunt Magistri nostri bonæ memoriæ, quod cavere debeat sapientum discipulus, ne solus exeat noctu. Et huc quoque pertinet dictum illud alterum: Quo major quisque est proximô suô, eò major quoque est (prava) concupiscentia ejus, quàm quæ in altero, ut dictum supra capitulo primo. Et hæc quoque ratio est, quod homines reperiantur tàm insignes tamque excellentes præ aliis, qui peccatis maximis atque horrendis sese contaminarunt; prout infra prolixius id explicabimus, auxiliante Deo, hôc ipso capitulo.

§. 6. Quamvis autem jam dixerimus propterea exulare gloriam cohabitantem, ut nimirum colligat omnes illas scintillas; nihilominus omnia tamen dependent ab ipso homine, quippe qui ipse horum omnium fuit causa; unde qui aliquid corrupit, necesse habet ut restituat idem. Et propterea præceptum nobis extat de prolificatione & multiplicatione: utque sanctificemus nos ipsos tempore copulæ maritalis, ut hac ratione extrahere queamus atque educere è corticibus animas illas, illæque seligantur à malo.

§. 7. Quoniam autem propter peccata nostra non satis cautè nec satis perfectè id agimus; hinc extrahimus animas aliquali malo commixtas. Et hoc ipsum est mysterium pravæ concupiscentiæ, quæ cum homine quasi creetur, unde studendum est homini per omnem vitam suam, ut à se separet malum illud, quod in ipso relictum est: quod ipsum fieri debet per opera ejus. [*Ex ungue hic Pharisaismum cognoscimus, quem Christus impugnat atque Apostoli, quod nempe non propriis viribus id fieri queat, sed per fidem atq; preces, propter fœdus novum impetrato à Patre Spiritus auxiliô atque concursu.*]

§. 8. Quæ omnia tamen non sufficiunt; cum non plene ab illo separetur malum usque ad diem mortis ejus. Tunc enim putrescit malum intra terræ pulverem, tolliturque ab eo, & abscedit. Quæ etiam ratio est percussionis in sepulchro, prout auxiliante Deo latius dicemus suo loco.

§. 9. Et huc quoque pertinet illud, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, quod multi justi non aliam ob causam moriantur, quam ob consilium serpentis [*quo Chavvam alliciebat ad peccandum.*] Atque hinc responderi potest ad quæstionem illam, quomodo fieri queat, quod moriantur absque peccato: cum exhinc videretur iniquitatem quandam versari in sinu Dei Benedicti? Sed in hoc versatur negotium, quod jam ante in illis est malum primum, quod commixtum fuit cum animabus illorum cum peccaret Adam protoplastes; & serpens injiceret impuritatem suam intra animam ejus: unde malum illud primum ab ipsis tolli nequit nisi per mortem: prout nempe dicebat Deus benedictus Gen. 2. v. 17. In die quo comedes ex ea, morte morieris.

§ 10. Ab illa ergo die, qua peccavit Adam protoplastes, continuis tam cogitationibus quàm operibus in id enitendum nobis est, ut extrahamus atque educamus animas supradictas è medio corticum per opera nostra supradicta. Quò etiam digitum intendit scriptura Psal. 68. v. 35. Date fortitudinem Deo. Quod si igitur essemus justi & converteremur conversione perfecta, facultas in nobis esset omnes illas animas, quæ intra cortices degunt, unico extrahendi momento; atque confestim veniret Meschiach. Prout nimirum inquiunt Rabbini nostri bonæ memoriæ. Non venit filius David, donec plenè prodierint omnes animæ, quæ in corpore. Sed peccata nostra debilitant, ut ita dicam, potentiam conditoris, id quod & Scriptura docet Deut. 32. v. 18. Petram, quæ genuit te, debilitas.

§. 11. Quando autem plenè prodierint omnes illæ animæ è corticibus, quæ mortis nomine vocantur: tunc etiam abinde exibit gloria cohabitans, quæ intra illos exulat, eosque vivificat: & illi relinquentur mortui, & absorbebuntur atque peribunt. [*Sublata nimirum privatione sive curvatura atque pravitate, in qua consistit formalis ratio corticum. Et huc pertinet, quod Paulus inquit, 1. Cor. 15. v. 24, 25, 26, 27, 28; ubi notetur particula* Καταργήσῃ. *Confer.* 53. 54.] Et hoc ipsum est, quod dicit Jeschajah 25. v. 8. Absorbebit mortem in æternum. Id est cortices, qui vocantur mors. Quid de illis dicitur? nimirum postquam ex illis prodierit gloria cohabitans, quæ vocatur vita; tunc absorbebuntur in æternum, nec ulla ipsis continget restitutio; prout fiebat tempore promulgatæ legis, ubi mors redibat in locum suum pristinum.

§. 12. Porrò jam quoque dictum est: animam quò sit excellentior, eò profundius immergi corticibus: eòque magis externos illos (hostes) conari omnibus suis viribus, ut eandem polluant omni pollutionum genere, quò semper permaneat intra illos in potestate illorum, ipsique commodo suo exinde fruantur. Metuunt ergo ne forte per justum quendam perfectum ab illis educantur tales animæ tempore copulæ suæ maritalis, ut dictum supra. Antequam ergo justus ille talem animam ab illis educat, ipsique alimentum suum quod ejusdem beneficio capiunt, amittant; Quid faciunt? Cum nempe vident locum quendam corruptissimum admodum, [*seu corpus quoddam pessimi temperamenti, intra quod sub illa generatione pro fœtu novo immittenda sit anima*] tunc animam quandam excellentem dimittunt extra se, ut subintret illuc, quo deinde quia in loco tantùm malo existit, magis illam ad peccandum impellere, eamque corrumpere queant vehementiùs, quam fuerat antea; ita ut redire cogatur in potestatem illorum vitiata ut priùs: atque hac ratione semper maneat ipsis subjecta. Atque hac ratione illi dominium exercent in hominem juxta Ecclesiastæ 8. v. 9. putantes id suum fore commodum: cùm tamen è contrario in detrimentum illorum cedat.

§. 13. Res autem ita se habet. Sanctus nempe ille benedictus juxta Deut. 32. v. 4. Petra est, cujus opus est perfectum: & quoniam per peccatum Adami dominium acceperunt in illas animas; hinc easdem non vult educere è manu eorum, nisi jure. Quid ergò facit? Expectat, donec locus aliquis vitiatus occurrat, ut dictum supra; illumque ostendit exterioribus illis inquiens: Velle se, ut illuc introducatur hæc vel illa anima

in

in locum nempe istum impurum [*quo nempe subigatur corruptum illud temperamentum*] Illi ergo in contrarium intenti melius consultum sibi putant, si præclaram illam animam illuc introduxerint; & magnoperè delectantur isto actu. Cùm tamen Deus laudatissimus rem jure persequi cupiat, opusque perficere illis volentibus. Planè sicut fiebat per præceptum de hirco in locum Asasel educto, Levit. 16. v. 26. quo auferebantur omnia peccata Jisraëlitarum: prout exponitur in libro Sohar. Cùm igitur talis anima sancta in locum istum viliorem immittitur, e.g. in filium hominis perfectè impii, l. in proselytum quendam atque similes, illi, quasi conclamantes, eandem in sua omninò potestate esse censent, & casu veluti desperato nullam ipsi fore restitutionem sibi spondent.

§. 14. Contingit autem quod anima illa robusta atque sancta insigniter excitetur operibusque bonis præcellat, ut penitus separetur à corticibus: neque id solum, sed etiam scintillas alias secum assumat, easque è profundis corticum educat. Id quod sic eveniebat in Abrahamo Patre nostro, super quo pax, qui erat filius Tharach idololatræ & magni Sacerdotis idolorum: & tamen è contrario de ipso dicitur Gen. 12. v. 5. & animas, quas [*proselytas*] fecerant in Charan. Quod similiter quoque accidit in omnibus proselytis justitiæ: quales erant Ruth & Thamar & Rachab; & omnes reges domus David, & ipse Meschiach: & R. Akibah & R. Meir & similes plures. Usque adeo, ut David, qui exinde prodierat, penitùs extirparet corticem illum, quo superindutus fuerat primitùs: nimirum corticem Moab, intra quem immersa fuerat Psyche Davidis, prout exponemus suo loco. Unde funiculis distribuebat terram Moab incolis occisis. Unde patet, quod Adam Belial dominium quidem habuerit in hominem sanctum; sed in malum sibi, perverso sc. homini, ut dictum supra.

Id quoque exhinc patet, quod anima quò sit excellentior, eò magis quoque immersa sit similibus corticibus; ita ut prava illius concupiscentia omnino magna sit atque insignis. Unde mirum non est, quod David tale quid perpetravit cum Bathschebah & Abigail: prout juvante Deo, gesta illa Davidis & Abrahami locis debitis explicabimus.

Exhinc quoque perspicuum est, quare interdum justus quidam sit filius impii? cùm tamen meritò omnes justi tantum generare deberent filios justos sibi similes.

Cap. III.

§. 1.

POstquam jam ostendi, quod omnes animæ contentæ fuerint in Adamo Protoplaste, secundum omnem speciem Psyches, spiritus mentis, &c. Prout etiam quod in qualibet specie sint ducenta quadraginta octo membra, ut dictum supra capitulo primo: Jam porro in specie sciendum est: Cum in homine sint ducenta quadraginta octo membra & trecenta sexaginta quinque vasa venarum & similia, quæ efficiunt sexcenta & tredecim: Quod nimirum sexcenta hæc & tredecim sint numerus radicum in qualibet anima:

ma: ita ut quodlibet membrum aut vas ex illis sexcentis & tredecim, quoniam singula unum constituunt membrum integrum, constituant unam radicem integram.

§. 2. Jam porro notum est, singula membra iterum subdividi in ducenta quadraginta octo membra: Prout exempli gratiâ in membro brachii inveniuntur venæ Capitis atque oculorum adeo ut caput & jecur quasi & omnes reliquæ venæ Capitis in brachio sint: atque sic porro quoque in reliquis sexcentis & tredecim membris: In quorum singulis, membra continentur singula.

§. 3. Et quoniam jam quodlibet membrum vel vas è sexcentis illis & tredecim membra continet omnia: Hinc in singulis quoque membris ex eadem ratione sunt sexcentæ & tredecim animæ: quoniam in quolibet membro vel vase reperitur persona quædam integra, constans ducentis quadraginta octo membris & trecentis sexaginta quinque vasis. Adeoque quodlibet membrum vel vas animæ capitis, una est radix, in qua continentur sexcentæ & tredecim animæ aliæ.

§. 4. Jam porro quodlibet membrum è ducentis illis & quadraginta octo dividitur in tres partes. Carnem nempe, Vasa, & Ossa. Et vasa ista non sunt de numero, Trecentorum illorum & sexaginta quinque, de quibus supra; Sed tantum termini sunt venarum & Nervorum intra Carnem finientium & absorptorum. Ossa autem inter hæc supremum habent gradum: & deinde vasa: de quibus plura videri possunt Tract. de format. hominis.

§. 5. Hinc patet, quòd minus quàm sexcentæ & tredecim radices non possint supponi in anima Adami protoplastæ: Et quælibet radix iterum minus habere non potuit quam sexcentas & tredecim scintillas animarum.

Et quia per peccatum Adami Protoplastæ bonum permixtum fuit malo, hinc revolvi cogimur pluries, donec restituamur: [*Quæ revolutio refertur inter species judiciorum, de quibus Heb.9,27. Joh.5,24. Unde patet quod verum Christianum nulla tangat revolutio. Conf. Apoc.*14,13.] Quia singulis vicibus parum tantum restituitur. In quantum ergo quis restituitur, in tantum anima ejus dividitur in scintillas varias. Hinc fieri potuit, ut sexcentæ & tredecim radices Adami protoplastæ singulæ subdivisæ fuerint in sexaginta myriades radicum parvarum Adami, quarum singulæ essent persona una integra constans ducentis quadraginta octo membris: Unde etiam vocantur radices, ut supra.

§. 6. Eodem modo quælibet radix è sexaginta illis Myriadibus parvarum radicum iterum dividi potuit usque ad sexaginta myriades scintillarum; ita ut singulæ illæ scintillæ sint anima quædam per se. In plures autem scintillas subdivisio fieri non potuit, deq; his videri potest Cap. 29. ubi rationes adduximus è supplementis Soharisticis f.112, col.1. quorum verba sunt sequentia: Quoniam dum extenduntur usque ad sexaginta Myriades; &c. Ubi particula *usque* non strictè involvit sexaginta myriades; quia pauciores esse possint quam sexaginta myriades: sed sensus est, non esse plures, quam sexaginta myriades: Quare particula, *usque ad*, usurpatur. Quod probè notandum.

Quælibet autem radix è sexaginta illis myriadibus parvarum radicum, non necessar.ò

ſariò eôdem modô ſubdividitur: fieri enim poteſt, ut una de ſexaginta illis myriadibus radicum dividatur in ſcintillas ſexcentas & tredecim; vel in mille; donec forte quædam inveniantur quæ diviſionem admittant usque ad ſexaginta myriades animarum: ita ut radicum numerus minor non ſit quam ſexcentarum & tredecim: Et tunc vocantur radices magnæ: nec ſcintillarum numerus ſexaginta myriades excedat. Quæ omnia fiunt pro ratione defectus illius vel corruptelæ cujus cauſa radix illa opus habet diviſione iſta pro revolutionibus ſuis.

§. 7. Hæc omnia tamen paulò latiùs nobis diducenda ſunt. Sciendumque eſt animam Adami protoplaſtæ diviſam fuiſſe in tres partes juxta numerum trium Patriarcharum, [*Prout exercitus dividi ſolent in duas alas & corpus*] Et tres illas partes porro ſubdiviſas fuiſſe in partes duodecim juxta numerum duodecim tribuum Israëliticarum. Porro duodecim illæ portiones iterum ſubdiviſæ fuerunt in ſeptuaginta partes juxta numerum ſeptuaginta animarum quæ deſcenderunt in Ægyptum: Et ſeptuaginta iſtæ partes ſunt radices magnæ ſub quibus comprehenduntur omnes Animæ Adami protoplaſtæ.

Deinceps ſeptuaginta iſtæ partes iterum ſubdiviſæ fuerunt, in ſexcentas & tredecim radices medias: Et iſtę ſexcentę & tredecim radices ulterius diviſę fuerunt in ſexaginta myriades radicum parvarum, ſecundum numerum generationis deſerti.

§. 8. Sciendum autem numerum iſtum ſexcentorum & tredecim in ſe continere omnes reliquos numeros ſupra dictos. Numerus enim ſexcentorum ejusdem computi deſignat ſexcenta illa millia, ſive ſexaginta myriades ſupra dictas. Et in numero tredenario, qui etiam pars eſt numeri ſupra poſiti latet numerus duodecim tribuum: Unitas autem exiſtentiam illorum reſpicit, ſive totum complexum illorum. Numerus quoque ternarius tres Patriarchas reſpicit: & denarius reſpectum habet ad ſeptuaginta animas, ſi nempe ſexaginta myriades & denarius iſte addantur; unde reſultabunt ſeptuaginta illæ nimirum animæ. Unde apparet, quod in numero ſexcentorum & tredecim contineantur omnes numeri ſupra dicti: nempe trium Patriarcharum; & duodecim tribuum; & ſeptuaginta animarum; & ſexaginta myriadum.

§. 9. Quemadmodum autem tota Synochie ſive coagmentatio animæ Adami protoplaſtæ dividebatur ſecundum tres Patriarchas & duodecim tribus & ſeptuaginta animas: Sic ſingulæ porro radices è ſexaginta myriadibus radicum Adami ulterius dividuntur per ſe ſecundum numerum trium Patriarcharum & duodecim tribuum & ſeptuaginta animarum.

In hoc tamen eſt differentia quædam, quod nempe ſeptuaginta quidem animæ in Adamo diviſæ fuerint in ſexaginta myriades radicum (parvarum), ſed ſeptuaginta illæ animæ, quæ in ſingulis radicibus ſexaginta illarum myriadum ſupradictarum non porrò ita ſubdividantur, ut una plusquam una radix ſola fiat: ſed ſingulæ iſtarum ſeptuaginta radicum ſubdividuntur in ſexcentas & tredecim ſcintillas vel plures, adeò, ut fieri queat aliquas iſtarum radicum è ſeptuaginta, ſubdividi in ſexaginta myriades, ſcintillarum

rum quidem, quæ sint animæ; sed non radicum, eò quod simplices tantum sint animæ.

§. 10. Ista autem omnia, quæ hactenus diximus, intelligenda saltem sunt de Psyche factiva. Eodemque modo instituenda est divisio spiritus è mundo formativo; & mentis è systemate creativo, atque sic porrò, cum notum sit, animam Adami protoplastæ in sese continuisse omnes animarum species à psyche systematis factivi usque ad longanimum mundi emanativi.

Cap. IV.

§. 1.

POstquam igitur jam explicatum tibi est, quomodo omnes animæ comprehensæ fuerint in Adamo protoplaste; omnesq; per peccatum ejus superinvolutæ fuerint corticibus: jam porrò aggrediemur doctrinam ipsam de animarum revolutionibus. Ab illo enim tempore, quo bonum permixtum fuit malo, duo jam sunt necessaria. Primum ut homo bonum separet à malo: id quod fit observatione trecentorum & sexaginta quinque præceptorum prohibitivorum. Alterum autem ut portio boni restituatur: quod fit per præcepta affirmativa seu jubentia. Nullum enim fuit membrum in Adamo protoplaste, quod non compositum fuerit è ducentis quadraginta octo membris aliis & trecentis sexaginta quinque vasis venarum vel nervorum, quorum numerus efficit summam sexcentorum & tredecim.

§. 2. Quod si ita est, dici fortè posset sufficere, si singula membra adimplerent præcepta hæc sexcenta & tredecim; quamvis non omnes scintillæ eorum adimplerent omnia præcepta.

§. 3. Scito autem rem ita se non habere. Quia enim ipsa quoque membra subdividuntur in sexcentas & tredecim scintillas, ut dictum supra, vel plures; & quælibet scintilla constat ex omnibus: hinc quælibet scintilla animæ tenetur adimplere omnia sexcenta & tredecim præcepta legis, quæ correspondent membris vasisq; hominis: & si vel unicum præceptum desit, propterea revolvi tenetur, prout traditur in supplementis Sobaristicis suppl. 1.

§. 4. Revera enim non est par ratio istorum duorum; si nempe quis impleverit omnia sexcenta & tredecim præcepta mediantibus scintillis membri illius, unde descendit radix animæ ejus; quamvis non ipse adimpleverit omnia: & si quis nondum implevit omnia sexcenta & tredecim præcepta; ne quidem per scintillas radicis suæ: quod planum est per se.

§. 5. Neque id solum, sed omnia sexcenta & tredecim præcepta adimplenda sunt ab homine, factô, verbo, & cogitatione. Quod indigitatur verbis illis Levit. 6. v. 9. Hæc est lex holocausti, &c. Ubi dixerunt Magistri nostri: Quicunque studet super præcepto holocausti, eidem imputatur, ac si obtulisset holocaustum, &c. [*Hac phrasi com-*

si commodè exponi possunt ea, quæ Paulus sæpiùs dicit de imputatione fidei, qua nimirum opera illa, quæ fidelis non propriis viribus, (quippe quas abnegavit,) sed per Spiritum Sanctum verâ fide atque precibus à Patre per Filium Messiam impetratum, operatur (quæ revera nil nisi fides ejus sunt;) eidem, in justitiam imputantur, i. e. ac si ipse ea præstitisset, unde & pro iis merces promittitur. Ad Rom. 4. v. 5. 11. &c.]

§. 6. Si autem defecerit scintilla animæ unica saltem in una parte illorum; quæ sunt opus, verba & cogitatio; tamdiu revolutionem pati cogitur, donec impleverit omnia.

§. 7. Sic quoque qui non studuerit in lege secundum פשט, sive sensum literalem, רמז sive Allegoricum; דרש sive Anagogicum & סוד sive Mysticum sive Cabbalisticum quæ voces juxta literas suas initiales continentur voce פַּרְדֵּס; ille cogitur revolvi, donec absolverit omnia secundum singulos sensus; quilibet nimirum secundum illam partem, quam potest assequi pro notione radicis suæ: & hæc est illa portio, quæ ipsi data est in monte Sinai; prout notum est.

§. 8. Hoc ipso autem responderi potest ad multas quæstiones multaque dubia. Videmus enim multos justos gradu sat exiguo per cæteris justis justitiam colentibus; qui tamen tranquille atque quiete gaudent mundo venturo. Cum è contrario justi sint excellentes admodum, exempli gratia, Moses Magister noster super quo pax: de quo dicitur in supplementis Soharisticis, quod revolvendus sit, & extensio ejus pertingat usque in sexaginta myriades generationum. Cujus hæc est ratio, quod absolvere teneatur portionem suam, quæ magna est admodum: unde revolutiones ejus non absolvi queunt tam velociter?

§. 9. Hinc quoque intelligitur, quare dentur justi quidam, qui quasi excisi moriantur in Juventute sua: quales exempli gratia fuit R. Bon & ipsi similes. Quod non propterea factū est, quasi commiserit delictum aliquod, cujus causa reus factus sit excisionis: sed cardo rei in hoc versabatur, quod jam perfecisset, quicquid complendum erat ex omnibus sexcentis & tredecim præceptis, cum pluribus aliis; unde dissolvebatur [*Confer phrasin ad Phil. 1. v. 23.*] & ex hac vita migrabant in juventute sua (justi isti). Quod indigitarunt Magistri nostri bonæ memoriæ dicentes: R. Bon novendecim ætatis suæ annis plus impendit operæ, quam discipulus quidam alius septuaginta annis. Quod nota.

§. 10. Hinc quoque intelliges, cur dentur justi quidam, qui inviti moriuntur, qualis fuit Moses Magister noster super quo pax: Cùm alii contrarium testati sint. Cujus ratio in hoc consistit, quod Mosche nondum adimplesset omnia sexcenta & tredecim præcepta; præsertim quæ concernerent terram promissam atq; domum sanctuarii, cū ergo durum ipsi videretur reverti per revolutionem, quod ipsi tamen faciendum erat: hinc invitus omnino subiit mortem. Justi autem alii, qui jam absolverunt, quicquid ipsis necessarium fuit; morte sua gaudent. Et hoc ipsum est, quod dicitur Danielis cap. 12. v. 13. Et tu vade ad finem & requiesces. Non enim opus fuit ipsi revolutionem pati ulteriorem.

§. 11. Hinc quoque intelligi potest, quare redemtio tanto tempore suspendatur.

Quod nimirum opus sit infinitis quasi revolutionibus, donec scintilla quævis adimpleat omnia sexcenta & tredecim præcepta cum omnibus supradictis speciebus.

§. 12. Hinc quoque intelligi potest dictum illud Gemaræ, Ubi R. quidam interrogavit alterum: Quodnam præceptum pater ejus potissimum observasset? iste autem responderit: Præceptum peniculamentorum. Et sic eodem modo alii inveniuntur justi, qui præcepta quædam alia potius observant, quàm cætera. Ubi quæstionem movent Sapientes nostri bonæ memoriæ: Annon præcepta levia eodem modo observanda sint, quô gravia? Ubi respondetur, illos fuisse sapientes, qui sciverint, quid ipsis defuerit: unde præcepta illa, quæ jam observaverant in revolutionibus prioribus, non usque adeò observaverunt.

§. 13. Quod tamen intelligendum saltem est de illis præceptis, quæ corpus non obligant: qualia sunt, præcepta ad terram promissam pertinentia, item primitiæ tonsuræ; & similia. Sed quæ corpus obligant, qualia sunt struendi tabernacula, inflandi tubam & gestandi frondes, item fundendi preces & legendi lectionem Audi, & similia; illa sanè quilibet observare tenetur in singulis revolutionibus. Quod probè notandum.

§. 14. Cæteri autem homines, qui ignorant quam ob causam in mundum venerint; & quid ipsis desit: omnia observare tenentur. Et propterea admoniti sint, præcepta levia pari observare respectu quô gravia.

§. 15. Hinc quoque intelliges, cur quidam homines omne studium summa cum delectatione impendant in sensum legis literalem; cùm alii sibi proponant sensum Anagogicum vel Moralem, alii Allegoricum sive Tropicum, alii Gematriis sive Arithmeticæ sacræ invigilent; & alii Viam Veritatis seu Cabbalam sectentur. Quæ omnia sic eveniunt secundum finem, propter quem quis illa vice revolutionem passus est. Quia enim jam semel absolvit illorum quædam in prima revolutione; hinc non opus est, ut in quavis revolutione operam det omnibus. Atque hac ratione intelligere poteris quicquid difficile videtur atque dubium est circa negotia hominum illorumque revolutiones.

§. 15. Cumque jam expositum sit, quæ sit ratio radicum animarum, & quomodo singulæ scintillæ adimplere teneantur omnia sexcenta & tredecim præcepta modis supra expositis: jam porro notandum est, magnopere opus esse homini ut sciat radicem animæ suæ, & unde illa provenerit. Prout monetur in Sohar Cantici Canticorum ad locum Cant. 1. v. 7. Indica mihi, quem diligit anima mea &c. Prout scire quoque tenetur homo, in quem finem in mundum venerit?

§. 16. Res autē eò redit: quoniam jam notum tibi est, omnes Jisraëlitas vadimonio erga se invicem obstringi; ob causam supra jam expositam cap. 1. quod nempe omnes Jisraëlitæ fuerint in Adamo protoplaste. Veruntamen vades non sunt pro se invicem, nisi ratione peccatorum manifestorum: sicut dictum est Deut. 29. v. 29. Et manifesta nobis & filiis nostris &c. Sicut etiam non sunt sponsores pro se invicem nisi illô casu, si possint impedire malum illud, & non impediverint: prout notum est.

§. 17. Verum enim verò rationes dantur plures specialiores atque intimiores aliæ. Nimirum quod quicunq; ab una descendunt radice sponsores atq; vades sibi sint invicem

in

in quovis particulari: ita ut non tantùm pœnam ſuſtinere cogatur propterea, ſed ut etiam hanc ob cauſam revolvendus ſit aliquis: prout ulteriùs exponemus.

§. 18. Quod ita ſe non habet in deſcendentibus à radicibus diverſis. Quoniam ſi quis manifeſto delictô polluatur, & alter idem potuiſſet impedire, quod tamen non fecit; iſte ſane propterea non punitur niſi in hoc mundo: non autem tenetur propterea redire per revolutionem vel per imprægnationem; prout exponemus. Unde omnes ſexcentæ & tredecim ſcintillę animarum contentæ in radice una è ſeptuaginta radicibus parvis, quæ reperiuntur in ſingulis membris Adami protoplaſtæ, ut dictum ſupra capitulo 3. omnes, inquam, ſexcentæ & tredecim ſcintillæ, ſive etiam ſi plures fuerint, ut dictum; omnes ſponſores ſunt pro ſeſe invicem ſponſione perfectiſſima. Quoniam omnes illæ ſexcentæ & tredecim ſcintillæ habentur pro anima una. Quod probè notandum tibi; quoniam inſigne eſt axioma circa negotium revolutionis. Quod ſi igitur una quæpiam è ſexcentis illis & tredecim ſcintillis peccaverit, vel vitium aliquod admiſerit; tunc omnes illæ ſexcentæ & tredecim ſcintillæ ad eandem pertinentes radicem vitium hoc vel defectum illum reſtituere tenentur: nec vocantur perfectæ vel reſtitutæ, quamvis omnia ipſis neceſſaria ſuo tempore adimplevisſent; donec reſarciatur vitium illius ſcintillæ. Quapropter omnes illæ ſcintillæ tenentur aſſociari eidem per myſterium revolutionis [*Notetur eadem myſterii phraſis in eodem negotio à Paulo adhibita ad Rom.* 11. *v.* 25.] vel per myſterium imprægnationis. Prout latius declarabimus Deô juvante. Ut nempe opitulentur ei quoad impleat omnia ſexcenta & tredecim præcepta impletione perfecta. Poſtquam autem adimpleta ſunt ſexcenta & tredecim præcepta; nullo amplius erga ſe invicem obſtringuntur vadimonio alio, eò quod ex una radice ſint: quamvis illa anima fuerit de ſeptuaginta radicibus parvis contentis in uno membro Adami protoplaſtæ.

§. 19. Porrò ſciendum quoq; eſt, ex ſexcentis & tredecim illis ſcintillis alias ſemper viciniores eſſe atque cognatiores aliis, unde cognatiorem huic vel illi embryonem fieri oportet, vel revolvi, ut eandem juvare queat; prout auxiliante Deo cap. 5. declarabimus.

§. 20. Hinc ergò conſtat omnes illas ſexcentas & tredecim ſcintillas unam eſſe animam, quæ ſive per peccatum Adami protoplaſtæ ſive per ipſius hominis commiſſa, distracta ſaltem ſit, veluti, ſi per malleum ſaxum diffringatur in ſexcentas & tredecim particulas ſive ſcintillas, Jirm. 23. v. 29. vel plures.

§. 21. Exinde quoque intelliges, quod reperitur in libro Cabbaliſtarum: Aliquem per revolutionem veniſſe in alium quendam: cùm tamen abſurdum videatur intellectui, virum illum excellentem coactum fuiſſe reverti atque revolvi; & præcipuè reditu tali revolutivo, ut revolvatur in homine multum viliore, quàm ille fuiſſet antea. Verum enim verò res ita ſe habet; quoniam omnes ſexcentæ & tredecim ſcintillæ ſponſores ſunt atque vades pro ſe invicem, (eò quod ab una radice ſint); hinc aliquando ſcintilla excellens admodum revolvitur in ſcintilla quadam vel minima: eo quod vadimonio obſtricta ſit alteri, cùm ſit de radice ejus; ut nempe opituletur ei, eamque perficiat.

§. 22. Porrò notandum ſingulas ſexcentarum & tredecim illarum ſcintillarum ſive particularum vel plurium, quæ ſunt in eadem radice, omnes appellari radicis

nomine. Jam verò quælibet radix partim continet discipulos Sapientum sive majoris sive minoris eruditionis, observatoresque Præceptorum, partim quoq; idiotas plebejos atq; impios. Exempli loco sit arbor, in qua ligna quoque & rami atque folia sunt, & cortices præter fructus: quæ tamen omnia sunt anima una. Jam verò in qualibet radice necessariò esse debent sexcentæ & tredecim scintillæ unius animæ, systema constituentes juxta mysterium 248. membrorum & 365. vasorum ad illam pertinentium; quæ omnes sint discipuli Sapientum, ita ut numerus eruditorum minor esse nequeat, quàm 613. Cætera verò massa istorum membrorum, prout sunt rami, folia lignumque arboris, sunt patresfamilias sive plebeji. Summa huc redit, in qualibet radice pro fructibus arboris tantum haberi discipulos Sapientum, quos 613. esse oportet numero certo: atque hæc omnia in Psyche seu anima inferiore vel Nephesch. Et sic 613. alii reperiuntur in spiritu; totidemque in mente &c. ita pergendo per omnes partes singulorum systematum emanativi; creativi, formativi, & factivi, de quo vide cap. 2. Quod probè notandum. Quoniam scitu valde necessarium est, nisi confundi velis cognitione tua.

§. 23. Ratio in hoc consistit, quod in qualibet radice persona repræsentetur integra, 613. membris constans.

§. 24. Adeoq; sicut magna est differentia inter ipsas radices, quarum aliæ ad caput, aliæ ad pedes referuntur: sic talis quoque est differentia inter scintillas ejusdem radicis. Unde non est quod mireris, quod omnes impii atque populi mundani progeniti sint ab Adamo protoplaste & Noach & Abraham & Jitzjak eorumque similibus: quod vix videtur possibile. Sed difficultas in id resolvitur, quod anima illa & quævis constet è 248. membris, in quolibet autem membro sint caro & medulla, sanguis cutis pili quoque & quandoque ungues. Quicunque ergò pertinet ad medullam interiorem, ille insignis est admodum: atque sic porro usque ad pilos & ungues, qui quasi cortices sunt illius membri. Unde mirum non est, quod dixerimus in radice animæ Abrahami & similium dari scintillas sive particulas impiorum atque ingloriorum viliumque admodum. Quod probè notes, ne opus sit ubique eadem repetere: videasque cap. 32.

§. 25. Ulterius multa quoque sunt præcepta, quæ non à qualibet scintilla ex illis impleri vel observari queunt. Ratio hæc est: quoniam non omnes animæ, quamvis sint ab una radice, propterea tamen veniunt in unam familiam, vel in unam tribum: sed quædam revolvitur in Sacerdotem vel Levitam; alia in revolutione fit Judex, alia linarius vel similis: ubi non quælibet scintilla observare potest omnia sexcenta & tredecim præcepta; eò quod quædam solos sacerdotes, quædam Levitas; aliæ Reges vel Judices & similes concernunt: prout etiam præcepta sunt alia specialia, qualia sunt de redimendo primogenito; de leviratu vel discalceatione. Quod si enim cuidam filius non sit vel frater vel primogenitus; ille sanè hæc observare nequit. Porrò tamen alia quoque sunt præcepta, quæ à singulis observari possunt, qualia sunt de lectione Audi; de precibus; de fimbriis [*vid. Matth.9.v.20. Matth.23.v.5. Matth.14.v.36.*] item adeundi domum conventus, & similia. Alia quoque sunt præcepta, quæ homo non obligatus est persequi; qualia sunt spicilegium, oblivione relicta, angulus agri, primitiæ tonsuræ & similia: ad quæ quilibet obligatus est, si nempe habuerit agrum vel oves: sin minus, liber

est.

eſt. Alia deinde præcepta templum ſaltem concernunt, qualia ſunt ſacrificia & ſimilia.

§.26. Jam ergo dicendum, quæ ſit ſingulorum ratio. Quoad illa igitur præcepta, quæ homo poſſet perſequi, v.g. ut emeret agrum & daret decimas, &c. ob illa, ſi neglexerit eadem, tenetur revolvi; eademq omni modo adimplere. Quod autem ad illa præcepta attinet, quæ obſervari queunt citra reſpectum templi; & quæ tamen occaſione deficiente à quodam impleri nequeunt, qualia ſunt redemtio filii; & leviratus; & diſcalceatio: circa illa hæc verſatur differentia: quod ſi occaſio cuidam offeratur; & tamen ea non obſervet; tunc ſe habent ad inſtar omnium præceptorum, quæ ab homine præſtari queunt: unde quis propterea obligatus eſt perfecto reditu revolvi, ut illa obſervet. Quod ſi verò occaſio eidem defuerit; non quidem propterea tenetur revolvi, ſed ſufficit ipſi, ſi embryonetur per myſterium embryonatus, ut nempe ſubintret in hominem quendam vivum, qui ſit de radice ejus, & obligatus ſit ad ea, ut ſupra dictum per revolutionem. Cùm ergo obvenerit iſti homini tale aliquod præceptum, quod ipſi defuerat; tunc alter ille idem ſimul obſervare poteſt mediante hoc: quo facto mox iterum ex illo dimittitur atque avolat. Et de his ſatis.

§. 27. Quantum autem præcepta illa concernit, quæ à templo dependent; propter illa omnes ſcintillæ, quæ venerant ante exſtructum ſanctuarium ſive ſtante templo obligatæ tunc erant revolvi in ſacerdotes vel Levitas, vel Jiſraëlitas; donec omnia adimplevilſent. Quæcunque autem ſcintillæ non venerunt in mundum niſi poſt deſtructum templum; illas omnes redire oportet tempore adventus Meſſiæ, qui benedictus ſit: atque tunc obſervabunt omnia illa præcepta.

§. 28. Atque hinc facile intelliges rationem, quare dies Meſchiach venire debeant ante mundum venturum; quod eſt millennium ſeptimum; quia tunc fundamentum erit pœnarum. Quam diu autem anima ſola eſt, eique occaſio deficit; tunc illa præcepta obſervare nequit: unde circa initium dierum Meſſiæ obſervanda erunt omnia præcepta dependentia à templi ſtructura. Et hinc quoque intelligi poterit, quod dixit R. Jiſchmael filius Eliſchah, cùm emungeret lucernam nocte Sabbathina, inquiens: Cùm reſtaurabitur domus Sanctuarii, ſacrificium offeram pro peccato &c. Sed hæc ſufficiant: eaque probè notes.

Cap. V.

§. 1.

Cum capitulo præcedenti ſatis edoctum ſit, omnes animas mixturam pati boni atque mali; inque mundum venire, ut reſtituant ſeparentque bonum à malo: quodque aliæ veniant in mundum per myſterium revolutionis, aliæ verò per myſterium embryonatus: jam porrò declarandum eſt, quid propriè ſit גילגול ſeu revolutio, & quid ſit embryonatus, ſeu עיבור.

§. 2. Revolutio ergo, quæ Gilgul dicitur eſt, ſi cùm infans quidam de utero matris prodit, in corpus illud ſubintrat anima quædam; eademque tolerare cogitur omnes illos dolores atque miſerias, quæcunque ſupervenerint eidem corpori, ex quo prodiit in auram mundanam usque ad mortem ejus; ita ut penes illam non ſit abhinc exire us-

que

que ad diem mortis. Sed embryonatus, qui Ibbur dicitur, est, si anima quædam in hunc mundum venit in hominem jam natum in hunc mundum, atque adultum; tunc enim si anima quædam alia intra talem subintret, iste similis quasi evadit fœminæ prægnanti, quæ infantem embryonem in utero suo gerit: unde etiam dicitur embryonatus: eodem enim modo in talem virum præter animam suam radicalem, quæ in ipsum intrat cum prodit in auram mundanam; per novam imprægnationem venit anima quædam alia, postquam jam adolevit. Unde fieri non potest, ut anima quædam embryo fiat in aliquo per mysterium embryonatus; nisi alter ille jam natus fuerit annos tredecim & ultra, id est, si natus sit annos tredecim & diem unum: quoniam ab illo tempore jam pro viro habetur, qui obligatur observare præcepta: tunc ergò eidem advenit anima altera, ut eundem adjuvet, & justum reddat, dirigatque ad studium præceptorum atque legis.

§. 3. Duplex autem est embryonatus. Primò; cum anima illa, quæ de novo imprægnat hominem illum, ipsa hoc casu indiget, quia ipsi deest aliquod præceptum, quod non observavit in revolutione præterita: quod tamen tale est, ut ad illud implendum ipsi defuerit occasio: qualia sunt leviratus, discalceatio & similia, propter quæ non opus habuit descendere in revolutionem, ut dictum supra cap. 4. Unde venit ut embryo in istum hominem, ut impleat illud præceptum, in quo deficiebat.

§. 4. Vel etiam secundò fieri potest, ut imprægnet illum hominem pro necessitate illius hominis; ut nempe opituletur ei, eumque justificet, atque gubernet: ipsa verò anima embryo facta pro seipsa nullô laborat defectu. Utroque autem casu non imprægnatur homo nisi postquam natus sit tredecim annos & diem unum: abhinc porro enim obligatus est observare præcepta.

§. 5. Differentia tamen hæc intercedit: quod cum quis embryo fit in proprium usum, ut adimpleat defectum suum; anima illa imprægnans extendatur per totũ corpus hominis illius instar animæ corporis illius propriæ: toleretque omnes dolores & cruciatus corporis, prout ipsa illius corporis anima, ibique moretur, donec adimpleat illud præceptum, quo carebat: quo impleto aufertur ab homine illo & abit,

§. 6. Quæ autem embryo fit pro necessitate hominis cujusdam, ut nempe eundem adjuvet; illa non suffert dolores ullos miseriasque corporis: cum ipsa defectu non laboret, nec ob propriam necessitatem adveniat: unde nec tempus habet definitum, quo egredi debeat; sed potiùs ibi permanet secundum arbitrium suum & cum homo bene operatur, in illo persistit; & quidem quò melior evadit, eò fortiùs cum ipso unitur. Cùm autem in deterius ruit, ipsa aufertur ab homine illo, dicens è Numer. 16. v 26. Recedite quæso à tentoriis virorum istorum impiorum &c. atque abit.

§. 7. Quod autem ad revolutionem attinet, possibile est, ut revolvantur simul duæ vel tres scintillæ in corpore uno; prout infra declarabimus hôc ipsô capite. Quod tamen fieri nequit, nisi hæ revolutæ omnes sint de una radice animæ; & de 613. scintillis illius radicis: prout dictum est cap. 4. quod nempe omnes pro se invicem spondere cogantur, omnesque sint anima una.

§. 8. Quod si autem quis seducat proximum suum; tum ambo coguntur pati revolu-

volutionem unam in uno corpore: & ille qui seduxit, juvare tenetur alterum ut impleat præceptum illud, & restituat quod corrupit, propter illum. Quo in casu simul revolvi possunt, quamvis non sint de una radice: Videatur Cap. III.

§. 9. Sic etiam in impraegnatione sive embryonatu plerumque sunt de una radice. Nisi cum homo quidam operam dat præcepto cuidam prout decet, illique semper inhæret ad instar justi cujusdam qui ante illum vixerat, eidemque præcepto operam dederat ex omni perfectione: Tunc enim quamvis anima justi illius non sit de radice hujus, tamen hunc imprægnare potest.

§. 10. Dein scito, fieri quoque posse, ut talis imprægnatio accidat viventibus ambobus. Verbi gratiâ, si justus quidam est in generatione quadam, & præcepto cuidam operam dat secundum requisita ejus; deinde autem homo quidam in eadem generatione vivit, qui idem præceptum secundum requisita ejus implet, prout id fecerat justus ille; tunc fieri potest, ut Nephesch seu Psyche vel anima inferior justi illius imprægnet illum, quamvis ambo sint in vivis. Et hoc est quod dicitur 1. Schmuel. 18, 1. Et Psyche Jonathanis ligata est ad Psychen Davidis: quamvis ambo simul viverent, in una generatione. Quod probè notandum.

§. 11. Quod autem dictum est de Embryonatu, indigitatum quoque est in libro Midrasch Hanneelam 42. Ubi dicitur: Qui venit ut purificetur, illum adjuvant; R. Nathan inquit: Animæ justorum adjuvant illum. Quod notandum. Res autem ita se habet, quod nempe justi illius anima veniat in hominem istum, ut illum adjuvet adimplere præceptum: Unde justus ille hîc quoq; portionem habet in istis præceptis; (& observatione eorum particeps fit.) Id quod etiam à Magistris nostris piæ memoriæ alibi annotatum est, cum inquiunt: Majores sunt justi post mortem suam quam in vita sua: Quoniam post mortem suam merentur habere liberos. Quod sic intelligendum: Quia homo iste quasi est ad instar filii justi illius, qui ipsum dirigit ad præcepta sicut Pater filium suum. Et Capitulo undecimo latiùs exponemus quantum auxilii sortiri queat homo si ipsum imprægnet justus quidam; quæ evolve. Et hoc intenderunt Magistri nostri, dum inquiunt: Si probus est accipit portionem suam & portionem socii sui in horto Eden. Ecce enim justus talis unam jam accepit portionem suam in horto Eden; Et quando nunc Embryo fit in hoc vel illo homine ut illum adjuvet; iterum portionem suam accipit, etiam ex illo præcepto.

§. 12. Fit autem revolutio ex pluribus causis. Nam

1. Quis revolvitur ex eo quod peccavit & vitium contraxit; qui propterea revolvendo redit ut illud vitium resarciat. Et si talis revolvatur, is sanè facile iterum peccat.
2. Alius revolvitur ut adimpleat & perficiat aliquod præceptum, quod neglexerat. Et hujus casus duæ sunt species. Primò; si id tale sit, quod cum daretur occasio, tamen noluit observare. Exempli gratia, si festum tabernaculorum sit & non construxerit tabernaculum: vel simile quid: quamvis non manibus quasi præceptum destruxerit, sed tantum quod quietus sederit, & non fecerit.

Et iste remotior est à peccando, quam ille, qui venit ad restaurandum vitium aliquod, vel peccatum. Deinde aliquis etiam revertitur ad observandum præceptum aliquod, cujus ipsi quidem non oblata fuit occasio; ipse tamen ex desidia eandem quoque quærere noluit. Exempli gratiâ: Si non emit agrum ut observaret præceptum de spicilegio; derelicto ex oblivione & de angulo agri, &c. Et talis adhuc remotior est à peccato & certior est quod non sit peccaturus.

3. Quidam etiam revolvuntur ut justos reddant alios & in viam rectam ducant homines: Non verò revolvuntur pro necessitate propriâ. Et hi certissimi sunt quod omnino non sint peccaturi. Ratio hæc est; quoniam Sanctus ille, qui benedictus sit, non cupit, (quod absit!) ut culposæ fiant creaturæ ejus, postquam absolverunt pensum suum: Et quoniam tantum adveniunt in usum aliorum, ipse conservat eas ne omnino peccent.

4. Quidam etiam propterea revolvuntur, quia non fuerant meriti in revolutione priore veram suam comparem ducere in uxorem: unde redeunt, ut eandem accipiant.

§. 13. Postquam autem jam declaravi quomodo se habeat revolutio: Et quomodo fieri queat, ut plures scintillæ revolvantur in corpore unico; & quod omnes de una radice esse oporteat: jam porro ad specialiora descendam. Scito ergo, aliquando fieri posse, ut simul revolvantur in corpore uno anima vel una, vel duæ vel tres vel quatuor. Plures autem animas quam quatuor simul in uno corpore reperiri impossibile est. Res autem ita se habet. Quandoque una tantum venit anima nova: Quandoque autem cum ipsa revolvuntur animæ aliæ veteres de radice ejus; ut restituant cum illa quod corruperant, & propter quod venire debuerunt in revolutionem. Aliquando ergo ut dictum, venit anima una tantum nova. Aliquando anima una revoluta. Vel una nova & una revoluta. Vel una nova & duæ veteres. Vel una nova & tres veteres. Vel duæ vel tres veteres tantùm. Plures autem quàm una & tres veteres concurrere non possunt.

§. 14. Et huc pertinet dictum illud Job. 33,29. Ecce omnia ista operabitur Deus bis & ter cum viro. Ubi per virum intelligitur anima radicalis nova propter quam corpus illud vocatur vir & individuum: Et Deus benedictus jubet fieri revolutiones cum illa, quæ sunt tres veteres; cum una nova quæ vocatur vir. Hic quoque est sensus dicti Exod. 20,5. visitans iniquitatem patrum super filios & super nepotes & super pronepotes. Quoniam mysterium revolutionis ad quartam usque tantum sese exporrigit cum nova ut dictum supra.

§. 15. Scito quoque quod in embryonatu pariter id fieri soleat, ut cum uno homine plures animæ aliæ sociari nequeant quam tres; ita ut tres sint animæ alienæ præter hominem ipsum; ita ut cum anima ejus quatuor sint: Imprægnantes tamen eundem non nisi tres sunt vel pauciores: Plures autem quam tres esse nequeunt.

§. 16. Verum enim verò in omni embryonatu, dum animæ cuidam associantur, quæ ex una radice sunt cum anima ejus, tum imprægnatio fit ordine sumpto à gradu minore ad majorem. Primo enim Embryo fit in eo talis quæ est minore gradu: & deinde major ista; Et postmodum tertia adhuc major: Atque tunc justior evadit; & lumen

prius

prius obfuſcatur eumque imprægnat anima alia excellentior omnibus. Idemque modus ſemper obſervatur, ita ut nunquam in myſterio embryonatus plures manifeſtari queant animæ quam tres, præter hominem ipſum.

§. 17. Alia tamen adhuc quoque explicatio illius loci, Job. 33. v. 29. Ecce iſta omnia operabitur Deus bis & ter cum viro. Dicere enim debuiſſet tribus vicibus: cum tamen dicat vicibus duabus & tribus, vel bis tribus, ita ut videri queat ternarium bis repetitum intelligi. Senſus autem iſte eſt: Quod tribus revolutionibus primis cum quis in mundum venit, ipſe venit ſolus; ſcintilla nempe ſive particula illius ſola: ita ut auxilio non egeat. Cum autem jam revolutus eſt tribus vicibus, tunc tres revolutiones ſecundanæ incipiunt: Et ab illo tempore atque porro ipſe non revolvitur ſolus; ſed cum ipſo revolvitur vel embryo fit ſcintilla quædam è radicibus ſuis ut opituletur ei: Unde cum alia quædam ſcintilla præparatur ut cum illo ſocietatem ineat, illud fiat in hunc finem, ut alter ille eum dirigat eumque adjuvet. Cùm ergò textus inquit, vicibus duabus & tribus, hæc operatur Deus cum viro; ſenſus eſt: id fieri ſecunda periodo trium revolutionum: & multo magis in tertia, & ulterius quando ipſe eſt cum viro; id eſt cum ſcintilla alia; ut nempe ſcintilla iſta illi opem præſtet, & viam rectam commonſtret. Prout etiam explicabimus, auxiliante Deo Capitulo duodecimo ſuper locum Deut. 22, v. 3. Et ſic facies omni rei amiſſæ fratris tui, &c. ubi vide.

§. 18. Sciendum quoque eſt, ſi homo revolvitur ob neglectum præceptum aliquod, ut dictum ſupra; Tunc revolvitur ſolus multis vicibus; donec impleverit omnia 613. præcepta, & quicquid ipſi perficiendum eſt pro portione ſua. Et deinde cum reſurget in reſurrectione mortuorum, omnia illa & ſingula corpora in quibus revolutus eſt accipient partem ſuam ab illa ſcintilla quæ analoga eſt præcepto illi, quod implevit cum eſſet in illo corpore.

§. 19. Si autem revolvitur ob vitium aliquod commiſſum atque delictum; tunc neceſſe eſt ut revolvatur cum ſcintilla quadam alia concurrente & reſtituatur per illam ſcintillam.

§. 20. Si autem ſcintilla prima peccavit peccatum aliquod ex illis ob quod corpora in morte abſumuntur & pereunt, ut ipſis nulla contingat reſurrectio è morte: tunc ſcintilla illa, quoniam corpus ejus periit, ſola revolvitur in corpore quodam ſecundo; quod reſurget in reſurrectione mortuorum cum omnibus partibus ſcintillæ corporis primi: Corpus autem primum perit.

§. 21. Cùm autem ſupra expoſitum ſit, quod multæ animæ revolvi nequeant in corpore uno niſi ſint ex unica radice: jam porro ſcias: quamvis omnes 613. ſcintillæ illius radicis revolvi queant cum una; illam tamen revolutionem non fieri ſimul: ſed ſcintillas tantum propinquiores & ſimiliores ſibi invicem, concurrere.

§. 22. Fieri tamen poteſt, ſi quis dignum ſe præbeat ut cum eo embryones fiant omnes 613. ſcintillæ per modum ſupra hoc capite expoſitum: ubi tamen tres tantum ſcintillæ in embryonatu prævalent; & reliquarum lumen obfuſcatur intra illas.

§. 23. In ſpecie autem, ſi iſta ſcintilla perfecta ſit penitus, fieri poteſt, ut in illa

revolvantur 613. animæ radicis suæ: & secundum proportionem perfectionis ejus, prout nempe multa præcepta implet, ita multi radii in illa revolvuntur: Sicut etiam si forte, quod absit, peccet & corrumpatur pro ratione peccati illius multæ scintillæ ab ipsa tolluntur. Et hæc omnia in parte Psyches seu animæ inferioris: nec non pariter in parte spiritus & in parte mentis.

§. 24. Sunt autem scintillæ aliæ propinquæ homini admodum; aliæ remotiores ab illo; aliæ circumdant eum è longinquo; & aliæ circumdant eum quam proximè & superinduunt hominem. Et hæc omnia fiunt secundum opera ejus hominis.

§. 25. Sciendum quoque tibi, quòd homo justus secundum opera sua colligere possit scintillas tàm psyches, quam spiritus & mentis suæ, ut illas elevet è profundo corticum easque perficiat ipse: prout juvante Deo latiùs diducemus, cùm tractabimus de prolapsu in faciem inter preces: sicut etiam capite 9. explicabimus, quod multæ revolutiones contingant Psychæ soli per se, nec non spiritui per se: item menti per se. Cum ergo dicant Magistri nostri, filium David non venire, donec plenè in lucem venerint omnes animæ quæ in corpore: quomodo igitur id possibile est? cùm optandum esset, ut per plurimas istas revolutiones hac nostra generatione factas saltem psyche illorũ perficeretur ad plenam ejus restitutionem. Quod si ita est, quomodo igitur consummabuntur & perficientur omnes illæ species? Verum enim vero prout jam dictum est, spiritus vel mentes in mundum prodire queunt per se in corporibus diversis, ut si v. gr. involvantur psychæ proselyti cujusdam: & hac ratione restitui possunt omnes simul, nec opus est, ut aliæ alias expectent.

§. 26. Quod si autem psyche quædam exiverit è profundo corticum, &, quod Deus avertat, iterum peccet, & ad corruptionem redeat; tunc corticibus iterum immergitur ut antea cum omnibus reliquis scintillis ab ipsa derivatis; quæ omnes in profunda corticum detrahuntur. Cum ergo psyche illa redit in revolutionem, tunc ipsa & omne consortium scintillarum ejus revolvuntur in corpore uno: fundamentum tamen istius revolutionis tantum consistit in illa scintilla de sodalitio psyches istius quæ ad illud corpus pertinet; reliquæ autem particulæ istius psyches, quæ cum ipsa revolvuntur, ibi saltem versantur sub mysterio embryonatus; nihilominus tamen dolores atque cruciatus omnes, qui corpori isti accidunt, ipsas quoque sustinere oportet, prout corpus ipsum; prout & dolores mortis. Peccata tamen, quæ ab isto corpore committuntur, ipsas non concernunt; sed illam saltem scintillam in specie, quæ ad istud corpus pertinet: quoniam cæteræ non accedunt, ut malè agant, sed potius ut benè. Etsi impleverit præceptum aliquod, ipsæ quoq; portionem in eo habent (& illius impletionis participes fiunt) quoniam saltem adsunt, ut illam adjuvent.

§. 27. Patet ergo exhinc, quod aliquid participent de natura revolutionis & de natura embryonatus. Ratio hæc est, quia per cruciatus & dolores mortis, quos sustinuerunt in corpore primo & secundo, expiantur peccata earum; & per bona opera, quæ fecerunt in corpore primo & secundo, ipsæ perficiuntur & restituuntur, fiuntque justæ. In embryonatu autem corporis secundi pœnam nullam sustinent sicut dictum est.

§. 28.

§. 28. Atque hinc intelliges, quomodo tandem finis ſperandus ſit atque terminus omnium revolutionum. Quod ſi enim ſcintillæ primæ etiam participarent de peccatis corporis ſecundi, dicendum eſſet, quo plus revolverentur, perque revolutiones in mundum venirent, eò plus peccatorum eas ſemper cumulare. Verum enim vero res ita ſe habet, prout diximus. Nempe omnes quidem particulas pſyches revolvi, nihilominus tamen ſcintillam illam, quæ potius ad illud corpus pertinet illudque movet, ſcintillam eſſe fundamentalem, à qua denominetur iſta revolutio: ipſamque etiam afficiendam pœnis ob commiſſa. In reſurrectione mortuorum autem unumquodque corpus accipiet ſcintillam unam ſibi debitam ſecundum tempus, quo hæc in ipſo fuit, & ſecundum gradum radicis illius, in qua facta eſt diviſio.

Cap. VI.

§. 1.

Expoſita nunc natura revolutionis; & quomodo in Adamo protoplaſte omnes fuerint animæ à pſyche factiva usque ad ſingularitatem longanimi emanativi; jam hæc omnia paulò latius à nobis extendenda ſunt. Scito igitur ordinem revolutionis pergere ab imo ad ſummum. Primò enim revolvitur pſyche ſyſtematis factivi; deinde revolvitur ſpiritus ſyſtematis formativi; atque ſic porrò usque ad ſingularitatem emanativam. Vilius enim præcedit; & quo quis evadit juſtior, eò elevatur altius. Atque hoc planum eſt: prout etiam dicitur in Sohar Sectione Miſchpatim his verbis: Veni, vide. Cum homo generatur, datur ipſi pſyche; ſi dignior evadit, ſpiritus, &c.

§. 2. Tenetur enim homo perficere atque reſtituere omnes ſpecies; quæ ſunt pſyche, ſpiritus, & mens è mundo factivo, formativo, & creativo. Quia hi gradus in ſe admittunt elevationem vel depreſſionem; quæ non accidunt vitalitati & ſingularitati, quæ ſunt de mundo emanativo. Quodſi enim homo perfecit pſychen, ſpiritum & mentem, de tribus ſyſtematibus inferioribus, non opus eſt ut timeat, ſe peccaturum.

§. 3. Iſtæ autem tres ſpecies, nempe pſyche, ſpiritus & mens tenentur revolvi, donec reſtituantur. Primò igitur venit pſyche: & ſi reſtauratur, benè: ſin minus; redeundum ipſi trina revolutione. Et ſic ſpiritus; & ſic quoque mens. Et hoc ipſum eſt, quod dicit Scriptura Jobi 33. v. 29. Omnia hæc operatur Deus bis, ter cum viro, &c. ubi primo venit pſyche prima vice; atque tunc vocatur vir: quia nondum fuit revoluta, ſed adhuc nova eſt, unde vocatur nomine viri. Deinde Deus cum ipſa tres inſtituit revolutiones alias præter acceſſum primum; quo vocatur vir ut ſupra. Atque hoc uſitatum eſt in pſyche tribus vicibus exceptâ primâ: & ſic tres revolutiones accidunt ſpiritui: & tres revolutiones aliæ menti.

§. 4. Et hic quoque est sensus dicti Exod. 40. v. 5: Visitans iniquitatem Patrum super filios. &c. & super pronepotes. Ubi exprimuntur quatuor vices; primus nempe accessus animæ novæ & trina ejusdem revolutio. Atque hoc nonnisi osoribus ejus contingit, qui sunt impii. Sensus hic est: quod tribus revolutionibus primis, etiamsi ne inceperit quidem corrigi homo; adhuc tamen spes ipsi sit. Sed si jam elapsæ sunt tres revolutiones ultra primam, cum anima vocatur nova, & non incepit corrigi; tunc nulla ipsi spes est amplius; nec amplius revolvitur, sed de ipso dicitur; Et exscindetur psyche illa. Exod. 12. v. 15. 19. cap. 31. v. 14. Levit. 7. v. 20. Quid autem sit excisio, suo tempore volente Deo luculenter describam. Et hoc ipsum est, quod scribunt Magistri nostri ad locum hunc: Et super pronepotes eorum, qui oderunt me, &c. Quod nimirum illi intelligantur, qui tenuerint opera patrum suorum manibus suis, i. e. si opera prima adhuc persistant in statu illo. Revolutio enim prima vocatur pater, & secunda filius, &c. quod probè notandum. Si autem quis nondum inceperit corrigi ullatenus (in tribus istis revolutionibus prioribus); tunc vocatur osor. Et tales non amplius revolvuntur, sed ad quartos usque reditus processus est: unus nempe accessus animæ novæ, & tres revolutiones.

§. 5. Cum vero quis inceperit corrigi, & deseruerit opera patrum suorum; tunc comprehenditur sub verbis, qui diligunt me & custodiunt præcepta mea. Atque tunc sanctus ille Benedictus hanc ipsi facit gratiam, ut revolvatur millenis vicibus, imò in infinitum, donec nimirum plenariè restitutus fuerit. Et hoc ipsum est, quod dicitur: Et faciens misericordiam in mille generationes, i. e. gratiam ipsis offert, etiamsi revolutiones extendantur usque ad mille. Cui autem? Iis qui me diligunt & custodiunt præcepta mea. Cum autem dicit in mille, non necessario indigitat hunc numerum in specie: sed intentio hæc est: quod si opus fuerit, fieri id posse millies: quamvis revera possibile sit, ut restituantur pauciori reditu, quam isto numero. Necesse autem est, ut singulis revolutionibus plus corrigatur quàm præcedenti.

§. 6. Mysterium autem in hoc consistit: quod qui revolvitur tribus vicibus, & ne quidem incipit: ille ostendit malum quod in ipso est, multis gradibus præcellere bono ejus. Unde tribus illis primis vicibus, quod edule est; id est bonum, secernitur è recrementis & putaminibus; quod est malum. Sic enim moris est, cum putamina copiosiora sunt edulibus; ut seligantur edulia, & relinquantur recrementa. Atque tunc bonum illud datur filiis, qui ipsi nati sunt; vel aliis hominibus, qui fuerint de radice animæ ejus: prout explicabo cap. 9. ad locum: Si esuriverit hostis tuus, ciba eum pane, &c. Atq; tunc revolutione secunda consummatur malum, quod in ipso est: Quicquid autem boni in ipso est, ab ipso amovetur atque tollitur. Atque postmodum, cum omnia sunt mala, non opus est, ut revolvatur: Sed exscinditur anima illa, &c. quia tota mala est.

§. 7. Si autem edule, prævalcat recrementis; tunc moris est secernere atque tollere recrementa ex edulibus. Atque sic in qualibet revolutione aliquid mali tollitur & bonum

bonum remanet ſelectum; donec conſummatum ſit omnino; ut purus ſit atque bonus absque omni malo. Quod probè notandum.

§. 8. Quanquam & alia detur ratio, quare impius non revolvatur niſi tribus vicibus, & juſtus vel millies. Senſus autem idem eſt, qui in hiſtoria Eliſchæ alterius occurrit, de quo nimirum dictum, quod non ſit judicandus, nec intromittendus in mundum venturum. Ubi res ita ſe habet, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Super diſcipulos ſapientum ignis Gehennæ non habet dominium. Quod ſi ita eſſet; quid faciendum ipſis, ut abolerent iniquitates ſuas? Hinc ſanctus ille Benedictus pro juſtis & diſcipulis Sapientum potius elegit multas revolutiones præ pœna infernali: & quantus eſt numerus atque proportio iniquitatum eorum, tantus eſt numerus revolutionum eorum, earumque temporis diuturnitas. Imò adhuc lucrantur aliquid per revolutiones: quia quoties revolvuntur, toties plura obſervant præcepta, juſtioresque evadunt. Unde revolutio pro auxilio ipſis eſt: quod dici nequit de Gehenna.

§. 9. Impio autem in quem dominium habet ignis Gehennæ, ita ut intret in eum ibique abſumantur delicta ejus; melius eſt in Gehenna pati quam venire in revolutiones plures. Quoniam ſingulis vicibus cumularet peccata ſuper transgreſſiones priores, unde diſperderetur è mundo, nec ſubſiſtere poſſet. Hinc ſtatim poſt trinam revolutionem Gehennæ committitur: ita ut niſi inceperit corrigi, intret illuc, & abſumantur delicta ejus.

§. 10. Scito etiam, id quod de exciſione diximus, nonniſi quoad partem pſyches contingere, quæ eſt de mundo factivo: quoniam ibidem maximum eſt corticum robur, ita ut propterea eadem queat exſcindi. Sed in ſpiritu & mente, quæ ſunt de ſyſtematibus formativo & creativo nulla eſt exciſio: ſed neceſſe eſt, ut corrigantur, & potiori hoc jure gaudent, ut reſtaurationem admittant, etiam in tribus revolutionibus primis.

§. 11. Differentia tamen hic quædam occurrit. Quia dantur ſpiritus & mentes, quæ citius reſtituuntur, quam aliæ: aliæ autem pluribus revolvuntur vicibus. Res autem ita ſe habet, quoniam in poteſtate hominis eſt omnes aſſequi gradus ab imo ad ſummum; à pſyche ſyſtematis factivi, usque ad ſingularitatem ſyſtematis emanativi: prout nempe cap. 1. ordo graduum iſtorum latiùs deſcriptus eſt, quæ ibi videas; cum aliis quæ ibid. de quatuor mundis traduntur, & quomodo ſinguli dividantur in quinque ſpecies. Ubi nempe reperies totam Synochen ſyſtematis fabricativi vocari pſychen de mundo factivo; & Synochen mundi formativi vocari ſpiritum formativum; & Synochen ſive coagmentationem ſyſtematis creativi vocari mentem creativam; & generalitatem ſyſtematis emanativi vocari mentem mentis ſeu vitalitatem mundi emanativi. Ubi deinceps in quolibet ſyſtemate quinque iterum occurrunt ſpecies: pſyche, ſpiritus, mens, vitalitas & ſingularitas. Unde patet, quod homo aſſequi poſſit primitus pſychen Regni ſ. τῆς βασιλείας factivæ, & poſtmodum meretur accipere ſpiritum τῦ Μικροπροσώπυ, ſeu potius brevi iraſcentis, ſyſtematis factivi, &c. usque ad ſingularitatem τῦ Μακροπροσώπυ ſeu potius μακροθύμυ ſive longanimi ejusdem ſyſtematis: Quæ

omnia

omnia continentur ſub genere pſyches factivæ. Atque ſic ſi dignus porrò evadat homo etiam mundo formativo; tunc quoque pſychen, ſpiritum & mentem iſtius ſyſtematis accipit diſtinctis nempe ſpeciebus. Et quamvis jam in ipſo præcesſerint pſyche, ſpiritus & mens de ſyſtemate factivo; illorum tamen non habetur reſpectus, quoniam lumen portionis factivæ tantopere in ipſo clarificatur, ut acquirat proportionem mundi formativi, nec percipiatur præ lumine pſyches formativæ: unde etiam omnia appellitantur formationis nomine. Atque ſic pariter aſſequi poteſt pſychen, ſpiritum & mentem omnes nimirum de ſyſtemate creativo per modum ſupradictum: & ſic quoque de ſyſtemate emanativo. Summa huc redit, quod homo aſſequi poſſit pſychen, ſpiritum & mentem omnes fabricativas; & quandoque ſimul omnes formativas; vel etiam tres illas de mundo creativo, vel ſimilem triadem ſyſtematis emanativi. Quamvis enim antea jam habeat ſpecies omnes de tribus mundis inferioribus, qui vocantur veſtes & involucra naturæ emanativæ; illæ tamen tunc denominationem non habent; ſed omnia vocantur nomine emanativo. Quod probe notes.

§. 12. Atque id quoque traditum eſt in libro Sohar Sectione Bo fol. 73. ubi de Moſe dicitur ſuper quo pax: Tu filius es emanationis, &c. Item ſectione Kedoſchim: prout jam expoſui.

§. 13. Porrò quidam aſſequuntur pſychen de fabrica; & ſpiritum & mentem de formatione. Et quandoque pſychen de formatione; & ſpiritum & mentem de creatione. Quandoq; etiam pſychen de creatione, & ſpiritum & mentem de emanatione: atque omnia hæc, modo jam expoſito. Hoc enim certum eſt, quod nemo ſpecies emanativas ſolas aſſequi valeat; nec etiam creativas, & ſimiles.

§. 14. Et ſimiles caſus particulares plures ſunt, quàm deſcribi queant deficiente calamo; ubi prudentes tamen in particularibus illis ſufficienter informati erunt.

§. 15. Porrò notum ſit, quamvis omnes homines obtineant quinque ſpecies pſyches factivæ; atque ſic deinde & alias usque ad ſingularitatem emanationis; non tamen omnes animas eſſe æquales. Quædam enim factæ ſunt atque proveniunt è baſilia ſive regno factionis; & quædam è baſi factionis; & quædam è τιμῇ, qui eſt gradus Hod; & ſic usq; ad Coronam factionis. Atq; ſic quoque ſe habet notio ſpiritus: & ſic per cæteros mundos, quo poſito non ſufficit, quod homo reſtituat illam ſaltem partem, unde radicem habet pſyche ejus: ſed licet radix pſyches ejus proveniat è baſilia factiva; nihilominus perficere tenetur ulteriora, ut perfectus ſit juxta omnes quinque ſpecies, quæ ſunt in mundo factivo, quarum ſingulæ continent 10. numerationes, prout dictum ſupra cap. 1. Poſtquam autem perfecit totam factionem; tunc porro aſſequi poterit ſpiritum formationis. Unde patet illum, in quo nihil reſtitutum eſt, niſi regnum factionis; nihil habere niſi pſychen ſaltem mundi factionis. Quod ſi etiam reſtituit Microproſopum factionis; tunc habebit pſychen & ſpiritum de genere pſyches factivæ. Et ſic porro; ita ut qui reſtauratam habet factionem, illi ſit pſyche ſpiritus, mens, vitalitas

litas & singularitas ex factione, quæ omnes vocantur psyche mundi factivi. Postquam ergo sic impetravit totum genus psyches factivæ; tunc porrò obtinere poterit quinque species spiritus formativi: atque sic deinde similia in mundo creativo; nec non tandem in emanativo.

§. 16. Quod autem diximus, quemlibet teneri perficere omnes partes factionis; nimirum & illas, à quibus radix animæ ejus non dependet; quodque postmodo demum assequi valeat spiritum formativum: id saltem intelligendum est de systemate fabricativo. In formativo, creativo & emanativo enim plura perficere non tenetur nisi illam saltem partem, quam ipse attingit.

§. 17. Et exhinc responderi potest ad objectionem aliquam quæ talis est: Si omnes animæ restituere atque perficere tenentur, omnes partes mundi factivi usque ad macroprosopos cæterorum mundorum, sequitur nullam fore differentiam inter animas, sed omnes fore æquales. Quod tamen fieri nequit: quia notum est quasdam apprehensionem, possessionem vel locum habere in regno factivo; quasdam in fundamento factivo, atque sic deinceps. Verum res ita se habet, prout diximus: Quod nempe species mundi factivi aliquis expresè quidem teneatur perficere juxta omnes partes: Nõ idem tamen in aliis mundis. Ratio hæc est, quoniam in mundo factivo multi sunt cortices durissimi; unde quamvis jam restituerit locum suum; exempli gratiâ: si unionem obtineat cum regno factivo; ulterius tamen secernere & elevare tenetur partes reliquas usque ad macroprosopum fabricationis, ob metum corticum ibidem versantium, ne fortè prehendant eum. Adeoque etsi revera anima tua tantum sit de regno factivo; attamen hæc ipsa portio usqueadeo clarificatur de gradu in gradum, donec elevetur usque ad longanimum factionis, ibique assumitur ascenditque in sublimitatem illam. Quamvis autem eo usque ascendat & generalitate illa gaudeat: attamen ibidem aliam non habet notionem quam regni factivi, illuc nempe assumpti atque elevati. Quod si autem anima quædam alia sublimior ista adforet; verbi gratia, si esset de fundamento factivo; ita ut huic etiam ascendendum esset usq; ad macroprosopum: fieri tamen non poterit ut ambæ sint æquales, utut utraque ascendat: quoniam una assumetur, in regnum longanimi factivi, & altera in fundamentum ejusdem longanimi. Et sic quoque in cæteris gradibus: quod probè notes.

§. 18. Atque sic Psychæ cæteræ omnes restitui tenentur, donec assumantur in longanimum factivum; singula tamen secundum speciem loci sui.

§. 19. Alia quoque porro est ratio, quare differentia sit, inter systema factivum & systemata reliqua: quam nimirum jam etiam explicuimus Capitulo primo. Nempe, quod totum systema factivum, quod habet notionem regni, ut notum est; una tantum sit numeratio: quod ita non est in systemate formativo, in quo existunt sex numerationes. Notio nimirum microprosopi. Atque sit creatio & emanatio singulæ consistunt in mysterio decem numerationum; nimirum respectu decem numerationum patris & decem numerationum matris. Ob quam rationem quilibet obligatus est restituere atque perficere omnes partes factionis, quia hæc tota una tantum est numeratio; in quo

differt à reliquis mundis. Unde cum occupatur circa restitutionem partis Psychicæ consummare tenetur omnes partes factivas, ob causas istas duas supradictas. Deinceps autem absolutis omnibus partibus factivis, demum assequitur spiritum formativum de notione regni formativi.

§. 20. Cum autem adeptus fuerit spiritum de regno formativo: ulterius emendat opera sua donec mereatur adipisci spiritum de fundamento formativo. Sed spiritum primum, quem accepit à regno formativo, non opus est altiùs elevare; quemadmodum fieri oportuit in parte Psyches factivæ: Sed ille relinquitur infra suo loco in regno formativo, nec abinde ascendit. Atque sic etiam in omni notione mundi formativi in quam quis ascendit ut ibidem assequatur notionem Spiritus; ibi non opus est inquam omnes partes Spiritus elevare usque ad macroprosopum formativum; sed singulæ manent suo in loco.

§. 21. Idque etiam innuitur in Sohar Sectione Lechlecha f. 23. Ubi dicitur quod Abraham primo acceperit Psychen; atque deinde mentem. Item f. 24. Ivit atque profectus est in parte meridionali gradu post gradum; donec coronatus sit in parte meridionali portione suâ atque sorte sua, &c. ubi si objicis quod etiam in notione Psyches factivæ sint meridies atque septentrio, & omnes reliquæ numerationes totius decadis: unde meritò quæri posset, quare de spiritu dicatur quod coronatus sit in meridie portione atque sorte sua: non autem in parte Psyches; Responsio sequitur ex eo quod declaravimus supra quod Psychen quis teneatur absolvere totam: sed quoad Spiritum sufficiebat Abrahamo quod restituisset portionem atque sortem suam. Quamvis interea obligatus quoque fuerit restituere omnes reliquas portiones & gradus qui in Spiritu sunt, cum distinctione tamen supra dicta.

§. 22. Hinc quoque intelliges, quare totam partem mundi factionis unum tantum vocet iter; Omnes autem partes mundi formativi vocet itinera Numero Plurali: prout reperies sub finem f. 23. Quo ipso ostenditur quod ibi in mundo formativo restituendus fuerit unus gradus post alterum. Id est, cum in mundo factivo gradum suum elevare teneatur ad sublimitatem omnium graduum: Quod in mundo formativo cum restituerit unum gradum eumq; ibidem reliquerit; deinde porro ascendat ad restituendum gradum isto altiorem. Unde dicitur: gradum unum post alterum: qui nempe singuli relinquuntur suo loco: unde patet, quod remaneant gradus post gradum; Non vero omnes gradus comprehendantur simul sicut in mundo factivo. Qui sensus est verborum illorum; gradum post gradum, donec coronaretur in meridie portione & sorte sua. Tunc enim non opus est perficere plura altiora gradu illo, prout in factione fieri oportet, sicut dictum est supra in expositione hujus textus.

§. 23. Eodem quoque modo se res habet in parte mentis mundi creativi: & in partibus vitalitatis mundi emanativi.

§. 24. Et hic quoque sensus est textus ilius mystici 2. Schmu. 14, 14. Et non tollit

lit Elohim Psychen, &c. ubi per Elohim intelligitur mundus factivus: In eo non tollit vel aufert Psychen, i. e. ut quælibet notio relinquatur suo loco; juxta ritum cæterorum mundorum, ut dictum supra: Sed reponit eas in supremo loco mundi factivi, nempe in cogitatione suprema systematis factivi. Unde textus inquit: & cogitat cogitationes. Ratio est: Ne expellat à se expulsum; Quia cortices ibidem multi sunt admodum; Et si species quædam ibidem remaneret, fieri posset ut expelleretur ad cortices, quod absit. Unde non dicit: Non tollit Elohim sive Spiritum sive mentem: sed non tollit Elohim Psychen.

§. 25. Datur tamen & alia istius textus explicatio, quæ etiam convenit cum supradictis, quod scilicet in mundo factivo Psyche non ascendit illo modo, quo diximus fieri in cæteris mundis: Quod nempe quis in singulis notionibus atque gradibus per quos ascendit, accipiat atque lucretur notiones spiritus vel mentis sublimiores aliis, ut dictum est: sed illam Psychen ipsam primam retineat; quam primo loco accepit; nec assumta aliâ: præter illam; nisi quod in sublime tollat illam psychen, sicut dictum est. Ratio est, ne forte expellat à se expulsum: Quia si Psyche illa inferius maneret etiam loco suo; ille vero acciperet & assumeret aliam sublimiorem, tunc fieri posset, ut prima illa quam reliquit infra expelleretur ad cortices, sicut dictum est.

§. 26. Hinc intelligi quoque poterit quod dictum est supra capitulo secundo: Quod nempe dentur animæ venientes, ut auxilientur homini per mysteriũ embryonatus. Ubi quis objicere posset, mentem certè hominis atque spiritum quæ quis assecutus est, manere supra suo loco, vincta in fasciculo viventium cum Domino: Unde non sit possibile illas relinquere fruitionem lucis istius supernæ atque venire in mundum hunc. Quamvis enim jam dixerimus quod partem habeant in observatione præceptorum illorum: sic tamen nodus non tollitur. Res igitur ita se habet ut diximus supra, quod nempe mentes & spiritus illorum fundamentales sint illę species quas acquisiverunt per mysterium graduum suorum: Et illæ semper manent cum Domino. Sed isti Spiritus qui relicti sunt infra singuli juxta notionem suam descendunt in mundum hunc, ut juvent hominem per mysterium embryonatus, quod notes.

§. 27. Hinc quoque intelliges: possibile esse cuilibet gradum assequi post gradum usque ad sublimitatem graduum omnium; sicut Moses Magister noster super quo pax, si nimirum voluerit.

Cap. VII.

§. 1.

Cum traditum jam sit Capitulis prioribus, quomodo omnes animæ contentæ fuerint in Adamo protoplaste: Item, quomodo se habeant revolutiones; & qua ratione homo ascendere queat ad summum usq; omnium graduum: jam porro dicendum est,

quod non omnes animæ ſint æquales: nec omnes homines digni, ut accipiant ſpiritum & mentem, vitamque ſublimem & ſingularitatem, prout dicemus, auxiliante Deo.

§.2. Res ergo ita ſe habet: quod omnes mundi, ne emanativo quoque excepto, primò conditi ſint, ſub myſterio junctorum tergorum, ita ut deinceps demum converſi ſint ad inſtituendam copulam junctis faciebus, prout expoſuimus parte ſecunda Capitulo ſecundo.

§.3. Et ſic quoque animæ primò creatæ ſunt per myſterium copulæ junctorum tergorum: & deinde venire tenentur per myſterium copulæ junctarum facierum, ut perficere poſſint veram ſuam reſtaurationem atque ſelectionem, de quibus ſupra cap. 1. eò quod ſint de ſeptem regibus Edom.

§.4. Jam autem declaravimus parte ſecunda, quidnam ſit copula junctorum tergorum, ibique oſtenſum eſt, quod quandoq; partes poſteriores & veſtimenta, quæ ſunt exteriora numerationum invicem copulentur. Si verò eædem copulentur naturis ſuis internis, copula illa vocatur de facie ad faciem [*Confer.* 1.*Cor.* 13, 12. *Per iſtas autem copulas intelliguntur actus diſtincti Divini concurſus ad communicationem quandam inferioribus faciendam, cujus differentiæ variant ſecundum majorem vel minorem communicatæ lucis quantitatem.*]

§.5. Unde conſequens eſt, illas animas, quæ veniunt per myſterium junctorum tergorum, viliores eſſe, quam quæ veniunt per myſterium copulæ de facie ad faciem factæ; quoniam illæ ſunt exteriores; iſtæ verò intimiores.

§.6. Duæ autem ſunt animarum ſpecies: una eſt illarum, quæ continebantur in Adamo protoplaſte: & altera illarum, quæ non continebantur in Adamo. Et iſtæ quidem animæ ſublimiores ſunt & præſtantiores omnibus illis, quæ continebantur in Adamo.

§.7. Sicut autem ſupra jam expoſuimus cap.1. quod animæ in Adamo protoplaſte comprehenſæ in varios diviſæ fuerint gradus, à pſyche nimirum mundi factivi, usque ad ſublimitatem emanationis: ſic quoq; dividuntur animæ illæ in protoplaſte non contentę.

§.8. Hæ autem animæ non veniunt in mundum niſi tempore millennii ſeptimi: prout traditur in Sohar ſectione Schemoth fol. 6. Unde patet, quod ſicut in illis animabus dantur pſyche, ſpiritus & mens, uno gradu alterum ſuperante: ſic iſtæ animæ omnino cum illis correſpondent, quæ in protoplaſte comprehenſæ erant; & in millennio ſeptimo coronabuntur animæ protoplaſticæ animabus illis ſublimioribus; ſingulæ nempe partes cum ſua analoga. Quod probe notes.

§.9. Iſtæ animæ non contentæ in Adamo vocantur animæ omnino novæ: protoplaſticæ autem vocantur animæ veteres. Cujus regulæ ſis memor.

§. 10. Omnes autem animæ tam novæ quam veteres creatæ ſunt tempore creationis mundi per myſterium copulæ poſttergatione factæ.

§.11. Animæ autem veteres, quæ ſunt illæ, quas in ſe continuit Adam protoplaſtes, iterum creatæ ſunt per myſterium copulæ facierum. Unde Adam & Cavvah primò creati ſunt junctis tergis, deinceps autem ſerrâ quaſi diſſecuit eos ſanctus ille Benedictus, ut facies ad invicem convertere poſſent: atque tunc omnes animæ in illo contentæ creabantur per myſterium copulæ facierum.

§.12, Ani-

§. 12. Animæ autem novæ non contentæ in Adamo nondum creatæ vel constitu-sunt in statum jungendarum facierum, quod notandum.

§. 13. Postquam autem peccavit Adam protoplastes, & gloria cohabitans per inquinamentum serpentis descendit, & involuta est corticibus juxta illud Psal. 103. v. 19. *Et regnum ejus in omnibus dominatur*; tunc omnes animæ cum illa exilium revera patiuntur, & immersæ sunt putaminibus, ut dictum supra cap. 1.

§. 14. Ista tamen hic extat differentia, quod omnes animæ novæ non aliter immersæ sint corticibus, nisi secundum illas partes, quas habent à creatione, formatione & factione; illæ autem partes, quas habent à mundo emanationis, relictæ sunt superius juxta illud Psal. 5. v. 5. *Non pernoctabit juxta te malus.*

§. 15. Ex illis autem animabus, quæ in protoplaste erant, veterumque nomen habent, quædam remanebant intra corpus Adami protoplastæ post peccatum; quædam autem ab illo desciscebant; quæ tamen & ipsæ immergebantur intra cortices. Et hoc ipsum innuitur dicto illo Psal. 139. v. 5. *Et posuisti super me* כַּפֶּךָ *volam tuam.* Ubi dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, staturam Adami protoplastæ pertigisse ab uno extremo mundi usque ad alterum: sub finem autem ipsum diminutum esse, (& membra in tantum ab ipso delapsa esse, ut saltem 100. cubiti ipsi residui essent, (quem centenarium è numero vocis כַּף loci citati eruunt.

§. 16. Sicut etiam dixerunt Magistri nostri b. m. sic delapsa esse ab illo membra ejus, sicut dicitur de Jephtach, Judic. 12. v. 7. *quod sepultus fuerit in civitatibus Gilead*: & non in civitate Gilead. Ubi sensus est, sicut corpus Adami diminutum, & membra ab ipso delapsa sint; sic idem contigisse membris animæ ejus.

§. 17. Hinc etim dixerunt Magistri nostri b.m. pedes hominis vades ejus factos, quod portare eum velint ad illum locum, quo mori debeat. Sicut enim omnes animæ dependebant ab anima Adami protoplastæ, ut dictum supra cap. 1. Sic corpora hominum dependebant à corpore ejus, inque eo continebantur. Unde dixerunt Sapientes nostri: quod Deus Benedictus, cùm crearet Adamum protoplasten, pulverem ejus desumserit è quatuor mundi cardinibus: ut si homo moreretur loco uno, dicere non posset terra illa: Ego illum recipere nolo: sicut de Caino dicitur Gen. 4. v. 11. *Maledictior tu, quàm terra, quæ aperuit os suum*, &c. Unde patet, quod omni loco, ubi iterum concident & prolabentur membra Adami, (id est, corpora hominum,) ibi sepeliri queant corpora illa, quæ à membris supradictis provenerunt: redeunt enim ad locum illum, è quo fuerunt excisa. Quæ etiam una de rationibus est, quod omnes justi & Jisraëlitæ dispersi sunt per totum mundum; & quilibet sepelitur illô loco, qui ipsi proprius est.

§. 18. Eadem quoq; ratio fuit omnium animarũ contentarum in anima Adami; ita ut delabentibus membris ejus, delaberentur illæ animæ, in illis membris contentæ: & secundum loca illa, unde delabebantur, eædem quoque immergebantur in loca similia membrorum Adami Belialis: ita ut quæ de capite essent, in caput hujus deciderent, & sic deinceps. Et quando in hunc mundum redeunt & moriuntur, tunc ad illum quoque locum illudque membrum ipsum revertuntur, è quo excisæ fuerunt, quod probè notandum.

§. 19. Patet ergò, quod quædam illarum animarum, quæ in Adamo contentæ erant, delapſæ ſint, id eſt, ab eo deſciverint, & immerſæ ſint in profundum corticum, ut dictum ſupra cap.2. (quæ ſint A.) Quædam autem remanebant in eo pro neceſſario uſu vitæ ejus. (quæ ſint B.) Et quædam ab illo auferebantur, & non immergebantur intra cortices: (quæ ſint C.) Et iſtæ vocantur ſplendor ſupernus Adami protoplaſtæ, prout latius dicemus infra c.15. Novæ ergò animæ illæ duplicis ſunt generis; quædam non ſunt immerſæ corticibus; ſuntque partes mundi emanativi. (quæ ſint D.) Quædam vero ſunt partes mundorum creationis, formationis & factionis, quæ ſunt mens, ſpiritus & pſyche, quæ corticibus immerſæ ſunt. (quæ ſint E.)

§. 20. Animæ veteres autem triplicis ſunt generis: quædam quæ manſerunt in Adamo: & quædam quæ ab ipſo delapſæ ſunt corticibus non immerſæ: & tertiò quædam, quæ ab illo ſemotæ, immerſæ ſunt corticibus. Ex illis igitur duabus ſpeciebus animarum novarum ſpecies prima, quæ ſunt de mundo emanationis, non poſſunt venire in hunc mundum, niſi poſt reſurrectionem mortuorum: Quod adducitur in Sohar ſectione Pekude fol.253. Ubi verba: *Ab illa die, qua vaſtatum eſt ſanctuarium, non aſcenderunt animæ novæ in palatium amoris* &c. plura vide ibid. Sed poſt reſurrectionem mortuorum illæ in mundum redibunt per copulam junctarum facierum, quæ ipſis defuit tempore creationis, ut dictum ſupra.

§. 21. Alterius autem ſpeciei animæ novæ, quæ ſunt de partibus mundorum inferiorum venire poſſunt in mundum hunc hoc tempore; per meditationem juſti cujusdam, qua illas conatur extrahere è corticibus tempore congreſſus ſui maritalis; prout cæteris animabus accidit, ut dictum ſupra cap. 1. & 2.

§. 22. Eſt tamen differentia inter illas & alias animas, eò quod, quoniam non continebantur in Adamo protoplaſte tempore peccati ejus; propterea aptiores ſint, ut non peccent, quàm animæ cæteræ.

§. 23. Quomodo autem animæ veniant in ſtatum junctarum facierum tempore copulæ expoſitum eſt Part.2.

§. 24. Liquet ergò, quod omnes illæ animæ in tres dividantur ſpecies: quarum una eſt animarum omninò novarum, quæ non continebantur in Adamo, & tamen immerſæ ſunt corticibus: quia de illis, quæ corticibus non immerſæ ſunt, & partes ſunt mundi emanativi, jam non eſt ſermo: nec venient in mundum hunc niſi poſt reſurrectionem mortuorum. Secunda eſt earum animarum, quæ remanſerunt in Adamo, & hæ non amplius ſunt planè novæ, quia jam venerunt & contentæ fuerunt in Adamo protoplaſte: veruntamen etiam vocantur novæ, quoniam cùm venirent & continerentur in Adamo, id ſaltem fiebat per copulam junctorum tergorum: quod idem quaſi eſt, ac ſi nondum veniſſent in mundum, donec accedant per copulam facierum. Atque tunc talis anima, cùm redit faciebus junctis, primâ vice vocatur nova, & non revoluta & vetus.

§. 25. Et ex his animabus, quæ remanſerunt in Adamo nati ſunt Cain & Hebel filii ejus. Easque illis conceſſit tempore congreſſus ſui maritalis, ut generari poſſent, prout exponemus juvante Deo cap. 14.

§. 26.

§. 26. Deinde fuerunt animæ, quæ manſerunt in Adamo per totam vitam ejus; & hæ reputantur quaſi jam ſemel exceſſiſſent; & prima vice, cum veniunt im mundum vocãtur animæ veteres revolutæ: quod ſequenti cap.8. auxiliante Deo latius explicabimus.

§. 27. Porrò etiam dantur pſychæ proſelytorum, quæ formantur à cortice quæ Nogah ſeu ſplendor dicitur, & compoſita eſt è bono & malo, prout traditur in Sohar ſectione Vajakhel fol. 203. Et fiunt è copula animarum juſtorum ſingulis noctibus in Paradiſo terreſtri, prout traditur ſectione Vajiſchlach fol.168.

§. 28. Sed ſpecies animarum Jiſraëliticarum tres ſunt: vel plane novæ; vel mediæ, quæ ſunt animæ Cain & Hebel: vel veteres, quæ ſunt illæ, quæ delapſæ ab Adamo protoplaſte immerſæque ſunt corticibus, prout dilucidè de tribus his ſpeciebus agemus cap.15. ubi etiam dicetur, quomodo Cain & Hebel partem pſyches acceperint de mundo emanationis, & quæ ſit illorum natura.

Cap. VIII.

§. 1.

PRopoſita jam diviſione de triplici ſpecie animarum: quod nempe vel ſint novæ, vel Caini & Hebelis; vel tertio, quæ delapſæ ſunt ab Adamo protoplaſte: jam porrò docendum eſt, quæ ſit inter illas differentia in negotio revolutionis atque embryonatus.

§. 2. Quod ergo attinet ad ſpeciem primam, quæ eſt animarum planè novarum: Scito animas tunc ſic vocari; cùm, ex. gr. anima quædam talis primò in hunc mundum venit in corpus quoddam. Et ſic quoq; dicuntur illę, quę ſunt de ſpecie Hebelis & Caini.

§. 3. Sed tertii generis animæ, quamvis prima vice in mundum veniant; tamen non vocantur novæ, ſed revolutæ prima vice; & quoties deinde talis anima in mundum redit, tot vicibus appellatur revoluta nempe ſecunda vel tertia vice. Nihilominus tamen differentia quædam eſt inter ſingulas trium iſtarum ſpecierum.

§. 4. Ante omnia tamen de animabus Cain & Hebel, quæ eſt ſecunda ſpecies, ſciendum, quod pſychen quidem contineant à ſupremo gradu pſyches emanativæ usque ad infimum pſyches factivæ: ſpiritum autem & mentem ex emanatione accipere digni non fuerunt Cain & Hebel: ſicut infra, juvante Deo, cap. 21. uberius exponemus ea, quæ diximus de tribus iſtis ſpeciebus animarum veterum, quæ nempe contentæ fuerunt in Adamo, de quibus cap. 5.

§. 5. Jam dicemus de differentiis, quæ inter ipſas ſunt. Quod ergo ad ſpeciem primam, quæ ſunt animæ planè novæ, attinet; quicunque talem acceperit, ille prima vice cum in mundum venit, ſtatim adipiſci poterit omnes animarum ſpecies, etiam mentis mentem juxta omnes partes emanativas: idque quàm facillime, nempe ſecundum opera ſua. Iſtud tamen nihilominus non fit citra reſpectum annorum ejus. Nam, exempli gratia, cum naſcitur, & in auram prodit mundanam, datur ipſi pſyche factionis. Dein quamvis dignus ſit, non tamen datur ipſi ſpiritus formationis, donec compleverit annos tredecim, & diem unum. Et ſic deinde, quamvis evadat dignior, non tamen mens ipſi datur de mundo creationis niſi completis annis viginti.

§. 6. Duæ ergo in illo requiruntur conditiones: una operum bonorum, ut illis dignus

dignus evadat; & altera annorum: ſicut dicitur in Sohar ſectione Miſchpatim fol. 98. ubi verba: Cùm natus eſt annos tredecim, datur ipſi ſpiritus: & ſi probè ſe geſſerit, & annos habeat viginti, datur ipſi mens. Eodemque modo ſe res habet, cum mentis mente è mundo emanativo; ut opus habeat vitæ probitate, & ſimulationis. Id quod indigitatur in Miſchnah, verba ſunt: Ben Achah inquit, filius quinque annorum applicetur ad textum Biblicum &c. Quæ paulo infra latius explicabuntur.

§. 7. Patet ergo, quod talis anima duo habeat commoda, & unum defectum: qui eſt hic, quod non poſſit accipere pſychen, ſpiritum & mentem per opera ſua, ſed ſimul etiam opus habeat annis debitis pro ſingulis illis ſpeciebus. E commodis autem primum eſt, quod ſi veniat prima vice, talis anima vocetur omninò nova: & ſi redeat in revolutionem, illa vocetur revolutio prima, & ſic ſemper porrò deinceps. Commodum ſecundum eſt, quod etiam includitur in primo; nimirum quoniam vocatur nova, quod prima illa vice, cum in mundum venit, omnes poſſet accipere gradus, à pſyche factionis usque ad ſingularitatem emanationis. Verum enim vero ſecunda vice & ulterius ſimilis habetur omnibus cæteris revolutis, quæ vocantur animæ veteres.

§. 8. Species animarum ſecunda, quæ eſt animarum Caini & Hebelis, una parte ſimilis eſt priori: & parte altera prærogativam habet præ illa: una tamen parte defectu quoque laborat. Primò enim quod etiam prima vice, ut ſpecies prior, quando nempe in mundum venit talis anima, poſt mortem Caini & Hebelis, accipere poſſit pſychen, ſpiritum & mentem vice una &c. Atque in hoc conveniunt cum ſpecie prima: ubi ſimul aliquam habent prærogativam. Sed defectus, quo laborant, eſt iſte: quoniam illo tempore, quo Adam protoplaſtes Caino & Hebeli hæreditario communicavit iſtas animas, iisdem non adfuit ſpecies ſpiriritus & mentis de mundo emanativo; ſed reliquæ ſaltem à pſyche emanationis & porro infra: unde nec jam poſſibile eſt, ut prima vice plures asſequantur gradus, niſi pſychen factionis, & ſpiritum formationis, & mentem creationis, tandemque pſychen emanationis, nec ultra: quod ita non eſt in ſpecie prima omninò novarum, quæ prima vice aſſequi poteſt, vel ſingularem emanativam. Prærogativa autem, qua præ ſpecie priori gaudent, eſt hæc: quoniam prima, ut pſychen, ſpiritum & mentem &c. accipiat, opus habet annis ætatis ſuæ certis, ut ſupra dictum: ſpecies autem hæc ſecunda Caini & Hebelis animarum nullos requirit annos, ſed opera ſaltem. Et hoc innuitur in Sohar ſectione Miſchpatim fol. 98. Verba ſunt: Veni, vide, cum homo naſcitur, datur ipſi pſyche, &c. Sique dignior evadit, datur ipſi ſpiritus, &c. Atque ſic duo illa loca conciliantur, quorum unus videtur juſtitiæ rem tribuere; & alter annis ſimul, ſicut fol. 98. Si pertigerit ad annos viginti, & ſi promeruerit. Altero enim caſu etſi nondum quis natus ſit annos tredecim, accipere poteſt ſpiritum & mentem. Scito autem etiam ſecundam hanc ſpeciem, cum altera vice in mundum venit atque porrò, æſtimari ſicut reliquas revolutas, quæ vocantur animæ veteres: & cum ſecunda vice in mundũ venit, revolvi dicitur primum: atque ſic deinceps porrò. Videatur quoque in Sohar tractatus de Sabha; ubi clarè intelliges, quænam animæ vocentur Caini & Hebelis, & ratio, quare vocentur novæ.

§. 9.

§ 9. Quamvis autem dixerimus, quod duæ hæ ſpecies prima nempe & ſecunda in hoc conveniant, quod prima vice, qua in mundum veniunt, adipiſci queant pſychen, ſpiritum & mentem &c. usque ad pſychen emanationis: nihilominus tamen in hoc differunt: quod quicunq; eſt ex hac ſpecie Caini & Hebelis, non omnia poſſit adipiſci vice una, niſi fuerit ſapiens, & poſſit attentè talia meditari; prout explicabimus juvante Deo. Cæteri enim qui meditari neſciunt, (nec intelligunt myſteria precum,) abſoluta parte pſyches mori tenentur, nec accipiunt ſpiritum, niſi adventu altero: atq; ſic etiam mentis eſt ratio, ſicut nempe in cæteris revolutis, prout uberius dicetur.

§. 10. Meditatio autem illa, quæ huc conducit, ita ſe habet. Qui enim ſapiens eſt, atque ſcit, ſe jam accompleviſſe pſychen ſuam juxta omnia, quibus opus habuit ſtudia atque perficiendi modos; ille ſingulis noctibus, cum iturus eſt cubitum cum attentione pſychen ſuam commendat in manus Dei benedicti, poſtquam ordine recitavit lectionem Audi, coram lecto ſuo: ſicuti in ſcriptis noſtris expreſſum eſt tractatu de meditationibus, ad Lectionem Audi; dicitque è Pſal. 31. v. 6. בידך אפקיד רוחי *In manus tuas commendo ſpiritum meum* &c. Atque tunc dicat ex Jeſchajah 26. v. 9. *Pſyche mea deſideravit te in nocte* &c. Atque tunc ſimul mediteur myſterium illud, quod indigitatur per literas initiales dicti illius Pſalmi 31. v. 6. quæ efficiunt באך Fons; quo indicatur, quod elevare debeat pſychen ſuam ſurſum in punctum Zijon regni ſive uxoris Microproſopi; ubi nimirum eſt notio fundamenti fœminini, ubi locum habent aquæ fœmininæ provenientes ab animabus juſtorum ſicut traditur in Sohar ſectione Vajechi fol. 298: ubi ſimul ratio traditur, quare locus iſte vocetur fons aquarum viventium. Attentè ergò meditetur, ut pſychen ſuam elevet illuc usque, quò ibidem aſcendere faciat aquas fœmininas de fonte illo ab imo ſurſum verſus maritum. Verum idem faciendum ſingulis noctibus, ut quis conetur attenta ſua meditatione elevare pſychen ſuam ad fontem iſtum, [*Confer Johan. 7. v. 39. cap. 4. v. 10, 14. Apoc. 7. v. 17. Ubi Spiritus ſanctus, quem Cabbaliſtæ ad modo expoſitum gradum regni referunt, fontis quoque nomine vocatur*] ſed per myſterium Depoſiti tantum. Si quis autem viderit, pſychen ſuam jam eſſe perfectam; deſideretque aſſequi ſpiritum ſuum: ille pſychen ſuam penitus illuc elevet atque tradat, & non per myſterium depoſiti, ſed ut ibi permaneat intra fontem iſtum: deſcendetque portio ſpiritus intra eum, cum expergiſcetur de ſomno ſuo, intrabitque in eum loco pſyches. Ratio eſt, quia ſpiritus adhuc vitiatus habitare non poſſet intra pſychen jam reſtitutam; unde pſychen ſuam omninò dimittere debet, atque meditari, ut ſpiritum ſuum elevet è profundo corticum, inque ſe attrahat & introducat: atque tunc ambo illi gradus ſociari demum poterunt: prout pluribus dicetur infra.

Deinde quoque meditetur ſuper loco Jeſaiæ 26. v. 9. *Pſyche mea deſideravit te in nocte, etiam ſpiritu meo in interiori mei quæram te mane.* Sicut enim ibi meditationem inſtituit ſuper fonte ſuperno, ita hic meditetur, quod initium fiat à Pſyche, & finiatur cum ſpiritu: item quod incipiatur à nocte, & finiatur tempore matutino; quia dicit, manè quæram te. Senſus eſt, quod pſyche quaſi penitus ſit mortua, cupiat atque deſideret illuc noctu ſomni tempore, ut nempe illuc aſcendat per myſterium aquarum fœmini-

mininarum [*Aquæ fœminina dicuntur illecebræ, quibus uxor favorem mariti sibi conciliat, & in specie, si preces & opera justorum, in regno seu Spiritu Sancto exhibita, à filio seu Microprosopo ulteriorem eliciant influxum. Confer Rom. 8. v. 26, 27.*] in fontem illum: & quoniam ita percupit atque desiderat, hinc ibi remanet semper: cumque venerit diluculum & aurora, tunc intrat in eum spiritus, quem intendit textus verbis illis: *Et spiritus, qui in medio mei* &c. Psyche in supernis relictâ. Dicit autem: etiam spiritus meus sensu auctô, & aliud quippiam præmittente; quia, nisi desiderium & meditatio hæc accederet, etiam non posset accedere spiritus ill'a vice: Jam verò mediante desiderio hoc atque meditatione fieri potest, ut & spiritus species in illum ingredi queat tempore surgendi; nec opus habeat revolutione alia pro assequendo spiritu. M[illegible]ntibus igitur recitationibus dictorum istorum tempore somni, cum omni meditatione supradicta meretur homo assequi spiritum, ita ut psyche ejus supra remaneat, donec plene restitutus fuerit spiritus. Postquam autem restitutus etiam est spiritus; tunc somni tempore eodem modo meditetur aquas fœmininas elevare illuc: atque sic etiam spiritus ibidem in supernis remanebit cum psyche ejus, quippe quæ species jam erunt restitutæ, ibique residebu[illegible]t: & horum loco mens descendet in corpus hominis, ibique residet, donec plene restituatur, ut dictum de spiritu. Cumque perfectionem sortita est & Mens; tunc & hæc somni tempore ascendit attrahitque Psychen & spiritum, in supernis degentes; & sic omnes tres hi gradus in corpus veniunt, & Mens superinvestitur spiritu, & spiritus involvitur Psychæ. Atque sic, si dignior evadit, secum etiam deferunt Psychen Emanationis; quæ involvitur Menti; & Mens spiritui; & spiritus Psychæ. Postquam enim restituti sunt gradus hi omnes tres, Psyche nempe, Spiritus & Mens, omnes simul in corpore permanent, nec opus habent ut amplius revolvantur.

§. 11. Quod si quis objiciat: quomodo fieri queat, ut sursum elevetur Psyche, ibique permaneat, donec perficiatur spiritus: cum tamen per naturam impossibile sit, ut spiritus in corpore habitet, atque eodem vestiatur, nisi indutus Psyche suâ? Responsio est: illum vestiri Psyche Proselyti cujusdam, ut auxiliante Deo latius exponemus, cum in specie agemus de tertio Animarum genere, nempe Veterum, ubi vide.

§. 12. Hæc quoque indigitantur dicto Psalmo 24. v. 5. *Accipiet benedictionem à Domino* &c. Primò enim dicitur: Quis est ille, qui meretur ascendere in montem Domini; ubi intelligitur, Regnum: *& quis stabit in loco sanctitatis ejus?* hoc est sanctum Sanctorum, Zijon, quò semper illuc elevet Aquas Fœmininas. Et respondet: *Innocens manibus* &c. Quoniam vir talis, qui innocens est omninò atque perfectus, certè non frustra sursum elevabit Psychen suam & citra auxilium, sed eadem manet ibidem cum magno suo commodo, & continuò ibidem elevat aquas Fœmininas: & qui hoc modo meretur elevare animam suam, ille omnino dignus est parte Spiritus & Mentis eâ ipsâ Revolutione, ita ut non opus habeat propterea revolvi alia vice. Atque hoc ipsum est, quod dicitur: Benedictionem accipiet à Domino. Nam per Dominum intelli-

telligitur Seir Anpin ſeu Microproſopus (dictus aliàs Filius.) Quoniam enim complevit Pſychen ſuam, eamque elevavit, ut ibi ſemper attollat Aquas Fœmininas, à Regno ad Microproſopum; hinc Dominus, qui eſt Microproſopus, præbet ipſi partem ſpiritus à ſeſe; quia ſpiritus à Microproſopo deſcendit, ut notum eſt: quod id ipſum eſt, quod dicitur: Accipiet benedictionem à Domino.

§. 13. Scito quoque, quod etiam qui revolvitur per Leviratum, mereatur accipere Pſychen, ſpiritum & mentem vice una; prout docebimus cap. 12. Unde literæ initiales iſtorum verborum dicti citati: &c. ישא ברכה מאת accipiet benedictionem A Domino: referunt voculam יבם, Fratris absque liberis defuncti uxorem ducere: ut indicetur, talem (qui hoc loco deſcribitur) dignum eſſe, ut Pſychen, ſpiritum & mentem adipiſcatur ſimul; prout aliàs ille, qui revolvitur per leviratum. Quod notandum.

§. 14. Idem quoque innuitur verbis Job. 34, 15. *Obibit omnis caro ſimul, & homo in pulverem revertetur.* Quia propter omnes tres partes hominis, quæ vocantur caro; Pſychen ſc. ſpiritum & mentem, homo cogitur expirare atque mori, ut perficere queat ſingulas ſpecies in ſingulis revolutionibus. Sed ſi homo eſt ſapiens, & attentè applicet cor ſuum decubitûs tempore; mediteturque ut dictum ſupra; tum ſpiritus quoque & mens ejus ad ipſum, id eſt, ad Pſychen ejus admittuntur, ut ſimul ſociata omnia tria complementum accipiant, ut dictum; nec opus habeat revolutione & morte & expiratione alia.

§. 15. Si verò nulla in ipſo ſit ſapientia, ut meditari queat, & ſpiritum ad ſe attrahere, ut dictum eſt; tunc mori tenetur; & ſpiritus ejus alia revolutione redit per Pſychen Proſelyticam, ut monitum eſt; donec perficiatur. Deinde iterum moritur, ſi nondum ſciverit meditari; & Mens advenit, aliâ iterum revolutione: ita ut opus habeat pluribus revolutionibus, eò quod deſtituatur Sapientia meditandi, ut dictum eſt. Unde Scriptura ait: Job. 4, 21. *morientur & non in Sapientia.* Et paulò infra explicabimus juvante Deo, quid faciendum ſit, ſi Pſyche ſit conſummata, & homo non poſſit attrahere ſpiritum, ut ſuprà monitum? ubi vide.

Cap. IX.

§. 1.

NUnc accedimus ad tertiam Animarum ſpeciem, quæ nempe ab Adamo delapſæ ſunt vocanturque Animæ veteres & revolutæ, etiam prima vice cum homo talis in mundum naſcitur: Cum priores duæ ſpecies tum demum, poſtquam prima vice in mundum jam venerunt, vocentur revolutæ, ubi deinde par omnium eſt ratio.

§. 2. Anima igitur talis revoluta viliſſimi gradûs eſt inter omnes, ob revolutionem ſuam, ſicut patebit: quoniam non eſt in poteſtate ejus reſtaurare aliquid præter ſeſe, unum nempe gradum qualibet vice. Ex. gr. Si primò reſtauranda veniat Pſyche, eaque ſit perfecta; tunc acquiri non poteſt Spiritus, multò minus Mens; ſed moriendum prius eſt homini, & deinde ſpiritus advenit in corpus in revolutione alia, atq; con-

ſummatur pro omnibus ſibi neceſſariis; iterumque moritur homo. Atque porro revolvitur Mens in corpore alio, donec & ipſa reſtituatur, Et ſic porrò.

§. 3. Quod ſi autem advenerit Pſyche, nec plenè reſtituta fuerit illa vice; neceſſe eſt illam Pſychen ſolam toties revolvi donec complementum adepta ſit, quotiescunq; reverti debeat. Atque deinde & ſpiritus revolvitur ſolus, multis quoque revolutionibus donec reſtituatur. Et porrò quoque Mens eodem omninò modo.

§. 4. Cum autem jam monuerimus quod impoſſibile ſit Spiritui & Menti ut jungantur corpori, niſi id fiat mediante Pſyche quadam Proſelytica; de qua in fine capitis 8. Sciendum pſychas Proſelytorum fieri (id eſt, è corticibus educi) à copula juſtorum in horto Eden facta. Nam cùm talis ſpiritus deſcendit, ut veſtiatur corpore, & pſyche ejus, quæ jam eſt reſtituta cum ipſo commorari nequit, ut ſupra dictum; tunc ſpiritus ille occurrit Pſychis Proſelytorum, qui in Paradiſo terreſtri, & cum tali unitus illam ceu veſtem induit, atque ceu Pſychen propriam aſſumit, & loco Pſyches propriæ in illa Proſelytica in mundum hunc deſcendit, inque corpus aliquod intrat, donec perficiatur. Et quia pſyche hæc proſelyti cum ſpiritu hoc ſociata fuit in omnibus operibus ejus hujus mundi, & ille per hanc complevit, quod ipſi complendum fuit; hinc eadem hæc pſyche Proſelytica quoque aſcendit in illum gradum, in quo Pſyche ejus propria eſt, & elevatur ad eandem ſublimitatem, ita ut ambæ ſemper penes ipſum futuræ ſint in mundo venturo.

§. 5. Et ſic quoque evenit, ſi mens quædam ſola deſcendit. Quod etiam innuitur in Sohar ſectione Miſchpatim in Hiſtoria de ſene illo, locô ſupra citato, ubi verba ſunt hæc: Qui ingreſſus eam accipit apprehenſis alis ejus, eam retinet &c. Vide plura ibid. Huc quoque reſpexerunt Magiſtri noſtri b. m. cum inquiunt, quod proſelyti Jiſraëlitis tam ſint moleſti ac apoſtema quoddam. Quia nempe Pſyche Proſelyti cui involvitur vera anima Jiſraëlitica in cauſa eſt, ut iſta peccet; unde Pſyche Proſelyti moleſta eſt Jiſraëlitæ, ut abſceſſus. Deinde quoque aliter exponi poteſt hoc: quia nempe proſelyto difficile eſt expurgare ſordes ſuas: nam quando proſelytus fit, tunc in ipſum intrat Pſyche quædam Proſelytica, quæ oritur à generatione, & congreſſu juſtorum, qui in Paradiſo terreſtri, ut dictum ſupra: cùm autem in Proſelytiſmo ſuo digniorem ſe præbet, vocatur Proſelytus juſtitiæ, quia in eum intrat Pſyche alia involuta intra primam, eſtque Pſyche ſancta, ſicut omnes aliæ Pſychæ Jiſraëlitarum, (ratio enim, quare quis Proſelytus juſtitiæ dicatur, hæc eſt, quod illi adveniat Pſyche ſancta ab uxore Microproſopi, quæ vocatur juſtitia.) Et illa Pſyche Proſelyti prima, quia adhæſit impuritati primitus, neceſſario adhuc aliquid inquinamenti in ſe habet, quod deinde Pſychæ illi alteri ſanctæ, quæ in illam ingreſſa eſt, etiam adjacet. Unde dictum illud tantum moleſtos Jiſraëlitis eſſe Proſelytos &c.

§. 6. Atque hinc intelliges, quare R. Akibha natus jam fuerit 40 annos, (cùm ad ſtudia ſeſe applicaret,) quia jam pater ejus factus erat Proſelytus, & non ipſe. Unde patet, quam difficile ſit ſordes ſeparari è Proſelytiſmo ad plures usque generationes: præſertim cum etiam anima ſancta R. Akibhæ qui in cæteris totus erat Jiſraëlita, inveſtita fuerit

erit intra psychen Proselyticam. Quod probè notandum. Unde quoque mactandus fuit tanto supplicio. Quod notes.

§. 7. Ut autem ad id redeamus, unde digressi sumus, scito, quod, si talis tam sæpe revolutus ut dignus factus sit psychen, spiritum & mentem accipere simul, iterum peccaverit, & vitium contraxerit; tunc iisdem omnino modis jam recitatis reverti atque revolvi cogitur: ita ut revolutionibus opus habeat peculiaribus per se, ut restituat Psychen; & revolutionibus singularibus pro spiritu; & sic pro mente ut dictum.

§. 8. Sicut autem cap. 8. diximus, quod species animarum secunda, earum nempe quæ sunt Caini & Hebelis certa quadam methodo acquirere possit Psychen, spiritum & mentem, in eadem revolutione, per mysterium depositionis Psyches suæ tempore nocturno: sic in hac quoque specie tertia, quæ est animarum veterum revolutarum methodus quædam datur, juxta quam uno tempore in mundum venire queant: quanquam id fieri debeat in duobus corporibus diversis. Res autem ita se habet: si nempe homo quidam sapiens atque justus congruas meditationes instituat, (super Psalmo sexto vel vigesimo quinto) tempore prolapsus in faciem sub precibus matutinis, quas meditationes aliô locô prolixè descripsimus, ubi vide: atque tum meditetur educere spiritum suum è profundis corticum per mysterium aquarum fœmininarum, eumque elevare sursum, ut nempe in mundum veniat per copulam junctarum facierum, ut dictum supra cap. 5. Tunc enim revolvetur spiritus, venietque in mundum in corpus quoddam: atque sic fieri potest, ut ipso vivente spiritus revolvatur, quamvis in corpore alio. Unde patet in hoc differre speciem secundam animarum ab ista specie tertia: quoniam in specie secunda Caini & Hebelis non potest advocari spiritus ille, ut communicetur aliis; sed tantum pro seipso: unde quis non potest educere Spiritum suum è profundis corticum, nisi postquam perfecit psychen suam, atque tum meditetur ut dictum supra cap. 8. Sic enim per depositionem nocturnam dignus evadet dimittere Psychen suam, & spiritum suum in seipsum evocare; extra se autem illum communicare nemini possibile est. Sed hęc species introducere potest spiritum in alium quendam eodem illo tempore; nec opus habet expectare, donec completa sit pars Psyches.

§. 9. In hoc tamen, alio respectu, viliores sunt istæ; quod opus habeant duobus corporibus: cum Cainiticæ & Hebelicæ uno tantum corpore opus habeant.

§. 10. Alia quoque adhuc inter illas est differentia, quia Cainiticæ & Hebelicæ perficere possunt tres gradus Psyches, spiritus & mentis, ut dictum supra cap. 8. (sed nihil amplius; nisi quod simul in Psychen emanativam assequi possint illa vice.) Sed species tertia etiam per methodum prolabendi in faciem, ut dictum supra, aliud nil proficit, nisi ut spiritum saltem educat, ut dictum supra: mentem autem impossibile ipsi est ulla methodo educere in mundum, nisi postquam mortui

fuerint ambo illi homines, quibus insunt Psyche & spiritus; & ambo hi gradus plenè fuerint restituti: tunc enim prodire potest in mundum mens in corpus aliquod. Alia non est methodus pro illis qui sunt de specie tertia, nisi per Leviratum, prout infra latiùs dicetur.

§. 11. Adhuc alia est differentia inter secundæ & tertiæ speciei animas, nempe quamvis homo ille per methodum prolabendi in faciem eduxerit spiritum suum è profundis corticum, & hic intraverit in corpus hominis cujusdam alterius, ille tamen suo adhuc expositus est periculo: nimirum si homo ille, qui spiritum ejus accepit, citius perfecerit spiritum illum, quàm primus ille compleverit Psychen suam, tunc in resurrectione mortuorum Psyche & Spiritus ambo vestientur corpore secundo, illius nempe, qui citius perfecit spiritum. Si verò ille, qui psychen habet, citius absolverit rem suam, per methodum, quam audivi à doctore meo, tunc ambo vestientur corpore primo illius nempe, qui citius perfecit Psychen.

§. 12. Atque hinc intelliges illud, quod dicit David Rex super quo pax Psalm. 3. v. 3. *Multi dicunt Psychæ meæ.* Ubi nota, Davidem regem super quo pax! nonnisi gradum saltem Psyches habuisse, quæ tamen robusta fuit & magna admodum: unde etiam dicitur 1. Sam. 18. v. 1. *Et adhæsit Psyche Davidis in Jonathane.* Atque sic in plurimis locis, ubi Davidis fit mentio, nonnisi de Psyche illius sermo est. Ista ergo Psyche Davidis de specie hac tertia fuit illorum membrorum scilicet, quæ delapsa sunt ab Adamo: atque tum prima vice in mundum venerat prodiens è profundis corticum; unde nihilominus revoluta dicenda est, juxta supra tradita hoc capite. Locus autem quô immersa fuit intra cortices ista psyche, fuit ex parte uxoris corticum. Nec incepit abinde prodire, nisi sub notione Psyches factivæ tantum. Unde in Sohar pluries dicitur, quod David venerit de parte uxoris: quapropter etiam immersus est similiter in uxorem corticalem. Quod etiam innuitur in historia de sene, sectione Mischpatim fol. 23. ubi dicitur de Obed, Jischai & David, qui nempe dicitur arbor infima, quæ prodierit è ramis, &c. ubi vide latius, & intelliges quæ hic dicuntur. Quare etiam prodiit è Ruth Moabithide, quæ immersa fuerat in cortice Moab. Notum autem est, quod Ammon & Moab duo sint cortices oppositi numerationibus prudentiæ sive informatrici; & regni; de quibus suo loco: sicut etiam infra cap. 13. ubi de Davide agitur.

§. 13. Quia igitur, ut ad propositum redeamus, psyche Davidis Regis ex ista specie supra dicta erat; hinc impossibile erat, ut acciperet spiritum suum. Hinc necessariò eundem spiritum homo quidam alius obtinere debuit, ut dictum supra. Et nisi commisisset peccatum illud cum Bathscheba, fieri potuisset, (quoniam Psychen suam omnino perficiebat), ut restaurationem suam absolvisset, antequam consummatus esset spiritus: atque exhinc corpus Davidis fuisset radicale, ita ut Psyche & spiritus simul surrexissent in resurrectione mortuorum in corpore Davidis. Jam verò propter peccatum istud cum Bathscheba factum est, ut alter ille homo, qui acceperat spiritum

ſpiritum ejus, prius perficeret opus ſuum. Unde in reſurrectione mortuorum, (quia tunc erit tempus, quo ſalvabuntur corpora,) nulla erit reſurrectio è mortuis pro corpore Davidis, ſed Pſyche & ſpiritus ejus ambo ſimul reſurgent in corpore altero illius viri, qui acceperat ſpiritum, eumque perfeceràt ut dictum. Hinc dicit: *Multi dicunt Pſychæ meæ:* id eſt, multi dicunt, nulla eſt ſalus Davidi, id eſt, corpori ejus, quia Pſyche ejus adhuc erat revoluta, & nondum reſtaurata: unde etiam non loquitur. Non eſt ſalus pro ea, quaſi ſermo eſſet de Pſyche; ſed, pro eo; ut ſermo ſit de corpore Davidis. Unde etiam addit Selah, quaſi diceret, etiam tempore reſurrectionis mortuorum non reſurget. Et iſte Pſalmus loquitur de Achitophele & Doëgo, qui erant hoſtes ejus: erantque Sapientes atque Doctores magni. Prout dixerunt ſapientes noſtri bonæ memoriæ, quod Achitophel viderit ignem prodire de membro ſuo naturali. Quod notat, illum propinquum fuiſſe Spiritui ſancto: Unde & Scriptura inquit: *Conſilium Achitophelis, ſi aliquid conſuleret illis diebus,* tanti fuiſſe, ac ſi quis *interrogaret Verbum Dei.* 2. Schmuel 16. v. 23. Sed propter maledicentiam rejectus eſt, quod non eſt mirum. Patet ergò, quod Achitopheli non ignotum fuerit, quomodo ſe res haberet cum Davide: præſertim cum ſciret, illum unctum fuiſſe in Regem per Schmuelem Prophetam. Et quia Scriptura inquit 2. Schmuel. 14. v. 14. *Non expellet à ſe expulſum*, id eſt, ne minimum quid è de Davide perdetur: quomodo ergo locuti eſſent de pſyche Davidis? cum nemo eſſet, ſicut ille inter omnes Jisraëlitas: quod nulla ipſi ſalus ſit apud Deum; Selah. (i. e. in mundo venturo.) Sermo igitur eſt de corpore ejus, prout nunc expoſuimus. Quod intelligentibus ſatis perſpicuum eſt. Unde etiam cum juxta Talmudem ipſum interrogarent; qua morte multandus ſit, qui vitiaret uxorem alterius? ipſe reſpondiſſe fertur iiſdem; morte ſtrangulationis, ita tamen ut partem habeat in mundo venturo. Ubi argutè ipſis retorſit, quod ſurrecturus ſit in reſurrectione mortuorum.

§. 14. Revertendo ergò ad propoſitum dicimus, illos qui ad tertiam hanc ſpeciem pertinent, & illos, qui revoluti ſunt, etiamſi de prioribus duabus ſpeciebus ſint, ut dictum in principio capitis hujus; omnes eſſe æquales: & quamvis quis per illam methodum, de qua diximus, complevisset Pſychen; in magno tamen adhuc eſt periculo corpus ejus. Ne igitur quæſtionem moveas, quî fieri queat, ſi citius abſolvatur ſpiritus, quod corpus primum non ſurrecturum ſit in reſurrectione mortuorum: hinc rem iſtam paulò clarius dilucidabo.

§. 15. Hoc autem indigitatum eſt Pſal. 7. v. 10. *Conſummetur nunc malum impiorum, &c.* Item in loco Proverb. 25. v. 21. *Si eſurierit odio habens te, ciba illum pane.* Quorum locorum hic eſt ſenſus: Quoniam in animabus bonum permixtum eſt malo, ut dictum ſupra cap. 1. & 2. hinc factum eſt, quod aliquando aliquid boni cujusdam juſti inſertum ſit malo cuidam: ſicut etiam aliquid mali cujusdam impii inſertum eſt juſto cuidam. Unde intelligi poteſt, quod dicitur, multos dari juſtos, quibus uſu venit, ac ſi haberent

haberent opus impiorum. Ecclef.8. v. 14. &c. Reperiuntur enim justi insignes qui perficiunt opus aliquod malum, atque turpe, ut mirari liceat, quomodo vitia tàm turpia & peccata tam grandia reperiantur in justis illis. Atque sic etiam è contrario deprehendimus in impiis, quod ipsis quædam obveniant, ac si haberent opera justorum, ita ut observent præcepta insignia , & opera quædam præstent ex toto corde & anima sua. Cujus causa est, quod bonum illud ipsis immixtum in illis desiderium excitet faciendi opera illa: quod probè notandum. Unde præceptum nobis est inquirere in merita, & in culpam delinquentis; quoniam hac ratione quandoque justificantur impii ratione desiderii nempe & intentionis. Desiderando enim justus ad se trahere potest bonum illud, quod in malo est permixtum: sicut etiam malus ad se trahit malum illud, quod immixtum est justo. Ratio hæc est, quia pars maxima ad se trahit partem minimam. Unde deinceps ambo reperiuntur consummatè tales, alter nempe omnino malus; & alter omnino bonus. Unde inquit textus: *Si esurierit osor tuus,* &c. Atque hinc responderi potest ad objectionem, quod nempe vetitum sit, odisse proximũ suum, & multo magis cumulare prunas super caput ejus. Sermo enim est de impio, qualem odisse licitum est. Si ergo esurierit talis impius desiderans panem legis propter aliquod bonum, quod immixtum est ei; ciba eum pane legis: atque sic pota eum aqua legis, atque sic prunas cumulabis super caput ejus : id est omne malum, quod in te est, reponetur super illum; ut dictum supra. Eodem modo ut dicitur Levit. 16. v.22. *Et portabit hircus super se omnes iniquitates eorum.* Atque sic portiuncula illa boni, quæ in illo est, adjicietur tibi, eamque accipies; atque sic perfectus eris omni bono , & ille perfectus in omni malo. Et quia sanctus ille Benedictus non denominat nomen suum super re mala, sed tantum super bona: hinc in fine additur: *Et Dominus reddet tibi.* Sed de malo cum sermo est (sub initium versus), non mentio fit nominis Divini: sed tantum dicitur, *tu prunas capies super caput ejus.* &c. Atq; hæc etiam est mens dicti alterius Psalm. 7. *Consummetur quæso malum impii*, id est, sanctus ille Benedictus complebit & consummabit impium, ut sit perfecte impius: pars autem boni, quæ in illo, dabitur & adjicietur justo, ut evadat consummatè justus, unde subjicitur: *Et stabilias justum.* Hæc omnia autem nemo scit in homine , nisi Deus Benedictus , qui probat corda & renes: ille enim notificat, quisnam justior sit proximo suo, & cujus maxima pars bona; item cujus maxima pars mala sit, ut cumulare queat omne bonum in hoc , & omne malum in illo. Omnia autem ab operibus hominum dependent atque ita se habent; si revera in quodam præponderet malum, ut tandem consummetur, & fiat omnino malus, & sic vice versa in bono. Sed si quis sit status medii ex utriusque naturæ medietate constans, atque sic & alter, tunc res in æquilibrio quiescit, donec è bilance appareat , uter præponderet; atque tum alter omne bonum, & alter omne malum accipit.

§.16. Et hinc quoq; intelliges, quare dixerint Magistri nostri bonæ memoriæ in Thalmude; quod Achab Rex in ęquilibrio fuerit, quod mirum videri queat, cum idololatra est, cui vix fuerat similis. Sensus nempe est; illum non in æquilibrio fuisse, quoad opera sua; dicunt enim in æquilibrio simpliciter, & absolute, i.e. quoad Psychen suam, quæ medii erat

generis

generis ex dimidia nempe parte bona, & ex dimidia parte mala. Et quamvis esset idololatra, & similia perpetraret, quoad partem mali existentis in ipso; tamen quoque reperimus, quod regnavit cum humilitate, seque submiserit, atque induerit saccum, atque processerit involutus: & quod rex Jehoschaphat illum quotidiè castigarit, sicut dicunt magistri nostri bonæ memoriæ ad locum illum: Annon vidisti, quod humiliet se Achab &c. Atque id faciebat quoad partem boni in ipso existentem. Et hinc quoque intelliges, quare Elijahu bonæ memoriæ tantopere insecutus sit eum, ut nempe ad pœnitentiam eum reduceret.

§. 17. Hinc quoque intelliges, quid sit perfectè justus; & non perfectè justus, & medius; quæ omnia intelligenda sunt secundum scintillas boni vel mali, à quibus perfectio resultat. Hinc quoq; non miraberis, si videris, justos quosdam magna aliqua peccata committere, quæ alias vel impius non perpetraret: ubi nempe peccatum illud adscribendum est parvæ illi scintillæ mali in ipso latentis.

§. 18. Scito etiam hæc omnia tantum contingere, si uterque in vivis sit unô tempore, quod nimirum justus aliquis in se capiat omne bonum impii, & impius omne malum justi. Hinc multi justi reperiuntur, qui se associant impiis, atque deinde ab iisdem iterum separantur: quia nimirum omne jam bonum, quod in illis fuit, consummatum est, atque datum alteri.

§. 19. Patet ergo, ut ad rem propositam revertamur; quod qui revolvuntur, & qui distinctis corporibus habent animas suas, in magno stent æquilibrio atque periculo: si enim alter ille, qui spiritum accepit, prior sit benè agendo & corrigendo opera sua; tunc per eadem in ipsum attrahitur omne bonum, quod in priori illo corpore est, in quo psyche existit: & hanc ob causam in resurrectione mortuorum corpus istud annihilatur, & corpus alterum fit radicale.

Cap. X.

§. 1.

Exposita nunc differentia, inter priores animarum species quoad revolutionem, & inter tertiam: nec non quod duæ priores species; animæ nempe quæ planè novæ dicuntur, & quæ sunt Cainiticæ & Hebelicæ, cum altera vice in mundum veniunt, omnes quoque vocentur veteres & revolutæ: jam aliquid proponemus, quod omnibus tribus, quatenus illis nomen veterum & revolutarum competit, ex æquo attribuitur.

§. 2. Scito ergò, quod animæ revolutæ, (prout etiam jam diximus,) prima vice & in uno corpore, non possint assequi, nisi vel mentem solam postquam nempe quis perfecit psychen & spiritum: vel spiritum solum, postquam perfecit Psychen: vel spiritum & mentem singulatim, si perfecerit Psychen & spiritum, ut veniant in tribus corporibus.

§. 3. In hoc tamen differentia adhuc alia est, ita ut istarum revolutarum duæ sint Species: una eorum, qui initio tantum merentur accipere Psychen in specie; nec adhuc

digni ſunt ſpiritum accipere vel mentem; vitium autem admittunt quoad Pſychen tantum, atque moriuntur.

§. 4. Altera eſt eorum, qui digni ſunt non Pſyche ſaltem, ſed & ſpiritu & mente; ſed pariter vitium admittunt, per quod non Pſyche tantum, ſed & ſpiritus vel mens contingitur, ita ut omnes hi gradus vitientur.

§. 5. Qui ergo primo non merentur niſi Pſychen tantum accipere, nec vitium admittunt, niſi in hac ſolum; illis, cum revolvuntur ſecunda vice; Pſyche tantum revolvitur: qua penitus reſtituta & purgata ab omnibus; merentur & ſpiritum accipere, vel etiam mentem in uno eodemque corpore: quia ſpiritus & mens non contraxerunt vitium.

§. 6. Sed qui digni ſunt ſtatim ſub initium Pſyche, ſpiritu & mente, & vitiant omnes tres gradus: illi non poſſunt revolvi, ut reſtituantur una vice, pro omnibus his tribus partibus: ſed opus habent tribus revolutionibus, & tribus corporibus: uno pro Pſyche, altero pro Spiritu, & tertio pro mente: nec alia ipſis datur reſtitutio, niſi per duas illas methodos, de quibus cap. 8. & 9. nimirum per meditationem nocturnam ſomni tempore, & tempore prolapſus in faciem, (ad Pſ. 25.)

§. 7. Alia quoque notanda eſt differentia: quod nempe illius, qui primitus non dignus eſt niſi Pſyche, (ut illa vice non etiam accipere queat Spiritum & mentem;) ſi in illa quædam corrupit, ut opus habuerit corpore ſecundo, in quo abſolvere tenetur, quæ ipſi defuerunt in corpore primo, vel etiam reſtaurare ſpiritum cum ſuperſtite parte Pſyches; illius, inquam, corpus primum, in reſurrectione mortuorum non merebitur accipere, niſi illam tantum portionem, quam abſolvit de Pſyche: ſed reliquæ portiones Pſyches, quæ manſerunt corruptæ, prout etiam ſpiritus & mens ſervantur corpori ſecundo, quoniam in illo reſtitutionem & perfectionem acceperunt.

§. 8. Et huc reſpicitur in Sohar ſectione ChaijaSarah fol. 131. col. 2. ubi dicitur illos, qui improſperi fuerunt (i. e. qui Pſychen ſuam non plenè compleverunt) reputantur, ac ſi non fuiſſent. Quod intelligendum de corpore eorum primo, quod non accipiat, niſi exiguam ſaltem portionem de Pſyche, quanta nimirum in ipſo reſtituta fuerit: unde idem ipſi contingit, ac ſi non fuiſſet. Fundamentum autem gaudii poſt reſurrectionem conſequendi, conſiſtit in myſterio ſpiritus & mentis: quos gradus quia talis non obtinuit; idem eſt ac ſi non fuiſſet. Atque hinc conciliantur ἐναντιοφανίαι duorum locorum illorum, quæ omnia tamen ſunt verba Dei viventis. Nam hiſtoria de ſene illo, ſectione Miſchpatim fol. 172. loquitur de tali corpore primo, quod periit; quod ſic videri poſſet talem fruſtra obſervaſſe præcepta legis &c. Senſus autem eſt, omnino illas partes Pſyches, quæ reſtitutæ fuerant, ipſi traditum iri, ut cum illis reſurgat tempore reſurrectionis. Quia autem dignus non fuit, ſpiritum & mentem accipere, hinc reputatur, quaſi non fuiſſet, &, (quod abſit tamen,) non ſit, vel futurus ſit, comparativè ſcilicet; cum tamen revera rediturus & reſurrecturus ſit; & ſaltem pro tali habeatur, qui non ſit, ratione exiguæ voluptatis, quam conſequetur.

quetur. Quòd probè nota. Et hoc ipsum est, quod dicitur in historia de sene illo, loco citato, de illo corpore primo, quod dignum non fuit liberos generare, quod nempe homo in uxore sua spiritum quendam relinquat, qui in ipsa maneat, donec frater ejus eundem suscitet, prout de his latius infra cap. 10. Unde patet, quod qui liberis caruit, nihil quoque habeat quam illum spiritum, quem reliquit in ea.

§. 9. Si autem vitium aliter se habuerit v.g. si aliud quoddam peccatum peccaverit, illa portio Psyches secunda, in qua remanserat vitium supradictum, quæque inserta fuit corpori secundo; tunc hoc corpus secundum eô quoque saltem gaudebit, quod perfecit, & omnia reliqua istius partis, quæ restituta fuerunt in corpore primo, dantur corpori huic tempore resurrectionis.

§. 10. Adhuc alia tamen hic est species, quod si nempe quis primo nonnisi Psyche fuerit dignus, & perfecerit maximam partem illius, ita ut paululum saltem restitarit perficiendum pro revolutione in corpore altero: si talis meretur absolvere pauculum hoc residuum è Psyche superstes; & dignus etiam sit spiritu vel quoque mente; tunc voluptate fruetur corpus hoc secundum etiam respectu spiritus, vel etiam mentis, ut dictum. Si vero corpus hoc secundum nihil amplius obtineat, quam quæ sunt psyches; respectu ejus tantum delectabitur.

§. 11. Hinc etiam intelliges, quod dixit, referente Gemara, Rabh Schescheth, cùm studeret in lege: Gaudeas Psyche mea; pro te legi, pro te studui &c. Ubi objici potest, quomodo hæc dixerit Rabh iste, cum sanè impossibile videatur, quod pro alio studuerit, & necessario id fecerit pro anima sua? Res autẽ clarior evadet ex iis, quæ diximus, quod nempe animam suam allocutus sit & non corpus suum, vel aliud quid extra se. Nam Rabh Schescheth in ista revolutione erat ille, qui antea fuerat Babha Ben Buta, qui fuerat homo eximius, de quo Magistri nostri bonæ memoriæ scribunt: quod quotidie obtulerit Sacrificium pro peccato dubioso: unde uterque quoque fuit cœcus; Ille igitur Babha Ben Buta fuerat sapiens atque justus insignis, absolveratque portionem suam, superstite saltem exigua quadam parte: quapropter tota merces Psyches R. Schescheth consistebat in corpore Babhæ Ben Buta: adeoque respectu corporis sui contristabatur tanquam qui frustra laboraret: nam corpus ejus non erat fundamentum inhabitantis psyches, sed tantum quasi hospes in mundo, unde omnis ejus voluptas futura saltem erat pro Psyche ejus; quare inquit; Gaude Psyche mea, quia tibi auxilium emergit, & non corpori: quia fundamentum boni redundabit in corpus Babha Ben Buta, & non in corpus hoc secundum. Quod nota.

§. 12. Si quis autem primò dignus fuerit Psyche, spiritu & mente, & corrupit gradus omnes; ille non potest restaurare illos simul omnes, sed spiritum, exempli gratia; in corpore singulari. Jamque dictum est, quod Psyche ejus in eadem vita cum spiritu non possit jungi, nisi ambo gradus sint perfecti: & tamen spiritus sine Psyche in corpus non potest intrare: quomodo ergo spiritus ille intrabit in corpus secundum sine Psyche? nimirum responsum supra jam est cap. 9: Quod veniat vestitus Psyche quadam Proselytica.

§. 13. Idem tamen fieri poteſt alio modo; ſi nempe in corpus hoc ſecundum intret Pſyche quædam altera ; & ſpiritus atque mens Pſyches primæ aſſocientur Pſychæ huic alteri in corpore ſecundo, ibique benè agant, & reſtituantur. Tunc autem in reſurrectione ſpiritus & mens redeunt in corpus unum ſuæ nimirum Pſyches. Et hæc vocatur revolutio duplex: quia nempe revolvuntur cum Pſyche alia.

§. 14. De ſpiritu autem & mente illa notandum, id fieri non poſſe, niſi duæ illæ pſychæ fuerint de radice una, ſicut dicitur cap. 5. Ubi etiam plura habebis de ſpiritu veſtito à Pſyche Proſelytica, an nempe hæc ſemper cum ipſo maneat?

Cap. XI.

§. 1.

POrrò ſciendum, duas eſſe ſpecies revolutionum illius generis, ubi primò Pſyche, ſpiritus & mens concurrunt, & omnes hi gradus vitientur : ita ut primo redeat pſyche ſola; eâque conſummatâ moriatur corpus primum ; & accedat ſpiritus in corpore alio, ut reſtituatur. Duo, inquam, hîc occurrunt caſus; primo, Si Pſyche benè quidem reſtituta ſit, ſed non ad ultimam perfectionem ; tunc enim hæc, quando ſpiritus revolvitur in corpore altero cum illo etiam revolvi poteſt ſimul, donec & ſpiritus reſtituatur. Si vero Pſyche perfecta fuit omnino, pro omni ſua neceſſitate; tunc non opus habet revolutione tali in corpore alio cum ſpiritu; ſed relinquitur ſuperius in Paradiſo loco ſuo debito : ſpiritus autem ſolus redit ut reſtituatur per Pſychen proſelyticam, vel per pſychen aliam, ut dictum ſupra. Differentia autem hæc, denominatur à diverſitate perfectionis pſyches uſque ad conſummationem. Si enim ipſi aliquid adhuc defecerit, tunc adhuc vitiata eſt, & ſola revolvi cogitur, ut dictum Cap. 9. donec perficiatur omnino.

§. 2. Res igitur ita ſe habet, ut ſupra dictum in fine Cap. 4 : quod dentur præcepta quædam propter quæ hominem omnino revolvi oportet; & alia ubi quidem revolutione non habet opus, ſed ipſi ſufficit impprægnatio.

§. 3. Cum ergo pſyche illa defectu laborat præcepti cujusdam, propter quæ revolvenda eſt; tunc revolvitur ſola, donec perficiatur. Ratio eſt, quia omnia præcepta dependent à pſyche ; ſtudium autem legis à Spiritu.

§. 4. Si autem deficit ipſi præceptum quoddam, propter quod imprægnatio ſufficit : tunc pſyche illa revolvitur cum ſpiritu : ſed ipſius pſyches revolutio vocatur Embryonatus ejusdem reſpectu, & non revolutio propriè dicta. Ratio eſt quia cum plenè reſtauravit omne id quod vitiaverat, tunc ſpiritus non amplius attingit pſychen, ſed vitium vocatur ſpiritûs non vero pſyches : quia aliàs res iſta fine careret, quod pſyche revolvenda eſſet ſola. Venit ergo ut particeps fiat bonorum operum ſpiritûs ; & non vitiorum & corruptionum ejusdem, quibus vitiatus eſt Spiritus poſtquam ipſa jam perfecta eſt. Unde iſta revolutio ejus, reſpectu pſyches, imprægnatio vocatur & non revolutio: ſeque habet eo modo de quo dictum ſub finem Cap. 4.

§. 5. Sed psyche proselyti, quâ vestitur spiritus, ut ante dictum; est in revolutione propriè dicta.

§. 6. Sic quoque se habent mentes quando restitutus est etiam spiritus & homo decessit: tunc mens venit in corpus aliud ut restituatur mediante psyche proselyti existente in statu revolutionis perfectæ; si nempe psyche & spiritus ejus plenariè restituti sint. Si vero adhuc opus habent aliquâ restitutione; tunc spiritus & psyche quidem cum mente veniunt sicut dictum: sed quicquid vitiatur in corpore illo, id dicitur vitium mentis; & non vitium psyches & spiritus; quia isti jam perfecti sunt. Et quamdiu non restaurata est mens etiam post multas revolutiones, ut dictum Cap. 9: Omnes illæ corruptiones tribuuntur menti soli.

§. 7. Jam autem revertimur ad id quod diximus supra: restituendam nempe primo psychen: ubi deinde spiritus veniat in mundum hunc in corpore alio ut restituatur, quod paulo uberius diducendum. Cum igitur psyche illa perfectè restituta est, secundum gradus debitos; tunc in illam sic perfectam venire potest impraegnando psyche alia justi cujusdam eidem analogi & conformis, pro illa notione, quæ restaurata est.

§. 8. Et psyche illius justi quæ absolvit revolutiones suas, nec pluribus opus habet, saltem embryo fit in psyche tali ut dictum cap. 5. Atque tunc psyche illius justi sustinet vices Spiritus ratione psyches hujus impraegnatæ; quamvis restituta tantum sit sub notione psyches. Eo casu igitur quando homo restitutus est in psyche sua, fieri potest, ut eum impraegnet psyche quædã, è primis patribus: prout aliquando fieri potest, ut quidam sic impraegnetur psyche Abrahami patris nostri super quo pax: vel Mosis Magistri nostri super quo pax; Nempe omnia prout opus habet talibus, psyche illa. Unde dixerunt Magistri nostri p. m. nullam dari generationem in qua non sint justi quidam ut Abraham & Jizchak & Jaacob & Mosche & Schmuel & David. Atque sic explicuerunt dictum illud Gen. XV, 6. כה יהיה *sic erit semen tuum*, ut numerus voculæ כה est 25: quibus innui volunt in qualibet generatione dari 25. justos, qualis Abraham: quod clarum est intelligentibus.

§. 9. Fieri etiam potest ut eandem ulterius impraegnet psyche quædam justi cujusdam majoris quam prior erat: ita ut ista psyche secunda justi hujus alterius in ipsa locum teneat mentis; cum psyche justi illius primi minoris locum habeat spiritus; locum psyches occupante psyche propriâ. Idque sic procedit ab imo ad summum usque, ut impraegnationes faciant psychæ Patriarcharum vel Mosis Magistri nostri p. m. ut dictum; quamvis enim omnes sint psychæ; ibi tamẽ sunt sub mysterio mentis, spiritus & psyches: præ quibus psychæ aliæ quælibet splendorem suum amittunt, ut dictum supra Cap. 4.

§. 10. Fieri etiam potest ut pro ratione operum & graduum suorum quis mereatur accipere Spiritum verum cujusdam justi, ut eo impraegnetur psyche ejus. Sique plura meretur, adhuc alius Spiritus Justi cujusdam majoris ipsum impraegnare potest, qui locum habeat mentis; donec & ipse dignus fiat Spiritu secundum opera sua.

§. 11. Quod ipsum eousq; procedit, ut & mens justi cujusdam ipsum impraegnet spiritus loco; & mens alia justi alterius mentis loco: atque sic porro ut calamus deficiat particularia omnia enarrare.

§. 12. Dantur etiam præcepta & opera quædam singularia, per quæ homo assequi potest mentem: omnia enim in manu hominis consistunt secundum bona ejus opera vel etiam per studium legis vel per meditationes : quia per hæc tria fit restitutio psyches, spiritus & mentis, ut dictum supra.

§. 13. Et hæc omnia accidunt in revolutione illa, postquam scilicet jam restituta est psyche & spiritus revolvitur in corpore alio. Fieri tamen etiam potest, ut eadem accidant post plenariam spiritus restitutionem; ut mirum & ipse imprægnetur psyche quadam cujusdam sancti sub notione mentis vel spiritus ; quod etiam fieri potest secundum omnes casus speciales enarratos de psyche sola.

§. 14. Idem quoque fit cum mens venit restituenda & restaurata est; namque & tunc eidem omnes illi casus accidere queunt prout psychæ soli.

§. 15. Sciendũ quoque, cum talis psyche revolvitur sola, & imprægnata est à quodã justo, sicut dictũ est; illã, postquã homo ille moritur, venire posse in aliũ quendã hominẽ, sociatã cum psyche, spiritu vel mente illius justi, à quo imprægnata erat: & per hanc viam influẽtiã accipit in hoc mũdo, quãdiu revolvitur cũ hoc homine, donec & ille restituatur.

§. 16. Cum autem perfectus quoque est spiritus ejus, tunc illa psyche ejus prior accedit ut adhæreat spiritui suo, dicitque: *Abibo & revertar ad virum meum priorem.* Hos. 2, v. 7. Notum enim quod spiritus sit maritus psyches. Atque sic quoque cum mens perfectionem accepit, tum psyche & spiritus iterum adhærent eidem.

§. 17. Quamdiu enim nondum plenè restituti sunt psyche & spiritus, tamdiu cum justis illis qui in ipsis imprægnantur permanent; quoniam per illos accipiunt influxum in hoc mundo, modo supradicto.

§. 18. Et quia per ipsam stat bona opera peragere & præcepta observare ; hinc quoties aliquod præceptum tam accuratè observat, & secundũ omnes speciales circumstantias atq; justus quidam ex illis; tunc tandem magna evadit admodũ: justificari enim potest psyche hæc istius hominis, donec fiat tam clara atq; gloriosa, sicut gradus psyches vel spiritûs vel mentis illius justi; ita, ut, quamvis aliquis jam restitutus sit juxta gradũ psyches suæ; nihilominus quia vadit cum gradibus justi istius, necesse est, ut etiam tantũ clarificetur, quod pervenerit ad gradus illius justi : atq; tunc psyche ista illius hominis multo altius elevatur, quam in locum suum, unde excisa fuit, tamque gloriosa fit, ut fixa ibi manere queat in perpetuum in gradibus justi illius. Ex quo intelligi potest, quod homo, si velit, fieri queat ad instar Mosis; quamvis psyche ejus eodem multo sit inferior.

§. 19. Cum igitur homo restauravit tres suas partes, Psychen, spiritũ & mentem, tunc non amplius opus habet revolutione: Sed tunc ascendere potest in mundũ illum secundũ gradus justi illius, qui ipsum imprægnaverat; ita ut in illo mundo ambo sint æquales in statu & gradu uno. Atq; huc respiciunt ea quæ dixit Moses ad R. Schimeon Ben Jochai in præfatione Sohar fol. 2. col. 2. Ubi nota quæ dicuntur à R. Hammenuna Sene.

Cap. XII.

§. 1. Supra jam dictum est, quod animæ jam revolutæ, omnes neutiquã possint simul accipere psychen, spiritum, & mentem. Jam scito id non intelligendũ, nisi cum revolvuntur sui causâ: verbi gratiâ, ut adimpleant præceptũ quoddam quod ipsis defuit, vel ut restituant vitium aliquod. Si vero quis revolvitur pro aliis, ut nempe convertat & dirigat

homines generationis suæ: tales sanè homines perfectè justi sunt, qui merentur gradus omnes accipere usq; ad mentem emanativã. Necesse autẽ est, ut nullo modo revolvantur sui causâ, sed omnino pro aliis. Isti enim certe vice una simul consequi possunt psychen, spiritũ & mentẽ, quoniã jã antehac restituti sunt. Hinc reperimus in parvis quoq; puellis admiranda quædã opera, prout exemplũ habemus in filio R. Hamenuna Senis, in sectione Vajechi: & sect. Balak: atq; sic in aliis pueris: quoniã isti nõ adveniũt ut perficiãt seipsos, sed pro necessitatibus aliorũ: unde prima statim vice assequuntur psychẽ, spiritũ & mentẽ, & quicquid antea habuerãt. Unde quoq; admirãda pollent sapientiâ, quod probè notes.

§. 2. Alia quoq; occurrit differentia inter animas revolutas. Quoniam quæcuq; revolvuntur ob causam aliquã, ex. gr. ob neglectũ aliquod præceptum, de quibus videatur Cap. 4: illorũ psyche dispescitur in plures scintillas: unde quot præcepta in isto corpore impleverit, tot scintillæ in eo relinquuntur eodẽ tempore usq; in tempus resurrectionis: Unde melius non est psychæ, spiritui & menti, quam si revolvantur simul in corpore uno.

§. 3. Sed qui propterea revolvitur quod improles excesserit, & uxor ejus Leviro suo nubit: illi nulla continget restitutio per dolores, prout fit circa peccata alia: Sed corpus ejus primum æstimatur quasi non fuisset in mundo, nec resurget tempore resurrectionis, nisi in corpore secundo in illo spiritu, quem reliquit in uxore sua, ut dictum supra. Sensus est, psychen ejus radicalem spiritumq; & mentem ejus non excitatum iri tempore resurrectionis nisi in corpore illo secundo quo dignus fuit generare liberos.

§. 4. Patet ergo, quod omnes partes illius, psyche sc. & spirit9 & mens, omnes hi grad9, inquã, revolvẽdi sunt in 2do hoc corpore novo; eo quod primũ reputetur ac si nõ fuisset.

§. 5. Patet etiã eum, qui revolvitur per leviratũ per opera sua consequi posse psychen spiritum & mentẽ simul, prout in supplementis reperimus, col. 1. Verba sunt hæc: Per mysteriũ Leviratus omnes tres gradus absolvuntur vice una quod ipsum est, quod scribitur Job. 34. v. 14, 15. *Si posuerit super eum cor suũ, spiritus ejus & mens ejus ad ipsum colligetur: exspirabitq; omnis caro simul.* Sensus est quod omnes homines, qui vocãtur caro, mori teneantur atq; exspirare etiã illi, qui perfecerint psychen suã; eo quod omnes sint æquales, Leviratu solo excepto, ubi res aliter se habet. Si enim Levir proposuerit cordi suo fratrẽ suũ, qui mortu9 est sine liberis, & concupiscentiã suã atq; desideriũ per opus congressus ad eundẽ applicet, ille in facultate sua habet reducendi psychen fratris sui demortui. Quod si enim attente meditetur super præcepto de Leviratu, nec libidinis ergo incestum comittat cum uxore fratris sui, tũnc propter præceptũ reducere potest fratrẽ suum: imò quamvis ille tantum adfuerit sub notione psyches; attamen etiam spiritum & mentem fratris sui sub specie psyches demortui attrahere potest; ita ut omnes tres hi gradus simul in illo socientur una vice.

§ 6. Scias quoque, quod si quis revertatur revolvendo ob casum improlitatis, etiamsi fuerit sicut Schimeon Ben Asai, qui non opus habebat revolvi propter liberos; si nimirum accedat per embryonatum in hominem quendam, aut si revolvatur pro restituendis aliis, & in auxilium alienum; ille nullo modo venire queat solus; quia saltem habetur pro corpore dimidio; & necesse est, ut veniat intra socium quendam, quem secum assumserat.

§ 7. Quandoq; etiam homo restituitur per imprægnationẽ solã, cum nimirũ embryo fit in alio quodam homine, ibiq; absolvit aliquid, quod ipsi deerat; & propter quod omnino debuisset revolvi. Quoniam major est dolor revolvi, quam imprægnare aliquem. Videatur cap. 2.

§ 8.

§. 8. Si vero quis invenerit rem deperditam, nec restituerit eandem; ille restaurari nequit per impraegnationem; sed omnino tenetur revolvi totaliter. Hoc ipsum est, quod Scriptura dicit Deut. 22. v 3. *Et sic facies omni rei amissae fratris tui, quam ille perdiderit, & illam invenisti; non poteris te abscondere.* Sensus est: Non sufficere impraegnationem: quae saltem quasi est absconsio quaedam, qua quis absconditur & vestitur intra animam proximi sui; sed eum teneri perfectam revolutionem perpeti.

§. 9. Quamvis hoc etiam aliam explicationem admittat. Scito enim quod aliquando, cũ anima hominis descendit è supernis, ut commoretur in illa gutta, è qua formatur infans; tempore descensus sui in hunc mundum incidat in animam quandam aliam, quae etiam revolvenda est; & tunc societatem ineunt ambae illae animae, & in revolutione sua simul intrant in corpus illud: quod tamen fieri nequit, nisi duae illae animae vicinae sibi sint in statura corporis, adeoq; ex una radice, ut dictum supra capite quinto: vel si observare tenentur unum aliquod praeceptum, adeoq; in restitutionis fine sint similes: tunc enim ambae simul revolvi possunt.

§. 10. Quamvis ergo illa Psyche, quae corpori illi debebatur, restituta atque perfecta fuerit, ita ut digna esset spiritum accipere: sicut dicitur in Sohar sectione Mischpatim; Si dignior evadit, spiritum ipsi praebent &c. Si tamen altera illa Psyche, cui ipsa occurrerat, & cum qua revoluta erat, quaeque vocatur amissum fratris tui, quoniam ambae ab una radice sunt, nondum omnia perfecerit, quae ipsi perficienda fuerunt, & propter quae revoluta fuit: homo ille sane spiritus partem adipisci nequit, donec absolutae fuerint ambae animae. Atque hoc est quod textus dicit: Non poteris abscondi, i. e. non poterit in illo involvi portio spiritus ejus, quamvis jam restituta sit Psyche ipsa; donec etiam perfecta sit amissio fratris, quam nimirum ille perdiderat ob causam corruptionis alicujus. Facta autem restitutione rei amissae fratris, tunc etiam poterit abscondi, & vestiri portio spiritus.

§. 11. Sciendum etiam in materia de revolutionibus, quandoque accidere, ut in homine sit Psyche quaedam sancta; quae ab illo aufertur, inque eum venit Psyche alia mala. Unde intelliges, id quod accidit Jochanani sacerdoti magno, qui postquam munere hoc functus esset octoginta annis, tandem factus est Sadducaeus:

§. 12. Cujus etiam accidere potest contrarium; ut quis primo sit impius, & deinde fiat justus.

§. 13. Verum enim verò ista ablatio Psyches prioris, & accessus alterius aliter non fit, quam uno trium horum casuum, nimirum primò, si homo aegrotaverit morbo quodam, tum enim mutatur; vel si incidat in morbum Epilepsiae, quae vocatur morbus caducus; vel si irascatur. Quia nihil tam cito mutare potest Psychen quam ira juxta illud Jobi 18. v. 4. *Discerpit Psychen suam in ira sua.* Atque his casibus etiam mutari potest Psyche cujusdam in aliam meliorem.

Cap.

Cap. XIII.

§. 1.

Jamque explicabimus revolutionem Mulierum. Et quia homini cum formatur ſtatim coordinatur conjux ejus: quoniam tamen (ut dictum cap. præcedente,) ſi peccaverit; anima ejus mutari poteſt ob aliquam ex cauſis ibidem dictis: hinc perdere etiam poteſt ſociam ſuam; ita ut ducat aliam; quia iſte non eſt vir prior. Quod probè notandum. Sicut etiam quandoque fieri poteſt, ut id contingat modo inverſo. Adeoque fieri etiam poteſt, ut uxorem hujus ducat alius ille nempe, qui etiam accepit Pſychen ejus.

§. 2. Porro quoque ſciendum, quandoque, ſi quis revolvendus ſit ad accipiendam conjugem ſuam, ita peccare poſſe hominem, ut conjugem ejus non gravent hoc onere, ut cum ipſo in revolutionem redeat, quoniam ipſa non peccaverat, ſed maritus ſolus; unde ipſe quoque ſolus accedit. Et huc reſpicit locus Exod. 21. v. 3. *Si cum corpore ſuo, id eſt, ſolus ingreſſus fuerit, in corpore ſuo egredietur &c.* Quod in Sohar ſect. Miſchpatim in hiſtoria de ſene illo ſic exponitur, illum æſtimari pro tali, qui conjuge plane careat.

§. 3. Aliquando autem, ſi multa habeat merita alia fieri poteſt, ut etiam uxor ejus ſimul cogatur revolvi, ſicut dicitur ibidem: Etiam egredietur uxor ejus cum ipſo: id eſt, etiam revolvitur cum ipſo uxor ejus. Atque talis uxor ex illarum numero eſt, quæ alicui deſtinantur ſecundum opera ſua: ſicut dicitur in Talmude tract. Sotah cap. primo: quod nempe tales, quæ alicubi deſtinantur ſecundum opera ſua, tàm difficulter copulentur atque diviſum fuit mare erythræum. Et tale conjugium dicitur ſecundum. Explicatio autem iſtorum verborum hinc eluceſcet: quod nempe ſi homo habeat animā novam, ita ut prima vice veniat in mundum, tunc etiam uxor ejus ipſi deſtinata cum eo accedit in mundum: atque hæc vocatur copula prima; quia nunc prima vice cum ipſa copulatur. Atque id nullam difficultatem parit altiſſimo, ſed in momento quaſi & absque omni conamine uxor ejus ipſi præſto ſit:

§. 4. Si vero peccavit homo, & propterea revolvendus eſt, atque tum tot pollet meritis, ut & uxor ejus cum ipſo redire cogatur, ut dictum ſupra: hoc matrimonium dicitur ſecundum, quia ſecunda vice copulantur. Quod maxima cum difficultate conjunctum eſt, ſicut fiſſio maris rubri: quoniam enim primo peccavit, hinc quamplurimi accuſatores adſunt, qui alterum hoc conjugium impedire conantur, ipſumque undiquaque circumſtant, & ex fundamento adverſantur. Unde intelliges cur dentur homines, qui uxores ſuas accipiunt quaſi in momento absq; omni labore & conatu: & cur etiam dentur alii, quibus uxores non dantur, niſi poſt multos labores, conatus, atque defatigationes; qui tamen poſtquam juncti ſunt, pacificè cohabitant: quod ſignum eſt, illam eſſe ſociam ejus, ſed ſecundo matrimonio junctam.

§. 5. Aliquando homo nunquam meretur accipere ſociam ſuam, ſed aliam tantum; nimirum ſecundum opera ſua ipſi deſtinatam. Quod ſi enim quis veram accipit uxorem, ejusdem ſpeciei fit inſitio, quaſi vitis viti inſereretur: attamen alia quoque datur arborū inſitio, ubi diverſa ſpecies inſeritur: quam quidem non per extrema diſtare oportet.

Sic & hic necesse est, ut talis uxor radici animæ ejus quadantenus propinqua sit; quia aliàs nunquam jungerentur. Quod probè notes.

§. 6. Scito dein, fieri quoque posse, ut si homo revolvitur, & mulier illa quæ ipsi destinata est secundum opera ejus, quamvis non sit socia ejus, modò illi admodum sit propinqua, pariter cum ipso revolvatur : quod mysticè innuitur verbis Exod. 21. v. 3. *Et exibit uxor ejus cum illo.*

§. 7. Porrò quoque scias, quosdam dari homines, quorum uxorum animæ nunquam prodibunt è corticibus, ex quo nempe peccavit Adam protoplastes, usque ad adventum Messiæ. Et una ex istis est radix animæ Chur filii Mirjam Prophetissæ: quoniam omnium istorum masculorum, qui ex hac radice sunt, animæ fœmininæ relinquuntur in profundo corticum, nec inde prodire queunt usque ad adventum Messiæ. Audivi autem à Magistro meo, quod locus ille, ubi tales animæ immersæ sunt intra cortices, sit in potestate Iggereth filiæ Machalath, vel in potestate Naëmæ matris dæmonum; non probè tamen memini, utra harum illas detineat. Videorque mihi à Magistto audivisse, quod & Aharon Sacerdos non duxerit sociam suam ; eò quod cognatus fuerit cum radice illa Chur, sicut expositum est cap. 10.

§. 8. Jamque diducam, quomodo se habeat revolutio mulierum. Atque hæc est una, de quadringentis illis quæstionibus, quas Doëg & Achitophel proposuerunt super turri illa in aëre volante, de qua in Sohar sectione Mischpatim in historia de Seniore illo. Scito igitur, masculos regulariter tantum revolvi, donec perficiantur. Ubi nota vocem גילגול derivari à literis גלגל, quæ est phrasis revolvendi, & quia animæ masculorum proveniunt à litera Vav nominis Tetragrammati ; Jod vero etiam è Tetragrammato est, quod rotundum est & instar rotæ, & variis modis revolvi potest. Hinc si duæ hæ literæ (quæ ambæ masculinæ sunt,) revolvantur cum voce גלגל exinde fit גילגול i.e. revolutio, sicut traditur in Sohar sectione Pinchas fol. 253. Et hæc est illa litera Vav, de qua dicitur Exod. 21. v. 2. *Vav i.e. sex annos serviet. Et in septimo egredietur liber.* Ubi nota, sex extremitates (quæ sunt attributa Microprosopi,) adhiberi, pro illius masculi consummatione. Septimo autem (quo denotatur litera He nominis Tetragrammati, hæc autem est nota animarum fœmininarum;) nulla occurrit servitus, vel revolutio : nam peccata earum non abolentur, nisi per Gehennam. Huc respicit Ecclesiastes c. 1. v. 4. cum inquit : *Generatio vadit, & generatio redit, terra autem stat in seculum.* In quem locum dixerunt Sapientes nostri bonæ memoriæ : non datur generatio, quæ minor sit sexcentis millibus animarum ; quod nimirum est mysterium literæ Vav, & totidem radicum, in qua omnes animæ masculinæ continentur ; atque illæ revolvuntur & veniunt. Sed terra ; quæ est fœmina inferior ; stat in seculum, i. e. non revolvitur, sed accipit pœnam suam in Gehenna, sicut dictum supra. Ratio hæc est, quoniam masculi occupantur studio legis, quæ est columna media (sive litera Vav nominis Tetragrammati:) Notum autem quod dixerint Magistri nostri bonæ memoriæ, in discipulos nempe sapientum (seu occupatos studio legis) dominium non habere ignem Gehennalem, sicut dictum cap. 6. Quoniam ergo peccata eorum

non

non abolentur in Gehenna; hinc opus habent revolutionibus pro restauratione sua. Mulieres autem quia non occupantur legis studio; eò quod ab illo loco (literæ Vav atque legis) non descendunt, (nec) illuc applicantur, subsunt dominio ignis Gehennalis, quo etiam respicit locus Proverb. 5. v. 5. *Pedes ejus descendunt in mortem: infernum gressus ejus tenebunt.* Sicut reperitur in Sohar sectione Pekude in discursu de Palatiis. Unde revolutione non habent opus. Præsertim, quod mulieres descendant à judicio rigoroso, & à severitate: hinc in gehennam intrant. Et quia judicium & rigor copiosior est in mundo, quam amor atque benignitas; Hinc quoque in mundo hoc plures existunt mulieres, quam viri. Quod probè notandum.

§. 9. Fieri tamen potest, ut etiam mulier revolvi queat: nempe pro necessitate mariti sui juxta id, quod supra dictũ est ex versu Exod. 21. v. 13. *Et uxor ejus egredietur cum ipso.* Si vero non requirat necessitas mariti ejus, ipsa non opus habet revolutione.

§. 10. Quandoque tamen fieri potest, ut veniat mulier sub mysterio embryonatus in mulieribus aliis sibi similibus, quæ sunt novæ; atque ibi embryo fit ad instar virorum, de quibus suo loco. Quod si ergo mulier quædam sic embryo fit in alia quadam muliere, & ista deinde mulier concipitur, & uterum gerit, tunc fieri potest, ut anima illius mulieris revolvendo intret in infantem hunc, fiatque filia mulieris imprægnatæ, in qua ipsa fuerat embryo: ita ut, cùm primò embryonatum saltem passa esset, deinde revolutionem quoque patiatur in ipsa illa filia.

§. 11. Utque rem omnem melius intelligas, notum tibi sit, & hoc; quod quamvis homo sit masculus, tamen species peccatorum dentur, propter quæ converti potest in fœminam. Unde in precibus quotidianis quilibet Deo gratias agat his verbis: Benedictus tu, Domine &c. qui me non fecisti fœminam. Unum autem de peccatis illis hoc est: Si mas admittat masculum contra usum naturæ: talis enim cum revolvitur, fit mulier.

§. 12. Et quia notum jam tibi, fœminam (si imprægnari velit,) elevare debere aquas fœmininas erga aquas masculinas; talis autem mulier, quæ primo fuerat vir, radicem aquarum fœmininarum non habet; hinc impossibile est, ut talis possit concipere; opusque habet meritis magnis, si imprægnari velit.

§. 13. Quod ita fit, si nempe in tali muliere embryonatum exerceat alia mulier vera, ut supra dictum est, tunc virtute illius psyches mulieris illius, quæ vera fœmina est, potest elevare aquas fœmininas, & concipere à conjuge suo; cumque parit, tunc psyche illa, quæ ibi embryonatum saltem exercuerat, jam veram revolutionem subit in ista filia. Unde patet, quod tales mulieres, quæ fundamentaliter sunt viri, in revolutione sua, non possint parere, nisi fœmellas; & quidem etiam hoc, modô saltem supradictô. Quoniam, cùm vir fuerit, & non fœmina, partum masculinum producere non potest; quia Scriptura inquit: *Mulier (i.e. vera) cum conceperit & pepererit filium &c.* Levit. 12. v. 2. Cùm ergo aliquando vir fuerit, hinc parere saltem potest fœminam. Quod probè notes.

§. 14. Quandoque tamen per meritum quoddam mariti sui maximum atque rarissimum, talis quoque parere potest masculos: ubi dein psyche illa mulieris alterius, quæ in illa embryonatum exercuerat, ut hæc posset elevare aquas fœmininas (i. e. commiscere semen muliebre,) non revolvitur in illo partu; sed tempore nativitatis abinde discedit; & in infantem illum subintrat anima masculina alia, & nascitur puer.

§. 15. Si autem mulier illa parere debeat altera vice, uterumque gerere; id aliter fieri non potest, nisi per psychen illam fœmininam priorem, quæ antea embryonatum in illa exercuerat; ut nempe eadem & nunc in eam redeat per mysterium embryonatus altera vice, eodem modo, quo antea. Id quod fieri debet singulis vicibus. Et ad id quoque opus est meritis magnis.

§. 16. Aliquando tamen fieri potest, per magna atque insignia merita, ut singulis vicibus in tali embryonatum exerceat anima diversa. Alia tamen esse non potest talis anima, sive per revolutionem, sive per embryonatum in illam veniens, nisi huic sit admodum propinqua, vel quam simillima. Atq; adeo ut reperiatur talis embryonatus secundum omnes conditiones requisitas, sicut etiam ut ipsa illa mulier fiat prægnans per se, & ut inveniat animam talem cognatam, vel similem sibi, &c. Ad hæc omnia requiritur justitia atque probitas insignis admodum, & conditiones plurimæ: atque sic quoties uterum gerere debet.

Cap. XIV.

§. 1.

Supra cap. 7. exposuimus, quod ex animabus quædam contentæ fuerint in Adamo cum formaretur; quædam vero non: quæ vocentur novæ penitus: & ibidem quoque dictum est, quod animæ protoplasticæ dividantur in plures species: juxta quas

(1.) Quædam sunt planè novæ, & quidem de mundo emanationis.

(2.) Aliæ etiam sunt planè novæ, sed de mundis tribus inferioribus; quippe quæ, etsi novæ sint, tamen immersæ sunt corticibus, cum peccaret Adam.

(3.) Aliæ sunt veteres, sed vocantur quadantenus novæ: & sunt illæ, quæ relictæ sunt in Adamo post peccatum (& datæ sunt filiis ejus.)

(4.) Aliæ sunt, quæ ablatæ sunt, & deciderunt ab Adamo.

(5.) Et aliæ tandem manserunt in ipso, & immersæ sunt corticibus. Duæ species primæ inter has sunt animæ planè novæ. Duæ ultimæ autem sunt veteres.

§. 2. Jam igitur loquemur de speciebus posterioribus, quæ sunt veteres. Hæ autem, de quibus diximus quod in Adamo relictæ sint, vocenturque quadantenus novæ, sunt illæ; de quibus dicitur in supplementis Soharisticis & aliis locis à Magistris nostris p. m. quod tres Patriarchæ, Abraham, Jitzchak & Jaacob sint revolutiones Adami protoplastæ: & Mosche sit revolutio Hebelis: Atque sic de pluribus revolutionibus aliis.

§. 3. Re-

§. 3. Reverâ autem res ita se habet, quod omnes animæ contentæ fuerint in Adamo, exceptis novis illis de quibus supra. Ex his autem protoplasticis, quædam ab ipso delapsæ sunt penitus, immersæque corticibus, eo tempore quô peccabat; quædam autem in ipso manserunt.

§. 4. Jam porrò & illæ, quæ in Adamo manserunt, dividuntur in plures species. Quædam enim illarum datæ sunt Caino & Hebeli: quædam Setho; Et quædam illis spiritibus, qui producti sunt centum illis & triginta annis è Gonorrhæa ejus, ut notum est: & quædam manserunt in Adamo, pro usu proprio usque ad mortem ejus. Et hæc species ultima fuit vera anima Adami, & omnino illa, quæ revoluta est in tribus Patriarchis, & similibus, quod probè notandum.

§. 5. Illa autem species animarũ, quæ deciderunt ab illis & imẽrsæ sunt corticibus; sunt maxima pars animarũ, omnium hominũ in mundo degentiũ, & quasi totus mundus.

§. 6. Et illas animas, quæ delapsæ sunt ab Adamo immersæq; corticibus, iste non potuit cõmunicare Caino & Hebeli & Setho filiis suis; quia omnes descenderant in profundũ corticum: Cùm tamen notum sit aliàs, quod pater derivet animam in filium. Quare Caino, Hebeli & Setho filiis suis aliunde cõmunicare non potuit animas, nisi ex illis, quæ in ipso remanserant. Quæ autem præter illas pro vita ejus in ipso relictæ sunt, illæ dicuntur anima protoplastæ propria, quæ deinde revoluta est in Patriarchis.

§. 7. Ut hæc rectius intelligas, notandum, quod à Sapientibus nostris dictum est, de Præcepto Evæ dato circa observationem menstruorum & placentæ & accendendæ lucernæ Sabbathinæ. Ratio enim, quare Deus benedictus præceptum illud de prima placenta panis pinsendi. [Conf. Rom. 11, 16] Sacerdoti, quasi in oblationem offerenda, hæc fuit, quia illa fuerat causa, quare prima placenta mundi (Adamus nempe) corrupta fuerit.

§. 8. Prima autem placenta mundi propterea vocatur Adam, non quod per mundum hunc intelligatur corporeitas ejus, sed notio animarum omnium simul sumptarum; Adam ergo erat placenta & selectissima portio inter omnes animas.

§. 9. Capite autem primo jam dictum est, quod anima dividatur in 5. species; singularem, vitalem, mentem, spiritum & psychen: quodque hæ species reperiantur in singulis mundis, emanativo nempe, creativo, formativo & factivo; Ita tamen ut in genere psyche tribuatur factioni, & spiritus formationi, & mens creationi, & mens mentis emanationi. Protoplastes ergo continebat omnes istas species.

§. 10. Mens autem mentis emanativa vocatur splendor supernus.

§. 11. In Adamo ergo erant Psyche è factione, formatione & creatione; & spiritus è tribus istis; & mens è tribus istis. Psyche autem, spiritus & mens è regno, pulchritudine & prudentia Informatrice emanationis, quæ vocantur splendor supernus.

§. 12. Cùm ergo peccaret Adam primus, ab ipso tollebantur & avolabant partes istæ emanativæ; sed non imẽrgebantur in cortices; ut dictum supra circa initium Cap. hujus: Atq; hinc intelligi potest, quod dicitur Gen. 2, 17. *Illa ipsa die qua comederis ex ea, morte morieris.* Quamvis enim textus ille intelligi queat de die Dei sanctissimi benedicti, qui continet mille annos; attamen etiam intelligi potest sensu literali, ut eâdem illa die

 natu-

naturali mortuus fuisse dicatur; cùm nempe ab illo auferretur splendor hic supernus. Major enim mors quam hæc ipsa dari non potest.

§. 13. Jam ergo spectabimus partes illas, quæ in illo remanserunt, & deinde ab illo delapsæ sunt, de genere trium mundorum inferiorum. Unde quoque dilucidabitur illud, quod dixerunt Magistri nostri p. m. sex annos duraturum esse mundum, bis mille vacuum, bis mille cum lege, & bis mille sub diebus Messiæ. Quod ex eo intelligetur cùm dictum est, quinque esse species animæ: singularem à macrothymo, seu macroprosopo; & vitalem à patre; mentem à matre; spiritum ab ornatu; & psychen à regno. De macroprosopo autem notum est, quod non reperiatur per se; eo quod ab eo nil manifestetur nisi caput tantum: Corpus autem vestiatur à reliquis personis: Item quod masculus sit sine fœmina, sicut dictum est. Pater autem & mater, item microprosopus & uxor ejus sunt personæ ab invicem distinctæ. Hinc aliam non faciemus mentionem, nisi quatuor tantum harum notionum, nempe patris & matris & microprosopi seu filii atque uxoris ejus, respectu 4. literarum tetragrammaticarum.

§. 14. Jam quoque declaravimus parte secunda, quomodo pater & mater superinvestiant macroprosopum à duobus ejus humeris usque ad foveam pectoris ejus: & microprosopus cum uxore eundem superinvestiant à fovea pectoris usque ad imum.

§. 15. Porro etiam jam diximus Cap. 7. Quod circa initium emanationis pater & mater steterint junctis tergis, & sic etiam microprosopus & uxor ejus, ita ut hoc modo posterioribus cohærentes uno tantum separarentur pariete; ita ut dimidius paries inservierit uni personæ, & dimidius paries alteri. Unde patet quod humerus dexter pro dimidia parte inservierit patri; & pro dimidia parte matri: eodemque modo & sinister humerus. Hinc liquet quod duo humeri macroprosopi vestiti fuerint intra patrem & matrem, duæ nempe medietates humeri pro patre, & duæ medietates humeri pro matre: Ita ut pater sortiatur humerum unum & mater humerum alterum.

§. 16. Ut hæc rectius intelligantur, hîc repetendum quod in Daath seu cognitione macroprosopi reperiantur quinque chasadim seu benignitates & quinq; gebburoth, seu severitates, quæ singulæ integram in se habent sui generis centuriam, ita ut quingentæ sint benignitates, & totidem severitates, juxta numerum כָּתֵף seu humeri qui est 500. Duo autem hi numeri simul sumpti, efficiunt millenarium. Et hoc modo, quia in patre & matre reperiuntur quinque benignitates & quinque severitates, qui sunt duo humeri macroprosopi; in illis exsurgit millenarius. Eademque ratione etiam in microprosopo & uxore ejus res se habet; ad quos etiam procedunt duo illi numeri supradicti, qui efficiunt mille annos; unde bis mille anni, qui in mundo emanationis nempe in patre & matre, nec non microprosopo & uxore ejus inibi existentibus.

§. 17. Jam quoque nosti, quod fundamentum formandi embryonis procedat è quinque benignitatibus & quinque severitatibus, quæ efficiunt mille, quæ sunt radix illa, unde guttur seminis provenit. Quamvis enim etiam à duobus cerebris aliquid in infantem influat; fundamentum tamen ejus non nisi ab humeris illis procedit, qui efficiunt mille, sicut dictum est. Ratio hujus indigitatur Gen. 4. v. 1. verbis illis: *Et Adam cognovit*

vit uxorem suam. Ubi copula maritalis vocatur nomine cognitionis. Reliquis enim cerebris opus habet homo pro se ipso: sed benignitates & severitates, quæ in Daath seu cognitione, radix illa sunt, unde provenit gutta seminis ad producendum infantem: nimirum à benignitatibus & severitatibus tam masculina quam fœminina gutta provenit: unde guttam masculinam vocamus quinque benignitates, & fœmininam quinque severitates.

§. 18. Sic etiam incrementum infantis nonnisi à benignitatibus provenit, quæ sunt quasi aquæ, à quibus crescit arbor, prout jam exposuimus parte nona; quod nempe illæ sint scaturigo guttæ seminalis, à qua formatur infans.

§. 19. Cum ergo formandus esset homo, congrediebantur Microprosopus & uxor ejus mundi emanativi; generabantq; ex parte Daath sive cognitionis suæ Adamum protoplasten, qui in se continet omne genus animarum, quæ sunt in tribus mundis inferioribus creationis nempe, formationis & factionis. Omnes ergò animæ totius microcosmi hujus proveniebant è tribus mundis, & benignitatibus atque severitatibus singulorum mundorum: hinc fieri oportuit, ut numerus annorum mundi essent sexies mille anni, quia nimirum ab annis istis proveniebant omnes in universum gradus animarum, qui sunt in tribus istis mundis: unde sicut ibidem sunt sex mille gradus; ita omnes in mundum veniunt intra sex mille annos.

§. 20. Sex mille ergò gradus omnium animarum ita proveniunt à benignitatibus & severitatibus: ut mille sint in patre & matre, & mille in microprosopo & uxore ejus creationis; atque eodem modo bis mille à patre & matre, Microprosopo & uxore ejus in mundo formationis, nec non tantundem eodem modo in mundo factionis; qui sunt sex mille gradus, quorum ratione destinati sunt sex mille anni pro mundo.

§. 21. Restauratio mundi autem ab imo incipit, & sursum procedit: ita ut bis mille anni inanitatis, qui sine lege fuerunt, spectent ad mundum Asiah; eò quod ibi cortices crassissimi: Unde maxima pars hominum illius ætatis impiorum fuit: qualis exempli gratia fuit generatio Enosch; & generatio diluvii; & generatio confusarum linguarum.

§. 22. Postmodum incepit mundus formativus, ubi bis mille annis lex. Notum enim, quod mundus formationis correspondeat cùm Microprosopo, quem Vav nominis Tetragrammati indicat. Ille autem vocatur lex scripta: & propterea tunc temporis promulgata est lex.

§. 23. Postmodum sequuntur bis mille anni dierum Messiæ ratione mundi creationis. Notum enim est, quod mundus creationis correspondeat literæ Tetragrammaticæ He priori, qua denotatur Leah, ex qua provenit Meschiach filius David. Atque hinc respondere poteris ad objectionem illam, quare omnes bis mille anni dierum Messianorum tempus vocentur; cum jam plus quam mille anni effluxerint, & aliquot insuper secula è bis mille his annis, nec tamen filius David venit? unde mirum, quare omnes vocentur dies Messiæ? Respondetur autem ex illo, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: quod nempe tota redemptio procedat à matre superna, unde ortum trahat

Meschiach

Meſchiach filius David, qui eſt filius Leah: unde omnes illi bis mille anni deſtinantur ad reſtaurationem mundi creationis, qui in ſe continet bis mille gradus ſupradictos.

§. 24. Hinc patet, quomodo Adam protoplaſtes tempore formationis ſuæ in ſe comprehenderit totum genus animarum, quæ ſunt ab initio mundi creationis uſque ad finem mundi formationis: vocanturque ſex mille anni, quibus conſiſtere dicitur mundus. Tres enim illi mundi ſunt Microcoſmus unus, ſicut omnes illi, & totus iſte mundus ſub emanatione exiſtit.

§. 25. Atque ſic dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Adem Protoplaſtes ſeſe extenderit ab una extremitate mundi uſque ad alteram illius extremitatem: tandem autem diminutus fuerit uſque ad centum cubitos. Quod probè notes, quoniam iidem dicunt, longitudinem ejus fuiſſe iter quingentorum annorum: qui eſt numerus genericus omnium benignitatum nempe quingentenarius, qui deinde in ſpecie recurrit in Patre, nec non Matre, & ſic porrò per omnes mundos inferiores, unde exſurgunt ſex mille anni, ut ſupra.

§. 26. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, animam Adami Protoplaſtæ exſciſam fuiſſe è throno gloriæ, quoniam ibidem initium ejus fuit, (nempe in mundo creationis, qui thronus gloriæ cognominatur,) quodque exporrectus fuerit uſque ad finem ejus, i. e. uſque ad mundum factionis.

§. 27. Ulterius hinc etiam intelligitur, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Adam major fuerit omnibus angelis, omneſque venerint, ut coram ipſo procumberent, ipſumque Regem ſupra ſe conſtituerent: quia nempe continuit omnes tres mundos inferiores, creationis nempe, formationis, factionis: angeli vero, imò etiam Metatron, qui ipſorum rex eſt, nonniſi in mundo formationis locum habet: de quibus infra uberius.

§. 28. Cum autem peccaret Adam Protoplaſtes, diminuta dicitur ſtatura, & delapſa ab ipſo membra ejus, quæ ſunt omnes animæ trium mundorum creationis, formationis & factionis; quæ dicuntur ſex mille anni. Subſtitiſſe autem dicitur ſub diminutione centum cubitorum. Hoc ipſum eſt quod dicitur Pſ. 139. v. 5. *Ante & retro formaſti me, & poſuiſti ſupra me volam tuam*, (quæ vox כַּף vola numero ſuo exprimit 100.) Atque 100 hi cubiti vocantur placenta mundi, de quibus plura auxiliante Deo capite ſequenti.

Cap. XV.

§. 1.

In fine cap. præcedentis expoſuimus, quod per peccatum Adami protoplaſtæ iſte diminutus ſit uſque ad ſtaturam 100 cubitorum, atque hoc reſpectu vocatur placenta primitialis mundi. Quod ut melius intelligas ſcito, videri quidem primo obtutu illud ipſum, quo diminutus fuit, & animas illas quæ ab ipſo delapſæ ſunt, majus quid atque excellentius fuiſſe, quam id quod in ipſo relictum ſit: cum hoc propterea ſit vilius, quia diminutio facta eſt propter peccatum, quod commiſerat; notumque ſit, quod id quod

sanctius atque excellentius est, suborta corruptione tollatur: ita ut dici nequeat, quod ab ipso deciderint partes viliores, & meliores in ipso remanserint. Hancque opinionem stabilire videtur tota ferè scriptura, ubi, cum dicitur, Psyche hominis, Adam Protoplastes intelligitur, quasi indiceturin ipso nonnisi Psychen remansisse, & ab ipso sublatas esse animam mediam & supremam, quæ multo sunt altiores.

§. 2. Nihilominus tamen juxta dicta Magistri nostri bonæ memoriæ dicendum, illud quod in ipso remansit, sublimius fuisse atque excellentius, quam cætera omnia; quoniam istud vocant placentam mundi primitialem: placenta enim tollitur è parte præstantissima, juxta Num. 18. v. 30. *Quando elevabitis pinguedinem ejus*, i. e. optimum.

§. 3. Sciendum itaque, utramque harum opinionum rectè se habere & veras esse, quod ita intelligendum. Supra jam diximus capite præcedente, quod Adam protoplastes in se comprehenderit omnem quoque Psychen, spiritum & mentem Systematis emanativi, quibus tribuitur nomen Splendoris superni. Nec non contentas in illo fuisse omnes partes trium mundorum inferiorum, quæ vocantur sex mille anni, ut dictum supra. Cum igitur peccaret, ab illo sese submovebant atque avolabant omnes illæ partes, quæ dicuntur splendor supernus; nempe Psyche, spiritus & mens de emanatione: quia scriptum est de mundo emanationis Ps. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus*. Quam primum ergo peccabat, & cortex ipsi superinducebatur, splendor ille supernus ab ipso avolabat atque submovebatur. Et tamen hæc ipsa portio ab Adamo sublata non immersa est corticibus, ut dictum supra cap. 14.

§. 4. De partibus autem trium mundorum inferiorum, quæ dicuntur sex mille anni, etiam quædam ab ipso submotæ sunt; & quædam in eo manserunt. Illæ autem quæ ab illo auferebantur, & immergebantur corticibus, ab illis proveniunt maxima pars vel potius omnes animæ omnium hominum à Protoplaste usque ad dies Messiæ, ut dictum cap. 14. Quicquid igitur in ipso remanebat de partibus trium mundorum inferiorum, post peccatum ejus; id vocatur placenta primitialis mundi.

§. 5. Jam autem diximus capitulo præcedente, quod sex mille anni illi proveniant à quatuor personis, patre nempe & matre, nec non Microprosopo & uxore ejus, quæ sunt in singulis tribus mundis creationis nempe, formationis & factionis; quæ sunt duodecim personæ, singulæ constantes quingentis annis, ut summa sit sex mille.

§. 6. Cum igitur placenta tollitur, & velut elevatio separatur, de centum capiuntur duo, quod denotatur voce תרומה (quasi dicatur תרי i. e. duo; ממאה è centum.) Placenta ergo illorum sex mille annorum efficeret 120: Adam vero non obtinebat nisi 100 saltem partes; sicut dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, quod retinuerit 100 cubitos: quæ saltem placenta est & elevatio è decem personis trium mundorum inferiorum, ita ut non meruerit placentam quoque accipere à primis duabus personis eorundem, quę sunt pater & mater systematis creativi: sed incipiebat à Microprosopo creationis usq; ad finem mundi factivi, qui sunt 5000 anni, à quibus tantum accepit primitias.

§. 7. Notum autem omnes animas in Adamo contentas, & omnes justos in his mundis generatos fuisse membra Adami protoplastæ, ita ut singuli restituant vitium illius

membri, quod vitiaverant atque corruperant, cum adhuc dependerent ab Adamo tempore nempe peccati ejus.

§. 8. Cùm autem nasceretur Moscheh, ille selectissimus erat omnium hominum, vitiumque Adami Protoplastæ magis restituit, quam ulla creatura ad ultimam nempe perfectionem usque: quare Moscheh etiam accepit placentam primitialem omnium 6000 annorum, qui sunt anni 120, quibus vixit Moscheh; cujus nomen etiam includitur voci בשגם Gen. 6. v. 3. (ubi de 120 annis agitur.) Breviter, iste meruit accipere totam placentam, nempe etiam à Patre & Matre mundi creativi. Id quod etiam denotat nomen משה, cujus numerus est 345, quem numerum etiam habet posttergatio seu retrogradatio Tetragrammati, numèrum 72 exprimentis (quæ plenitudo Patri tribuitur;) hoc modo: יוד : יוד הי : יוד הי ויו : יוד הי ויו הי & anterior facies (ad Matrem relati Nominis) אהיה plenè scripti h. m.: אלף : הי : יוד : הי : quorum illud numero suo exprimit 184 & hoc 161. quæ simul sumta sunt 345 sicut nomen משה: referunturque ad Patrem & ad Matrem.

§. 9. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magistri nostri bonæ memoriæ, „Mosen meritum fuisse Matrem intellectionis attingere, quoniam assecutus etiam est „atque accepit placentam primitialem Matris creativæ. Jam vero notum est, quod Pater „& Mater simul prodeant & simul commorentur, nec ulla inter ipsos contingat separa- „tio, ita ut qui assequitur Matrem; etiam assequatur Patrem. In Adamo autem non remanserunt partes aliæ, nisi à placenta Microprosopi creativi usq; ad finem mundi factivi, qui sunt centum cubiti illi, in quos diminutus est, cum peccaret, ut dictum supra.

§. 10. Jam igitur ad placentam ipsam nos convertimus. Notum autem est, quod à Microprosopo creativo usque ad finem mundi factivi sint decem personæ. Notum etiam singulis personis tribui 10 numerationes, quarum singulæ iterum suam habeant Decadem numerationum. Cùm igitur deciderent illæ animæ ab Adamo protoplaste, ut dictum, submovebantur novem istæ partes inferiores singularum numerationum, & reliquæ in eo manebant partes priores nempe corona coronæ, corona Sapientiæ, corona Matris intelligendi, & sic porro usque ad coronam regni, quæ sunt 10 coronæ in persona Microprosopi creativi, & sic quoque decem coronæ in uxore ejus, adeoque sic pariter usque ad finem Mundi factivi: ita ut in decem illis personis centum sint coronæ. Centum autem sapientiæ, 100 matres intelligendi &c. ab ipso submotæ sunt & delapsæ intra cortices remanentibes in eo centum coronis tantum. Et quia notionem habent coronarum, hinc vocantur placenta mundi, atque elevatio; nimirum selectissima pars omnium. Et quia Adam protoplastes opus erat ab ipsa Dei manu fabricatum, primumq; creatorum omnium, hinc probabile satis est, quod acceperit partem animarum selectissimam, ob quam etiam dicitur placenta primitialis mundi.

§. 11. Est tamen differentia quædam in istis: antequam enim peccaret Protoplastes, omnes illæ species in suis consistebant gradibus: post peccatum ejus vero descenderunt à gradibus suis: ita ut centum illæ coronæ, quæ in illo remanserant, non remane-

rent

rent sub notione coronarum, sed sub notione regni, quod vocatur psyche. Notum enim quod singulæ numerationes constent sua decade numerativa, & quamvis in Adamo remanerent numerationes coronarum; attamen eædem aliam non habebant lucem, nisi juxta proportionem regno debitam ante peccatum.

§. 12. Unde patet, quod duæ opiniones supradictæ sub initium hujus capitis ambæ veræ sint: quia nempe in Adamo relictæ sunt notiones coronarum, quæ pars omnium præstantissima fuerunt, quamvis alia luce non fulgerent, quàm qua regnum pollebat ante lapsum. Et quia regnum vocatur Psyche: hinc omnes vocantur Psyche (in Scriptura,) quamvis aliàs decem numerationes Microprosopi creativi vocentur Spiritus, & quæ in uxore ejus Psyche; sed omnes sub genere Mentis: atque sic quæ in formatione sub genere Spiritus, & quæ in factione sub genere Psyches: omnia nempe secundum species illas specialiores supra jam expositas, ut alia diceretur Mens de genere mentis; alia Spiritus de genere Mentis; alia Psyche de genere Mentis; alia Mens de genere Spiritus; alia Spiritus de genere Spiritus; alia Psyche de genere Spiritus; alia Mens de genere Psyches; alia Spiritus de genere Psyches; & alia Psyche de genere Psyches: quamvis generatim loquendo, omnibus competeret notio Psyches de genere singularitatis, quia omnes habebant notionem coronarum.

§. 13. Summa huc redit, quod è tribus mundis inferioribus singuli contineant quinque personas, & singulæ habeant decem numerationes; & quælibet numeratio iterum suam decadem: quodque tota species systematis emanativi semota fuerit ab Adamo Protoplaste, quæ vocatur Splendor supernus: omnes autem coronæ numerationum è tribus mundis inferioribus in illo quidem remanserint, ita tamen ut Lux quoque earum, quà talium ab ipso auferretur cum Splendore illo superno, inque illo non remaneret, nisi talis lux omnium harum coronarum, qualis antea erat in regno: omnes autem reliquæ species singularum numerationum è tribus mundis inferioribus, à Sapientia usque ad finem singularum, ab illo delapsæ sint, immersæque intra cortices: quodque ab illis maxima pars animarum in mundum veniat ab illo tempore usque ad dies Messiæ.

§. 14. Omnes autem animæ in Adamo, relictæ sub notione coronarum, vocantur Psyche Adami, quoniam diminuta fuit lux earum usque in notionem regni quod Psyche dicitur. Atque hinc dicitur Num. 9. v. 6. *Et fuerunt homines, qui immundi erant super Psyche Adami*; de quo pluribus infra.

§. 15. Post adventum Messiæ autem, & post resurrectionem mortuorum restituentur omnes illi defectus: ita ut 100 illæ coronæ iterum fulgeant sicut antea sub notione lucis coronarum, & non tantum sub luce regni. Et sic quoque omnes reliquæ animæ, quæ delapsæ fuerant ab Adamo Protoplaste, ad unam omnes redibunt in locum suum pristinum [Videatur ad Ephes. 4. v. 13.] quem habebant ante peccatum Protoplastæ; omnesque perfectæ erunt, prout fuerant, antequam Protoplastes peccaret.

Cap. XVI.

§. 1.

POstquam cap. præcedente jam expositum est, quanta fuerit excellentia Adami ante lapsum, & quomodo diminuta fuerit post lapsum: jam eandem ejusdem excellentiam, quam ante lapsum habuit alio modo proponemus: atque deinde ad id redibimus, quid contigerit illis animabus, quæ in ipso relictæ sunt, & quæ ab ipso delapsæ fuerunt: atque sic intelligemus, quam faciem habuerint mundi ante & post lapsum Adamiticum.

Scito igitur, quod in omnibus mundis locus numerationum emanativarum, creativarum, formativarum & fabricativarum non fuerit, qualis nunc est, sed multo sublimior: cùm autem peccaret Protoplastes iidem humiliores facti sunt, atque descenderunt è loco suo pristino: quoniam per peccatum Protoplastæ, sit mihi fas ita loqui, defectum quendam passi sunt omnes mundi.

Res autem ita se habet. Illo igitur loco, ubi nunc consistit Microprosopus emanativus, tempore creationis Adami locum habebat systema creativum, ita ut 10 numerationes istius consisterent loco decem numerationum Microprosopi emanativi.

§. 2. Jam autem diximus parte secunda, quod uxor Microprosopi emanativi vocetur Daleth seu litera quaternarii, eò quod statura ejus quatuor tantum numerationes superationis, collaudationis, fundamenti, & regni in Microprosopo expleat.

§. 3. Et quia mundus formativus etiam distribuitur in decem numerationes; hinc quatuor numerationes primæ ibi locum habebant, ubi nunc consistit uxor Microprosopi emanativi.

§. 4. Si igitur quis objiceret, parte secunda dictum esse, quod gradus unus è superioribus tam magnus sit, ac sunt omnes infra ipsum detenti: sicut etiam in Sohar dicitur sectione Beschallach fol. 56. col. 2. ubi dicitur, quod ungulæ animalium sanctorum exæquarint omnia, & genua eorum correspondeπint omnibus; & nates eorum erga omnia fuerint. Quæ regula certissima est in omnibus gradibus sanctitatis: adeò ut numeratio infima emanativa tam magna esset, atque omnia sub ipso detenta in omnibus tribus mundis. Quod si ita est, quomodo igitur dici poterit, quatuor primas formativas exæquare staturam uxoris emanativæ, quæ etiam habet quatuor numerationes.

§. 5. Ubi sciendum, quandocunque dicimus, quod corona tanta sit, ac omnia sub ipsa depressa, & sic quoque gradus reliqui; id non intelligatur de quantitate locali, sed de luminum excellentia; quoniam lux graduum sublimiorum omnem illam proportionem in se habet, quæ in inferioribus est. Ratione loci verò res aliter se habet. Ut enim exemplo rem declaremus è corpore humano; cerebrum sane parva est hominis particula, & tamen excellentior est toto corpore reliquo, & omnia in illo consistunt: ratione loci autem res longe aliter se habet; quia tota substantia trium cerebrorum humanorum, quæ correspondent sapientiæ, matri intelligendi, & cognitioni; locum quasi minimum occupant inter cætera corporis membra. Et id clarum est satis.

§. 6. Vi-

Schema

Pro meliore intellectu

Capitis 16.

Tunc.	*Nunc.*		
Aziluth.			
1. Corona.	Mater, Pater &c.		
2. Sapientia.			
3. Intelligentia.			
4. Benignitas.			
5. Severitas.			
6. Pulchritudo.			
7. Superatio.			
8. Gloria.			
9. Fundamentum.			
10. Regnum.	Seir		
O 1. Briah.	1 O	Caput Adami.	
O 2.	2 O		
O 3.	3 O		
O 4.	4 O		
O 5.	5 O		
O 6.	6 O		
O 7.	7 O		
O 8.	8 O		
O 9.	9 O		
O 10.	10 O		
O 1. Jezirah.	1 O Uxor	Collum & guttur, ubi Paradisus.	
O 2.	2 O		
O 3.	3 O		
O 4.	4 O		
O 5.	1 O Briah	Terra Jisraëlitica.	Corpus.
O 6.	2 O		
O 7.	3 O		
O 8.	4 O		
O 9.	5 O		
O 10.	6 O	Transjordanitica.	
O 1. Asiah.	7 O		
O 2.	8 O		
O 3.	9 O		
O 4.	10 O	Syria.	
O 5.	1 O Jezirah	Extra terram	Pedes.
O 6.	2 O		
O 7.	3 O		
O 8.	4 O		
O 9.	5 O		
O 10.	6 O		

§. 6. Videor mihi tamen à Magistro meo aliam quoque audivisse responsionem: quod nimirum regula illa locum saltem habeat, cum omnes gradus considerantur in ordine atque loco proprio: si autem gradus inferior ascendat in sublimiorem, illum excrescere in eandem planè magnitudinem. Unde cum formatio quatuor numerationibus suis primis ascendisse dicitur in locum uxoris emanativæ, sequetur illam huic exæquatam fuisse, ita ut lux formationis tanta esset, quanta nunc est lux uxoris Microprosopi emanativi. Unde saltem quatuor primæ mundi formativi primitus ante lapsum Protoplastæ fuerunt in loco, ubi nunc est uxor emanativa, cujus statura æquiparatur quatuor numerationibus sicut dictum.

§. 7. Ut ergò redeamus ad propositum, sex inferiores formativæ tunc fuerunt illo loco, ubi nunc sunt sex priores creativæ: ita ut quatuor mundi ibi finem haberent, ubi nunc finem habent sex primæ formativæ. Unde patet, quod Microprosopus, & uxor ejus in emanatione tunc consisterent, ubi nunc sunt Pater & Mater emanationis; atque sic gradus etiam sublimiores; quod ad evitandam prolixitatem nunc ulterius non prosequemur.

§. 8. Hinc liquet, quod ubi nunc sunt quatuor inferiores formativæ, & tota decas fabricativa, tunc temporis locus fuerit vacuus atque inanis, unde factum est habitaculum corticum atque exteriorum. Quantitas autem loci istius vacui est 14 numerationum, unde dixerunt Magistri nostri p. m. propterea Deum altissimum vocari שדי, quia dixerit mundo די sufficit, quæ vox numero suo refert 14. Sensus est, Deum, cum conderet mundum i. e. quatuor illa systemata noluisse, ut extenderentur ad locum 14 illorum graduum juxta numerum voculæ די: ut locus ille quatuordecim numerationum remaneret pro corticibus, adeoque locus ille esset mundi limes atque terminus, qui terminus die Sabbathi vetitus est: quoniam die Sabbathi mundi moderni illuc revertuntur, ubi fuerant antea, prout juvante Deo pluribus exponemus,

§. 9. Jam convertemur ad terram Jisraëliticam, Syriam Transjordaniticam atque extraneam, & similia, ut sciamus, quo loco conditus sit homo, & ubi substiterit. Sciendum igitur, ubi jam sunt sex priores creativæ, ibi tum fuisse sex ultimas formativas. A severitate autem formativa usque ad fundamentum ejusdem mundi sunt quinque numerationes atque ibi est terra Jisraëlitica. Notum enim quod in supplementis Soharisticis dicatur: in terram Jisraëliticam dominium habere mundum formationis, & in terras extraneas dominium habere mundum factionis.

§. 10. Quod ita intelligendum, quasi ad totum terræ orbem applicentur tres mundi inferiores localiter, sicut de illius duratione dictum est, cum ageretur de 6000 annis cap. 14. Dixerunt autem Magistri nostri bonæ memoriæ! terram Jisraëliticam consistere in medio terræ habitatæ, quod intelligendum respectu mundi formativi, qui medium locum habet inter tres mundos inferiores.

§. 11. Ultima autem numeratio formativa, quæ est regnum sive uxor Microprosopica formativa, ubi nunc locum habet sexta numeratio creationis, vocatur Trans-

jorda-

jordanitica, ubi habitabant Rubenitæ, Gadditæ, & dimidia tribus Menasche: ad hanc, inquam, pertinet regnum formativum cum tribus prioribus factivis temporis pristini, ubi nunc locantur sexta, septima, octava & nona creationis: hæc portio, inquam, dicitur Transjordanitica: Quamvis enim nunc fundamentum hujus nominis sit in creatione: tunc tamen incipiebat à regno formativo.

§. 12. Quodque jam dicitur regnum creativum, illuc refertur Syria, quæ quoad excellentiam minor est Transjordanitica. Sicut ergo regnum formativum temporis pristini Transjordaniticam designat, ita regnum creativum modernum vocatur Syria.

§. 13. Sex autem numerationes ultimæ temporis pristini, quæ jam sunt sex priores formativæ, vocantur terra extranea, quoniam ibidem olim fuit notio mundi factivi; Supra autem diximus in terras extraneas dominium habere mundum formativum.

§. 14. His præmissis nunc explicabimus illud, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: nempe Adami protoplastæ Corpus creatum esse è terra Israëlitica; sed nates ejus è terris extraneis, ubi sunt Babel & Akra, de Agmi. Supra enim jam exposuimus Cap. 14. Quod Adam in se comprehenderit tres mundos inferiores: juxta hoc dictum autem conditus tantum videri posset de mundo factionis: Cum tamen de eo etiam dixerint Magistri nostri, quod orbiculus calcanei ejus obfuscaverit orbem Solis: quodque Angeli coram illo procumbere voluerint, eundem ut Deum veneraturi. Si igitur corpus ejus tantum de mundo factivo creatum est, quomodo hæc fieri potuerunt? Adde quod nisi peccasset non fuisset moriturus. Quomodo igitur corpus tale ex tali materialitate creatum subsistere potuisset in annum.

§. 15. Res autem sic exponitur: quod nempe Caput Adami fuerit de mundo creationis status pristini, ubi nunc est Microprosopus emanativus, ut dictum supra. Jam enim notum est, quod mundus creativus vocetur caput: sicut dicitur in Sohar sectione Vajerah fol. 113. c. 1. in Midrasch Hanneelam ad locum Cant. VII, 5. *Caput tuum supra te veluti Sylva Carmel:* quod nempe per caput intelligatur thronus gloriæ. Et sic etiam in supplementis dicitur per voculam אשר, quæ per metathesin est ראש seu caput, intelligi matrem supernam.

§. 16. Guttur ergo & collum Adami protoplastæ fuerunt in quatuor primis mundi formativi pristini, ubi nunc est uxor Microprosopi emanativi: & hic locus vocatus hortus Eden sive Paradisus.

§. 17. Sed corpus Adami fuit in sex inferioribus formativis & in quatuor prioribus factivis pristinis, ubi nunc sunt decem numerationes, creationes: Ita ut mundus creationis modernus dividatur in duas partes, nempe etiam sex & in quatuor numerationes, sicut in corpore hominis, ubi locari dicitur Tiphereth seu pulchritudo, & diaphragma, quod illud dividit in duas partes: ubi pars superna dicitur locus occultatus, sicut exposuimus in dissertatione de Binah. & Thebunah parte secunda: Pars autẽ inferior, quę incipit

incipit à Tiphereth & porro deorsum pergit, dicitur locus manifestus. Hinc patet, quod portio superior, in qua sunt sex numerationes inferiores formativæ status pristini, vocetur terra Jisraëlis, sicut dictum supra. Et huc respiciunt Magistri nostri, quum dicunt, quod corpus Adami fuerit de terra Jisraëlis: cùm notum jam sit, quod corpus designetur per literam Vav; litera Vav autem pertinet ad mundum formativum & sex inferiores istius mundi, ut dictum supra.

§. 18. Sed à medietate corporis & porro deorsum corpus ejus spectabat ad quatuor primas Mundi factivi pristini, quæ nunc sint quatuor ultimæ creativæ; vocanturq; transjordanitica & Syria, ut dictum supra.

§. 19. Pedes igitur Adami spectant ad sex inferiores mundi factivi pristini, quæ nunc sunt sex primæ formativæ, & vocantur terræ extraneæ: unde dicuntur desumpti pedes protoplastæ in dicto illo Magistri nostri p. m.

§. 20. Quia autem pedes dividuntur in tres articulationes, unde liquet quomodo duæ articulationes supremæ, quibus pedes annectuntur corpori, quæque vocantur posteriora hominis, referantur ad terram Babel & Akra de Agnir, quæ sunt loca profundiora & propinqua satis terræ Jisraëliticæ, sicut nates proximè adjacent corpori, quod terra Israëlitica dicitur, prout dixerunt Magistri nostri p. m. Ad locum Thren. III, 9. *Circumsepsit vias meas lapide exciso.* Quod etiam patet è Talmude Hierosolymitano; & adhuc clarius ex historia illa, de quodam, cui, cum araret, aufugit vacca sua usque in Babel, quam insecutus sit una die: ubi cùm voluisset reverti, viam reperire non potuerit.

§. 21. Quatuor reliquæ articulationes inferiores duorum pedum Adami longius protrahuntur in terras alias remotas usque ad finem sex inferiorum factivarum status pristini, ubi jam sunt sex primæ formativæ, ut dictum supra.

§. 22. Hinc jam liquet, quomodo protoplastes in se comprehenderit totum hunc mundum à terra nimirum Israëlitica usque ad Babelicam & porro: Item quod tres mundi inferiores omnes in illo fuerint juxta statum suum pristinum, quamvis longè fuerint altiores quam nunc. Unde satis intelligi potest excellentia Adami prototoplastæ, in qua conditus fuit etiam quoad corpus ejus: unde etiam Angeli Regem eundem supra se constituere voluerunt & calcanei ejus obtenebrarunt Orbem solarem. Patetque, quomodo cum conderetur, Caput ejus gutturque & collum fuerit in Paradiso; & corpus ejus in reliquo mundi tractu.

Cap. XVII.

§. 1.

POstquam jam exposuimus gradus mundorum, quo tempore condebatur Adam, nec non excellentiam ipsius sub statu integritatis, jam porro sciendum, quod non omnia tempora sint æqualia, sed in plura minuta subdividenda. Hæc enim quæ diximus de eo tempore intelligenda sunt cum crearetur.

§ 2. Post-

§. 2. Postmodum vero, cum scriptura dicit Gen. II, 15. *Et accepit Deus hominem, & posuit eum in horto Eden.* Tunc novum additamentum excellentiæ in ipso apparet, præ statu illo, in quo creatus erat.

§. 3. Alia deinde subsequuntur tempora postquam peccasset, penitusque expulsus esset è Paradiso. Et similes temporum differentiæ dantur plures, de quibus in sequentibus. Et huc pertinent, quæ dixi in Tract. de Sabbatho; quod nempe plurimæ sint mutationes & ascensiones mundorum.

§. 4. Cum enim Adam creatus esset tempore matutino diei sextæ, quæ erat parasceve: Tunc mundi in illo statu erant, de quo diximus Cap. præcedenti. Jam vero notum tibi, quod commentati sumus in Gen. I, 31. *Et fuit vespera & fuit manè dies* הַשִּׁשִּׁי *sextus*; ubi litera הַ abundat, quia non adhibita fuit in denominatione cæterarum dierum. Et hoc ipso denotatur, quod hora quinta Parasceves supradictæ, quæ denotatur per הַ istud abundans, major superaddita sit mundo sanctitas; mundique inceperint in sublimiores gradus ascendere.

§. 5. Sic porrò eâdem Parasceve inter vesperas, quod tempus numeratur inter annexa Sabbathi, ulterior fiebat ascensio mundorum ad loca sublimiora prioribus.

§. 6. Sic porro nocte Sabbathinâ in ulteriores gradus ascenderunt, quia tunc verum est Sabbathum.

§. 7. Sic circa diluculum & circa vesperam, nec non circa additamentum Sabbathinum, ubi summa fuit ascensio, quantô nimirum mundi opus habent gradu.

§. 8. Sciendum igitur, ut rectiùs hæc intelligantur, omnes mundos tàm emanativum quàm creativum, formativum atque factivum, ortum habere è secretione illa, & quasi liquefactione in septem Regibus facta, ubi quia non omnes scoriæ plenè separatæ sunt, mundi descenderunt è loco emanativo, atque proprio singulis, ita ut extremitas descensus eorum illo loco esset, ubi nunc subsistunt: Ultima autem perfectio ascensus eorum est locus ille à quo emanârunt, sicut expositum est parte quarta; quod nempe mundus emanativus incipiat à præcordiis Adami prioris, & postmodum reliqui mundi gradatim subsequantur. Unde nunc à nobis requiritur, ut mundos elevemus in ordinem suum primævum supra dictum, ita ut mundus emanativus totus redeat ad præcordia Adami summi usque ad pedes ejus; & post eum mundi sequentes, prout fuerunt tempore emanationis suæ.

§. 9. Jam ergo tradidimus, quod tempore creati Adami mundus formativus inciperet illo loco ubi jam est Microprosopus emanativus; mundusque factivus finem haberet, ubi finitur numeratio sexta formativa moderna: ita ut quatuordecim numerationes vacuæ remanserint, ubi habitaculum esset corticum. Quodque tunc Adam Protoplastes caput gutturque suum habuerit in Paradiso; corpus suum in terra Jisraëlitica, & pedes extra, in terris extraneis.

§. 10. Postquam autem creatus esset Adam Protoplastes, Deus benedictus eundem inclusit Paradiso, quæ sunt quatuor numerationes priores formativæ status pristini. Ubi ordo ascensionis ita procedebat, ut Microprosopus ascenderet in locum Macroprosopi emanativi.

§. 11. De iis autem quæ supra Microprosopum fuerunt, jam sermo nobis non est, sapienti enim satis perspicuus erit ordo graduum illorum. Microprosopus igitur tum temporis major fiebat, ut esset Macroprosopus.

Et uxor Microprosopi emanativi ascendebat in locum Patris, juxta illud Proverb. 3. v. 19. *Dominus in sapientia fundavit terram.* Quoniam in Patre fundavit filiam. Et huc quoque pertinet locus Exod. 31. v. 14. *Et custodietis Sabbathum, quia sanctitas ipsa est vobis.* Notum enim, quod sanctitas pertineat ad sapientiam. Adhibetur autem particula הִיא ipsa est sanctitas, i.e. uxor facta est sanctitas sive Pater, & non dicit הוּא ipse, quia sic intelligi potuisset Microprosopus; quod fieri non debet: quia Microprosopus ascenderat usque in locum Macroprosopi emanativi, & Uxor ejus in locum Patris. Porro autem mundus creativus in locum Matris ascenderat: sicut notum est quod Mater sedem suam habeat in Throno, (i.e. mundo creativo.) Et formatio ascenderat in locum Microprosopi, prout notum est, quod Microprosopus sedem habeat in formatione. Et mundus factivus, qui decem habet numerationes secundum quatuor suas priores, ascenderat in locum uxoris emanativæ, nempe post formationem, ut dictum cap. 16: Staturam nempe uxoris continere quatuor numerationes tantum, Notumque est, quod regnum sedem habeat in rota, (i.e. mundo factivo.) Sex autem inferiores mundi factivi ascenderant in locum sex primarum creativarum. Unde patet, quod totum corpus Adami protoplastæ, nempe medietas quoque illius inferior inclusum fuerit intra Paradisum, ita ut nihil extra Paradisum remanserit, qui est locus uxoris emanativæ, nisi tantum pedes ejus, qui consistebant locô sex priorum creativarum.

§. 12. Sex autem inferiores mundi factivi, quæ remanserant extra emanationem, à Magistris nostris bonæ memoriæ vocantur uterus prægnans seu propugnaculum civitatis: quia sex istæ inferiores mundi factivi exteriora versus prominent ad instar fœminæ prægnantis, cujus uterus extra corpus ejus prominet.

§. 13. Illo ergo tempore, cum conderetur Adam Protoplastes, locus vacuus erat pro corticibus, quantum 24 numerationes occupant, quæ sunt 4 inferiores mundi creationis, & 10 formationis, & 10 factionis. Atque hoc est mysterium limitis Sabbathici nempe bis mille cubitorum. Atque hæc omnia contigerunt post horam quintam Parasceves, quæ denotatur per He abundans loci citati.

§. 14. Vespera igitur Sabbathi inter vesperas, quod nempe tempus est augmenti Sabbathini, adhuc sublimius elevati sunt omnes mundi, ita ut omnes continerentur & finirentur termino systematis emanativi moderni. Quod ut rectius intelligas, memineris eorum, quæ diximus part. 3. de Microprosopo, quod duas habeat à tergo suo uxores junctis tergis ipsi adhærentes, Leam nempe & Rachelem: ita ut pedes Leæ insistant capiti Rachelis: & caput Rachelis incipiat circa partem posticam cordis Microprosopi. Unde patet, quod Rachel, quæ Regnum vocatur, & vera est uxor Microprosopi, junctis tergis ipsi adhærens, majorem non habeat locum pro statura sua, nisi quatuor numerationes, quæ sunt superatio, gloria, fundamentum & regnum Microprosopi tantùm; adèoque statura ejus sit exigua.

§. 15. Quan-

§. 15. Quando autem junctis faciebus eidem obvertitur, tunc excrefcere poteft proportione ftaturæ fuæ in decem numerationes plenarias.

Eadem igitur & hic fuit ratio, quoniam jam notum eft, quod mundus formativus & factivus revera correfpondeant Microprofopo & uxori ejus: quoniam Microprofopus fedem habet in animali (i.e. mundo formativo), & uxor in rota (Ezech. 1. v. 15. i.e. in mundo factivo). Patet ergo, quod die Parafceves poft horam quintam afcenderit mundus factivus, quæ eft uxor refpectu Microprofopi five mundi formativi; & elevata fit poft tergum mundi formativi: quoniam mundus formativus locum fortiebatur Microprofopi emanativi; & mundus factivus fortiebatur locum uxoris emanativæ.

§. 16. Et ficut uxor emanativa, quando junctis tergis adhæret Microprofopo, non poteft extendi nifi quatuor faltem numerationibus, ficut dictum eft; ita è mundo factivo non afcendebant nifi tantum quatuor primæ. Sed cum veniret tempus augmenti Sabbathini inter vefperas, ficut dictum, tunc è virtute augmenri Sabbathini mundus factivus converti potuit ad formativum faciebus junctis: atque fic tota factio continebatur intra locum fyftematis emanativi; ita ut omnes tres mundi inferiores jam effent perfectè fancti.

§. 17. Patet igitur, quod tunc locus maneret vacuus atque inanis, quanta effet proportio trium mundorum inferiorum. Atque omnia hæc illo tempore fiebant à feipfo citra opem Adami protoplaftæ; ita ut neutiquam opus effet opere quodam humano vel precibus ejus. Quod fi autem Adam preces fuas fudiffet nocte Sabbathina, precationem nempe vefpertinam, caufari potuiffet operibus precibusque fuis, ut mundi adhuc afcendiffent altiùs, inque gradus fublimiores.

§. 18. Et fic quoque, fi preces fudiffet tempore matutino & pomeridiano & vefpertino diei Sabbathi, mundi adhuc fublimius afcendiffent; quoniam omnes preces & afcenfiones illæ diverfæ funt, & altius femper afpirant, donec tandem tempore pomeridiano diei Sabbathi per preces fuas mundi in fummum ufque gradum elevati effent, nimirum in locum fuum priftinum, de quo fupra, ut nimirum mundus emanationis circa præcordia Adami fummi locum fuum inveniffet, ubi gradus eft fupremus omnium, ejusque radix ultra quam fcandi nequit.

§. 19. Neq; jam locus eft defcribendi in fpecie omnes gradus afcendendi, & quomodo per fingulas preces promoti fuerint. Sufficiat enim breviter dixiffe, quod tempore pomeridiano cum facrificium vefpertinum offertur, afcenderint ufque ad radicem fuam, locumque genuinum.

§. 20. Quamvis autem dixerimus, hæc ita fieri debuiffe; revera tamen facta non funt: nam tunc folum, fi Adam non peccaffet, fic afcendiffent mundi, donec emanatio perveniffet ad Adamum primum ufque, ficut dictum eft.

§. 21. Omne autem quod revera factum eft, in hoc confiftit, quod nempe cum crearetur Adam, mundus creationis ibi fuerit, ubi nunc eft Microprofopus emanationis: & poft creationem ejus ab hora quinta & ulterius porrò fic afcenderint mundi, ut

Microprosopus venerit in locum Macroprosopi; & sex inferiores mundi factionis illo loco remanserint, ubi sunt sex priores creativæ juxta mysterium protuberantiæ civitatis.

§. 22. Quod si vero non peccasset Protoplastes, mundus quoque factivus conversus esset de facie ad faciem ad mundum formativum; ita ut omnes tres mundi inferiores omnino pervenissent in systema emanativum. Atque deinceps per preces Adami mundi semper ulterius ascendissent usque ad radicem suam genuinam, de qua supra.

§. 23. Quoniam autem peccavit protoplastes, in causa fuit, quod non ascenderint ulterius, nec facies ad faciem converterint mundus factivus & formativus: sed potius eo usque descenderunt de gradu suo, donec pervenerint ad locum hunc depressum, in quo nunc subsistunt, destructa domo sanctuarii: quia mundus creationis multo depressior est, quam mundus emanativus, & adhuc inferior mundus formativus, nedum creativus.

Cap. XVIII.

§. 1.

POstquam jam deductum est, quis fuerit mundorum status ante peccatum Adami Protoplastæ: jam ulterius explicabimus, quomodo substiterint post peccatum Adami. Omnes enim descenderunt etiam è loco illo, in quo consistebant tempore creationis Protoplastæ: nec sufficit, quod non altius ascenderint; sed tota creatio è loco emanationis descendit, & eâdem adhuc inferior est formatio, nedum fabricatio: ita ut omnis locus trium illorum mundorum, qui vacuus erat atque inanis pro corticibus, ut nimirum hi eo remotiores essent a sanctitate, expletus sit, & nihil remanserit vacui.

§. 2. Sique accuratè examinaveris corticum locum genuinum, proportio ejus reperietur 14 numerationum; quæ sunt 4 ultimæ mundi formativi, & 10 mundi fabricativi; quantus erat tempore creationis Protoplastæ. Verum enim verò postquam Adamus à Deo introductus esset in Paradisum, locus ille vacuus proportionem accipiebat 24 Numerationum, quæ sunt 4 ultimæ systematis creativi, & 10 mundi formativi, totidemque factivi, ut dictum supra.

§. 3. Atque tunc non omnino implebatur vacuum hoc spatium à corticibus: quoniam verus corticum locus major non est, quam primævus ille proportionis 14 numerationum. Verum enim verò mysterium in eo consistit, ut alibi quoque exposuimus; quod nempe arbor cognitionis boni & mali fuerit in formationis systemate, nempe à medietate pulchritudinis, & porrò deorsum. Quod probè notandum. In reliqua vero parte superiori, quamvis & ipsa esset vacua, nulli tamen cortices erant: sed inibi nil erat nisi distantia illa, quæ est inter sanctitatẽ & inter cortices omnino vacua; præterquam quod inibi inter sanctitatem & cortices vestigium aliquod esset sanctitatis, quæ ibi extiterat primitus antequam abhinc ascenderet. Atque hic locus vocatur Jimes Sabbathinus, quia eo usque progredi licet. Unde patet, locum corticum ab initio

saltem

faltem 14 numerationes exæquasse, quæ sunt quatuor infimæ formationis, & 10 fabricationis.

§. 4. Atque hinc intelliges, quare in Tikkunim seu supplementis dicatur, mundum factionis esse locum corticum. Et sic quoque in Sohar tract. Raja Mehimna sect. Bo fol. 43. col. 1: Ubi postquam enumerantur 10 numerationes; & 10 gradus throni; & 10 catervæ angelorum, quæ sunt mundus formativus; porrò inquit; atque istis sui sunt servi; quo pertinent Samael & omnes exercitus ejus. Atque ibi locum habet mundus factivus. Quod probè convenit cum eo, quod diximus, nempe de mundo fabricativo intelligendum esse locum illum: Prov. 5. v. 5. *Pedes ejus descendunt in mortem*: & illum totum intra cortices hærere: Cum mundus formativus, qui masculinus est, & refertur ad Microprosopum, nihil habeat intra cortices, nisi pedes tantum. Unde Scriptura inquit Cant. 5. v 3. *Lavi pedes meos, quomodo illos inquinabo.* Unde de Jacobo, qui designavit mundum formativum & literam Vav nominis Tetragrammati, dicitur Gen. 49. v. 33. *Et collegit pedes suos ad lectum, cum moriturus esset*: nec voluit, ut cortices, qui vocantur mors, haberent dominium in pedes ejus: unde retraxit eos, eosque sursum elevavit. Quo etiam pertinet prohibitio termini Sabbathici, quod nempe egredi non liceat extra limitem, quoniam aliàs, diebus profestis, superatio, gloria, & fundamentum, qui pedes sunt mundi formativi in locum corticum descendunt: Sabbatho autem cum mundi elevantur, in sublime tolluntur, ne pedes illi in externis corticibus maneant, prout hoc exposuimus in meditationibus de Sabbatho.

§. 5. Jamque excellentiam Adami Protoplastæ, quam habuit ante lapsum, satis intelliges: quoniam major erat, quam nunc est Metatron: quia caput Protoplastæ in systemate creativo erat, ubi nunc Microprosopus emanativus extat: & guttur atque collum ejus in quatuor primis mundi formationis erant, qui locus dicitur hortus Eden: corpus autem consistebat in sex ultimis formativis, quæ vocantur terra Jisraëlis superior: ubi nunc sunt sex primæ creativæ. Et pedes ejus ad sex ultimas mundi factiones pertinebant, ubi nunc sunt sex primæ formationis.

§. 6. Jam vero postquam peccavit, totum corpus ejus tantum ad inferiora mundi factionis moderna pertinet, corpus nempe ejus ad terram Jisraëlis materialem: & pedes ejus ad terras extraneas, ut dictum est: unde patet, quomodo de cœlo lapsus sit Lucifer iste auroræ filius. Jes. 14. v. 12.

§. 7. Quamvis autem dixerimus, quod Metatron pertineat ad mundum formativum: id tamen non intelligendum secundum literam: sed caput ejus in mundo creativo est; corpus autem, quæ sunt 6. extremitates ejus juxta numerum literarum nominis מטטרון, est in mundo formationis & pedes ejus in mundo factionis: idemque planè eidem evenit, quod Protoplastæ ante lapsum; cujus statura extendebatur per omnes tres mundos inferiores.

§. 8. Magna tamen inter eos est differentia. Quoniam Adam Protoplastes statura sua tria hæc systemata comprehendit, quatenus sursum ascenderant, ut supra dictum est; quod nempe mundus creativus ascenderit in locum Microprosopi emanativi, & sic porro, ut supra dictum est, quæ erat excellentia infinities admiranda. Sed Metatron, quamvis eosdem tres mundos contingat, sicut Protoplastes, id tamen eatenus saltem fit, quatenus descenderunt in locum corticum: ubi lumen illorum post hunc illorum descensum atque lapsum in extremum usque gradum diminutum est.

§. 9. Alia quoque hic occurrit diversitas; quia tota illa excellentia Protoplastæ competebat illo tempore, quo creabatur, antequam nimirum præceptum accepisset de fundendis precibus, & colenda terra. Sicut dictum est Gen. 2. v. 15. *Ut eundem coleret & custodiret.* Posthac enim per preces mundos admirandis modis extollere potuisset, ut dictum supra cap. 17.

§. 10. Hic autem scienda est ratio, quare Metatron, qui est Chanoch, dignus fuerit, tres mundos consequi inferiores; etiamsi non in illo gradu, de quo dictum supra? nimirum, quia splendorem illum supernum, quem perdebat Adam Protoplastes, cum peccaret, accepit Chanoch: & propterea Chanoch dignus fuit eâdem hac excellentia.

§. 11. Quod ut eò rectius intelligas, breviter hic explicabo locum quendam è Sohar sectione Kedoschim fol. 83. col. 1. in Tract. Raja Mehimna: cujus verba sunt hæc: *Corpus Adami Protoplastæ, quamvis de pulvere fuit, non tamen fuit de pulvere terreno, sed de pulvere templi superni*, &c. Et porrò: *Adam de isto mundo nihil omnino habuit*, &c.

§. 12. Sensus breviter hic est, quod tempore creationis pulvis ejus desumtus non fuerit de sanctuario hoc inferiore istius mundi: sed de pulvere sanctuarii superioris, per quod mysticè intelliguntur tres mundi inferiores secundum statum supradictum. Unde etiam dicitur, quod nullo modo fuerit de hoc mundo: *sed quod justus quidam congressus fuerit cum uxore sua:* id est mysterium Microprosopi & uxoris ejus de mundo emanativo, qui copulam illam maritalem perfecit, ut conderetur Adam, quæ est tota coagmentatio trium mundorum inferiorum sub emanatione contentorum. *Factumque est corpus aliquod, cujus splendor major fuit, quam omnium Angelorum supernorum*, i. e. non tantum caput ejus fuisse de mundo creativo; sed & corpus ejus fuisse de mundo formativo, qui vocatur mundus Angelorum, sicut notum est. Et quoniam mundus formativus tunc temporis longè sublimior erat eô loco, ubi nunc est; hinc patet, quod corpus ejus splendidius fuerit, quam omnes isti Angeli, quamvis etiam sint de mundo formativo. *Sed quia peccavit, obtenebratus & diminutus est penitus* &c. Sensus est, quod primo quidem tam magnus fuerit, ut statura ejus extenderetur per omnes tres mundos, creativum, formativum, & factivum: deinde autem diminuerit seipsum, quia nempe membra ejus ab ipso delapsa sunt, ut dictum supra cap. 14. Hinc etiam dicitur, quod tenebris obductus sit, ut indicetur mundos delapsos esse deorsum, & lumine suo pristino privatos, ut dictum supra. *Atque tunc*

opus

opus habuit corpore alio, quod è cute est atque carne. Quod est corpus materiale illud, quod ab hoc mundo accepit, sicut scriptum est: Gen. 3, v. 21. *Et fecit ipsis Deus tunicas de pellibus.* Per illas enim tunicas pelliceas mysticè intelligitur corpus hoc brutale, quod nunc habemus post peccatum: quod probè notes. Antehac enim non erant pelliceæ & materiales istæ tunicæ. *Donec veniret Chanoch.* Sensus est, quod Chanoch, cum veniret, acceperit splendorem illum supernum Adami Protoplastæ; & propterea factus sit angelus Metatron: Ubi nihilominus tamen minor fuit, quam initio esset corpus Adami, antequam peccaret, ut dictum supra. Hinc quoque intelligitur, quod sequitur, *tali copula maritali, quam exercebat justus ille cum uxore sua, non inventa fuit similis, nec antea nec postmodum.* Id est, quamvis postea veniret Chanoch; nihilominus Adamo Protoplastæ non erat similis, dum esset in statu integritatis.

§. 13. Hinc quoque intelligitur illud, quod scribitur in Sohar sectione Veethchanan fol. 223. *Arbor quædam magna atque insignis insita est & copulata cum fronde quadam pulchra* &c. Ubi intelligitur Microprosopus & uxor ejus de mundo emanationis cum copularentur ad producendum corpus Adami, quod in se continebat tres mundos sub Microprosopo & uxore ejus è mundo emanativo contentos. *Produxit spiritum quendam occultum* &c. hoc est, mysterium illius splendoris superni, quæ sunt Psyche, Spiritus & Mens emanativæ, ut dictum supra. *Et per hunc regem eum constituit super omnem mundum.* Qui sunt tres mundi, creativus, formativus & factivus, ut dictum supra; cum ageretur de 6000 illis annis. *Et præfecturam accepit super illam arborem* &c. *postquam autem peccaret; Rex illum spiritum iterum ad se recepit*, i. e. abstulit ab eo splendorem illum supernum; qui reconditus fuit in fœminam emanativam, quod ipsum est, quod porro inquit: *Et animal illud accepit eum.* Notum enim, quod ipsa vocetur (animal, nec non) manus: & ibi est depositio spirituum, unde dicitur: Psal. 31, v. 6. *In manum tuam commendo spiritum meum. Tunc præparavit vas aliud, illudque posuit inter angelos sanctos.* Ubi mysticè intelligitur Chanoch, qui accepit splendorem illum, ut perfectè commorari posset inter illos angelos mundi formativi: & per illum splendorem factus est rex super eosdem: sicut notum est, quod Metatron mysticè denotet Regem Angelorum, ut dicitur in supplementis: & in Sohar sectione Veethchannan, ubi dicitur: *Et regem constituit eum super mundum* &c. Porrò sequitur loco citato: *Extracta fuit potestas* i. e. splendor ille supernus *de illo vase*, quod est corpus Adami materiale, quod vocatur nomine tunicarum pellicearum. Hinc pergit: *De illo vase vestimenti: & postmodum abscondebatur in pulvere.* Quia enim corpus illud erat materiale, hinc morti subjectum erat & sepulturæ, ut ibi purificaretur, ut notum est. Atque sic capitulis his præcedentibus materiam hanc insignem de excellentia Adami ante lapsum satis explicuimus.

Cap. XIX.

§. 1.

IAm ad id convertemur, quod promisimus sub finem cap. 13. quæ nimirum sit ratio illarum animarum, quæ ablatæ sunt ab Adamo, & quæ in illo remanserunt. Sed quia ibi jam expositum est, quod omnis species animarum, quæ de mundo emanativo est, vocetur splendor supernus, sicut etiam dicitur in Sohar Cantici Canticorum: Iste splendor supernus autem ab Adamo secessit; cum constaret è Psyche, spiritu, mente & mentis mente, quæ sunt regnum, Microprosopus, mater intelligendi & sapientia. Hinc nunc sciendum est, quod omnia lumina sibi invicem involvantur, ut unum quasi sit vestimentum alterius à gradu summo usque ad imum, sicut dictum est part. 2.

§. 2. Unde patet, quod Mens mentis emanativa vestiatur & involvatur usque ad finem mundi factivi. Et eam superintegit Mens emanativa, quæ etiam involuta est usque ad finem mundi factivi, atque sic porro quoque Spiritus & Psyche: quæ suo quidem loco incipiunt, sed cum fine demum mundi factivi finiuntur, ita ut gradus unus sit vestimentum alterius. Et in omni lumine, & numeratione & membro continentur omnes illæ species splendoris superni secundum omnes suas particularitates. Eodemque modo se habent Mens, Spiritus & Psyche trium mundorum inferiorum, quod planum est per se.

§. 3. Quamvis ergo dixerimus, hunc vel illum quandoque assequi posse splendorem supernum, quandoque mentem, vel spiritum, vel Psychen, &c. id tamen intelligendum est secundum hanc ipsam speciem, in qua quisque est, & secundum locum ejus debitum, quod notandum est quàm maximè.

§. 4. Scito etiam, quod Mens mentis de splendore superno nondum data fuerit ulli creaturarum in mundo: quodque rex Meschiach saltem eandem aliquando accepturus sit. Unde de illo dicitur Jesa. 52, v. 13. *Ecce servus meus prudenter aget, servus meus elevabitur & extolletur* &c. Ubi dicunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Extolletur plus quam Abraham, & plus quam Adam Protoplastes post peccatum suum: sublimior enim quam Adam Protoplastes ante lapsum suum fieri non poteſt: quia Protoplastes usq; ad sapientiam & mentis mentem pertigit cum omnibus reliquis usque ad speciem Psyches. Moscheh autem tantum Spiritum & Mentem accepit de splendore superno, quæ saltem est notio Daath seu cognitionis: Jamque notum est antea, quod ille in specie vestitus fuerit per posteriora fundamenti intelligentiæ, ut dictum part. 2. ad dictum illud Ex. 33, v. 23. *Posteriora mea videbis.* Et huc pertinet mysticum illud, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ in Mischnah: si nulla est cognitio, nulla est Binah seu informatio; & si nulla est informatio, nulla est cognitio. Patet ergò, quod radix Mosis fuerit Daath seu cognitio, nisi quod dignus quoque fuerit posterioribus de Binah. Unde mirum tibi videri non debet, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Mirum tibi videri non debet, Mosen dignum fuisse gradu Intelligentiæ juxta notionem scil. mentis. Mentis igitur mentem, quam non assecutus est Moses, assequetur Rex Messias.

§. 5. Et

§. 5. Et hoc ipſum eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: quod nempe Moſes ipſe futurus ſit Meſſias, juxta dictum illud Mich. 7. v. 15. *Sicut in diebus exodi ex Egypto exhibebo illi miracula.* Quo etiam pertinet dictum illud Gen. 49, v. 10. *Donec veniat* שִׁילֹה; hæc enim vox Schiloh eundem numerum habet ac מֹשֶׁה: Niſi quod tunc gradum adhuc aſſequetur ſublimiorem, Mentis nempe mentem.

§. 6. Porro etiam jam notum eſt de omnibus illis, de quibus diximus, quod digni fuerint ſive mente, ſive cognitione, ſive ſpiritu, ſive Pſyche mundi emanativi, quod illis omnino incipiendum ſit ab imo, nempe á fine mundi factionis uſque ad dictam illam ſpeciem, nimirum ſecundum myſterium graduum. Quoniam impoſſibile eſt, adipiſci ſuperius citra inferius.

§. 7. Quare autem Kain & Hebel acceperint Pſychen emanativam, & animæ Patriarcharum fundamentum quoque habuerint in emanatione, nimirum quoad ſpiritum, qui eſt Microproſopus emanativus, ita ut Abraham ad benignitatem; Jitzchak ad ſeveritatem; Jaacob ad pulchritudinem; & Moſcheh ad cognitionem applicentur; de his infra ſequentur plura.

§. 8. Adam verò omnia in ſe continuit; benignitatem nempe, ſeveritatem, pulchritudinem & regnum; omnia inquam ſimul. Notionem mentis autem de ſplendore ſuperno accepit Chanoch, eaque dignus factus eſt: unde poſtmodum evaſit in Angelum; eſtque Metatron rex omnium Angelorum, ut dictum eſt cap. 18. Unde hæc ſpecies vocatur Dominus mundi: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad locum illum Pſal. 104, v. 31. *Sit gloria Domino in æternum.* Quod nempe eundem verſum dixerit Dominus mundi. Ubi quoque dicunt, quod vox לְעוֹלָם pertineat ad emanationem. Unde ipſe ſit Princeps mundi, i. e. illius ſyſtematis, quod in ſe continet tres mundos inferiores, de quo expoſuimus dictum illud de 6000 annis ſupra cap. 14. Unde quoque dominium habet in omnes mundos.

§. 9. Jamque notum eſt, quod Mens Adami in ſpecie, quæ de emanatione erat, major fuerit angelis, ut dictum ſupra, (unde mens illa ſuper omnes mundos dominium habuit.)

§. 10. Hic autem reſpondendum eſt ad objectionem aliquam notabilem á Philoſophis gentilibus factam; quomodo nempe dici queat Chanochum eſſe Metatronem; cum concipi nequeat, quis tempore illo, cum in mundo eſſet, mundi Dominus fuerit? Reſponſio autē peti poteſt ex illis, quæ adducuntur in Sohar ſect. Noach in Toſiphthah: quod nempe quilibet juſtus duos habeat ſpiritus, unum inferius, & unum ſuperius: quo pertinet myſticum illud, cum nomen aliquod in ſacris bis vocatur, ut Abraham; Abraham: Moſcheh; Moſcheh &c. Ille igitur ſpiritus Chanochi, qui ſuperius erat, tum temporis erat Princeps mundi, & ille vocatur Metatron: poſtmodum autem iſte ſpiritus ejus inferior aſcendit, & aſſociatus fuit ſuperiori. Quod probe notandum.

§. 11. Spiritus autem ſplendoris ſuperni de mundo emanativo traditus fuit Eliæ Prophetæ, juxta illud 2. Reg. 2, 15. *Quievit ſpiritus Elijahu ſuper Eliſcha.* Unde & ipſe factus eſt angelus in cœlo, ſicut Chanoch.

§. 12. Psychen autem emanativam de splendore illo superno Adam hæreditario tradidit Caino & Hebeli filiis suis. Notum enim, quod Adam prius peccaverit, quam nati sint Cain & Hebel: unde postmodum virtute Psyches emanativæ prodierunt Cain & Hebel, ut dictum cap. 14. Ut nempe restituerent aliquid de peccato Adami, quo permixtum est bono malum. Quare Cain & Hebel constabant è bono & malo spurcitiei serpentinæ, ut paulo post dicetur.

§. 13. Datur tamen species alia, quæ relicta est in Adamo ipso, unde nimirum prodierunt Patriarchæ, ut dictum supra Cap. 14. Omnes vero reliquæ animæ delapsæ sunt ab Adamo & immersæ sunt corticibus, ut supra dictum Cap. 12, & 13. Et ab illis proveniunt omnes quasi animæ omnium hominum in mundo.

§. 14. Ex brevissima hac declaratione liquet, nullam dari animam, quæ non in se contineat omnes gradus ab psyche factiva usque ad singularem emanativam: ita tamen, ut acquiri non possit superior, donec acquisita sit inferior.

§. 15. Porro etiam animæ dantur novæ, quæ non contentæ fuerunt in Adamo: & dividuntur in duas species, quarum una est earum, quæ sunt de mundo emanationis: quæ non venient in mundum nisi post resurrectionem. Et altera est earum, quæ fuerunt de tribus mundis inferioribus, quæ tamen etiam delapsæ sunt intra cortices per peccatum protoplastæ: & prodire possunt in mundum hunc.

§. 16. Porro tandem aliæ dantur animæ, quæ in protoplaste comprehensæ erant, quæ etiam dividuntur in plures species. Quoniam species splendoris superni de emanatione non immersæ fuerunt corticibus, sed tantum secesserunt ab Adamo. Atque hinc mens data est Chanocho; & Spiritus Eliæ; & psyche Caino & Hebeli. In altera specie trium nempe mundorum inferiorum etiam certæ sunt notiones, quæ pertinuerunt ad Chanochum & Eliam & Cainum atque Hebelem: Et cuilibet sua tradita est species.

§. 17. Item aliæ sunt species, quæ in Adamo manserunt pro ipsa necessitate ejus, donec moreretur. Et porro aliæ quæ ab ipso secesserunt. Atque aliæ quæ ab ipso delapsæ sunt propter peccatum ejus, & deciderunt in profundum corticum, à quibus maxima pars hominum in mundum venit, vide Cap. 14. & 17.

§. 18. Alia autem vice à Magistro meo audivi, quod nempe quinque radices animarum, quæ sunt, singularis, vitalis, mens, spiritus & psyche, quæ reperiuntur in singulis mundis, emanativo, creativo, formativo & factivo aliter distribuantur: Ita ut singularem de splendore superno acceperit Chanoch: & vitalem Adam: mentem vero Chavvah & spiritum Hebel, psychen vero Cain; Et hæc omnia de splendore superno, qui pertinet ad emanationem. Aque eodem modo deinde iisdem additæ sunt omnes reliquæ species trium mundorum inferiorum. Quô positô merito Hebel prior nasci debuisset quam Cain. Verum enim vero quia Adam peccavit, atque hinc robur acceperunt Cortices, qui proveniunt à severitate: Hinc prius manifestata est species, quæ de uxore est, unde Cain. Quo pertinet illud Pr. 12, v. 4. *Mulier fortis corona mariti sui.* Capitulis autem sequentibus prolixius diducetur omne id, quod ad Cainum & Hebelem spectat, & quare Cain fuerit primogenitus. Summa hûc redit, quod omnes illi quinque in se con-

continuerint omnes species animarum quæ in mundo sunt, omnesque ab illis dependerint: Nisi quod quædam illarum fuerint de factione, quædam autem ascenderint in formationem, & sic porro. Capitulis autem sequentibus, juvante Deo, declarabimus, quicquid dici potest de Chanocho & Elijahu, de Caino & Hebele & Adamo atque similibus; singula sc. loco debito.

Cap. XX.

§. 1.

ANtequam illud explicemus, quod promisimus Capite præcedente, nimirum de Chanocho, Elijahu, Caino & Hebele, &c. prius quædam præmittemus, quæ ad ipsas animas pertinent: ut deinde reliqua eo facilius intelligantur. Jam igitur expositum est, quod in qualibet anima quinque contineantur species, singularitas nempe, vitalitas, mens, spiritus & psyche: quodque in singulis quatuor mundis reperiantur quinque supradictæ species. Præmisimus etiam Capite præcedente; quod inter omnes hos animarum gradus alter alterius sit vestimentum, ita ut, verbi gratia, psyche de mundo factivo extet sola: & sic solus quoque spiritus de mundo formativo: qui tamen spiritus abscondatur intra psychen factionis: ita ut intra hunc spiritum lateat mens factionis, quæ sublimior est quam psyche factionis. Et sic quoque species de creatione absconduntur intra spiritum formativum, quæ ulterius extenduntur usque ad finem totius mundi factivi, ita ut in mundo factivo sint psyche, spiritus & mens de creatione, formatione & factione. Atque sic etiam psyche emanationis absconditur intra mentem creationis, pariterque extenditur usque ad finem mundi factionis. Ita ut hâc ratione in factione reperiantur quatuor partes: nimirum psyche factiva; & intra illam spiritus formativus, & intra illum mens creativa, & intra hanc psyche emanativa. Quæ omnia absconduntur & includuntur in systemate factivo, species sc. intra speciem. Ita tamen ut ea omnia ibi non vocentur nisi psyche tantum: Distincta tamen gradibus quatuor suorum systematum, emanativi scilicet, creativi, formativi, & factivi, quæ omnia sunt in factione ipsa. Ut hâc ratione omnes species quatuor mundorum etiam emanativæ reperiantur in factione. Et hæc non sunt, emanatio, creatio, formatio & factio illa sub notione factivâ, nempe sapientia, principium intelligendi, Microprosopus & uxor ejus systematis factivi; quippe quæ omnia ad factionem ipsam spectant: Verum id quod diximus, est vera emanatio ipsa, quæ manifestatur intra factionem. Et sic quoque creatio & formatio ipsa. Unde patet, quod si anima quædam sit de specie psyches hujus emanativæ, quamvis recondita sit intra factionem ipsam, ita ut etiam vocetur psyche factiva, major tamen sit quam mens creativa, quamvis sub nomine psyches emanativæ non extet. Quoniam psyche illa emanativa vera, non potest prodire in hominem, donec in ipso fuerint psyche, spiritus & mens de factione, formatione & creatione: Tunc enim revera in ipso apparet psyche regni emanativi.

§. 2. Quod si ergo homo meretur accipere psychen factionis; tunc spiritus quidem formativus intra hanc factionem latet, sicut & mens creativa intra formationem, quatenus hæc includitur factioni; & psyche emanativa intra mentem creativam latentem intra formationem, quatenus eadem absconditur in factione; ita ut psyche emanativa sit intra mentem creativam, & hæc intra formationem, & formatio intra factionem: Hæc omnia tamen aliter non vocantur nisi tantum nomine psyches factivæ: nisi quod hæc omnes illas species intra se contineat magis semper magisque in interioribus suis abditas atque abstrusas, donec perveniatur ad notiones emanativas inibi delitescentes.

§. 3. Utque hoc melius intelligas, scito quod in ipsa factione vestis quædam sit quæ vocatur factio. Et in illa quatuor sunt species, emanatio nempe, creatio, formatio & factio, quæ sunt notiones patris & matris & Microprosopi atque uxoris ejus inibi existentium. Deinde ibidem vestis adhuc intimior est, quæ vocatur formatio; quæ est lux systematis formativi, quæ descendit ut includatur luceatque in factione. Et sic in eadem quoque sunt quatuor species systematicæ, eodem modo, quo dictum antea. Atque sic vestis intra vestem latet, donec perveniatur ad intimum factionis, quæ est lux emanativa abscondita intra supradictas species vestesque omnes: eademque non minus in quatuor sua systemata dividitur, spectantia ad factionem.

§. 4. Dantur ergo animæ quædam, quæ totæ proveniunt à partibus omnium extremis mundorum, ita ut, exempli gratia, homo primò accipiat psychen de externa parte factionis juxta omnes quinque ejus species, quæ sunt singularitas, vitalitas, mens, spiritus & psyche: Deinde accipiat spiritum de externa parte formationis: Et sic porro donec accipiat psychen externam ab emanatione. Hæc tamen semper intra se invicem delitescunt: donec tandem reperiatur anima quædam, quæ sit ab intima parte totius factionis, quæ vocatur psyche emanativa latens intra factionem: Eamque accipiat juxta quinque gradus speciales, singularitatem nempe, vitalitatem, mentem, spiritum atque psychen, quæ omnes vocantur, psyche factiva: atque sic porro accipiat spiritum de intimis partibus formationis, qui nempe est species emanationis inibi latentis: atque sic procedat donec accipiat psychen de Regno emanativo ipso, quæ summa est atque intima.

§. 5. Hinc patet, plurimos dari homines, qui non nisi psychen tantum de mundo factionis accipiunt: de quibus dici nequit, quod assequantur psychen emanativam. Et sic porro dantur alii, donec aliquis inveniatur, qui hanc ipsam psychen factivam assecutus sit, quæ est de specie emanativa ipsa ibidem existente. Atque talis multo major est quam ille, qui eandem tantum assecutus fuerit usq; ad creationem inibi latentem; emanatione sepolita. Quæ omnia jam sunt plana & omnino notanda, quia iisdem pluries opus erit.

§. 6. Cum ergo in omnibus animabus dictæ istæ notiones reperiantur: Deq; Caino & Hebele dictum sit, quod acceperint psychen emanativam. Hoc ita intelligendum est, quod omnes species emanativas, quæ sunt in systemate factivo, & omnes species emanativas systematis formativi, & omnes species systematis creativi ad istam Psychen emanativam pertinentes, atque deinde ipsam quoque Psychen emanativam per se acceperint;

perint;

perint; iſtæque omnes ad Pſychen illam emanativam pertineant. Quod probè notandum. Et quicunque tales animas accipiunt, de illis dicitur, quod accipiant animam Kaini & Hebelis: de quibus plura cap. 21.

§. 7. Patet igitur, quod tota illa ſpecies Kainitica & Hebelica ſit ſpecies Pſyches: (quod eſt regnum;) quocunque loco fuerint; quamvis Kain Pſychen hanc radicaliter obtineat, Hebel autem proceſſerit à Microproſopo, ſicut dictum eſt cap. 19. quamvis tantum aſſecutus ſit gradus ſuos uſque ad Microproſopum regni: de quo plura cap. 21.

§. 8. Et iſtæ ſpecies Caini & Hebelis vocantur animæ quadantenus novæ, reſpectu revolutionum, ut dictum ſupra cap. 7. & 8. Quamvis & aliæ ſint notiones in Cain & Hebel, quæ non ſunt novæ, ſuntque ut reliquæ animæ, ut pluribus dicam infra cap. 2'.

§. 9. Sicut autem ſeſe habet Pſyche emanativa, ut reperiatur in omnibus ſyſtematibus; & in omnibus exiſtat ſub ſpecie Pſyches, quamvis pertineat ad genus emanativum: ita quoque res ſe habet cum ſpiritu emanativo, ut contineatur in omnibus ſyſtematibus, quanquam ubique ſub notione ſpiritus emanativi: & ſic quoque in cæteris ſpeciebus emanativis, quæ ſunt ſingularitas, vitalitas, mens, ſpiritus & pſyche.

§. 10. Porro id repetendum, quod ſupra dictum cap. 3. nimirum in homine dari 248 membra & 365 vaſa, quæ ſunt 613 præcepta; quot ſunt radices animarum. Ubi in ſingulis membris tres porrò ſunt notiones; nimirum caro, vaſa & oſſa; quæ tamen vaſa non ſunt è numero illorum 365, ſed tantum ſunt extremitates nervorum & venarum, quæ extenduntur & abſorbentur in carnem, ita ut termini earum ipſa fiant caro, ut notum eſt Anatomicis: & venæ plenæ ſunt ſanguine, unde ſanguis effunditur, inque carnem inſeritur, ita ut hinc quoque alimentum redundet pro carne. Ubi viliſſima trium horum eſt ſpecies carnis; & poſtmodum vaſa, quia ex illis carni nutrimentum attrahitur; eædemque diſperguntur per omnia membra, ut hæc uno nexu cohæreant. Species autem oſſium præſtantiſſima eſt omnium ob notionem medullarum in illis contentarum, & non ob notionem ipſorum oſſium. In ſingulis ergo ſpeciebus iſtis, carne nempe, vaſis & oſſibus dantur ſcintillæ ſtudioſorum, & aſcetarum, & œconomorum, & plebejorum: ipſa autem radix vera ſunt diſcipuli ſapientum ſeu ſtudioſi: reliqui autem omnes ceu folia tantum ſunt & cortices; ut dictum ſupra cap. 4.

§. 11. Porrò quoque ſciendum, prout etiam jam dictum eſt part. 2; in 10 quoque numerationibus dari quaſi oſſa & vaſa; quæ ſunt partes ipſarum internæ atque externæ. Atque ſic quoque invenimus, quod in Microproſopo ſint cerebra: itemque quinque benignitates, quæ continentur in Daath ſeu cognitione ejus, quæ deinceps extenduntur per totum corpus ejus: unde & in ipſo deprehendimus carnem, & vaſa atque oſſa, quæ ſunt notiones exterioritatis. Deinde tamen etiam natura quædam interior datur, quæ ſeſe extendit in omnes notiones exterioritatis, nimirum in carnem, in vaſa atque in oſſa.

§. 12. Jam quoque noſti, quod lumina in corpore non ſemper ſint ſub notione propria, quia interdum, exempli gratia, membrum capitis reperitur in interioritate brachii,

chii, & ita deinceps. Prout explicuimus tract. de homine & arbore cognitionis, quomodo nimirum ille in causa fuerit, ut Daath seu cognitio Microprosopi descenderit in Pulchritudinem, & intra duos ejusdem humeros. Unde intelliges, quæ jam diximus, & quæ porrò dicemus de Caino & Hebele cap. 22.

§. 13. Et hinc patet, quod aliquando in anima quadam, quoad exteriora, sit membrum unum, & quoad interiora membrum quoddam aliud, sive majus sive minus.

§. 14. Sciendum etiam, sicut & part. 2. deductum est, quod in Microprosopo sit notio quædam imaginis, quæ zelem dicitur, nempe lux ambiens lucem quandam internam: sicut etiam nulla datur lux in mundo, quæ non dividatur in lucem internam & ambientem, ut dictum part. 2. cap. 11. Unde sic quoque res se habet cum omnibus animabus, quod in ipsis sit notio lucis ambientis & lucis internæ. Notumque jam est, quod lux ambiens magna sit admodum. Et hæc est lux illa ambiens, de qua dicitur Ps. 39. v. 7, *In imagine ambulabit vir.*

§. 15. Sciendum ergo, quod omnes animæ delapsæ in profunda corticum, cum exinde prodeunt, ut veniant in hunc mundum, & intrent in aliquod corpus; non statim possint revolvi, & mox intrare in aliquod corpus, quamprimum prodeunt è corticibus; nisi prius fuerint sub notione lucis, & imaginis ambientis, cum tribus hominibus se invicem sequentibus, qui sint ex radice talis animæ, ut dictum supra cap. 5.

§. 16. Et post tres illas revolutiones demum possunt revolvi in mundo ceu anima interna: & hæc ipsis dicitur revolutio prima.

§. 17. Quælibet ergo anima cujuslibet radicis ex illis, quæ immersæ sunt corticibus, cum primũ prodit è medio corticum, locatur circa caput hominis cujusdam, qui penitus sit de illa radice; ibique est sub notione lucis ambientis: idque præstat tribus vicibus: & deinde fit lux interna in ipso corpore, atque tunc vocatur primum revoluta.

§. 18. Cumque exit anima quædam alia è profundo corticum, eadem pariter accedit, ut lux ambiens super istam internam, idque etiam ter: & sic omnes animæ prodierunt à condito mundo ad hunc usque diem. Quod probè notandum.

Cap. XXI.

§. 1.

Jam revertemur ad id, quod capite 19. declarare promisimus: initiumque faciemus de Animabus illis, quæ Kainiticæ & Hebelicæ dicuntur, speciesque sunt Psyches Emanativæ. Ubi etiam dicendum erit de spiritu, qui est Elias bonæ memoriæ, nec non de mente, quæ est Chanoch. Jam igitur notum est, quod exposuimus cap. 15. quod animæ illæ, quæ remanserunt in Adamo post peccatum ejus, vocentur placenta mundi initialis, quod ibi satis explicuimus.

§. 2. Id autem melius intelligitur ex eo, quod cap. 19. diximus, nimirum quod Psychen emanativam Adamus hæreditariò tradiderit Kaino & Hebeli: quodque Psyche hæc emanativa in se comprehenderit omnem Psychen emanativam, quæ continetur in omni-

omnibus tribus Systematibus inferioribus: unde patet, quod Psyche emanativa ipsa penitus quidem discesserit ab Adamo cum peccaret: sed Psyche tantum emanativa, quatenus in tribus systematibus inferioribus inexistit, non secessit ab eo: atque illæ notiones vocantur placenta mundi, de quibus jam diximus, quod sint 100 coronæ; quæ omnes quidem sunt de specie Psyches emanativæ, sed quatenus illa in tribus inferioribus systematibus delitescit. Et illæ remanserunt in Adamo: cumque nascerentur Kain & Hebel, istam speciem in se receperunt, quæ vocatur placenta mundi: simulque etiam acceperunt Psychen ipsam emanativam quatenus talem.

§. 3. Ne mireris autem, quomodo possibile sit, quod Kain dignus fuerit Psyche emanativa, cùm tamen in Sohar vocetur nidus impuritatis, & spurcitiis serpentis. Res enim ita se habet. Notum est, quod Adam ab ipsa manu Dei sanctissimi conditus & præstantissimus omnium creaturarum fuerit, omnesq; animæ in illo contentæ fuerint, simulque Kain & Hebel. Kain autem fuit primogenitus, & notum est, quod omnis primogenitus excellentior sit omnibus filiis: quod adhuc magis hinc apparet, quod Deus Sanctissimus cum ipso locutus sit sub phrasi & nomine Tetragrammati, sive Amoris & Misericordiæ, sicut dicitur Gen. 4. v. 7. *Et dixit Tetragrammaton ad Kain.* Non vero sub nomine Elohim sive severitatis, sicut reperimus illum locutum esse cum Bileam atque Abimelech, item cum Laban. Unde patet, quod Kain fuerit Propheta. Dicuntque Magistri nostri bonæ memoriæ, quod cum juxta Gen. 4. v. 15. *Deus signum poneret in Kaino*, literam Vav nominis sui Tetragrammati in ipsum designaverit; sicut dicitur in supplemento III. Ubi etiam dicitur, quod dignus fuerit hortô Eden: nec id saltem, sed & quod posuerit eum in locum præstantissimum Eden. Et litera Vav est litera vitæ, quæ ipsi propterea imposita est, ne illum feriret, quicunque ipsum inveniret. Nisi igitur homo quàm excellentissimus fuisset, hæc omnia à Deo non obtinuisset. Sic etiam in Sohar sect. Breschith fol. 36. col. 2. habetur, quod ipsi tanquam primogenito laus atque gloria competiverit præ omnibus. Sic quoque reperimus, quod Deus laudatissimus ad ipsum dixerit Gen. 4. v. 10. *Nonne si benefeceris, elevatio tibi.* Quæ verba exponuntur per locum Gen. 49. v. 3. Ubi Rubeni tribuitur plus elevationis, & plus roboris; de quo plura cap. 23. quod Paraphrastes Chaldaicus Onkelos exponit de primogenitura (& sacerdotio.) Et Caino dicitur: *Si melior evadere volueris*, hinc liquet, quod & ille non totus fuerit malus, sed in ipso sat boni fuerit. Invenimus quoque in supplementis fol. 116. col. 2. quod in Jethrone Kain restitutus fuerit à peccato suo. Unde colligitur, quod primo justus fuerit, sed tantum peccaverit sicut pater suus, unde restitutus fuit in Jethrone. Et fol. 7. libri cit. dicitur, quod Kain ab utraque specie (boni nempe & mali) suctionem habeat: quæ est arbor cognitionis boni & mali. Unde etiam Chavvah dixit Gen. 4. v. 1. *Acquisivi virum per Tetragrammaton.* Et quamvis nomen קין nidum quoque denotet, fundamentaliter impurum nempe; per Metathesin tamen fieri potest נקי i.e. purus. Unde colligitur, quod bonum illud in ipso existens admodum fuerit excellens: cum Chavvah dicat: *Accepi virum per Tetragrammaton.*

§. 4. Et

§. 4. Et fol. 110. & 112. supplem. in locum Exod. 2. v. 12. *Et convertebat se huc atque illuc*; dicitur R. Schimeonem dixisse filio suo: Kainum fuisse de arbore boni & mali: quodque bonum, quod in eo, per revolutionem sese extenderit usque ad Keni (i. e. Jethro). Unde patet, quod non minus bonum in eo fuerit, quam malum.

§. 5. Sciendumque porrò est, quod etiam in Hebel malum bono permixtum fuerit; de quo in lib. supplem. quod Moses per revolutionem fuerit Hebel; diciturque ibid. fol. 115. & 127: quod Hebel alius fuerit bonus, & alius malus. Et sic fol. 111. dicitur: quod Chavvah genuerit Kain, qui fuerit vehemens atque durus: quodque post illum protulerit Hebel, qui fuerit mitigatior. Unde apparet, quod in utroque comprehensum fuerit malum æque ac bonum: præterquam quod Hebel mitior fuerit, quam Kain. Ibidem porrò dicitur: quod sese separaverint ab invicem, & singuli facti sint corpus proprium: & ab uno horum corporum, descendere animas impiorum. Sicut hæc omnia cap. 25. latius diducentur.

§. 6. Mirum ergo non est, quod in Hebele malum quoque fuerit; quia & colluvies plebeja (quæ cum Jisraëlitis ex Egypto exivit,) ab illa parte mali, quæ in Hebel fuit originem traxit: unde Moses animam suam pro illis tradere voluit, (quia per revolutionem animam Hebelis in se habuit:) juxta Num. 11. v. 15. *Ne videam malum meum.* De quibus suo loco. Sic etiam in Sohar sect. Breschith fol. 24. ad locum Gen. 4, v. 7. *Ad ostium cubat peccatum*, dicitur, illam partem (impuritatis) adhæsisse Kaino, seque super illum extendisse. Unde patet, quod Kain non fuerit impuritas ipsa; sed quod impuritatem saltem in se attraxerit. Sic quoque in Sohar in Tosiphta legimus, quod Adam interrogaverit Kainum: Mi fili, qua pœna affectus es. Unde patet, quod Deus saltem locutus fuerit cum Kaino; Adam autem omnium fuerit ignarus, remque à Kaino demum intellexerit. Et tunc per Kain Adam ad pœnitentiam commotus fuit, ut ibidem dicitur.

§. 7. Porrò omni quoque rationi repugnat, quod primus in mundum natus filius mera fuerit impuritas, & sapienti satis hæc manifesta sunt. Sic etiam in Sohar sect. Breschith fol. 28. habentur sequentia: Dixit R. Schimeon nomine R. Jebah senis: Hos filios fuisse cum adhæsione serpentina: sed istos duos non fuisse sub forma hac inferiori. Unde patet, quod fuerint diversi, neque similes Satho: Et quamvis impuritas serpentis ipsis adhæserit, neutiquam tamen fuerint impuritas ipsa. Atque hæc satis jam patebunt intelligentibus, ut ulteriori prolixitate non sit opus.

§. 8. Hoc tamen non omittendum, Kainum & Hebelem natos fuisse post peccatum Adami. Sicut dicitur in Sohar sect. Breschith fol. 54. Quod postquam sese applicuisset ad partem illam immundam, genuerit eos. Quod etiam habetur sectione Acharemoth fol. 76. Tunc enim animæ miscebantur è bono atque malo: atque tunc generabantur Kain & Hebel mixti è bono & malo.

§. 9. Sed malum, quod in Kaino erat, vehemens admodum erat; eo quod esset de parte severitatis, sicut dicetur. Malum autem, quod in Hebele erat, debilius existebat, quia provenerat de parte benignitatum.

§. 10. Pa-

§. 10. Patet igitur, quod ſinguli tàm Kain, quam Hebel bipartiendi ſint, (in bonum nempe atque malum.) Ipſa igitur anima Kaini & Hebelis erat à parte boni, quod in ipſis, ipſique è tribus mundis inferioribus ortum habebant, nempe ex parte ſui ibidem deliteſcente; prout ſingulis animabus accidit: cùm notum ſit, nullam dari animam, in qua non ſit portio quædam de omnibus mundis. Atque hæc portio, anima Caini & Hebelis propria vocatur: ita ut Pſyche ipſorum de factione, & ſpiritus ipſorum de formatione, & mens ipſorum de creatione ipſa extiterint.

§. 11. Alia vero dein datur ſpecies, Pſyche nimirum emanativa, quæ inſerta eſt omnibus illis gradibus usque ad finem mundi factionis, ut dictum eſt cap. 20: Et hæc vocatur placenta mundi. Atque hæc annexa fuit Pſychæ emanativæ, quæ vocatur ſplendor ſupernus, ut dictum ſupra.

§. 12. Patet igitur, cùm Adam generaret Kain & Hebel, quod in illos intraverint Pſyche, Spiritus & Mens de creatione, formatione & factione, ex illa nimirum ſpecie animarum, quæ ab ipſo delapſæ immerſæque fuerant intra cortices. Præterea tamen digni fuerunt accipere illam mundi placentam, quæ remanſit in Adamo: quæ ſunt centum illæ coronæ ſupradictæ, ſpecies nimirum emanativæ in tribus mundis inferioribus exiſtentes. Et præter hæc omnia ipſam quoque Pſychen emanativam ſupernam.

§. 13. Patet igitur, quod omnes animæ trium mundorum inferiorum ſpeciei primæ, æquales ſint omnibus reliquis animabus ab Adamo delapſis.

§. 14. Illa tamen ſpecies, quæ vocatur placenta mundi, cum Pſyche emanativa ipſa, magnam habet prærogativam, atque excellentiam præ cæteris animabus omnibus; quia eſt de emanatione: nec non quod non ſit immerſa corticibus. Quanquam hæc ſpecies placentæ mundi & ipſa deinde defectum paſſa eſt per peccatum Kaini & Hebelis, ut porro dicetur.

§. 15. Notandum igitur, quod ubicunque mentio fit ſpecierum Kaini & Hebelis in homine quodam, ibi indigitetur portio illa nobilis, quæ à reliquis animabus differt. Et eadem quoque ratio eſt revolutionis, de qua cap. 8. Et hæc ſpecies vocatur animarum quodammodo novarum reſpectu revolutionis. Nam quia hæc placenta non immerſa erat corticibus per peccatum Adami, (quod peccatum, ut dictum cap. 1. cauſa fuit mortis; quodque ulterius explicabimus, cùm tractabimus de percuſſione in ſepulchris ſuſtinenda: Ubi declarabitur, illud non poſſe reſtaurari niſi per mortem:) Unde, quia placenta ea non immerſa eſt corticibus, & cùm venirent in Kain & Hebel, eadem qualitate prima veniebant, ac ſi primum veniſſent in Adamum ipſum, ita ut pro novo adventu id non haberetur: hinc cum morerentur Kain & Hebel, idem erat ac ſi adhuc eſſent in Adamo: unde cum prima vice veniunt in mundum, adhuc novæ quodammodo vocantur: & prima vice omnes aſſequi poſſunt gradus usque ad Pſychen emanativam incluſivè. Plura autem quam Pſychen emanativam aſſequi non poſſunt; quia primitus Kain & Hebel ipſi plura non accipiebant, quam Pſychen emanativam, & in ea peccabant, eamq; vitiabant. Unde cum prima vice redeunt tales, aſſequi poſſunt omnes gradus ad Pſychen hanc usque; ſed non ulterius.

§. 16. Quicquid igitur est de hac specie secunda Kaini & Hebelis, quæ vocatur placenta mundi, estque notio Psyches emanativæ in omnibus tribus mundis inferioribus existentis: id magna prærogativa gaudet præ cæteris animabus omnibus: & parum abest, quin & Psyche ipsarum factiva vocetur Psyche emanativa, cui competit nomen regni: prout declarabimus juvante Deo, cùm agemus de Propheta Elia b. m. & de reliquis omnibus ad hanc speciem pertinentibus.

Cap. XXII.

§. 1.

POstquam jam exposui naturam specialem animarum novarum atque veterum: jam porrò diducendum est, quicquid restat de Caino & Hebele, de quibus diximus, quod præstantiores sint tales animæ cæteris omnibus, quodque parum absit, quin in se comprehendant animas omnes.

§. 2. Parte secunda ergo cap. 2. hujus operis jam exposuimus, qua ratione superatio, gloria, & fundamentum Antiqui dierum involvantur intra sex inferiores Macroprosopi. Unde patet, quod superatio & gloria antiqui vestiantur intra duos humeros Macroprosopi.

§. 3. Porro etiam nosti, quod diximus cap. 1. quod Daath seu cognitio Macroprosopi non sit supra in capite ejus: sed in 6. ejus extremitatibus. Unde liquet, quod locus illius cognitionis sit inter duos humeros Macroprosopi.

§. 4. Nec minus notum quoque est, quod cognitio contineat quinque benignitates & quinque severitates. Unde patet, quia cognitio locatur inter duos humeros Macroprosopicos; quod quinque benignitates distribuantur per humerum dextrum Macroprosopicum: & quinque severitates per humerum ejus sinistrum.

§. 5. Porro quoque parte eadem cap. 15. declaratum est, quod de illis duobus humeris Macroprosopicis fiant cerebra pro Patre & Matre. Quodque postmodum inde fiant duæ coronæ, quas Pater & Mater Microprosopo hæreditariò conferunt. Jamque nosti, quod duę illę coronæ sint mysterium cognitionis Microprosopi, quæ in se continet benignitates & severitates, in quibus consistit radix & fundamentum totius personæ. Nam à mysterio cognitionis deducitur gutta specialis ad concubitum, è qua formatur infans, ut dictum supra cap. 14.

§. 6. Patet igitur, quod Microprosopus quatuor habeat cerebra, quæ sunt sapientia & informatio & cognitio benignitates continens & severitates. Ista autem cerebra Microprosopica tantum consideranda veniunt sub mysterio lucis ambientis: quod est mysterium imaginis supra caput Microprosopi versantis, ut dictum supra. Atque tunc quatuor sunt, quia non includuntur ut incrementum capiant.

§. 7. Deinde autem è mysterio quatuor horum cerebrorum disperguntur scintillæ, intrantque atque inseruntur in victoriam, gloriam & fundamentum Matris, ut dictum part. 2. Cumque benignitates & severitates inseruntur fundamento Materno, deinceps perveniunt in cognitionem Microprosopi, ibique copulantur. Atque tunc cerebra

rebra hæc ſub myſterio lucis internæ, tantum tria ſunt: nimirum ſapientia; datio intelligentiæ; & cognitio. Adeoque uno gradu minora fiunt; cum ſub myſterio lucis ambientis eſſent quatuor, jam vero ſub myſterio lucis internæ tantum tria.

§. 8. Jam verò noſti, quod iſta cerebra ſint ipſa eſſentia, & interior natura animæ Microproſopi, quæ intra ipſum involuta eſt, prout declaratum fuit ſuo loco.

§. 9. Porro autem tria illa cerebra lucis internæ Microproſopicæ fiunt notio lucis ambientis pro uxore Microproſopi: Atque deinde ſcintillæ hinc diſperguntur, & ſub myſterio cerebrorum lucis internæ deducuntur in caput uxoris: ubi altero rurſus gradu diminuuntur, ita ut ibidem duo tantum cerebra conſtituant, ſicut dicitur in Sohar, Tractatu Jara, Sectione Hecſina, ubi verba ſunt: Fulgetque duobus cerebris in illa effiguratis. Quoniam à luce ambiente atque lucis ambientis cerebris ejusque eradiatione atque ſcintillatione duæ tantum ſcintillæ proſiliunt à duobus nempe cerebris tantùm, quæ devolvuntur atque conſignantur in uxore. Atque hæc duo ſunt ſapientia & largitio intelligentiæ: Quoniam cognitionem Illa non habet: id quod dicitur in Talmude; mulierum cognitionem levem eſſe.

§. 10. Jam igitur notum tibi, ſicut victoria, gloria & fundamentum ſenis inſeruntur in macroproſopum ut ibi ſint cerebra: Quod ita victoria, gloria & fundamentum patris & matris inſerantur in Caput microproſopi, ut ibi ſint cerebra: quodque eadem ratione victoria, gloria & fundamentum microproſopi deducantur in cerebra uxoris. Quæ proinde duo habet cerebra, quorum unum continet victoriam & gloriam, & alterum ſeveritates, quæ in cognitione uxoris. Quia à benignitatibus nihil deductum eſt in eam. Quod intendunt Magiſtri noſtri, p. m. dum dicunt: mulierum cognitionem eſſe levem: Quoniam ſeveritates ſunt dimidia cognitio: Quæ exinde levis quidem eſt, non tamen penitùs deficit.

§. 11. Liquet igitur, quod primò quatuor fuerint: & deinde tria, & tandem duo tantum cerebra.

§. 12. Nunc igitur convertemur ad materiam de Kaino & Hebele. Jam verò noſti, quod in ſene decrepito non mentio fiat niſi novem ſaltem numerationum: Regni verò in ipſo nulla fiat mentio, prout declaravimus cap. 1. part. 7. Ibidem enim expoſuimus, quòd uxor ſenis adumbretur in articulo calcanei, glorię ſenis: Eo quod ibi verus ejusdem ſit locus: unde fœmina quoque vocatur pes, ſicut in Sohar ſcribitur, ſectione Vajerah, ad locum illum: 1. Sam. 2. v. 9. *Pedes piorum cuſtodiet:* id eſt, uxorem ejus. Regnum enim conſiſtit in fine gloriæ loco calcanei ejus: Quare etiam regnum vocatur calcaneus, juxta illud Geneſ. 3. v. 15. *Et tu conteres calcaneum ejus.* Notum enim quod regnum inter numerationes ſit ultima omnium, ad inſtar calcanei.

§. 13. Quando ergo gloria ſenis humero ſiniſtro macroproſopi inſeritur; illuc etiam inſeritur regnum Senis. Et ex iſto calcaneo gloriæ ſenis, ubi locum habet notio regni ſenilis, quique inſeritur in ſiniſtrum humerum macroproſopicum, deducitur ſcintilla una, quæ fit lux ambiens pro regno microproſopi, quæ eſt uxor ejus. Et è converſo in victoria ſenis adumbratur microproſopus: atque exhinc pariter deduci-

tur, lux ambiens ad microprosopum de notione benignitatum: quæ sunt in humero dextro macroprosopi: sicut in Sohar traditur, ubi verba sunt: Ille est in victoria; & illa in gloria &c.

§. 14. Hinc ergo patet, quod Kain & Hebel sint severitates & benignitates, quæ fuerunt in gloria atque victoria senis; unoque gradu post alterum deductæ sunt ad microprosopum & uxorem ejus. Kain ergo est notio Severitatum existitque in mysterio regni: Hebel autem est de notione benignitatum, existitq; in mysterio microprosopi.

§. 15. Unde concluditur, quod notio Kain semper sit humerus sinister, ubi locum habent severitates tam in macroprosopo, quam in patre & in matre, & in microprosopo; & in omnibus quatuor mundis; Ubi Kain semper est humerus sinister mundi: quoniam Adam protoplastes in se continebat omnes mundos à macroprosopo emanativo, usque ad uxorem factivam, sicut dictum capitulis præcedentibus. Ex opposito autem Hebel existit humerus dexter Adami in omnibus mundis & secundum omnes species eorum; quoniam ipse est benignitatum species.

§. 16. Jamque nosti quod microprosopus accipiat coronam benignitatis, & uxor coronam severitatis. Et hinc quoque intelliges id quod diximus Cap. 19. quod nempe Hebel sit in microprosopo, & Cain in uxore. Patet ergo quod etiam Hebel non sit assecutus nisi psychen emanativam tantum sicut Kain: nisi quod iste fuerit de specie benignitatum: & tamen nil accepit aliud quam psychen emanativam, nec pervenit ad locum ipsum ubi est microprosopus, nimirum sub notione benignitatum, quod notes.

§. 17. Et quia Kain & Hebel duas constituunt species benignitatum & severitatum; hinc patet, quod & ipsi comprehendant omnes animas quæ in mundo: Quoniam omnes animæ, vel saltē maxima earum pars nonnisi è severitatibus vel è benignitatibus consistunt.

§. 18. Jamq; porro plenius declarabimus duos illos humeros Kaini & Hebelis: unde etiam intelligetur illud quod supra diximus Cap. tertio, quod in animabus detur natura quędam interior & natura quædam exterior. Cumq; jam, cum actum fuit de peccato protoplastę, explicuerimus, quid fuerit arbor cognitionis: ubi etiam diximus, istum peccato suo causam fuisse, quod cognitio microprosopi descenderit usque in locum, qui est inter duos ejus humeros, jam porro scias, quod microprosopus tria habeat cerebra, quę sunt: Sapientia, præbitio intellectus & cognitio. Cognitio autem dividitur in duas partes, benignitates nempe & severitates, quæ vocantur duæ coronæ. Et hæc cognitio locata est in capite inter duo cerebra Sapientiam & informationem: ibi enim à Sapientia benignitas & ab informatione severitas ortum habent. Cum ergo peccaret Adam protoplastes, in causa erat, quod cognitio microprosopi descenderet intra duos ejus humeros, instra triadem nempe tertiam corporis ejus, ubi existunt duo humeri. Cumque locus ibi esset amplius, benignitates secesserunt à severitatibus, abieruntq; in humerum dexterum; Severitates autem in humerum sinistrum. Unde humerus vocatur כתף cujus numerus est 500: quia ibidem sunt quinq; benignitates singulæ suâ constantes Centuria, unde 500. Et sic in humero sinistro quinque sunt severitates, ut dictum supra Cap. 14. Isti autem humeri non sunt ipsa brachia, sed illud membrum humeri quod connectit brachium cum corpore (& axilla dicitur) ut notum est, quod memineris.

§. 19. Tunc

§. 19. Tunc ergo Kain prodiit primus de ſpecie ſeveritatum quæ in humero ſiniſtro: & poſt eum Hebel è benignitatibus quæ in humero dextro.

§. 20. Patet ergo duas eſſe ſpecies diminutionum cerebri poſt peccatum Adami. Cùm enim propter peccatum ejus cognitio deſcenderet intra duos humeros, profectò inſigniter diminuta eſt lux ejus quam habuerat antea, cum eſſet intra ſapientiam & largitionem intellectûs. Quamvis igitur eſſet ipſa cognitio, illius tamen lux diminuta erat admodum, prout & ſupradictum eſt, cum de placenta mundi egimus, quæ eſt ſpecies duorum humerorum, notione tamen valde diminutâ; ita ut nihil in illis manſerit, niſi ſpecies tantum Pſyches. Et hæc eſt diminutio una quoad ſtatum interiorem & ſupernum in capite. Atque deinde etiam in ſtatu exteriore diminutio facta eſt; prius enim cognitio deducebatur è membro capitis ipſius; jam vero ab extra prodit è membro humeri, quod multo inferius eſt. Nec reſtitui poſſunt hæc usque ad adventum Meſſiæ, & poſt reſurrectionem, ubi reſarcientur omnes defectus, & cognitio iterum aſcendet in locum ſuum atque in caput. Atque tunc animæ, quæ ab hac radice ſunt, fulgorem emittent è cognitione, quatenus quam fulgentiſſima eſt in ipſo capite: imò natura quoque illius exterior prodibit è membro capitis ipſius, atque è cranio. Atque hæc omnia fiunt per præcepta, quorum obſervationi homo dat operam in hoc mundo. Quod autem ad ſtatum externum humeri attinet, oblitus ſum, an mihi non dixerit Magiſter meus, eundem non ceſſaturum eſſe poſt reſurrectionem in homine, quamvis ille aſſecutus fuerit lumen externum capitis. Nam cum ſemel illuc aſcendit humerus, non fiet, ut iterum deſcendat: An verò quælibet pars iterum reditura ſit in locum ſuum, & ad radicem ſuam, ita ut ambæ partes ab invicem ſeparentur? Videor mihi tamen potius audiviſſe, quod ſemper permanſura ſit lux illa externa humeri cum ſua interna.

Cap. XXIII.

§. 1.

IAmque exponemus, quanta ſit prærogativa inter animas deſcendentes à Kaino & Hebele, & inter animas reliquas: item quæ ſit differentia inter ipſum Kainum & Hebelem. Jam diximus igitur, quod nullæ animæ vocentur Kainicæ & Hebelicæ, niſi quæ vocantur placenta mundi, & quæ fermè ſunt ſpecies emanationis, ut dictum ſupra cap. 1. Unde magnam habent prærogativam præ cæteris. Primò enim parum abeſt, quin iſtæ animæ ſint ipſa ſpecies Pſyches emanativæ; quamvis in Pſyche ſua factiva. Et ſecundò etiam quoad revolutionem; nam cum quis prima vice in mundum venit poſt mortem Kaini & Hebelis, animamque quandam accipit de illorum genere; illa vocatur nova, & non vetus; & ſtatim adipiſci poteſt gradus ſuos à Pſychæ factiva, usque ad Pſychen emanativam, prima nempe vice: quod dici nequit de reliquis animabus, ut dictum ſupra cap. 8.

§. 2. Patetque etiam, omnem illum, cujus anima dependet ab iſta radice, qui ſunt duo humeri Adami, nimirum Kaino & Hebele, nempe de ſpecie placentæ mundi;

illum quamprimum prima illa vice assecutus fuerit Psychen emanativam, revera deinde vocari Angelum, prout uberius dicetur infra, cum agetur de Elia b. m. & Elkana, qui vocantur Angeli.

§. 3. Aliud quoque istis est commodum, quia, quæ à membris reliquis dependent animæ, ut à brachiis vel pedibus, & similibus, illæ procul ab invicem distant: sed quæ ad hanc radicem pertinent duarum nempe axillarum, omnes sunt conjunctæ & unitæ invicem quam maxime, prout apparet in figura axillæ; quæ rotunda est, nec extenditur in longum vel in latum. Atque hinc magnum oritur emolumentum animabus istis vicinis, ut nimirum alia aliam juvare queat admodum; imò ut omnes fermè quasi sint unum & idem. Atque hoc perspicuum est.

§. 4. Porrò adhuc aliud ipsis est emolumentum; quod præterquam quod sint de specie emanativa, etiam pertineant ad genus coronarum inter animas, unde vocantur placenta mundi: quod ita non occurrit in reliquis animabus, quippe quæ tantum descendunt de 9. numerationibus inferioribus cujuslibet numerationis in specie, sicut dictum est.

§. 5. Adhuc alia ipsorum prærogativa in hoc consistit, quod istæ animæ placentæ mundi non immersæ sint corticibus; & remanserint in Adamo: unde non tanto opus habent labore, ut restaurentur, tollantque maculam illam, quæ ipsis adhæsit cum reliquæ inmergerentur intra cortices. Sed reliquæ animæ, quæ delapsæ sunt ab Adamo, & immersæ corticibus, magno opus habent labore, donec restituantur. Alia prærogativa in hoc consistit, sicut diximus cap 15. quoniam vocantur placenta mundi, & sunt species coronarum, quamvis jam per peccatum Adami labem contraxerint, ita ut lux earum in tantum sit diminuta, ut similis tantum sit luci regni, quod tamen tempore adventus Messiæ & resurrectionis mortuorum recuperaturæ sint lucem suam primitivam, quam habuerant ante peccatum, ut sint coronæ plenariæ, & non regni saltem notio. Atque tunc etiam cognitio Microprosopi, quæ descendit intra humeros, redibit in locum suum intra caput; ita, ut quod antea fuerat corporis portio, nunc sit portio capitis, ut dictum supra cap. 22. Unde & istæ animæ, quæ pertinent ad species istorum humerorum, postmodum ascendent in gradum cerebri perfecti superius in capite detenti.

§. 6. Jamq; convertemur ad differentiam, quæ est inter ipsos fratres Kainũ & Hebelem. Notum autem jam antea est, quod benignitates descendant de parte masculi, & severitates de parte fœminæ. Et hæ benignitates atque severitates gradatim ascendunt usque ad benignitates atque severitates Macroprosopi, & Senis decrepiti.

§. 7. Parte autem quinta hujus libri expositum est, quod severitates Cainiticæ semper sint manifestæ, dum sunt in corpore Macroprosopi, nec unquam occultentur: quod ita non est in benignitatibus; quæ nimirum occultatæ sunt intra fundamentum senis. Nec non, quod severitates inceperint prodire è fundamento Senis latentis intra corpus Macroprosopi: & inceperint manifestari ante benignitates. Unde patet, quod quicunque est de specie severitatum facultatem habeat restaurandi animam suam, eandemque elevandi de specie in speciem, & de fortitudine in fortitudinem usque ad illas for-

fortitudines seu severitates senis decrepiti, quæ sunt manifestæ: & talis anima ab illis accipere potest lucem magnam publicamque & manifestam. Quod ita se non habet cum eo, qui ortum habet à benignitatibus: quia talis nullum ab iis accipit influxum, nisi quatenus contectæ sunt atque occultatæ: & quamvis per se majores sint severitatibus & rigoribus; nihilominus respectu accipientis minores reputantur, quia minus ab iis accipi potest, unde in Prov. 27,5. dicitur: *Melior objurgatio manifesta, quam amor occultus*, sicut dictum parte 2.

§. 8. Adhuc alia datur ratio, (quare severitates sint meliores) quoniam notum est, quod cognitio Microprosopi est duplicata juxta illud 1. Sam. 2. v. 3. *Deus Cognitionum Dominus est.* Sicut etiam cognitio de parte Patris, quæ continet benignitates & severitates, & inseritur atque vestitur intra fundamentum maternum: Notumque est, quod duo illa fundamenta, quibus insertæ sunt duæ cognitiones involvantur sibi invicem: & porro quoque notum est, quod fundamentum Patris sit longum; Matris autem breve! unde patet, quod fundamentum Maternum finiatur intra pectus Microprosopicum: & fundamentum Paternum pertingat usque ad finem fundamenti Microprosopici: sicut dictum est part. 4. Unde patet, quod benignitates & severitates, quæ descendunt de parte Patris, obtectæ sint tegmine duplici, nimirum duobus fundamentis Paterno & Materno: unde lux ab illis prodiens exigua valde est. Sed benignitates & severitates descendentes è parte Matris unum saltem habent tegumentum, nimirum fundamentum maternum. Unde animæ, quibus abinde influxus est, lucem habent multam magnamque admodum. Porrò etiam à pectore & porrò deorsum, ubi fundamentum Patris prorogatur, severitates & benignitates luminosæ sunt, quia nullo tegmine obvolutæ sunt. Atque hinc intelliges, quod animæ, quæ descendunt à benignitatibus & severitatibus occultatis, tantæ non sint, quamvis sint sublimiores: juxta id, quod in Talmude dicitur: Mundum vidi inversum, ubi superius inferius, & inferius superius erat.

§. 9. Deinde adhuc datur alia ratio, quia nempe benignitates & severitates Patris non lucent, nisi per Maternas, sicut ibi deductum est cap. 26.

§. 10 Alia item ratio hæc est: quod nempe severitates prodeant & manifestentur primum è fundamento materno in corpus Microprosopicum, ut dictum supra. Hinc Kain erat primogenitus: juxta illud, Proverb. 12. v. 4. *Mulier fortis corona mariti sui.* Quia ille de parte severitatum descendebat, quæ designant regnum. Unde dixerunt Magistri nostri b. m: In mundo venturo fore, ut justi sedeant cum coronis in capitibus suis. (Confer Apoc. 4. v. 4.) Ubi per coronam intelligitur regnum, quæ est uxor existens super caput justi, qui est maritus, quæ sunt benignitates. Futuro autem tempore omnes animæ à severitatibus prodeuntes, & de hac specie Kaini, erunt sacerdotes. Notum autem, quod ad benignitates referantur sacerdotes; & ad severitates Levitæ. Futuro autem tempore ordo erit inversus. Atque hinc primitùs cultus etiam exercebatur à primogenitis, qui sunt de specie severitatum. Et sic etiam de Davide, qui pertinet ad Regnum, dicitur Psal. 89. v. 28. *Ego ipsum primogenitum ponam.* Ubi in voce אתנהו *Ponam eum*, He præmittitur ante Vav, id est, uxor ante maritum. Deinde autem cul-

tus

tus ab illis tollebatur, & conferebatur sacerdotibus, qui sunt de parte benignitatum. Futuro autem tempore severitates erunt restitutæ, & cultus reddetur primogenitis, qui sunt Levitæ. Atque id vaticinatus est Jecheskel dum inquit, cap. 44. v. 15: *Et Sacerdotes & Levitæ filii Zadok.* Ubi sensus est, futuro tempore sacerdotes omnes fore è Levitis. Nec alium invenimus, qui ista vaticinatus sit, quam Jecheskelem Prophetam, qui erat de specie Caini; ut infra dicetur. Vaticinium hoc etiam non intelligendum est, nisi de tempore venturo, quia tunc justi sedebunt, & coronas habebunt in capitibus suis, sicut dictum est. Et caput Hebelis, à quo hactenus fuerunt sacerdotes, futuro tempore erit in loco Levitarum. Mysterium autem in hoc consistit, quod tota radix sacerdotii non in benignitate, sed in severitate locum habeat. Quoniam severitas est primogenitura, & primogenitus etiam accepit coronam sacerdotii. Quamvis hoc in mundo benignitates multò sint puriores, & malum in illis paucum. Sicut & notum est, quod cortices non applicentur nisi ad severitatem, ubi locum habent fæces vini. Quare illæ hoc in mundo sub se habent sacerdotes. Unde etiam intelligitur illud Exod. 4. v. 14. *Annon Aaron frater tuus Levita est* &c. Ubi dixerunt Magistri nostri b. m: Quod Moses esse debuerit Sacerdos magnus; Aaron autem Levita: quia autem Moses peccaverit, dicendo: *Mitte, quem missurus es:* hinc iratum dixisse Deum: *Annon Aaron frater tuus Levita est.* Ut sensus sit, quamvis Aaron hactenus fuerit Levita, nunc tamen erit Sacerdos: Moses autem, qui hactenus Sacerdos fuerat, nunc erit Levita.

§. 11. Et quia Kain de parte severitatum descenderat; & cortices eidem adhæserant; hinc excellentiam primogenituræ, quæ erat sacerdotium, amisit. Futuro autem tempore cum purificatæ erunt omnes penitus animæ Kainiticæ, primogenituram suam & sacerdotium suum recipient. Et Jecheskel, qui erat de specie Kaini, ut dictum supra, & vaticinatus est, de sanctuario aliquando venturo, de illa generatione vaticinatus est, cum inquit: *Et Sacerdotes & Levitæ filii Zadok.* Cùm tamen non fuissent Levitæ, sed Sacerdotes. Non enim dicit, Levitæ, qui sunt filii Zadok, sed id intendit, quod Sacerdotes filii Zadok iterum fieri debeant Levitæ: & Levitæ venturi sint in gradum Sacerdotum filiorum Zadok.

§. 12. Atque tunc implebitur, quod Deus dicebat Kaino: Gen. 4. v. 7. *Nonne si benefeceris elevatio tibi*, vel potius primogenitura. Nullum enim verbum ex ore Dei prodit, quod frustraneum sit, sicut dixerunt Magistri nostri b. m. ad locum illum: Exod. 32. v. 10. *Jamq; dimitte me &c. Et faciam ex te gentem magnam.* Jam verò notum est, quod particula שְׂאֵת denotet primogenituram & sacerdotium. Eâdem enim phrasi dicitur וַיִּשָּׂא &c. Levit. 9. v. 22. *Et elevabit Aaron manus suas.* Ubi denotatur sacerdotium sicut dixerunt Magistri nostri b. m. Atque idem quoq; denotatur per locum Genes. 49. v. 3. Potior שְׂאֵת sacerdotio, & potior robore. Ubi Paraphrastes Chaldaicus: Tibi deberetur sacerdotium & primogenitura. Regnum autem intelligitur per robur juxta illud 1. Sam. 2. v. 10. *Deditq; robur Regi suo.* Sacerdotium autem & primogenitura denotatur per particulam שְׂאֵת: sicut etiam prolixè de his agemus cap. 32. & 34. Ubi agemus de Rubene, qui etiam revolutio fuit Caini atque deinde porro revolutus

fuit

fuit in Jethrone, quod denotatur voculâ יֶתֶר Gen.49. v. 3. Nam Ruben primogenitus erat ſicut Kain: Et in ipſo compleri debebat dictum illud Gen. 4. v. 7. *Nonne ſi benefeceris, ſacerdotium tibi.* Quia tum malum incepit ab ipſo ſecerni , & bonum relinqui. Et niſi Ruben peccaſſet cum Bilhah; duas accepiſſet portiones, ſacerdotium nempe & regnum, quia & ipſe primogenitus erat: ſed iſta perdidit Ruben, nec reſtitutus eſt niſi in Jethrone. Confer Gen. 49.v.3. Et Exod.4.v.18.*ad Jether ſocerum ſuum:* namque & vocula יֶתֶר loco cit. & nomen יֶתֶר easdem habent literas. Et ſic in Sohar ſectione Breſchith fol.36. ad locum Gen. 4. v.7. dicitur, quod Jethro fuerit primogenitus, & præſtantior ſemper fuerit omnibus. Sed ſapienti ſatis.

§. 13. Unde patet, quod Kain non fruſtra fuerit primogenitus, & dictum ipſi fuerit: Nonne ſi benefeceris &c. Id tamen ipſi accidit, quod Regibus illis Edomiticis, de quibus Gen.36. v. 31. qui omnes erant de notione regni, & habebant naturam ſeveritatum, quare ad ipſos ſeſe applicuerunt cortices, ut moriendum iis fuerit, ſicut ſcribitur Gen.36 v.32. *Et mortuus eſt, & regnavit.* Donec venirent benignitates, nimirum rex octavus, & nomen Tetragrammaton plenitudine exprimens numerum 45, cui nomen Hadar: atque tunc reſtauratæ ſunt ſeveritates per benignitates. Futuro autem tempore Tetragrammaton numeri 52 ad ſeveritates pertinens aſcendet in locum ſuum ſublimem priſtinum ſuper Tetragrammaton 45. deſignans, quia Tetragrammaton numeri 52 ibidem habuit radicem ſuam.

§. 14. Atque ſic etiam res ſe habet cum Kaino & Hebele. Nam quia Kain è ſeveritatibus ortum habet, hinc major eſt quâm Hebel. Propter has ſeveritates autem ad illum ſeſe applicuerunt eique adhæſerunt naturæ exteriores, & ſpurcities ſerpentis adhæſit ei quam maxime: Erat enim de parte ſeveritatum, quæ ſunt notio fœminina, ſicut dicitur in Idra ſectione Naſon fol.143. Ubi verba ſunt: Senex autem repræſentare volebat &c. Et congrediebantur duo illi, nempe Microproſopus & uxor ejus: prodibatque de parte uxoris, quæ ſunt ſeveritates. Sicut ſcriptum eſt: *Et Adam cognovit*, id eſt Microproſopus. Atque hinc deductæ ſunt guttæ Caini. Sed quia ſerpens robuſtus in uxorem injecerat inquinamentum; hinc illud latus, quod eſt ſeveritatum, non potuit mitigari; unde prodierunt cortices citra mitigationem. Cumque prodiret Kain, è latere uxoris prodiit, qui locus eſt ſeveritatum. Hæc autem exinde remanſit paulo mitior, quod factum eſt per quinque benignitates, & aquas fœmininas; unde prodiit Hebel mitior paululum: non tamen penitus ſicut Scheth, qui totus conſtabat è benignitatibus, ſicut dictum eſt cap. 22. Eadem quoque habentur ſectione Noach fol. 64. & ſectione Pekude de Palatiis. Sicut enim dextrum & ſiniſtrum eſt in ſanctitate, ita & in corticibus. Jam enim ſupra cap.1. diximus, quod Adam Belial exiſtat, ſicut Adam ſanctus; quodque malum bono permixtum ſit. Patet ergo, quod malum illud ſiniſtrum, quod inter cortices erat duriſſimũ, & inquinamentum vehementiſſimum adhæſit Kaino. Unde in Sohar dicitur: quod Kain fuerit domicilium impuritatis; non autem ipſa impuritas.

§. 15. Hebel autem à dextris erat; & malum dextrum, quod mollius eſt, eidem adhærebat. Cùm autem reſtituentur, Cain major erit Hebele multis modis. Quod etiam

uu de-

demonstratur per aurum, quod argento multo est præstantius, sicut etiam scriptura aurum argento præposuit, sicut dicitur: Exod. 25. v. 3. *Et hæc est elevatio aurum & argentum* &c. Aurum enim refertur ad severitates: & argentum ad benignitates. Unde quoque Salomo Rex, super quo pax! argentum non æstimavit; sed aurum tantum. Nihilominus tamen propterea punitus est, quia aurum non ad usum accommodatur, nisi per argentum, quæ sunt benignitates. Verè tamen aurum argento sublimius est. Vide etiam cap. 24. ubi de his plura.

§. 16. Huc etiam pertinet diminutio Lunæ; quod conquesta sit de Sole, & propterea facta est sit minor. Et huc etiam pertinet maledictio fœminæ Gen. 3. v. 13. *Et ipse donabitur tibi.* Sicut habetur in Sohar Vajakhel fol. 219. ubi plura de his. Postquam autem mulier exivit è maledictione, absorbebitur mors in æternum; & illa erat corona mariti sui. Quod nota. Vide etiam, quæ scripsimus dissertatione 1. part. 2. cap. 3.

§. 17. Jamque satis explicuimus prærogativam Kaini & Hebelis præ reliquis animabus, postquam nimirum restituti erunt. Item prærogativam Kaini præ Hebele, quatenus nimirum primogenitus fuit. Expositum quoque est, ad quod membrum Adami primi pertinuerint, nempe ad duos humeros Adami, & notionem cognitionis, quæ illuc descenderat: quamvis revera radix eorum fundamentalis superius esset in cognitione in capite Adami; quo etiam tempore futuro post resurrectionem Kain & Hebel iterum elevabuntur, nempe in ipsam cognitionem; sed Kain in severitates illius cognitionis; & Hebel in benignitates ejusdem.

CAP. XXIV.

§. 1.

POstquam jam explicuimus ea, quæ pertinent ad Kainum & Hebelem, omnesque animas ab illis descendentes, quæ omnes spectant ad notiones benignitatum & severitatum cognitionis, quatenus descendit intra duos humeros: jam hoc idem paulo prolixius declarabimus. Naturam autem Scheth reservabimus usque ad cap. 28.

§. 2. Primo igitur memineris eorum, quæ jam diximus de peccato Adami Protoplastæ, quod nempe Microprosopus duas habeat uxores, quarum una est Rachel & altera Leah: quodque Leah initium habeat à loco cognitionis Microprosopi; & finem in pectore ejusdem: qui est finis triadis primæ corporis Microprosopici. Deinde autem peccatum Adami Protoplastæ causa fuit, quod cognitio Microprosopi descenderit intra duos ejus humeros: unde & Leah, quæ prodit in parte postica Microprosopi è regione cognitionis ejus, descendit pariter: initiumque accepit à pectore, & porrecta est statura ejus, usque ad finem triadis primæ fundamenti. Unde patet, quod depravatio extiterit non tantum in cognitione, sed etiam in Leah, nec non in Rachele. Quia Leah primò habebat finem in pectore, ubi deinde incipiebat Rachel, producta porro usque ad finem pedum Microprosopicorum. Jam verò cum descendit statura Leæ usque ad finem triadis primæ fundamenti Microprosopici; ibidem demum incipit Rachel:

unde patet, quod pedes ejus descendant in mortem: quia enim pedes ejus locum non habent in emanatione, hinc descendunt in mundum creativum, cui adhærent cortices: juxta illud Prov 5.v.5. *Pedes ejus descendent in mortem*, ut dictum alibi.

§. 3. Dantur autem defectus adhuc alii. Nam cum cognitio adhuc superius esset in capite Microprosopi, tunc locus erat angustus, nempe guttur, per quem transire debebant benignitates & severitates, ut extenderentur in corpus Microprosopi. Atque tunc primò descendissent benignitates, quæ locum illum dilatassent. Deinde autem descendissent severitates. Si ergo primo descendissent quinque benignitates, eædem extensæ fuissent in quinque extrema à benignitate nempe usque in gloriam, quæ sunt quinque illę benignitates: & deinde cum descendissent severitates, eædem porrò demissæ essent usque ad fundamentum; atque exhinc deductæ in caput Rachelis, inque ejus cognitionem, ut dictum.

§. 4. Cùm autem primo prodirent severitates, eò quod cognitio descenderit intra duos humeros in locum ampliorem: tunc primò incipiebant severitates extendi per corpus Microprosopicum, nec erat locus benignitatibus, quo extenderentur. Unde patet, quod debilitatæ fuerint vires Microprosopi ad instar mulieris per peccatum Adami protoplastæ: quoniam locô benignitatum severitates accepit.

§. 5. Neque id sufficit, sed adhuc alius subortus fuit defectus. Cùm enim cognitio superius esset in loco suo; locus erat quinque benignitatibus quo sese extenderent, nimirum à benignitate usque ad gloriam; severitatibus porro descendentibus in fundamentum. Jam verò postquam descendit cognitio in pectus, ne quidem severitatibus locus fuit ut omnes extenderentur per corpus microprosopi, sed ex parte saltem prout explicabimus. Atque hi defectus omnes reperiuntur in Microprosopo ipso.

§. 6 Dantur tamen defectus quoque alii in Rachele & in Leah. Sicut enim quinque benignitates extenduntur in Microprosopo; ita quinque severitates extenduntur in uxore, nimirum à benignitate ejus usque ad ipsius gloriam. Jam verò post peccatum Adami cum in ipso Microprosopo ordo iste & extensio quinque benignitatum locum non haberent; etiam in Lea quæ est uxor ejus, ordo similis observari non potuit, nec in eadem sese extenderunt quinque severitates omnes per corpus ejus: Sed omnes congregatæ sunt seque demiserunt in fundamentum ejus ubi remanserunt. Jam autem nosti, quod quinque severitates quæ in fundamento mulieris sunt, sint notio aquarum ejus fœmininarum.

§. 7. Major autem labes exorta est in Rachele. Nam persona Leæ completa erat inque hoc consistebat vitium, quod severitates à cognitione descenderint in pectus, & deinde in fundamento ejus exhinc factæ essent aquæ fœmininæ. Rachel autem completam non habebat staturam; quia pedes ejus descendebant in mundum creativum, ut dictum supra. Unde in ipsa nulla est notio aquarum fœmininarum; quia non est perfecta. Cum igitur copulandi essent Microprosopus & uxor ejus, juxta similitudinem Adami & Chavvæ, ut generarentur animæ Kaini & Hebelis; necesse fuit ut uxor microprosopi, quæ est Rachel, ascenderet in locum Leæ, ita ut Rachel atque Lea simul com-

prehensæ fuerint & facta sit una tantum notio. Atque sic aquæ fœmininæ Leæ datæ sunt Racheli, quæ iisdem carebat: Et per aquas has fœmininas Leæ Microprosopus congrediebatur cum Rachele, produxitque animas Kaini & Hebelis. Quia autem quinque severitates primo se extenderant per corpus Microprosopi; hinc Kain primò prodiit è severitatibus.

§. 8. Dicuntur autem prodiisse è Microprosopo, quia radix severitatum semper consistit in masculis personis: Originem enim suum habent à gloria Senis; ut dictum est cap. 22. Et deinde descenderunt in duos humeros Macroprosopi; inque duo brachia ejusdem quæ vocantur benignitas & severitas: & ex illa severitate porro descenderunt hæ severitates in cognitionem Microprosopi: adeoque semper fuerunt in masculis, tantum cum descendissent in uxorem ibique adauxissent corpus fœminæ, extunc vocantur fœmininæ. Et hæc sufficiant.

§. 9. Jam ergo diximus supra, quod quinque hæ severitates primo se extenderint in corpus microprosopi, quoniam cognitio ejus descenderat infra: unde patet, quod cum copularetur Microprosopus cum uxore sua Rachele, gutta prima seminalis defluxerit à severitatibus, quæ prius prodierant, sefeque per illum extenderant: Atque hinc Kain prodiit prior tanquam notio severitatum: Eique competit jus primogenituræ. Deinde autem prodierunt & benignitates, quæ sunt Hebel.

Cap. XXV.

§. 1.

POstquam jam exposuimus Capite præcedenti, quod Kain prodierit à Severitatibus quæ prius sese extenderint per corpus microprosopi; nunc quoque dicendum est, quomodo id se habeat in specie. Scito ergo cum cognitio locata fuit superius in Capite Microprosopi loco suo vero, intra sapientiam & informationem microprosopi, quod tunc locus transitus nempe guttur microprosopi sat angustus fuerit, ita ut primò prodeundum fuisset benignitatibus, quamvis consisterent supra Severitates: quia nimirum sunt quasi aquæ per quas aperiendus fuit locus atque transitus: per aquas enim quæ sunt benignitates dilatatur transitus: & deinde porro prodiissent severitates. Atque hæc est conditio una quod nempe prius exire debuerint benignitates.

§. 2. Alia tamen hic est conditio, quia nempe benignitates primo prodiissent, hinc primo sese extendissent per corpus microprosopi, nimirum à benignitate usque ad gloriam. Et deinde cum prodiissent severitates non habuissent locum sese extendendi: sed descendissent in fundamentum: atq; inde traditæ fuissent in uxorem ejusque cognitionem, quæ locata est è regione fundamenti Microprosopi ut dictum.

§. 3. Jam verò postquam cognitio descendit intra humeros in triadem primam, pulchritudinis microprosopi ubi est pectus: hinc patet, quod locus iste sit amplissimus; atque tunc severitates, quia erant in cognitione ipsa, & quidem inferiores benignitatibus (notum enim quod cognitio in se contineat benignitates & severitates:) primo

prodire

prodire volebant. Sed non potuerunt:quia tunc neq; benignitates, neq; severitates ipsæ habebant vasa. Quia enim cognitio microprosopi inserta erat fundamento matris, ut notum est; & descendit usque in pectus: & corolla fundamenti materni, quæ antea erat in pectore jam descenderat in triadem primam fundamenti Microprosopici: Hinc duo brachia, quæ sunt benignitas & severitas, item pulchritudo Microprosopi, nec non trias fundamenti Microprosopi obtectæ erant velamento quodam,nimirum victoria & gloria maternis: Unde nullus erat locus severitatibus, nisi in duabus triadibus inferioribus fundamenti microprosopici, & in victoria & gloria ejus. Et quia fundamentum maternum descenderat usque ad triadem primam fundamenti microprosopici,& consequenter etiam victoria & gloria matris descenderant in victoriam & gloriam microprosopi: Hinc etiam victoria & gloria microprosopi nullum habebant locum in quem extenderentur Severitates.

§. 4. Scito autem quod descensus patris & matris fundamentaliter non fiebat nisi ratione fundamenti sui tantum: Sed victoria & gloria illorum manebant in loco suo primo, nimirum in capite microprosopi. Nisi enim hoc fuisset, tunc cum cognitio microprosopi descendit usque ad pectus, etiam Sapientia & informatio Microprosopi descendissent in locum benignitatis & severitatis: cum tamen non descenderet nisi linea media, quæ est notio fundamenti tantum,quæ antea satis jam declarata sunt, ubi egimus de peccato protoplastæ.

§. 5. Hinc ergo patet, quod non manifestatæ sint atque extensæ nisi duæ tantum severitates & duæ Triades severitatum in duabus triadibus inferioribus fundamenti. Duæ autem severitates reliquæ & una trias earum supra remanserunt in cognitione, cum quinque benignitatibus; quia ipsis non erat locus sese ulterius extendendi.

§. 6. Cum igitur copularentur Microprosopus & uxor ejus, ille in uxorem immisit unam guttam aquarum masculinarum, nempe duas severitates illas & duas triades earum; quæ manifestæ erant: Rachel autem cum ascenderet, ut copularetur cum Microprosopo pro aquis fœmininis, quas ipsa non habebat, sicut dictum cap. 25. adhibuit quinque illas severitates; quas mutuò acceperat à Leah. Atque tunc prodiit Kain primogenitus ab istis notionibus,quæ nimirum sunt duæ severitates & duæ tertiæ earundem Masculinæ, & quinq; severitates aquarum fœmininarum à Rachele, quamvis fundamentaliter essent à Leah: quæ omnes sunt octo minus una tertia. Et hæc est natura Kaini.

§. 7. Deinde autem prodiit Hebel sequenti modo. Cum nimirum prodiissent duæ illæ severitates & una tertia per dictum congressum, ut produceretur Kain; locus illarum manebat vacuus: atque tunc quoque descendebant severitates reliquæ, quæ sunt duæ & una tertia: nec non una tertia benignitatis, ultima nempe, quæ in pulchritudine: iterumque copulatus est Microprosopus, ut produceret aquas masculinas pro generatione Hebelis; quæ erant duæ severitates cum una tertia, & una tertia benignitatis: & Rachel iterum elevabat id loco aquarum fœmininarum, quod altera vice mutuo acceperat à Leah eodem modo, quo dictum de Kaino.

§. 8. Quamvis enim feveritates tantum extendantur in corpore uxoris Microprofopicæ; & benignitates in corpore Microprofopi; nihilominus ob fulgorem benignitatum extenfarum per corpus uxoris, feveritates illæ ejusdem defcendunt in fundamentum Leæ ceu aquæ fœmininæ: ita ut in Leah fint duæ fpecies, benignitates & feveritates.

§. 9. Et primo Rachel à Leah mutuo accepit quinque feveritates infra in fundamento ejus exiftentes, pro ufu aquarum fœmininarum ad congreffum, quo producendus erat Kain. Deinde autem & benignitates defcenderunt in fundamentum Leæ, easque pariter mutuo accepit Rachel pro aquis fœmininis ad productionem Hebelis neceffariis. Unde patet, quod Hebel provenerit à duabus feveritatibus & una tertia earundem, nec non una tertia benignitatis mafculinarum: & à 5. benignitatibus aquarum fœmininarum, quas Rachel mutuò acceperat à Leah, eodem modo ut dictum de Kain: quæ omnes efficiunt octo minus una tertia, unde Hebel prodiit.

§. 10. Jam igitur fatis declaratæ funt omnes circumftantiæ fpeciales circa naturam Kaini & Hebelis: dictumque fimul , quamvis benignitas primogeniti locum habeat; quod tamen, quia feveritates primum prodierant; Kain dicatur primogenitus. Dictum etiam, quod Kain totus conftiterit è feveritatibus, & nulla in ipfo fuerit benignitas: unde Kain judicium fuit durum atque vehemens; quare ipfi adhæfit impuritas atque malum plus quam Hebeli: In quo exiftebant quinque benignitates fœmininæ intermixtæ cum feveritatibus ejusdem, ita ut mixtam partem benignitates prævalerent feveritatibus ejus: unde mitigatior erat, ficut dicitur in fupplementis fol. 111.

§. 11. Quia tamen etiam Hebel proveniebat à feveritatibus Mafculinis;& benignitates, quæ in eo, non mafculinæ erant, fed fœmininæ; hinc nihilominus ulteriori opus habuit melioratione, quamvis jam ante mitior effet, quam Kain frater ejus.

§. 12. Hinc quoque intelliges excellentiam Kaini præ Hebele, quod nempe primogenitus effet: & fic quoque excellentiam ejus præ cæteris animabus omnibus, quamvis provenerit à feveritatibus mafculinis, ut dictum fupra cap. 24. Nam cum cognitio fuperius effet in capite, & feveritates mafculinæ prodirent è fundamento Microprofopi tempore congreffus; tunc feveritates remotæ admodum erant à radice fua, quæ eft corolla feveritatis exiftentis in cognitione ; ita ut lumen earum valde effet diminutum. Jam vero poftquam cognitio defcendit usque ad pectus Microprofopi , prodeuntes illæ feveritates ad generandum Kainum admodum funt vicinæ imò proximæ fuæ radici, lumenque maximum de fe fpargunt. Et quamvis feveritates Kaini fint ultimæ in extenfione, quæ primo defcenderant , nempe feveritates victoriæ & gloriæ, & duæ tertiæ inferiores pulchritudinis: nihilominus tamen , quia cognitio defcenderat usque ad pectus; hinc feveritates victoriæ & gloriæ quafi factæ funt feveritates benignitatis & rigoris ipfius: ita ut victoriæ quidem & gloriæ effent; luce tamen benignitatis & rigoris fulgerent.

§. 13. Cumque jam pateat, quod Kain fuerit à feveritatibus victoriæ & gloriæ & duabus tertiis pulchritudinis, quæ omnes erant manifeftæ , jamque notum fit antea,

quod

quod in severitate gloriæ etiam hæreat notio regni, cui datur nomen mulieris fortis, sicut dictum cp. 22: Adhæreatque calcaneo pedis sinistri, cui nomen gloriæ: ibique applicitum sit caput ejus, juxta Genes. 3. v. 15. *Et tu conteres ipsi caput.* Unde tamen prodiit R. Akibha, ut pluribus infra dicetur: hinc satis apparet, quanta sit istius calcanei excellentia, quia de illo dicitur Allegoricè: Prov. 12. v. 4. *Uxor fortis corona mariti sui.* Qui locus si conferatur cum Genes. 4. v. 7. *Si benefeceris,* שְׂאֵת *elevatio*: vocula שְׂאֵת per metathesin est אִשְׁת mulier. Eidemque debetur jus primogenituræ, & sacerdotium & regnum. Atque hæc est placenta mundi fundamentaliter; & illa cum veritate vocatur placenta, de qua dicitur Numer. 15. v. 20. De primitiis panificii vestri separabitis placentam. Unde deinde omnes hæ notiones Kaini, quæ pertinent ad genus Psyches emanativæ generatim dicantur placenta mundi cum revera illa tantum sit placenta. Hic igitur calcaneus sublimem satis gradum sortitus est. Et huc pertinet, quod Magistri nostri bonæ memoriæ dixerunt de R. Akibha: sic ascendit in cogitationem, ut suo loco dicemus.

§. 14. Deinde Adam generavit Scheth, cujus natura patebit è sequentibus. Jam enim dictum est, quod Kaino & Hebeli datæ sint quinq; severitates masculinæ: & una tertia benignitatis infimæ è benignitatibus, ita ut adhuc remanerent quinque benignitates minus una tertia pro aquis masculinis. Nec mirum est, quod in Kain & Hebel nonnisi severitates manifestæ descenderint: quæ sunt duæ severitates & duæ tertiæ: hîc autem simul & semel descenderint omnes quinque benignitates una tertia minus. Ratio enim è supra dictis patet: quod nempe benignitates sint ad instar aquarum, sicut enim aquæ, qua data porta ruunt velociter, nec impediri possunt: sic etiam benignitates, cum inciperent prodire ad generationem Scheth, omnes decurrebant simul.

§. 15. Quod si objicias, etiam in Hebele prodiisse tertiam unam benignitatis, unde merito quæstio sit, quare non secutæ sint benignitates reliquæ? respondetur, quia gutta congressus nonnisi per cogitationem & phantasiam prodit, evibraturque instar sagittæ: atque tunc in Hebele tertia ultima erat manifesta è benignitatibus, hinc illa prodibat. Ex quo enim natus erat Kain, locus ille manserat vacuus, atque illuc se extenderant duæ severitates reliquæ & una tertia severitatis cum una tertia benignitatis: atque tunc benignitas retecta descendebat; reliquum autem suo loco remanebat, eo quod intentio fundamentalis & fundamentum illius guttæ directum erat ad severitates. Jam vero cum natus esset Hebel, & locus ille vacuus fuisset vice altera; tunc illuc descenderunt duæ benignitates & duæ tertiæ benignitatis, & manifestabantur: cumque veniret tempus copulæ, maxima pars benignitatum erat retecta; quibus prodeuntibus etiam reliquæ prodibant cum illis tanquam aquæ currentes velociter.

§. 16. Quia autem aquæ fœmininæ jam absumtæ erant: quoniam aquas fœmininas severitatum acceperat Kain, & aquas fœmininas benignitatum acceperat Hebel: jam quæstio exoritur, unde jam aquæ fœmininæ ad producendum Scheth? Respondetur autem, benignitates aliquid reliquisse superstes, cum copiosiores fuerint severitatibus: unde ex illis residuum erat vestigium in fundamento uxoris: quod non fiebat in severitatibus.

§. 17. Pa-

§. 17. Patet igitur, quod aquæ fœmininæ pro generando Scheth fuerint quinque benignitates minus una tertia masculinæ, & vestigium quinque benignitatum fœmininarum: quarum summa est decem una tertia minus.

§. 18. Hinc quoque intelliges, quare mundus non prius fundatus vel propagatus fuerit nisi per Scheth. Nimirum quia Kain totus constabat è severitatibus: & Hebel quamvis mitigatior esset, tamen præter benignitates etiam severitates cõtineret: Scheth autem mitigatus erat penitus, quia nonnisi à benignitatibus proveniebat. Deinde etiam, quia Scheth accipiebat decem numerationes minus una tertia: Kain autem & Hebel singuli tantum acceperant octo minus una tertia. Porro quoque Scheth quinque accepit benignitates masculinas minus una tertia; Cain autem & Hebel singuli tantum acceperant tres severitates masculinas, una tertia minus.

§. 19. Nihilominus tamen una est prærogativa Kaino & Hebeli præ Schetho: quamvis singuli tantum accepissent octo numerationes minus una tertia: & Scheth decem acceperat una tertia minus: nihilominus inter gradus Schethi vestigium tantum erat, & non omnes radicales, exceptis quinque benignitatibus minus una tertia. Quæ autem in Kain & Hebel, omnes erant fundamentales absque ulla parte vestigii.

§. 20. Dubium mihi tamen suboritur, annon hæc omnia, quæ dixi de Kain, Hebel, & Scheth, paulo audiverim aliter à Magistro meo. Nempe quod omnes numerationes dividantur in tres triades excepto fundamento, cui non sunt nisi duæ partes; fundamentum nempe ipsum & corolla ejus. Quo præsupposito, quia fundamentum matris descendente cognitione descenderat usque ad triadem ipsius fundamenti Microprosopi: hinc nihil remansit manifestum in fundamento Microprosopi, nisi proportio corollæ tantum nempe locus unius triadis: eo quod tota longitudo fundamenti duarum tantum sit triadum. Unde locus retectus tantum fuissent victoria & gloria, & una trias fundamenti. Quare Cain nihil accepisset, nisi tuas tantum severitates, & unam tertiam retectas: totidemque etiam Hebel, ita ut Scheth acceperit unam tertiam severitatis reliquam, & omnes benignitates. Prior tamen explicatio, prout mihi videtur, oretenus mihi tradita est à Magistro meo.

§. 21. Porrò adhuc unum mihi restat dubium, annon audiverim à Magistro, hanc fuisse causam, quare Cain robustior fuerit Hebele, eumque occiderit; quia Kain è meris severitatibus masculinis constaret; Hebel autem quod maximam partem haberet benignitates fœmininas; unde Caino fuerit facultas surgendi & occidendi Hebelem. Id tamen huc non pertinet.

§. 22. Jamq; expositum est, quicquid dicendum fuit de Kain, Hebel & Scheth, de quo ultimo tamen suo loco dicenda adhuc plura: jam enim ista tantum de eo scripsi, quæ huc pertinere videbantur, quoniam & ipse esset de notione placentæ mundi, ut Kain & Hebel. Alia tamen vice à Magistro audivi, quod Scheth fuerit de illis animabus, quæ delapsæ sunt à Protoplaste, immersæque intra cortices: fieri enim potuit, ut deinde ascenderint è corticibus intraverintque in Microprosopum, locumque suum debitum hæ animæ, iterumque prodierint tempore copulæ, ita ut ex illis factus sit Scheth. Et quamvis dubitem, quomo-

quomodo id acceperim, inclino tamen in hanc opinionem, quod Scheth fuerit ab illis, quæ delapsæ erant ab Adamo, immersæque intra cortices.

Cap. XXVI.

§. 1.

Postquam jam diximus quædam de Cain, Hebel & Scheth, & quo loco substiterint animæ eorum in Protoplaste; jam eadem paulo latius diducemus. Ubi repetendum est, quæ jam diximus de zelem seu imagine Microprosopi, quod nempe cerebra ejusdem sint tria, sapientia, & informatio atque cognitio: quodque tria hæc habeat à Patre, & tria quoque cerebra à Matre: quodque tria illa à Patre prodeuntia inserantur intra victoriam, gloriam, & fundamentum Patris, tanquam in vasa sua, & partes suas exteriores: cerebra autem materna inserantur in victoriam, gloriam & fundamentum matris. Quâ insertione factâ, omnia introducantur simul intra caput Microprosopi, ibique fiant cerebra ejus cum vasis tàm paternis quàm maternis. Notum autem victoriam quidem & gloriam masculi eodem se habere modo, sicut in fœmina, ita ut æqualiter intra se invicem recondantur: fundamenta tamen eorum differunt, eò quod masculinum sit longum, fœmininum autem breve: Unde cum victoria, gloria & fundamentum Patris inseruntur in victoriam, gloriam & fundamentum Matris, paternum fundamentum per maternum prodit, prominetq; foras, & ulterius porrigitur usque ad ipsum terminum Microprosopi: quoniam statura Patris longior est, quam Microprosopi. Notum quoque est, quod victoria & gloria tàm paternæ quam Maternæ occultentur & inserantur intra victoriam, gloriam & fundamentum Microprosopi secundum duo latera, dexterum nempe & sinistrum; nec ullo modo revelentur; linea autem media nempe fundamentum Patris insertum fundamento Materno extenditur per lineam mediam corporis Microprosopi in locum nempe medium vacuumque corporis Microprosopi, ibique manifestantur. Quia longitudo victoriæ & gloriæ adæquat longitudinem totius Microprosopi; nec ullam habent portam sive foramen, unde manifestetur lux earum, prodeatque ab iis: sed fundamenta foramen habent atque portam, unde lumina se manifestant, tanquam de membris naturæ. In hoc tamen differentia est: Quia fundamentum matris breve est, nec extenditur nisi usque ad pectus; ibidemque fit apertum, quanquam saltem juxta tramitem fundamenti Microprosopi, quia eo usque extenditur. Fundamentum autem patris sublimius est pectore, & intra fundamentum matris reconditur: unde à pectore Microprosopi & porro deorsum incipit manifestari.

§.2. Deinde cerebra quidem Microprosopi ipsa per se sunt cerebra ejusdem: sed partes eorum exteriores, quæ sunt vasa & vestimenta eorum, sunt victoria, gloria & fundamentum patris & matris. Et hæc vestimenta id ipsum sunt quod vocatur zelem, sive imago Dei. Deque iis dicitur: Psalm. 39. v. 7. *In imagine ambulabit vir.* Quia vir ille qui est Microprosopus, non ambulat nisi mediante imagine, quæ sunt, victoria, glo-

ria & fundamentum Matris & patris; per quos stabiliuntur cerebra Microprosopi. Suntque imago sine Spiritu, quia non habent notionem cerebrorum ipsorum, sed tantùm similitudo & imago eorum sunt, quod notes.

§.3. Numerus autem צלם id est imago, æquipollet nomini אהיה plene scripto, adjecto numero integritatis hoc modo: אלף· הי· יוד· הי·. Jamque notum est, quod nomen hoc אהיה pertineat ad matrem, adeoq; fundamentum nominis צלם est in victoria, gloria & fundamento matris; sed tamen quatenus paternæ iisdem insertæ sunt; nec manifestantur nisi per illas. Et tamen eædem quoque vocantur צלם sicut illæ.

§.4. Unde patet, quod dentur duæ umbræ vel imagines, de quibus in Cantico, cap. 2. v. 17. *Donec aspiret dies fugiantque duæ umbræ.* Et quamvis Nomen hoc צלם sive imago dispescatur in tres partes, quæ sunt gloria, victoria & fundamentum: nihilominus in fundamento solo locum habent; ob rationem supra dictam, quia victoria & gloria non manifestantur; quicquid autem manifestatur de luminibus earum, id è fundamento prodit, ut dictum supra c. 25. Patet ergo quod fundamentum istius nominis צלם sive imaginis consistat in fundamento patris & matris, quibus inserta est cognitio microprosopi.

§.5. Duæ ergo hæ imagines sunt ipsa notio Kaini & Hebelis: quia Kain est è parte matris, quæ denotat severitates: & Hebel ab imagine patris. Et hinc liquet quod Kain & Hebel sint de fundamento patris & matris, quatenus tanquam imago sunt circa caput Microprosopi. Et quia primo manifestantur lumina quæ in fundamento matris; quoniam fundamentum ejus finitur in pectore Microprosopi: Hinc Kain prodiit primus; eo quod primogenito competat prodire priorem.

§. 6. Hinc etiam intelliges excellentiam Kaini præ Hebele: quia etiam lumina paterna nullum habent transitum ut luceant, nisi quatenus inseruntur luminibus maternis. Unde patet, quod animæ Hebelis teneantur in se derivare influentiam suam mediantibus animabus Kaini, quod probe notes. Sicuti quoque quædam horum tetigimus Cap. 23.

§.7. Et quia nomen צלם potissimum spectat ad imaginem maternam ad quam pertinent Kain, hinc nomen קין numeris æquipollet voci צלם: notum enim quod Kain totus constet è severitatibus sicut mater: Et quia mater vocatur Elohim, hinc necesse est, ut nomen Elohim etiam designetur in voce zelem. Notum enim quod 32. vicibus occurrat nomen Elohim in historia creationis, quæ nomina referuntur ad matrem: Numeratis autem literis istorum 32. nominum Elohim, exsurgent 160. literæ, juxta numerum צלם, & juxta numerum קין.

§.8. Quia autem etiam in Hebel occurrit imago ut dictum supra, quamvis mutuò saltem; Hinc etiam in illo designantur 32. hæc nomina Elohim, ita ut nomen הבל per Metathesin referat literas הלב id est triginta illa duo nomina, de quo plura capite 28. ubi agetur de duobus humeris.

§.9. Jam

§. 9. Jam porro notum est, è supplementis fol. 111. 112. & 115. aliisque locis pluribus, quod Kain revolutus sit in illo Ægyptio, quem occidit Moses: idemque porro revolutus sit in Jethrone socero Mosis. Sicut etiam alibi dictum est in supplementis, quod Hebel revolutus sit in Scheth & in Mosche: Hinc jam notandum est, prout etiam innuimus Cap. 4: Quamvis sæpè dicatur N. N. revolutum fuisse in N. N; quod tamen necesse non sit ut idem ille totus sit revolutus: nisi sit de illorum numero, qui revolvendi sunt soli secunda vice. Sed maxima pars revolutorum ita se habet, si nempe revolvatur aliqua Scintilla cujusdam animæ in corpore quodam, & cum illa simul revolvatur anima quædam alia, quæ sit de radice ejus, ob certas quasdam causas, de quibus supra. Et quia sunt de radice una, & unius generis, hinc ista illius scintillæ nomine appellatur. Atque hoc etiam hic locum habet. Quamvis enim dixerimus, quod Kain revolutus sit in Ægyptio illo & in Jethrone: Hebel vero in Scheth & in Mosche: Singuli quidem notionem habent propriam, sed omnes de una sunt radice, adeoq; quasi unum.

§. 10. Ut autem intelligas, quæ sit ratio trium harum revolutionum Kaini & Hebelis; memineris quod supra jam dictum est, Kainum nempe & Hebelem esse duo fundamenta matris & patris, quatenus existunt in Microprosopo, ut dictum supra. Singula autem fundamenta ista tres habent notiones, nempe partem obvolutam, & partem retectam & vaporem. Initium autem faciemus à fundamento patris. Fundamentum enim patris vestitum est atque contectum intra fundamentum matris, usque ad locum pectoris microprosopi: Et hæc pars vocatur contecta. Deinde autem retegitur fundamentum patris à pectore & porro deorsum; quia ibi jam finem habet fundamentum matris; & porro extenditur denudatum usque ad finem orificii fundamenti Microprosopici: atque hæc est pars detecta. Porro autem lumina ejus prodeunt per orificium fundamenti microprosopici sola; atque tunc notio illa dicitur vapor: & vapor iste extenditur foràs intra duo femora Microprosopi.

§. 11. Similes tres notiones etiam occurrunt in fundamento Matris. Quia usque ad pectus Microprosopi illud vocatur contectum; quia lumina ibidem prodeunt sub duplici tegmine corporis nimirum microprosopi; & fundamenti materni. Deinde autem à pectore & porro deorsum lumina prodeunt omnino nuda: atque hæc vocatur notio retecta. Attamen non dicuntur vapor prout lumina patris: quia lumina paterna omnino erat revelata; sed iste vapor adhuc detentus est intra corpus microprosopi, unde vaporis nomen non habet: sed tantum notio retecta dicitur. Quod etiam ob aliam fit rationem: quia alibi declarabimus quod etiam lumina illa, quæ prodeunt è fundamento materno, involuta sint in vestigio victoriæ, gloriæ & fundamentí matris: unde non nisi denudata vocantur, non vero halitus seu vapor. Deinceps autem eadem lumina etiam prodeunt per orificium fundamenti microprosopi: atque extra hoc vocantur vapor. Atque sic tres illæ notiones singulorum fundamentorum satis sunt declaratæ.

§. 12. Tres autem isti conceptus materni sunt tres revolutiones Kaini supradictæ: nempe Kain, Ægyptius, & Jethro. Quorum ordo sic mihi videtur instituendus, ut Kain sit portio contecta; Ægyptius aperta; & Jethro vapor. Verum tamen ordinem non rectè memini. Interim quia numerus קין æquipollet numero צלם: zelem autem sive imago designat notionem contectam ; hinc mihi videtur hunc esse eorum ordinem. Alias etiam literæ initiales Vocis יקם illorum verborum Gen. IV. v. 24. *Septies vindicabitur Kain*: designare videntur Nomina יתרו מצרי קין unde intelligitur has esse tres revolutiones Kaini, unde etiam dicitur: *Vindicabitur Kain.*

§. 13. Sed tria lumina notionis fundamenti in patre sunt tres revolutiones Hebelis: quæ sunt literæ Nominis Mosche משה i. e. משה׳ שת׳ הבל, sive Moses, Seth & Hebel. Ut autem observes ordinem illorum, sciendum, locum denudatum fundamenti paterni distribui in duas partes: quarum prima est è regione pulchritudinis Microprosopi à pectore usq; ad finem pulchritudinis: quæ sunt duæ tertiæ pulchritudinis inferiores. Pars altera latet in fundamento Microprosopi. Jam vero notum est, quod fundamentum duas habeat partes, nimirum fundamentum ipsum & corollam. Ipsum ergò fundamentum porrectum est per pulchritudinem Microprosopi; & corolla fundamenti patris extenditur in fundamentum Microprosopi. Hinc ubi nomen Mosche duplicatur, nullus accentus intercedit, sicut dicitur in Idra naso fol: 138. id factum quia dictum est Exod. 2. v. 2. *Et videbat Mater, quod puellus esset pulcher.* Quia ergo hoc fundamentum tres habet notiones: unam supra pectus & duas infra pectus circa finem pulchritudinis; quæ sunt loca contecta & detecta: Hinc duo ipsi sunt nomina Mosche Mosche: quorum unum denotat notionem contectam & alterum denudatam: quæ tamen ambæ una sunt revolutio Mosis: Quia omnia unum sunt fundamentum, nempe patris, sub duabus tamen notionibus: unde inter illa Nomina ejus nullus intercedit accentus.

§. 14. Scheth autem est locus denudatus, qui inseritur in fundamentum Microprosopi; Ubi locum habet corolla fundamenti patris. Atque hæc notio separata est à Mosche & vocatur Scheth, quasi sex: quia locum habet è regione fundamenti; quod denotatur per Vav parvum notam senarii : Sicut dicitur in Idra magna fol. 143: quod justus qui est fundamentum mundi uno jactu fundæ sex projicere queat in altum.

§. 15. Et merito quidem appellandus fuisset שית, Verum quia Scheth est fundamentum ipsum & litera Jod in media gutta Seminis sive Vav, descendentis per fundamentum: unde per se quidem efficeretur Schit: sed propter labem Hebelis, quia intuitus est gloriam divinam peccavitque cogitando; unde producitur gutta seminalis; hinc Jod in ipsius nomine deest, scribiturque שת defectivè, sicut dicitur in supplementis fol. 111.

§. 16. Va-

§. 16. Vapor autem qui abinde prodit per Orificium fundamenti Microprosopi, forásque intra duo femora exit, vocatur Hebel sive vapor. Sicut ibidem dicitur, illúm esse vaporem mundi qui exinde prodit.

§. 17. Patet igitur, quod Mosche sit totum fundamentum patris à summo, ubi est cognitio Microprosopi usque ad finem, nempe usque ad terminum pulchritudinis Microprosopi: ita ut radix nominis Mosche sit in parte superiore paterna, quæ latet in cognitione Microprosopi, abscondita tamen prius intra fundamentum matris, ita ut pars externa fundamenti patris adhæreat parti internæ fundamenti matris. Atque ibi adhæsionem habet Mosche. Jam verò notum est, quod ad patrem pertineat Tetragrammaton plenum Joddatum tanquam pars interna, h. m. יוד׳ הי׳. ויו׳ הי׳ & natura ejus externa denotatur hoc nomine retrogradando sic scripto: יוד׳ יוד הי׳ יוד הי ויו׳ יוד הי׳ ויו הי׳ cujus numerus est 184. Cui si addatur pars interior seu anterior ad matrem pertinentis nominis אהיה Joddati, cujus numerus est 161. Hinc exsurgit numerus משה id est 345. quia radix ejus consistit in duabus illis notionibus, interna nempe matris & externa patris. Sed de his infra latius.

Cap. XXVII.

§. 1.

Postquam jam egimus de radice Kaini & Hebelis: jam quoque dicendum est, quæ fuerit ratio illius zelotypiæ, propter quam Kain Hebelem occidit; & quænam fuerit illa gemella superflua, quæ nata erat cùm Hebele, propter quam fratricidium hoc factum est, sicut dixerunt Magistri nostri p.m. Primo ergo sciendum est tibi, quare Regi concessum fuerit octodecim ducere uxores, nec plures, sicut dicitur in Gemara de Davide Rege, super quo pax, quod nempe eidem dixerit Nathan Propheta 2. Sam. 12. v. 8. *Si parum tibi; addam adhuc totidem iterumque totidem.* Jam verò antea habebat sex uxores: unde si superadditæ fuissent totidem iterumque totidem, fuisset octodecim. Hæc ergo breviter prius explanabimus.

§. 2. Jam notum enim est, quod supra diximus Cap. 24. de duabus imaginibus quibus designatæ sunt Kain & Hebel: Ubi etiam diximus, quod victoria, gloria & fundamentem patris atque matris sibi invicem inserantur. Ubi porro consequens est, quod intrantibus victoriâ, gloriâ & fundamento in Caput microprosopi, necessariò illuc etiam subintrent cum iis regna patris atque matris: quoniam hæc numeratio omnium ultima est. A victoria, gloria & fundamento supradictis igitur hoc emolumentum capit microprosopus, quod exinde fiant involucra pro tribus ejus cerebris, Sapientia nempe, informatione & cognitione: Unde jam quæstio oritur: Quid eidem prosint regna illa patris atque matris?

§. 3. Sciendum ergo, quod ista duo regna sint notiones corollæ in fundamentis patris atque matris: Suntque simul uxores istorum fundamentorum: quia omnis notio regni sive in patre & matre, sive in quavis persona alia semper est notio uxoris. Sciendum

dum etiam, quod omnia lumina per vasa penetrent & splendor foras prodeat, sicut diximus in Tractatu de Jaacob. Unde patet quod ab omnibus istis regnis splendor etiam foras prodeat. Sunt ergo duo quæ efficiunt quatuor. V. gr. Regnum patris in loco suo est notio una; Regnum matris in loco suo est notio secunda; Regnum patris insertum intra gloriam, victoriam & fundamentum matris, penetrans splendoremque emittens foras usque ad locum regni matris, fit notio regni tertia; Et tandem regnum matris penetrans tegumentum unum in cervice nempe microprosopi, constituitur notio regni quarta. Et iste quaternarius est mysterium nodi Phylacteriorum (qui figurâ suâ exprimit literam ד) de quo suo loco. Atq; hæc etiam vocantur Lea uxor Jaacobi, cujus denominationis ratio suo quoque loco exposita est.

§. 4. Quælibet autem è quatuor illis mulieribus est persona integra: suntque uxores duorum fundamentorum supradictorum. Patet ergo, quod regnum hoc extremum omnium, existens in cervice Microprosopi, multum differat à reliquis, & à fundamentis; unde non copulatur nisi cum Microprosopo, sive cum Jaacobo, ut dictum est suo loco. Residua ergo sunt tria adhuc regna: primum quod planè adhæret fundamento patris; & hoc est intimum omnium: & reliqua duo adhærent fundamento matris: unumque est regnum matris: & alterum est vestigium & splendor regni patris penetrans ibidem atque prodiens per fundamentum: unde patet, quod fundamentum patris, quo pertinet Hebel, duas habeat gemellas.

§. 5. Sed Kain, qui est fundamentum matris, non nisi unam tantùm habet gemellam, quod est regnum matris ad ipsum pertinens: quia vestigium ejus foras prodit sub mysterio nodi Phylacteriorum: nec copulari potest cum eo. Atque hinc Kain zelotypia excandescebat contra Hebelem; quod non haberet, nisi gemellam tantùm unam; ille verò gemellam haberet superfluam, quæ est vestigium illud splendoris, quod omnino erat superfluum: quia pars interna est radicalis; hæc vero saltem quasi additamentum & superfluitas erat. Unde Kain eandem accipere volebat, quamvis enim fundamentum ejus esset de regno patris: interim locus ejus effulgescentię, ubi penetrabat foràs, est apud uxorem Kaini regnum nempe maternum; adeoque intra limites ejus.

§. 6. Alia quoque fuit causa, cur eam ducere vellet: Hoc enim vestigium sive signum lucis provenit ab allisione lucis eradiantis è regno paterno ad regnum maternum; unde fiebat ista effulgescentia: ita ut de virtute regni materni prodiret; adeoque esset intra limites Kaini, qui propterea eam ducere volebat. De jure tamen eadem ipsi non competebat: Quia primo victoria, gloria & fundamentum matris sola intraverant (in Cap. Microprosopi) atque tunc etiam subintraverat regnum matris quod ibi constituebat gemellam unicam: ita ut ingressus fundamenti & regni materni in caput Microprosopi quasi repræsentet generationem Kaini & gemellæ ejus. Deinde autem intraverunt victoria, gloria & fundamentum patris & regnum ejus, è quo fiebant duo regna: atque hæc est quasi generatio Hebelis, & duarum gemellarum cum eo. Unde patet quod injustè illum occiderit: quia hæc uxor erat Hebelis, & non Kaini: altera autem interior pars erat gemella Hebelis radicalis. Atque hæc fuit Zippora uxor Mosis. Atque sic scriptum inveni in libro quodam sub nomine Magistri mei. Alio tamen tempore audivi,

quod

quod gemella superflua fuerit Zippora: Quæ opinio mihi etiam verior videtur: prout ulterius diducetur cap. 33.

§. 7. Quia autem jam satis explicuimus naturam Kaini & Hebelis, eorumque revolutiones, jam quædam etiam addemus de Jethrone, qui erat revolutio Kaini, adeoq; materia quædam cognata est. Nimirum jam diximus de quatuor illis mulieribus prodeuntibus è regnis fundamentorum patris & matris. Hîc enim quatuor sunt mulieres, sicut in Microprosopo quatuor sunt cerebra perfecta statûs adulti. Notum autem, quod etiam detur natura illorum interior, quæ dicitur infantia seu minorennitas, juxta illud Gen. 27. v. 15. *Et Rebecca induit Jacobum filium suum parvum.* Tunc enim cerebra ejus pertinent ad conceptum Minorennitatis, suntq; è Nomine אלהים ut dictum est suo loco, quæ planè fiunt per modum supra dictum. Memineris igitur eorum, quæ diximus de meditatione ad lectionem Audi & ad stationem, (seu benedictiones octodecim) quod nempe cerebra minorennitatis sint nomina אלהים: Quodque hæc habeant cerebra ambientia juxta sex extremitates, quæ in microprosopum subintrant horâ lectionis Audi: Sintque initium immanationis: quodque deinde in eum ingrediantur tria cerebra superiora, atque sic compleatur status ejus adultus. Porro quod & istis tribuantur lumina ambientia circa; sicut notum est, quod quicquid majus est socio suo, fiat ambiens proximè inferioris. Unde v. g. cerebra sex extremitatum status adulti fiunt lumina ambientia circa cerebra Minorennitatis. Cerebra autem sex extremorum status adulti sunt quatuor Nomina אהיה: Notum enim quod cognitio contineat duo cerebra benignitatis nempe & severitatis; unde fiunt cerebra quatuor. Quatuor autem nomina אהיה sic fiunt, ut duo sint sub plenitudine Joddatâ h. m. אלף· הי· יוד· הי: tertium sub plenitudine Hehatâ h. m. אלף· הה· יוד· הה & quartum sub plenitudine Alephatâ h. m. אלף· הא· יוד· הא. Et ista quatuor nomina אהיה quatuor his modis plenè scripta, numeris suis æquipollent nomini יתרו id est, 616. Quia Jethro est fundamentum matris, quod continet quatuor hæc nomina אהיה estque radix illorum omnium. Postquam autem intrarunt ista ambientia sex extremitatum cerebrorum status adulti, tunc virtute eorum factæ sunt istæ gemellæ: quæ non factæ sunt nisi per fundamentum matris; omnesque intra illud absconduntur. Et nisi facta esset percussio sive allisio lucis fundamenti patris ad fundamentum matris; non prodiissent illæ gemellæ. Atque hinc intelligi potest, quod Zippora uxor Mosis una fuerit de illis gemellis, & necessariò esse debuerit filia Jethronis, præsertim quod illa esset gemella ista superflua, quæ non prodiit nisi virtute allisionis regni interni ad fundamentum matris atque prodiit illius loco, ut dictum supra. Et propterea ejusdem causa in Kaino exorta fuit zelotypia, postmodum autem data fuit Mosi, qui erat Hebel: quoniam reverâ eidem debebatur ut dictum supra, & dicetur cap. 33.

§. 8. Hinc patet quod in Jethrone fuerint duplicia lumina; primo nempe lux ambiens minorennitatum, sicut dictum est: tunc enim continebat totum fundamentum maternum: (& lux status adulti.) Et fortè propterea duo ipsi sunt nomina, Jether & Jethro: ita ut Jethro pertineat ad minorennitatem; & Jheter ad statum adultum. Quod tamen non accepi à Magistro meo.

§. 9.

§. 9. Dubium autem hic mihi movetur, utrum nempe ambientia minorennitatem eadem ipsa sint, quæ postmodùm facta sunt cerebra sex extremitatum status adulti: an verò sint alia? Dicendumque videtur, quod non sint eadem, sed tantum mysterium quatuor vestium illorum cerebrorum, sex extremitatum status adulti, quæ sunt quatuor nomina אהיה ut dictum supra, nec non ad meditationem illius benedictionis: Benedictum sit nomen gloriæ regni ejus in seculum & in æternum. Ubi vide, ita ut illa tantùm, quæ sunt involucra, sint ambientia minorennitatem; non verò ipsa cerebra.

Cap. XXVIII.

Cum supra quoque sit dictum quod Kain & Hebel locum habuerint in radice axillarum microprosopi, nimirum in notione cognitionis, quæ illuc descenderat: ita ut Kain esset de severitatibus humeri sinistri; & Hebel de benignitatibus humeri dexteri; jam sciendum, quod in omnibus quatuor systematibus emanationis, creationis, formationis & factionis, omnibusque quinque personis singulorum mundorum semper sinister humerus Kainum; & humerus dexter Hebelem denotet. Sciendum etiam, quod in tribus mundis inferioribus humeri illi vocentur brachia, dexterum nempe & sinistrum; sed in mundo emanationis omnia brachia singularum personarum habeant naturam alarum, quoniam præter brachia ibi quoque inveniuntur pennæ, sicut alæ animalium, distinctæ in artus & in plumas.

2. Natura ergo vera Kaini & Hebelis, quæ vocatur Nephesch emanativa, ut supra cap. 22. in mundo emanativo in duas partes dividitur, quarum una est membrum axillæ, quæ ibi vocatur ala, quod in ea reperiantur Caro & vasa & ossa: & in hac axilla, cui nomen est ala, infixæ sunt pennæ alares.

3. Quælibet ergo animæ, quæ sunt de notione Kain & Hebel radicem suam habent, & locum in duabus partibus, nempe in membro alæ, & in ejusdem pennis.

4. Quod igitur ad illas Psychas attinet, quæ sunt de uxore regni psyches emanativæ, nemo, qui est de hac radice, altius ascendere potest prima vice, quàm ad hunc locum: Sed in revolutionibus aliis ascendere queunt usque ad alas & brachia longanimi emanativi, ubi duæ sunt axillæ.

5. Cùm autem quælibet axilla contineat carnem, vasa & ossa, hinc quælibet anima hûc pertinens, vel pertinet ad carnem, vel ad vasa, vel ad ossa, de quo ordine jam alibi: Prout aliæ quoque pertinent ad pennas.

6. Alæ autem sunt vel in axilla dextra, vel in sinistra: & Hebel ad dextram, Kain verò ad sinistram pertinet. Et in qualibet axilla sunt tria millia pennarum.

7. Pennæ autem non sunt æquales, sed aliæ majores, aliæ minores, aliæ mediocres: mille igitur sunt pennæ magnæ, & mille mediocres, & mille parvæ.

8. Porro in qualibet penna, plumæ sunt multæ, aliæ longæ, aliæ breves, aliæ mediocres.

9. Plumæ igitur parvæ sunt animæ infantum, qui moriuntur in infantia sua.

10. Pluma

10. Pluma autem magna in penna longa præstantior est, quam parva.

11. Item quælibet penna partim infixa est carni, & partim prominet; ubi partim calamum habet implumem, partim plumas multas, ab utraque parte, ab una magnas, ab altera parvas cum caule medio.

12. Item quælibet pluma cauliculum habet, unde plumulæ nascuntur, & porro in radice gutta quædam sanguinea, unde nutritio pennæ & vita.

13. Sicut ergo numerus pennarum est ter mille; sic numerus porro scintillarum, quæ in qualibet penna, est 150. secundum numerum vocis כנף.

14. Isti autem sunt gradus quo sese invicem præcellunt: Foramen illud, quo penna infixa est carni, & sanguis in vacuo ejus contentus, ubi infigitur alæ, sunt duo conceptus viliores; quam ipsa ala & penna. Deinde penna major sive caulis præstantior est quam plumæ; & plumæ longiores præstantiores sunt brevibus. Sicut autem res se habet in ala prima, sic eadem se habet in secunda: nec differunt; nisi quod in sinistra, quæ est Caini, quælibet penna contineat 150. scintillas animarum, juxta literas nominis קין, Kain; sed in ala dextra quæ est Hebelis scintillæ animarum quidem etiam sunt 150. sed non dividuntur eo ordine, quô ala sinistra, sed in 32. partes, quarum quælibet subdividitur in 5. secundum literas nominis הבל. vide cap. 27. ubi, quod 32. Nomina Elohim in Kain designentur & Hebel, & hi sint duæ illæ imagines. Supra etiam diximus cap. 4. quod Animarum multæ sint Radices, & quælibet Animæ, quæ ab una radice sunt, vocentur Anima una nova.

15. Humerus ergò similiter Kaini vel dexter Hebelis, quia omnes scintillæ, quæ in eis sunt, propinquæ sibi sunt; vocatur radix una magna; sed quælibet penna in qua 150. scintillæ animarum, vocatur radix parva. Omnes autem æquales sunt in anima una; & si scintilla unica ex illis restitutione careat, omnes adhuc vocantur deficientes, donec omnes 150. scintillæ, quæ in illa penna plenè perficiantur. Quod ita non est in pennis diversis, quamvis omnes sint radix una. Jamque particularia quædam tibi aperiam, prout audivi à Magistro meo.

16. Jam enim dictum est, quod singulæ alæ in se habeant 3000. pennas &c. & quælibet penna sit radix una; & in singulis pennis sunt 160. scintillæ principales animarum; de quibus dicam quo loco consistant. Scito igitur, istas esse selectissimas è specie Kainitica, suntque de notione Psyches emanativæ, existentis in Factione usque ad Regnum Emanativum. Et quamvis etiam ad sublimiora quoque scandere queant, nempe usque ad humerum sinistrum Macroprosopi, de hoc tamen isto loco non agemus, sed tantum usque ad Uxorem Microprosopi pergemus; quæ vocatur Psyche Emanativa, quam Adam hæreditariò tradidit Kaino filio suo cùm ipsum generaret. Deinde locum quoque earum in membro humeri designabimus. Inter mille igitur pennas magnas, quæ in humero sinistro Kaini, una est, quæ habet 190. Animas: Et Foramen illud, qui est locus ubi infixa est extremitas pennæ istius, est Anima Abbaja Amoræi, qui vocatur Nachmani: Sanguis autem in vacuo ejus contentus, est anima Rami Bar Chami. Pars autem ima caulis, quæ foramini infixa fuit, quia in ea sanguis; dispescitur in partem dextram

& ſiniſtram, & ſiniſtra eſt Schmuel Propheta: de dextra autem nihil mihi innotuit. Caulis autem nudus extraneus plumis & ſanguine carens eſt Anima Chiskiæ Regis Jehudah.

17. Deinde autem extenditur caulis in medio plumarum. Una ergo pars iſtius caúlis, ubi conſiſtunt plumæ longiores, fuit anima R. Akibæ: Unde patet, quod R. Akiba cum duabus ſuis plumis magnam habuerit vicinitatem atque cognationem.: Prout quælibet talis pars plumas ſuſtentans cum duabus plumis ſuis quamproximè cognata eſt. Plura non novi de reliquis particularibus iſtius pennæ.

18. In hac ala autem penna adhuc alia eſt major quam prædicta, in qua ſunt animæ Jehudæ & Chiskiæ filiorum R. Chija: locum autem eorum in ipſa penna non novi; nec etiam novi ipſum locum pennæ.

19. Sic etiam locus eſt pennæ cujusdam in ala hâc ad quem pertinent R. Jehudah filius Illaah: Sed illa penna multo eſt minor quam penna prima R. Akibæ; unde R. Jehudah diſcipulus erat R. Akibæ. Nec mirum eſt, quod penna Jehudæ & Chiskiæ major fuerit, quam penna R. Akibæ: quia jam diximus in qualibet penna plumas eſſe majores & minores. His autem ulterius non immorabimur.

Cap. XXIX.

§. 1.

Poſtquam ergo diximus, in qualibet duarum harum alarum totam eſſe radicem, ſciendum tamen, quod ſingulæ quoque pennæ una ſint radix per ſe. Sicut ergo jam quædam particularia unius radicis pennalis de mille illis pennis humeri ſiniſtri explicuimus; jam quoque locum ipſum membri humeralis, ubi ſubſiſtant animæ pennarum deſignabimus: Ubi ſimul mentionem quoque faciemus aliarum quarundam animarum, quarum locum in penna ignoro.

§. 2. Scito ergo hunc humerum radicem eſſe Kaini, quæ eſt integra perſona habens membra 248. & vaſa 365. pennæque ſupradictæ radices ſuas habent in hoc humero, qui eſt calcaneus ſiniſter perſonæ hujus, nempe calcaneus gloriæ: Omnesque ſcintillæ animarum calcanei dicuntur radix perfecta, omnesque ſunt anima una, prout quoque idem deprehenditur in pennis.

§. 3. In iſto autem calcaneo ſcintillæ animarum ſunt plures quam 613. quamvis in ſingulis pennis non ſint plures quam 150. ſcintillæ, nihil tamen intereſt: quia non opus eſt, ut omnes 613. animæ calcanei ſint in penna una: quæcunque autem in una ſunt penna, majorem habent cognationem, quam reliquæ 613.

§. 4. Vel etiam fieri poteſt, ut iſti qui in hoc calcaneo ſunt, ſint diſcipuli ſapientum. Et quando iſte calcaneus perfectionem ſuam adeptus eſt; ulteriori reſtitutione cæterarum partium calcanei non opus habet. Si autem una anima de hac radice calcanei non reſtituit totum calcaneum; adhuc vocatur deficiens, donec omnia abſolverit. Cum ergo una ſcintilla hujus calcanei revolvenda eſt, aliter id fieri nequit, niſi cum alia ſcintilla hujus calcanei; quia omnes una ſunt radix, ut dictum eſt cap. 1.

§. 5. Ne autem confundaris, quando dicitur, tantos viros locum habuiſſe in calcaneo;

nec; sciendum est, quod regnum semper vocetur calcaneus, quia in Sohar dicitur; Ille in victoria est, & ipsa est in gloria, nimirum in fine ejusdem: qui est calcaneus, sicut dictum est cap.22. Atque hic calcaneus, de quo loquimur, regnum est omnium personarum dicti humeri: quoniam regnum locum habet in fine pedis sinistri, qui vocatur gloria, ubi est notio uxoris.

§. 6. Nunc autem jam exposuimus antea, in humero toto dari sexaginta myriades scintillarum. Calcaneus autem iste est radix una de animabus septuaginta radicum in hoc humero contentarum: unde in supplementis Fol. 113. in annotatione verba hæc extant; Vagus abit & profugus in sexaginta myriades generationum, propter sanguinem seminis fratris sui extensi in sexaginta Myriades, &c. Atqui hic est Kain qui est humerus sinister; prout Hebel est humerus dexter. Unde patet in nullo membro minus quam sexaginta myriades scintillarum inveniri.

§. 7. In isto igitur calcaneo sunt 613. scintillæ animarum: Et ipse solus est persona. Et quando guttæ descendunt ab hoc calcaneo, prodeuntque per fundamentum in congressu mystico, aliquando fit Jacob (cui nomen יַעֲקֹב à calce) aliquando R. Akiba, (qui easdem habet literas עקיבא) & aliquando Akabja (cujus nominis eædem sunt literæ עקביא.) & similiter.

§. 8. Scito ergo quod Chiskia Rex Jehuda locum habuerit in Capite hujus personæ quæ vocatur calcaneus.

§. 9. Partem igitur quandam eorum qui inserti fuerunt huic calcaneo, ordine enarrabo: Deinde de cæteris scribam quorum graduum ordinem non novi, quia non accepi à Magistro.

§. 10. Ordo igitur radicis calcanei hujus sequitur excellentiam eorum. Eorumque loca sunt sequentia. Primus est Schmuel Propheta.

Post eum Chiskia Rex Jehuda.

Post eum R. Jochanan filius Sackai.

Post istum Abbaja. Et isti in ordine sunt hi, quorum ordinem accepi ex ista radice.

§. 11. Kain: Kenan: Jubal: Mahalaleel: Jabel: Lamech: Jisaschar: Schilah filius Jehuda: Nadab & Abihu. Pinchas: Korach. Dathan & Abiran: Jetro: Nachschon: Nethanael filius Zuar: Anathiel filius Kenas. Charmi pater Achan: Cheber Kenites: Mephlal: Chesamjah: Chever pater Socho: Jeschbah pater Eschthamoah: Jischbi Lechimites: Schamgar filius Anath: Schimson: Elkana: Schmuel Propheta: Abihuh filius Schmuel: Jischai pater Davidis: Abischai filius Zerujah: Schimmah: Achijah: Elijahu p.m. Elischa Propheta: Chiel de domo Eli: Jona filius Amithai: Chiskia Rex: Menasche filius ejus: Abijah filius Rechabeam: Doëg: Achitophel: Naboth Jesreelites: Ezechiel propheta. Uria sacerdos: Secharja filius Jebarachjahu: Nahum Propheta: Micha Moraschtites: Narbijahu filius Jechonjahu Regis Jehuda: Anani filius Eljoani: Chananjah socius Danielis: Elihu filius Baracheel Busitæ. Horum ordinem non accepi.

§. 12. Sequentes sunt de secta Doctorum Mischnicorum. Matatjahu Sacerdos magnus Chaschmoneus: Jose filius Jochanan Hierosolymitani, Nithai Arbelites: Akabja filius Mahalaleel: R. Jochanan filius Zachæi: R. Akibha: R. Jose Galilæus: R. Nehorrai senex, cujus mentio fit in Sohar sectione Tezavveh: R. Jebah senex, cujus mentio fit in Sohar sectione Mischpatim: Jochanan filius Hyrkani: Chananjah filius Chiskia filii Garon: Abba Schaol: R. Jischmael filius Elischa Sacerdos magnus: R. Chutzpith interpres: R. Jehudah filius Illai: R. Gamliel: R. Jose filius Meschullam, qui vocatur Synagoga sancta: R. Achai filius Joschijahu: dicebatque mihi Magister meus, etiam unum de sociis illis, qui cum R. Schimeone Jochaide ingressi erant in aream sanctam, de hac radice fuisse; eundem autem nominare nolebat, nescio quam ob causam.

§. 13. Sequentes etiam sunt pars Doctorum Mischnicorum, qui aliquantum attingunt hanc radicem, sed non plenè; cujus tamen rei verum non novi fundamentum. R. Schemajah pius, cujus mentio fit in Sohar sectione Balak. R. Zadok sacerdos: R. Kisma Pater R. Jose. R. Krospodai, cujus mentio fit in Sohar.

§. 14. Et isti sunt de Secta Doctorum Gemaricorum: Raf Hunna, coævus R. Jehudah sancto. Jehudah & Chiskijah Filii R. Chija. R. Zadok Discipulus R. Jehudah sancti. R. Shimeon F. Johozodek. R. Jesa Amoræus seu Doctor Gemaricus; qui etiam est R. Assa Sacerdos. R. Jebha Amoræus; qui erat Discipulus Doctoris, qui per excell. Raf dicitur; & hic est pater R. Chana, & socer Oschian f. Nidbach. Levi F. Sisi. R. Jirmejah F. Abba. R. Chilkijah F. Abba. R. Schimeon F. Abba. R. Akibha Amoræus. Pinchas frater Schmuel. R. Meescha coævus R. Jochanan. R. Schilah, cui accidit miraculum. Rami F. Chama. Abbaja. R. Nechumah R. Biba. f. Abbaja. R. Chemar. R. Dimah Nehardius, R. Mescharshia. Romi f. Jecheskel. R. Schmul f. Schilath. R. Abin faber lignarius. R. Ukba. R. Serika. Raf Sechorah. Nathan Zuzites. Thanchum Noites. Raf Jebu F. R. Sammah & Rabb Saphra coævus Rabbinæ. Rabh Amram. Raf Ram filius Papa. Raf Seira F. Hillel. R. Seruka Dukrites. Illa F. Kescher quem Regina sollicitavit ad concubitum. Rabin qui ascendit in terram Israël: Raf Dima qui ascendit in terram Israël. Raf Hunnah Bagdaites. Schabehit filius Rabina. Raf Chama fil. Busi. Raf Scheia, f. Raf Ida. Raf Chija, Diphtites. Jehoschia F. Serunaki Coriarius. Ajo. Abdimi. Raf Tabjumi. Baali. Raf Schudah Handoites. Raf Malkijoh.

§. 15. Et isti sunt de Saburæis seu auditoribus: Raf Achai. Rabba Pombeditanus.

§. 16. Et isti sunt de secta Gæonarum seu excellentium. Raf Nehorai Gæon seu Dominus primus. Raf Acha Schabchites. Raf Dasthai Gæon seu Dominus. Raf Zemach Gæon primus, filius Raf Palthi Domini.

§. 17. Et isti sunt è Decisoribus R. Abraham nepos R. Schlomo Levitæ. Rabh ille qui scripsit librum Maggid Mischnah, qui vocatur Don Vital de Toleto.

§. 18. Sciendum autem omnes illos qui descenderunt de radice psyches Emanativæ tales tantum esse quoad psychen suam: ita ut spiritus & mens eorum ab alia sint radice, sicut dixi cap. 35. Et nemo ex omnibus dictis talis est, cujus psyche, spiritus & mens ab hac radice sola essent, excepto Abbajah.

§. 19.

§.19. Scito deinde , quia radix hæc de selectissima specie Kaini fuit, hinc etiam haud parvam ipsi competere prærogativam præ cæteris animabus; ut sæpius dictum est : & in specie; si quis fuerit de ista radice calcanei qui est notio regni. Notumque est, quod diximus Cap.22. Ad locum: Pr.12.v.4. *Uxor fortis corona mariti sui:* Quod nimirum ascendere possit supra maritum: juxta illud: Jerem. 31. v. 22. *Mulier circumdabit virum.* Quicunque ergo originem habet ab hac radice, ille ascendere potest usque ad summitatem graduum & in infinitum. Unde R. Akibha ascendit usque in cogitationem summam (i. e. Sapientiam) de quo pluribus infra.

§. 20. Sciendum quoque est, sicut diximus Radicem Kaini pertinere ad Severitates cognitionis, quæ descenderat in sinistrum humerum microprosopi, sic necesse quoque esse, ut & Lea uxor Jacobi, (quæ est mysterium nodi Phylacteriorum , proditque à regno interno, applicito ad hanc cognitionem ejusque severitates sub notione calcanei sicut dictum est.) descendente hoc calcaneo (nam Lea extrinsecus ab eodem fulgorem accipit) descendat. Ut dictum est Cap. 25. Et quoniam etiam hæc delapsa est, hinc præter istam speciem radicum animarum pertinentium ad istum humerum sinistrum, etiam adhuc sunt notiones aliæ; animæ nempe aliæ, quæ pertinent ad Leam externam prodeuntem ab isto calcaneo, ut dictum supra.

§.21. Et sic quoque lumina dantur descendentia à parte interna istius regni, antequam prodeat Leah foras. Et hæc lumina sunt media, prodeuntia nempe à regno interno, nec tamen intrantia in Leam externam. Notum enim, quicquid existit in sanctitate id posse relinquere vestigium aliquod, quocunque loco transierit.

§. 22. Atque hinc quoque animæ dantur ad partem internam spectantes, intrantesque in Leam foras.

§. 23. Aliæque sunt mediæ, quæ lumina hauriunt & deducunt à parte interna foras in Leam. Atque hæ omnes sunt species animarum, quarum natura non satis explicata est: quamvis in hoc omnes conveniant, quod nomen habeant à radice humeri sinistri Caini.

§.24. Scito etiam omnia specialia existentia intrinsecus necessariò prodire, ut luceant foras erga Leam: Quoniam illa applicata est humero huic sinistro, quæ sunt severitates : Et non humero dextro. Unde in specie multas cognoscere poteris animas.

§. 25. Id quoque scias, quod sicut in hoc humero sunt cerebra interna & cerebra ambientia; atq; ea omnia sub notione status adulti: præter fœminina quæ à microprosopo prodeunt tempore status adulti : Sic talia etiam sint sub conceptu minorennitatis, Sicut igitur Kain est notio imaginis fundamenti matris quod in Microprosopo existit sub statu adulto : Sic alia datur imago huic similis sub notione minorennitatis. Atque hæc omnia spectant ad notionem Kaini; & omnia vocantur juxta illius nomen, præterquam quod sint sub minorennitate.

§.26. Sicut etiam porro dantur notiones Jisraëlis & Jacobi quæ sunt Microprosopus : Ita ut Jacobus prodeat è parte postica patris, ut traditum est suo loco; sic etiam

dantur notiones Kaini & Hebelis in Microprosopo, quæ vocantur Jisraël & Jacob, quæ tamen etiam omnia vocantur species Kaini & Hebelis, sicut dictum est.

§. 27. Verum enim vero quando Kain est in Jaacob, tunc vocatur Jabal, de quo nempe dicitur Gen. 4. v. 20. *Et Ada pariebat Jabal.* Quæ tamen omnia vocantur nomine Kaini, ita tamen ut Kain in specie referatur ad Microprosopum & Jabal ipsi similis ad Jacobum, quod notes. Sicut etiam latius patebit infra. Danturque species adhuc plures in Kaino a Cerebris nempe tam internis quam ambientibus, tam masculinis quam fœmininis.

Cap. XXX.

§. 1.

POstquam jam exposuimus omnes animarum species quæ fuerunt in Adamo protoplaste, quæ nempe ab illo delapsæ sunt, & quæ in illo manserunt; nec non quas Hæreditario tradidit Kaino & Hebeli & Schetho; item quæ ab ipso secesserunt & non deciderunt vel immersæ sunt intra cortices: Porro etiam quæ sint animæ planè novæ de quibus omnibus latius in capp. præcedentibus. Jam porro adhuc aliam describemus speciem animarum, ut sic omnia animarum genera proponamus.

§. 2. Cum ergo Adam protoplastes comedisset de arbore cognitionis boni & mali mixtumque esset bonum malo, & per ipsum diffusum esset inquinamentum serpentis; tunc incepit committere peccatum frustra profusi Seminis. Notum autem, quod ex omni gutta frustra profusi seminis Lilith & Naemah faciant corpora, quæ referuntur ad speciem dæmonum & spirituum & Lemurum. Quamvis Dæmones propriè dicti quoad spiritum corpusq; suum sint ab impuritate: Spiritus autem hi impuri & Lemures quoad corpus suum quidem fiunt è frustra profuso semine adeoq; ab impuritate per Naeman & Lilith: Sed mens eorum provenit è loco sancto. Et isti vocantur plaga filiorum Adam; Sicut dicitur: 2. Sam. 7. v. 14. *Et castigabo ipsum virga virorum, & plagis filiorum Adam.* Ubi per virgam virorum intelligitur fundamentum virile, juxta illud: Numer. 24. v. 17. *progredietur stella ex Jaacob & stabit virga de Israël.* Quoniam virga est membrum fundamentale & litera Vav minor. Stella autem est gutta Seminalis quia vibratur sicut sagitta. Et plagæ filiorum Adam sunt isti Dæmones, qui procreati sunt è frustra profuso semine. Et quia primus qui peccatum hoc commisit fuit Adam protoplastes: hinc secundum illius nomen vocantur Plagæ filiorum Adam.

§. 3. Quanquam adhuc alia sit ratio, quare sic vocentur: quia nimirum revera fuerunt filii Adam & non perfecti Dæmones. Atque id innuitur in Sohar Sectione Vajikra fol. 19. Ubi dicitur: quod Lilith congressa fuerit cum Adamo protoplaste, antequam in ipsum ingressa esset psyche vivens. Notum autem, quod peccatum Adami prius commissum fuerit quam generarentur Kain & Hebel, ut dictum supra Cap. 33. Quamvis enim locis quibusdam Magistri nostri p. m. diversum sentiant; tamen in Sohar eadem opinio confirmatur Sectione Achare-Moth fol. 77. Jam enim nosti quod Adam

eâdem

eâdem die quâ creatus erat quoque comederit, & eadem die congressus sit, & eâdem die nati sint Kain & Hebel. Patet ergo quod cùm Gonorrhæam procuraret, eo ipso libido ejus incitatior facta sit, ut cum Chavvah concumberet. Atque tunc è gutta prima prodiit Kain & Hebel è secunda. Quia igitur nondum omnes Gonorrhæas & plagas illas finierat & cum Chavvah rem habebat; hinc gutta Kaini permixta erat cum aliquibus plagarum illarum filiorum Adam, sicut traditur in Sohar Sectione Achare Moth his verbis: Aliquando Naemah in mundo existit atque tùm quis è somno expergiscitur uxoremq; suam attingit, &c. Cumque ipsa concumbit, &c. Ita enim res se habebat cum Adamo protoplaste: ita ut fluente adhuc Gonorrhæa frustranea jungeretur Chavvæ uxori cumque ipsa concumberet. Atque tum frustraneæ illæ guttæ commiscebantur cùm guttis Adami copulatoriis: & ex mixtura ambarum primo prodibat Kain. Atque hinc in Kaino maxima pars erat mala, inque eo erant cortices multi. Quod intelligitur in sectione Achare Moth his verbis: Et deinde generabat Kainum.

§. 4. Porro autem à gutta secunda prodibat Hebel, qui propterea mitigatior erat.

§. 5. Natis autem Kaino & Hebele Adam porro huic Gonorrhææ succumbebat per centum triginta annos, sicut traditur locis quam plurimis. Unde triplex Adami est Gonorrhæa, una antequam generaret Kain: & una ipso tempore generandi Kaini, & una 130 annorum illorum, quibus separabatur à Chavvah uxore sua donec generaret Schethum.

§. 6. Omnes autem tres hæ Gonorrhææ Adami à radice Kaini provenerunt: quia omnes referuntur ad severitates: Hinc dæmones & externi omnes cortices ad illas applicari queunt, quoniam judicia sunt & rigores; ubi applicationem habent cortices. Et tamen in omnibus atque singulis anima quædam est robusta admodum, &c. Et hæc materia prolixa est, huic libro tamen non inserta.

Cap. XXXI.

§. 1.

Expositis jam omnibus animarum speciebus, quotquot inveniuntur per omnes creaturas, jam revertemur ad quasdam revolutiones animarum; ubi simul declarabuntur quam plurima dicta legis totiusque scripturæ. Initium autem faciemus ab illis revolutionibus, quæ sunt in specie Caini; Ubi simul immiscebuntur quam plurimæ revolutiones Hebelicæ.

§. 2. Primò igitur sciendum est, quod Adam Protoplastes peccaverit circa arborem cognitionis: atque tunc omnes animarum species jam ante peccatum in ipso comprehendebantur, ita ut nullus hominum in mundo sit, qui ibi non fuerit præsens in istô peccato. & cui non aliqua depravatio per istud peccatum obtigerit.

§. 3. Commisso autem peccato divisæ sunt animæ in plurimas sectiones, de quibus dictum est capitulis præcedentibus. Patet igitur, quod omnes animæ tam quæ secesserunt

runt ab Adamo, (sive non immersæ intra cortices, sive immersæ in eos,) quam quæ relictæ sunt in Adamo ipso, nonnisi unicam illam habeant labem Adami scilicet Protoplastæ.

§. 4. At vero animæ illæ, quas hæreditario tradidit Adam Kaino & Hebeli filiis suis, solæ adhuc alium insuper acceperunt defectum, nimirum propter peccatum, quod ipsi Kain & Hebel peccarunt, sicut dicitur in supplem. 69. & 112. & pluribus locis aliis. Unde clarum est, quod animæ provenientes è Kaino & Hebele duas restaurare teneantur corruptiones; primo labem Adamiticam; & secundò labem Kainiticam & Hebelicam: ad quod non obligantur cæteræ animæ, quippe quæ restitutione alia non habent opus, nisi ob vitium unum Adami nimirum Protoplastæ.

§. 5. Sciendum tamen, hæc omnia ipsis competere præter illa, quæ ipse homo peccat operibus suis in singulis revolutionibus: cum nobis jam sermo non sit, nisi de corruptionibus primis, quam factæ sunt per Adamum Protoplasten, perque Kainum & Hebelem, quæ sunt radices omnium animarum, ut dictum supra.

§. 6. Patet igitur, quod animæ Kaini & Hebelis duplicem habeant immixti mali speciem: unam per vitium Adami; & alteram per vitium Kaini & Hebelis: unde simul è malo constant atque è bono.

§. 7. Antequam igitur peccaret Kain omnes animæ humeri istius sinistri in illo continebantur; sicut in Adamo omnes omninò continebantur animæ, ut dictum supra. Commisso autem peccato Kaini, cum nempe occideret Hebelem fratrem suum, omnes illæ animæ vitium passæ sunt, immixtumque in illis fuit bono malum altera vice, ita ut descenderent in profundum corticum: quędam tamen illarum remanebant in Kaino, quamvis etiam inibi jam permixtum esset in illis bono malum.

§. 8. Porro jam quoque supra dictum est, omnes illas animas, quæ immersæ fuerant corticibus, non statim iterum venire posse in mundum, nisi primò anima illa, quæ abinde prodit, & cujus tempus appropinquat, ut ab illis educatur, accedat per modum imaginis lucis ambientis caput corporeum hominis cujusdam alterius, qui sit de radice ejus: quod fieri debet tribus vicibus in tribus hominibus ad radicem ejus pertinentibus: ubi quarta demum vice acedit per modum animæ internæ in hominem alium. Atque hoc modo omnes animæ exeunt atque educuntur è corticibus, ita ut alia aliam lucis instar circundet, & alia alii superimmineat, donec restitutæ sint omnes atque singulæ: quas tamen omnes unius radicis esse oportet, prout pluribus dicetur infra.

§. 9. Et quamvis tales animæ sint in statu imaginis ad instar lucis ambientis, tamen ab ipsa non secernitur bonum à malo, donec accedant per modum lucis internæ: atque tunc per opera earum malum ab ipsis separatur: quod tamen non penitus secedit usque ad percussionem in sepulchro factam, ut suo loco dicetur. Atque hoc indigitatur dicto illo: Jesch. 25. v. 8. *Absorbebitur mors in æternum.* Mors enim propterea saltem contingit, ut separetur malum à bono, quod immixtum fuit animabus per transgressiones Adami Protoplastæ & Kaini atque Hebelis: quia nimirum isti fuerunt Patres atque radices omnium animarum, omnesque in iis contentæ fuerunt: & transgressiones

eorum

eorum tantæ fuerunt, ut malum bono immixtum fuerit quam profundissimè; quod ita non accidit in vitiis illis, quæ à singulis animabus admittuntur per se, atque sibi relictis. Unde ab origine mundi usq; ad adventum Messiæ semper generantur homines atq; moriuntur: & hoc medio scoriæ separantur ab auro: quo examine eo usque ad finem perducto, ut nullum amplius malum bono adhæreat, in singulis animabus, tunc veniet Meschiach, ut dictum est. Tunc enim cortices, qui vocantur mors, quoniam ipsius causa sunt, absorbebuntur, & disperdentur ab iis, ut non futurum sit opus, eosdem ulterius separare: absumentur enim ut fumus, quia nullum amplius habebunt influxum à sanctitate, nec vita ipsis suppetet ulterior, unde ab illis cessabunt in æternum: quæ est mens illius dicti: *Absorbebitur mors in æternum.* Jesch. 25. v. 8.

§. 10. Unus igitur ex illis transgressoribus fuit Hebel, unde Moses Magister noster super quo pax, qui ejusdem Hebelis erat revolutio, tantopere conabatur istam restaurare labem Hebelicam, à colluvie plebeja simul ex Egypto egressa, ut pluribus dicetur infra. Atque sic extensio Mosis in omnes atque singulos generationes pertigit, usque ad sexaginta myriades generationum revolutivarum , donec omnis spurcities Hebelis absumta sit. Hinc literæ initiales dicti illius · בלע המות לנצח *Absorbebitur mors in æternum*; repræsentant nomen Hebel. Id quod similiter eveniet in cæteris radicibus omnibus.

§. 11. Cumque jam expositum sit, quomodo in illis animabus Kainiticis & Hebelicis malum bono immixtum sit, idque per omnes animarum gradus à Psyche usque ad spiritum vel mentem: jam patet, quod malum Kaini magnum sit admodum: sicut notum est, quod scoriæ severitatum judicia sint rigorosissima. Eodem tamen modo bonum illud etiam quod in Kaino erat, insigne admodum erat atque excellens, prout supra dictum est. Sciendum autem quod malum à bono non separetur nisi per bonum aliquod opus vel observationem cujusdam præcepti, quod homo ille complevit, qui talem animam in mundum eduxit : ita ut, quò majus est illud præceptum, vel major est hominis alacritas ad illud observandum, eò major quoque in ipso suboriatur vis separandi malum à bono in illa anima, quam eduxit extra corticem; eamque elevat usque ad uxorem supernam, ubi restituitur & renovatur per copulam, venitque in mundum, ac si esset nova: de quibus vide meditationem super prolapsum in faciem, & illa, quæ de his diximus supra. Atque tunc introducit eam in guttam illam specialem. Quanta igitur est proportio observatorum ab homine præceptorum , per quem hæc gutta attrahitur, eadem proportione malum à bono separatur. Semper autem ipse incipere tenetur separationem istam, ut aliquid mali in ea latentis ab ipsa tollatur; alias enim non posset prodire è corticibus: atque tunc bonum illud cum pauco suo malo intrat in guttam illam. Malum autem istud, quod pater ejus separavit à tali anima, non est malum perfectum; sed in eo adhuc latet aliqua scintilla sanctitatis; quæ & ipsa intrat in corpus quoddam, ibidemque purificatur purificatione perfecta de gradu in gradum, donec depuretur penitus, ita ut malum omne remaneat in latere uno, & bonum in latere altero. Et sic in bono illo primo, quod homo talis attraxit filio suo, sicut dictum est,

omnino etiam adhuc aliquid mali extat: quod pariter non mundificatur, nisi per bona opera, ab ipso homine illo facta. Et nihilominus nondum penitus separare potest malum illud, etiamsi vel justissimus foret in mundo, nec vel unicum per totam vitam suam commisisset peccatum; semper enim labes illa prima Adamitica adhuc subsistit: quare necessario opus habet morte; ut nempe malum illud penitus ab ipso separetur.

§. 12. Cum itaque quidam sint, qui ita non perficiuntur; illos redire oportet multis revolutionibus. Qui verò absoluti sunt penitus, ita ut in illis nihil remanserit, nisi labes Adamitica, illos purificari oportet per mortem. Atque huc pertinet illud, quod in Gemarah dicitur de quatuor illis, qui per totam vitam suam nullum perpetrarunt peccatum, inter quos est Jischai pater Davidis, &c. quos mori oportuit propter consilium serpentis. Et quamvis id mirum videri queat; per supradicta tamen facile intelligi potest: quamvis enim ipsi nihil corruperint vel ulteriorem labem superaddiderint: nihilominus tamen vitium primum serpentis in Adamo Protoplaste obortum nondum fuit restitutum; unde moriendum ipsis fuit.

§. 13. Summa horum omnium est, quod portiones illæ mali, vel portiones illæ boni existentes in qualibet anima, tot submittendæ sint revolutionibus, donec singulæ discedant in locum suum debitum, ita ut omne bonum perfectè separetur in partem unam, unde talis homo vocatur perfectè justus: & omne malum in partem aliam, à qua talis perfecte malus dicitur. De quo Propheta inquit: Jesch. 66. v. 24. *Exibunt & videbunt corpora istorum hominum, non morietur vermis eorum, & ignis eorum non extinguetur.* De malis autem illis, in quibus adhuc aliquid boni est, intelligendus est locus ille 2. Sam. 14. v. 14. *Et cogitabit cogitationes, ne expellatur ab eo expulsus.* Atque talis restauratur per revolutiones. Quod probè notandum.

Cap. XXXII.

§. 1.

DEductis nunc per capitula præcedentia, quæ dicenda fuerunt de revolutionibus, quod nempe per eas malum separandum sit à bono: jam adhuc aliquid superaddam, quod pertinet ad capitulum superius quartum, quomodo nempe intelligendum sit, quod scriptum est in Tikkunim, sive supplementis aliisque libris Cabbalistarum, de revolutionibus trium Patriarcharum: item quod Kain revolutus sit in Ægyptio & in Korach & in Jethrone: cùm tamen multi istorum vel omnes vixerint eodem tempore. Unde quæstio oritur, quomodo id fieri potuerit?

§. 2. Res autem ita se habet, ut supra dictum cap. 1. quod nempe animæ Adami Protoplastæ insertæ fuerint in Adamum Belial, ita ut malum immixtum fuerit bono, & membra animarum Adamiticarum innexa & conjuncta fuerint similibus membris in

Adamo

Adamo perverſo. Primo ergo (è corticibus iſtis) prodierunt membra ſuperna, ut initium factum ſit à capite, & reſtauratio pedetentim ſit ſubſecuta, donec generatione ultima Regis Meſſiæ purificandi ſint calcanei animarum, juxta id quod dicitur Pſalmo 89.v.52. *Probris affecerunt calcaneos Meſſiæ tui.* Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: circa calcaneos Meſſiæ protervia multiplicabitur. Cum autem plene mundificati fuerint pedes illi, tunc veniet Meſchiach. Sicut ſcriptum eſt in Sohar ſect. Pekude fol. 258: Cum pedes redierint, implebitur quod dictum eſt: & ſtabunt pedes ejus illa die ſuper monte olivarum.

§.3. Patet igitur, quod interdum duo vel tres inveniantur homines vel plures in una generatione, qui nempe ſunt de radice una, v. gr. ſi ſint è duobus oculis; vel è duabus auribus; vel è quinque digitis manuum vel pedum, & ſimiliter. Sic quoque ſi ſint è vaſis unius membri vel venis : quoniam hæ admodum ſibi cognatæ ſunt. Unde ne mireris, quod ſupra ſcripſerimus: nempe quod Rami filius Chamah & Abbaja & Rabh Dima Nehardæus omnes fuerint è radice una; omnesque fuerint coævi.

§.4. Deinde alia quoque occurrit ratio juxta ea, quæ ſupra diximus : quod nimirum omnes animæ in exilio ſint cum gloria cohabitante permixtæ inter cortices: ubi pro ratione temporis vel etiam præcepti ab homine quodam in hoc mundo obſervati, iſte homo dignus evadit educendi duas vel tres pluresve ſcintillas, ſi ab una radice fuerint: quamvis non tantùm ſint propinquæ, ſicut aures vel oculi. Unde à pluribus hominibus, qui ſinguli ſcintillam quandam educunt, quilibet nempe pro ratione præcepti à ſe obſervati, in mundum protrahi poſſunt ſimiles ſcintillarum ſpecies; & in ſpecie, ſi juſtus ille fuerit de radice iſtius animæ. Atq; tunc quamvis anima una ſit à capite, & altera è pede, atque ſic porro; nulla tamen hinc difficultas. Quoniam omnia diriguntur ſecundum præcepta, & bona opera, quæ homo perficit, ſimilesq; iisdem ſcintillas educit. Fieri ergo potuit, ut homo quidam è generationibus primis obſervaverit præceptum aliquod parvum, per quod educere non potuit niſi animam quandam de pedum notione: Et ut alius quidem vivat in generationibus his poſterioribus, qui obſervet præceptum aliquod magnum, cujus beneficio educere queat animam quandam excellentem de notione Capitis & ſimiliter: ita ut non omnino obſervetur ordo ille inter animas quo venerunt in mundum. Quia interdum animæ excellentes ſunt in profundo corticum ut exinde prodire nequeant, donec veniat homo quidam de radice earum & obſervet præceptum aliquod ipſis competens & per quod reſtituendum eſt vitium talis animæ : Unde diu ipſis eſt expectandum, donec talis quidam inveniatur.

§.5. Interdum autem animæ dantur parvæ inventique fuerunt quidam qui obſervarunt præceptum tale parvum eisdem competens; atque ſic citò prodierunt in mundum in generationibus primis.

§.6. Adhuc alia porro datur ratio, ut hoc adhuc intelligatur plenius, nempe ſicut diximus Cap.24. quod ſcilicet in ſingulis radicibus dentur diſcipuli ſapientum & obſervatores præceptorum atque bonorum operum, nec non populares, qui in membris ſi-

miles sint cuti, carni, pilis & unguibus. Quare necesse est, ut in generationibus primis plebeji illi unius membri, verbi gratia superioris prius prodeant tanquam pili illius membri & citius in mundum veniant quam discipuli sapientum multò præstantiores, pertinentes tamen ad membrum aliquod inferius illo: Cum tamen inter discipulos sapientum qui ad pedes pertinent & inter plebejos in Capite existentes nulla sit proportio vel similitudo: & nihilominus plebeji illi citius prodeunt è corticibus. [prout videmus quod ante Patriarchas mundi viginti præcesserint generationes per bis mille annos: nimirum generatio diluvii & generatio turris Babelicæ:] Hi vero deinde in apricum prodeunt tempore debito, pro ratione nempe membri sui inferioris, quamvis sint excellentes admodum; vel propter observatum aliquod præceptum in illo tempore, quod causa fuit ut exire potuerint, ut dictum est supra.

§. 7. Alia quoque adhuc ulterius ratio datur; (quare nempe viliores animæ præclaras antecedant) quia animabus præstantioribus nimium quantum adhærent cortices; ita ut magno opus sit labore iis educendis. Unde mirum non est, quod in generationibus istis inveniantur Justi insignes, quia fieri potest, ut animas habeant multò præstantiores quam plurimi è prioribus. Unde quoque intelliges, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, nullam dari generationem, in qua non sint justi quidam, quales fuerunt Abraham, Jizchak, & Jaacobh & Moscheh Magister noster super quo pax, & Schmuel Propheta. Et quamvis in Gemara dicatur: quod Generatio non fiat melior; quod probant per Templum, quod prioribus reædificatum sit; posteriobus autem non ita reædificetur. Hoc tamen intelligendum saltem est de Generatione in genere; sed respectu quorundam singularium possibile est, ut generatio evadat melior: Sicut est generatio hæc moderna, quæ est ultima, in qua manifestatur Sapientia veritatis (id est Cabbalah) ut veniat Meschiach. Sicut dicitur in Tikkunim sive supplementis: quod propter merita libri Sohar revelandus sit Rex Meschiach.

§. 8. Id etiam hinc probatur, quod multis in locis reperiamus; Vocem quandam de cœlo clamasse: N. N. dignus est, ut accipiat Spiritum Sanctum sicut Moschech; & Jehoschuah; sed generatio non est digna ut id eveniat. Unde patet, quod si generatio sumatur in genere, verum sit, Generationem non fieri meliorem: Sed in quibusdam individuis in specie eadem melior dici potest. Atque hinc quoque in Gemarah refertur de R. Pinchas F. Jair; quod excellentior fuerit Moyse Magistro nostro super quo pax, quoniam illius tempore divisum fuerit Mare rubrum in gratiam sexaginta myriadum; tunc autem propter hominem unicum. Deinde, quod Moysis tempore mare divisum saltem fuerit semel; tunc verò ter. Sic quoque R. Schimeon Jochaides ultimus è Doctoribus Mischnicis, gloriatur, quod Moscheh nesciverit faciei suæ cutem fulgorem emittere; ipse verò istud in se evenire sciat. Sicut reperimus in Idra Sect. Naso. Atque sic R. Akibha F. Joseph, qui erat filius proselyti & ultimus Dd. Mischnicorum, tam fuit præclarus, ut cum Moscheh vidisset Horoscopum R. Akibhæ, perterrefactus contremuerit, inquiens: nihil jam rei mihi circa ministerium Legis.

Sicut

Sicut scriptum extat in Libro de literis R. Akibhæ. Et hæc illis qui fateri voluerint veritatem & rem profundius perspexerint perspicua sunt; deq; iis pluribus dicemus infra.

§. 9. Jam igitur prolixè satis deduximus, quomodo possibile sit Animas excellentes dari in generatione postrema; & minores illis priores in mundum venire potuerint. Expositum quoq; est, quomodo in una generatione tres vel quatuor scintillæ pluresve coævæ esse queant, quæ omnes sint de una radice. Unde mirum non est, quod Korach & Ægyptius, & Jethro omnes fuerunt coævi. Quod tamen ad tres istos attinet, ratio adhuc alia occurrit intimior. Scias tamen huc quoque referri posse, quod jam præfati sumus: nimirum possibile esse ut Psyche veniat in hominem unum; & spiritus in alium; & mens in hominem tertium, quæ omnes tres tamen sint homo unus omninò, quamvis non nati sint in consanguinitate, modo de una ortum trahant radice, ut dictum supra; & unus gradus sit Psyche; alter Spiritus; & tertius Mens. Atque sic in casu proposito res se habet. Kain enim constabat à bono atque malo, inque eo erant Psyche, spiritus & mens. Psyche igitur de genere mali revolvebatur in Ægyptio illo, quem occidebat Moschech: sed Psyche ejus de genere boni revolvebatur in Kenan; & deinde in Mahalaleel &c. sicut dicitur in Sohar Sect. Trumah. Porro spiritus ejus de genere mali revolvebatur in Korach; & quia spiritus major est quàm psyche; hinc psyche revolvebatur in Ægyptio; & spiritus erat in Judæo quodam, nempe in Korach, quamvis ambo essent de genere mali Kainitici. Deinde Spiritus de genere boni restituebatur in Schmuele Propheta; cùm primò revoluta fuisset in Nadab & Abihu; prout dicemus infra. Mens ejus tandem revolvebatur in Jethrone; atque tunc perficiebatur & restituebatur, sicut dicitur in Supplemento 115. f. 101. quod nempe in Jethrone Kain inceperit restitui. Et huc pertinet illud Gen. 4. v. 24. Septies vindicabitur Kain; ubi vox יקם defectivè scribitur sine Vav, ad denotandum tres illas revolutiones, & tres restitutiones, quarum ordo à summo ad imum pergit secundùm ordinem literarum יקם, id est, יתרו׳ קרח׳ מצרי׳, Jethro, Korach, & Ægyptius; vide plura supra cap. 26.

Cap. XXXIII.

§. 1.

Vt igitur ad specialia quædam de istis hominibus descendamus; jam præmisimus, quod Ægyptius ille, quem occidit Moschech, fuerit Psyche mala Kaini: Moscheh autem fuit bonum quod fuerat in Hebele. Sicut autem Kain peccabat, quòd occideret Hebelem, ut acciperet Gemellam ejus: sic Ægyptius ille occidebat illum Jisraëlitam, ut acciperet uxorem ejus Schlomith filiam Dibri, sicut notum est. Unde dicitur Exod. 2. v. 11. *Et videbat virum Ægyptium, qui occidebat virum Hebræum*, מאחיו, ubi sub voce מאחיו non intelligi potest vir ille Jisraëlita, qui eundem nominavit virum Hebræum. Et si dicas illum fuisse cognatum ejus, & de ejusdem familia; id ita non est, quia alter ille erat de familia Dan, Moschech autem de tribu Levi, sed sensus est, illum per Spiritum Sanctum vidisse, quòd Ægyptius iste, qui occidebat virum Hebræum ortum haberet

de fratre suo, nempe Kaino, ita ut vox אחיו legenda sit per Chirek, & intelligenda de Ægyptio, qui erat revolutio Kaini fratris sui. Quod autem dicitur, Et convertit se huc atque illuc: id sic interpretantur Magistri nostri b. m. Moysen vidisse, quid ipsi fecerit in domo sua; & quid ipsi fecerit in campo. Sensus est, Moysen duas habuisse visiones, unam nempe, quid fecerit illi in domo, cùm voluerit vim facere uxori ejus; & alterum, quod idem peccatum jam commisisset, cùm adhuc esset Kain, nempe tunc etiam propter uxorem, suam nempe Hebelis & Moysis propriam: sicut Magistri nostri b. m. interpretantur locum illum Gen. 4. v. 8. *Et accidebat cum essent in campo.* Ubi per campum intelligi volunt uxorem. Cumque omnes ejus revolutiones propterea ipsi evenissent, ut elueret maculam illam, hic (existens in Ægyptio) è contrario potius peccato priori ulteriora addebat delicta, ita ut ob hanc rationem Moses eundem occiderit.

§. 11. In supplementis quoque n. 110. textus ille eodem modo exponitur superaddita quoque explicatione in verba illa Exod. 2. v. 12. *Et videbat, quod vir nullus:* id est, quod nullus Proselytus ab ipso sit proditurus; quasi contemplatus sit, an in ipso aliquid esset de natura boni, videritque quòd nulla sit spes. Supra enim dictum est, Ægyptium illum fuisse Psychen de genere mali Kainitici & non de genere boni. Et quia videbat, quod nulla in illo foret spes, hinc factum est, ut occideret eum. Absit enim, quod vir justus, qualis erat Moyses Magister noster super quo pax, occisurus esset virum quendam ob merum odium: cum scriptum sit Lev. 19. v. 17. *Ne oderis fratrem tuum in corde tuo.* Hic autem frater ejus erat. Quinpotius è contrario ex mero amore eundem occidit, ut nempe illum restitueret. Unde intelliges, quare dixerint Magistri nostri b. m. Moysin nempe occidisse Ægyptium per nomen expositum. Ubi quæstio oritur insignis, quomodo Moyses pronunciaverit nomen illud sanctissimum expositum super Ægyptio illo impuro: cùm tamen in Sohar dicatur Sect. Balak f. 197. quod Pinchas dixerit ad Zelach: Abi & occide eum; sed non per nomen expositũ; quia indignus est super quo illud pronuncietur. Cùm tamen Bileam fuerit Propheta, prout dixerunt Magistri nostri b. m. Multo minus igitur hoc fieri debuisset super Ægyptio isto. Verum enim vero res ita se habuit, sicut jam diximus: Moysen nimirum habuisse intentionem eundem restituendi; unde eum occiderit per nomen expositum. Ubi notandum est, quod nomen expositum hoc non fuerit illud, de quo dicitur Exod. 3. vers. 15. *Hoc est nomen meum in æternum,* de quo dixerunt Magistri nostri b. m. quod qui illud pronunciet literis suis, nullum habeat portionem in mundo venturo. Et notum est alias, quòd plura dentur nomina, quæ vocantur exposita: sicut & alia sunt, quæ vocantur cognomina. De his videri potest præfatio libri, de Literis R. Akibha, ubi agitur de nominibus sanctissimi expositis. Traditumque nobis est à Magistris nostris, quod nomen illud expositum, per quod Moyses occiderit Ægyptium, fuerit nomen 42 literarum, cujus initium est אבגיתץ &c. Hoc enim, ut notum est, nomen est severitatis, quod occidit. Suntq; qui illi subjiciunt puncta illius dicti Exod. 2, 12. וַיִּפֶן כֹּה וָכֹה. *Et convertebat se huc atq; illuc.* Summa huc redit, quod hoc nomine eum occiderit. Porro etiam notum est, quod hæc sit istius nominis proprietas, ut per illud mundi queant elevari tribus manibus: quia in illo ter continetur nomen יד i. e. manus, cujus numerus est 14. unde summa 42. Prout à nobis expositum

tum est super benedictione matutina, cujus initium est: &c. אנא בכח. Item super simili benedictione ejusdem initii, quæ cum lectione Audi, noctu coram lecto recitatur.

§. 3. Intentio ergo Moysis erat, eundem elevare per cædem hanc sursum ad uxorem supernam tanquam aquas fœmininas, juxta dictum illud Thren.3.v.23. *Novæ sunt sub diluculis* &c. Nimirum per nomen 42. literarum, quod habet vim elevandi, ut nempe ibi innovaretur, inque mundum rediret emundatior, quàm fuerat antea, ut supra jam diximus cap.31.

§. 4. Cùm igitur occidisset eum, exibat ab eo Psyche illa, & associabatur Jethroni, qui erat Mens Kaini, ut dictum supra. Cumque sic eidem jungeretur, Jethro proselytus fiebat, abnegato cultu Idolorum, quoniam restituta erat Psyche ejus per nomen 42. literarum.

§. 5. Nihilominus propterea punitus est Moses, ut pluribus infra dicemus. Et huc pertinet dictum illud Gen.4,24. *Quoniam septies vindicabitur Kain.* Id est, vindicta illa, qua Deus sanctissimus puniturus est Kainum, fiet per virum quendam septinomium, sicut dixerunt Magistri nostri b.m. eundem intelligi, qui occidit Ægyptium, qui erat Kain. Quod autem dicitur שבעתיים quasi bis septies, & non septies simpliciter; hoc indicatur, quod Kain vindicandus sit duplici septenario, id est, per duos viros, qui singuli habuerunt septem nomina, sicut dixerunt Magistri nostri b. m. ita ut per ambos restituendus sit Kain. Moyses enim Magister noster, super quo pax, occidebat Ægyptium, & restituebat eum per nomen expositum, (& habebat septem nomina, quæ sunt; משה & 1. Chron. 4. v. 18. ירד · חבר · יקותיאל : & אביגדות · אביסוכו · אבתנוח) Deinde autem veniebat eadem Psyche & jungebatur Jethroni, qui etiam habet septem nomina (קני פוטיאל רעואל חובב חבר יתרו יתר) ibique restituebatur; eò quod is fieret Proselytus abnegato cultu Idololatrico.

§. 6 Ista ergo occisio Ægyptii hujus indigitatur verbis illis Exod. 21. v. 12. *Si quis verberaverit virum quendam ut moriatur*; *non tamen insidiatus sit ei*, *sed Dominus sic illum obtulerit: locum tibi ponam*, *quò fugias.* Ubi sub verbis; *non insidiatus fuerit*, intelligitur Moscheh, qui occidit Ægyptium, pro commodo ejus; & non ex proæresi; sed Deus illum obtulit manib. ejus. Nihilominus tamen punitus è Moscheh, quod eũ occiderit ante tempus destinatum ipsi: Hinc dicitur, *Ponam tibi locum.* Dicendum enim fuisset, ponam ei locum: sed quia dicitur; *ponam tibi:* ipse Moses intelligitur. Cui exinde necessaria fuit urbs refugii, ut fugeret שמה illuc, ubi ne legas שמה sed משה. Id quoque traditur in Sohar Sect. Mischpatim his verbis: hoc præceptum, de separandis urbibus refugii, tibi datur, propter illum Ægyptium, quem occidisti &c. Occidisti enim eundem tempore nondum congruo. Ubi simul dicitur, quod præsens ibidem fuerit serpens antiquus (Confer Apocal. 12. v 9.) sive primævus. Quod idem est, quod supra diximus, Kaino scilicet, quoniam esset de severitatibus, adhæsisse impuritatem serpentis respectu Psyches. Si enim totus, quod absit, constitisset ex impuritate, prout multi autumant: quare Moscheh Magister noster super quo pax, obligatus fuisset

fuiſſet tolerare exilium? Porro enim dicitur ibidem: Præceptum tertium eſt de urbibus refugii. Atque tres hæ urbes refugii Transjordaniticæ non in uſum venerunt, donec & reliquæ ſepararentur, quæ in terra Jiſraël: Quare igitur Moſcheh ſic feſtinavit, ſicut dicitur Deut. 4. v.41. *Tunc ſeparavit Moſcheh tres urbes?* Res autem ita ſe habet, quod per ſeparationem iſtarum urbium imputari ſibi vellet, quaſi ibidem exulaſſet, ut ſic expiaretur peccatum ejus. Unde in vocula שמה latet nomen משה.

§.7. Porrò ab iſta impuritate, quam impius iſte Ægyptius injiciebat in Schlomith filiam Dibri, quod erat malum, prodiit ille filius, de quo dicitur: Levit. 24, 10. *Exibat autem filius mulieris cujusdam Jiſraëliticæ, qui erat filius viri Ægyptii, & maledicebat ſanctiſſimo nomini.* Quoniam opera patrum perficiunt filii: unde quia Pater, Ægyptius ille ſcilicet, perfectè malus erat, mirũ non eſt, quod delictum hoc perpetraverit: unde & ipſe occiſus eſt per Moſchen Magiſtrum noſtrũ, ſuper quo pax, quia à Patre hoc habebat. Dictum enim eſt v. 11. *Et adduxerunt eum ad Moſcheh*, &c. De peccato autem ejus, de quo dicitur, *& maledicebat nomini Divino*, loquemur ſuo loco.

§.8. De Jethrone autem jam quoque multa ſunt dicta cap. 26. & 27. ſicut etiam, quænam fuerit Gemella redundans illa Hebelis. Quia ergo Kain jam reſtituebatur in Jethrone, ſicut diximus, quod ipſi ſe adjunxerit Pſyche Ægyptii illius, atque converſus ſit; quodque Jethro fuerit portio ejus fundamentalis, nempe Mens Kaini; unde in illo reſtitutum ſit peccatum Kaini: hinc abunde intelliges, quare inter omnes tribus Jiſraël, nulla Moſi deſtinata fuerit uxor, niſi filia Jethronis ſacerdotis Idololatrici: quia nimirum in iſto Kain inceperat reſtitui: unde loco facti ſui primi, quod occiderit eum, jam eundem à Pharaone fugientem amœno vultu in domum ſuam ſuſcepit, animamque ejus ſalvavit, cibumque & potum ei ſubminiſtravit, ſicut dicitur Exod. 2. v, 20. *Vocate eum, & comedat panem.* Et pro eo quod antehac gemellam Hebelis abstuliſſet; jam eandem eidem reſtituit, quippe quæ eſſet Zippora filia ejus, ſicut diximus cap. 27. Hinc patet, quia in Jethrone Kain incipiebat reſtitui, quod propterea Moſcheh acceperit filiam ejus: quoniam Moſcheh erat Hebel, & Jethro erat Kain poſt reſtitutionem ſuam: quare etiam Moyſi omne id exhibebat, quod de ipſo legimus.

§. 9. Sed Ægyptius & Korach & Dathan & Abiram & Doëg & Achitophel omnes iſti de parte mali Kainitici provenerant, antequam illa reſtituta eſſet: unde ſemper adverſabantur Moyſi & Davidi, quod probè notandum.

§. 10. Hinc quoque intelliguntur verba illa Exod. 18. v. 6. *Ego ſocer tuus Jethro, & uxor tua.* Ubi dicere debuiſſet, & filia mea; ſed propterea dicit, *Et uxor tua*; quod intelligeret uxorem illam primam, quam habuerat tempore Hebelis. Unde literæ initiales horum verborum אֲנִי חוֹתֶנְךָ יִתְרוֹ repræſentant voculam אחי, mi frater, quaſi diceret: Ego ſum Kain, & tu es frater meus Hebel; Jamque pacifice tecum agam, & lubenter tibi reddam uxorem tuam, ut id corrigam, quod antea deliqui.

§. 11. Et huc etiam pertinet illud, Jud. 4. v. 11. *Et Cheber Kenites ſeperaverat ſe à Kaino.* Iſte enim Cheber erat de nepotibus Jethronis: ſicut ſcriptum eſt ibidem: *E filiis Chobab ſoceri Moyſis.* Unde Cheber iſte è poſteris Kaini erat de genere boni, quod

in

in ipso fuerat; sicut diximus cap. 29. Hinc dicitur: *separaverat se à Kaino.* Quoniam in Kaino permixtum erat bono malum; jam verò bonum illud separatum erat à malo Kaini: Unde Cheber etiam dicitur קני quæ sunt literæ Kain: quod nimirum à Kaino descenderet, & à Kaino, id est ejus malo se separaverat.

§. 12. Jam autem redibimus ad discursum de Zipporah, quæ nimirum fuit fœmina illa redundans Hebelis: & hæc etiam vocatur Leah, quoniam ab illo loco descenderat: quanquam illa sit de parte interna, & Leah de parte externa, ubi nodus est Phylacteriorum. Et huc pertinet illud: Exod. 2. v. 20. *Et Moyses habitare volebat apud virum istum.* Ubi literæ initiales illorum verborum לשבת את האיש; exhibent nomen Leah; quippe quæ ipsa erat Zipporah. Unde dicitur: *Deduq; ei Zipporam filiam suam.* Quod etiam designatur verbis initialibus Psalmi 90. v. 1. Ubi per literas initiales horum verborum למשה איש האלהים *Oratio Moysis viri Dei* exhibetur nomen לאה. Res autem ita se habet: Quia omnes notiones regni vocantur preces. Dantur autem variæ precum species, v. g. Oratio Davidis; quod est regnum notionis Davidicæ: item oratio pauperis, quod est regnum infimum, cui pauperis nomen competit. Item oratio Moysis, quod est regnum summum informationis, adeoque gemella redundans uxor Moysis. Hinc dicitur: Oratio Moysis, id est, notio illa regni Moysis, quod denotatur per modo dictas literas initiales, quod nempe sit Leah. Non enim intelligitur oratio infima, quæ est Rachel, sed oratio Moysis, quæ sursum est sub notione Leah. Id quoque patet è Phrasi vocis תפלה quasi diceretur טפלה sensu copulandi seu jungendi: quia hæc gemella redundans juncta atque sociata erat Moysi, qui est fundamentum Patris: quia ibidem est radix ejus, ut dictum est cap. 27.

§. 13. Hinc quoque intelliges, quod dicitur in Sohar Sect. Balak his verbis: Quatuor sunt orationes, Oratio Moysis: Oratio Chabcuk: Oratio Davidis, & oratio Pauperis. Et nulla harum tam est accepta, quàm oratio Pauperis.

§. 14. Item exhinc intelligi possunt ea, quæ extant Num. 12. v. 1. *Et Mirjam atq; Aaron loquebantur de Moyse propter fœminam illam Æthiopissam.* Primo igitur explicabo, quæ sit mulier Æthiopissa, Ubi præmittenda sunt, quæ habentur in libro singulari, quod vocatur Chronicon Moysis Magistri nostri super quo pax, quod nempe Moscheh profectus sit in Æthiopiam, ibique regnaverit annos quadraginta: inque uxorem acceperit ipsam conjugem regis Æthiopici per Sponsalia more Judaico: Deinde tamen gladium posuerit inter se & ipsam, nec unquam illam tetigerit. Ubi quæstio oritur; Quomodo sibi desponsaverit mulierem Æthiopissam? & quia eandem sibi desponsaverat, cur non tetigerit eam? Res autem ex iis patet, quæ supra diximus cap. 27. quænam scilicet fuerit natura gemellæ illius superfluæ: ubi diximus, quod illa fuerit de notione cerebrorum status adulti. Ubi simul diximus, quod omnes istæ notiones etiam sint in cerebris minorennitatis. Unde patet, quod sicut notio Zipporæ est in cerebris status adulti, sic eadem notio animæ quoque fuerit in cerebris minorennitatis: & hæc mysticè intelligitur per mulierem illam Æthiopissam supradictam. Jam verò notum est, quod cerebra minorennitatis omnia sint judicia perfecta de nominibus Elohim, & in specie

notiones fœmininæ ſub tempore minorennitatis. Jam verò dictum eſt de judiciis, quod duo ſint illorum genera: nimirum judicia maſculina, quæ ſunt numero 325: & judicia fœminina, quorum numerus eſt 280 juxta numerum מנצפך quæ ſunt literæ duplices. Iſta autem mulier Æthiopiſſa eſt regnum de notione Patris; ſuntque judicia maſculina, quorum numerus eſt שכה 325. & cum voce ſimul annumerata 326, qui eſt numerus כוש Æthiops. Ubi color quoque nigredinis per ſe denotat, illam fuiſſe de genere judiciorum rigoroſorum minorennitatis. Atque ſic quoque in Sohar Sect. Pekude dicitur, quod 325. ſcintillæ purificentur in cogitatione (id eſt, in ſapientia.)

§. 15. Unde patet, quod duas gemellas ſuperfluas habuerit Moſcheh, unam Æthiopiſſam illam de notione minorennitatis: & alteram Zipporam de notione ſtatus adulti: quam deinde duxit, cumque ea concubuit. Quapropter nomen Zipporah ſignificat avem puram, quia nempe mundatior erat à judiciis: quam ob cauſam cum hac, quæ ſtatus adulti erat, copulam exercuit, liberosque de ea genuit. Cùm Æthiopiſſa autem, quia ad judicia perfecta minorennitatis pertinebat, copulari nolebat, nec ex illa generare liberos: nihilominùs tamen uxor ejus erat, quia eam ſibi deſponſaverat more Hebræorum, Mirjam ergo & Aaron hoc ipſum neſciverunt; putantes Moyſen in hoc erraſſe, quod ſibi deſponſaverit uxorem Æthiopiſſam; cùm turpe eſſet viro tali, deſponſare ſibi mulierem Æthiopiſſam. Præſertim quod audierant, quod Eldath & Medath vaticinati eſſent in caſtris. Id quod ſic interpretantur Magiſtri noſtri b.m. illos vaticinatos eſſe, Moyſen moriturum, nec intraturum in terram Jiſraël; introductionem autem inſtituendam per Jehoſchuah. Cùm igitur Aaron & Mirjam vaticinium hoc audirent, nec ſcirent cauſam, quare moriendum ſit Moyſi, nec concedendus ſit ipſi introitus in terram Jiſraël: quoniam peccatum illud ad petram nondum factum erat, quod cauſa erat mortis ejus. Aaron autem & Mirjam putabant ſe intraturos in terram Jiſraël. Unde loquebantur de Moyſe putantes cauſam mortis ejus eſſe mulierem illam Æthiopiſſam, quam uxorem duxerat.

§. 16. Sciendum autem, rationem, quare Moſes non ſit ingreſſus in terram Jiſraël, conſiſtere in nimia ejus excellentia. Quoniam facies Moſis erat ſicut facies Solis, quæ eſt arbor vitæ: ſed facies Jehoſchuah eſt ſicut facies Lunæ, quæ eſt notio terræ Jiſraëlis; quare iſte eos introducebat in terram. Hinc etiam Moyſes exploratoribus dicebat, ut inquirerent, an inibi eſſet arbor, an verò non. Scire enim volebat, an arbor vitæ, à quo Moſcheh provenerat, dominium haberet, in terram Jiſraël; an verò Luna tantum. Atque hæc eſt myſtica illa ratio, quod Moſes non ſit ingreſſus in terram Jiſraël. Sicut hæc expoſuimus Tractatu de generatione deſerti. Mirjam autem & Aaron putabant rationem eſſe hanc, quod duxiſſet uxorem Æthiopiſſam: quod ſi enim pro cauſa hoc habuiſſet, de quo dictum ſupra, quoniam ſcilicet Prophetia Moyſis deſcenderet ab arbore vitæ, quæ eſt nomen Tetragrammaton, & non à nomine Adonai: ſic cogitabant: Atqui etiam nobiſcum locutum eſt Tetragrammaton, an ergo tantum cum Moſcheh locutum eſt Tetragrammataton, ut nimirum hæc cauſa ſit mortis ejus? hoc impoſſibile eſt, quia etiam nobiſcum locutum eſt Tetragrammaton: quare ergo nos

nos ingrediemur, & non ille? Quoniam nondum decreta erat sententia illa super Aarone usque ad peccatum Petræ. Tunc ergò illis respondebat: Non sic esse, prout illi putarent: moriendum nempe sibi propter peccatum Æthiopissæ; quippe quam necessario ducere debuisset. Causa autem vera erat excellentia Moysis, ut dictum est. Quod autem objiciebant dicentes: Atqui & nobiscum locutus est Dominus: quare ergo nos intrabimus? ad id non respondebat, quia ipsis indicare nolebat, se excellentiorem esse ipsis: unde dicit Dominus v. 7. *Non ita servus meus Moscheh.*

§. 17. Et quia jam sub manibus nobis est discursus iste, hîc explicabimus, quod dicitur in Sohar Sect. Breschith: Quod Jaacobi corpus atque ossa sepulta sint in terra Jisraël: Josephi verò ossa tantum, & non corpus: & Mosis Magistri nostri super quo pax, nec corpus nec ossa. Cujus causa hæc est: quia Thimna veniebat & Jacobum alliciebat ad concubitum; ipse verò nolebat: unde dignus fiebat, ut corpus ejus cum ossibus sepeliretur in terra. Josephus autem quia Gonorrhæam patiebatur, juxta Gen. 49, 24. Et ea quæ ibidem tradunt Magistri nostri p.m. in negotio illo cum uxore Domini sui, hinc non sepeliebatur in terra corpus ejus. Mosche autem Magister noster super quo pax, quia mulierem Æthiopissam verè duxit uxorem, plane non sepultus est in terra, nec quoad corpus, nec quoad ossa. Quia terra Israëlis vocatur timor Domini; ille autem uxorem duxit extraneam Æthiopissam. Huc autem referemus & locum illum: Num. 12. v. 3. *Et vir Moscheh humilis erat admodum & insigniter.* Jam enim diximus ad Locum: Prov. 22. v. 4. *Propter humilitatem est timor Domini:* ubi in Hebræo particula עקב, id est, *propter* etiam denotat *calcaneum* (quasi sensus sit: calcaneus Humilitatis est Timor Domini.) Quod nempe Leah dicatur humilitas; & Rachel vocetur timor Domini: unde patet quod timor Domini, quæ est Rachel, sit sub pedibus & sub calcaneo Leæ quæ vocatur humilitas. Idem ergo indigitat Scriptura, cùm inquit: *& vir Mosche humilis erat valdè.* Namque & Lea vocatur humilitas; & ipse dignus erat mensura hâc humilitatis, quæ erat Zippora uxor Mosis, quæ etiam vocatur Lea; Sed Rachel, quæ est timor Domini respectu Mosis res erat exigua: sicut dixerunt Magistri nostri p. m. ad locum illum: Deut. 10. v. 12. *Jam ergo Israël, quod Dominus Deus tuus à te desiderat nisi ut ipsum timeas?* Quod notes: Unde etiam Rachel dicitur parva. Id quod innuunt Magistri nostri p.m. dum dicunt: omnino timor penes Mosen res erat exigua.

§. 18. Nunc autem revertemur ad materiem de Jethrone, de quo supra jam diximus, quod in illo restituta sit Labes Kaini. Ubi porro sciendum, quod & aliud correxerit vitium in Kaino obortum: de quo nimirum loquitur Targum Hierosolymitanum: Kainum nempe dixisse Hebeli fratri suo: Non est judicium; nec est judex; nec est mundus alius. Jam ergo in mundum venit ut ista corrigeret, quia cum ipso initium fit sectionis de judiciis, his verbis: Exod. 18. v. 21. ואתה תחזה sicut dixerunt Magistri nostri piæ memoriæ. Et propterea Mosi dedit consilium de constituendis judicibus, ut nempe primam elueret maculam. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magistri nostri piæ memoriæ. Nomen ipsi fuisse Jether, i.e. superadditus, quia superaddiderit unam sectionem codici legis, cujus initium est ואתה תחזה. unde superaddita sit ei litera

una de nomine sancto nimirum ו ut loco יתר vocatus sit יתרו. Et huc pertinet & illud quod de Kaino dicitur: Gen.4.v.15. *Et Deus posuit signum in Kaino*; Ubi per vocem signi intelligitur litera Vav. quæ addita est nomini Jethro. Atque sic etiam in Sohar sectione ברשירז dicitur: Superadditam ipsi esse literam אחד unam de viginti duabus literis legis. Notum autem quod litera ו plenè scripta hoc modo: ואו numero suo efficit 13 quem numerum etiam habet vocula אחד unus. Id quoque indigitatur in Tikunim: quod per verba illa: *Et posuit Dominus signum in Kaino*, denotetur Jethro.

§. 19. Hinc itaque apparet, quod tota restitutio Kaini fuerit in Jethrone: Quoniam ille habebat gradum mentis Kaini, ut dictum supra: & simul etiam psychen ejus malam, quæ fuerat in Ægyptio, eiq; se adjunxerat. Id quod etiam indicatur verbis illis Gen.49.v.3. יתר שאת ut sensus sit: illud quod dictum est Caino: Gen.4.v.7. *Annon si benefeceris* שארז *condonatio tibi*: impletum esse in Jethrone, ita ut Jether habuerit condonationem. Quod etiam in Sohar traditur Sectione בראש' cùm dicitur: quid est שארז? illud quod scriptum est יתר שאת. Quod probe notandum. Infra autem cùm agetur de Rubene eadem exponentur latiùs.

Cap. XXXIV.

§. 1.

Capite 32. dictum est, quod psyche Kaini ad genus boni pertinens revoluta sit in Kenan & Mahalaleel, qui singuli aliquid de illa restituerint, scintillam nempe cuiq; debitam, quæ tamen omnes continebantur in Kaino: istud igitur deinceps ita continuatum est, donec veniret Ruben filius Jacob, qui & ipse de radice Caini erat: sicut dictum est Gen. 29. v. 32. *Et vocabat nomen ejus Ruben.* Vox autem ראובן dividitur in duas partes, quasi diceretur: ראו videte; בן filium. Ubi quæstio oritur hæc: An nimirum nulla unquam mulier filium viderit quàm hæc? Res autem ita se habet, sicut dictum est: quod nempe Kain provenerit de fundamento matris supernæ, unde Leah prodiit: atque hinc Leah peperit Ruben, qui erat ipsa Psyche bona Kaini: quare dicebat: Videte filium, i. e. videte primogenitum illum filium inter omnes in mundum natos, nempe Kainum.

§. 2. Hinc etiam dixerunt Magistri nostri b. m. Leam dixisse: Videte, quantum differant filius meus, & filius soceri mei (i. e. Esav). Quod ita intelligendum est, sicut explicuimus in tractatu de Leah; quod nempe hæc venire debuerit in portionem Esavi. Esavus autem prodibat rufus, ceu profusor sanguinis, eratq; portio Kaini mala. Jaacob autem acceperat portionem Kaini bonam, quæ pertinet ad notionem calcanei, ut dictum supra cap. 29: quod nempe, quia provenerat de parte fœminina severitatum, Caino adhæserint cortices, qui intelliguntur per serpentem. Unde dicitur: Gen. 3. v.15. *Et tu perforabis ei calcaneum.* Hunc autem calcaneum sibi rapuerat Esav: unde etiam primogenitus erat, sicut Kain. Deinde autem cùm prodiret Jacob, manu sua prehendebat calcaneum illum sanctum, quem assumserat Esav. Unde scriptum est: Gen.25. v.26. *Et manu sua apprehendebat calcaneum Esavi*: i. e. calcaneum illum, quem Kain

sibi

ſibi rapuerat, non verò calcaneum Eſavi ipſum. Jam verò notum eſt, quod ſicut impuritas ſerpentis adhærebat Kaino; ſic eadem adhæſerit Eſavo: ſicut etiam in Sohar dicitur ſect. Tholedoth, quod Eſav ſe applicuerit ad partem ſerpentis.

§.3. Porrò notum eſt, quod Jaacob fuerit revolutio Adami. Sicut igitur primò, cùm adhuc protoplaſtes eſſet, cauſa fuerat, quod ſerpens ſeſe applicaret ad illum calcaneum: quoniam in ſingulas notiones fœminæ, ubicunque illæ ſint, injecerat ſpurcitiem ſuam, quod probè notes. Adeoq; & ad hunc calcaneum ſeſe applicuerat. Jacob igitur qui erat Adam ipſe, id reſtituebat, quod primò corruperat, iſtumque calcaneum eripiebat de manu Eſav: qui erat malum, quod in Kaino fuerat, unde primogenitus erat ſicut ille. Sumebat autem illum, eumque applicabat ſuper manum ſuam: per quam intelligitur brachium ſiniſtrum; quia ibidem eſt notio calcanei hujus in humero ſiniſtro. Quare non dicitur: *Manibus ſuis*: ſed *manu ſua*, in ſingulari.

§.4. Porrò etiam noſti, quod Jacob fuerit pars poſtica Patris, quæ etiam erat Adam: denotaturq; per literam Jod Tetragrammati. Si enim hæc litera plene ſcribatur hoc modo יוד; reperimus Metatheſin vocis ידו *manu ſua*. Nam quia Jacob ortum habebat de parte Patris, qui vocatur Jod; hinc reſtituere poterat calcaneum hunc, qui eſt de parte Matris. Sicut etiam dicitur in Sohar ſect. Pekude; quod in cogitatione i. e. Patre purificentur ſcintillæ judiciorum, Patet igitur, quod Jacob, qui erat notio partis poſticæ literæ Jod, ſicut dictum, per illam literam Jod ſeſe applicuerit ad hunc calcaneum עקב, unde etiam vocatur יעקב i. e. combinatio literæ י cum calcaneo, quod probe notandum.

§.5. Jacob igitur putabat, filium ſuum Ruben, qui primogenitus erat ſicut Kain, accepiſſe calcaneum hunc: qui eſt fundamentum omnium: nimirum primogenitura, quæ denotatur vocula שאת, illorum verborum, Geneſ. 4. v. 7. *Annon ſi benefeceris*, שאת, quod per metatheſin eſt אשת quæ eſt regnum hoc, cui nomen calcanei: nec non ſacerdotium, quod etiam vocatur שאת; ita illud: Lev. 9. v. 22. וישא *Et extulit Aaron manus ſuas.* Videatur cap. 23. Fundamentum tamen horum omnium pertinebat ad gradum Mentis Kainiticæ: hanc autem acceperat Jethro, ut dictum ſupra. Patet igitur, quod quamvis Ruben eſſet de parte Pſyces Kaini; tamen cum peccaret cum Bilhah, ab ipſo ſublata ſit hæc primogenitura, collataque Jethroni. Et quamvis Scriptura dicat, eandem datam eſſe Joſepho; unum tamen & idem eſt, juxta illud, *quod ille fuerit Pinchas, natus de filiabus Puthiel*, qui eſt Joſeph & Jethro, ſicuti dicemus.

§.6. Senſus ergo eorum, quæ Jacob dixit Rubeni Gen. 49. v. 3. hic eſt: *Ruben tu primogenitus meus*: id eſt, quia tu primogenitus meus es; & ego ſum quaſi Adam; tu merito accipere deberes primogenituram animarum, ſicut dictum eſt: Verum enim vero ita non eveniet: ſed יתר שאת i. e. ille, qui vocatur Jether habebit primogenituram; ויתר עז i.e. ille qui vocatur יתרו, quæ ſunt literæ ויתר accipiet robur i. e. regnum: quem ſenſum etiam aſſecutus eſt Paraphraſtes Chaldaicus Onkelos.

§.7. Quia autem Ruben pœnitentiam egit, hoc ipſo id effecit, ut per illum reſtitueretur portio illa Kaini, quæ vocatur שאת: & hic eſt ille, qui vocatur Jiſſaſchar: ille

enim non prodiit, nisi per violas seu Mandragoras illas, quas attulit Ruben Gen. 30. v. 14. Quamvis enim non ipse Ruben dignus fuerit illa portione; nihilominus dignus fuit eundem restituere per Jissaschar. Notum enim est, quod iste hoc nomen acceperit, quia Leah Jacobum mercede conduxerat ad concubitum per Mandragoras. Porrò etiam notum est, quod Leah & Chavvah unum sint: quia Adam & Jacob sunt in Patre: Et Chavvah & Leah in matre. Quamvis Adam & Chavvah in parte superna; & Jacob atque Leah pars postica istorum graduum sint, sicut dictum est suo loco. Huc quoque pertinet illud, quod vaticinata sit Chavvah, cum diceret: Gen. 4. v. 1. *Emi mihi virum cum Domino.* Ubi intelligitur emtio illa & conductio, qua deinde ceu Leah conductura fuit Jacobum, ut nempe produceret Jissascharum, in quo restitueretur Kain; eo quod Kain haberet in se cum bono malum, quod erat serpens: Jissaschar verò restituebatur per legis studium, ut totus esset è genere boni, è genere sanctitatis Dei Benedicti. Unde dicebat: Emi virum, cum Domino, De quo dictum cap. 25. In tractatu autem de R. Akibhah naturam Jissascharis plenius declarabo, & quare dictum sit: Genes. 49. v. 14. *Jissaschar asinus osseus.*

§. 8. Cum autem conduceret Leah Jacobum, verba hæc extant: Gen. 30. v. 16. *Et cubuit cum illa eadem nocte.* Mysterium autem ita se habet: Quoniam Jacob est stipes arboris ligni vitæ: sed tribus & filii ejus, sunt rami sub mysterio duodecim signorum Zodiaci, & articulorum in manibus atque pedibus, sicut observatur in Sohar Sect. Vajechi. Jissaschar autem plus in lege studebat, quam omnes reliquæ tribus: & ipsa natura Jissascharis etiam erat de stipite arboris ipsa, cui est nomen legis scriptæ; sicuti Jacob pater noster: Et non pertinebat ad ramos, prout tribus reliquæ. Unde patet, quod Jissaschar quasi Jacob ipse fuerit, & corpus Jacobi. Unde dicitur: Et cubabat nocte ea cum illa. Id est, concubitus reliqui pro cæteris tribubus tantum erant sub conceptu ramorum: iste autem fiebat pro ipsa natura Jacobi: & contingebat sub mysterio istius calcanei, quem abstulerat Esavo, & propter quem dictus erat Jaacobh.

§. 9. Hinc quoq; intelliges dictum illud: 1. Par. 12. v. 32. *Et de filiis Jissascharis erant* יודעי בינה לעתים prudentes observatores tempotum, ubi literæ initiales referunt nomen Jabal: quia Jissaschar veniebat à Kain, qui est fundamen matris, quæ Binah dicitur. Supra autem jam dixi cap. 29. quod Jabal fuerit revolutio Kaini: ille nempe, de quo dicitur: Gen. 4. v. 20. *Et Adah generabat Jabal:* omnes autem generationes Kaini de radice mentis ejus descendebant: & Jissaschar erat de natura Jabal: unde in literis initialibus verborum supra dictorum hoc nomen continetur.

§. 10. Sequitur digressio de quatuor Elementis, quæ sunt Ignis, Aer, Aqua, Terra; in illis latet mysterium ipsarum quatuor literarum Tetragrammati, sicut dicitur in Sohar Sect. Vaerah: Et ex his facta sunt omnia creata, & singula quidem secundum suum Elementum prædominans. In Tetragrammato autem duodecim sunt metatheses: imo deinde plane ascendit summa ejus usque ad sexaginta myriades: Et in qualibet harum particularum sunt conceptus Elementorum juxta personas suas. Et animæ dividuntur secundum quatuor Elementa, ita, ut in singulis membris detur quaternarius iste,

inque

inque omnibus perſonis. Unde patet, quod animæ dividantur in multas ſpecies, & in ſingula ſpecie ſit integra perſona, usque in infinitum. Atque hoc eſt myſterium revolutionis, de quo vide, quæ dicta ſunt ſupra cap. 4.

Cap. XXXV.

§. 1.

POſtquam jam explicuimus, quænam fuerint Pſyche, ſpiritus & Mens Kaini, & quô ordine ipſis contigerit revolutio; jam ſuperaddemus aliud quid, quod pertineret ad cap. 29. Nempe cum peccarent Adam, Kain & Hebel, non ſatis erat, quod exhinc reſultaret mixtio mali cum bono: ſed ipſum quoque bonum confundebatur atque turbabatur: & omnes ſcintillæ animarum permiſcebantur invicem. Unde datur mixtura ſcintillarum Adami in Kaino, & Kaini in Adamo: Adami in Hebele, & Hebelis in Adamo: item Kaini in Hebele, & Hebelis in Kaino, atque ſic ſimiliter: ita ut in homine quodam unico ſæpè ſit Pſyche una, conſtans è ſcintilla Kaini, & è ſcintilla Hebelis, & ſic deinceps quoque in cæteris.

§. 2. Res autem ita ſe habet: Cum homo perfecit Pſychen ſuam, in eum venire poteſt ſpiritus de radice alia, ſi quoad gradum & naturam correſpondeat cum Pſyche ejus, quamvis non ſint de genere uno & de radice una, prout ſupra quoque cap. 11. dictum eſt. Unde quaſi plurima animarum pars, imo veluti omnes hoc modo mixturam patiuntur. Hinc etiam diximus cap. 29, quod in omnibus Kainiticis nemo fuerit, qui omnes tres gradus animæ inferioris habuerit à Kaino; præter unicum Abbajam, ſicut pluribus dicemus volente Deo.

§. 3. Et hæc ſic permanebunt & continuabuntur usque ad adventum Meſſiæ: deinde autem quælibet anima redibit ad radicem ſuam, omnesque Pſychæ abibunt ad Mentes & ſpiritus ſuæ radicis. Atque hoc efficietur per Eliam Prophetam bonæ memoriæ, ſicut dicitur: Mal. 4. v. 6. *Et convertet cor Patrum ad filios*, &c. quia jam etiam patres & filii non omnes ſunt de radice una, ita ut quandoque pater ſit Kainita, & filius Hebelita, & ſic deinceps. Tunc autem omnes animæ redibunt ad radicem ſuam veram. Et quia etiam Elias talis erat, ut Pſyche ejus de radice una, & ſpiritus de alia radice eſſet; hinc per illum reſtituentur omnia.

§. 4. Unde patet, quod iſtæ revolutiones, de quibus diximus in Kaino, tantum intelligendæ ſint de Pſyche: de Mente enim nihil memini. Atque ita res ſe habet in omnibus radicibus.

§. 5. Jamque revertemur ad naturam Kaini; quamplurimi enim ſunt & quaſi infiniti, qui ortum habent de genere ſpiritus Kaini. Nam ſpiritus ejus revolutus eſt in Nadab & Abihu, & Schmuel Propheta: & Pſyche ejus in Jiſſaſchar. Sed ſpiritus ejus de genere mali erat in Korach. Quamvis enim Korach fundamentaliter eſſet ab Hebele; tamen propter confuſionem animarum ſpiritus Kaini de genere mali ſeſe immiſcuit Koracho. Unde dicitur: Num. 16. v. 1. *Et accepit Korach*, &c. Ubi dixerunt Magiſtri noſtri

bonæ

bonæ memoriæ: quod ipse sibi assumserit malum. Quod rectè dictum scias: quia per odium istud, quo invidebat Moysi super quo pax, properabatque ad statum inquinatum, aperiebantur ipsi portæ, eique immiscebatur spiritus Kaini de genere mali: non autem est acceptio pejor, quam talis, quia iterum rixari incipiebat cum Mose Magistro nostro super quo pax, sicut Kain cum Hebele: quod paulò latius diducemus.

§. 6. Nam quia Korach erat Levita, nimirum de genere severitatum, præsertim quod sibi attraheret spiritum Kaini malum; hinc cogebatur radere caput: quia mysterium capillorum denotat applicationem externorum ad judicia, sicut notum est: unde abradendi fuerunt, sicut dictum est in Sohar, sect. Tasriah fol. 48. & 49. ad locum: Levit. 13. v. 40. *Si viro cuidam decapillatum erit caput ejus* קֵרֵחַ *calvus est*. Dixeruntque Magistri nostri bonæ memoriæ, quod Korach princeps fuerit omnium Levitarum, Prout etiam videmus, quod rixari ausus fuerit, Mosesque eum timuerit, nisi Dominus ipsi adstitisset: sicut etiam ducenti & quinquaginta assessores Synedrii partes ejus secuti sunt, ipsiq; adhæserunt: sicut dicitur: v. 5. *Et loquebatur cum Koracho, & cum Synagoga ejus*. Unde nullum est dubium, quin homo præclarus fuerit admodum: ex hac nempe ratione, quod esset de genere Kaini, qui fuerat primogenitus: unde aspirabat ad sacerdotium, quod est annexum primogenituræ: quamvis tantum esset de genere mali Kainitici. Putabat ergo Korach, Kainum in se restitutum iri: atque hinc ad se pertinere jus primogenituræ & sacerdotii: quam ob causam adversabatur Moysi. Errabat autem; quia tantum malum erat Kaini, quod in se traxerat. Bonum autem non fuit restitutum, nisi per Schmuel Prophetam, qui ortum habuit ab eo, & à semine ejus. Unde dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ Corachum vaticinatum esse, & tamen nescivisse, quid vaticinatus fuerit: item vidisse eum, quod ignis prodiret de membro suo genitali, per quem indigitatus sit Schmuel nepos ejus. Et quia dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, illum vaticinatum fuisse, hinc etiam cognoscitur, quod vir fuerit excellens admodum.

§. 7. Sicut igitur cum Kain occidisset Hebelem, Gen. 4. v. 11. *Maledicta dicitur terra, quæ aperuerit os suum*, &c. Sic jam eadem terra resarcivit, quod primo corruperat: unde dicitur de Koracho: Num. 16. v. 32. *Et terra aperuit os suum*, &c: quoniam erat malum Kaini, unde punitus fuit apertione terræ, quod notandum.

§. 8. Scito etiam, quod & Dathan & Abiram fuerint de ista radice Kaini è genere mali: unde & ipsi adversabantur Mosi; erantque filii primogeniti Rubenis. Et nisi fuissent viri insignes, non nominati essent in Scriptura: nec Moses eos timuisset. Legimus enim, quod Moses abierit illos dehortaturus; illi autem ascendere noluerint, nec ipsum curaverint. Et sic quoque in Ægypto eosdem timuit, donec dicatur: Exod. 4. vers. 19. *Mortui sunt viri illi*, &c. id est, Dathan & Abiran. Ubi sensus est, illos bonis suis cessisse. Atque hi deinceps revoluti sunt in Doëg & Achitophel, omnesque fuerunt linguæ maledicæ; omnesque adversati sunt justis Mosi & Davidi, & hic pariter viri erant magni, sicut dicit David: Ps. 57. v. 5. *Anima mea est in medio leonum*, &c. Et Achitophelem David vocat, *Dominum suum & amicum suum* Psal 55. v. 14.

§. 9. Ut

§. 9. Ut autem in viam redeamus, jam addendum esset, quomodo Psyche Kaini de genere boni perfecta fuerit: ubi etiam explicandum esset, quid evenerit spiritui bono Kaini. Nadab enim & Abihu quasi fundamentum erant inchoatæ restitutionis Psyches Kaini de genere boni. Nam & ista de Psyche emanativa ortum habebat, quæ vocatur placenta mundi, ut dictum cap. 21. Sed hæc non sunt à Magistro meo.

Tractatûs primi de Revolutionibus Pars altera;

quæ sunt

Collectanea quædam ad materiam de Revolutionibus spectantia.

Primum.

1. DE Revolutionibus hæc quoque dixit R. Jizchak Lorjah bonæ memoriæ, quod etiam in arbores & lapides transferatur homo, juxta gradus illos mysticos (rerum naturalium;) hominis scilicet; viventis sermone carentis, Vegetabilis, & silentis. Qui etiam in sacrificiis ipsis præstò erant; ita ut hominis gradum referret intentio Sacerdotum, Levitarum, & Israëlitarum ad stationem requisitorum seu Ecclesiam repræsentantium: Vivens illud, esset hostia ipsa; Vegetabile, vina, olea, & similæ; & tandem silens, Sal; quare in omni sacrificio Sal requirebatur.

2. Et hoc ipso tempore nostro homo quidam maledicæ linguæ revolutus fuit & mutatus in torrentem rapidum, cumque agnovit Magister meus bonæ memoriæ, quod ibi revolutus esset; & scivit quisnam esset.

Secundum.

1. Raf Hammenuna Senex erat revolutio Mosis Magistri nostri super quo pax. Quare R. Schimeon Jochaides dixit: Si Doctores nostri Babylonici scirent excellentiam R. Hammenuna Senis: &c.

2. Atque è dictis Magistri mei bonæ memoriæ pariter intellexi, quod ipse quoque R. Schimeon Jochaides fuerit de revolutione Mosis Magistri nostri super quo pax, quamvis non quoad splendorem illum supremum Mosis, quem prima vice habebat, cum in montem ascenderet; sed de genere Mentis ejus, quam habebat tempore tabularum secundarum. Unde etiam in Sohar, Tractatu Idra dicit: Contestor super me, quod altera vice cùm ascenderet in montem, &c. Quoniam Moses mille partibus diminutus fuit, quæ denotantur per Aleph parvum in voce ויקרא sub initium Levitici.

Tertium.

1. Schlomoh Rex super quo pax, erat de revolutione Mosis Magistri nostri super quo pax, de quo scriptum est: Exod. 2. v. 6. *Et ecce puer ille flebat; & filia Pharaonis salvabat eum:* quare eam dein uxorem ducebat.

ANNOTATIO.

2. [*Ubi quæstionem hanc proponit Raf. Jisraël Benjamin bonæ memoriæ, quare nimirum revoluta fuerit in Ethnica, ubi pejor fieri potuisset, cum tamen tam excellens esset, sicut de ipsa scribitur in libro Chronicor. c.* 4. *v.* 18. Et uxor ejus Jehudith, *&c.* *Item: ibid. Et isti sunt filii Bitjah? Ubi respondetur: quod malum tantum quod fuerat in Bitjah filia Pharaonis venerit in illam Salomonis Uxorem.*]

3. Et quia Schlomoh Rex super quo pax ducebat Filiam Pharaonis; & hæc illum in errorem inducebat illa nocte, ut mane non surgeret, omnesque Jisraëlitæ impedirentur ab initiatione Templi (offerendisque sacrificiis:) hinc revolvebatur in Jirmejahu Prophetâ, templumque istius tempore destruebatur. Unde de hoc dicitur: *Et puer Ego.* Jer. 1. v. 6. & de illo alibi: 1. Reg. 3. v. 7. *Et ego puer servus.*

4. Porrò Schlomoh quoque in alio quodam casu errabat, nempe cùm Reginâ Sabæâ; quæ ab illo imprægnabatur, ita ut è nepotibus ejus Nebucadnezar prodiret. Unde hic de Jirmejahu Propheta præcipiebat; Jerem. 39. v. 12. *Accipe eum & observa eum,* &c. Nam ex Horoscopo suo observaverat, (quod Pater suus esset.) Unde quoque multoties dicitur, Servus meus. Et nisi venisset ex Ethnica, dictus fuisset servus bonus, & non servus malus.

5. Iste autem erat è revolutione Nimrodi, qui turrem extruebat in terra Sinear.

Quartum.

1. Illud quod in Gemara habetur, quod dixerit R. Eliefer F. Asarjah: ecce ego quasi septuagenarius sum. Et quod Magistri nostri dixerunt, eum fuisse decimum ab Esra Scriba. Id sic intelligendum; quod ipse fuerit Esra ille. Si enim, exempli gratia, fata cujusdam ferant, ut vivat septuaginta annos; & tamen aliquam ob causam dies ejus abbrevientur decennio; ille deinceps cum revolvitur, cum vixerit decem illos annos, perfectus est. Hinc dicebat R. Eliefer F. Asarja: Ecce ego quasi septuagenarius sum (cum tamen decennis saltem esset:) Quia illo tempore completi erant anni ejus, qui ipsi defuerant in revolutione prima, ut tunc quasi septuagenarius esset.

Quintum.

1. Illud quod in Gemara refertur de Filio Asai, quod (interrogatus, quare uxorem non duceret, respondens) dixerit: quid faciam? quia anima mea delectatur Lege: Intelligi potest ex eo, quod fecit Chiskijah Rex Jehuda super quo pax, qui cum videret per Spiritum Sanctum filios suos fore degeneres, uxorem ducere nolebat. Deinde autem matrimonium inibat & generabat filios ut notum est. Propterea enim tunc nolebat uxorem ducere, quia jam habuerat Liberos in revolutione priore.

Sextum.

1. Quod Mardochai procumbere nollet coram Hamane, & causa esset ut Jisraëlitæ maximum incurrerent periculum; causa hæc erat: quod Mardochai esset Jacob, & Haman Esav: & quia Jacob jam semel reverentiam exhibuerat Esavo, & propterea punitus fuerat, ut notum est; hinc ista vice idem renuebat.

Septimum.

1. R. Schimeon Jochaides erat revolutio Mosis: & R. Eleasar filius ejus erat puer ille, qui serviebat Michæ, eratque filius Gerson filii Mosis, eratque Idololatra secundum dicta Magistri nostri bonæ memoriæ. Et puer tredecim annorum. Unde R. Eliezer tredecim annos sedebat in spelunca.

2. R. Schimeon quoque erat revolutio Achiæ Silonitæ: & quia ex hoc, quod ille subscripserat Jeroboamo, facti fuerant vituli illi; hinc & ipse tredecim annos consedit in spelunca.

Octavum.

1. Quod dicitur Psalm. 22. v. 21. *Eripe Psychen meam de gladio, & singularem meam de manu canis*; id sic intelligendum est. Cum anima exit ex hoc mundo, & vult ascendere ad Dominum suum, locus quidam datur tenebricosus atque caliginosus itineris trium dierum; quem Deus indigitavit per tenebras Ægyptiacas triduanas. Cum igitur anima ascensura in tenebras has subintrat, tunc de illa intelligendus est locus Psalm. 84. v. 7. *Transeuntes per vallem lachrymarum.* Ibi autem sunt bestiæ quam plurimæ immanes, custodientes viam illam. Eò quod via ibi detur recta ascendens ad Hierosolymam superiorem (confer. Gal. 4. 26.) directè obversam Hierosolymæ inferiori: qua via omnes animæ puræ ascendunt.

2. Datur tamen via quoque alia in Gehennam vergens: quæ dividitur in triginta sex mille myriades viarum. In bivio autem duarum istarum viarum omnis generis reperiuntur bestiæ, quales in hoc existunt mundo: ut sunt leones, canes, vulpes, &c. quæ duas has vias observant, nec permittunt, ut ascendant animæ puræ; quin potius easdem abripere conantur, & abducere in Gehennam, ut ibi puniantur. Canis ergo custos est, quia etiam dormiens omnes transeuntes observat: quod cætera animalia non faciunt: unde canis præponi solet ædibus gregibusque. Eademque ratione etiam in sublimi, illi dæmones, quibus est forma canum, custodes sunt; cumque vident atque observant animam quandam venientem, statim latratum cient, atque tunc bestiæ cæteræ surgunt abripiuntque animam illam, si illis debetur.

3. Atque hinc tradiderunt Magistri nostri bonæ memoriæ Estherem dixisse loco citato: *Eripe de gladio animam meam, & de potestate canis singularem meam*: & porro: *Salva me de ore leonis.* Ubi hæc est mens Doctorum, per Estherem intelligi animam: quam si justa sit, sanctus ille, qui benedictus sit, abscondat à canibus, eamque sursum elevet: casu contrario autem abscondat faciem suam ab ea: ita ut tunc eam videant canes, eandemque allatrent. Hinc etiam in Gemara quæritur, ubi in lege mentio fiat Estheris: Respondetque ex illo loco: Deut. 31. v. 18. *Et ego abscondendo abscondam.* Ubi occurrit vox אסתיר.

4. Cum ergo dicit: *Salva me de ore leonis*, Achasverum intelligit Regem; sicut & leo rex est animantium.

5. Atque sic quoque, cum singulis noctibus mens ascendere nititur, atque pura est; Deus Benedictus eandem abscondit, atque sic ascendit, ibidemque discunt singula juxta gradum suum. Sin minus, quod Deus avertat, contrarium ipsi accidit.

6. Atque hinc quoque intelliges, quod dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, tres esse custodias noctis: primam cum asinus rudit: secundam cum canes latrant: quia nempe tunc ascendit anima. Atque hinc illud quoque cum ad quæstionem, quando legenda sit lectio Audi Israël, nocturnam, respondetur: usque ad finem custodiæ primæ: quia illuc usq; quidam homines nondum dormiunt; atque tunc canes illi allatrant transeuntes ibi animas.

Nonum.

1. Notum est, quod Deus Benedictus nobis dederit 248. præcepta affirmativa & 365 præcepta negativa: quæ correspondent 284. membris & 365 vasis humanis. Intentio autem Altissimi hæc fuit, quemlibet teneri, atque obligari ad observationem 613 istorum præceptorum, quæ quasi sint totus homo, ita ut per eadem compleat membra animæ suæ. Quod si ergo, quod Deus avertat, quis mutilaverit unum de membris suis, fueritque causa, ut ibi quietem invenerit genus alterum; tunc reverti tenetur atque revolvi, ut restituat quod corruperat.

2. Quamvis autem quis non perpetraverit delictum aliquod, nec mutilatus fuerit, sed tantum omisit aliquod præceptum de jubentibus, ita ut membrum illud maneat defectivum; eò quod non paraverit locum, in quo quiescere possit Sanctus ille Benedictus: ibi pariter revolvendus est.

3. Nec tantum eo casu, ubi omisit præceptum aliquod oblatum ipsi; sed etiam si occasio illius præcepti eidem se non obtulerit: vel si neglexerit præcepta illa à structura templi dependentia, vel talia quæ reliqui Jisraelitæ, exceptis sacerdotibus, observare non possunt: nihilominus tamen propter illa revolvi cogitur homo, ut eadem observet, quia sunt de numero illorum 613 præceptorum. Quicunque enim vel unicum istorum omittit, istius anima defectum patitur illius membri, cujus respectum præceptum omissum habet, sicut scribitur in suppl. fol. 131. Unde colligitur, quod talis revolvendus sit, donec veniat in revolutionem sacerdotis, inque tempus exstructi templi, ut nempe compleat omnia membra sua. Alias enim Jisraëlitæ essent manci & mutili defectu laborantes tot membrorum, quot sunt præcepta sacerdotibus tradita.

4. In istos autem quidam primò venit ut sacerdos, & deinde ut Jisraëlita: & quidam ordine contrario.

5. Quod autem ad præcepta illa attinet, quæ ad Regem spectant, qualia à singulis Jisraëlitis observari impossibile est: sciendum Regem in se continere omnes homines sibi coævos: quod si ergo observet præceptum illud, ad quod obligatus est, simul etiam perficiuntur omnes ii, qui in eo continentur. Hinc dicitur: Prov. 21. v. 1. *Rivi aquarum, cor Regis in manu Domini.* Unde colligitur, quod Rex quamvis sit persona unica, tamen distribuatur rivulorum instar plurali numero, per quos intelliguntur homines ipsi coævi. Quia nulla est ætas, in qua non sint sexaginta myriades hominum juxta totidem legis sensus. Et Moses Magister noster super quo pax, qui in se continebat totum populum Jisraeliticum, omnes sciebat. Atq; sic eodem modo quicunque habet notam universitatis, assequi potest illas explicationes. Unde filius Somah, (juxta Talmudis tradita,) cum videret multitudinem horum, dicebat: Benedictus sit ille, qui sapiens est, quoad omnia mysteria.

fteria. Quoniam in multitudine datur idem numerus, qui eft omnium myfteriorum legis: quia in multitudine pauciores non intelliguntur quam fexaginta myriades. Et licet Jisraëlitæ plures fint numero quam fexaginta myriades, nihilominus reliqui rami tantum funt: Radices autem plures non funt quàm 60. myriades.

6. Quod igitur attinet ad tempus hoc præfens, fieri poteft ut animæ quamplurimæ dentur, quæ jam obfervarunt illa præcepta ad folos facerdotes & ftructuram templi fpectantia. Jamque adveniunt, ut obfervent præcepta alia. Quoad Præcepta autem Regem folum concernentia, quæ etiam de numero illorum 613. funt; fciendum quod Rex perpetuò fit Univerfitas illa tota, complectens omnes fibi coævos: ita ut fi ille obfervet præcepta ifta fingularia, totus populus Ifraëliticus hac obfervatione frui queat.

7. Scito autem differentiam quandam effe inter talem, qui advenit expiaturus aliquod peccatum quod commifit; & inter talem, qui advenit obfervaturus præceptum aliquod affirmativum, quod omiferat. Quoniam prior ille revolvitur cum corpore & pfyche, nafciturq; & revivifcit, atque iterum moritur: alter autem per modum embryonatus tantùm advenit.

8. Sæpè enim e.g. videmus, quod homo quidam infectetur præceptum aliquod, vel plura, ita ut cor ejus vacuum fit ab omni vanitate mundana: cùm talem invenerit juftus quidam, cui deeft præceptum hoc vel illud, quique tamen illud obfervare conatur; tunc Pfyche iftius jufti imprægnatur in illo, eumque adjuvat in fectatione hac; cumque perficitur bonum illud opus, ambæ illæ animæ fimul perficiuntur; anima nempe Viri iftius; & anima iftius jufti, qui in ipfo factus eft embryo. Hoc ipfum eft, quod dixerunt Magiftri noftri b.m. Majores funt jufti in morte fua, quam in vita, quia non tantùm peragunt, fed & alios peragere faciunt: ut dictum eft.

9. Scito autem, quod fi vir ille vel minimum admiferit peccatum, pfychen iftius jufti, quæ in eodem embryo facta eft, mox iterum abire. Atque hinc homo quidam interdum tam evadit prudens atque fapiens, & virtuti plus ftudet, quàm alio tempore; quia nimirùm in ipfo eft anima jufti illius, qui acceſſerat obfervaturus aliquod præceptum, quod ipfi defuerat ad perficiendùm membra fua: vel quia homo obfervavit præceptum aliquod, prout decet; atque tunc embryo in ipfo facta eft Pfyche quædam jufti alicujus, qui fuo tempore admodum ftuduerat præcepto illi; atque tunc juftus ille hunc adjuvat, ut adimpleat voluntatem Domini fui; eidemque fcientiam auget atque intelligentiam, ut hoc opus diligentius fectetur, quam fecerat antea. Si autem, quod abfit, vir ifte peccaverit: Pfyche illa ftatim fecedit ab ipfo, & hic redit ad ftatum priorem.

10. Inque hoc quidem cafu multa dantur contingentia alia, quibus jam non infiftimus. Hæc tamen omnia id requirunt, ut anima jufti illius ejusdem fit radicis, cujus eft vir ille, in quo facta eft embryo.

11. Exemplum hujus reperimus in Pinchafo, cùm ulcifceretur ultionem Domini erga Simri; quia tunc gravidus erat animabus Nadabi & Abihu. Quare fcriptura dicit Exod.6,25. *Et Eleafar filius Aaron facerdotis uxorem ducebat de filiabus Puthiel, quæ pariebat ipfi Pinchafum. Ifti funt capitanei Patrum Levitarum* &c. Ubi Magiftri noftri

b. m. dicunt, avum ipsius maternum saginasse vitulos pro cultu Idololatrico: cumq; fuisse de parte Jethronis: prout etiam dicunt, quod fuerit de parte Josephi, qui vincebat pravam suam concupiscentiam. (Ubi voces saginandi, cujus radix פטם, & obloquendi seu resistendi, ubi radix פטט, unde פטפט alludunt ad nomen Puthiel.) Ubi paulo accuratius inquirendum, quænam in his sit illorum intentio: & quare Jisraëlitæ dixerint, cum Pinchas occideret Simri: Vidistisne filium Puthi illius, cujus avus maternus פטם saginabat, &c. qua mente hæc dicta fuerint? Item quare in Sohar quæstio sit talis: Atqui Pinchas erat solus: quare ergo scriptum est: Ista sunt capita patrum Levitarum? Item quæ sit intentio scripturæ, quando loco citato scribitur: Quod Eleasar uxorem duxerit de filiabus Putiel? Item quare scriptum sit Num. 25 v. 7. *Et videbat Pinchas filius Eleasaris* &c. quid nempe viderit? Et quare nemo aliàs è Jisraëlitis surrexerit ad vindictam hanc exercendam, quàm Pinchas, cùm tamen Moscheh Magister noster super quo pax, & omnes primarii illius ætatis ibi fuerint? Item quare scriptura dicat loco citato: *Pinchas filius Eleasar, filius Aaron Sacerdotis?* Ubi quæritur, si filius Eleasaris fuerit, quare dicatur fuisse filius Aaronis? Quales quæstiones in Sohar reperiuntur plures.

12. Scito autem, Pinchasum in se continuisse duas Psychas: unam de parte Josephi, & alteram de parte Jethronis. Quare eundem duo restaurare oportuit: unum, quod Josephum concernit; illas nimirum guttas frustra effusi seminis, cum uxor Domini ejus eundem sollicitaret ad concubitum; ubi eousque restitit concupiscentiæ suæ, (Hebraicè פיטפיט) donec prosiliret semen è manibus ejus, sicut Magistri nostri b. m. exponunt locum Gen. 49, 24. Et alterum, quod Jethronem concernebat, qui saginavit (פיטם) vitulos per cultu Idolorum. Simile autem peccatum etiam in Nadabo & Abihu fuisse dicunt Magistri nostri, b. m. cùm nollent ducere uxores, quasi inter Jisraëlitas nulla esset ipsis congrua: quod simile est casui Josephi. Præter quod etiam ignem peregrinum adhibuerunt sacrificaturi coram Domino; quod simile est Idololatriæ Jethronis. Cùm igitur Simri concumberet cum Midianitide filia Idololatræ, nimirum cum Cosbi filia Zor, ubi etiam exercebatur cultus Peoris; ecce Pinchas supradicta omnia expiare volebat. Nam sicut in Sohar dicitur, Nadab & Abihu duæ erant medietates corporis; quia nullas duxerant uxores: quare in uno continebantur; id est, ambo imprægnationem faciebant in Pinchaso. Quare dicitur Num. 25. v. 7. Et vidit, id est, intellectu suo vidit, & per Spiritum Sanctum, quod tempus esset operandi, & expiandi, quod antea commissum erat: quare statim surgebat de cœtu &c. Vel etiam sensus esse potest hic: Et videbat filium Aaronis sacerdotis: id est, videbat Psychas Nadabi & Abihu filiorum Aaronis sacerdotis coram se consistentes, inque ipsum intraturas; quippe quæ & ipsæ eadem expiare debebant delicta. De illis autem dicitur: Videbat filium Aaronis sacerdotis; non autem filios Aaronis: quia nimirum duæ erant medietates corporis, & deinde fiebant subjectum unum, quoniam in uno comprehendebantur. Et hoc ipsum est, quod alibi dicitur: Exod. 6. v. 25. *Et Eleasar filius Aaronis sacerdotis uxorem ducebat de filiabus Putiel, quæ generabat ipsi Pinchasum. Isti erant capitanei.* Quamvis enim Pinchas

chas unus tantum esset; in illo tamen continebantur Nadab & Abihu, qui erant capitanei Patrum Levitarum. Hoc autem factum est per אֶלְעָזָר, id est, per Eleasar, qua in voce particula אֵל respectum habet ad benignitatem: sicut dicitur Psal. 52. v. 3. *Benignitas* אֵל *tota die adest.* Atque sic & Joseph vocatur vir benignitatis (conf. Proverb. 11. v. 17.) quoniam ipse est fundamentum una cum benignitate in ore matris. Deinde in ipso quoque erat עֵזֶר sive auxilium, quæ vox respectum habet ad rigorem; juxta illud: Gen. 2. v. 19. *Faciam ipsi auxilium* &c. Cùm tamen omnis fœmina ad genus rigorum pertineat. Et hoc ipsum respiciebat partem Jethronis, qui ortum habebat è severitatibus (ita ut duæ illæ voces אֵל & עֵזֶר Josephum indigitent & Jethronem) Unde ab Eleasaro nasci debebat Pinchas, ut expiaret duo illa facta: ita ut ipsum quasi oportuerit factum hoc perpetrare cum Simri, qui erat Schelumiel filius Zuri Schaddai, Num. 1, 6. cap. 2. v. 12. quoniam in Pinchaso imprægnationem faciebant Nadab & Abihu, qui etiam expiare debebant duo delicta similia, ut dictum supra.

13. Adhuc tamen & alia occurrit ratio, quare hoc factum sit: quia nimirum Pinchas erat de tribu Levi, & Simri de tribu Schimeon. Et huc pertinet illud, quod scriptum est Gen. 49. v. 5.-7. *Schimeon & Levi fratres sunt* &c. *Maledictus sit furor illorum, quia pertinax.* Jam autem in Schimeone quinque erant familiæ patrum. Exod. 6. v. 15. nimirum Jemuelis; & Jamin, & Ohad; & Jachin; & Zochar, qui est Serach; & Schaul filius Cananitidis, qui simul efficiunt quinque. Unus enim de illis mortuus erat, unde illius non fit mentio. Pinchas autem erat de tribu tertia Israëlitarum: & occidebat Cosbi filiam Zur, qui erat Rex tertius è quinque Midianitis: ita ut & in eo resultet quinarius, sicut & Midianitarum reges erant quinque, Num. 31. v. 8. Evi & Rekem, & Zur, & Chur, & Rebah. Sicut ergo quinque illi in tribu Simeonis erant in sanctitate; ita iisdem inter cortices respondebant isti Midianitæ. Hinc Schelomiel filius Zuri Schaddai adhærebat Cosbidi filiæ Zur; qui nempe erat Zur inter cortices, sicut ille erat Zuri Schaddai in sanctitate; qui erat de tribu שִׁמְעוֹן; quasi dicas: שָׁם עָוֹן Ibi est iniquitas. Et hic ipse erat Schaul filius Cananitidis: sicut dixerunt Magistri nostri b. m. Matrem nempe ejus fuisse Dinam quam vitiaverat Cananita: ex qua impuritate Simri adhærebat Cosbidi huic, cumque ipsa peccabat.

Collectanei noni Pars II.

1.

Sciendum quoque, quod in Adamo Protoplaste fuerint Psyche, Spiritus & Mens de mundo Factivo, Formativo & Creativo: & insuper Psyche, Spiritus & Mens de Emanatione; Regno nempe pulchritudine & informatione: qui tres gradus postremi vocantur splendor supremus.

2. Illo autem tempore, cùm peccaret Protoplastes, nondum natus erat Kainus, ut patet è libro Sohar. Atque tunc ab ipso tollebantur Psyche, Spiritus & Mens mundi Emanativi,

3. Cha-

3. Chanoch autem accipiebat mysterium splendoris hujus superni mundi emanativi (nempe Mentem): quare etiam fiebat Angelus.

4. Elias autem b.m. accipiebat spiritum Emanativum; quare & ipse dignus fiebat, ut evaderet angelus sicut Chanoch: & ambo non moriebantur.

5. Psychen autem Emanativam accipiebant Kain & Hebel: ut nempe restituerent, quicquid in illa restituendum erat, postquam bono mixtum erat malum.

6. Mens igitur illa Emanativa etiam vocatur Dominus mundi: quoniam ab ipso mundo emanativo ortum habet; & dominium exercet in omnes mundos inferiores. Et quia cuilibet justo duo sunt spiritus, unus infra, & alter supra: Unde duplex illa appellatio, exempli gratia Gen. 22. v. 12. Abraham, Abraham: hinc non est quod objicias: cum Chanoch esset in terra; quisnam illo tempore fuerit Dominus mundi in supernis Metatronis loco?

7. Ista igitur portio mentis deinceps tribuebatur Josepho justo; quare etiam pulchritudo illa Adami, quam Chanochus accipiebat cum splendore superno in Josephum devolvebatur. Verum enim vero Josephus hanc Mentem accipere ultima demum merebatur nocte, qua finiebatur servitus ejus, quaque elevabatur ad regnum. Atque hinc intelligi potest mysticum illud, qua ratione septuaginta linguas didicerit illa nocte, quia nimirum dignus fiebat ista Mente, quæ Metatronis est, præfecti septuaginta populorum gnarique tot linguarum.

8. Et huc pertinet illud Psalmistæ: Psalm. 81. v. 6. *Testimonium in Josepho posuit.* Conferendum cum illo Hiobi: Job. 17. v. 19. *Ecce in cœlo testis meus:* Ubi intelligitur Elijahu: *Et testis meus in excelsis:* Ubi intelligitur Metatron. Hoc igitur testimonium Metatronis datum est Josepho.

9. Cùm autem mens istorum nondum gustasset mortem ab illo tempore, quo moriebatur Adam Protoplastes: sed ab illis auferebatur ante mortem suam: Josephus autem fratres suos somniis suis irritasset, ut ipsum venderent: hinc puniebatur, mentemque hanc revolvi oportebat in R. Jischmaël filio Elischah sacerdote magno; ut sufferret pœnam mortis realiter. *Hinc R. Jischmaël filius Elischah tanta excellebat pulchritudine, quanta Josephus justus. Quæ ratio est, quare eundem Metatron in libro suo, cui Palatiorum nomen est, semper vocet gloriam splendoris sui.

10. Eodem modo Elias non merebatur partem illius spiritus accipere, donec (adhuc dum Pinchas) perfecisset factum illud in Sittim, Numer. 25. vers. 7. atque tunc istum spiritum accipiebat. Et hæc est ratio, quare perpetuo, cum de Elia sermo est, mentio tantum fiat spiritus. Exempli gratia: 1. Regum 18. v. 12. *Et spiritus Domini tollet te.* Item: 2. Regum 2. v. 9. *Sit mihi duplicatura Spiritus tui.* Item: 2. Regum 2. v. 15. *Spiritus Eliæ quievit super Elischah.* Quia autem Spiritus habitare non potest nisi in Psyche; hinc dignus non evadebat illo Spiritu, donec perfecisset opus illud cum Simri, Num. 25. v. 7. ubi accipiebat Psychen Nadab & Abihu: qui sunt Psyche Adami Protoplastæ, ut porro dicemus juvante Deo. Atque tunc (in persona Pinchasi) ipsi dabatur *fœdus pacis,* Numeri 25. v. 12. per quod intelligitur Spiritus iste Emanativus

Adami

Adami Protoplastæ. Hinc etiam dicitur *Pax*; quia mysterium Spiritus à pulchritudine & fundamento descendit, quibus competit denominatio pacis. Et huc pertinet illud: Jes. 57. v. 19. *Pax, pax, distantibus & vicinis.*

11. Mysterium autem Psyches Emanativæ divisum est inter Kainum & Hebelem. Sed pars Kaini revoluta est omnibus revolutionibus jam notis; in Kenan, Mahalaleel &c. donec veniret in Nadab & Abihu, quæ duæ tantum erant medietates corporis: & ab illis eam accipiebat Pinchas.

12. Atque hinc intelligi potest locus ille Num. 9. v. 6. de iis, *qui se polluerunt super Psyche Adami:* quia nimirum ibi revera intelligitur Psyche Adami Protoplastæ, quæ revoluta erat in Nadab & Abihu, (quorum corpora polluti illi tetigerant, sicut dicunt Rabbini.)

13. Patriarchæ autem radicem animarum suarum non acceperant, nisi è mysterio benignitatis, severitatis & pulchritudinis mundi Emanativi: Et sic Moscheh è mysterio cognitionis. Adam autem descendebat è sapientia, largitione intellectus, pulchritudine, & regno omnium quatuor mundorum.

Collectanei noni pars III.

1.

Transgressio prima Jephthæ Jud. cap. 11. v. 39. causa erat alterius transgressionis similis. Peccatum enim Jephthæ concernebat votum: peccatum vero hoc alterum committebatur ab Hiele, 1. Reg. 16. v. 34. qui erat è domo Eli: & transgrediebatur maledictionem atque decretum Josuæ de non reædificanda urbe Jericho. Quia autem scriptum est alibi: Jud. cap. 1. v. 16. *Et filii Keni Soceri Mosis ascendebant de urbe Palmarum*, quæ est Jericho. Hinc patet, quod Jericho destinata fuerit radici Kainiticæ. Quapropter Hiel, qui erat de radice Kaini reædificabat urbem Jericho, quod notes.

2. Hic autem deinde vocatur Elias Thisbites: ubi denotatur illa anima, quæ erat de tribu Gad: quoniam Nadab & Abihu nondum erant restituti. Anima autem Pinchasi etiam peccaverat. Elias autem de tribu Benjamin non veniebat, nisi ut illum uniret cum animabus novis. Hinc patet, quod ille hoc loco sit radix: quare jam Pinchas tantum vocatur nomine illius animæ de tribu Gad. Obibatque legationem Domini, donec restituerentur Nadab & Abihu; 1. Reg. 18. v. 39. *Cùm omnis populus procideret in faciem suam, diceretque: Tetragrammaton est Deus.* Tunc illis remittebatur peccatum Nadabi & Abihu, qui truncaverant plantas (id est, divisionem in Divinitate meditati erant) & vitiaverant gloriam cohabitantem. Quare dicebant: *Tetragrammaton est Deus* (ut indicarent Unitatem Divinitatis esse restitutam.) Atque tunc expiabatur peccatum Nadabi & Abihu: istique tollebantur, cum Pinchas fugeret in speluncam.

3. Cùm autem è mundo discederet, inque cœlum ascenderet, tunc Psyche illa

dabatur Elischæ, juxta illud quod dicitur 2. Reg. 2. 9. ויהי נא פי שנים ברוחך *Sit mihi quæso duplex portio Spiritus tui.* Ubi נָא particula in se continet literas initiales nominum Nadab & Abihu. Et literæ initiales istarum vocum נָא פִי שְׁנַיִם constituunt vocem נֶפֶשׁ, ut sensus sit, istos habuisse portionem Psyches Emanativæ Adami Protoplastæ.

4. Tunc igitur Elias Thisbites sublatus est sursum, qui nimirum erat de tribu Gad: mansitque in cœlis, nec iterum descendit. Remansit autem infra portio Eliæ de tribu Benjamin. Et iste revolutus est in illo, de quo scriptum est in libro Chronicorum 1. Paral. 8. v. 27. *Et Elias & Sichri cum canticis suis* &c. Deinde autem unitus est cum literis Eliæ Thisbitæ, qui in supernis est.

5. Iste igitur est Elias de tribu Benjamin, qui ascendit & descendit, & locutus est cum sapientibus, ediditque miracula. Et hoc ipsum est, quod etiam indicabat Sapientibus, dicendo: De posteris Rachelis ego descendo. Nesciebant enim ad quamnam partem ipse pertineret. Et iste sese jungebat guttæ illi Jethronis, quam dabat Hieli: quo moriente, eundem accipiebat Elias. Et hæc est gutta illa, quam Elias dabat Jonæ filio Amithai. Idemque aliquando erit Messias filius Joseph. Unde Elias dicit in libro suo: Puer ille, quem ego resuscitavi, est Messias filius Joseph. Hinc etiam in Sohar dicitur; Jonam de horoscopo Eliæ venisse. Quicquid autem remansit Eliæ Thisbitæ vero, anima fuit alterius Eliæ orto è tribu Benjamin.

6. Hic autem quæstio oritur: Cùm Elias peregisset facinus illud, ut exstrueret altare, ignisque descenderet è cœlo super illud: & ipse occideret Prophetas Baalis: quare deinde scriptum sit 1. Regum 19. vers. 4. *Et desiderabat Psyche ejus mortem?* Et quid hoc sibi velit? Item quare dixerit: *Quia ego non sum melior patribus meis?* Res autem ita se habet, sicut scribitur in Sohar Sect. Pinchas: Quod Pinchas fuerit Elijahu. Vel etiam dici potest, quod in Pinchaso illo tempore, cum zelum illum exerceret pro Deo suo, imprægnatæ quidem fuerint animæ Nadab & Abihu: tempore autem peccati Jiphthach, cum & Pinchas peccaret, eò quod ad hunc accedere nollet, ut ejus votum solveret ab ipso iterum avolaverint animæ Nadab & Abihu. Unde dicitur in libro Paralipomenon: 1. Par. 9, 20. *Quod antea cum Pinchaso fuerit Dominus*, i. e. antequam peccaret: posthac enim animæ illæ ab ipso successerunt, nec Deus cum ipso erat, sicut antehac. Unde etiam nulla amplius fit mentio Pinchasi: sed deinceps Eliæ nomen ipsi inditur. Cùm autem Elias reædificaret altare illud confractum, factumque illud committeret, ad ipsum redibant animæ Nadab & Abihu propter zelum ejus pro Deo suo erga Prophetas Baaliticos: sicut antea eadem Pinchasum imprægnabant ob zelum similem. Fiebat ergo restitutio eorum per ignem è cœlo delapsum, quia offerendo ignem peregrinum peccaverant; ignisque egrediebatur à Domino, eosque consumebat. Jam autem restituebantur, quod dicerent: *Tetragrammaton est Deus*; ut nempe expiaretur commissum eorum. Unde bis exclamabant: *Tetragrammaton est Deus:* ita ut singuli id reunirent, quod antea separaverant. Et huc etiam respexit Elias, cùm inquit: 1. Reg. 18. v. 37. *Responde mihi Domine, exaudi me.* Ubi bis hæc repetit, ut indigitaret restitutionem amborum.

7. Post-

7. Postquam autem restitutæ essent penitus, iterum secesserunt ab eo. Sic enim fieri solet in embryonatu, cum quis alterum imprægnat ad observandum præceptum aliquod, ut is acquisita restitutione iterum discedat. Quare Elias post factum illud mori desiderabat; dicebatque 1. Regum 19. vers. 4. *Non sum melior quàm patres mei*, qui erant Nadab & Abihu: quoniam enim isti à me discesserunt, quid ego diutius in mundo moror?

8. Hinc etiam intelligi potest, cur Elischah dixerit 2. Regum 2. v. 9. *Sit quæso duplex portio de Spiritu tuo penes me.* Quomodo enim desiderare potuit rem impossibilem? Rem istam autem declarant duæ literæ vocis נ״א, quæ sunt Nadab & Abihu: & quia hi sunt duo; hinc dicit: *Sit mihi duplex portio de Spiritu tuo.* Quasi innueret, ut duo illi, qui Eliam imprægnaverant, ejusque Spiritum, venirent & imprægnarent ipsum. Unde etiam dicit: *Super me.* Idque propterea desiderabat, ut iidem in adjutorium ipsi adessent, pro cultu Divino illo porrò perficiendo. Elias autem respondebat ibid. v. 10. *Si videbis me, quando à te auferar; id eveniet.* Cùm enim attolluntur justi, in occursum ipsis prodeunt animæ ipsis cognatæ, ut eosdem comitentur: Sique quis dignus sit easdem videre, tunc fieri potest, ut irradient in eum. Cumque sic clarificatur anima ejus, porrò fieri potest, ut eadem illas sibi attrahat, eæq; ipsum imprægnent; unde magnum ipsi adjutorium pro cultu Divino.

Collectanei noni pars IV.

1.

Porrò & hæc inveni scripta: Audivi, quod nomen אל״יהו referat numerum 52. juxta numerum Tetragrammati duplicatum. Hæc autem simpliciter saltem audivi.

2. Jam verò eandem petitionem juxta hunc sensum explicabo: simulque responsionem petitum ejus subsecutam. Notum enim est, quod si Tetragrammaton bis ponatur, unum pertineat ad Microprosopum, & alterum ad Macroprosopum. Elischah igitur, cùm duplicem portionem de spiritu ejus expeteret, id volebat, ut duo hæc lumina & ipsum illuminarent. Ubi responsum accipiebat: *Si videris me* &c. Cùm enim justus quidam ex hoc mundo dissolvitur, tota illa lex atque præcepta ab ipso observata, & omnes actus unitivi in vita sua exerciti eadem hora omnes scintillant, radiosque emittunt: atque hinc inferius magna existit unio atque insignis, quasi hæc omnia fierent lux una quam maxima & quasi infinita. Lumen igitur, quod ad Macroprosopum refertur, sub mysterio faciei supernæ duarumque genarum, quæ dicuntur duæ areolæ aromatum, dividitur in 370. lumina, sicut exponitur in Idra. Et ista 370. lumina distribuuntur in Microprosopum & uxorem ejus: ita ut 220 influant in Microprosopum: reliqua autem 150, Hebr. קן, quæ vox & nidum denotat, in uxorem. Quo pertinet illud Ps. 84, 4. *Etiam avis invenit domum:* ubi vox צפר continet 370 & avis libertina קן nidum לה, pro ea, id est, Uxore Microprosopi. Adeoque hæc 370 lumina influunt &

manifeſtantur in Microproſopo & uxore ejus, quatenus & quando in copula unitiva ſunt.

3. Et ſic quoq;, cum juſti è mundo tolluntur, eosdem irradiant omnes illi actus unitivi, quos exercuerunt, dum adhuc in hoc mundo exiſterent: & tunc etiam radii illi Macroproſopi affulgent Microproſopo & uxori ejus, ſicut dictum eſt. Idem ergò eſt, ac ſi dixiſſet Elias: Si anima tua tam erit clarificata, tunc aſſequi poteris illa lumina, quæ ſunt lumen Macroproſopi, & lumen Microproſopi, quorum ſumma eſt 370. Atque ſic factum eſt animæ Eliſchæ, ut tam eſſet clara, quò cum videret, & in ſe ſusciperet omnia iſta lumina 370, quæ irradiabant in faciem brevem Microproſopi: ita ut abhinc eadem quoque longa fieret, & pariter vocaretur Macroproſopus, propter 370. lumina illa in ſe ſuſcepta, ſicut dicitur in Idra. Et propterea Eliſchah dignus fiebat, ut fulgeret facies ejus: ſicut dicunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ, quod coactus fuerit ſeſe abſcondere in ſpeluncas montium, quoniam nulla mulier facultatem haberet lucidiſſimam ejus faciem intuendi. Et quia ſic dignus fiebat accipere lumen facici regis vitarum: hinc virtutem habebat bis reſuſcitare mortuos. Et ſi quis accuratè omnia obſervet, patebit, quod virtutem habuerit influentiam in mundum derivandi liberorum, vitæ, & alimentorum: quæ omnia pertinent ad Binah ſeu matrem intelligendi, ubi manifeſtatur Macroproſopus, ſicut notum eſt. Exemplum autem liberorum eſt filius Sunamithidis: Vitæ; reſuſcitatio ejusdem: & alimentorum, quod aleret uxorem Obadiæ, unde אלישע dicitur, quaſi אֵלִי, id eſt, Deus meus, & שַׁע, id eſt, 370. lumina.

Collectaneum decimum.

1.

PORRO ſcriptum reperi, quod ſequitur. Adam in ſe continebat omnia 248 membra, & præterea multas ſpecies pilorum, qui quaſi infiniti erant. Et ab omnibus iſtis ſpeciebus deſcendunt ſpecies animarum ſpecialiores: & iſtæ ſpecies ſpecialiores deinde communicatæ ſunt iisdem, quos progenerabat, qui erant radices animarum. Meritò igitur ſciendum eſſet, quomodo mutatæ ſint illæ radices, ſpeciesque ſpecialiores membrorum atque animarum, quomodo ſingulæ à ſingulis deſcendant, & è quo quilibet ſit membro.

2. Jam verò notum eſt, quod plurima pars animarum ſit de radice Kaini & Hebelis, à quibus deinde porro ſubdividuntur. Ubi rem exemplo declarabo: nimirum ſi v. gr. Hebel fuiſſet caput animarum; dicendum eſſet, omnes animas ſpeciales ad caput pertinentes, eſſe de genere Hebelis. Sic quoque ſi Abraham eſt brachium dextrum; dicendum erit, omnes ſcintillas ſive radios animarum ſpeciales brachii hujus eſſe de genere Abrahami. Et ſic deinceps. Juxta omnia membra 248. Ubi multæ ſane occurrunt ſpecies: me autem exponere prius oportet ſpecies pœnitentiæ; ex quibus intelligentur & illæ.

Collectaneum undecimum.

I.

SCriptum extat in ſcriptis noſtris, quæ Druſchim ſeu commentationes dicimus, quare judicia Legis tribus locis tradita ſint. Prima vice nimirum in Marah: ſicut dicunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ, mandata de Sabbatho & de judiciis in Marah tradita eſſe. Secunda vice in ſectione Miſchpatim; & tertia vice in ſectione Jethro: Ubi quæritur, quare non omnia judicia legis tradita ſint ſimul & ſemel? Res autem è ſequentibus patebit.

2. Scito, quod Adam in illis 130 annis, quibus in divortio erat cum Chavvah genuerit dæmones & plagas filios Adami. Verum enim vero omnes illi Dæmones & Spiritus ab ipſo generati, radii erant & ſcintillæ de ſanctitate: modo quod involutæ eſſent corticibus. Imò quandoque majores ſunt animabus cæteris: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ de decem illis gutis effuſis à Joſepho. Quoniam guttæ illæ, quæ à maſculo ſolo prodeunt, præſtantiores ſunt illis, quæ proveniunt per copulam maris & fœminæ, ita ut in iis, quæ proveniunt è libidine ſolius maſculi, ſæpè magna ſit anima. Omnes igitur illi radii ſeu ſcintillæ, quas Adam depreſſit tempore illorum 130 annorum, neceſſario ab eodem reſtituendæ fuerunt: eò quod eſſent animæ ſublimes, veſtitæ intra cortices.

3. Jam verò notum eſt, omnem animam corticibus immixtam revolvendam eſſe multis revolutionibus, pro purificandis ſordibus ſuis, ſicut argentum purificatur in cupella aliquoties, donec aboleantur ſcoriæ ejus.

4. Iſtæ ergo plagæ filii Adami revolvebantur ætate diluvianâ: unde tam rebelles erant Deo ſanctiſſimo, ob nimiam ſpurcitiem in ipſis latentem. Et Deus tamen cogitationes habebat, ne planè repellerentur, ab ipſo repulſi hi, juxta 2. Sam. 14. v. 14. In iſta igitur revolutione mala multa perpetrabant. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur: Gen. 6. v. 6. *Et ſolamini erat Deo, quod feciſſet Adamum in terra.* Quæ dicta ſunt de generatione diluviana, quæ erat revolutio filiorum Adami Protoplaſtæ, eorum nempe, quos generaverat in 130 illis annis. Et porro dicitur: Gen. 6. v. 5. *Et videbat Deus, quod multiplicarentur* רעת *mala Adami in terra.* Notum autem jam eſt, quod ſcriptum eſt in Sohar; eum qui fruſtra effundit ſemen; vocari רע malum. Quo refertur illud; Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum* רע *ſeminifluus.* Unde iſtæ plagæ filii Adami vocantur mali filii Adami: quos nempe Adam produxerat in mundum. Unde porro dicitur: Gen. 6. v. 7. *Delebo Adamum, quem creavi.* Ubi intelliguntur ipſius Adami filii, quem Deus Benedictus manibus creaverat propriis. Atque huc etiam pertinet illud ibid. v. 5: *Et omne figmentum cogitationum cordis ejus tantum eſt* רע *malum tota die*; ſeu de facienda Gonorrhæa. Nam quia erant plagæ filii Adami, hinc & ipſæ malum hoc committebant ad inſtar loci ipſius, unde provenerant: unde & ipſi

ccc 3 per-

perdebant ſemen ſuum ſuper terra: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ per illa verba: Gen. 6. v. 12. *Perdidit omnis caro viam ſuam ſuper terra*: intelligi maſtuprationes.

5. Pœnitentiâ enim Adami id quidem fiebat, ut venirent in mundum: ſed id Adam efficere non poterat, ut reſtituerentur, donec purificarentur & emundarentur ſæpius.

6. Namque & in Kain immixti erant iſti filii Adami: quare & ipſe ſupplicium ſuſtinebat cum ipſis. Unde dicitur: Gen. 7. v. 4. Deleboque quicquid habet ſubſiſtentiam. Ubi intelligitur Kain: cum & vocula קים numero fere æquipolleat voci קי״ן (adjecto ſcilicet quaternario literarum.)

7. Reſpectu igitur loci illius, unde venerant, nempe è Gonorrhæa, cui & ipſi fuerant addicti, ſicut patres ipſorum; ſupplicium quoq; paſſi ſunt, peccato illi ſimile, ita ut ſuffocarentur aquis ferventibus diluvianis: quemadmodum gutta fruſtra effuſi ſeminis fervens effluit.

8. Deinde autem vice altera revoluti ſunt in generatione turris Babylonicæ. Sed & iſti iterum peccabant vice altera. Unde ſcriptum eſt: Gen. 11. v. 5. *Deſcendiſſe Dominum, ut videret urbem atque turrim, quam extruxerant filii Adami* Quod in Sohar explicatur de genuinis filiis Adami Protoplaſtæ, quos generat illis 130. annis.

9. Tertia autem vice revolvebantur in Sodomitis. Unde dicitur, Gen. 13. v. 13. *Et Sodomitæ erant mali*, id eſt, deſcenderant ab illo malo Gonorrhææ primæ, de quo Scriptura dicit; Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus.*

10. Cum igitur tertia jam vice mali fuiſſent, tribus nempe revolutionibus: de quibus dicitur: Job. 33. v. 29. *Omnia iſta Deus operatur, bis vel ter cum viro:* videretque Altiſſimus, quod corrigi nollent, porro eosdem transplantabat in Ægyptum vice quarta. Atque iſti erant Jiſraëlitæ in Ægypto. Jam vero à nobis & alibi dictum eſt, quod Jiſraëlitæ in Ægypto viventes Moſique coævi, omnes ortum habuerint è myſterio Daath ſeu cognitionis: unde & Moſes exortus erat. Dictumque eſt etiam paulo ſupra, quod animæ à ſolis maſculis provenientes ſublimiores ſint, quam quæ proveniunt beneficio maris & fœminæ: quia tales ab ipſa radice cognitionis oriuntur. Omnes illi igitur radii erant Moſis depreſſi intra cortices: illoque tempore in Ægypto reſtituebantur per Moſen: iſtumque oportebat ex Ægypto eosdem educere, eosque alere; quoniam ipſi incumbebat reſtaurare radicem ſuam.

11. Ubi quoque ſciendum, quod Jochebed mater Moſis fuerit revolutio Evæ uxoris Adami Protoplaſtæ: & Amram eſſet revolutio Adami ipſius: quare hic etiam non moriebatur propter peccatum aliquod actuale; ſed propter conſilium ſerpentis. Et ſicut Adam in divortio ſuo cum Eva uxore per 130 annos generabat dæmones & ſpiritus: ſic & iſte à Jochebed uxore ſua abſtinebat 130 annis, ut in iſtis 130 annis è Gonorrhæa ejus (nocturna) adducerentur iſtæ plagæ filii Adami, ſurſumque

ſumque emergerent. Et poſtquam omnes emerſiſſent, veniſſentque in mundum: tunc demum generabat Moſen, ut reſtitueret iſtos radios ſuos: quemadmodum generabatur Scheth, poſtquam Adam iterum conſveſceret cum Chavvah. Scheth autem eſt revolutio Moſis ut notum; denotaturque per Schin nominis משה. Atque hinc patet, qua ratione omnes viæ Domini in bonum dirigantur finem.

12. Hinc quoque intelliges, quare anteceſſores noſtri virique clariſſimi tantopere ſcrutati ſint, quare contigerit exilium Ægyptiacum. Nunc autem intelliges magnam illam analogiam. Quoniam enim Jisraëlitæ hi in Ægypto iidem erant, qui diluvio perierant: hinc Pharao præcipiebat, ut omnis puellus projiceretur in flumen: quo innuitur pœna illa diluviana: porrò idem ſervitutem ipſis imponebat operandi in luto & lateribus, eo quod eſſent revolutio generationis turris Babylonicæ, ubi lateres quoque formabant extructuri turrim; cujus reſpectu nunc condere cogebantur urbem Pitom & Raëmſes.

13. Porro etiam colluvies illa plebeja, quæ cum Jisraëlitis ex Ægypto exibat, ex iisdem revolutionibus ortum habebat: modo quod hi nondum eſſent reſtituti. Unde Moſes tanto conabatur ſtudio & hos reſtaurare: quamvis in vanum.

14. Sicut ergo Moſes erat myſterium cognitionis ſupernæ, unde prodeunt guttæ ſeminales: idemque erat myſterium Hebelis filii Adami: ita colluvies hæc magna erant filii Bileam, ſicut in Sohar traditur. Bileam autem oppoſitus erat Moſi in cognitione partis impuræ. Et hoc erat illud ipſum, quod ſeparatum erat in purificatione iſtarum animarum: Ubi cortex relictus erat ſolus, quaſi ſcoria, quæ erat anima Bileami: quamvis & in ipſo ſuperſtites remanſerint aliquæ ſcintillæ animarum ſanctarum, prout inter nos vulgatum eſt. Unde Deus generationem hanc magnæ hujus colluviei vocabat populum Moſis: ſicut dictum eſt: Deut. 9. v. 12. *Populus tuus rem perdidit.* Item: Exod. 34. v. 10. *Populus ille, in ejus medio tu es.* Ipſe enim in medio illorum erat, ſicut anima in corpore; eò quod ipſius radii & ſcintillæ eſſent. Porro dicitur de murmurantibus: Num. 11. v. 1. *Id malum fuiſſe in auribus Domini.* Quoniam erant de genere mali illius Gonorrhæalis, de quo dictum eſt: Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus.* Unde & alibi dicitur: Numer. 11. v. 10. *Atque id malum erat in oculis Moſis.* Moſes enim jam viderat, quod deſcendiſſent de myſterio mali iſtius. Ipſe autem erat pars ipſorum ſelectiſſima: quoniam jam prognatis omnibus illis animabus egreſſisque è malo, & ceſſantibus revolutionibus prioribus, naſcebatur Moſes, qui erat bonum illud & purum, quod in illis delituerat. Quare Scriptura dicit: Exod. 2. v. 2. *Et videbat eum, quod bonus eſſet.* Jam enim ceſſabat omne illud malum ulterius revolvi. Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ: Eadem die, qua natus eſſet Moſes, infractum eſſe præceptum Pharaonis, ne pueri ulterius projicerentur in flumen. Quoniam jam ceſſabat malum ipſum: & quia portio ejuſdem bona veniebat in mundum: ulterius non opus erat præcepto hoc. Unde Moſen quoque oportuit redemtorem illorum eſſe in deſerto.

15. Videor mihi autem audiviſſe, Adamum Protoplaſten triplici laboraſſe Gonorrhæa.

norrhæa. Istorum tamen probe memini, quæ sequuntur: quod Adam plura commiserit peccata. Nimirum, quod sicut dixerunt Magistri nostri piæ memoriæ, suspectus fuerit rapinæ: eo quod scriptum sit: Genes. 2. vers. 17. *de arbore cognitionis boni & mali Non comedes.* Ipse vero furtim de illa comedebat. Quare filiis Noach talia dabantur præcepta, quæ omnia transgressus erat Adam Protoplastes. Deinde Gonorrhæam admiserat: cujus respectu homines quoque diluviani corruptores seminis sui erant. Quamvis fundamentaliter puniti sint propter rapinas conformes peccato Adami. Porrò quoque reperimus, quod Adam abnegaverit radicem omnium, Deum, factusque sit Idololatra. Cujus respectu generatio turris Babelicæ Idololatrica erat & athea. Similiter invenimus præceptum fuisse Adamo de judicio administrando; quod pariter sit transgressus. Unde inter septem præcepta Noachica unum etiam occurrit de rectè judicando, sicut notum est. Et quia Adam præcepto hôc abnegaverat Deum, hinc ejusdem respectu Sodomitę erant mali & peccatores corruptoresque judicii: quoniam judices Sodomitæ mali erant, ita ut potissima Sodomitarum pravitas in hoc consistat, quod Judices constituerint mendaces atque corruptos.

16. Cum igitur Jisraëlitæ consisterent ad montem Sinai, cessaretque impuritas eorum: hinc primo tradenda quoque ipsis fuerunt præcepta de judiciis. Et propterea tribus vicibus illis præcepta ipsis promulgata sunt de judiciis.

17. Respectu enim generationis Babelicæ, quæ athea erat sicut Adam, datum ipsis est præceptum de Sabbatho & de judiciis in Marah, Exod. 15. v. 25. Quoniam qui Sabbathum admittit, idem præstat ac si totam legem admitteret. Unde dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Quicunque Sabbathum ritè observat, etiamsi Idololatra esset, sicut Enosch, remissionem tamen habet omniū peccatorum suorum. Ut igitur expiaretur hoc ipsorum peccatum, abnegatio nimirum Dei; primò præcepta acceperunt de Sabbatho & ritibus ejus: unde intelligitur hoc ipso condonatum iis fuisse peccatum hoc.

18. Deinde respectu Sodomitarum, qui judicia corrumpebant, sicut Adam Protoplastes, data est ipsis sectio de judicibus Exod. 18. v. 21. ante promulgationem Decalogi. Ubi intentio fundamentalis erat de judicibus constituendis. Quare cum Jisraëlitæ istos in se susciperent judices, iisdem remittebatur peccatum illud Sodomitarum. Et huc spectat intentio Moysis, de qua scriptum est: Exod. 18. v. 13. *Stabat autem populus circa Mosen à diluculo usque ad vesperam: Mosesque sedebat judicans populum.* Putabat enim Moses, se restiturum totam hanc generationem Sodomiticam hoc ipso, quod ipse solus esset populi judex, atque sic expiatum iri sperabat peccatum istud. Cum enim ipse præsideret ut judex populi, scintillæ illæ animarum Sodomiticarum in ipsum veniebant per modum imprægnationis; quod illis imputabatur, ac si ipsæ fuissent judices: præsertim si causa quædam offerretur Moysi, quæ jam ante quoque occurrerat judicibus Sodomitarum. Ipse igitur putabat hæc sufficere. Jethro autem respondebat ipsi: Non succedet res ista; quamvis enim tu sic agas, attamen tu solus omnes illas animas imprægnationem in te facturas sustinere non poteris, sed nimium defatigaberis: si autem plures constitueris judices, qui onus tecum ferant, teq; adjuvent, melius succedet: peccata enim

Sodomi-

Sodomitarum levia, expiabuntur per illos: negotia autem gravia in te devenient, & tu eadem restitues.

19. Quanquam & alia sit ratio consilii hujus: quod nempe animæ illæ essent de genere Kaini, nec restitui possent per Moysen, sed aliquis requireretur, qui esset de radice Kaini: hinc consilium hoc Jethronis de constituendis judicibus multis bonum erat, & hoc modo restituebantur omnes: Jethro enim erat revolutio Kaini; unde ab hoc promanare debebat consilium istud consentiente Moyse.

20. Respectu autem generationis diluvianæ atque rapinarum, Scriptura dicit: Exod. 21. v. 1. *Et ista sunt judicia*, &c. Primumque de judiciis præceptum est de servo Hebræo emto, annisque servitutis ejus: ubi intelligitur Hebræus talis, qui venditus est à judicibus ob commissum furtum: in quem finem Moses præceptum hoc de furibus promulgavit: quod cum in se susciperent, ipsis imputabatur, ac si ipsi venditi essent, ut servi post sexennium demum liberandi.

Collectaneum duodecimum.

1.

FActum illud Usiæ Regis, qui leprosus fiebat, quod suffitum offerre vellet; 2. Paral 26. v. 16. ita se habet: quod Usia esset revolutio illius Usæ, de quo scriptum est in libro Samuelis Prophetæ: 2. Sam. 6. v. 3. 8. *Et Usa & Achio ducebant currum*: Unde literæ nominis utriusque plane sunt similes.

2. Venerat autem in mundum, ut expiaret peccatum istud primum, quod applicuisset manum suam ad arcam Dei, & propterea esset mortuus: & tamen non restituebatur, sed redibat ad vitium prius, ut manum suam admoveret ad rem quandam illicitam. Anima tamen ejus sciebat, quod antea fuisset sacerdos: hinc sacerdotium iterum appetebat: In hoc tamen errans, eò quod jam sacerdos non esset.

Collectaneum decimum tertium.

1.

SCriptura dicit Exod. 25. v. 10: *Et arcam de lignis Sitim compingito, &c. eamque deaurabis intus & foris.* Ubi dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Mosen fecisse tres arcas, unam ligneam, & duas aureas, internam atque externam. Ubi quæritur, quoniam præceptum est, ut arca intus & extus fiat aurea; quare non tota facta sit aurea, & quare in medio ejusdem collocatum fuerit lignum? Ubi sciendum, in homine esse Psychen, Spiritum & Mentem, & animæ animam: ita ut Psyche in hepate; spiritus in corde; mens in cerebro habitet; mentis autem mens hominem ambiat extrinsecus. Quicunque ergo non habet quatuor hos gradus, in illo recondi non possunt mysteria legis. Quo pertinet illud Jobi 18. v. 17. *Et cui nullum* שֵׁם *nomen, ipse foràs.* Ubi notandum, quod literæ mediæ vocis נשמה i. e. mentis, ut & gradus in לנשמה נשמה efficiunt vocem שֵׁם sive nomen, ut sensus sit: Eum qui nondum habet nomen sive mentem & mentis mentem, quamvis habeat Psychen & Spiritum; tamen adhuc esse forinsecus.

 rinsecus.

rinſecus. Vel etiam: virum talem ibi deſcriptum non habere mentem, quæ eſt foras, i. e. quæ eundem extrinſecus ambiat: ubi intelligitur animæ anima.

2. Hinc ergò intelligi poterit myſterium hujus arcæ. Corpus enim hominis vocatur lignum juxta illud: quod homo dicatur lignum Agri. Intus autem habet Pſychen, Spiritum & Mentem: & extra Mentis Mentem. Quare præcepit Deus Benedictus, ut fierent tres arcæ, & media quidem de lignis Sittim, qua denotatur corpus humanum: duæ autem aureæ; una reſpectu Pſyches, Spiritus & Mentis; & altera reſpectu Luminis ambientis: quo facto illuc imponenda erat Lex: ut denotetur, eum qui obtinuerit gradus iſtos, aſſecuturum quoque cognitionem Legis, nec aliter.

3. Inque hoc caſu porro etiam dantur gradus, ita ut quis tantopere purificare queat corpus ſuum, ut hoc aſcendat in gradum Pſyches. Ex quo intelliges illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ; in duplicibus his appellationibus, v.g. Abraham; Abraham; Jacob; Jaacob, intercedere accentum. Cum autem dicitur Moſcheh; Moſcheh, nullum intercedere accentum. Ubi hæc ſit intentio, quod primum horum nominum denotet Mentem; & alterum Mentis Mentem. Moſis autem materiam clarificatam fuiſſe ſepties, ita ut in vita ſua in cœlum aſcendere & deſcendere potuerit: quaſi corpus ejus, inter gradus illos non intercederet. Hinc duo illa nomina; Moſcheh Moſcheh nullo diſtingui accentu. Abraham & Jacob autem, quamvis Patriarchæ fuerint, corpora tamen non habuiſſe adeo emundata, ut diſtinctio iſta non obſervaretur: atque hinc duo illorum nomina accentu ſeparari.

Collectaneum decimum quartum.

I.

QUæritur, cum Angeli non minus quam animæ humanæ ortum ſuum habeant è congreſſu quodam ſuperno; quare Angeli manſerint Spirituales, & incorporei: homines autem tali opus habeant corpore; & quis hoc cauſatus ſit? Item quænam ſit differentia inter homines & Angelos, Unde character iſte diſtinctivus inter eos intercedat?

2. Nimirum jam ſæpius à nobis expoſitum eſt, quod duplex ſit copula congreſſiva: una ſuperior & ſpiritualis atque incorporea, altera verò corporea: quodque copula ſuperior fiat oſculis, prout alibi declaratum eſt, quod halitus ex ore prodiens ſit ſpirituale quid, ad tres ſupremas numerationes pertinens. Copula autem inferior, concubitûs, magis eſt corporea cum vera gutta ſeminali conjuncta.

3. At verò alibi explicuimus tibi, quod fundamentum horum omnium dependeat è myſterio ſeptem regum primorum, qui mortui ſunt, & deinceps reſtituti. Omnes enim quatuor mundi Emanativus, Creativus, Formativus & Factivus ortum habent è ſelectione in ſeptem iſtis Regibus facta: ita ut, quod excellentiſſimum eſſet inter illos, ſecretum ſit pro mundo Emanativo: quod autem paulo diminutius eſſet, ſelectum ſit pro mundo Creativo; & vilius iterum pro formativo: quodque adhuc vilius pro Factivo. Et viliſſimum tandem vocatum ſit nomine ſcoriarum auri fuſione purificati, cujus

nullus

nullus planè sit usus: unde & putaminum nomine dicitur; eò quod non amplius queat emundari. Et hæc sunt judicia illa rigorosissima, ipsique cortices. Quamvis, ut alibi quoque dictum, necessariò & in his minimæ quædam insint scintillæ, quæ indigitantur per mysterium undecim specierum suffimenti: quæ futuro tempore etiam separabuntur, ita ut tunc dici queat: Jes. 25. v. 8. *Absorpta est mors in æternum.* Prout inter nos vulgatum est.

4. Quemadmodum autem jam dictum est de mundis istis quatuor; ita eodem plane modo processum est in mundis singulis. Utque, exempli gratia, initium faciamus à mundo Emanativo: in hoc, quod excellentissimum fuit, selectum est pro Sene decrepito: diminutius paulo pro Macroprosopo; quod adhuc inferius pro Patre & Matre, & quod imum hujus gradus, pro Microprosopo & uxore ejus. Idque sic etiam in Systematibus tribus inferioribus. Idemque plane & in decem numerationibus singularum personarum deprehenditur: ita ut non sit opus diutius his immorari.

5. Porrò sciendum, eo tempore, quo facta est electio systematis Emanativi, creativum, plane nondum fuisse disquisitum. Quod etiam eodem modo intelligendum de systematibus reliquis.

6. Quin & in ipso mundo Emanativo eo tempore, cum secerneretur Senex, nullam adhuc factam esse selectionem ullius de gradibus inferioribus. Atque sic deinceps. Unde patet, omnes quatuor mundos esse selectionem illam è septem his Regibus factam: & hoc est fundamentum totius hujus scientiæ.

7. Non licet autem sermonem instituere de copula illa, quæ facta est ante Patrem & Matrem: sed de iis, quæ supra Patrem & Matrem sunt, dicitur Jes. 51. v. 2. *Quia unum vocavi eum:* i. e. non assumta societate secundi. Non enim cognoscitur, nec commemoratur aliquid de illa copula: sed uxor prima, quæ in mundo est, Matris nomine dicitur: unde à Patre & Matre, & porro deorsum mentio copulæ incipit. Postquam igitur selecti essent Pater & Mater; inter hos instituenda fuit copula, ut secerni quoque posset natura Microprosopi & uxoris ejus. Jam enim præsuppositum est, nihil secerni posse penitus, nisi mediante copula; ita ut scintillæ illæ sive radii ascendant de loco illo inferiore, in quem delapsæ sunt; intrentque in uterum mulieris cujusdam; ibidemque expectent toto tempore, quo gestari solet uterus, & mitigentur adeò, ut inde fiat notio personæ cujusdam.

8. In utero igitur Matris supernæ secreti sunt Microprosopus & uxor ejus, nihilque præterea. Et in utero uxoris Microprosopi secretum est initium mundi Creativi usque ad Patrem & Matrem. Et quia jam dixi, non posse exprimi copulam supra Patrem & Matrem; hinc omnes tres superiores mundi Creativi simul comprehendo, quod nempe simul sint selectæ, quod sapienti satis est.

9. A matre autem mundi Creativi secreti sunt Microprosopus & uxor in creatione. Et sic porrò etiam quoad inferiora, ad finem usque mundi Factivi.

10. Quod autem diximus, Patrem & Matrem non secernere omne id, quod infra se habent; sed Microprosopum tantum & uxorem ejus: hujus ratio hæc est; quòd

non omnes ſcintillæ ſint æquales: unde quicquid pertinet ad notionem Microproſopi & uxoris ejus, ab iisdem emundari poteſt, & aſcendere usque ad Matrem. Quod autem inferius eſt Microproſopo & uxore ejus, ſurſum aſcendere nequit usque ad Matrem; eò quod gradus ejus diminutior ſit. Si enim aſcendere poſſet usque ad Matrem, omnia vocarentur Microproſopus & Uxor ejus. Adeoq; nihil ſecerni poteſt, niſi à gradu uno proximè ſeſe ſuperiore, nec ultra. Sed de his ſatis.

Collectanei 14. Pars altera.

1.

IAm ergo dicemus de natura copularum; & deinde exponemus differentiam quæ eſt inter Angelos & homines. Antequam enim conderentur Microproſopus & uxor ejus, Pater ſanè & Mater non abſtinuerunt à copula: quoniam ſimul prodierunt; nec ulla inter ipſos datur ſeparatio vel unico temporis momento in omnem perpetuitatem.

2. Quoniam autem ratio fundamentalis copulæ alia non eſt, niſi ſelectionis tantum gratia, ut notum eſt: hinc copula inferiore ipſis non fuit opus: ſed copulati tantum fuerunt copula ſuperiore, quæ oſculorum dicitur.

3. Cum autem Microproſopus & uxor ejus eſſent ſecernendi, tunc Pater & Mater opus habuerunt copula inferiore; ut Microproſopus & uxor ejus allegerentur in uterum Matris ſuperioris.

4. Jamque diximus & alibi, quod duæ ſint ſpecies impragnationum, & Microproſopus cum Uxore bis geſtatus ſit utero. Primum ergò conceptionis tempus hoc eſt, quando Microproſopus ternos artus ternis habuit inſertos, ita ut prodiret ad inſtar infantis modo nati. Alterum autem conceptionis tempus inſtitutum fuit, ut acciperet cerebra; quod eſt myſterium adoleſcendi. Ita ut duplici ſpecie congreſſus opus habuerint Pater & Mater pro ſecernendo Microproſopo & uxore ejus: ſiquidem nulla eſt impragnatio ſine præcedaneo congreſſu.

5. Poſt ſecundam autem hanc impragnationem Microproſopi, non amplius opus fuit Patri & Matri, ut copularentur, ſicut prius. Sed tertia quædam datur notio copulæ poſt ſtatum adultum Microproſopi & uxoris ejus inſtituenda: nimirum pro neceſſitate continuandę vitæ Microproſopi & Uxoris ejus omniumque trium mundorum: ita ut tres ſint copularum ſpecies in Patre & Matre & non plures: duæ pro corpore Microproſopi; & una pro vita ejus continuanda, & alimentis. Et tria hæc tempora pertinent ad copulam inferiorem congreſſivam.

Collectanei 14. Pars tertia.

1. IAm autem porro dicemus de copula oſculorum, quorum ſunt quatuor ſpecies, & ſubdividuntur in ſeptem. Cùm enim nulla in mundo fiat copula, quàm non præcedant amplexus & oſculum; hinc neceſſe eſt, ut tres modo dictas copulas, tres quoque præceſſerint ſpecies oſculorum.

2. Et

2. Et si simul computentur oscula priora ante selectionem Microprosopi & Uxoris ejus instituta, cum nulla adhuc in Patre & Matre esset copula; hinc quatuor osculorum resultant species; tres nempe cum copula & quarta sine copula, quæ sunt quatuor. Si verò ulterius subdividantur, invenientur septem; oscula enim cum copula duplicia sunt, ante copulam scilicet pro conciliando amore; & in copula ipsa: unde ob triplicem congressum Patris & Matris sex oriuntur oscula: cumque primis ante secretionem Microprosopi institutis, quæ non bipartiuntur, sunt septem osculorum species, sicut tres copularum.

3. Porrò notandum est, quod anima hominis in plures dividatur species: ita ut habeat Mentis Mentem oriundam à Patre; & Mentem à Matre; & Spiritum à Microprosopo; & Psychen ab Uxore ejus: & hæc quoad mundum Emanativum, quibus dantur gradus similes in mundis quoque tribus inferioribus. Ubi quæstio exoritur, quomodo dici queat, hominem, qui inter inferiora refertur, habere posse notiones atque excellentias tantas, quales non habent Microprosopus & Uxor ejus: nimirum, quomodo eidem tribuatur Mentis Mens, nec non Mens ipsa, qui gradus sunt sublimiores Microprosopo & Uxore ejus: cùm tamen ne Spiritum quidem qui ad Microprosopum pertinet, assequi mereatur: quinimo nec Psychen, quæ ad regnum Emanativum spectat? Atque hæc primo intuitu magni ponderis est objectio.

4. Responsum autem peti potest è præfatione libri Sohar, præfixa Sectioni Bereschith; ubi R. Pinchas dicit: Nullam dari animam, cum qua non prodeant aves volantes, qui sunt Angeli. Eodem igitur modo res se habet cum Microprosopo ipso. Hic enim cum prodit à Patre & Matre, cum ipso prodeunt aves, & animæ aliæ pro Angelis & pro hominibus. Res autem sic intelligenda est: quod quamvis per illam copulam prodeant animæ hominum atque Angelorum: illæ tamen analogum tantum quid sint illius, quod postmodum fiunt: quoniam nondum perfectè sunt completæ, donec copulentur Microprosopus & uxor ejus: nam tunc demum in mundum prodeunt per istam copulam. Radix tamen eorum in supernis est à copula Patris & Matris.

5. Quicunque ergo proveniunt à copula osculorum, illi cum copulæ hujus magna sit excellentia atque sublimitas, nullo opus habent corpore: eo quod copula hæc planè sit spiritualis. Qui verò proveniunt per copulam inferiorem congressivam, quæ corporis est, eò quod copula spiritualis osculorum iisdem elevandis & producendis non sufficiat, vestiendi quoque sunt corpore, inque hoc mundo restituendi per præcepta atque opera corpore quodam exequenda. Unde mysterium osculorum originem præbet angelis, & mysterium copulæ inferioris pro hominum est animabus.

6. Quamvis omnino animæ justorum quorundam majores sint Angelis. Nam licèt per copulam inferiorem exoriantur: nihilominus tamen copulæ dantur osculis præstantiores: qualis v. gr. est copula pro conceptione formandorum cerebrorum, quæ major est reliquis conceptionibus copulisque & osculis ipsis.

7. Jam igitur ad ordinem illorum ipsum descendam. Ex osculis igitur, quæ priora sunt omni copula, & selectione Microprosopi atque Uxoris ejus, prodeunt An-

geli sancti, quorum nomina non mutantur, quique perennes sunt, de quibus dixerunt Magistri nostri p. m. ad illud, quod Deus vocatur creator ministrorum: quod sint Angeli, quorum nomen haud mutatur unquam: Et hi sublimiores sunt omnibus Angelis reliquis. Quamvis autem Angeli isti celsiores sint omnibus, nihilominus tamen dantur homines adhuc excellentiores; qui nempe ortum habent ex osculis copulæ pro imprægnatione ad formanda cerebra. Supra enim jam diximus, quod ad quamlibet copulã duæ referantur osculorum species: quarum posterior, quæ simul cum copula conjuncta est, excellentior est priore copulam præcedente, quæ tantum fit ad amorem conciliandum. Ab illis ergo osculis copulæ pro cerebris proveniunt animæ justorum. Et horum excellentia major est quam Angelorum supradictorum. Porro etiam supra jam dictum est, animas non restitui, nisi per copulam Microprosopi & uxoris ejus.

8. Deinde sequuntur oscula secunda imprægnationis primæ: quoniam secunda semper præstantiora sunt primis; quoniam tempore ipsius copulæ fiunt.

9. Deinde sequuntur oscula copulæ pro vita continuanda mundorum. Et è tribus his osculis descendunt animæ hominum.

10. Porrò sequuntur oscula prima imprægnationis pro cerebris.

11. Et postmodum oscula prima copulæ pro vita mundorum: atque hinc producuntur Angeli.

12. Hic igitur omnium est ordo secundum excellentiam suam.

Primò Oscula posteriora cerebrorum.

Secundò Oscula omnem copulam præcedentia.

Tertiò Oscula prima imprægnationis primæ.

Quartò Oscula secunda imprægnationis primæ.

Quintò Oscula secunda pro vita mundorum.

Sextò Oscula prima pro cerebris.

Septimò Oscula prima pro vita mundorum. Atque hic est ordo secundum excellentiam eorum, ubi è specie prima, tertia, quarta & quinta productæ sunt animæ hominum: è secunda autem, sexta & septima Angeli. Quoniam autem Angeli opus non habent ut revolvantur per copulam mutuam (conf. Matth. 22. v. 30.) hinc etiam non opus fuit, ut vestirentur corporibus, ut supra dictum. Atque sic exposita est productio animarum atque Angelorum, per copulam Patris & Matris.

13. Eodem autem modo res se habet in copula Microprosopi & Uxoris ejus: nec non in copula Jacobi cum Rachele: Idque in mundo Emanativo. Qualis processus similis etiam observatur in mundo Creativo, Formativo atque Factivo. Hinc multæ inveniuntur species animarum atque Angelorum, qui gradibus plurimis ab invicem differunt.

14. Duæ tamen iterum occurrunt species: ita ut multæ animæ productæ quidem sint è copula mundi superni, sed deinde descenderint, aliæ quidem gradu uno, aliæ duobus: similesq; descensus animarum dantur plurimi per corruptionem suam facti. Dantur ergo quædam, quarum radix est sicut initio in illo nimirum loco, è quo prodierunt in mun-

mundum: aliæ autem radicem suam loco habent sublimiore, eo quod propter depravationem deorsum lapsæ sint atque exhinc prodierint. Quæ duæ species non sunt æquales: quoniam, si anima quæpiam radicem suam habeat in Emanatione, & descenderit in Factionem, illa per opera sua restitui potest, & ascendere, donec per copulam redeat in Emanationem, ibidemque uniatur durante adhuc vita sua: nec opus habeat revolvi creatione nova. Quod fieri potest per preces illas nocturnas, Psal. 31. v. 6. *In manus tuas commendo Spiritum meum*, quoniam tunc in sublime ascendit per copulam altiorem: atque inde iterum prodit creatione nova, donec ascendat usque ad radicem suam. Vel etiam ascendere potest interdiu per mysterium prolapsus in faciem, sicut notum est. Quicunque ergo per se sublimis est, & tantum descendit propter peccatum; ille, si vult, ascendere potest interdiu sub precibus matutinis tempore prolapsus in facies: quoniam tunc exercetur copula Jacobi cum Rachele Uxore ejus fundamentali, sicut notum est.

15. Ille autem, cujus radix humilis est, quique tantum per opera sua ascendere vult: ille ascendere non potest, nisi nocturno tempore tantum per preces: *In manus tuas commendo spiritum meum.* Ubi fit copula Leæ & Jacobi. Istius enim elevatio tanta esse non potest, atque illius, qui prius jam sublimis fuit. In hoc tamen hæ animæ conveniunt, quod omnes possint ascendere de gradu in gradum usque in infinitum: modo attento corde meditentur, quod scriptum est Sectione Tasriah, ad locum illum Psal. 104. v. 24. *Omnia in sapientia fecisti.* Ubi intelligitur fundamentum sapientiæ. Elevatio tamen fit in fundamentum informationis: quia vox, *fecisti*, pertinet ad informationem: & fundamentum informationis est id, quod res facit, quoniam manifestum est.

Collectaneum decimum quintum.

I.

JAmque explicabo nexum Magistri mei R. Jitzchak Lorjensis cum discipulis suis: & discipulorum inter se invicem. Scito igitur nullam esse animam, cui non sit vestimentum aliquod, quo vestiatur in hoc mundo. De quo vestimento mentio fit in Sohar sectione Mischpatim, ubi R. Jebah senex locum Exod. 21. v. 10. explicat.

2. Cum autem Jesepho justo accideret illud, ut guttæ seminis ipsi prodirent è digitis manuum pedumque ejus, juxta illud Genes. 49. v. 24. *Et dispersa sunt semina manuum ejus*; hinc quia Joseph repræsentat fundamentum superius; eodem tempore etiam in supernis scintillæ animarum prodierunt è fundamento masculino: quæ non deductæ sunt intra fœminam: sed in vanum prodierunt, ita ut iisdem adhæserint cortices.

3. Et quia multæ sunt species fundamentorum in supernis; Joseph autem omnia illa repræsentat: hinc ex omnibus quoque prodierunt in vanum scintillæ animarum.

4. Jam igitur explicabimus fundamenta illa: quæ intelligenda sunt juxta naturam copularum. Primò enim est copula Jisraëlis sive Microprosopi cum Rachele: & hæc copula fit tempore matutino Sabbathi; item circa additamentum precum. Atque tunc

tunc Rachel extenditur juxta totam longitudinem Microprosopi ita ut revera cum ipso copuletur verum fundamentum Microprosopi ipsius.

5. Deinde datur copula Jisraëlis cum Leah diebus profestis, tempore sacrificii pomeridiani; ubi tamen non extenditur hæc, nisi usque ad medietatem supernam, nimirum usque ad pectus: atque tunc cum ipsa copulatur fundamentum ejus primum.

6. Deinde adhuc alia datur copula Jacobi cum Rachele, quæ fit tempore matutino dierum profestorum. Ubi cum ipsa copulatur verum fundamentum Microprosopi, quatenus consistit sub mysterio extremitatum: prout penes nos alibi deductum est tractatu de precibus.

7. Alia iterum datur copula Jacobi cum Leah sub precibus vespertinis dierum profestorum: quæ fit in medietate superna Jisraëlis, ubi alio utitur fundamento.

8. Alia porro datur copula post noctem mediam, Jacobi cum Leah: ubi hi extenduntur juxta totam longitudinem Microprosopi: atque tunc alio iterum utitur fundamento. Atque hæ sunt quinque species copularum: adeoque & quinque species fundamentorum. Illæ autem guttæ mysterium sunt vestimentorum pro animabus.

9. Præstantissima igitur inter has copula est ea, quæ fit inter Jisraëlem & Rachelem: cujus tamen duæ sunt species, quod in aliis copulis non reperitur. Et hæc in eo consistit, quod in fundamentum Jisraëlis verum, per quod copulantur Jisraël & Rachel, derivantur benignitates & severitates de cerebris matris, nec non de cerebris Patris: quoniam fundamentum Patris pertingit usque ad fundamentum Microprosopi ipsius, quo Josephus pertinet. Adeoque in eo sunt duæ notiones Patris & Matris. Decem ergo illæ severitates, quæ sunt quinque Paternæ, & quinque Maternæ, denotant decem illos martyres, ab Imperatoribus gentilibus occisos: quarum animæ vestitæ fuerunt guttis istis.

10. Quinque autem severitates Patris sunt R. Akiba; R. Schimeon Ben Gam Liel; & R. Jeschebab, Scriba; & R. Jischmael filius Elischah; & R. Jehudah filius Babah. Videtur autem mihi hunc verum illorum esse ordinem: Quoniam R. Akibah, est severitas, quæ in benignitate: ipsumque sequitur R. Schimeon filius Gamliel, & cæteri.

11. Ne autem mireris, quod R. Akiba sit de radice rigoris, nempe Matre, vestis autem illius à Patre sit: nihil enim interest. Et sic quoque in cæteris. Nam in fundamento miscentur omnia: unde Josephus vicinitatem habuit cum omnibus tribubus, quia est repræsentatio fundamenti.

12. Hæ vestes autem semper relinquuntur animabus istis, nec unquam ab ipsis separantur, ne quidem post resurrectionem. Eademque est ratio omnium vestium, quæ pertinent ad subsistentiam cæterarum quoque animarum.

13. Cæ-

13. Cæteri quinque martyres ab Imperatore occisi pertinent ad quinq; severitates matris. Et quia martyres isti pertinent ad severitates; ideò occidendi fuerunt: quoniam cortices adhærent severitatibus; & in specie guttis Gonorrhæalibus: & quidem duri admodum atque magni.

14. Decem autem benignitates sunt decem discipuli R. Schimeonis Jochaidæ, super quo pax: qui sunt R. Elieser; R. Abbah &c. Et quia hi decem sunt benignitates Patris & Matris, hinc non opus fuit, ut occiderentur: quoniam cortices nullum hoc loco habent dominium, nec istuc aspirant. R. Schimeon filius Jochai autem p. m. est ipsum fundamentum, à quo prodierunt guttæ: ideoque venit eosdem informatum & restitutum.

15. Tres autem discipuli, qui assumti sunt atque mortui in Area magna, pertinent ad tres benignitates Matris manifestas: quæ sunt pulchritudo, victoria, & gloria. Sicut enim istæ ascendunt & sustolluntur, ut luceant superius; ita etiam elevati sunt tres isti discipuli, sursumque ascenderunt.

16. Penes istas benignitates igitur fundamentum datur atque doctor, nempe R. Schimeon Jochaides: sed penes severitates nullum reperimus Magistrum expresse, vel fundamentum: ubi quæritur, quare id factum non sit, cùm tamen Nechonjah filius Hakanah eosdem informaverit, quo elevarentur in vehiculum cœleste? Verum enim verò iste fundamentum non dici voluit: sed potiùs inquit: In severitatibus neminem nominari posse Magistrum, & multò minus fundamentum: cujus rationem jam tradidimus ad locum Psalm. 32. vers. 10. *Sperantem in Dominum benignitas circundabit.* Fundamentum Patris enim non consistit intra fundamentum Matris, eò quod hoc angustum nimis sit: ideoque illi foràs adstant, & ambiunt fundamentum. Unde patet, quod benignitates Patris & Matris consistant in fundamento unico nempe Matris: sed severitates separatæ sunt, quædam in fundamentum Patris, & quædam in fundamentum Matris. Et quia benignitates in uno fundamento colliguntur: hinc dici potest, hunc vel illum eorum esse Magistrum, qui hinc descendunt. In separatis autem non cognoscitur, quisnam illorum sit Magister: utrum nimirum fundamentum Patris, an verò fundamentum Matris. Et ego quidem aliquando Magistrum meum interrogabam, objiciendo: An ergò iis non tribui potuissent ambo fundamenta, adeoque duo Sapientes atque Doctores. Ipse tamen nihil tum respondere volebat.

17. Et quoniam isti socii ortum habebant à benignitatibus copulæ celsissimæ omnium; hinc iisdem manifestabantur omnia mysteria Legis, citra cruciatus & afflictiones ullas: quod non iterum eveniet usque ad generationem Messianam.

Pars Secunda.

I.

COpula secunda illa est, quæ istam sequitur secundum ordinem præstantiæ: est autem copula Jacobi & Rachelis. Et quia Rachel tunc non designat judicia: nec minus & Jaacob ortum habet è lumine cerebrorum Paternorum: hinc isto loco nonnisi benignitates & severitates Patris tantum extant. Atque his denotatur Academia Doctoris nostri R. Jehudah, qui Sanctus dicitur. Ita ut iste sit fundamentum: & discipuli ejus sint guttæ: qui sunt R. Chijah & Levi Bar Sisi, & Rabh, & similes.

2. Copula tertia, quæ hanc sequitur, est Jaacobi & Leæ post mediam noctem. Et quamvis Leah denotet judicia rigorosa; ista tamen post mediam noctem mitiora sunt. Adde, quod illa extendatur per totum Microprosopum: quod ita non fit, ne quidem in copula præcedente Jaacobi & Rachelis. Atque istæ decem sunt quinque benignitates, & quinque severitates.

3. Et quoniam istæ duæ copulæ à fundamento Patris ortum habent: hinc isti qui abinde descenderunt, non sunt occisi, sicuti descendentes à copula Jisraëlis cum Rachele.

4. Quoniam autem circa diluculum matutinum magis abundat misericordia; quia parum abest, quin hoc tempus jam vocetur dies: atque tunc Jaacobh & Leah altera vice copulantur; ubi duæ tantum prodeunt guttæ, quarum una continet quinque benignitates, & altera quinque severitates: hinc duæ hæ præstantiores sunt omnibus decem supradictis, quæ ortæ sunt à copula prima post mediam noctem: è quibus simul sumtis duodecim efficiuntur guttæ, inter quas duæ postremæ majores sunt prioribus decem. Et hæ duæ sunt condiscipuli nostri: quorum fundamentum est Doctor noster R. Jitzchak Lorjensis. Priores decem autem repræsentant collegium aliud, suntque alii discipuli Academiæ Magistri nostri. Antehac enim Jaacob & Leah copulati tantum fuerunt usque ad pectus Jisraëlis: post mediam noctem autem extenduntur usque ad finem. Unde vestigium primum prioris fundamenti copulæ ante mediam noctem factæ, non annihilatum est: quoniam Jaacob & Leah non redierunt in statum junctorum tergorum, nisi post mediam noctem: sed quoniam facies habuerunt junctas, extensæ sunt ad majorem celsitudinem: unde quod habuerunt primò, non est annihilatum.

5. Apparet igitur à copula ante mediam noctem facta etiam processisse duodecim guttas alias, ex illo nimirum fundamento: quamvis non revera prodierint, nisi noctis medio elapso. Adde quod duodecim illæ viliores sint quàm duodecim priores quæ prodierant à copula ipsa extensorum usque ad finem.

.6. Duæ autem illæ diluculi matutini è secta hac secunda jungi quidem potuerunt,

runt cum duodecim prioribus; eò quod meliores essent, quam decem secundarii. Et quoniam duo illi ortum habent è copula ante mediam noctem facta; hinc priores fuerunt in Schola Doctoris nostri.

7. Interrogavi autem Magistrum meum, quoniam duæ essent sectæ, quare etiam non duo essent fundamenta? Ille verò respondebat: Unum contineri in altero, ita ut fundamentum saltem sit unum: & novisse altissimum, utrum (Ipse) minimus, sit fundamentum secundum, an vero sit è duobus illis sublimioribus diluculi.

8. Copula quarta est Jisraëlis & Leæ constitutis à pectore & porrò deorsum. Unde benignitates ibidem non habent locum extendendi sese in brachium sinistrum: quare duæ saltem sunt guttæ. Et quia copula illa fit circa sacrificium pomeridianum, ubi judicia durissima dominantur; hinc istarum respectu, duo fratres occisi sunt Lyddæ, quorum excellentia magna fuit, eo quod prodiissent è copula Jisraëlis. Suntque Papus & Lulanus. Nullum autem ibidem est fundamentum: adeoque nullus ipsis fuit Magister.

9. Copula quinta est Jacobi & Leæ ante mediam noctem, ubi etiam judicia perfecta. Et hi sunt occisi in urbe Bither. Fundamentum autem ipsorum fuit R. Eliefer Hammodai, qui etiam occisus est Bitheræ.

10. Differentia autem est inter omnes has guttas, & inter cæteras animas, eò quod reliquæ animæ ortum habeant ab illecebris fœmininis, cùm nimirum uxor ansam dat ad copulam, unde postmodum & maritus excitatur ad copulandum. Atque tunc, quoniam non ex proprio arbitrio excitatur ipse, sed fœmina eundem allicit: hinc cùm masculus guttam benignitatum & severitatum in ipsam intromittit, ista non prodit à cognitione ipsius: sed è sex ejus extremitatibus, postquam guttæ illuc jam sunt derivatæ atque extensæ.

11. Quæcunque autem guttæ prodeunt sine fœmina, eò quod ipse masculus copulari desideret cum uxore, sed eandem non invenit, eò quòd infra sit in mundo Creativo: tunc guttæ illæ in vanum prodeunt. Si quæ igitur animæ proveniunt è desiderio solius masculi, illæ multis modis præstantiores sunt, quoniam tunc non prodeunt nisi à benignitate & severitate ipsius cognitionis ejus, & quia non transeunt per sex ejus extremitates nisi transitu momentaneo: hinc excellentia earum multò major est omnibus animabus cæteris in infinitum quasi. Hæc omnia autem tantùm intelligenda sunt de mysterio vestimentorum. Et quia supradictæ animæ eorum omnium, quorum jam fecimus mentionem, hoc modo ab ipsa cognitione ejus prodierunt: hinc illis tributa sunt talia vestimenta, quæ sunt guttæ supradictæ: unde ipsis conficiuntur 248. membra, quibus anima talis superinvestitur.

12. In istis tamen guttis internum aliquid etiam est ab ipsis cerebris intra victoriam, gloriam, & fundamentum Patris vel Matris, vel Microprosopi, vel Jacobi detentis.

13. Porro etiam guttæ dantur, quibus inest internum aliquid & externum simul: siquidem aliquæ proveniunt ab exteriori parte, nempe à veste victoriæ & gloriæ Patris vel Matris, vel Microprosopi vel Jacobi.

14. Aliæ item dantur guttæ, quæ proveniunt à partibus internis ipsorum cerebrorum in victoria, gloria, & fundamento Patris & Matris contentorum &c.

15. Sed supradicti omnes ortum habuerunt à partibus internis cerebrorum ipsorum.

16. Datur tamen secta adhuc alia, qui sunt seniores, nimirum R. Mosche Alschich; & hi omnes sunt è notione exteriorum, eque parte vestimenti: quamvis & ipsi naturam habeant ipsarum guttarum ab ipsa cognitione provenientium, licet per partes vestimenti saltem.

17. Porro & adhuc alia datur secta juvenum, qui correspondent sectæ secundæ nostratium, qui studuimus in Schola Doctoris nostri, & hi sunt de vestibus illorum: secta autem Senum est de vestibus nostratibus.

18. Et quamvis dixerimus, magnum esse nexum inter omnes has guttas: id tamen omne intelligendum respectu guttæ vestimentorum. Ipsæ vero animæ singulæ sunt de radice propria; quamvis omnes ortæ sint de notione cognitionis, modo quod non sint nexæ ex una radice.

19. Omnes autem istæ guttæ in scriptis Prophetarum vocantur reliquiæ Jisraëlis, ut Jerem. 6. v. 9. cap. 31. v. 7. Jechesk. 9. v. 8. Mich. 2. v. 12. Aliquæ enim guttæ sunt Jisraëlis & aliquæ sunt Jacobi: & quæ sunt Jisraëlis, vocantur reliquiæ Jisraëlis, sicut scriptum est Zephan. 3. v. 13. *Et fiet, ut reliquiæ Jisraëlis nihil faciant perversi.* Deinde etiam dantur reliquiæ Jacobi, sicut scriptum est Mich. 5. v. 6. *Et reliquiæ Jacobi erant sicuti ros.*

20. Adeoque quinque sunt species, de quibus supra, quarum respectu in scriptis Propheticis, in duobus versiculis nomen reliquiarum quinquies reperitur.

21. Istæ autem guttæ nostrates Jaacobi & Leæ post mediam noctem exortæ ultimæ sunt omnium, & prodierunt in mundum post quinq; illas species copularum supradictarum; quamvis id non conveniat ordini excellentiæ illarum, eò quòd in exilio hoc ultimo sint. Istarum autem fit mentio in Prophetia Jesaiæ, illoque loco, ubi agitur de onere Dumæ Jes. 21. v. 11. *Ad me clamat ex Seir.* Ubi intelligitur exilium hoc ultimum. Notum enim, ubicunque reperitur vox לילה intelligi tempus post mediam noctem: & ubi occurrit ליל intelligi ante mediam noctem: Sicut dicitur in Sohar. Duæ autem sectæ condiscipulorum nostrorum omnes sunt è tempore post mediam noctem, quamvis pars una è priore parte mesonyctii matutini, & altera è posteriore ejusdem parte sit. Et istorum respectu schechinah seu gloria cohabitans clamare dicitur ex ultimo hoc Exilio Seir & Edom, & dicere ad Deum Benedictum:

dictum: Custos, quid est de לילה seu postrema parte noctis, id est, quid facies cum ista secta, quæ est post mediam noctem, quæ vocatur לילה. Item, custos, quid facies cum ליל, quæ est secta altera primæ nempe partis mesonyctii matutini, & prodiit circa ultimas partes temporis ליל seu mesonyctii vespertini. Ubi respondet custos: *Venit mane & nox*: Si quæritis quærite, & revertimini & venite. Ubi per Manè intelliguntur illi, qui nati sunt circa diluculum matutinum: & per noctem illi, qui nati sunt post mesonyctium, quod vocatur לילה. Et quia ambæ hæ sectæ in mundum veniunt in generatione Messiana, hinc illos converti oportet vera conversione multisque precibus & jejuniis. Et hoc etiam indigitatur verbis illis: Mich. 5. vers. 6. *Reliquum Jacobi*. In quem finem bis repetitur vox Reliqui, respectu duarum istarum sectarum.

Collectaneum decimum sextum.

1.

MAgister meus piæ memoriæ nunquam occidebat pulices vel pediculos, nec ullum reptile vivens: eò quod ortum haberet è radice Kaini, qui occiderat hominem.

2. Item ob mysterium revolutionis suæ: quoniam antea fuerat circumcisor, per quem mortuus fuerat infans quidam. Unde cavendum est, (nobis, qui de hac radice sumus) ne aliquid occidamus unquam: imò ne mactemus quidem aliquid.

3. Dicere etiam solebat, pediculos prognatos è sudore hominis, præsertim hominum justorum, aliquid participare de mysterio hominis, & ejusdem esse scorias: atque exhinc fieri cortices ejus: Hinc non debere abhorrere hominem à pediculis suis; eò quod in hoc consistat aliqua ejus melioratio, dum pediculi prodeunt è corpore ejus.

Collectaneum decimum septimum.

1.

DIcere etiam solebat Magister meus: Bonum esse habitare in domo, cui multæ sunt fenestræ, ut semper quis omnique momento respicere queat cœlum? Præsertim si quis contempletur admiranda Dei in opere cœli & terræ juxta illud Psal. 8. v. 4. *Quoniam videbo cœlos tuos.*

2. Id quod etiam sic traditum est in Medrasch Haneelam, ad dictum illud Nebucadnezaris, ubi inquit Dan. 4. v. 31. *Se oculos suos in cœlum sustulisse.* Id enim multam homini confert sapientiam, timoremque, & sanctitatem. Hinc valde conducit, omni tempore, hora, atque momento cœlum intueri.

Collectaneum decimum octavum.

I.

ID quoque dicebat Magister meus: Si homo quispiam in aliqua habitaverit domo, & ex eadem abeat aliô habitaturus loco: hunc in priori domo, è qua exierat, non iterum debere habitare, nisi exacto tempore integri septennii.

Collectaneum decimum nonum.

I.

POrro dicebat: Non esse bonum educare turtures vel pullos columbarum in domo quadam; inque domo, ubi hoc fiat, morituros liberos, nec residuum ei fore semen.

Collectaneum vigesimum.

I.

NEc debere hominem jurare per vitam animæ suæ juxta illud: *Qui non in vanum sumserit animam suam.* Psal. 24. v. 4.

Collectaneum vigesimum primum.

I.

SI homo scire velit, an habeat Psychen de mundo factivo vel Spiritum de mundo Formativo: ille claudat oculos suos, formetq; quatuor literas Tetragrammati coram sese. Si istæ eidem videbuntur albæ & scintillantes admodum, de mundo Emanativo est. Si albo quidem colore sint, sed non scintillent admodum, de mundo Creativo est. Si colore sint rubeo, de formativo est: & si viridi, è factivo.

2. Ut etiam quis sciat, contra quam literam Tetragrammati potissimum peccaverit: is pariter claudat oculos, & si aliquam illarum literarum coram se non satis & facile queat imaginatione sua efformare: contra illam literam peccavit.

3. Id quoque sciat homo; Si passus sit Gonorrhæam, & macula impuritatis illa saltem die agnoscatur, vestigium ejus perire: sin minus, non transire vestigium, donec submergatur, quô facto fortè transibit.

Collectaneum vigesimum secundum.

I.

SCito quatuor Elementa, Ignem, Aerem, Aquam, Terram, designare mysterium quatuor literarum Tetragrammati, sicut traditur in Sohar scil. Vaerah. Et ab istis omnia prodierunt creata singula nempe secundum Elementum in se prædominans.

2. Sunt

2. Sunt autem Tetragrammati duodecim Metatheses: & deinde extendi potest usque ad sexaginta myriades variationum ; quæ singula etiam sic fiunt in Elementis secundum variationes illas & animæ à quatuor Elementis descendentes juxta singula membra sua habent Metatheses istas: unde animæ dividuntur in tot species, & in qualibet specie est persona integra usque in infinitum. Atque hinc fluit mysterium revolutionis.

Collectaneum vigesimum tertium.

1.

MAgister meus scinti'la erat Mosis super quo pax. Degebat autem in urbe Zephas vir quidam semper adversans Magistro meo. Ad quem dicebat iste: Itane adhuc mihi adversaris? Atqui si vellem, efficerem, ut terra te deglutiret. Quamvis id non intendam, ut ulli hominum noceam.

2. Ubi Magistrum meum interrogabam enixius, quid hoc sibi vellet: mihique respondebat: virum illum esse revolutionem Korach; & venisse ut restitueretur, & à se disceret. Sed non velle eum, eò quod adhuc obnoxius sit naturæ suæ primæ rixosæ.

Collectaneum vigesimum quartum.

1.

POrro etiam interrogavi Magistrum meum, unde admirandam hanc sapientiam esset assecutus. Mihique respondebat: Se magno studio incubuisse lectioni libri Sohar septimanis pluribus: dictumque ipsi esse: se nondum rem assecutum. Ubi adhuc profundius studium hoc tractaverit.

2. Interrogavi autem porro: Annon & R. Moscheh Korduero, & ego ipse quoque his studiis invigilavimus: quare ergo non & nos eò usque pervenimus? Ubi respondebat: Nos quidem magnam quoque impendisse operam: non tamen parem sibi.

Collectaneum vigesimum quintum.

1.

ADam Protoplastes non assecutus est splendorem supernum usque ad mysterium animæ singularis. Quin potius etiam Psychen, Spiritum & Mentem perdidit, quos gradus postea accepit Chanoch.

2. Kain revolutus est 245 revolutionibus. Videtur autem per Jethronem restitutus esse.

3. Nachor frater Abrahami revolutus est in Achabo: unde hic etiam Idololatra erat, & nomen ipsi Achab i.e. frater Patris, quod frater esset Abrahami Patris nostri.

4. Adam Protoplastes revolutus est in Haran fratre Abrahami: nec tamen in eo restitutus est: quoniam hic non sustinebat combustionem suam corde integrò. Nihilominus tamen comburi meruit pro sanctificatione Divini nominis.

5. Postea autem revolutus est in Aharon adjecto Aleph nomini priori: atque necdum restitutus est: quoniam potius mortem sustinere debuisset, quàm obedire plebi, fabriçam

bricam vituli pro Idololatria exposcenti: quod tamen intermittebat, quoniam videbat, quod Chur jugulatus coram ipso jaceret.

6. Chur autem etiam revolutio erat Adami Protoplastæ. Adam enim veniebat in Nachor: jam verò Nachor veniebat in Chur & Haran in Aharon.

Tractatûs primi de Revolutionibus Pars tertia;

quæ sunt

Revolutiones R. Missod cæci piæ memoriæ.

Cap. I.

1.

AHaron Sacerdos revolutus est in Eli Sacerdote. Et quia supplicium Idololatræ est lapidatio: (seu præcipitium,) ideoque cervicem frangebat de sella prolapsus, (quæ est mors lapidationis præcipitio similis.)

2. Deinde autem revolvebatur in Esrah Scriba, qui etiam erat Sacerdos: atque ibid. restituebatur.

Cap. II.

1.

NAdab & Abihu scintilla erant Kaini: quoniam pars bona animæ Kaini erat in Aharone, reliquum autem in Jethrone erat. Et scintilla, quæ erat in Nadab & Abihu dividebatur in duas partes. Volebant autem participes fieri splendoris Schechinæ seu gloriæ cohabitantis ex invidia: quoniam in illis revivisceebat invidia Kaini contra Hebelem: atque hinc prodibat ignis è fundamento Adami, & Scheth, quo denotatur Microprosopus; & comburebat animam eorum scintillis ignis, penetrantibus per nares illorum.

2. Duæ autem nares nasi Divini sunt Leah & Rachel. Et quia nolebant ducere uxores, adeoque diminuebant imaginem atque similitudinem Dei; hinc in nares ipsorum deferebantur duæ scintillæ ignis.

3. In Eliah quoque erant animæ Nadab & Abihu. Hinc de pelle arietis Jizchak Elias sibi faciebat cingulum coriaceum circa lumbos suos. יִצְחָק autem & פִּנְחָס numeris æquipollent. (Pinchas autem est Elias.)

4. Sciendum enim, quod Nadab & Abihu fuerint duo cornua modo dicti arietis. Deinde veniebant in duos illos tauros unô ventre natos, & uno præsepi enutritos: atque sic per illos sanctificabatur nomen Dei, quia Elias illos sacrificabat. Porrò etiam impraegnando fuerunt in Pinchaso: sed propter factum illud cum Jephthah commissum ab ipso fugiebant. Postmodum veniebant in Chophni & Pinchas, & occidebantur. De hinc iterum in duos filios Samuelis veniebant: & quoniam hi peccabant circa carnem, hinc porrò in duos corvos Eliæ veniebant, ibique restituebantur per carnem, quam Eliæ afferebant singulis diebus.

Cap. III.

§. 1.

QUæ ſequuntur, reperi in Manuſcripto R. Schmuel Podulah p. m. verbis ſequentibus. Audivi à Cabbaliſta ſapientiſſimo atque Divino R. Jitzchak Germano explicationem iſtius dicti Pſ. 140, v. 12. *Vir lingua non ſtabilietur in terra* &c. Quod ut intelligatur, præmittendum, quod à Sapientibus noſtris p. m. in Tractatu Kidduſchim dictum eſt, quod nempe Eliſcha alter viderit linguam R. Chuzpith interpretis in ore porci: & propterea factus ſit hæreticus. Quod quidem & alii majores & meliores ipſo pariter viderunt, & tamen facti non ſunt hæretici, quoniam iſte hæreſin jam habuerat animo conceptam. Dicit autem R. Jizchak: iſtud indigitatum eſſe in ſupradicto loco Scripturæ: quoniam nihil accidit in mundo, quod non ſuo modo in Lege divina adumbretur. Per virum igitur hunc linguoſum, intelligitur R. Eliſcha alter; qui erat vir legis peritus, & linguam videbat, ori porci non convenientem, interim tamen non totus mundus in hæreſin prolabebatur.

§. 2. Pergit autem textus: *Virum injuſtum ac ferocem mala capient ad expulſiones.* Ubi pariter intelligitur Eliſcha alter, qui jam ſua natura malus erat; hinc expellebatur; non autem reliqui, quamvis idem vidiſſent.

Cap. IV.

§. 1.

TOtus humerus ſiniſter eſt Kain: & humerus dexter eſt Hebel.

§. 2. Totus autem humerus habet ter mille pennas, mille majores, mille mediocres, & mille parvas: & in qualibet penna ſunt 150. ſcintillæ ſeu radii animarum.

§. 3. Singulæ autem habent foveam, è qua prodit penna; ibique & ſanguis reperitur. Et aliqua pars pennæ infixa latet; aliqua autem foras prominet implumis.

§. 4. Ala igitur Caini pertingit uſque ad Pſychen Emanativam, eſtque ala ſiniſtra Regni Emanativi: & ſic pariter & porro uſque ad imum Factionis, omnes humeri ſiniſtri huc pertinent.

§. 5. Penna autem præſtantior ſemper eſt quam fovea, & ſanguis: caulis item pennæ præſtantior quam plumæ; & plumæ longæ præſtantiores quam breves. Per breves enim intelliguntur infantes in infantia mortui.

§. 6. Ego Chajim autem ex illo pennarum numero ſum, ad quem pertinet Esra [alii legunt Aſarjah] nimirum è mille illis pennis majoribus.

§. 7. Singulæ autem pennæ habent 150 ſcintillas, juxta numerum vocis כנ״ף.

§. 8. Fovea autem pennæ meæ fuit Abbaja: & ſanguis ejusdem fuit Rami Bar Chamah.

§. 9. Pars autem caulis carni infixa duo habet membra, unum cum ſanguine, alterum ſanguinis expers: quæ diſtinctio in parte foras prominente non occurrit.

§. 10. Pars autem ſiniſtra fuit Samuel Propheta: dexteram autem non novi.

§. 11. Ulterior pars caulis prominentis implumis fuit Rex Jechiskiah.

§. 12. Deinde caulis dividitur inter plumas in duas partes, quarum ſingulæ ſuas ſuſtentant plumas.

§. 13. Una autem de plumis ſiniſtris ego ſum: & ſuſtentator meus fuit R. Akibaſi. Et de hac ala etiam erat R. Joſeph Caro; nec non frater meus Moſcheh.

§. 14. Omnis autem notio hæc pertinet ad notiones lucis internæ Pſyches Emanativæ: & ſic etiam in tribus mundis inferioribus.

§. 15. Sed Nadab & Abihu erant de luce ambiente Pſyches Emanativæ. Alibi enim jam diximus, quod Kain & Hebel acceperint Pſychen Emanativam.

§. 16. Et quamvis omnes mundi ſibi invicem ſint innexi, ita ut alter alterius ſit Thronus: attamen notiones dantur, quæ ulteriorem gradum reſtitutionis non aſſequuntur, quàm Pſychen Factivam tantum: cum alii mereantur aſcendere uſque ad Emanativum. Quod ipſum tamen non reperitur niſi in ſpecie Kaini & Hebelis. Iſtæ enim quia vocantur animæ quadantenus novæ, aſcendere poſſunt uſque ad Pſychen Emanativam, nec tamen ultra. Cæteræ autem radices animarum veterum non pertingunt uſq; ad Emanationem: & utinam ſaltem ad Creationem uſque pervenirent.

§. 17. Nihilominus & inter Kainiticas quædam tantum aſcendunt uſq; ad Creationem vel inferius, ſicut radices veteres.

§. 18. Alia tamen adhuc datur notio ipſius nempe portionis Adami, quam hæreditariò tradidit Kaino: in illa eſt aſſecutio omnium mundorum à Pſyche Factiva uſq; ad Pſychen Emanativam. Quicunque ergo à notione hac ſecunda deſcendit, magnæ ad nodum eſt excellentiæ, quoniam prima ſtatim vice, qua in mundum venit, reſtitui poteſt uſque ad Pſychen Emanativam, & ſimul tota radix ejus ad hanc notionem pertinet ſecundam. Duæ enim ſunt notiones, lux interna & ambiens. Et Elias erat de luce interna ejusdem, & tota radix ejus de luce hac interna erat. Et quia pertingere poſſunt, uſq; ad Emanationem, hinc vocantur Angeli. Quapropter & Elias p. m. vocatur Angelus. Duo etiam filii R. Chijæ Jehudah & Jechiskia Angelis miniſtrantibus ſimiles dicuntur, erantque è notione & radice ſupradicta. Penna autem iſtorum, Jehudæ nempe & Jechiskiæ major erat, quam penna R. Akibæ; & R. Jehudæ Bar Illaha, unde hi illorum erant diſcipuli. Ubicunque autem aliquis cognominatur Angeli titulo è Sapientibus, is certè eſt de radice hac. Unde etiam de Pinchaſo, qui erat unus exploratorum primorum, dicitur Jeſ. 2. v. 4. *Et occultabat eum:* quoniam erat Angelus, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ.

§. 19. Ut autem redeamus ad propoſitum, Kain ſemper denotat brachium ſiniſtrum in omnibus mundis, ſive in Macroproſopo, ſive in Patre, ſive in Matre, uſque ad mundum Factionis. E regione autem Hebel eſt brachium dextrum, & in omnibus quidem mundis inferioribus locum habet brachiorum nomen: in Emanativo autem alarum nomen obtinet. In alis autem præter pennas etiam eſt caro, vaſa & oſſa. Radix autem mea è vaſis eſt alæ ſiniſtræ, quoad mundos inferiores: ſed in Emanatione in ipſis

quoque

quoque pennis partem habeo, ut dictum supra. Et hæc ala ad Psychen tantum pertinet Emanativam i.e. ad regnum ejusdem mundi. Ulterius autem aspirare impossibile est, usque ad revolutionem secundam.

§. 20. Chanoch autem, quia accipiebat splendorem supernum i.e. mentem supernam, fiebat Angelus, & quidem excellentior quam Elias. Quicunque enim est de notione Emanativa, ascendere potest usque ad gradum Angelicum.

§. 21. Ala autem sinistra ter mille habet pennas, ut dictum est, in quarum singulis 150 sunt animæ: & iste est numerus animarum radicis meæ. Et numerus iste 150 desumtus est à litera initiali & finali nominis קין.

§. 22. Sed ala Hebelis aliter dividitur: ita ut quælibet penna habeat quinque partes, & quælibet pars contineat 32 portiones, ita ut nomen הבל idem sit, ac quinquies 32, quæ efficiunt 160, juxta numerum vocis קין. Sed pennæ Kaini singulæ dividuntur per se.

§. 23. Magna tamen est Kaini prærogativa præ Hebele, quoniam severitates Matris; (i.e. severitates Senis insertæ Macroprosopo, unde prodit Mater,) multo tempore manifestantur ante benignitates: prout & semper manifestæ manent; unde qui de hac radice est Kainitica, & hac ejus notione, de gradu in gradum, & de severitate in severitatem, ascendere potest usque ad illas severitates Senis decrepiti, ut abhinc hauriat influxum. Quod fieri non potest ab illis, qui sunt de genere Hebelis: quippe qui provenit è benignitatibus contectis semper, nec unquam tam manifestò prodeuntibus. Et huc pertinet illud, quod R. Akibæ plus sit manifestatum, quam Mosi Magistro nostro super quo pax. Unde & Moses dicebat ad Dominum: Talem hominem in mundo habes, & legem per me promulgare vis. Unde R. Akiba plura assequi potuit, quam Moses. Atque hinc etiam intelligi potest, quare dictum sit: Mosen invenisse Deum, nectentem coronas literis. Quoniam illi, qui sunt de radice Hebelis, ulterius scandere non possunt, quam ad coronas literarum: i.e. apices: cùm radix Kaini pertingere queat usque ad accentus, & altius. Quamvis Moses postmodum ista similiter assecutus sit, per opera sua fortia.

§. 24. Porrò & alia est ratio istius prærogativæ, quia qui Kainiticæ sunt radicis, proveniunt à largitione intellectus superna: cùm Hebelitici tantum descendant à benignitate & severitate Patris. Mater autem usque ad pectus Microprosopi unum tantum habet tegumentum: unde lux abinde prodiens magna est admodum: & anima abhinc influxum sibi assugens, magna luce frui potest. Pater autem contectus est duobus tegumentis usque ad pectus. Infra pectus autem mater aperta est penitus, & Pater uno tectus velamine. Unde animæ quæ sunt à severitatibus vel benignitatibus manifestis semper præstantiores sunt, quam quæ sunt è loco contecto: quamvis istæ ratione loci sint altiores. Et hic est sensus dicti illius Talmudici: Mundum vidi inversum.

§. 25. Adhuc alia suppetit ratio istius casus: quod nempe Sapientia non aliâ luceat viâ, nisi per benignitates & severitates informationis: quare qui hinc descendunt, majores sunt.

§. 26. Adhuc alia ratio hæc est, quod severitas prior prodeat per fundamentum: unde etiam Kain primogenitus erat; juxta sensum dicti illius: *Mulier fortis corona mariti sui*, Prov. 12, 4.

§. 27. Tempore autem futuro omnes radices Kaini Sacerdotes erunt: ita ut quicunque hactenus fuerunt Levitæ sub specie severitatum, qualis, exempli gratia, erat Korach, qui etiam ortum habebat de Radice Kaini: omnes, inquam, potientur primogenitura, quod est Sacerdotium. Et huc pertinet illud Ezechielis: *Et Sacerdotes Levitæ filii Zadok* &c. Quod nullibi extat, nisi apud Ezechielem. Hic enim, quia etiam de hac radice erat, hoc vaticinium protulit.

Cap. V.

§. 1.

De nexu, quem ego habeo cum reliquis discipulis Doctoris nostri, adhuc observanda sunt sequentia, ubi primo repetimus: quod in Adamo Protoplaste comprehensæ fuerint omnes animæ: quodque propter lapsum ejus multa ab ipso deciderint membra, & statuta ejus sit diminuta: quia nempe animæ multæ descenderunt in profundum corticum, Aliquæ autem remanserunt in eo: quod est mysterium centum cubitorum.

§. 2. Porrò etiam quædam animæ planè sunt novæ, quæ non venerunt in mundum, comprehensæ in Adamo Protoplaste: & hæ revera dicuntur novæ.

§. 3. Postmodum aliæ quoque sunt animæ in Adamo relictæ, quæ etiam vocantur novæ: non tamen ita ut priores. Et quando istæ animæ prima vice veniunt in revolutionem post mortem Adami, qua separatæ sunt ab eo; tunc etiam vocantur novæ. Ratio autem, quare prima Adami creatio non reputetur pro adventu primo, hæc est: quia formatio ejusdem fiebat per mysterium junctorum tergorum: unde tum demum adventus esse judicatur, cum veniunt per mysterium junctarum facierum: atque tunc venire dicuntur vice prima. Quod si verò talis anima post mortem Adami non venire mereatur, nisi similiter per mysterium junctorum tergorum: nihilominus tamen adventus iste æstimatur pro primo, quamvis non fiat per junctas facies: eo quod veniant post mortem Adami.

§. 4. Deinde sunt Kain & Hebel: qui prodierunt ab illis scintillis, quæ remanserunt in Adamo, & quas iste hæreditariò tradidit Kaino & Hebeli. Ubi nec iste adventus reputatur pro primo. Sed post Kainum & Hebelem omnes illæ scintillæ venientes in mundum, quamvis id fiat junctis tergis, prima vice venire dicuntur: ita ut & hæ vocentur animæ novæ. Quotiescunque autem vicibus sequentibus adveniunt, toties dicuntur revolvi. Quamvis enim Adam easdem tradiderit Kaino & Hebeli, id tamen non habetur pro adventu per se: quia non sunt mortuæ, & postmodum iterum natæ: sed

ſed Adam adhuc vivus easdem iſtis ſuis filiis tradidit. Nihilominus tamen multò ſunt viliores, quam eæ, quas Adam ipſe retinuit: quippe quæ recentiores ſunt.

§. 5. Quæcunque autem ab Adamo deciderunt in cortices, iſtæ primo ſuo adventu in mundum vocantur revolutæ: ſimilesque ſunt Adami reſiduis, vel Kainiticis & Hebelicis, ſecunda vice venientibus.

§. 6. Deinde quoque dantur animæ in Proſelytos venientes.

§. 7. Omnes autem animarum ſpecies in cortices deſcenderunt præter illas, quæ planè novæ dicuntur.

§. 8. Animæ autē Adami uno tantum laborant vitio ex lapſu nempe ipſius Adami. Sed Kainiticæ & Hebelicæ duobus laborant vitiis; uno ob lapſum Adami; & altero ob lapſum Kaini & Hebelis.

§. 9. Quandocunque igitur animæ hæ de profundo corticum exeunt ingreſſuræ in mundum, commorandum ipſis eſt per tempus aliquod in regno, ut à corticibus iſtis, ſituque ibidem contracto purificentur. Quo dignior autem eſt anima, eò diutius ibidem degere poteſt; quod fit ordine ſequenti. Nam quæ planè novæ ſunt, ibidem morantur menſes duodecim in utero nimirum, ut ita dicam, regni: & poſtmodum in mundum veniunt. Et huc pertinet, quod in Gemara dicitur, de partu duodecimeſtri.

§. 10. Species ſecunda eſt illorum, quæ manſerunt in Adamo: quæque & ipſæ vocantur novæ, quamvis non ut primæ. Hinc in utero Regni non diutius manent conceptæ, quàm novem menſes tantùm: atque tunc deſcendunt in mundum.

§. 11. Species tertia eſt Kainiticarum & Hebelicarum, quæ ob vitium ſuum ſingulare non geſtantur in utero hoc, niſi ſeptem menſes.

§. 12. Species quarta eſt reliquarum animarum ab Adamo deciduarum, quamvis primo adventu accedant. Vel etiam reliquarum animarum ſupradictarum, cum jam ſemel in mundo fuerunt: quoniam hæ omnes vocantur revolutæ. Iſtæ omnes non diutius in hoc utero morantur, quam quadraginta diebus, juxta tempus, quo formatur fœts: atque tunc veniunt in mundum.

§. 13. Quinta ſpecies continet animas Proſelytorum, quæ per triduum ſaltem in utero hoc tolerantur, juxta tempus, quo coagulatur ſemen.

§. 14. Juxta tempus igitur moræ iſtius in Regno, majori potiuntur vel minori lumine; & à corticibus magis vel minus emundantur.

§. 15. Id quoque obſervandum: omnes has animas nullô è corticibus prodire modo alio, niſi per preces Jiſraëlitarum, quæ dicuntur aquæ fœmininæ: vel per obſervationem alicujus præcepti, ſive actum quendam unitivum juſti cujusdam hoc in mundo.

§. 16. Dehinc quædam etiam dantur animæ, quæ ſive per aliquod vitium in mundo exortum, ſive per culpam propriam, quam commiſerunt in mundo, iterum delabuntur atque deſcendunt in cortices. Si igitur eodem tempore anima quædam è corticibus prodeat, commoratura in Regno, hæc facultatem habet, vitiatas illas animas detinendi, antequam in cortices decidant, easdemque reſtituendi ſuo loco, ſurſumque

reducendi in Regnum, ut ibi simul sustineant statum fœturæ, cumque ea restituantur: ita ut postmodum simul in mundum prodeant. Hoc autem ex eo fit, quod anima talis in utero Regni existens, ibidem semper elevet aquas fœmininas; virtute quarum elevare quoque potest alteram illam animam. Quod tamen fieri nequit, nisi anima hæc elevans alteri illi communicet Spiritum quendam, qui in illa habitet. Et per Spiritum istum, sive communicatam hanc vim, reassumta hæc anima vestitur atque restituitur: atque hic Spiritus connexus semper cum ipsa manet usque ad tempus resurrectionis mortuorum: atque tunc ab invicem discedunt.

§. 17. Porrò sciendum, quod si anima elevans de illarum genere sit, quæ duodecim mensibus utero gestantur, etiam alteram hanc animam (sive ad speciem novem, sive septem mensium, sive quadraginta, sive trium dierum pertineat,) duodecim menses pariter ibidem detineri. Quod etiam fit, si elevans illa sit è septimestribus, vel etiam vice versa, si anima elevans tantum sit de septimestribus; elevata autem novimestris; tunc ambæ per novem menses ibi morantur.

§. 18. Jam condiscipuli mei omnes pertinent ad genus illarum revolutarum, quibus quadraginta dierum in utero mora est. Ego Chajim autem anima nova sum, de specie Kaini & Hebelis, prima vice in mundum veniens: ita ut tempus meum fuerit septimestre. Unde patet, quod in omnibus condiscipulis meis aliquid Spiritus mei sit immixtum, omnesque per me influxum habeant: & Spiritus meus communionem habeat cum Spiritibus illis cuilibet communicatis: quare studendum mihi est, ut eos restituam: quia hoc ipso propriam meam animam in illis existentem restituo, ut paulo post dicam plenius.

§. 19. Ego tamen dubito, prout & Magister meus, annon revolutæ illæ sint de specie ipsarum Adamicarum vicibus tantum ulterioribus retrogressarum; quæque ob radicem suam primam novimestrium naturam habent, quo casu, quamvis anima mea sit septimestris: ambæ tamen morarentur in utero illo novem menses. Non detinui tamen omnes simul in cortices delapsuras: sed primò detinui & servavi animam unam; quæ deinde adjumentum mihi fuit, ut servaverim animam quoque aliam: ita ut anima hæc secunda duos habeat Spiritus, unum à me, & alterum ab anima illa prima, quam ego solus elevavi; & sic porrò usque ad finem: ita ut anima decima unum habeat Spiritum à me, & unum à singulis novem condiscipulis ipsa prioribus. Ordinem autem illarum non novi.

§. 20. Secundum illum autem ordinem, quem observabat Magister meus, cum illos altera vice vocaret, ita procedimus; Ego exiguus: & postmodum R. Jisraël Serug: postea R. Jitzchak Ammon: porro R. Jitzchak Sacerdos: reliquorum ordinem nescio.

§. 21. Ne objicias autem, quod me præposuerim illis: cum tamen R. Jitzchak Ammon annis major sit me, & aliis sociis: quamvis enim ego eos præcedam quoad hanc uteri moram: quoad adventum tamen in mundum illi me possunt esse priores.

§. 22. Et

§. 22. Et huc pertinet illud, quod dicit Elifcha 2. Reg. 3, v. 14. *Vivit Dominus exercituum, coram quo ego conftiti.* Dantur enim animæ quædam, quæ finito tempore fœturæ Regni ftatim defcendunt in mundum hunc: aliæ autem defcendunt in mundum Creationis, ibique confiftunt miniftrantes coram Deo Benedicto ad inftar Angelorum, ufque ad tempus definitum, vel donec contingat orationem quandam, vel bonum aliquod opus, vel alicujus præcepti obfervationem ab homine quodam fieri: atque tunc ftatim defcendunt in mundum hunc.

§. 23. Aliæ porrò etiam permanent in mundo Formativo: nec non quædam & in Factivo, quamvis omnes prodeant è Regno Emanativo. Quæ omnia tamen dependent ab operibus hominum in hoc mundo.

§. 24. Fiunt enim preces, per quas anima non poteft elevari in uterum Regni. Et aliæ dantur preces majori intentione peractæ, adeoque acceptæ coram Deo, ut per illas talis anima deduci poffit in hunc mundum. Sicut aliæ quoque eandem deducere faltem queunt in mundum creativum, & fimiles. Quod non dependet ab ipfo animarum genere; fed ab operatione inferiorum cum ifta anima cognatorum.

§. 25. Adeoque homo fecundum opus fuum, quod peragit, derivare poteft in filium fuum animam quandam, quæ fibi fuæque radici admodum fit propinqua: ubi deinde altera illa anima tamdiu ibi manet, donec inveniat redemtorem magis fibi cognatum. Quæ omnia non dependent à majore vel minore gradu ipfius animæ, vel à majore vel minore mora in utero facienda.

§. 26. Si igitur anima quædam ftatim, poftquam pronafcitur è regno Emanativo, in mundum hunc defcendit, citra impedimentum alterius cujusdam mundi ibique factæ detentionis, illa fanè magnum habet emolumentum: quoniam non veftitur ulla vefte hujus vel illius mundi: fed per illos nudè tranfit. Sed quæcunque moram trahit alicubi, illa in quolibet mundo, ubi detinetur, peculiarem accipit veftem, defcenditque pluribus induta veftibus.

§. 27. Non tamen fimilis eft detentio in mundo Creativo facta, illi quæ facta eft in mundo Formativo: quoniam veftis Creativa admodum eft tenuis. Omnia tamen in fingulis fiunt fecundum fpeciem cuilibet animæ propriam: quia interdum anima quædam, quæ detinetur & veftitur in mundo quodam, excellentior eft, quam alia, quæ unico defcendit momento in mundum hunc, absque omni vefte aliena: quoniam præftantia illius detentæ per fe major eft, quam hujus. Interior ipfe cafus per fe differentiam quandam infert: quoniam anima unico momento defcendens, multo eft luminofior, quam alia in aliquo mundorum detenta. Atque hinc intelligi poteft illud: *Vivit Dominus, coram quo conftiti.* Quoniam Elifcha bonæ memoriæ detentus erat in mundo Creativo fub egreffum fuum ex impregnatione Regni Emanativi: ibique miniftraverat coram Domino Benedicto, ficut Angeli minifterii. Id quod etiam indigitatur in Sohar fectione Achare Moth fol. 88. ad hunc locum.

§. 28. Ani-

§. 28. Anima autem mea non ſtatim deſcendit poſt egreſſum ex utero ſuperno: ſed impedita eſt in ſupernis alicubi: neſcio tamen, quo loco detenta fuerit.

§. 29. Ut autem redeamus ad rem propoſitam, quod nempe ego reſtituere tenear condiſcipulos meos, notandum per opera quidem illorum diſponi iſta; per opera autem mea illos nihil habere emolumenti: quoniam ſpiritus meus in illis eſt, & mihi enaſcitur lucrum, ſi ipſi ſint juſti. Operibus autem meis illi nihil juvantur, quia illi Spiritum nullum in me habent. Unde quæcunque præcepta illi obſervant, illorum & ego fio particeps, mediante illo Spiritu meo, qui in ipſis eſt.

§. 30. Quod ut rectius intelligatur, ſciendum, nullum dari in mundo juſtum, qui non duas habeat animas: ſicut dicitur in Sohar ſectione Noach ad loca: Noach; Noach: Moſcheh; Moſcheh: Schmuel; Schmuel. Quorum ſenſus hic eſt: quod nempe animæ quædam dentur internæ, quæ cum homine naſcuntur in mundum; & aliæ animæ tantum ſunt ambientes alteram illam ſuper caput hominis, quæ in ſupernis ſunt, in mundo quodam ſuperiore. Et hoc notorium eſt, quod homo ſuperius habeat talem animam. Quod ſi igitur peccet homo iſte, hoc ipſo efficitur, ut anima ejus gradatim deſcendat intra cortices, donec tota eodem pervenerit, quæ omnia ſic fiunt juxta naturam peccatorum: atque tunc anima ejus ambiens in interiora iſtius hominis deſcendit: unde patet, quod utraque harum animarum de gradu ſuo deſcendat: adeoque talis homo unam tantum habeat animam, eo quod prior illa deſcenderit in cortices. Cum è contrario juſtus utramque retineat, unam ambientem, & alteram internam. Unde intelligi poterit, quod in Sohar dicitur ad locum illum: Noach; Noach &c. In impio autem una tantum eſt anima; eò quod altera deſcendit in cortices. Quod innuit Scriptura dicendo Ex. 12, v. 15. *Anima autem illa exterminabitur.* Exſcinditur enim intrando in cortices.

§. 31. Juxta myſterium igitur hoc, ambientis nimirum animæ meæ, omne lumen influxus derivatur in condiſcipulos meos, mediante illo Spiritu meo in ipſis exiſtente: omnia enim hac via tranſeunt. Porro autem ab illo lumine in eos derivato, hac via in me quoque derivatur aliquid ab illorum portione, & deducitur in animam meam internam. Unde ego teneor eoſdem reſtituere, eoſque erudire. Anima autem mea interna nullam cum ipſis habet participationem: nec illi ab operibus meis quicquam participant. Sed hæc omnia intelligenda tantum ſunt de ipſis animabus omnium meorum ſociorum: de nexu enim Magiſtri mei cum diſcipulis ſuis, & diſcipulorum inter ſe, dictum eſt alibi.

Tracta-

Tractatus primi de Revolutionibus Pars Quarta.

Cap. I.

§. 1.

PRo meliori intellectu revolutionum, nec non vituli à Jisraëlitis in deserto facti, sciendum, quatuor esse rerum genera in mundo hoc sublunari, nempe Silens seu inanimatum; Vegetabile; Vivens seu Animal; & Loquens seu homo: quorum ordo juxta gradus suos iste est, quem hic posuimus.

§. 2. Jam igitur nihil in mundo est, ne quidem inter Silentia, v. gr. pulvis terræ atque lapides, cui non sit vita quædam, & natura Spiritualis, & planeta suus atque præfectus in supernis. Quod nisi foret, terra non produceret semina, atque gramina.

§. 3. Vita autem Vegetabilium sublimior est illâ, quia oculariter videmus, eadem vegetari & crescere ad instar hominum: cujus causa est vita illorum intrinseca.

§. 4. Porro vita viventium adhuc sublimior est: hominum autem adeoque loquentium vita summa est omnium.

§. 5. Porrò etiam jam dictum est alibi, nihil esse inter creata, quod non prodierit de expurgatione septem Regum: è quibus quod præstantissimum fuit, ad mundum Emanativum; quod paulo inferius, ad Creativum; quod adhuc vilius, in Formativum; quod adhuc deterius in Factivum; & omnium deterrimum ad cortices assumtum fuerit. In mundo autem Factivo quatuor illa genera sunt, Silentis, Vegetantis, Viventis, atque Loquentis; inter quæ homo præstantissimus est omnium: qui etiam, si bonis operibus studuerit, ascendere potest usque ad gradum Angeli.

§. 6. Hoc enim est mysterium selectionum, ut elevetur primò gradu uno; atque dehinc ascendat in gradum sublimiorem; & sic porrò sicut diximus Tractatu de Meditatione super cibis. Quod nimirum homo naturas Silentes reducere queat ad illum gradum, ut inde fiant partes hominis: quæ porrò si probus sit, ulterius ab ipso promoveri possunt, usque in gradum Angelicum; ita ut selectio semper sequatur selectionem, & purificatio purificationem usque ad gradum excelsum admodum.

§. 7. Id igitur justi præstare valent, ut etiam cibos suos restituant, & secernant ab iis, quicquid est immundum atque obscurum, donec illos elevent è genere Silentis, usque in statum hominis perfecti. Improbi autem contrarium planè efficiunt, quippe qui humanam quoque naturam demittunt usque in naturam Silentium. Prout & impii dantur, qui peccatis suis causa sunt, ut post mortem suam revolvantur in animal quoddam loquela carens, eò quod eidem fuerint similes: atque isti sunt gradu tertio.

§. 8. Idiotæ autem plebeji ne unicum quidem gradum restituere possunt. Interim prohiberi eidem non potest, quin aliqua comedat, præsertim vegetabilia: quia hoc ipso non usque adeo culposus est, interim vetitum ipsi sit, manducare carnem, quia ne unicum quidem gradum elevare potest.

§. 9. Discipuli autem Sapientum, qui legis quidem periti sunt, nec tamen Cabbalæ studium exercent, elevare possunt gradum unum; Vivens nimirum in hominem. Qui verò admirandi sunt in Sapientia Veritatis, elevare possunt vel ipsum Silens in hominem: ita ut hac ratione ab homine restitui queant omnia ista genera.

§. 10. Quod si verò homo quidam revolutus deveniat in manus cujusdam, qui eum restituere nequit; v. g. si revolutus quidam in animal, comedatur ab Idiota plebejo & illiterato; vel revolutus in vegetabile quoddam, à literato Sapientia veritatis destituto: tunc magno istos damno afficere potest, ita ut eosdem seducat in omnibus viis suis, eosque impediat ab omni observatione præceptorum. Et hinc intelligi potest mysterium illud, quod multi inveniantur justi, in quibus opera quædam mala deprehenduntur, quæ corrigere & intermittere non valent: cujus ratio est, quod in illos devenit revolutus quidam, qui solitus sit idem peccatum committere, qui & in hunc eandem deduxit consuetudinem.

§. 11. Quandoque etiam accidit, ut in uno homine multi tales revolvantur simul, quod Deus avertat.

§. 12. Hinc quoque intelligi potest, quod in Gemara occurrit, de R. Chasda, qui dixerit: Ego nec in paupertate, nec in opulentia mea comedi olera: pro eo enim, quod ventrem meum implerem oleribus, carnes comedi atque pisces. Quæ verba primo intuitu absurda videntur, eo quod hoc non deceat nisi gulones: quid igitur opus fuit, futilia hæc inserere Gemaræ? Verum enim verò profundum quoddam in hoc latet mysterium, nec nudo sensu literali intelligendum est. Sensus autem hic est: quod nemo dicatur pauper nisi ratione legis atque præceptorum. Cum ergo hic inquit: Nec in paupertate mea; idem vult, quasi diceret; antequam factus sum discipulus Sapientum, adeoque dum essem in paupertate Legis. Nec in opulentia mea, i. e. postquam ad Sapientiam Legis admissus sum, comedere nolui olera, id est, naturas Vegetabiles. Ratio hæc est, quia cum adhuc esset illiteratus, tum sane non potuit quicquam elevare, è Silenti in Vegetabile, multo minus è Vegetabili in hominem, imò adhuc minus comedere potuit carnem, quod illiterato prohibitum est. In opulentia autem, cum nempe factus esset Sapientum discipulus, adeoque elevare potuisset duos gradus, v. g. Vegetabile in hominem: tantum impendere noluit laborem, ut olera comederet, duosque restitueret gradus simul: eo quod magno ad hoc opus sit conatu. Atque hinc comedit carnem, ut nempe facillimè restituere posset gradum unum. Quare id dicere voluit: Implere ventrem oleribus, magnam requirit operam atque conatum, & parum præbet emolumenti: præstat ergo carnem comedere, ubi facili negotio restituere possum revolutos quam plurimos in illo gradu. Atque hinc intelligi quoque potest, qua ratione, ea quæ dixerunt Sapientes nostri: quamvis videantur futilia & inania

nia, profundiorem tamen habeant ſenſum, opusque habeant ſtudio: eo quod talia ſaltem quaſi corpus Legis ſint nec nudo ſenſu literali intelligenda; ſed omnia veritatem in ſe habeant.

§. 13. Porrò ſciendum, multas dari ſpecies revolutionum in mundo, ita ut vix unus reperiatur, qui iisdem non ſit ſubjectus. Ratio autem eſt, quod quilibet pro ratione peccatorum ſuorum, ſuas patiatur revolutiones.

§. 14. Id quoque ſciendum, quod impii poſt mortem ſuam puniantur Gehenna, atque ſic expientur. Juſti autem atque pii & Sapientes in Gehennam ingredi non poſſunt: ut docet exemplum Eliſchæ alterius: hinc neceſſe eſt, ut revolvantur in hoc mundo pro abolendo hoc vel illo peccato.

§. 15. Sciendum & hoc, quod juſtus aſcendere quidem poſſit per gradus, non tamen æquales. Quia primò (certo quodam pœnarum genere) aboletur aliquantula pars peccatorum ejus, atque tunc illi datur gradus unus. Siq; elevare eundem volunt gradu adhuc alio ſublimiore, iterum puniunt eum, ut expoliant peccata ejus, etiam minima; quò eundem extollere queant in gradum ſecundum. Atque ſic eodem modo peccatilla quoque ejus, vel pili inſtar tenuia quam accuratiſſimè puniuntur, ut adhuc gradu uno ulteriore, & ſic porro in gradum ſuum debitum elevari queat. Quæ ulteriori deductione non opus habent.

§. 16. Poſtquam igitur è vivis exceſſit homo propter peccata ſua, pœnas ſuſtinet multis in locis: & pauci ſunt homines, qui evitare queunt, ne revolvantur in animal quoddam, vel beſtiam, vel avem, vel inanimatum quoddam, vel vegetabile aliquod; & ſic ſimiliter in aliquam mundi creaturam. Qua ratione quilibet pœnam ſuam ſuſtinere cogitur, quoad corpus & quoad Pſychen: quoniam in ſtatum corporeum deducendus eſt, ut ſentire queat dolores illos commeritos. Et omnia quidem pro natura peccatorum.. Quare etiam diſcipuli Sapientum atque juſti quandoque revolvendi ſunt eodem modo propter peccatum aliquod ab ipſis admiſſum, vel ſimile quid.

§. 17. Nec ſatis eſt hoc, quin etiam poſtquam multos annos jam quieverunt in mundo futuro, & ulterius elevandi ſunt; ad ſupplicia reducuntur vice altera, ut dictum ſupra: adeoque revolvuntur modis ſupradictis, ſi adhuc ſpecies quaſdam peccatorum in ſe habeant, quæ hanc pœnam requirant. Sicut dictum eſt de illis, qui rem habent cum uxore ſub luce, qui revolvendi ſunt in capro. Nec prolixius his immorabimur, quia ſecreta ſunt Dei judicia, [Confer. Roman. 11, v. 33.] oculi autem noſtri carnales ſunt, atque occluſi.

§. 18. Juſti autem præcellentes, quales fuerunt Daniel, & David Rex ſuper quo pax, læto hoc afficiendi fuerunt nuntio, quod quieturi ſint in mundo venturo, nec opus habeant revolvi, Sicut dicitur Dan. 12. v. 13: *Tu autem Daniel vade in finem, & requieſce.* Et Davidi dicitur 1. Samuel. 25. v. 29. *Et erit Pſyche Domini mei ligata in faſciculo viventium.* Nihilominus reperimus, quod David id metuerit, iſtoq; timore multum indoluerit per totam vitam ſuam, ſicut dicit Pſ. 27. v. 13. *Vix credo, me viſurum bonitatem Domini in terra viventium.* Quanto magis id metuendum eſt hominibus cæteris.

Et nihilominus in Gemara reperimus, quod David septem annos consederit post mortem suam, nec intrare potuerit in adyta sublimiora: quæ prolixius diduci nequeunt hoc loco, ubi studendum brevitati.

§. 19. Porrò sciendum, eum qui Magistratus gerit officium, animumq; superbia extollit super populum, revolvi in Ape (Hebr. דבורה) unde Talmudistæ dicunt: Deboram Prophetissam superbam fuisse, quod miserit & ad se vocaverit Barakum: nec ipsa ad eundem abiverit. Quod etiam fecisse legimus Chuldam Prophetissam, quæ dicebat 2. Reg. 22, v. 15. *Renunciate viro huic* &c. Regis nomine neglectô. Apis autem animalculum est superbum & murmurans & loquaculum sive bombilans: unde qui multiloquio excedit indecenti, etiam revolvendus est in ape.

§. 20. Si quis autem profuderit sanguinem, ille revolvitur in undis. Quod illo dicto innuitur: *In terram effundes, sicut aquam.* Deut. 12. v. 16. Talis autem semper movetur & convolvitur in aquis, nec ullam habet quietem: quod si scirent homines cruciatum istum, perpetuas effunderent lachrymas. Summus autem illo loco est dolor, ubi aquæ defluunt. Quo loco in ipsum semper delabuntur, eumque subter se mergunt, & iterum iterumque convolvunt.

§. 21. Si quis etiam tale commisit peccatum, ut supplicium strangulationis pati debeat; is quoque punitur aquis, ibique suffocatur omni tempore.

§. 22. Porrò sciendum, neminem è revolutis his vel alia quadam pœna afficiendis in tribunali superno condemnari, quin antea præconio publicetur, supplicium ejus & delictum ejus. Per totum igitur tempus illud, quo ex sententia pati debet supplicium hoc vel revolutionem illam, incessanter adjunctus est ipsi Angelus quidam lictor, qui ipsum suffocat aquis, & convolvit convolutionibus illis, vel aliis revolutionum speciebus: qui ab ipso non tollitur, donec supplicii immineat terminus. Plurimi etiam singulare suum habent consistorium, à quo judicantur omni tempore, ita ut mox hæc, mox aliæ ipsis dictentur pœnæ, prout commeriti sunt. Mysterium autem supplicii hujus aquarum continetur dicto illo 2. Schmuel. 14, 14. *Et sicut aquæ erunt promanantes in terra.*

§. 23. Quicunque autem adulterium committit cum uxore aliena, revolvitur in molâ aquaticâ, ibique puniuntur ambo, vir ille & mulier illa; juxta illud Hiob. 31, v. 10. *Molere faciet alterum uxorem meam* &c.

§. 24. Qui autem maledicus est & calumniator, mutatur in lapidem silentem, unde de Nabale extimescente dictum est 1. Sam. 25. v. 37. *Et fiebat lapis.* Quoniam is revolutio erat Bileami, cujus veritas nonnisi in ore maledico consistebat: hinc in lapidem mutabatur.

§. 25. Si quis etiam homini cuidam Jisraëlitico cibos proponat cadaverosos (id est, legitima præparatione non mactatos) is mutatur in folium arboris, ventusque superveniens eundem contorquet, unde magnus ipsi cruciatus. Finis autem supplicii hujus est, cum folium in terram decidit: quod pro vera morte ipsi imputatur. Juxta illud Jer. 8, v. 13. *Et folium* נבל *decidit*: quæ vox lapsum denotat & cadaver; unde cibans Judæum cadavere mutatur in folium. Et huc pertinet & illud Jeschajah 1, 30. *Quoniam*

eritis

eritis ut ulmus defluens folio suo. Quandoque etiam eandem revolutionem pati cogitur vicibus pluribus.

§. 26. Qui vero non lavat manus suas, etiam revolvitur in aquis. Et huc pertinet illud Ps. 124, v. 3. *Aquæ transierunt super animam nostram* &c. *Benedictus sit ille, qui non dedit nos rapinam dentibus ipsorum,* Ubi verba hæc נְתָנָנוּ טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם literis suis initialibus referunt vocem נטל, quod significat lotionem manuum: quasi quæstio esset: quinam sunt illi, super quos transeunt aquæ superbæ? illi nempe, qui non lavant manus suas. Unde David porro inquit: *Benedictus sit Dominus, quod super nos non transierint aquæ tales,* quia nos manus lavimus; prout literæ illæ initiales subindicant.

§. 27. Ille quoque qui non benedicit Domino benedictione usualium, super omnibus quibus in mundo fruitur, eodem pœnæ genere afficitur,

§. 28. Unde sciendum, his positis, nec fontem esse, nec cisternam aquasve stagnantes, nec fluvium, in quo non sint quamplurimi tales revoluti, in infinitum quasi. Unde non conducit homini applicare os suum canali, ut bibat; sed manu sua aquam hauriat: quandoque enim propter aliquod ejusdem peccatum accidere ipsi potest; ut in ipso embryo fiat anima quædam impia; quæ eundem ad omnia peccata impellat, prout notum est. Et huc pertinet historia illa libri Sohar de Spiritu quodam habitante in fonte illo. Et Magister meus p. m. sæpissimè expectavit, ne biberet è fonte, donec tales spiritus repulisset à fonte; qui deinde regressi sunt in locum suum. Unde magna cautela opus est, etiam bibenti manu suâ, ut debita cum attentione benedictionis suæ dicat: Et utinam etiam tunc evadat!

§. 29. Et quia hâc ratione per cibum atq; potum variæ revolutiones in homine fiunt, quocunq; tempore: hinc qui discipulus Sapientum est, cibosq; suos comedit debita attentione: elevare & restituere potest multas animas revolutas. Qui vero non attentus est, ille non tantum nihil restituit, sed damnis quoq; afficitur ab illis: Sicut accidit Jochanani Sacerdoti magno, qui anno Sacerdotii octogesimo evadebat Sadducæus. Qui vero gnarus est Sapientiæ hujus Cabbalisticæ, nullo afficitur damno. Hinc multos invenies homines, quibus varia accidunt mala, horæque noxiæ; ita ut in pecccata incidant prægrandia: quæ omnia è supradictis eveniunt.

§. 30. Postquam autem aqua in domum deportata est, nullum amplius subest periculum. Nihilominus tamen melius est, ut antequam homo bibat, parum aquæ effundat. Misericors autem ille Dominus liberet nos ab omni accidenti malo. Amen! Selah!

Cap. II.

§. 1.

Si quis revolvitur ex eo, quod improles excesserit; quamvis fuerit sicut filius Assai, qui liberorum causa nullam sustinere cogebatur revolutionem. Nihilominus dum redit imprægnaturus aliquem vel in statu revolutionis, propter supplementum aliquod alicujus defectus; sive in auxilium aliorum: ille venire non potest solus: quia tantum æstimatur pro corpore dimidio: adeoq; necessariò accedere debet in societate animæ cujusdam alterius.

§. 2. Siquidem quælibet ſcintilla unius radicis animarum tenetur adimplere omnia 613 præcepta, eo quod nullum ſit membrum, quod non in ſe includat omnia. Hi duo vero non ſunt ſimiles; ille, nimirum, qui jam obſervavit præcepta omnia; & ille, qui eadem nondum obſervavit. Multa enim ſunt, quæ jam non poſſunt adimpleri in hoc mundo, qualia ſunt præcepta de ſacrificiis, & ſimilia. Quicunque ergo non obſervarunt præcepta hæc in diebus ſuis, illi propterea revolvendi ſunt, cum reædificabitur templum, ut tunc eadem adimpleat. Et hoc innuit R. Jiſchmaël F. Eliſcha in Gemara, cum tempore Sabbathi lucernam tangeret; poſtquam reſtauratum erit templum, inquiens, pingue offeram ſacrificium peccati.

§. 3. Quod autem attinet ad reliqua præcepta, v.g. de Leviratu & diſcalceatione, atque ſimilia quæ non à quolibet obſervari poſſunt: circa hæc iſta occurrit differentia, ut ſi occaſio fuerit cuidam eadem obſervandi; nec tamen obſervaverit ea; propterea revolvendus ſit, ut eadem obſervet: quoniam oblata occaſione, eadem tamen neglexit. Qui vero nullam habuit occaſionem eadem obſervandi, is embryo ſaltem fit in tali quodam qui ea obſervat, non vero revolvitur. Atque tunc illa ſimul adimplere poteſt.

§. 4. Porro & alia in his occurrit differentia. Si quis enim non habuit occaſionem adimplendi præceptum aliquod, nec illud præ ignavia neglexit; ille ſecurior eſt quod non ſit peccaturus tempore revolutionis ſuæ. Qui vero oblata occaſione ſtudio neglexit præceptum illud, tàm ſecurus non eſt, ut prior: quia viſo v.g. avium nido, præceptum tamen illud neglexit.

§. 5. Porro etiam ſciendum, ſi homo non impleat unumquodque præceptum opere, verbo & cogitatione; illum propterea neceſſario revolvi oportere. Quod enim ad verba attinet, myſterium extat in dicto illo Levit. 6, v. 9. וזאת *hac eſt lex holocauſti* &c. [qua particula denotatur gradus Regni, quo etiam refertur Verbum.]

§. 6. Si quis etiam non ſtuduerit obſervare myſterium פרדס quæ vox Paradiſum denotat, ſed literis ſuis harum vocum notas exprimit פשט: רמז: דרש: סוד: i.e. indagandum eſſe ſenſum Scripturæ literalem, allegoricum, anagogicum & myſticum; illum revolvi oportet, donec ea præſtiterit omnia.

Cap. III.

§. 1.

Scito quoque, per peccata Kaini & Hebelis, & per peccata Adami & Chavvæ, omnes ſcintillas inter ſe eſſe commixtas atque confuſas: Ita ut ſcintillæ Caini immiſcerentur Adamo; Et quæ Adami erant Caino; Sic quoque Adamiticæ Hebeli atque ſic porro. Hinc quandoque invenitur pſyche quædam Cainitica, ad quam accedit ſpiritus Adamiticus: Quoniam Species illæ confuſæ ſunt, ſicut dictum eſt. Quamvis enim ſpiritus ille gradum multo habeat ſublimiorem, quam Pſyche; tamen ſi homo reſtituat atque compleat Pſychen ſuam; tunc illum Spiritum in ſe accipere poteſt, quamvis non ſit de genere Pſyches.

§. 2. Hæc

§. 2. Hæc autem durabunt usque ad adventum Messiæ, atque Eliæ bonæ memoriæ, tunc quilibet restituetur radici suæ, ita ut Spiritus Adamicus redeat ad Psychen Adamicam: & sic quoque Psyche Kainitica ad Spiritum Kainiticum. Quod Scriptura innuit verbis illis Mal. 4. v. ult. *Et convertet cor Patrum ad filios* &c. Id omne enim efficiet Elias p. m. Quoniam & ipse in hoc erat statu, ita ut Spiritus ejus esset ab Adamo Protoplaste; Psyche ejus autem à Nadabo & Abihu, qui erant radicis Kainiticæ. Tunc igitur ipse singulos restituet loco suo.

Cap. IV.

§. 1.

Jam de quibusdam Revolutionibus in specie disseram. Hebel igitur erat Mysterium humeri dextri Adami Protoplastæ. Idemque pertinebat ad corollam benignitatis relictam in Microprosopo: Unde ipse quoque ad mysterium Cognitionis refertur. Jam verò notum est, quod Cognitio quasi lingula sit bilancis: unde tres in illa occurrunt notiones, Benignitas, Severitas, & Pulchritudo.

§. 2. Schem autem & Noach, & Moscheh, omnes ab una radice descenderunt, nimirum à benignitate Hebelis. Unde dictum est de Moscheh Ex. 2, v. 10. *Quoniam ex aquis extraxi eum.* Aquæ enim ad Benignitatem pertinent. Huc etiam pertinet dictum illud Ex. 33. v. 12. *Tu autem dixisti: Cognovi te nomine* בְּשֵׁם: item ibidem: *Invenisti* חֵן *gratiam.* (Ubi vocula בְּשֵׁם denotat, Semum filium Noach; & vocula חֵן per metathesin est Noach.) Moscheh enim erat revolutio Semi & Noæ: & in vocula שֵׁם duæ literæ nominis מֹשֶׁה extant.

§. 3. Moscheh autem cum legem acciperet, gradus assequebatur omnes (nempe non Benignitatis tantum, sed & Severitatis & Pulchritudinis:) hinc elevabatur in Mysterium Cognitionis atque lineæ mediæ: illuc enim pertinet mysterium Legis. Quamvis etiam inveniamus, legem datam esse ex parte Severitatis.

§. 4. Postmodum autem Hillel senex etiam ortum habebat de Benignitate Hebelis: & Schammai descendebat à Severitate Hebelis. Hinc iste iracundus erat admodum: eò quod provenisset è mysterio judiciorum iratorum homini. In quo tamen peccabat, eò quod multi ipsi obvenirent Proselyti, quos nolebat suscipere. Hinc revolvebatur in Simeone filio Assai: in quo nullam ducebat uxorem: atque tunc producebat Psychas Proselytorum: Juxta illud Genes. 12, 5. *Et animæ, quas fecerant in Haran.* Nimirum per studium Legis. Atque in hoc mysterium Severitatum, quæ fuerant in Schammai, convertebatur in benignitatem. Notum enim, quod omnis exsuscitatio Psycharum Proselyticarum, pertineat ad Benignitatem, quo & Abraham pertinet Pater noster super quo pax. Id quod & Moses faciebat, cùm separatus esset ab uxore: eo quod & ipse esset è Benignitate.

§. 5. Et quia Abbajah descendebat à Kaino, unde juxta ipsius sententiam nullum fiebat decisum: hinc & ipse insistebat viæ filii Assai, ut produceret Psychas Proselyticas

lyticas per ſtudium Legis. Notum autem, quod non tantum Pſyche ejus, ſed & Spiritus atque Mens fuerint à Kaino, quæ omnes tamen ſaltem Pſychæ vocantur, quod eſt myſterium Regni: hinc erat orphanus. Sicut dicitur in libro Tikkunim: Pſyche & Spiritus manſerunt orphani, &c. ita ut eſſent ſicut Pſychæ Proſelytorum. Myſterium autem in hoc conſiſtit; quod ſcintillæ Pſyches Kainiticæ omnes hujus naturæ ſint, ut non prodierint per Patrem & Matrem, unde omnes vocantur pupilli. Et ſic etiam proſelyti revera ſunt pupilli, quia Patre & Matre carent. Et quia Abbaja fundamentaliter totus erat è myſterio Kaini: hinc erat pupillus, & reſtituebat animas Proſelytorum, quæ Patre & Matre carent. Et quia fundamentum ejus è radice Kaini erat, quò etiam animæ Proſelytorum pertinent; hinc Abbajah iſte poterat animas Proſelytorum producere citra ſeparationem ab uxore. Hinc illud Gemaræ: quod Abbajah in hilaritate ſua dixerit: Ego ſimilis ſum filiis Aſſai in foro Tiberiadis. Hilaritas autem hæc ex eo erat, quod proveniſſet à Kaino, qui erat corolla ſeveritatis: quam ipſe mitigabat per operationes Benignitatis procreando Pſychas Proſelytorum. Exſuſcitatio enim ad producendos Proſelytos pertinet ad latus dextrum. Atque tunc converſa eſt Severitas in Benignitatem: Juxta illud Pſ. 104, v. 15. *Vinum lætificat.*

§. 6. Sic etiam R. Akibhah procreavit animas Proſelytorum; quarum natura alias fundamentalis deſcendit à cortice ſplendoris, Hebr. נֹגַה; qui aliquando convertitur in Sanctitatem. Pſyche autem R. Akibæ radicem quidem habebat ab interioribus Sanctitatis: ſed tamen exierat intra cortices: unde aliis Proſelytis non eſt ſimilis.

§. 7. Scito autem, quod Pſyche R. Akibæ deſcenderit à Kaino: hinc poterat procreare Pſychas Proſelytorum, quales ſunt Hebeliticæ. Hinc dicere ſolebat filius Aſſai: Omnes Sapientes Jiſraëlis ſimiles mihi videntur putaminibus allii; exceptô calvo iſto: qui erat R. Akibhah. Quo id intendebat: Omnes Sapientes ſibi coævos neutiquam ita poſſe reſtituere animas Proſelytorum, ut filius Aſſai; excepto R. Akibah. Quamvis enim Sapientes plerique producere poſſent animas Proſelytorum, per ſtudium legis: attamen quidam ſaltem educere easdem poterant è cortice illo ſplendoris, qui Nogah dicitur; Filius Aſſai autem & R. Akiba ingreſſi in locum ipſum interiorem, exinde illas attraxerunt. Et hic eſt ſenſus verborum illorum: Omnes Sapientes habendos tantum pro corticibus allii &c. Notum enim, quod in homine duo ſint foramina membri genitalis; unum pro emittendo ſemine ſancto; & alterum pro urinâ, inter quæ cuticula quædam intermedia eſt, ut cortex allii; quæ cuticula myſticè deſignat corticem ſplendoris ſeu Nogah. Id igitur innuebat: Omnes Sapientes ſibi coætaneos educere ſaltem potuiſſe animas Proſelyticas per myſterium illius corticis allii: ſe verò ex ipſa Sanctitate easdem proferre, unde poſtea deſcendant. Sic autem faciebat R. Akibah, eodem modo ut filius Aſſai, per illos viginti quatuor annos, quibus abiens ſtudiis legis incumbebat ab uxore ſeparatus. Quare autem eundem vocaverit calvum, Heb. קֵרֵחַ ratio hæc eſt, quia Korach deſcendebat à Kaino, è corolla nempe Severitatis. Iſte autem ob Sanctitatem ſuam abraſerat ſibi omnes capillos, judicii rigoroſi notas; ut hoc ipſum mitigaret, unde evadebat calvus. Et hoc ipſo producebat animas Proſelytorum, de

parte

parte benignitatis. Quare R. Akibah vocatur Sanctus sive Benignus, non tantum in Gemara, sed etiam in Sohar, ubi vocatur Senex sanctus sive benignus.

§. 8. Et quamvis major sit cognatio Abbajæ cum R. Akibah, quam cum filio Assai: unde dicendum ipsi fuisset, se similem esse R. Akibæ, & non filio Assai: nihilominus tamen filius Assai majoris erat excellentiæ quam R. Akibah; quia planè cælebs erat. Et quia Abbajah non solum Psychen, sed & Spiritum atque Mentem habebat de parte Kaini; hinc penitus æqualis erat filio Assai.

§. 9. Nomen autem filii Assai erat שׁ״מעון: quo in nomine duæ sunt literæ ש & מ de nomine שׁ״מאי: & simul literæ ע״ן i.e. peccatum: quasi denotetur; in hoc expiatum esse peccatum Schammai, qui repellebat Proselytos. Porro in ipso quoque sunt literæ מ״ש è nomine Moscheh, & è Schem, filio Noach. Sed literæ א״י denotant voculam *Ubi*, juxta locum illum Gen. 4, v. 9. א״י *Ubi Hebel frater tuus:* quo indicatur, eundem provenisse è mysterio Severitatum Hebelis. Hinc eo ipso etiam indigitatur peccatum Hebelis; quod nempe deliquerit contra primam & ultimam literam nominis א״דני.

§. 10. Ratio autem, quare totô illo tempore filii Assai nemo fuerit tantæ excellentiæ, imò ne quidem Sacerdos magnus R. Jischmaël filius Elischa, qui erat scintilla Josephi justi, prout declaratum est; hæc est, quia in ipsa quoque radice decem illarum scintillarum guttarum Josephi seminalium, vitium erat, (eò quod Josephus passus sit Gonorrhæam:) hinc iste R. Jischmaël hoc idem præstare non poterat: imo potius ipse majori pœna dignus erat, quam reliqui omnes. Unde narratur, quod cutem ipsi abstraxerint per faciem ejus. Juxta illud Gen. 37, v. 23. *Et abstraxerunt Josepho tunicam.* Porrò quoque reperitur: quod sicut Joseph eleganti fuit forma; sic etiam R. Jischmaël: & sicut Joseph captivus fuit inter Ægyptios: ita R. Jischmaël inter Romanos. Unde cum eundem reperiret R. Jehoschua filius Chananjah, ipsique diceret Jesch. 42, v. 24. *Quis dedit Jacobum in conculcationem* &c. Ubi sensus est, quod conculcatio semper fiat sub pedibus: & quia omnes radices guttarum Josephi filii Jaacob descenderunt in profundum corticum, sub pedes: & intuitu illarum guttarum interrogabat R. Jehoschua filius Chananjah, dicens: Quis dedit Jacobum in conculcationem? Ubi respondebat R. Jischmaël (ex eodem loco:) *Quoniam peccavimus.*

§. 11. Et quia filius Assai descendebat de Severitate Hebelis: hinc uxorem ducebat filiam R. Akibah, qui erat è Kaino: & in hoc tertio (Severitatis) cognationem habebant.

§. 12. Filius Soma autem ortum habebat ab Hebele. Cumque commiscerentur Scintillæ, species pollicis dextri Adami Protoplastæ deveniebat in filium Soma. Sicut autem diximus, nullum esse membrum, in quo non fuerint sexaginta myriades scintillarum: ita hinc patet ratio, quod iste filius Soma imprægnari debuerit ab omnibus illis sexaginta myriadibus pollicis dicti; quoniam ceciderant in sortem ejus, ut ipse easdem restitueret. Et huc pertinet illud, quod dicitur: Filium Soma, cum vidisset turbam magnam in monte templi sancti, dixisse: Benedictus sit ille, qui creavit hos

omnes, ut mihi ſerviant : quoniam omnes à me dependent. Ipſe igitur imprægnabatur ab iis, ut eos reſtitueret. Jam vero notum eſt, eum qui revolvitur pro reſtituenda anima quadam alia, participare ab obſervatione præcepti illius, quod anima hæc adimplet. Unde apparet, quomodo ſexaginta illæ myriades inſervierint ei : quia nimirum illæ obſervabant præcepta, & ipſe particeps fiebat operis ejusdem absque conatu.

§. 13. Myſterium autem pollicis hujus dextri Adami Protoplaſtæ derivatur à myſterio informationis. Quia pollex Hebr. בהן easdem habet literas atque בינה excepta unica י. Literæ ergo בהן cum י denotant literas initiales numerationum בינה : הוד : נצח : יסוד.

§. 14. Hinc etiam reperimus, quod myſterium hujus pollicis repertum fuerit in Lot : quare ex illo prodiit Naëmah Ammonitis, quæ deſcendebat è Binah, cui etiam nomen Naëmah. In Lot autem continebantur duæ ejus neptes, quæ in Gemara dicuntur duæ columbæ bonæ ; Naëmah ſcil. & Ruth. Quæ ambæ commixtæ erant in Hebele. Quod patet ex verbis illis Geneſ. 11, verſ. 31. Et Terach ſecum ſumebat לוט בן הרן, Lot filium Haran, quorum literæ initiales ſunt Hebel. Quamvis fundamentum radicis ejus eſſet è pollice dextro Adami. Et quia in ipſo erat myſterium pollicis, quod denotat judicia rigoroſa, ſicut dictum eſt in Sohar Tract. Idra ſect. Naſo : hinc concupiſcentia prava Hebelis in ipſo dominium habebat : cumque accipiebat Abraham, ut ipſum emendaret.

Cap. V.

§. 1.

De Pſyche, Spiritu & Mente porrò ſciendum eſt : quod omnes Pſychæ ſint è mundo Factivo tantum ; & Spiritus à Formativo &c. Plurimi autem homines præterea nihil habent quam Pſychen de mundo Factivo : Et nihilominus multæ in ipſis ſunt differentiæ. Ratio hæc eſt, quod mundus Factivus dividatur in quinque Perſonas : quæ ſunt Macroproſopus, Pater & Mater, & Microproſopus atque Uxor ejus. Homo igitur, antequam accipiat Spiritum è mundo Formativo, prius complendus eſt ſecundum omnes quinque perſonas mundi Factivi. Quamvis enim aliquis Pſychen haberet de Regno mundi Factivi ; vel alius Pſychen contineret de fundamento ejusdem Regni, atque ſic porro : nihilominus Spiritum mundi Formativi aſſequi non poteſt, donec in ſe conſummaverit, quicquid eſt mundi Factivi. Atque tunc demum Spiritum Formativum aſſequitur : ita ut non ſufficiat, ſi ſuam tantum reſtituat radicem. Atque ſic in cæteris quoque mundis. Quicunque ergo tantum reſtituit Regnum mundi Factivi, in illo tantum eſt Pſyche Factiva. Et qui reſtituit pariter Microproſopum mundi Factivi, ille ſimul Pſychen & Spiritum habet

habet de Fabricatione. Sique porrò reſtituit etiam dationem intellectus mundi Factivi; tunc dicitur, Pſychen, Spiritum atque Mentem Fabricationis aſſecutus eſſe. Et qui totum mundum Factivum conſummavit, is dicitur accepiſſe Pſychen, Spiritum, Mentem, Vitalitatem & Singularitatem, omnes è mundo Factivo. Atque hæc omnia vocantur Pſyche tantum, & ſic meretur accipere Spiritum è mundo Formativo.

§. 2. Nec minus porrò & ibi omnes hæ ſpecies occurrunt, donec ille, qui aſſecutus eſt Matrem intelligendi mundi Formativi, donatus eſſe dicatur Mente Formativa. Et ſic ulterius uſque ad gradus ſummos.

§. 3. Differentia tamen eſt inter mundum Factionis, & inter mundos cæteros: unde intelligi poteſt, quare is, cujus radix eſt in Regno Factivo, aſcendere tamen teneatur uſque in coronam Factivam? Et quoniam omnes Jiſraëlitæ tamdiu revolvi tenentur, donec reſtituantur quoad Pſychen, Spiritum, Mentem, Vitalitatem & Singularitatem; unde neceſſum eſt, ut eleventur in coronam mundi tam Factivi, quam Formativi, Creativi, & Emanativi: quare dicatur, aliquem pertinere ad Regnum, & aliquem ad Fundamentum, atque ſic porrò? cum (apprehensâ ſemel radice) cætera omnia fruſtranea videantur.

§. 4. Reſponſum autem hic dari poteſt duplex. Primo enim inter mundum Factivum atque cæteros hæc eſt differentia: ut ſi quis radicem habeat in Regno Factivo: illius Pſyche ſemper maneat in Regno Factivo: modo quod Pſyche ejus clarificanda ſit de gradu in gradum, donec aſcendat uſque ad coronam Factivam. Quamvis autem in iſtum uſque gradum elevetur: in eâdem tamen coronâ Factivâ, nihilominus remanet ſub ſpecie Regni Factivi. Et ſic quoque in cæteris partibus mundi Factivi.

§. 5. Sed in Formativo, Creativo & Emanativo, eodem modo ſe res non habet. Nam ſi quis abſolverit regnum Formativum, ibique fuerit radix Spiritus ejus; ille ſi ulterius perficiatur uſque ad Fundamentum Formativum, ibidem accipit Spiritum quendam de fundamento Formativo ipſo: & Spiritus alter prior inferius remanet in Regno Formativo, atque ſic ſi aſcendat in gloriam Formativam, Spiritum ſuum fundamenti relinquit in fundamento Formativo, & Spiritum accipit alium è gloria Formativa. Atque ſic porrò ſemper uſque ad finem mundi Formativi: ita ut conſummatâ Pſyche ejus per totam fabricam; aſſequi poſſit Spiritum, juxta ſingulos gradus Formativos. Idemque accidit in creatione circa mentem.

§. 6. Ratio autem differentiæ iſtius hæc eſt, quod mundus Factivus admodum propinquus ſit corticibus; unde poſtquam aliquis perfecit locum proprium, nihilominus tamen ad ſublimiores gradus elevandus eſt, quoad ejus fieri poteſt præ corticum metu. In Formatione autem metus iſte ceſſat; unde conſummatâ radice Spiritus ſui, aſcenſurus ad gradus ulteriores, opus non habet ut ſimul elevet Spiritum primum.

§. 7. Et hoc innuitur 2. Sam. 14. v. 14. his verbis: *Non tollet Deus Psychen, sed tales cogitat cogitationes, ne ulla fiat expulsio in exilium, scil. corticum.* Quod si enim, assumtâ Psyche aliâ, priorem relinqueret infra, prout idem fit in Spiritu Formativo: ad eandem sese applicarent cortices. Unde intelligi potest, qua ratione omnis homo talis fieri queat, sicut Moses Magister noster super quo pax, modò velit ipse.

§. 8. Hinc etiam intelligi potest illud, quod in Gemara dicitur: Animas nempe justorum venire, & embryones fieri in anima hominis, ut eundem adjuvent in mundo hoc, cùm tamen ipsæ sint in fasciculo viventium, apud Creatorem Benedictum. Nimirum hoc ipso intelligi Spiritus illos, qui ab iis remanent in singulis gradibus mundi Formativi: qui descendant, & hanc impraegrationem faciant.

§. 9. Deinde alia quoque hîc occurrit ratio dubii supra propositi. Quod nempe totus mundus Factivus numeratio tantum sit unica; ita ut in illo ascensus fieri queat usque ad Coronam ejus. In Formatione autem sex sunt membra, quæ revera sex sunt numerationes. Unde si alicujus radix sit è Regno Formativo, ille non potest includi in ejusdem mundi Fundamento: eò quod conceptus sint planè diversi. Quare Spiritus de fundamento Formationis planè novus est. Atque sic per omnia membra sive extremitates mundi Formativi.

Cap. VI.

§. 1.

Scito eum, qui duxit veram consortem suam, generare posse liberos partim è radice propria; partim quoque è radice aliena. Si quis vero non duxerit veram consortem suam, is priori similis tantum est in casu ultimo.

§. 2. Pater animam confert filio suo, & ista portio vestis evadit animæ filii. Atque hanc ob causam filius tenetur honorare patrem. Et hæc anima in illo permanet usque ad dies Messiæ.

§. 3. Sed in resurrectione mortuorum vel in mundo venturo, quilibet redibit ad radicem suam veram.

§. 4. Hæc omnia autem eo casu intelligenda sunt, si inter filium & patrem distantia sit minor quam quingentorum graduum. Si vero inter utrumque distantia 500 graduum sit vel major; cuilibet radix est propria.

§. 5. Magister autem præclarus, si communicet Spiritum suum discipulo suo, tunc ambæ illorum psychæ sibi invicem adhærent. Juxta illud 1. Samuel. 18. vers. 1. *Et adhæsit Psyche Davidis Jonathani.* Atque tum in perpetuum in una manent societate.

§. 6. Si vero filius quidam patris sui fiat Magister, etiam si plus quam 500 gradibus distent, ambo tamen sibi invicem adhærent ob utramque illam rationem.

Cap.

Cap. VII.

§. 1.

DE impraegnatione hominum notanda sunt & sequentia. Primò Psyche datur homini tempore nativitatis ejus: eidem vero, si bonorum operum fuerit studiosus, conceditur Spiritus post annos 13. & dein unum. Et si ulterius justificata reperta fuerint opera ejus; porrò in ipsum subintrat mens anno vigesimo. Si vero probè se non gerat, psyche & Spiritus ejus permanent sine mente. Imo quandoque non meretur nisi solam accipere psychen; remanetque sine Spiritu & mente. Spiritus autem atque Mens relinquuntur in loco quodam occulto, quem novit Sanctus ille, qui benedictus sit: quoniam ibidem sua parata singulis sunt loca. Prius autem revolvenda est Psyche tamdiu, donec purificata fuerit in quantum opus habet. Quo facto nondum tamen assequi potest Spiritum, donec adhuc semel sit revoluta post ultimatam restitutionem suam. Atqui sic meretur Spiritum suum primaevum accipere. Deinceps revolvenda est unà cum Spiritu suo, donec & hic plenariè restituatur. Quo facto aliâ iterum vice revolvendi sunt post consummationem suam: Atqui tunc adipiscuntur mentem. Porrò multoties revolutionem ulteriorem subire coguntur, donec perficiantur omnes tres gradus. Atque dein nulla amplius revolutione opus habent.

§. 2. Postquam autem restituta est Psyche, ita ut revolvatur cum Spiritu, ut nempe & hic suam accipiat perfectionem: tunc si Psyche illa aliquod admiserit peccatum vel corruptelam: haec non dicitur corruptela psyches, ita ut Psyche ipsa propterea revolutione opus habere dicatur ulteriore: Sed vitium illud tribuitur Spiritui soli, donec plenè restitutus fuerit.

§. 3. Et sic quoque si restituti jam gradus psyches & Spiritus, & cum mente revoluti, pro istius purificatione peccent; idem vitium nonnisi menti tribuitur soli, ut dictum est de Spiritu.

§. 4. Quandoque autem accidit, ut usque adeò purificetur Psyche mundi factivi, ut nulla amplius revolutione opus habeat, sed supra remaneat in loco suo in coelo. Atque tum Spiritus in revolutionem demissus vestitur Psyche Proselyti: Sicut dicitur in historia de Sene sectione Mischpatim; donec restituatur. Postea verò idem in revolutionem redit, sed cum Psyche sua, ut nempe accipiant mentem; donec restituatur & mens. Aliquando etiam accidit, ut Spiritus solus veniat una cum mente, donec restituantur: atque deinde nulla amplius opus habent revolutione: sed omnes tres junguntur superius.

§. 5. Et quia Psyche illa Proselyti, vicem psyches sustinuit in hoc mundo, ita ut per illam vel psyche vel Spiritus huc descenderint: hinc & eadem psyche proselytica elevari potest in gradus psyches supradictae, ita ut in illo mundo in vicinia habitent.

§. 6. Interdum quoque accidit, ut Psyche eo usque compleatur, & justificetur, ut proxima sit gradui Spiritus: interim tamen Spiritum suum nondum acquirere potest:

eo quod non ſemper omnes tres vel duo etiam gradus jungi queant in una revolutione, niſi ſinguli gradus per ſe magnam aſſecuti ſint perfectionem. Primo enim perficienda eſt pſyche: quo facto non tamen revolvi in illam poteſt Spiritus, niſi pſyche ſingulari adventu revoluta fuerit poſt conſummationem ſuam, atque tunc meretur etiam Spiritum accipere.

§. 7. Quod ſi ita ſe habet: quid interim fit cum illa pſyche jam reſtituta, donec digna fiat accipere Spiritum! Nempe ſcias, quod pro ratione purificationis atque reſtitutionis ſuæ, Pſyche hæc in ſuo quoque ſtatu auxilium quoddam accipiat, ita ut ipſa vivente in corpus ejus veniat Pſyche quædam alia juſti cujusdam, qui jam abſolvit revolutiones ſuas, nec ulterius redire opus habet: atque hæc tum intrat in eam, atque hoc eſt myſterium illius imprægnationis: ut nempe pſyche illius juſti obeat locum Spiritus in illa pſyche.

§. 8. Hinc aliquando fieri poteſt, ut redeant pſychæ quædam è priſtinis, ne quidem Abrahamo Patre noſtro ſuper quo pax, excepto, vel Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax, & ſimilibus, ſecundum proportionem nempe reſtitutionis & purificationis modo dictæ.

§. 9. Quandoque etiam per Myſterium imprægnationis in illam ſubintrat Spiritus quidem alicujus Juſti: prout nempe major vel minor fuerit pſyches iſtius puritas. Unde etiam fieri poteſt, ut & noſtro tempore pſyche quædam talis aſſequatur Spiritum è Spiritibus anteceſſorum, ne Patriarchis quidem exceptis, ut dictum ſupra. Quæ omnia tamen dependent ab operibus ejus. Dantur enim præcepta quædam, quorum obſervatione acquiritur pſyche: nec non alia, quibus acquiritur Spiritus.

§. 10. Interdum etiam embryo in ipsâ fit pſyche quædam alicujus juſti: Et ſi dignior evadat, eandem ingravidare quoque poteſt pſyche quædam alia juſti cujusdam excellentioris priore; quæ in ipſo locum mentis obtineat; cum pſyche juſti prioris ipſi tanquam Spiritus adſit.

§. 11. Interdum eouſquè purificatur, ut alium inſuper Spiritum juſti cujusdam majoris accipiat, qui revera Spiritûs locum occupat. Ita ut quis vel Abrahami Spiritum acquirere poſſit. Quare dixerunt Magiſtri noſtri p. m. quod in ſingulis generationibus aliqui ſint Abrahamo, Jizchako & Jacobo ſimiles. Sed Sapienti ſatis.

§. 12. Omnia autem ſequuntur gradus purificationis pſyches illius: qui eouſque aſcendere poſſunt, ut quis & mentem juſtorum primævorum acquirere poſſit, imo ad ultimum uſque graduum complementum.

§. 13. Duplici autem modo hæc fiunt. Unus eſt per ingravidationem pſyches illius juſti. Et alter, ſi juſtus ille particeps ſit operis & præcepti à pſyche illa obſervati: unde eundem virum ita juvat, ut purificetur. Quo pertinet illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri p. m. excellentiam juſtorum tantam eſſe, ut & poſt mortem ſuam generare queant liberos.

§. 14. Porro etiam, poſtquam revoluti ſunt gradus pſyches & ſpiritus, & ambo reſtitutionem adepti ſunt, idem iisdem accidit pro ratione juſtificationis ipſorum: ut

in

in illos intret eosque imprægnet psyche justi cujusdam, vel etiam spiritus atque mens: Ita ut in ipsis locum obtineat mentis. Quo in casu etiam multa occurrunt specialia, ut dictum est supra de Psyche cum esset sola.

§. 15. Eâdem ratione absoluta revolutione omnium trium graduum simul, eosdem ingravidare potest psyche vel spiritus vel mens quædam justi ut opitulentur ei, ut dictum supra.

§. 16. Postquam autem perfectionem assecuti sint omnes tres gradus ejus; tunc nulla amplius opus habet revolutione: sed ascendere potest juxta notionem justi illius, qui eundem imprægnaverat: tunc enim in mundo illo simul consistunt in uno gradu. Et hoc ipsum est, quod dicitur in Sohar sect. Breschith: Quod R. Schimeon filius Jochai in somnio viderit, se in illo mundo vicinum fore R. Hammenunæ seni super quo pax.

§. 17. Id quoque sciendum, quod justus ille, qui ibidem imprægnationem instituit, vicinus sit præmio, & remotus à jactura: unde si homo iste melior evadit per imprægnationem istam, particeps & ipse fit illius præmii. Quare cum dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Justum accipere portionem suam, & portionem socii sui: id profundo non caret mysteriô.

§. 18. Quod si vero deterior evadat vir ille; justus talis nullam hinc patitur jacturam: quoniam ipse in melius eum dirigit, & non in deterius: unde de malitia ejus non participat, sed potius discedit: similisque est hospiti cuidam, qui pro lubitu alicubi vel manet, vel abit. Et hanc ob causam nullis quoque simul afficitur doloribus corporis illius. Si igitur opera ejus decenter ab ipso fiant, ibidem manet, ut ejus quoque partem acquirat: nec abit ante diem mortis ejus.

§. 19. Porrò differentia quoque est inter leviratum & inter revolutionem. Quia in leviratu revolvi possunt simul tres animæ gradus, Psyche nimirum, Spiritus & Mens. Sed in revolutione simplici non revolvitur nisi Psyche per se; deinde Spiritus simul; & deinde Psyche, Spiritus & Mens. Quandoque autem singuli gradus revolvuntur per se.

§. 20. Mihi autem Chajim secundum tenuitatem meam videtur in Sohar Tractatu de Sene illo disertè dici: quod & in leviratu non accedant, nisi Psyche & Spiritus tantum: quod ulteriori disquisitione opus habet.

§. 21. E supradictis vero omnibus patet, quod impius non revolvatur, nisi tribus revolutionibus. Quod intelligitur de Psyche, quæ revolvenda sit primo sola tribus vicibus. Et si toto hoc tempore nullatenus inceperit corrigi; tunc Psyche illa penitus exscinditur. Si vero corrigi inceperit; tunc redire potest, vel mille revolutionibus.

§. 22. De Spiritu & Mente autem nulla fit mentio excisionis. Nam quia Psyche è mundo Factivo est, ubi cortices; hinc in illa locum habet excisio. Spiritus autem & Mens, quæ sunt è mundo Formativo atque Creativo, necessario ad restitutionem perveniunt: quia nullum ibi robur corticum, nec aliter differunt invicem, nisi quod interdum citius restituantur, interdum post revolutiones plurimas.

§. 23. In-

§. 23. Interdum quoque ipſa hominis Pſyche eò uſque elevari poteſt, ut ſit de mundo Emanativo; dum enim Pſyche dicitur de mundo Factivo; Spiritus de Formativo; Mens de Creativo &c. Idem eſt ac ſi diceretur, Pſychen de Regno; Spiritum de Pulchritudine, Mentem de Informatione; Vitalitatem à Sapientia provenire. Quandoque autem Pſyche, Spiritus & Mens de mundo Factivo ſunt: quandoque iidem gradus de mundo Formativo; quandoque de Creativo ſunt, quoniam in ſingulis partibus quatuor mundorum tres iſti ſunt gradus. Interdum etiam Pſyche eſt de mundo Factivo: & Spiritus atque Mens de Formativo. Quandoque Pſyche de Formativo; & Spiritus atque Mens de Creativo. Quandoque Pſyche de Creativo; & Spiritus atque Mens de Emanativo &c. quæ omnia ſecundum minutias ſuas nullo deſcribi poſſent calamo.

§. 24. Singuli enim mundi conſtant è decade numerationum, & ſingulæ decades ſuas iterum decades includunt, atque ſic in infinitum.

§. 25. Quod autem diximus, tres animæ gradus modo in Formatione, modo in Creatione, modo in Emanatione exiſtere; ſic non eſt intelligendum, quaſi non omnis Pſyche, ſit generis Factivi: notum enim, etiam gloriam cohabitantem veſtiri mundo Factivo: ſed ſenſus hic eſt, partem Factivam eò uſque clarificari, ut non amplius cenſeri queat de numero Factivorum, ſed fulgeat luce Formationis: unde tota dicitur Pſyche Formativa. Et ſic juxta omnes ſpecies. Et quamvis dixerimus, Pſychen, Spiritum atque Mentem dari de Emanatione; hoc tamen intelligendum ſaltem eſt, quatenus iſta inſerta eſt tribus mundis inferioribus: non vero quaſi gradus dicti ad ipſam ſummitatem aſcendant. Omnia tamen vocantur nomine Emanationis. Et ſic quoque in cæteris.

§. 26. Diximus etiam, hominem quandoque obſervare præceptum aliquod, cujus intuitu impraegnari mereatur à Pſyche cujusdam juſti majoris: ubi porro eò uſque clarificari poſſit, ut Pſyche ejus æſtimetur in gradu juſti illius conſiſtere. Poſtmodum autem ita tenetur perficere Spiritum & Mentem ſuam, donec mereantur inſeri Pſychæ illi: atque tunc demum æqualis eſt gradui juſti illius; altiusque aſcendere poteſt, quam fuit radix animæ ejus, unde exciſa eſt ipſa.

Cap. VIII.

§. 1.

Dixit mihi Annunciator, quæ ſit ratio, quare Juſtus revolvatur uſque in mille generationes: cum impii tres tantum revolutiones ſuſtineant: nempe ſicut dictum eſt in Gemara de Eliſcha altero: quod non judicaverint ipſum judices, eò quod excoluerit ſtudium Legis &c. Quicunque enim eſt diſcipulus Sapientum, & præſertim anteriorum; intrare non poteſt in Gehennam; adeoque revolvendus eſt, ut reſtituatur. Impius autem in Gehennam detruditur.

§. 2. Nec

§. 2. Nec obstat, quod melior videatur conditio impii, ut puniatur Gehenna, quam si redeundum ipsi esset mille vicibus. Videt enim Sanctus ille qui benedictus sit, quod singulis revolutionibus impius plura commissurus sit peccata, quam bona opera: hinc in revolutionem ipsum non dimittit, sed peccata ejus expurgantur in Gehenna.

§. 3. Justus autem non tantum peccata sua expurgat per revolutiones suas: sed multas quoque & quasi infinitas lucratur vestes ab actibus illis justis, quos mille suis revolutionibus perpetravit.

Cap. IX.

§. 1.

De revolutionibus singularum animarum jam notum est, quod & in Sohar traditur sect. Pekude fol. 258: Gloriam cohabitantem eò usque exulare, donec pedes contingant pedes. Omnes autem animæ justorum cum illa exulant: sicut dicitur sub initium libri Tikkunim. Temporibus igitur primævis animæ tunc viventes ad illa pertinebant membra, eosque gradus, quibus illo tempore gloria cohabitans ad cortices applicabatur. Atque sic factum est semper, donec tandem deveniatur ad pedes: ubi animæ jam viventes pertinent ad animarum genera sub mysterio pedum comprehensa. Animæ autem sublimiorum membrorum cum puriores sint, nunc in viam rectam dirigunt hominem, ut convertatur & pœnitentiam agat. Unde patet, quod in singulis animabus, plurimæ sint partes diversorum membrorum.

§. 2. In resurrectione mortuorum autem quilibet recipiet animam suam, & partem suam secundum membrum atque tempus illud, ad quod pertinet, & in quo vixerat.

§. 3. Hodie autem manifestatum mihi est mysterium ingens: quod dum refero, initium faciam ab Adamo Protoplaste, ut rectius intelligatur. Scito igitur, cum peccaret Adam Protoplastes, vel Kain & Hebel, omnes scintillas Mentis, Spiritusque & Psyches ejus, passas esse vitium. Psyche autem illa ad instar corporis habebat 248 membra; ita ut aliæ scintillæ essent in capite, & in oculis, atque sic porro usque ad pedes. Eademq; ratio & Spiritus fuit: nec non Mentis.

§. 4. Omnia autem hæc membra atque scintillæ immixtæ fuerunt corticibus. Et hoc ipsum est, quod in Tikkunim dicitur: quod exulante gloria cohabitante cum illa exilium passæ sint animæ justorum, abierintque & circumferantur de loco in locum &c. Et quia animæ descenderunt in profundum corticum pro ratione scintillarum & membrorum, quo singulæ pertinerent: hinc dicitur, illas in exilio esse. Singulis autem generationibus prodeunt illæ scintillæ, & veniunt in mundum, secundum proportionem generationis (ad totum corpus relatæ). Ita ut interdum prodeant scintillæ capitis; interdum corporis; & similiter.

§. 5. Sæpe autem homo etiam peccat in revolutione sua, iterumque immergitur corticibus; ubi etiam scintillæ ab ipso derivatæ in profundum corticum simul descendunt.

§. 6. Cum igitur revolvitur Psyche quædam, fundamentum illius revolutionis tantum consistit in illa portione & scintillâ, quæ huic corpori debetur: cæteræ autem scintillæ in illa sunt sub mysterio imprægnationis. Si igitur homo ille aliquod bonum opus fecerit, Psychæ & scintillæ illæ aliæ de eodem etiam participant, quia adjuvant scintillam hanc, huic corpori debitam, quatenus cum illa sunt in imprægnatione. Et si ille sic ingravidans antea commisit aliquod peccatum; jam pro illo dolores quoque & pœnas sustinet in corpore isto: prout dolores quoque sustinuerat in corpore priore, unà cum supplicio mortis: ita ut post mortem ejus hoc modo expientur peccata ejus priora. Et si jam habuit bona opera alia peracta tempore primo; jamque superaddatur portio etiam hæc, cujus particeps fit ab observatione præceptorum impletorum in hoc corpore; hinc isto modo perficitur.

§. 7. Atque hinc intelligi potest, qua ratione tandem finis sit revolutionum. Hoc enim nisi foret, revolutiones animarum nunquam cessarent: quin potius quilibet in mundum veniens pejor fieret.

§. 8. Atque hic processus observatur in omnibus revolutionibus (totius corporis Adamici) donec consummentur scintillæ ad pedes usque; atque tunc veniet Messias, sicut dicitur sect. Pekude.

§. 9. Si autem illa ipsa scintilla peccet, eidem corpori propria; Psyche quædam alia imprægnans nil propterea patitur: quia auxilii saltem causa adest non ad peccandum, sed ad benefaciendum; unde etiam particeps saltem fit benefactorum.

§. 10. Unde patet, totam Psychen quidem revolvi juxta singula membra sua; interim tamen una saltem scintilla ejus pertinet ad hoc corpus, in quo tunc est; & ad illam scintillam tantùm promerita etiam pertinet pœna.

§. 11. Si vero quis revolvitur ob defectum præcepti alicujus; illi correctio est per dolores & similia.

§. 12. Sed si quis revolvitur ob casum improlitatis, reviviscens in leviratu, illum revolvi oportet juxta omnia membra Psyches in corpore hoc secundo, quod est corpus ejus radicale. Et si jam perficitur, tempore resurrectionis non resuscitabitur in corpore primo; deque illo nihil participat, nisi Spiritum illum in uxore relictum, ut dictum est sect. Mischpatim.

§. 13. Adeoque differunt, qui mortuus est improles; & qui mortuus est ob ulla peccata alia, quæ in mundo sunt.

§. 14. Idemque penitus accidit in gradibus Spiritus & Mentis.

§. 15. Alia quoque est differentia inter mysterium leviratus, & mysterium revolutionis. Quoniam enim diximus, illius corpus primum, qui mortuus est sine liberis, reputari ac si non fuisset; hinc in revolutione, redeunte Psyche, simul eadem vice venire possunt quoque Spiritus & Mens; quia jam quasi structura nova existit: quamvis debita etiam ad id requirantur opera, ut quis dignus fiat, cum Psyche accipere Spiritûm & Mentem. Et huc pertinet illud Job. 34, v. 14. *Si applicuerit super eum cor suum*

(ut

(ut suscitet semen fratri suo) *tunc spiritum & mentem in se colligere potest* ad omnes portiunculas psyches illius.

§. 16. In omnibus autem cæteris revolutionibus simul non possunt adduci, psyche, spiritus & mens: sed primo revolvitur Psyche, donec purificetur: quo facto, moriendum est ipsi. Atque tunc revolvitur Spiritus, donec & hic expurgetur penitus: sed psyche tamen simul cum illo revolvitur per mysterium impraegnationis; partim ut illum perficiat; partim etiam ut particeps fiat bonorum ejus operum: Idemque accidit ipsi, quod supra dictum de psyche; quod nempe secum habeat omnes scintillas suas.

§. 17. Eodem modo revolvitur postea Mens, donec clarificetur: Psyche autem & Spiritus eandem ingravidant, ut dictum supra; donec perficiatur. Atque tunc ad nullum amplius obligatus est revolutionem homo ille; nisi ut ad justitiam dirigat multos per impraegnationem, non vero per revolutionem.

§. 18. Hic tamen mysterium aliquod latet: Quod nempe homo certa etiam methodo efficere queat, ut unâ vice omnes tres revolutiones psyches, spiritus & mentis suæ absolvat; nec opus habeat ulterioribus. Revolutâ enim primo psyche solâ, eâdemque ad ultimam plenitudinem purificatâ, Spiritus tamen nondum ad ipsam accedere posset, cum ipsa perfecta sit; ille vero adhuc imperfectus. Hinc eadem perficere illum potest, si dormiturus commendet Spiritum suum & psychen suam simul. Tunc psyche ejus relinquitur superius in mysterio fontis superni & aquarum fœmininarum: Cumque expergiscitur homo, in ipsum intrat Spiritus solus; cui id imputatur, ac si in corpus veniret vice prima. Atque tunc homo ille perficit portionem Spiritus illius. Et huc pertinet illud Jesaja 26. v. 9. *Psyche mea desiderat te nocte.* Id est, portio psyches meæ adhærere desiderat Domino, illo tempore, cum ego sub noctem eandem tibi commendo in manus tuas; quod est mysterium aquarum fœmininarum requisitarum ad copulam. Atque tunc sequitur: *etiam Spiritus meus intra me manè quærit te.* Id est, cum evigilo, tunc Spiritus meus intra me est: quoniam tunc contingit revolutio Spiritus, ut dictum supra. Et literæ initiales vocum :בַּלַּיְלָה אַף רוּחִי referunt vocem בְּאֵר, id est, fontem supernum. Conducit itaque cuivis desideranti perfectionem psyches suæ, ut versiculum illum debita cum attentione pronuntiet: sic enim dignus evadet parte Spiritus.

§. 19. Quod autem diximus de altero illo dicto: *In manus tuas commendo Spiritum meum*, Psal. 31. v. 6. in illo saltem latet mysterium depositi animarum: quod nempe abeant & redeant. Iste autem versiculus Jesch. 26, v. 9. ad perficiendum Spiritum confert. Quo facto psyche vehiculum fit Spiritus, ita ut simul habitare queant, ac si id fieret in corpore novo.

§. 20. Idem porro quoque accidit in parte mentis: ut nempe exeat Spiritus & ingrediatur mens: & postquam hæc perfecta est psyche cum Spiritu istius evadat vehiculum.

Cap. X.

§. 1.

Sciendum quoque, dari imprægnationem inter vivos hoc modo. Quia si homo quis observet præceptum aliquod, prout decet, in ipsum ut embryo subintrat psyche justi cujusdam demortui, prout nempe hic vel ille in vita sua hoc vel illud præceptum observare fuerat solitus. Eâdem ratione fieri potest, ut justus quidam inter viventes faciat bonum aliquod opus familiarius justo cuidam alii ; tunc hic ingravidat illum viventibus ambobus. Et huc pertinet illud 1. Sam. 18, v. 1. *Et adhærebat psyche Davidis Jehonathani.*

Cap. XI.

§. 1.

Si quis assecutus est psychen, Spiritum atque mentem simul ; sed postmodum iterum peccavit, ut propterea cogatur revolvi ; Is non potest recipere omnes hos tres gradus simul, nisi per methodum illam verborum : *Psyche mea desiderat te nocte.* Jesch. 26, v. 9.

§. 2. Sed qui primo nudam saltem habuit psychen ; in eaque vitium admisit, ut cogatur revolvi ; Is una eademque revolutione psychen, Spiritum & mentem recipere quidem potest : Sed si psychen prima vice non perfecit, & propterea revolvendus est in corpore secundo ; tunc corpus hoc secundum, in quo facta est restitutio ista sui, hæres fit corporis prioris, & ab illo tollit psychen, Spiritum & mentem ejus : & corpori priori nihil remanet, nisi portio quædam illius scintillæ, quæ in ipso restituta est, quam tempore futuro merebitur accipere, ita ut illa scintilla psyches ejus dividatur iu duas partes : Sed de Spiritu & mente corpus primum nil omnino participat, sed omnia pertinent ad secundum ; quoniam nihil horum commeruit : Quod si vero habuisset illos gradus, sed eosdem vitiasset ; tunc revolvendi sunt revolutione duplicata : Id est, adjunguntur scintillæ psyches corporis secundi : & deinde redeunt ad primum. Unde corpus prius aliquid habet, quod non habet secundum : & secundum aliquid habet, quo caret primum.

§. 3. Et hoc fit eodem modo, sicut dicitur in Tract. de Sene illo, circa Materiam de Leviratu ; & de corpore talis hominis primo, atque de ea parte, quam reliquit in structura mulieris suæ.

§. 4. Et hoc etiam innuitur sectione Chaje Sarah fol. 131 : ubi dicitur : quod illa corpora, quæ prosperata non fuerunt, (id est, liberis caruerunt) sint quasi non fuissent. Id est, non fiant participia, nisi illius tantum scintillæ psyches separatæ : quare idem est, ac si non fuissent : quoniam fundamentum deliciarum futurarum tribuetur illi corpori, in quo fuit Spiritus.

Cap. XII.

§. 1.

Scito Messiam non venturum, donec plenè prodierint omnes animæ, quæ in corpore (Adami Belialis.)

§. 2. Notum etiam, in generationibus hisce neminem dari, qui dignus sit accipere spiritum & mentem: quas tamen omnibus modis etiam restitui oportet. Id autem intelligi poterit ex loco illo Tractatus de Sene, ubi dicitur: Animas sibi assumere Psychen Proselytorum. Quod ita se habet; Mentem nempe talem, quæ habitare non potest in Psyche propria, sibi quærere Psychen Proselyti, ut per illam perfici queat. Atque hoc modo restituta, tandem futuro tempore cum Psyche propria jungi potest.

§. 3. Scito etiam fieri posse, ut Psyche quædam, vel Spiritus aut Mens aliqua eo usque possit ascendere, ut colligat scintillas Psyches, vel Spiritus, vel Mentis suæ existentes infra ipsam in profundo corticum, ita ut hæ per illas restituantur.

§. 4. Et huc pertinet exemplum decem occisorum à Romanis; qui per necem suam meruerunt, ut colligere & in statum meliorem elevare potuerint omnes scintillas sibi subordinatas, è quo commodius possint restitui.

§. 5. Quamvis & alia subsit ratio insignis, de decem istis martyribus. Quoniam enim videbat Sanctus ille, qui benedictus sit! quod ab illorum tempore nullæ amplius futuræ sint Animæ, quæ inservire queant loco aquarum Fœmininarum: (quoniam ob peccata nostra in majorem semper ducimur egestatem, ut nulla nobis supersit facultas, restituendi animas nostras, easdemque elevandi sub mysterio aquarum fœmininarum.) Hinc illos occidi oportuit, ut istarum loco usui sint, ita ut per eos restitutio fiat scintillarum ipsis subordinatarum. Notum enim, quod illi fuerint universitas totius Jisraëlis. Illi quippe fuerunt decem tribus, & decem filii Joseph, sicut notum est nostratibus.

Cap. XIII.

§. 1.

Scito, quod Adam Protoplastes habuerit Psychen, Spiritum & Mentem è mundo Factivo, Formativo & Creativo: & præterea Psychen, Spiritum & Mentem è mundo Emanationis, nimirum è Regno, Pulchritudine, & Informatione: qui tres gradus vocantur splendor supernus. Illo autem tempore cum peccabat, nondum natus erat Kain; sicut notum est è libro Sohar. Atque tunc ab ipso tollebantur gradus illi Psyches, Spiritus & Mentis mundi Emanativi. Unde postmodum Chanoch accipiebat gradum Mentis, de Splendore superno Emanativo: ex quo ipse fiebat Angelus Metatron. Elias autem bonæ memoriæ accipiebat mysterium Spiritus Emanativi: unde & ipse merebatur fieri Angelus, ita ut non moreretur. Psychen autem Emanativam accipiebant Kain & Hebel, ut eandem aliquatenus restituerent, ab illa corruptione, qua bono immixtum fuerat malum.

§. 2. Mens igitur vocatur Princeps mundi, eò quod derivata esset ab Emanatione ipsa; & dominium habeat in omnes mundos cæteros.

§. 3. Et quia in Sohar tract. Tosiphtah sect. Noach traditur: quod cuilibet justo duo sint Spiritus; unus inferius, & alter superius: unde duplex illa appellatio: Abraham, Abraham &c. Hinc nullum tibi exurget dubium: quis illo tempore, cum Chanoch esset in terris, fuerit Dominus mundi superius in mundo Metatronis.

§. 4. Atque hinc quoque intelliges dictum illud Gen. 2. v. 17: quia *qua die ex ea comederis, moriendo morieris.* Revera enim mortuus est Adam eadem die, quia ab ipso tollebantur tres illæ partes mundi Emanativi: quo mortis genere nullum dari potest majus.

§. 5. Eadem autem pars Mentis deinceps derivata est in Josephum justum: unde pulchritudo Adami Protoplastæ, quam iste habuerat à Splendore hoc superno, spectanda postmodum erat in Josepho. Nimirum hic mentem illam assequebatur eadem nocte, qua finiebatur servitus ejus, & ipse extollendus erat in statum Reginm. Unde dictum illud Gemaræ: Eum septuaginta linguas didicisse eadem nocte; quod nimirum acciperet Mentem Metatronis præfecti septuaginta populorum & linguarum, quas omnes callet. Et huc pertinet illud Psal. 81. v. 6. *Testimonium in Joseph posuit.* Quem locum conferas cum loco Job. 16. v. 19. *In cœlis testis meus.* Ubi per testem intelligitur Metatron, ita ut per testimonium illud in Josepho positum Metatron intelligatur, quoniam עֵדִי testis meus, & חֲנוֹךְ eundem referunt numerum; Et hæc portio tradita est Josepho. Cum autem sequitur Job. 16. v. 19. *Et testis meus in excelsis*; ibi intelligitur Elias, ut notum est. (Hîc conferre aliquis posset locum Apoc. 11. v. 3.)

§. 6. Et quia Mens illa nondum subjecta fuerat morti, cum moreretur Adamus; eò quod ablata esset ab eo ante mortem ejus: & postea etiam puniebatur Josephus, eò quod ad invidiam commoveret fratres suos per somnia sua: hinc tandem eadem Mens revolvebatur in R. Jischmaële filio Elischah sacerdote magno, ut sufferret pœnam mortis realiter. Quare & hic pulcherrimæ erat formæ ad instar Josephi. Unde Metatron in libro suo, qui dicitur Capitula palatiorum, eundem semper vocat, gloriam splendoris sui.

§. 7. Elias autem suam portionem Spiritus accipere non merebatur, nisi per factum illud in Sittim Num. 25. v. 7: *Et tunc accipiebat eum.* Hinc de illo nunquam nisi istius Spiritus saltem fit mentio. Atque tunc dabatur ipsi *fœdus pacis* loc. cit. v. 13. Qui est Spiritus iste Emanativus: unde vocatur Pax, quia mysterium Spiritus ibidem in pulchritudine nempe & fundamento consistit; qui gradus ambo vocantur Pax. Confer Jesch. 57. v. 19: *Pacem, pacem longinquo & propinquo.*

§. 8. Psyche autem Emanativa tandem tradita est Kaino & Hebeli. Portio autem Kaini revoluta est per omnes revolutiones jam notas, per Kenan & Mahalaleel: usque ad Nadab & Abihu.

§. 9. Sic igitur Patriarchæ radicem quidem animarum suarum etiam habebant

ab

ab Emanatione: sed tantum à benignitate, severitate, & pulchritudine: sicut & Moses Magister noster super quo pax, descendebat è Cognitione. Sed Adam Protoplastes ortum habebat à Sapientia & largitione intellectus, nec non pulchritudine & Regno omnibus simul sumtis.

Cap. XIV.

§. 1.

De animabus novis: item si quis scire velit, quænam sit radix animæ ejus, & à quo procedat initio, notanda sunt sequentia. Scito ab initio omnem creationem (animarum), etiam ab Emanatione provenientium, factam esse per mysterium junctorum tergorum. Deinceps autem tempore Creationis Adami in hodiernum usque diem Deus animas illas novas producit (de quibus dictum est supra), per mysterium junctarum facierum. Postquam enim junctis tergis factæ essent, cum exilio gloriæ cohabitantis descenderunt in cortices. Si quis autem Justus perfectissima attentione meditetur; ille animam (talem) novam educere potest, (è corticibus,) ita ut sursum redeat atque emergat. Juxta illud Thren. 3. v. 23. *Nova singulis matutinis &c.* Tunc enim innovatur talis anima, atque illinc descendit per mysterium junctarum facierum: ipsisque imputatur, quasi nunc primitus crearentur. Et tales animæ non adeò pronæ sunt ad peccandum, sicut cæteræ animæ trium mundorum inferiorum, quæ nimirum sunt Psychæ, Spiritus atque Mentes.

§. 2. Futuro autem tempore post resurrectionem mortuorum animæ adhuc aliæ novæ advenient, ex ipso Emanationis mysterio ortæ, quæ adhuc erunt sublimiores & præstantiores, quam animæ Emanativæ Adamo Protoplasto datæ, sub nomine Splendoris illius superni.

§. 3. Et huc pertinet illud, quod in Sohar dicitur Sect. Pekude: Quod ab illa die, qua vastatum est templum, nullæ animæ ingressæ sint palatium Amoris. Ubi tales animæ intelliguntur.

§. 4. Sed animæ, quæ è tribus mundis inferioribus descendunt, hoc tempore prodire possunt. Omnes autem cæteræ animæ ortum habent ab anima Adami, quem cum Sanctus ille, qui benedictus sit, primo creasset Androgynon, i. e. duas Personas tergis junctas; deinde serra quasi dissecuit, ut aversas ejus facies ad se invicem converteret. Unde patet, radicem omnium animarum ab illo descendere.

§. 5. Scito autem, quod Adam constiterit è 248 membris cum infinito pilorum numero, variisque illorum speciebus. Ab istis omnibus certæ quædam animarum species provenerunt, quæ sunt animarum radices. Quare scire quilibet meritò deberet & agnoscere, quomodo omnes illæ animarum radices speciatim secundū membra animæ Adami dispertitæ fuerint; & quomodo vocetur illa radix animarum, unde proveniat ipse; & sic per omnia membra.

§. 6. Porrò etiam notum est, quod maxima pars animarum descenderit à Kaino & Hebele, quæ deinceps ulterius subdivisæ fuerunt.

§. 7. Ut

§. 7. Ut autem exemplo rem declaremus: Si Hebel repræsentasset caput animarum; tunc diceretur radix omnium animarum, quæ essent in membro capitis. Atque sic si Abraham est mysterium brachii dextri: dicendum est, quod omnium illarum scintillarum atque animarum, quæ ad brachium hoc pertinent, vera radix sit Abraham. Et sic porrò per omnia 248. membra. Multa autem hic ubivis occurrunt singularia, quæ antequam assumamus, dicendum prius est de Conversione, seu pœnitentia.

Cap. XV.

§. 1.

SCito, has esse conversionis species; si quis Psychen habet de mundo Factivo; ille dum peccat, mundum Factivum separat à Formativo: illum igitur eò usque redire oportet, atque converti, donec reducat iterumque societ mundum Factivum cum Formativo per mysterium partium Psyches suæ.

§. 2. Ita si quis habet Spiritum de mundo Formativo, ille eatenus restituendus est, ut iterum elevet atque reducat mundum Formativum ad Creativum.

§. 3. Atque sic etiam qui Mentem habet de Creatione, eandem reunire tenetur cum Emanatione. Et hæ tres species pertinent ad tres mundos inferiores.

§. 4. Porrò adhuc aliæ dantur species sublimiores, quæ sunt quinque. Primo ut reducatur regnum Emanativum in locum suum sub fundamento. Secundo, ut idem regnum reducatur in Victoriam, Gloriam & Fundamentum, illumque locum, unde effluxit. Tertio illud ipsum reducere usque ad Benignitatem, Severitatem & Pulchritudinem. Quarto, idem porro deducere usque ad tria cerebra Microprosopi. Et quinto idem tandem usque ad Patrem & Matrem reducere. Quare conversio dicitur gradus octavus (quoniam octo graduum promotionem continet.)

§. 5. Porrò sciendum, quod quæ est ratio animæ hominis; eadem quoque sit ratio corruptelæ ejus. Exempligratia: si quis habeat Psychen de Emanatione, is eidem loco etiam corruptelam infert. Et sic juxta omnes species.

§. 6. Est tamen hîc differentia quædam, v. g. ponatur aliquis, ut A. & simul alius, qui ortum habeat de radice animæ hujus, qui ante illum vixerit, ut B: si hic B. in prioribus suis revolutionibus habuit Psychen & Spiritum, & vitium admisit in Spiritu suo; istum revolvi oportet in homine illo A; quamvis in illo A. nonnisi Psyche sit. Si igitur & ille A peccet, tunc illius corruptela eousque ascendit, ac si haberet Spiritum: & conversio ejus sic institui debet, ac si in se habuisset Psychen & Spiritum, & corrupisset ambos gradus. Atque sic deinceps. Unde sciendum est, in qua quis revolutione sit, & cujus radicis, ut ritè fiat restitutio, sicut dictum est alibi. Quamvis enim in ordine Revolutionum anima alicujus vigesima sit vel trigesima à quodam, & primus illorum habuisset Psychen, Spiritum & Mentem de mundis inferioribus, Factivo, Formativo & Creativo, inque iis vitium passus sit; tunc omnes, qui ipsum sequuntur, tenentur

nentur restitui, ac si quilibet corruptus esset usque in Creationem, quoniam etiam Psyche accipit lumen de mundo Creativo ipso per Mentem.

§. 7. Si vero ultimus iste Psychen haberet solam; decem autem priores tantum habuissent Spiritum; & ultimus atque decimus tantum accepisset mentem, & quoad hanc corruptus esset, tunc novem revoluti priores restituendi tantum sunt secundum gradum Spiritus; Qui autem porro sequuntur, ab eo, qui Mentem habuit, & ulterius, restituere tenentur corruptelam suam sub mysterio Mentis. Et sic porrò circa alia specialiora.

§. 8. Unde patet, quod homo interdum peccet lapsu quodam levissimo, & tamen propterea puniatur, ac si atrocissime deliquisset. Et huc pertinet illud Jesa. 40. v. 2. *Nam suscepit de manu Domini duplicia in omnibus peccatis suis*; quod probè notandum est.

Cap. XVI.

§. 1.

HÆc una est de quadringentis illis quæstionibus, quas proposuerunt Doëg & Achitophel, de turri volante in aëre: Sciendum enim, omnes masculos revolvendos esse constanter. Et huc pertinet illud Ecclesiastæ 1. v. 4. *Generatio vadit, & generatio venit, & terra in seculum stat.* Unde patet, mulieres non revolvi; hæ enim tantum veniunt per mysterium imprægnationis cum scintillis animarum novarum. Quare plures sunt mulieres: prout etiam plura sunt judicia rigorosa, quam misericordiæ & benignitates.

Cap. XVII.

§. 1.

QUandoque autem vir cum revolvitur mutatur in fœminam. Et si id fiat, mulier illa generare non potest, donec eandem ingravidet anima Fœminina. Sed hæc omnia latius vide supra cap. 13.

Cap. XVIII.

§. 1.

POstquam homo accepit Psychen & Spiritum, & in posteriore deliquit, ut propterea revolvendus sit: quomodo Spiritus habitare poterit in Psyche sua; quoniam hæc jam restituta est? nimirum inseritur Psychæ Proselyti. Idem quoque accidit Menti, si Psyche sit restituta; tunc accipit Spiritum justi cujusdam, qui ipsi fuerit similis juxta opera sua: Et iste eidem inservit ad instar Spiritus. Et sic in restitutione proceditur, usque ad Mentem.

§. 2. Unde Gemara dicit; Majores esse justos in morte sua &c. Post mortem enim & excessum ab hoc mundo, talis cum justo illo abit, & per illum accipit influxum.

§. 3. Quod si vero vitium admiserit Spiritus ejus, tunc in revolutionem venit cum Psyche sua, ut restituatur; quæ dicit Hos. 2. v. 7. *Vadam & revertar ad virum meum priorem.* Idemque etiam in Mente accidit.

Cap. XIX.

§. 1.

SCito, quandoque fieri, ut si irascatur homo, ab ipso tollatur Psyche ejus; ipsique illius loco detur Psyche alia. Et hoc est mysterium illud, de justo quodam, qui per totam vitam suam probus fuit; & tandem malus fit: vel contra.

§. 2. Et sic etiam, si morbum quendam magnum sustinuerit, aut verbi gratiâ epilepsia laboret, tunc mutatur anima ejus, abitque in alium.

§. 3. Et hoc casu fieri potest, ut cuidam destinata sit in uxorem vera consors ejus; quæ tamen deinde casu mutato ducitur ab illo alio, quod notandum.

Cap. XX.

§. 1.

ALia ratio, quare mulieres non revolvantur, hæc est: Quia viri, propterea quod studium legis exercent, non abeunt in Gehennam: Hinc obligati sunt revolutiones pati. Mulieres autem puniuntur Gehenna, nec opus habent revolutionibus.

Cap. XXI.

§. 1.

DE radicibus animarum notanda sunt hæc: Notum est, quod psyche sit de mundo factivo, & Spiritus de formativo, & mens de creativo. Item quod in emanativo psyche sit è gradu regni; Spiritus è Microprosopo; & mens è largitione intellectus, & vitalitas è sapientia.

§. 2. Nulla igitur est radix, quæ non particeps sit omnium istarum specierum. Radicum ergo natura dividitur in quinq; genera, quæ sunt Macroprosopus, Pater & Mater, & Microprosopus atque uxor ejus.

§. 3. Circa mundi igitur initium, eodem modo se habebat splendor supernus Adami Protoplastæ, ubi Chanoch accipiebat mysterium Macroprosopi & Adam, patrem: Et Eva, Matrem: Et Cain regnum: Et Hebel Microprosopum. Ubi meritò quidem Hebel præcedere debuisset Cainum: Sed quia Adam peccabat, & bono immiscebatur malum: Hinc Cain prodibat prior præter ordinem.

§. 4. Omnes

§. 4. Omnes ergo homines radicantur in istis quinque radicibus mundi emanativi. In cæteris autem mundis etiam quidem occurrunt quinque hæ radices: Sed istæ annexæ tantum sunt illis emanativis, & sub illis comprehenduntur.

§. 5. Quælibet autem è quinque his radicibus subdividitur in decem: Unde oriuntur quinquaginta radices. Atque sic porro proceditur per multos gradus, ut latius dicetur.

§. 6. Porro sciendum etiam, quamlibet radicem in se continere personam integram, juxta omnia membra sua. Unde quælibet radix distribuitur in 248. membra & 365. vasa seu venas. Atque ita se res habet in omnibus radicibus tam psyches quam Spiritus & mentis: Quæ ideo sunt 613 scintillæ, & hæ omnes sunt discipuli Sapientum.

§. 7. Postmodum autem scintillæ dantur plurimæ aliæ de plebejorum genere: ad instar arboris, quæ producit fructus, circa quos quam plurima sunt ligna, & folia.

§. 8. Fieri ergo potest, ut aliquando uno in loco, unoque tempore & in una generatione inveniantur quinque vel decem scintillæ de radice una simul: Quia accidere potest, ut dum advenit scintilla quædam oculi unius, etiam adveniat scintilla oculi alterius. Vel si adveniat articulus digiti unius, ut adveniant omnes articuli primores omnium digitorum. Et sic quoque in vasis vicinioribus.

§. 9. Unde mirum non est, quod Rami Bar Chama & R. Dimah Neharduus, & Abbaja, fuerint coævi.

§. 10. Quandoque etiam ob aliam rationem idem evenit. Nam quia exulante gloria cohabitante, omnes animæ justorum inter cortices exulant: Hinc illo tempore cum justus aliquis multa præcepta observat, vel multa bona opera facit, ad illam radicem pertinentia, hoc ipso fieri potest, ut elevet & adducat scintillam unam, vel duas vel tres (eodem pertinentes) è corticibus. Et quamvis non sint scintillæ æquales, vel vicinæ sibi invicem in persona radicis illius animæ; nihil tamen refert; omnia enim sequuntur naturam præcepti à justo hoc observati, juxta proportionem animæ illius.

Cap. XXII.

§. 1.

Scito etiam, dari radices animarum, quæ nunquam prodeunt è corticibus; donec advenerit Messias.

§. 2. Et omnes animæ radicis Chur Filii Mirjam Prophetissæ, non potuerunt educere mulieres suas è corticibus: Sed omnes sunt in manu Igrath filiæ Machalath: & in manu Naëma, Matris dæmonum. Oblitus autem sum, in qua revera detineantur.

§. 3. Prout etiam dubito, annon & Aharon ducere non potuerit veram consortem suam: Quia propinquus admodum erat radici huic, sicut alibi dicetur.

Cap. XXIII.

§. 1.

Quidam homines revolvuntur propter aliquod peccatum. Alii propter defectum alicujus præcepti. Alii revolvuntur, ut restituant & in viam dirigant alios.

§. 2. Qui primi sunt generis, proni sunt ad peccandum. Qui secundi generis sunt, remotiores sunt à peccando. Sed genus tertium nullo modo peccat.

§. 3. Interdum quis revolvitur, ut accipiat veram consortem suam. Interdum autem si valdè probus est, uxorem suam cum ipso adducunt: licet ipsa non opus haberet ut revolvatur.

§. 4. Quamvis & alia sit ratio, quare interdum mulierem simul oporteat revolvi, utut illa non sit vera consors istius. Nam sæpè destinatur ei secundum opera ejus, quoniam inter omnes mulieres nulla reperitur, quæ magis ipsi sit similis sicut hæc, quare revolvitur cum illo.

Cap. XXIV.

§. 1.

De variis revolutionum speciebus notanda sunt & hæc. Supra jam diximus, quod adhuc residuæ fuerint animæ quædam, quæ non fuerint in Adamo protoplaste; & istæ vocantur animæ omnino novæ. Omnes autem animæ in Adamo protoplaste contentæ, generali nomine dici possunt veteres, quamvis non uniformiter.

§. 2. Cum enim peccaret Adam protoplastes, multa membra ab ipso delabebantur: Prout jam supra explicuimus. Omnes ergo scintillæ illæ, quæ deciderant in profundum corticum, vocantur omnino veteres: ita ut adventus eorum habeatur pro revolutione prima: & si talis anima iterum redeat in mundum, revoluta dicatur bis, & sic porro.

§. 3. Illæ vero quæ manserunt in Adamo ipso, ad quas nimirum pertinet mysticum illud; quod nempe diminuta fuerit statura ejus in centum usque cubitos, ab illis descenderunt Cain & Hebel.

§. 4. Et quia Cain & Hebel non delapsi erant, sed manserant in Adamo protoplaste; hinc major est illorum gradus, postquam restituti fuerint, quam cæterarum radicum. Quando igitur in mundum veniunt, id non imputatur ipsis pro revolutione prima, sed idem fit, ac si adhuc in Adamo permansissent. Si ergo scintilla quædam talis in mundum venit, illa vocatur anima quadantenus nova: Quoniam nondum per se divisæ fuerunt in scintillas. Si vero post primum hunc adventum primamque mortem iterum redeant; tunc revolutæ dicuntur prima vice.

§. 5. Differentia igitur, quæ inter istas versatur, hæc est: quod qui animam habet reverâ novam, primâ statim vice assequi possit omnes animæ gradus, usque ad Mentis mentem de Emanatione: nimirum secundum opera sua, idque facillimè. Si autem pec-

cet illa vice: tunc ab illo tempore vocatur revoluta, nec accipere potest Spiritum, nisi post annos tredecim & diem unum: Nec mentem, nisi post annos viginti. Atque sic pergit, donec accipiat Psychen, Spiritum & mentem de mundo emanationis, secundum opera sua.

§. 6. Si quæ autem spectat ad alterum genus Kaini & Hebelis, illa naturæ est mediæ, & vocatur aliquatenus nova. Ratio est, quia dum adhuc essent in universitate Adami, tunc adventus illarum in mundum nondum fiebat in gratiam cujusvis in specie. Sed illæ, quæ delapsæ erant ab Adamo, jam separatæ erant, & in partes scissæ per peccatum, atque hinc vocantur veteres.

§. 7. Si igitur in mundum veniat anima quædam de genere Caini & Hebelis; illa etiam prima vice assequi potest Psychen, Spiritum & mentem, & prætera psychen de Emanatione, sed non ulterius. Ratio, ut jam supra diximus, hæc est: quod ab Adamo cum peccaret, tolleretur splendor supernus: ita ut de partibus hujus splendoris mundi Emanativi in illo non maneret, nisi psyche Emanativa tantum. Unde scintillæ tales Cainiticæ & Hebelicæ prima vice statim eousque expurgari queant, ut accipiant psychen de emanatione, quam nimirum antea jam habuerant: sed non ultra.

§. 8. Et hoc ipso quidem prærogativam quandam habent præ anima nova: quod gradus hos omnes accipere possunt uno quasi momento. Unde dicit R. Schimeon Jochaides sectione Mischpatim fol. 94. col. 2: Si probior fit; datur ipsi mens ejus, &c, quod autem dicitur in Tractatu de Sene fol. 98: rem nempe ab annis dependere: intelligendum de anima penitus nova.

§. 9. Alio tamen casu defectum habent, præ animabus planè novis. Quoniam qui novam planè animam habet, accipere potest omnes partes suas, Psychen, Spiritum, mentem, &c. subsequenter secundum gradus annorum, & quidem in corpore uno: ita ut psyche possit fieri habitaculum Spiritus, & Spiritus habitaculum mentis. Sed qui descendunt à Caino & Hebele, illi non possunt accipere Spiritum, restituta psyche sua, nisi tempore nocturno per imprægnationem, sicut dicit Propheta: *Psyche mea desiderat te nocte.* Quoniam psyche, postquam restituta est, exit ab eo somni tempore abitque viam suam. Matutino autem tempore intrat in ipsum Spiritus; cum scilicet Psyche jam restituta est secumque adducit psychen proselyti pro habitaculo suo: donec & Spiritus restituatur. Quo facto psyche redit, & ille habitat in ea, amboque uniuntur. Sique ulterius justus esse pergit, Psyche hæc & Spiritus ab ipso emigrant: descenditque Mens, ut perficiatur & restituatur: atque sic coaduniuntur omnes tres gradus. Ante restitutionem autem neutiquam in revolutionem venire possunt gradus ulteriores: cum ne id quidem fieri queat, quod evenit, nisi labore multo, magnisque meditationibus: juxta illud Jobi: *Si applicuerit animum, Spiritus & Mens ejus accedere possunt* &c. Interdum enim fit, ut perfecta sit Psyche ejus, & ipse meditari nesciat, qua ratione adducere queat Spiritum suum somni tempore, ut dictum supra; atque tunc moritur; & hoc modo Spiritus in alio corpore accedit pro restitutione sua. Qua impetrata cum ipso iterum unitur Psyche. Atque sic idem quoque fit cum Mente, si ignoret meditandi

 metho-

methodum. Unde fit, ut multi revera justi moriantur tamen, quando eousque perfecerunt Psychen suam, nec tamen meditari sciunt. Et huc pertinet illud Hiob. 4. v. 21. *Morientur, & non in Sapientia.*

§. 10. Tertium autem animarum genus, quæ vocantur veteres, nonnisi unum saltem gradum restituere possunt una vice. Nempe, si quis accedat, pro restitutione Psyches suæ, illi, hâc impetratâ, moriendum est: & deinde Spiritus ejus advenit in corpore alio, qui adeptus perfectionem, etiam moritur: atque sic etiam Mens. Si vero hunc vel illum gradum non perfecerit, revolvendus est multoties, donec consummetur v. g. Psyche. Atque tunc Spiritus mediante Psyche illa venit in corpus aliud. Idemque & cum mente fit, ut dictum supra.

§. 11. Si vero ex illis sit, qui Psychen, Spiritum & Mentem perfecerunt, & admisso peccato iterum veniunt in revolutionem; tunc eodem modo cum ipso proceditur, ut nunc dictum est.

§. 12. Qui vero accedunt pro restituendis aliis, multa simul assequi possuut, ad ipsam usque mentem Emanativam, vel gradus similes. Et hæc est ratio, quare filius R. Hammenuna Senis, & alii pueri tam admirandâ præditi fuerint Sapientiâ, quia scilicet simul in illis fuerunt Psyche, Spiritus & Mens, prout jam fuerant alia vice.

§. 13. Dubito tamen, an etiam illorum, qui ad implendum defectum præcepti cujusdam adveniunt, non vero propter peccatum aliquod, par sit ratio.

§. 14. Ut autem ad genus hoc tertium redeamus, de quibus diximus, quod venire non possint simul in corpus unum; De istis notandum est, quod possibilitas tamen detur, quomodo id fieri queat: nempe per meditationem sub prolapsu in faciem factam: ita ut tunc prodeat Spiritus talis hominis è profundo corticum, per mysterium aquarum fœmininarum, qui eductus hac ratione, in mundum venire potest in corpore alius cujusdam hominis, sub illud momentum nati: vel idem etiam fieri potest in ipso ejusdem filio, si is mereatur.

§. 15. Secundum autem genus animarum Kaini & Hebelis accedere non potest per alios; sed per seipsos solummodo: unde Spiritus ejus exire non potest (è corticibus), nisi post impletam restitutionem Psyches suæ.

§. 16. Et quamvis in tertio hoc genere id evenire queat, quod modo narravimus, talis tamen homo in magno versatur præcipitii periculo: Si enim ille, qui Spiritum ejus accepit, prior perfecerit hunc Spiritum, (quam alter ille Psychen suam;) tunc in resurrectione mortuorum Spiritus & Psyche intrant in corpus hoc secundum, in quo restitutus fuerat Spiritus.

§. 17. Quod si vero restitutionem citius absolvat, individuum illud, in quo Psyche est, videor mihi audivisse ambos hos gradus intrare in corpus, in quo restituta fuit Psyche.

§. 18. Adhuc alia tamen est differentia: quod nempe & ille, qui Spiritum perficit, in magno sit periculo: si enim prior ille Psychicus justus sit admodum, in se attrahere potest, quicquid bonum est in hoc Spiritu, ut veniat in illum: hic vero remaneat

maneat totus malus. Et huc pertinet illud Pſ. 7, v. 10, *Conſummetur quæſo malum impiorum, & perficiatur juſtus.*

§. 19. Quamvis & alia ſit hujus dicti explicatio, non multum tamen diverſa. Sæpe enim homo Pſychen ſuam non accipit integram, ſed plurima pars bona eſt, & pars aliquota minima mixta eſt malo: cum in alio pars minima boni hujus, & pars maxima mali hujus exiſtat. Atque tunc idem quoque evenire ſolet, quod diximus, & de iſtis loquitur textus allegatus. Interdum autem dimidiam partem uterque habet tam boni, quam mali, ubi ille attractum exercet, qui prior abſolvit perfectionem: ſi enim hic prior aliquid in ſe reſtituit, tunc hoc ipſo alteri illi prævalet; & abſtrahere hoc modo alteri poteſt omne bonum, ut ille ex adverſo malum ſolum retineat.

§. 20. Sed hæc omnia intelligenda tantum ſunt de Pſyche & Spiritu. Mens enim nunquam in mundum venit, donec reſtituti fuerint gradus Pſyches & Spiritus: hominesque illi mortui ſint, qui acceperant Pſychen & Spiritum: nam tunc demum in mundum prodit Mens.

§. 21. Exhinc tamen intelligi etiam poteſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Achabum nempe Regem in æquilibrio fuiſſe: unde etiam Deus qui benedictus ſit! eundem à facie ſua rejicere noluerit, ſed expectaverit converſionem ejus: unde etiam Elias bonæ memoriæ tantopere ipſum ſit inſecutus, ut eundem converteret. Et quamvis reperiamus, quod ſæpius Idololatra fuerit: in æquilibrio tamen fuiſſe dicitur, quia Pſyche ejus pro dimidia parte bona, & pro dimidia mala eſſet: unde Idololatria illa provenerit à prædominante in ipſo malo. Quo ipſo reſponderi poteſt ad objectionem illam; quomodo Achab dici potuerit in æquilibrio fuiſſe, cum potius fuerit perfectè impius. Æquilibrium nempe illud intelligendum ſaltem de natura Pſyches ejus.

§. 22. Hoc ipſum tamen etiam David Rex ſuper quo pax! metuebat, dum inquit Pſal. 3. v. 3. *Multi dicunt Pſychæ meæ: Non eſt ſalus ei.* Davidi ſcilicet; cum potius dicere debuiſſent: Non eſt ſalus ipſi Pſychæ. Caſus autem talis erat, quod dicerent: Pſychen ejus revolutam eſſe, nec tamen mereri accipere Spiritum: hinc fieri poſſe, ut homo quidam alius, qui Spiritum ejus acciperet, prius evaderet dignus, ut nempe & Pſychen ejus ad ſe attraheret: quia David peccaſſet. Hinc futurum non eſſe, ut corpus Davidis reſurgeret in Reſurrectione mortuorum; eò quod Pſyche ejus abitura ſit in illud corpus, quod accepiſſet Spiritum. Hinc textus dicit: *Nulla eſt ſalus* לו maſculino genere, ut corpus intelligatur: & non dicitur fœminino genere de Pſyche, ſicut prius dixerat: *Multi dicunt Pſychæ meæ.* Mens enim eorum fuit, alium quendam accepturum Davidis Pſychen: unde nulla eſſet ſalus לו i. e. corpori Davidis. Unde omnino metu non planè carere potuit. Verum enim verò, Pſyche Davidis magna erat admodum: deſcenderat enim in cortices ex parte illorum Fœminina, quod notandum.

§. 23. De

§. 23. De R. Schefcheth cœco; de quo dicitur, quod gavifus fit, cum in Lege ftuderet, dicens: Gaudeas Pfyche mea, tibi ftudui, tibi legi. Quæritur, quid hoc fibi velit? & quare potius fibi hoc fecerit, quam alii? Sciendum autem, fi homo quidam non perfecerit feipfum in Revolutione prima; quod illum omnino redire oporteat fecunda revolutione, ut reftituatur. Duo ergo exhinc oriuntur corpora, ita ut nefciatur, utrum ex his rectificetur, & utrum ex his futurum fit dignum præmio iftius ftudii in lege.

§. 24. Si quis ergo in Revolutione prima eoufque in lege ftuduerit, ut parum faltem ipfi reftitet reftituendum: tum fane, quicquid exercetur & ftudetur in revolutione fecunda, id omne fit in fupplementum Pfyches tantum, quæ exhinc in refurrectione mortuorum prodibit in corpore fuo primo fundamentali: cum hoc fecundum tantum commodatum fit ipfi. Præmium autem Pfychæ faltem debetur, non vero corpori.

§. 25. R. Schefcheth autem in priore jam revolutione vir quidam magnus extiterat, & revolutus tantum erat ob caufam exiguam; unde mœrore afficiebatur multô, refpectu corporis fui, quod fruftra defatigaretur, cum iftud non effet corpus fuum fundamentale, quippe in quo tantum adeffet ut hofpes. Hinc dicebat ad Pfychen fuam: Tu gaudeas, tibi enim legi, tibi ftudui. Id eft, in tuum faltem commodum, & non in emolumentum corporis hujus: quia nunc redibo in corpus primum.

§. 26. Notum enim eft, quod ipfe effet revolutio Doctoris Baba Ben Buta, qui dicebatur Pius: unde de ipfo dicunt Magiftri noftri bonæ memoriæ, quod fingulis diebus obtulerit facrificium reatus dubiofi, quòdque Herodes ipfi effoderit oculos: unde poftmodum etiam in revolutione fecunda R. Schefcheth carus erat, (quo etiam pertinet, quod nomen שֵׁשֶׁת per Athbafch efficiat בָּבָא.)

Cap. XXV.

§. 1.

De illo, quod dicunt Magiftri noftri bonæ memoriæ, quod Sapiens quidam interrogaverit alium; Cui præcepto Pater ejus potiffimum incubuiffet? Cui hic refponderit: præcepto peniculamenti. Alius autem cafu fimili de Phylacteriis &c. refponfum dederit: notanda funt fequentia: quod nempe animam novam obfervare oporteat omnia 613. præcepta. Sed qui revolutus eft, & inter veteres pertinet, opus tantum habet præcepto illo, quod ipfi adhuc defuerat. Unde intelligitur, quomodo Sapientes primævi fibi propofuerint certas quasdam virtutes; unus nimirum hanc, alius vero aliam.

Cap.

Cap. XXVI.

§. 1.

De revolutione mulierum notanda sunt sequentia. Sæpe vir mutatur in fœminam propter peccatum aliquod, quale v. gr. est admissio masculi vel similia. Talis autem mulier, in qua est anima masculina, multis opus habet meritis, ut imprægnari queat. Mysterium quoque imprægnationis ejus aliunde non procedit, nisi eandem ingravidet anima quædam Fœminina, à qua producere possit aquas Fœmininas: atque tunc idonea fit ad conceptionem. Cùm autem hæc mulier parit, anima illa eandem imprægnans, quippe quæ non nisi ut embryo in ipsam accesserat, post partum in eo statu in ipsa non manet, sed subintrat in infantem, atque hinc nascitur filia. Unde nulla mulier, cujus radix est ab anima viri, parere potest filium, sed filiam tantum: & illa filia eadem ipsa mulier est, quæ antea ingravidaverat matrem illam.

2. Interim tamen quandoque per magna merita anima illa fœminina matrem talem ingravidans non intrat in ipsum partum: sed anima alia Masculina: quo casu tamen admirandis opus est bonorum operum studiis.

3. Et si talis mulier iterum velit concipere; id fieri non potest, nisi in ipsam redeat mulier illa prima, quæ ipsam imprægnet altera vice. Unde si partus primus filia fuit, necesse est, ut illa moriatur, quò redire queat imprægnando in Matrem. Si verò primum pepererit masculum, non opus est, ut hic moriatur, sed illa saltem mulier, quæ primitus eam imprægnaverat, atque deinde secesserat, jam iterum redire tenetur. Id quod ita fieri potest novem vicibus. Sed magna ad id opus est justitia ac pietate.

4. Fieri etiam potest, ut anima hæc imprægnans secunda alia quædam sit: & non prior illa. Sed & ad hoc magnis opus est meritis.

5. Nulla etiam in mundo unquam fit imprægnatio vel embryonatus, nisi tales animæ magnam inter se habeant affinitatem, unde difficile admodum est, reperire embryonatum cum omnibus huc requisitis conditionibus saltem sui causa: præterquam quod hic requiratur singularis cognatio vel similitudo, & similia: quam singulis vicibus recurrere oportet.

6. Sciendum quoque, omnes revolutos vel maximam illorum partem primum revolvi in jumentis atque feris: unde tales liberi protervi sunt atque imperfecti; nisi fortè jam confirmati sint, quos advocet Dominus.

Cap. XXVII.

1.

Rabh Hammenuna Senex revolutio erat Mosis Magistri nostri, super quo pax! Hinc R. Schimeon Ben Jochai dicebat: Si stulti illi Babylonii scirent, excellentiam Rabh Hammenunæ senis, &c.

2. Sic quoque intellexi à Magistro meo, quod R. Schimeon Jochaides similis

fuerit Moysi: non quidem juxta splendorem illum supernum, quem Moses habuerat primâ vice: sed juxta naturam animæ, quam habebat tempore tabularum secundarum. Unde in Tractatu Idra dicitur: Testis sum ego, quod tempore secundo, cum Moses ascenderet in montem, diminutus fuerit mille partibus: quæ denotantur per א parvum, quod extat initio Levitici.

Cap. XXVIII.

1. מֹשֶׁה Moscheh & הִלֵּל Hillel duo sunt nomina è nomine septuaginta duarum literarum, nim. מֹהשׁ: ללה: quæ vicina sunt sibi invicem. Ambo autem humiles admodum erant & modesti: (quibus eadem fuit vitæ longitudo, eò quod una saltem esset Revolutio, sed à radice fundamenti.) Unde secundum dicta Magistri nostri b. m. cùm Moses in cœlum ascendisset, accepturus legem, Deumque offendisset, coronas nectentem literis: ipse verò conticuisset: à Deo autem interrogatus, an moris non esset salutare aliquem, & ipse respondisset: Moris non esse, ut servus salutet Dominum. Dominus (autem porrò) replicasset: Saltem הָיָה לְךָ לְעָזְרֵנִי debuisses me juvare. Literæ initiales horum verborum efficiunt nomen הִלֵּל. Videtur autem mihi eos provenire à radice fundamenti.

2. Et sic etiam R. Eliezer, qui prodierat è lumbis ejus, sicut dicunt Magistri nostri bonæ memoriæ. Item Magister noster Sanctus (id est, R. Jehudah,) nec non R. Schimeon Ben Jochai b.m. Eodemque modo Magister meus b. m. qui omnes sunt mysterium fundamentorum Patris vel Microprosopi, vel Jacobi, prout alibi jam expositum est.

3. Et primo quidem R. Schimeon Ben Jochai inferiorem satis habebat locum: postmodum autem ascenderat usque in gradum Mosis, sed splendoris tantum temporis secundi, non autem primi: quia tunc excellentia Mosis magna erat postmodum; quæ tamen ab ipso tollebatur propter Jisraëlitas, juxta illud Deut. 3. v. 26. וַיִּתְעַבֵּר *Et excanduit Dominus mihi propter vos.* Quæ vox embryonatum etiam denotat, quod nempe diminutus fuerit usque in statum embryonatus minorennitatis.

4. Sic etiam R. Jochanan filius Zachæi, & R. Akiba duo erant brachia, dextrum & sinistrum Mosis, translati imprægnatione in Kainum. Unde ambo vivebant 120. annis, juxta illud Gen. 6. v. 3. בְּשַׁגַּם *Eo quod etiam caro est, & erunt dies ejus centum & viginti anni.* Ubi vox illa בְּשַׁגַּם eundem habet numerum, ac nomen מֹשֶׁה. Hinc etiam volebat Moses, ut Lex daretur per R. Akibam. Et sic Moses occiderat Og Regem Baschan: in quo fuerat scintilla R. Schimeon Ben Nathanеël: quoniam literæ initiales istius nominis referunt nomen Basan. Hinc Moses timebat Ogum: quia scintilla hæc sancta in ipso erat; quæ deinde dabatur in manus R. Jochanan filii Zachæi, ut fieret discipulus ejus. Mihique videtur, quoniam Moses timeret peccatum, quod propterea Dominus illi dixerit: Ne timeas eum.

CAP.

Cap. XXIX.

I.

DE desponsationis annulo, quem sponsus dat sponsæ suæ, sciendum; quod per desponsationem circa mulierem illam oriatur lux quædam ambiens de natura Spiritus Sponsi. Deinde autem matrimonio inito primo concubitu sponsæ inseritur Spiritus quidam internus, de mysterio nominis 52, sicut notum est. Et hoc est lumen illud internum, quod pertinet ad mysterium Spiritus illius, quem ipsi dederat tempore desponsationis: qui propterea fit lux ambiens pro spiritu hoc interno. Nisi enim dedisset eidem annulum desponsatorium; etiam dare non posset eidem spiritum hunc internum.

2. Hinc etiam intelligi potest, quod ab illa hora, qua Ben Assai sibi desponsaverat filiam R. Akibæ, statim in ipsam inseruerit Spiritum illum internum, qui semper in ipsa manserit. Quam ob causam inter Ben Assai, & inter R. Akibam semper mansit affinitas.

Cap. XXX.

I.

CUm homo congreditur cum uxore sua, fieri potest, ut ambo habeant meditationes super præcepto: vel contra. Velut altera pars meditetur meditationes bonas; & altera malas. Jam igitur de virtute Patris filio datur mysterium lucis ambientis: & de virtute matris lux eidem datur interna.

2. Si igitur mulier bona meditetur, eodemque modo & vir; filius ille justus evadit perfectus, quoad lucem internam, & quoad lucem ambientem. Si verò contrarium fiat: contrarium evenit.

3. Si verò pater bene meditetur; & mater malè: lux ejus ambiens erit bona; interna autem mala. Ubi tamen temporis tractu lux ambiens internam vincit, ita ut & ipsa fiat bona. Si vero contrarium accidat malum ambiens vincit internum bonum; ita ut impius fiat patris instar: quoniam ambiens semper in se continet internum, idemque convertit quocumque voluerit.

4. Si itaque videris hominem qui celer est, aquilæ instar, curritque ad modum capreæ, i. e. agilis est atque promptus in omnibus operibus suis, inque labore suo expeditus; magnam hanc virtutem eidem inseruit vis patris sui. Si verò ignavus sit atq; lentus; prævaluit in eodem vis matris interna. Omnia enim à parentum meditationibus dependent, quæcunque in filio reperiuntur. Si enim pater illo tempore bonis meditationibus occupatus fuit, filius promptus erit in opere suo, opere nimirum cœlesti; evadetque homo excellens. Si vero meditatus fuerit veritates mundanas; filius erit deditus similibus vanitatibus, promptusque in iis.

5. Et huc pertinet mysticum illud exemplum Asahelis, qui celer erat pedibus suis in extremum usque gradum: unde sicut dicunt Magistri nostri b. m. per summita-

tes ariſtarum decurrere potuit, iisdem non confractis. Eo quod maxima pars vel omnia in ipſum derivata fuerant, quæcumq; meditatus fuerat pater ejus, ita ut nihil participaverit de virtute matris. Unde magna admodum in ipſo fuit lux ambiens ad extremitatem usque. Omnis enim vis celeritatis deſcendit à luce ambiente, quæ hominem dirigit & commovet ad celeritatem.

6. Hinc pueri inveniuntur qui à locis ſuis vix abscedunt: & ex adverſo alii qui quieſcere non poſſunt vel unico momento: quæ omnia ab iis fiunt quæ diximus.

Cap. XXXI.

§. 1.

Alibi jam explicuimus, quod quinque dentur naturæ; Macroproſopus ſcilicet Paterq; & Mater, & Microproſopus atque uxor ejus. Quibus correſpondent quinq; animæ ſpecies, quæ ſunt Pſyche, ſpiritus, mens, vitalitas & ſingularitas: ubi Pſyche refertur ad regnum; ſpiritus ad pulchritudinem; Mens ad informationem; vitalitas ad ſapientiam; quia ibidem vita eſt, ut notum, & ſingularitas ad coronam, quæ magis eſt ſingularis atque unica quam omnes numerationes, quoniam nulla eidem tribuitur uxor.

Cap. XXXII.

Porta Angelorum.

§. 1.

De Elia dictoque illo Magiſtrorum noſtrorum b. m. quod Michaël uno, & Elias quatuor (actibus ſeu motibus totum pervolet mundum), notanda ſunt ſequentia. Antequam peccaret Adam protoplaſtes, in ipſo erant Pſyche, Spiritus & mens, de mundo Factivo, Formativo & Creativo: Nec non Pſyche, Spiritus & mens de Regno Microproſopo, & Matre intelligendi Mundi Emanationis: & ipſe continebat omnes animas, paucis exceptis, quæ in ipſo non continebantur; quæque ſunt Myſterium animarum novarum. Cùm autem peccaret; jam notum eſt quid de eo dicant Magiſtri noſtri b. m. idem nempe eidem accidiſſe, quod Jephtæ, à quo decidebant membra ſua omni loco: Unde dicitur Jud. 12. v. 7. *Et ſepultus eſt in civitatibus Gilead*, & non in civitate una. Senſus autem hic eſt, quòd omnes illæ ſpecies animarum, quas antehac in ſe continebat, antequam peccaret, ab ipſo ſublatæ fuerint atque delapſæ ſint; deciderintque in profundum corticum, una huc & altera illuc.

2. Atque tunc quidem etiam ab ipſo tollebantur Pſyche, Spiritus & Mens Mundi Emanativi, quibus erat nomen ſplendoris ſuperni in Adamo. Et Chanoch debitam quidem ſibi portionem aſſumebat de Pſyche, ſpiritu & mente mundi factivi, formativi & creativi: ſed præterea etiam ſpeciem mentis emanativæ Adami protoplaſtæ.

3. Sed ſpecies Pſyches emanativæ manebat in Adamo protoplaſte ſuper ipſo obvolitans, nec ab illo tollebatur. Cum autem generaret Kainum & Hebelem, hi iſtam pſychen

psychen in se suscipiebant cum omnibus reliquis portionibus ad se pertinentibus de speciebus creationis, formationis & factionis.

4. In ista autem psyche datur lux ambiens & interna: Nadab igitur & Abihu, descendentes è radice Caini accipiebant mysterium lucis ambientis psyches hujus emanativæ. Elias autem bonæ memoriæ, qui erat Pinchas, deinde accipiebat lucem illam internam, ut dictum est alibi.

5. De Pinchaso autem dicitur: *Et Eleasar filius Aaron uxorem ducebat de filiabus Putiel, &c. ista sunt capita*, &c. ubi sensus hic est: quod Pinchas descenderit à duabus scintillis: nempe à radice Josephi, qui vicit (Hebr: פטפט) pravam suam concupiscentiam: & à radice Jethronis, qui saginaverat (Hebr. פטם) vitulos pro idololatria. Quod mirum tibi non videatur: quoniam Joseph denotat mysterium fundamenti, ubi omnes animæ, tam benignitatum quam severitatum commiscentur atque concurrunt: unde sæpè mixtura quædam datur animarum, ita ut & hic anima quædam aliena admisceri potuerit radici Josephi; Præsertim quod portio Jethronis, etiam esset de psyche emanativa. Unde Pinchas ex utroque hoc genere constabat.

6. Deinde autem cùm morerentur Nadab & Abihu propter peccatum illud; tunc ambo immiscebantur Pinchaso, ratione illius portionis, quam habebat à Jethrone qui erat Kain.

7. Sciendum autem, quòd anima ad nativitatem veniens quamvis commixta sit è plurimis scintillis, (prout ista Pinchasi descendens è filiabus Putiel, id est, è duabus guttis, quia vox פוטיאל includit sensum guttarum טיפין) opus non habeat alio quodam, qui easdam uniat. Sed si animæ quædam veniant post nativitatem; sicut animæ Nadab & Abihu, quæ deinde veniebant in Pinchasum; illæ opus habent anima quadam alia è supernis descendente, quæ ipsas simul uniat: & hanc animam non oportet esse revolutam, sed adventu primo in mundum venientem.

8. Hæc ergo anima hoc loco vocabatur Elias Thisbites ex Habitatoribus Gilead eratque de radice Gad. Hæc ergo de novo accedebat, ut uniret animas Nadab & Abihu cum Pinchaso.

9. Porro autem ad uniendum etiam novam hanc animam cum illis veteribus, accedit anima adhuc alia nova; quæ tunc erat de radice Benjamin: sicut dicebat Elias b. m. ad sapientes: de posteris Rachelis ego descendo. Unde hoc loco quatuor existunt animæ: Primo Pinchas ipse; Secundo Nadab & Abihu; Tertio Elias Thisbites; & quarto Elias de tribu Benjamin. Sicut in libro Chronicorum istius fit mentio, cùm dicitur: 1. Paral. 8, 27. Et Elia & Sichri filii Jerocham.

10. Hoc ergo est Mysterium illud, quod Magistri nostri dixerunt: Elias quatuor & Michaël duo, &c. & quamvis quatuor illæ animæ adhuc plures alias in se contineant; Sicut Pinchasus in se habebat duas guttas; & Nadab quoque atque Abihu duo erant: attamen compositas illas pro una tantum habent. Pinchas enim quamvis constaret è duabus guttis, unum tamen saltem erat individuum: Et Nadab & Abihu duæ erant medietates corporis.

11. De casu autem Jephtæ Gileatidæ jam notum est, quod dixerint Magistri nostri bonæ memoriæ utrumque tunc peccasse, Pinchasum nempe & Jephtam. Jiphtach enim dicebat: Veniat ad me Pinchas; quoniam ego sum Rex atque judex, & liberum me pronunciet à voto meo. Elias autem qui erat Pinchas dicebat: Cui cor dolet accedat ad medicum. Atque sic ambo peccarunt, ut viam suam iverit filia Jiphtach. Jiphtach autem gravius punitus est, quia gravius etiam peccaverat, quoniam eundem tangebat negotium: quare ab eo delapsa sunt membra ejus, ut dictum supra. A Pinchaso autem ablatus est Spiritus Sanctus, sicut dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ ad locum illum: 1. Chron. 9. v. 20. *Antea cum ipso erat Dominus.* Unde apparet, quod postmodum Dominus cum ipso non fuerit. Atque tunc ab ipso tollebantur Nadab & Abihu: Et saltem in ipso manebat gutta Josephi; guttâ nimirum Jethronis ab ipso sublatâ. Quod propterea fiebat, quia fundamentum peccati hos potissimum tangebat. Nam Nadab & Abihu in eo prædominabantur: Et sic etiam duo illi Eliæ Gadites & Benjaminites in eo dominabantur pariter. Gutta autem Josephi remotior erat à peccato quam gutta Jethronis, quæ erat gutta Caini, qui in Jethrone saginaverat vitulos idololatricos, magnusque erat Pontifex, unde ab ipsius parte peccatum potissimum denominatur.

12. Cùm igitur hæc gutta Jethronis è Pinchaso tolleretur, tunc generabatur Chiel de domo Eli, 1. Reg. 16. v. 34. & ille in hoc revolvebatur. Nam literæ חיאל & אליהו si ח mutetur in ה eædem sunt. Porro etiam literæ האלי sunt literæ אליהו quare dicitur. *Chiel domus Eli*; Quasi sensus sit, illum Hielem fuisse domum sive habitaculum Eliæ: Quia Elias primo habitaverat in corpore Pinchasi, qui erat gutta Jethronis (& postea factus est Chiel.) Individuum ergo illud radicaliter erat de natura Pinchasi; & in eo non prædominabatur Elias; sed illud tantum vocatur diversorium Eliæ.

13. Dicunt autem Magistri nostri bonæ memoriæ, Hielem fuisse virum insignem; sed peccatum prius cum voto Jephtæ commissum, eidem causabatur peccatum aliud. Nam in peccato de filia Jephtæ causa erat votum aliquod: atque sic etiam in peccato Hielis votum aliquod & anathema occurrebat, quod nimirum Josua juraverat de non reædificanda Jericho.

14. Dicit autem Scriptura, Jud. 1. v. 16. *Et filii Cain ascenderunt de civitate palmarum*, quæ est Jericho. Unde patet, quod urbs hæc quasi appropriata fuerit radici Caini; quare eandem reædificabat Chiel, qui erat de radice Kaini.

15. Deinde autem dicitur Elias Thisbites: quo denotatur anima illa de tribu Gad. Quia Nadab & Abihu nondum erant restituti: Et Pinchasus ipse etiam peccaverat: Elias autem de tribu Benjamin tantum accesserat ad uniendum illum cum animabus novis. Unde patet istum hoc loco jam fuisse fundamentalem; nec amplius vocatum Pinchasi nomine, sed nomine illius animæ quæ erat de tribu Gad; quæque in Legatione

tione Domini pergebat donec reſtituerentur Nadab & Abihu, cùm procidérent in facies ſuas, & dicerent: *Dominus eſt Deus.* Tunc enim remittebatur peccatum Nadabi & Abihu, quod intuiti eſſent gloriam cohabitantem: quodque extirpaſſent plantas, & vitiaſſent gloriam divinam. Quare bis dicunt: *Tetragrammaton eſt Deus*, ut reſtituerentur ambo, Nadab ſcilicet & Abihu. Atque tunc ablati ſunt ab eo Nadab & Abihu, ſeque ſepararunt, cum Pinchas (id eſt, Elias) fugeret in ſpeluncam. Cùm autem è mundo diſcederet & in cœlum abiret, uterque dabatur Eliſchæ, prout ille dicit: *Sit, quæſô (Heb. נָא) duplicitas illa ſpiritus tui ſuper me.* Ubi literæ initiales voculæ נָא deſignant, Nadab & Abihu. Literæ autem initiales harum vocum נא פי שנים efficiunt נפש: quia iſti erant portio pſyches emanativæ Adami protoplaſtæ.

16. Elias ergo Thisbites, qui erat de tribu Gad, aſcendit in cœlum, ibique relictus eſt, nec amplius deſcendit: reſidua igitur fuit portio Eliæ Benjaminitæ: qui revolutus eſt in illum, de quo ſcribitur 1. Paralipp. 8. v. 27. *Et Elias & Sichri Filii Jerocham.* Et deinde unitus eſt cum illo Elia Thisbite ſuperno. Et hic eſt Elias ille de tribu Benjamin, qui aſcendit & deſcendit, & loquitur cum ſapientibus, & edit miracula. Unde intelligi poteſt illud, quod ipſe dixit: ſe de poſteris Rachelis deſcendere: quoniam illi neſciebant, quænam pars de ſupradictis ipſe eſſet.

17. Hic igitur unitus fuerat cum illa gutta Jethronis, quæ data fuerat Hieli, ibique mortua, quam deinde ad ſe aſſumſit Elias. Altera autem gutta Joſephi, de qua dictum ſupra ab Elia data eſt Jonæ filio Amithai: qui aliquando futurus eſt Meſſias filius Joſeph, de tribu Ephraim. Unde etiam dicit in Gemara Elias: Iſte puer, quem ego reſuſcitavi, eſt Meſſias filius Joſeph. Unde etiam in Sohar dicitur: Jonam de partibus Eliæ deſcendere. Id ipſum autem, quod porro remanſit Eliæ vero, fuit Elias ille de tribu Benjamin.

Cap. XXXIII.

§. 1.

De quæſtione illa: quoniam tam Angeli, quàm Animæ humanæ omnes factæ ſint de copula quadam ſuperna; quare nihilominus Angeli remanſerunt ſpirituales & incorporei: homines autem fieri oporteat corporeos, & quæ iſtorum ſit cauſa? notanda ſunt ſequentia. Duæ ſunt ſpecies, ut ſupra jam dictum eſt, copulæ ſupernæ: una Spiritualis & incorporea; & alia corpore facta. Copula autem Spiritualis eſt oſculi; quæ ſicut alibi diximus, copula ſaltem eſt halitus Spiritualis prodeuntis ab ore è tribus numerationibus ſupremis.

2. Copula autem inferior, quæ congreſsûs vice eſt, magis eſt corporea, in qua vera gutta ſpecialis prodit.

3. Jam

3. Jam quoque manifestavi radicem totius hujus scientiæ: quod nempe omnia dependeant à mysterio septem illorum Regum: quorum pars omnium excellentissima selecta est pro mundo Emanativo: vilior autem paululum, selecta est pro Creativo, & quod adhuc diminutius, selectum fuit pro formativo: & quod adhuc inferius, cessit mundo Factivo: omnium autem vilissimum vocatur scoria auri purgati, quod nullam penitus habeat utilitatem: & hæc vocatur corticum nomine: quoniam nihil amplius inde secerni potuit; sed omnia sunt judicia omnium rigorosissima, ita ut ipsa huc pertineant putamina.

4. Necesse tamen est, ut scintillæ adhuc quædam minimæ in illis delitescant, quæ sunt mysterium undecim aromatum suffitus, Quæ tandem in futuro tempore adhuc secernentur, ubi tandem dicetur: *Absorpta est mors in æternum.*

5. Quod autem jam diximus de quatuor mundis; id penitus quoque occurrit in singulis. Exordiemur autem à mundo Emanativo: in quo, quod omnium fuit excellentissimum, selectum est pro sene illo decrepito: quod subsequens pro Macroprosopo &c. & quod ultimmum pro Microprosopo & uxore ejus. Idemque omnino factum est in mundis quoque cæteris, Creativo, Formativo, & Factivo. Idem quoque omnino factum est in decem Numerationibus cujuslibet Personæ in specie; quibus tamen diutius non immorabimur.

6. Sciendum quoque illo tempore, cum secerneretur Senex decrepitus, de mundo Creativo, nihil adhuc selectum fuisse vel secretum penitus: prout nec de ipso mundo Emanativo. Summa huc redit, quod omnes quatuor mundi sint selectiones istæ è septem Regibus: & hæc est radix totius hujus Scientiæ.

7. Non licet autem nobis sermonem instituere de illa copula, quæ fuit ante patrem & matrem: quoniam de Macroprosopo dicitur Jesai. 51. v. 2. *Quia unum vocavi eum*; non additô sociô quodam secundô. Mulier ergo prima, quæ occurrit in tota universitate, est mater. Unde in Patre & Matre incipimus mentionem facere copulæ.

8. Postquam autem plenè secreti erant Pater & Mater, necesse fuit, ut copularentur; ad producendam naturam Microprosopi, & Uxoris ejus. Jam dictum est autem, impossibile esse, ut vel minima seligatur aut secernatur scintilla, nisi per copulam: quoniam scintillæ hæ ascendunt ab imo sursum; è loco scilicet, in quem delapsæ erant: ibique intrant in uterum fœminæ alicujus, ibique morantur toto tempore conceptus; adeoque mitigantur atque conformantur in conceptum personæ cujusdam.

9. In utero autem matris supernæ secernuntur tantum Microprosopus & uxor ejus; nihilque præterea. In utero autem uxoris Microprosopi secernitur caput mundi Creativi usque ad Macroprosopum.

10. Et quia diximus non posse fieri mentionem copulæ, nisi à Patre & Matre, & porro deorsum; hinc tres supernas mundi Creativi simul conjungimus, quod nempe secretæ sint simul. Qui prudens autem fuerit, rem ipsam per se intelliget.

11. Porro

11. Porrò autem in Matre mundi Creativi selecti sunt Microprosopus & Uxor ejusdem mundi. Idemque processus observatus est porrò usque ad finem mundi Factivi.

12. Ratio autem, quare Pater & Mater non omnia possint secernere, quæ infra eos sunt, sed Microprosopum tantum & uxorem ejus. (Conferantur hic ea, quæ Christus dicit de se, & de Patre suo locis pluribus): hæc est, quia non omnes scintillæ tantùm sunt æquales, ut possint ascendere usque ad Matrem supernam, præter Microprosopum & uxorem ejus: nam quæ de inferioribus sunt notionibus, ultra Microprosopum & uxorem ejus ascendere nequeunt: quoniam gradu nimis sunt diminuto. Et si ascendere possent usque ad Matrem, omnia vocarentur Microprosopus & uxor ejus; ita ut nulla fiat selectio, nisi à gradu proximè sese superiore, nec ultra. Sed de his satis.

Cap. XXXIII. pars altera.

1.

JAm igitur exponemus naturam copularum: & deinde subnectemus differentiam, quæ est inter Angelos & homines. Priusquam igitur secernerentur Microprosopus & uxor ejus, sane Pater & Mater copula non carebant, quia simul prodierunt, nec inter illos separatio datur unquam, sed in copula sunt semper: Quoniam autem fundamentum & ratio copularum alia non est, nisi pro facienda secretione: hinc congressu ipsis non fuit opus proprio, sed copulati saltem fuerunt per mysterium copulæ supernæ, quæ osculorum dicitur: quoniam copulâ inferiore tunc temporis nondum habebant opus. Cùm autem Microprosopus & Uxor ejus secerni inciperent, tunc Patrem quoque & Matrem oportebat copulari copula inferiore, ut Microprosopus & uxor ejus allegerentur in uterum matris supernæ.

2. Porrò quoque jam diximus, quod duæ sint species embryonatus, Microprosopi & uxoris ejus. Una est embryonatus prioris; ubi Microprosopus ita formatur ut tres semper numerationes ejus comprehendantur in tribus aliis, ita ut in lucem prodeat, sicut infans modo natus. Altera autem est embyronatus secundi, ut nempe accipiat cerebra, quo designatur status adolescendi: ita ut bis copulandi fuerint Pater & Mater, pro totali selectione Microprosopi & Uxoris ejus. Quia nulla datur imprægnatio vel embryonatus sine præcedanea copula.

3. Sed post imprægnationem secundam modo dictam, non ulterius opus fuit nova copula Patri & Matri, sed manet copula prior, post conceptionem pro adolescentia Microprosopi & uxoris ejus: quæ inservit pro conservanda vita Microprosopi & Uxoris ejus, omniumque mundorum.

4. Tres ergo species sunt copulandi in Patre & Matre, nec plures: duæ pro corpore Microprosopi & Uxoris ejus: & una pro conservanda vita, inque usum alimentorum. Et tres istæ species copularum pertinent ad mysterium copulæ inferioris, quæ est congressus.

Cap. XXXIII. pars tertia.

1.

Jamque explicabimus copulam osculorum; cujus sunt quatuor species, quæ dividuntur in septem. Nulla enim est in mundo copula, quam non præcedat amplexus & osculum. Quare hinc sequitur, ad tres istas copularum species tres quoque pertinere species osculorum: præter oscula prima : quæ extiterunt ante secretionem Microprosopi & Uxoris ejus; ubi nulla adhuc erat Patris & Matris copula alia. Unde quatuor exsurgunt species osculorum: una est osculorum ab omni copula abstractorum: & tria copulationum oscula, quæ sunt quatuor.

2. Hæc autem in septem dividuntur hoc modo, quia oscula copularum semper sunt duplicia: nempe ante copulam pro conciliando amore : & altera durante copula, ut utraque copularum species tàm superior, quam inferior concurrat. E triplici ergo congressu Patris & Matris sex oriuntur osculorum species præter oscula prima, secretionem Microprosopi & Uxoris ejus, præcedentia, quippe quæ non sunt duplicia : omnes igitur sunt septem.

3. Jam repetendum, animam hominis in plures dividi partes: quæ sunt Vitalitas respectu Patris; Mens respectu Matris; spiritus respectu Microprosopi & Psyche respectu Regni. Et hæ omnes de genere mundi Emanativi : quibus analogæ dantur in mundis quoque tribus inferioribus.

4. Unde quæstio oritur, quomodo homini tribui queant notiones tàm sublimes; nempe Mens & Vitalitas, quæ altiores sunt, quam Microprosopus & Uxor ejus : cum ipse tamen creatura sit tot gradibus inferior, cui ne quidem dandus fuisset Spiritus à Microprosopo proveniens, imò ne Psyche quidem à Regno descendens.

5. Responsio autem ex eo peti potest, quod dicit R. Pinchas in præfatione ad Genesin in libro Sohar: quod nempe nulla sit anima, cum qua non prodeant duæ aves volantes; qui sunt Angeli. R. Schimeon Jochaides autem dicit, aves has esse quinque. Idem ergo contingit in Microprosopo: cum hic enim prodiret à Patre & Matre, cum ipso prodierunt aves atque animæ aliæ pro Angelis & hominibus. Quod ita tamen intelligendum, ut quamvis per illam copulam prodierint animæ hominum & Angelorum, id tamen idea quasi saltem fuerit illarum, quæ factæ sunt postea: quoniam hæ nondum erant perfectæ nec completæ, donec copularentur Microprosopus & Uxor ejus: tunc enim demum prodierunt per illam copulam. Radix tamen illarum è supernis erat à copula Patris & Matris; modo quod nondum in perfectionem deductæ fuerint, nisi post copulam Microprosopi & Uxoris ejus.

6. Quicunque ergo descenderunt è copula osculorum, ortum habent è copula omnium pefectissima & summa; unde hi nullo opus habent corpore ; sed merè spirituales sunt. Sed qui descenderunt per copulam inferiorem congressivam, quæ cum corpore fit; illos vestiri oportet corpore, inque illo restitui hoc in mundo, per præcepta

operibus

operibus corporeis adimplenda. Ad mysterium ergo osculorum pertinent Angeli:& ad mysterium copulæ inferioris pertinent animæ humanæ.

7. Nihilominus tamen animæ justorum dantur, quam majores sunt Angelis. Quamvis enim à copula inferiore descendant; attamen copulæ quædam dantur, quæ osculis majores sunt.

8. Nam copula pro impetrandis cerebris Microprosopi, major est quam copulæ reliquæ, & quam oscula ipsa. Ordinem igitur illorum breviter sic enarrabimus.

9. Ab osculis nempe primis omnem copulam,& ipsam electionem Microprosopi & Uxoribus ejus antecedentibus, descenderunt Angeli sancti,qui non mutantur in æternum, semperque persistunt: sicut dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, ad illud, qui format ministros: &c. Angelos dari, quorum nomina in æternum non mutentur; quique sublimiores sint omnibus Angelis reliquis. Et nihilominus dantur animæ justorum, quæ istis sunt majores:& hæ descendunt ab osculis copulæ pro conceptione ad impetranda cerebra. Quamvis istæ animæ non compleantur nisi per copulam subsequentem.

10. Deinde subsequuntur oscula prima pro conceptione prima Microprosopi.

11. Porrò sequuntur oscula secunda conceptionis primæ ejusdem. Oscula autem secunda præstantiora semper sunt quàm prima.

12. Deinde sequuntur prima pro conceptione cerebrorum causa: & postea secunda.

13. Deinde oscula prima copulæ pro vita mundorum, & tandem secunda ejusdem copulæ. Et species pro Angelis sunt prima, quarta, sexta.

14. Ordo igitur secundum excellentiam illorum, talis est. Primo sunt oscula secunda pro cerebris.

Secundò, oscula omnem copulam præcedentia.
Tertiò, oscula secunda,ante conceptionem primam.
Quartò, oscula prima conceptionis primæ.
Quintò, oscula secunda copulæ mundorum.
Sextò, oscula prima cerebrorum.
Septimò, oscula prima pro vita mundorum.

15. Species ergo prima, tertia, quarta & quinta, pro animabus fuit: sed species secunda, sexta & septima pro Angelis. Et quia Angelis opus non est, ut ipsi veniant in statum copulandi: cùm tamen animabus eò descendendum sit: unde has vestiri oportuit corporibus. Et istæ sunt species animarum atque Agelorum è copula Patris & Matris descendentium.

16. His tamen omnino similes quoque dantur species in copula Microprosopi cum Rachele: item in copula Microprosopi cum Leah: & præterea in copula Jacobi cum Rachele. Et hæc omnia in Emanatione. Eademque ratione hæc omnia quoque dantur in Creatione: item in formatione: nec non in factione. Unde patet, quam

plurimas esse species animarum & Angelorum multum à se invicem distinctas, quibus diutius non immorabimur.

17. Duplex tamen hic occurrit differentia. Multæ enim animarum species ortæ quidem fuerunt è copula mundi superioris: sed postmodum descenderunt; quædam gradu uno, quædam duobus, &c: ita ut multi sint descensuum gradus propter varietatem corruptionum. Sic quoque dantur animæ, quarum radix ab initio fuit in illo loco, unde nunc in mundum prodeunt: & aliarum radix sublimior fuit, sed propter corruptionem descenderunt, atque nunc ex inferiore loco prodeunt: quæ non sunt unius generis. Nam illæ animæ, quæ radicem suam habent in Emanatione, & descenderunt in Factionem, illæ eousque restitui possunt & ascendere, donec perveniant ad copulam Emanativam, ibique maneant per totam vitam suam, ita ut non opus habeant revolvi. Quod contingit per mysterium orationis illius nocturnæ: *In manus tuas commendo Spiritum meum.* Quia tunc ascendunt sursum in copulam aliquam sublimiorem: ex qua prodit nova Creatura; donec ascendant usque in radicem suam. Atque tunc ascendunt interdiu per mysterium prolapsus in faciem matutini: tunc enim contingit copula Jacobi & Rachelis, quæ est uxor ejus fundamentalis.

18. Cujus autem radix est inferior, ille ascendere quidem potest per opera sua; ejusdem tamen ascensus tam magnus non est, atque gradus ejus primus fuerat: hinc non ascendit nisi noctu.

19. In eo tamen non conveniunt, quod omnes possint ascendere de gradu in gradum, usque in infinitum, modo vere applicent animum, & rite meditentur.

Cap. XXXIV.

Porta Prophetiæ.

I.

IAm de Prophetia & Spiritu Sancto loquemur, in quo nempe consistant & quomodo se habeant. Quamvis enim alibi de singulis jam actum sit: hic tamen in specie trademus, unde habeant ortum, & quinam sint illorum gradus.

2. Sciendum ergo, quicquid ex ore hominis prodit, non posse esse vanum & frustraneum: Nihil enim in mundo est, quod aliquid quomodocunque dici potest, ne illo quidem sono excepto, qui prodit à vibratione baculi cujusdam, & similia, quod vanum sit & frustraneum, sicut dicitur in Sohar sect. Schelachlecha & in Tikunim suppl. 21. 23. & 25. Item suppl. 20. fol. 63: ubi dicitur quomodo super voce prodeunte ab ore hominis certæ exclamationes fiant & præconia ab Angelis, & ab animabus, & à gloria cohabitante. Qualia etiam reperimus in Sohar sect. Emor fol. 35. colum. I. Et Pinchas fol. 229 col. 2; & 230 col. 2. ubi prolixè dicitur, quod ex omni verbo quidam creetur Angelus.

3. Quod si igitur homo justus est atque pius, studetque in lege, & precatur cum attentio-

attentione; ex illis vocibus, quæ prodeunt ab ore ejus, creantur Angeli & Spiritus Sancti, qui semper durant atque persistunt.

4. Et isti Angeli sunt mysterium bonorum Dæmonum, qui varia homini annunciare solent.

5. Omnia autem ab opere hominis dependent. Nam cùm ex Lege, in qua quis studet in Dei honorem, creatur Angelus, ille sanctus est admodum, & fide dignus in omnibus verbis ejus, veraxque & valde sublimis. Eodem modo si quis legat absque errore & vitio; ille quoque Angelus talis pariter est, ut erroribus non subsit.

6. Eodem modo, si quis opus quoddam peragat secundum hoc vel illud præceptum; idque fiat prout decet, ex eo Angelus producitur admodum sanctus: & quantum deficit illi operi, tantum etiam deficit luci illius Angeli. Ubi certum quoque est, illum Angelum, qui è lege creatur, majorem esse illo, qui creatur ex opere.

7. Atque hinc intelligi potest mysterium Angelorum illorum, qui homini annunciant futura, & secreta, & mysteria: quod nimirum fiant ex ipsis operibus illius hominis. Quamvis & homines dentur, quibus planè nihil manifestatur: quæ omnia dependent ab anima vel ab operibus eorum.

8. Sunt ergo annunciatores omnino veraces: & hi fiunt è Lege & præceptis cum omni perfectione observatis.

9. Alii vero annunciatores aliqua ex parte mendaces sunt: quamvis enim Angelus talis ipse sit sanctus, & factus sit è Sanctitate; nihilominus tamen ipse homo, cùm studio suo vel operi aliquid mali vel mendacii immiscet, in causa est, ut Angelus exinde creatus ex bono constet & ex malo: ubi bonum illud, quod in ipso est, eloquitur verba veritatis, malum autem in ipso contentum mendacia profert.

10. Dantur quoque Annuntiatores, qui facti sunt è mundo Factivo tantum: si nempe solum opus quoddam fiat absque attentione. Ita qui è Formatione procedunt, ortum habent à studio Legis simili. Et qui è Creatione ortum habent à meditationibus & cogitationibus super Lege & præceptis bono quodam opere observatis. Horum autem omnium juxta singulos modos factorum plurimæ sunt species ab invicem diversæ.

11. Character autem ille, quem dedit Magister meus, unde sciri queat, an verba illius Annuntiatoris sint vera; hic erat, ut quis attendat, an ipse loqui soleat veritatem, & omnia faciat in Dei honorem, nec contraria loquatur vel faciat, sciatque explicare arcana Legis & mysteria ejus: istius hominis annuntiatorem talem esse, cui credi queat, quique talem dare possit scientiam, è quali sit exortus.

12. Mysterium ergo Prophetiæ in hoc consistit, quod illa sit vox quædam demissa è supernis, quæ loquatur cum Propheta illo. Eodemq; modô se habet Spiritus Sanctus.

Sed quia vox illa sublimis admodum est, & spiritualis, hinc per se corporescere non potest, ut intret in aures Prophetæ: nisi prius vestiatur voce illa corporea, quæ prodiit ex ore istius hominis in studio Legis & Precibus, vel similiter. Talis si adsit, eâdem vestitur vox illa superna, uniturque cum ea atque intrat in aurem Prophetæ, ut eandem audiat: absque voce hominis autem fieri illud nequit. In hoc tamen multæ occurrunt differentiæ. Sicut enim diximus, vocem illam supernam vestiri voce quadam ipsius Prophetæ: sic quoque contingere potest, ut eadem vestiatur voce justorum quorundam aliorum primævorum; vel etiam sibi coætaneorum: ita ut utriusque hujus generis voces ad Prophetam veniant, & cum ipso loquantur.

13. Alia porro hic occurrit species: quod nempe in homine occurrat vox, verbum, & halitus: hinc fieri potest, ut vox talis superior vestiatur voce, verbo vel halitu ipsius hominis; vel voce, verbo, vel anhelitu justi cujusdam alterius, ita ut ambæ hoc modo vestitæ cum ipso loqui possint, ut ipsi superveniat Prophetia.

14. Nunquam autem hoc fit per verbum aut vocem aut halitum justi cujusdam alterius, nisi hic sit de radice animæ ejus: vel nisi Propheta iste fecerit opus quoddam, juxta ritum justi illius: quare hic nunc accedit, & super eo quiescit.

15. Ut autem adhuc explicatius & citra errorem hoc intelligas, sciendum, vocem illam, vel verbum, vel halitum, unde jam facti sunt Angeli tales, & Spiritus Sancti, eandem esse vocem, de qua hic loquimur, quod nempe sit vox illa superna Prophetica. Illa igitur vox supradicta jam accedit, & commiscetur cum ista voce moderna hujus hominis, quæ nunc ab eo prodit hoc ipso tempore, cum super ipso quiescit Prophetia. Sicut dictum est: *Et Spiritus Domini locutus est in me.* 2. Sam. 23. v. 2. *Et verba ejus in lingua mea sunt.* Quia Spiritus & Verbum prius, jam quiescit super lingua ejus; & ex eo prodit, & ex gutture ejus vox vel verbum aliquod prodit, & loquitur: atque sic homo eadem audire potest. [confer Matth. 10. v. 20.]

16. Plures igitur sunt species: vel enim vox præterita ipsius vestitur voce ejus moderna: vel halitus præteritus verbo moderno inseritur, & sic similiter. Eademque ratione etiam vox justi cujusdam, cum voce moderna Prophetæ unitur, & sic juxta omnes species supradictas, ita ut modi quasi sint infiniti.

17. Differentia autem quæ inter Prophetiam est, & inter Spiritum Sanctum, in hoc consistit: quod Prophetia sit à voce vel verbo præterito quod vestitur voce vel verbo vel halitu præsente: Spiritus Sanctus autem est ab halitu præterito, qui vestitur halitu præsente ipsius Prophetæ. Non autem probè memini, utrum halitus primus necessario requirat halitum præsentem, an vero etiam in voce vel verbo moderno esse possit. Hoc tamen certum est, illum non esse nisi ab halitu præterito, non vero à voce vel verbo præteritis: quia tantum species Spiritus requiritur. Differentia ergo inter Prophetiam & Spiritum Sanctum circa præterita potissimum consistit. Ut Prophetia sit vox vel verbum vel halitus temporum priorum ipsius hominis vel justorum aliorum: Spiritus Sanctus autem halitus tantum sit. Et quamvis omnes Prophetæ in generalibus conveniant, multæ tamen illorum sunt species, unde etiam Prophetæ non fuerunt æquales.

18. Mo-

18. Moses ergo Magister noster super quo pax, Propheta erat è masculo: David autem è fœmina & Spiritu Sancto.

19. Cùm igitur vox vel verbum vel halitus ipsius Prophetæ vestitur voce vel halitu ejus moderno, is gradus sanè multò est major, quàm si vestiatur vox vel verbum vel halitus justorum aliorum moderna ejus voce: quia hinc colligi potest vocem vel verbum vel halitum ejus non habuisse vim Prophetandi nisi eidem jungatur alius quispiam.

20. Moses ergo Magister noster super quo pax, speciem habebat omnium excellentissimam, eo quod vox ejus prior vestiretur voce ejus præsente: ita ut utraque vox prior nempe & posterior ipsius essent propriæ; nec opus haberet aliis. Præterea quoque hoc confert ad excellentiam ejus, quod tam primus quàm ultimus modus de genere vocum essent: notum autem quod vox major sit verbo, & verbum halitu.

21. Post Mosen secundo gradu est Schmuel Propheta: sicut scriptum est Psal. 99. v. 6. *Moses & Aharon inter sacerdotes ejus, & Samuel inter illos qui invocant nomen ejus.* Sed Prophetia quidem Samuelis erat à voce ejus priore: sed non vestiebatur voce ejus moderna; sed verbo moderno. Ambo tamen motus erant ipsius, & hæc est species secunda. Postmodum sequuntur cæteri Prophetæ; sed nullus ipsorum talis fuit, ut vox ejus prior vestita fuerit voce ejus vel verbo moderno, ut de Mosche & Samuele diximus.

22. Ordo ergo Prophetarum hic est: Ut primum locum habeat Moses & Aaron; & deinde Samuel: Tandemque Prophetæ cæteri: quorum tamen multi fuerunt gradus, ut dictum est supra.

Cap. XXXIV. pars secunda.

1.

Iam ergo explicabimus mysterium Spiritus Sancti: Nempe supra jam dictum est, quod iste oriri nequeat à voce vel verbo præterito; sed ab halitu tantum priore: qui tamen esse potest vel ipsius hominis vel aliorum: itemque quiescere potest vel in voce vel in verbo vel in halitu moderno.

2. In hoc igitur genere David Caput fuit omnium: quia halitus ejus prior vestitus erat, ita ut de Mose dictum est in Prophetia.

3. Cæteri autem possessores Spiritus Sancti ortum habuerunt ab halitu justorum aliorum: inter quos multi sunt gradus. Ubi tamen dubium meum supradictum semper occurrit.

Cap. XXXIV. pars tertia

§. 1.

Iamque ordinem Prophetiæ aliter proponemus, & non per mysterium vocis vel verbi ut superius: Sed secundum locum cui eadem applicatur in supernis; utrum nempe id fiat in Microprosopo, an vero in uxore ejus. Et unde descenderint verba Prophetiarum

tiarum, non attenta distinctione superiore: quia omnia consistunt in verbo tantum & sermone.

§. 2. Quod igitur ad locum attinet, unde derivantur, & cui applicantur, & unde influxum hauriunt Prophetiæ; notorium est, quod omnes Prophetiæ, quotquot unquam fuerunt, descendunt à victoria & gloria: quæ dicuntur duo Prophetæ; item duo femora veritatis: Quia supra hos gradus nihil cognominatur Prophetiæ nomine.

§. 3. In Sohar autem reperimus, quod Moses vaticinatus sit è speculo illuminato; cæteri autem Prophetæ è speculo non illuminato. Jam notum est autem, quod speculum non lucens sit regnum: quoniam ibi nulla est Prophetia, sed Spiritus Sanctus: eo quod Prophetia superius sit in victoriæ & gloriæ gradibus, & non in regno; nec etiam in fundamento: unde etiam reperimus, quod Mosche fuerit in victoria & Aharon in gloria: quamvis præterea etiam gloria tribuatur Mosi; unde apparet, quod & ipse influxum habuerit à gloria.

§. 4. Ut autem hæc omnia explicemus, sciendum, quod victoria, gloria & fundamentum in Microprosopo, contineant integram personam uxoris ejus juxta tres ejus triades, in quarum prima sunt tres articuli primi, nempe corona, sapientia, & informatio uxoris: Et deinde tres articuli medii, benignitas, severitas & pulchritudo uxoris: & tandem tres articuli infimi, victoria, gloria & fundamentum uxoris.

§. 5. Moses ergo Caput Prophetarum vaticinabatur de tribus articulis superioribus victoriæ & gloriæ Microprosopi quoad partem ejus anteriorem. Samuel autem vaticinabatur à parte anteriore articulorum primorum victoriæ Microprosopicæ; quæ est dimidiata Prophetia Mosis Magistri nostri super quo pax. Et quidem de medietate ejus superiore; quia hic simul includebat gloriam. Et propterea dicitur æqualis Mosi: quamvis non plane fuerit sicut ille; quia Moses influxum hauriebat ab utroque gradu.

§. 6. Achias autem Schilonites vaticinabatur de duobus articulis primis victoriæ & gloriæ Microprosopi, sed parte eorum posteriore. Unde Achias Schilonites major erat Samuele casu uno; minor vero casu altero. Quatenus enim influxum hauriebat ab utroque femore victoria & gloria, eodem erat major; Sed quatenus à parte saltem posteriore erat, eodem censetur minor: Samuel enim quamvis è victoria descenderet sola, tamen applicabatur parti anteriori ejusdem: & hoc respectu major erat Achiâ Schilonite.

§. 7. Sed Elias piæ memoriæ vaticinabatur de parte postica articulorum primorum gloriæ Microprosopi, & omnes reliqui Prophetæ descendebant à duobus articulis mediis & ultimis victoriæ & gloriæ Microprosopi; Nec non à toto fundamento Microprosopi. Duo autem articuli priores victoriæ & gloriæ celsiores habentur fundamento, ut explicuimus alibi, ubi egimus de Sapientia & informatione & matre intellectus, quæ altiores sunt cognitione.

§. 8. Adhuc alia autem est Species Prophetiæ, quæ ab ipsa uxore derivatur, qua dicitur speculum non lucidum: Unde nempe hauritur influxus, qui à regno dicitur. Aharon ergo erat paranymphus Matronæ hujus, influxumq; suum assugebat ab ea. Et

quanta erat excellentia Mosis Magistri nostri super quo pax in Masculo; tanta erat Aharonis in fœmina. Sicut enim Moses accipiebat duos articulos priores à parte anteriore victoriæ & gloriæ masculi; Sic Aharon accipiebat influxum à duobus cerebris fœminæ eorumque parte anteriore. Quoniam duo cerebra fœminæ correspondent duobus articulis prioribus victoriæ & gloriæ Masculi ut notum est. Et hoc respectu æquales sunt Moyses & Aharon, sicut dixerunt Magistri nostri p.m.

§. 9. Sicut igitur multi sunt gradus Prophetarum à duobus articulis mediis, nec non à duobus ultimis victoriæ & gloriæ Microprosopi, partim quoad faciem anteriorem, partim quoad respectum posteriorum descendentium: Ita multi sunt Prophetæ alii quorum gradus spectant ad uxorem totamque ejus personam; exceptis duobus ejus cerebris à parte anteriore consideratis.

§. 10. Circa prophetiam autem Jehoschuæ in dubio versor utrum à fundamen- Microprosopi derivata fuerit; quia erat de tribu Joseph justi: an vero à parte posteriore duorum cerebrorum uxoris, ut dictum supra: Prout reperimus: faciem Jehoschuah fuisse ut faciem Lunæ, eumque vaticinatum esse per speculum, cui non est lumen; per quod intelligitur Luna, quod est cognomentum uxoris.

Cap. XXXV.

1. DE sermone Avium notanda sunt sequentia: Quæcunque decernuntur in cœlis, decretorum more per præeones proclamantur in omnibus mundis: in specie autem in Mundo factivo. Eodemque modo omnia hominis peccata quæcunque à singulis committuntur, proclamantur per certum aliquod tribunal cui semper adjunctus est talis quidam Minister. Sed propter crassitiem aëris & nimiam altitudinem vox illa sublimis & spiritualis percipi hoc loco non potest. Cùm autem aves transvolant aëremque diffindunt atque separant, vox supradicta illac transire potest, & huc pertinet illud Ecclesiastæ X. v.20. *Quia avis cœlorum ire faciet vocem, & habens alas annunciabit verbum.* Volatu enim suo vocem illam deducit.

2. Dantur ergo aves quædam, quarum mussitationi & cantillationi vox supradicta applicatur, ita ut cum voce illarum simul transmittatur. Sed aliæ dantur quæ hoc aliter non efficiunt nisi volatu solo: & istæ sunt illæ, quæ nullum habent cantum, linguâque exoticâ easdem appellant aves mutas. In loco igitur supra allegato per avem cœli intelliguntur oscines, quæ vocem supradictam voce sua referunt. De mutis autem intelligenda sunt verba sequentia, quod nempe præditus alis annunciet verbum: Quia nimirum alis tantum utuntur, & annunciatio illarum tantum per signa fit silentia, ita ut solo volatûs sui motu vox illa innotescat.

3. Quamvis & Oscines interdum Cantu, interdum volatu vocem illam indicent.

4. Ut autem de avibus mutis aliquid superaddamus: sciendum illas ortum habere à Lilith interfectrice infantum, usum loquelæ nondum habentium: ubi omnes illæ animæ, præsertim si sint impiorum, adhærent illis avibus & strigibus: quæ causa est quare non habeant vim loquelæ.

5. Dantur etiam aves, quæ præfectæ ſunt ſingulari huic officio, ut decreta mala annuntient: quarum aliquæ præſunt peſti, & ſimilibus plagis. Aliæ autem lætum nuncium deferre ſolent: quæ pariter præfectæ ſunt negotiis pluribus diverſis.

6. Sed aves mutæ præfectæ ſunt neci infantulorum, quamvis etiam dominium habeant, ut ſciant nuncia quævis alia.

7. Corvus igitur ſemper mala denotat, & in ſpecie peſtem. Ex accidenti autem quandoque læta nuncia affert.

8. Milvus autem læta nunciat. Sicut & hirundo, præſertim ſi ceſſare debeat peſtis. Omni enim iſtius plagæ tempore hirundo non apparet.

9. Sic quoque vermes & muſcæ vel culices Sapientiam ſæpe annunciant, nec ullum eſt vivens in mundo, quod non annunciet aliquid, ne reptilibus quidem & ſerpentibus exceptis, nedum animantibus ſive parvis ſive magnis. Unde quoque nullæ reperiuntur aves, niſi illis in locis, ubi habitant homines: ut nempe iisdem annuncient transgreſſiones ſuas & accidentia. Hinc de vaſtatione ſanctuarii dicitur Jerem. 9. v. 10. *A volatili cæli usque ad jumentum transmigraverunt & abierunt:* quia nullus amplius ipſorum uſus fuit.

Cap. XXXV. pars altera.

1.

Scito ab illo tempore quo combuſta eſt Lex, tradita eſſe ſecreta ejus virtutesque ejus in manum corticum propter iniquitatem multam. Unde nulla eſt in mundo creatura, ne brutis quidem immundis, beſtiisque & avibus, aliisque tam ſerpentibus quam repentibus exceptis; quæ non aliquid annunciare poſſint.

2. Dæmones enim & præfecti illorum ſciunt myſteria legis & arcana illius; Et dæmones illi inſerunt quædam ori illorum cantibusque & voci avium de profundis legis myſteriis: ita ut qui intelligit cantillationes illarum, intelligere queat multa legis arcana. Imo in hodiernum usque diem quidam hac pollent ſcientia, ut intelligant cantus avium & ſuſurros earum.

3. Sæpe hoc & aliter ſe habet: ita ut animæ quædam revolutæ in illis creaturis ſint, quæ adhuc ſciunt, ea quæ ſciverant antea; ita ut multa quoque futura ſciant: eo quod quædam audiant à voce præconiorum factorum intra velum (*tribunalium cæleſtium.*) Hæ igitur talia deinde annunciant.

4. Quandoque & alio caſu hæc fiunt, ut anima quædam juſti de mundo ſuperno hac veſtiatur figurâ & ſimilitudine; quam quidem realiter non habet; ſed oculis tantum ita apparet dum myſteria legis quibusdam revelat. Omnia hæc autem contingunt juxta ſtatum hominis audientis, ut aliquid hoc vel illo modo ipſi appareat. Interdum etiam duo homines ſimul adſunt, quorum unus conſpicere videtur ſpeciem avis, vel alius cujusdam creaturæ; alter autem formam aliam; prout nempe in hoc vel illo gradu conſiſtit homo.

Cap.

Cap. XXXVI.

§. 1.

Magister meus R. Jizchak Lorja beatæ memoriæ scintilla erat Mosis Magistri nostri super quo pax, R. Jizchak de Lathasch scintilla erat justi cujusdam priorum seculorum. R. Joseph Vital, scintilla erat Esræ scribæ: Et propter peccatum aliquod in priore revolutione commissum ad radicem sapientiæ veritatis (id est Cabbalæ) pertingere non potuit.

2. R. Moses Münz scintilla erat è Scheth filio Adami Protoplastæ. Filiorum Magistri mei alter scintilla erat R. Jeschebab scribæ; alter autem scintilla erat R. Crospadæi Senis. Oblitus autem sum, quisnam fuerit alteruter.

3. R. Mosche Jona erat Jochanan Sacerdos magnus: Et nunc prima vice revolutionem habebat in homine; quoniam hactenus semper fuerat in brutis & bestiis ferocibus.

4. R. Abraham Levi in se habet scintillam Jacobi Patriarchæ super quo pax, ortumque habet ex hepate Adami protoplastæ. In R. Mosche Alschich jam imprægnationem facit anima R. Schmuel Bar Nachmani: hinc magnus est orator, multosque composuit libros.

5. R. Joseph de Rulphaina mutatus est in canem nigrum diebus Magistri mei.

6. R. Mosche Corduero b. m. & R. Abraham de Witasch fuerunt Psyche & Spiritus Zachariæ filii Jehojadah: unde se invicem admodum diligebant. Frater meus R. Mosche Vital propter peccatum aliquod in revolutione priore commissum ad perfectionem istius Sapientiæ pervenire non est meritus.

7. R. Moscheh Bar Nachman, & R. Mosche Bar Majemon ortum habebant è mysterio duorum angulorum barba Microprosopi. Et quia in quolibet angulo locum habet nomen אל שדי, quod nomen eundem numerum atque nomen משה, hinc uterque habebat nomen משה. Nachmanides autem descenderat ab angulo dextro qui ex parte misericordiam includit; hinc in senio suo merebatur ad hanc sapientiam accedere. Maimonides autem ab angulo sinistro descendebat, ubi nil nisi judicia: hinc in hac sapientia nunquam studuerat.

8. Id quod spiritus annunciator dixerat R. Josepho Caro b.m. de filio ejus, quod esset anima B. zaleelis, id falsum fuit. Id autem quod eidem dixerat de R. Eliesere, quod Tyberiade sepultus sit stans, id verum fuit.

Cap. XXXVII.

§. 1. De Goliatho, quod longitudo ejus fuerit cubitorum sex & unius palmi 1. Schm. 17. v. 4. notandum, quod mysterium sex illorum cubitorum pertineat ad cortices. Cortex enim Ruthæ erat Ophra (Mater Goliathi;) quæ etiam potuisset venire in sanctitatem, sed nolebat, Ruth. 1. v. 14. Sicut contigerat Leæ & Racheli; ubi Leah etiam veniebat in sanctitatem. Quamvis enim Leah delapsa esset in partem Esavi; tamen per

fletum suum redibat ad Jacobum. Sicut etiam acciderat Chavvæ primæ & Chavvæ secundæ; quarum hæc adhærebat Adamo. Sicut enim Chavva prima abibat ad externos; sic etiam fieri debuisset Leæ; Sed hæc tamen redibat ad sanctitatem, & inserta fuit Racheli. Eodem igitur modo facere potuisset Orpha; sed nolebat, & cervicem suam (עורף) obvertens abibat ad exteriores. Quicquid autem sanctitatis in ipsa erat, inserebatur in Ruth: Et quicquid mali erat in Ruth, inserebatur eidem. Sicut enim Rachel & Lea redigebantur in unam Synochen in Sanctitate: ita Sanctitas quæ erat in Orpha tota inserebatur in Ruth, unde dicitur, Ruth.4,11. *Det Dominus mulierem venientem in domum tuam sicut Rachel & Lea, quæ ædificaverunt ambæ domum Jisraël.* Ubi sensus est, illas duas connexas esse in unum quasi subjectum; cujus intuitu adhibetur particula שתהם. Idem quoque denotatur per voculam את האשה quod nempe sanctitas Orphæ inserta fuerit Ruthæ, quod probe notandum.

2. Quibus ita suppositis, ut veris, de Bohaso dicitur Ruth 3. v. 15. *Et mensus est sex hordei mensuras, & posuit eas super eam.* Ubi sensus est: quod sicut Lea habet (supra se) sex mensuras hordei à tergo Microprosopi, quæ sunt sapientia, informatio, cognitio, benignitas, severitas, pulchritudo: Cum ipsa consistat in gradibus imis quatuor, quæ sunt, victoria, glòria, fundamentum & regnum: Sic etiam Orpha potuisset accipere sex illas mensuras hordei ad instar Leæ: Sed nolebat; quare eædem dabantur Ruthæ. Unde dicitur: *Et mensus est sex mensuras hordei, & posuit super eam.* Quia supra ipsam sunt reverâ, & eidem inserebantur, quoniam accipiebat partem illam sanctitatis, quæ debebatur Orphæ.

3. Ista enim obvertebat cervicem suam, & loco sex illarum mensurarum hordei, quæ sunt in sanctitate, eidem dabantur sex mensuræ hordei, quæ sunt in impuritate: Et hoc erat malum Goliathi; cujus mensura erat sex cubitorum & palmi; quæ ortum habebat è malo illo & scoriis, quæ fuerant in Ruth: nam זרת palmus eundem habet numerum ac nomen רות adjecta voce. Hinc mensura Goliathi erat sex cubitorum & palmi (Heb. וזרת)

4. Hinc jam intelliges, quomodo occisus fuerit à Davide: quia etiam in his sibi hoc contra illud posuit Deus Ecclesiaste 7. v.15. Unus nempe è Ruth & alter ex Orpha oriundus erat: Ille erat ex ordinibus (Hebr. מערכות) Dei viventis 1. Sam. 17. v. 26. quæ sunt sex mensuræ illæ hordei, quas Boas posuit in Ruth. Iste verò è מערות sive pudendis Philistæorum, ibidem vers. 23. Quoniam Orpha denudaverat pudenda sua & expulsa erat inter dissolutos, hinc etiam vocatur Rapha, 2. Sam. 21. v. 20. 21. Nec enim volebat benedictionem, ideoq; removebatur ab ea, unde ex ea prodierat Goliath nimirum de pudendis מערות Philistinorum: sic enim scribitur 1. Sam. 17, 23. Et non מערכות (sicut de Jisraëlitis dicitur v. 26.) quod dicitur respectu matris ejus Orpha, quę deseruerat & contempserat sanctitatem, & ordines מערכות Dei viventis

5. Cùm igitur David videret, quòd Goliath non posset intrare in ipsos hosce ordines, quos contempserat Mater ejus; ipse eosdem sibi assumebat, quoniam iidem sunt quinque frusta lapidum, quæ accipiebat de torrente, quæ sunt benignitas, severitas,

tas, victoria, gloria & fundamentum; quæ desumebat à pulchritudine, quæ est torrens seu rivus. Lapides enim erant partes de natura rivi: sicut easdem reponebat in Bursa pastorum, & in pera, per quam etiam intelligitur pulchritudo, pera illa pastorum, ubi colliguntur omnia & fiunt unum. Et istæ sunt sex illæ mensuræ hordei, quas Boas ponebat super Ruth, quæ sese applicabat ad Schechinam. Et quia hinc fiebat lapis unus; hinc iste lapis percutiebat imaginem Dan. 2. vers. 34. & concidebat in faciem suam, & postea exhinc factus est mons magnus. Et quia David erat rubeus cum pulchritudine oculorum, hinc convertebatur ad eum (Goliath) eoq; viso fiebat leprosus; lepra enim pœna est & mysterium illorum qui maledicæ sunt linguæ, hinc David eidem dicebat 1. Sam. 17. v. 46. *Die hac concludet te Dominus in manu mea, qui nempe Probris affecisti ordines Dei supradictos.*

6. Hinc igitur intelligi potest, quare lapis nullibi impetum fecerit nisi in fronte, parte nimirum ultra sex cubitos elevata, locoque palmi qui annexus erat iisdem in cervice עורף respectu Matris ejus quæ vocatur Orpha.

7. Cumque videret Davidem venientem ad se cum baculo (Heb. מקל) [ipse enim erat de genere Amalek, qui est canis (inter cortices:) & אבן lapis, quo percutere David volebat canem hunc, eundem numerum habet atque כלב Canis: Unde cum videret appropinquantem ad se puerum hunc] putabat eum pertinere ad genus illius pueri, qui percusserat Amalekum; eique dicebat: Tu ne putas me esse Amalekum, Canem nempe illum, cum ad me venias baculis & lapide, & tu puer saltim sis? Ne hæ putes; quia ego Philistæus sum, & neutiquam mihi prævalebis. Adeoque probris afficiebat Davidem: & iste occidebat eum.

Cap. XXXVIII.

§. 1.

De mysterio quare homo percutiatur in Sepulchro, alibi jam diximus plura. Quibus adjicimus & hæc. Nempe sicut homini nomen est de parte boni: sic etiam nomen habet de parte mali, & huc pertinet illud Gen. 2. v. 20. *Et vocavit homo nomina omni*, &c. Sicut emim nomina dabat iis quæ in sanctitate; ita etiam nomina dabat iis quæ inter cortices sunt. Cum igitur Adam peccaret, in causa erat, ut dimidiam Psychen acciperet homo de sanctitate, & dimidiam de parte corticum. Notum autem est, quod in mundo factivo malum prævalcat bono, nec eidem æqualiter sit permixtum. In mundo formativo autem partes utriusque sunt æquales, & permixtæ. In mundo autem creativo bonum prævalet malo, nec etiam æqualiter permixta sunt.

2. Quidam igitur homines psychen habent de mundo factivo, deque regno ejusdem: (adeoque de corticibus;) Quidam etiam Spiritum & mentem habent ex illo. Ex his quoad psychen nulla datur restitutio: cumque revolvuntur & pœnam suam luunt, tunc in supernis aquæ fœmininæ tantum elevantur pro copula pulchritudinis & regni: sicut dictum de Jerobeam & sociis ejus, quibus nulla est portio in mundo venturo, cum elevare nequeant aquas fœmininas, pro copula patris & matris.

3. Qui vero non usque adeo mali sunt, ut talem mentem (è corticibus) acceperint, illi per pœnitentiam possunt restitui. Qui vero Psychen, Spiritum & mentem (è corticibus) accepit, illius ossa putrescunt, & caro ejus absumitur. Et huc pertinet exemplum Ruth & Orpha: ubi Orpha redibat ad populum suum, & ad Deos suos.

4. Et huc pertinet illud Eccles. 4. v. 5. *Stultus complicans manus suas, comedit suam carnem:* ubi intelligitur Spiritus: Et hi perdunt seipsos. Et pauci sunt hominum, qui à se separare possunt Psychen istam, in ipsa quoque terra Jisraëlis. Et tales veniunt sub mysterio Davidis. Quilibet autem secundum opera sua vel justior fieri potest vel deterior.

5. In horum numerum etiam referendus est, quicunque est æmulus aliorum & Zelosus in rebus mundanis: Et huc pertinet illud Proverb. 14. v. 30. *Putredo ossium est Zelo* Et huc pertinent etiam quæ de R. Achai &c. in Tract. Schabbath dicuntur. Qui enim habet zelum in rebus Divinis, de illis dicunt Magistri nostri bonæ memoriæ: Non est Zelotypus vir cum uxore sua, nisi ingressus sit in illum spiritus purus.

6. Et quia in hanc materiam incidimus, paucula quædam de ea annectemus. Scito enim nomen יוֹסֵף & vocem קִנְאָה Zelus, eosdem habere numeros: qui numerus etiam invenitur in Tetragrammato valoris 52 ter sumto; item in nomine אֵל quinquies repetito. אַבְרָהָם nomen אֵל in se continet octies: ille autem refertur ad Macroprosopum: & angulus barbæ ejus est in Regno illius. Corona enim est persona integra; & sic etiam Sapientia Sapientiæ ejus. De ipsa Sapientia autem eloqui nihil possumus, nisi è supernis deorsum descendendo, & sic per totum Macroprosopum. Regnum ergo consideratur ut Macroprosopus: & huic tribuitur nomen אֱלֹהִים. Et sic etiam vox פְּאָה i. e. angulus barbæ, numero suo par est nomini אֱלֹהִם.

7. Tria autem sunt nomina אֵל; unum in fronte; & duo in angulis: & hæc sunt radices trium mundorum. Et primum est אֵל שַׁדַּי: alterum אֵל יְהוָה & tertium אֵל אֲדֹנָי. De reliquis autem numerationibus nihil mihi traditum est. A tribus illis nominibus אֵל datur lumen, ad nomen אֵל, quod in facie est; quod procedit in tria Tetragrammata, quæ efficiunt duodecim literas, & assumto universo efficiuntur tredecim: quæ sunt tredecim efformationes Macroprosopi: quales in Microprosopo dantur novem. Reliqua quinque nomina אֵל descendunt in Fundamentum, ad quod refertur Joseph. Illud autem fit nomen אַבְרָם quod significat Patrem excelsi: & hæc est exsuscitatio ad copulam, de qua paulò post.

8. Ut autem ad propositum redeamus; nomen אֵל plenè scriptum numero suô refert 185. Qui numerus bis sumtus est 370, quæ sunt 370 illa lumina. Et hæc sunt, quæ à tergo elucent. Totidem autem etiam reperiuntur à parte anteriore. Nam si nomen אֵל exprimatur per literas צ מ s è מְצַפְּץ; plenè scriptas hoc modo: מֵם. צָדִי: hinc fiunt 184, qui numerus bis sumtus additis integris vocibus sunt 370. ע ש. Et huc pertinet illud Jeschajæ 11. v. 8. שִׁעֲשַׁע *Delectabitur lactens super foramen aspidis.* Ubi prior illa vox numerum illum 370 bis refert.

9. Et

9. Et ſicut in Macroproſopo bis extat 370: ſic idem numerus reperitur in Matre intellectus, ubi eſt locus ſuſceptionis, &c.

10. Contra hæc שַׁע 370. lumina autem quæ in ſanctitate datur in impuritate idem numerus עָשׁ, quo denotatur vermis oſſa corrodens & putrefaciens. Et ſicut in Sanctitate eſt תולע vermis, quo pertinet תולעת שני vermis Cocci Exod. XXVIII, 5. 6. Cap. XXXV, 25. XXXVIII, 3. &c. ubi intelligitur nomen אבגיתץ quod numero ſuo refert vocem תולע, quem numerum etiam habet vox ונתן, item vox שור &c. & huc pertinet illud Jeſa. XLI, 14. *Ne timeas vermis Jaacob.* Sic etiam in impuritate datur vermis , qui arrodit carnem hominis de quo intelligendum illud: *Stultus complicans manus ſuas comedit carnem ſuam.* Et huc pertinet & illud Jeſ. I, 18. *Si rubra fuerint tanquam vermiculus.*

11. Quia ergo R. Achai F. R. Joſchiahu tam juſtus erat, ut nullo zelo perſequeretur res mundanas, qui zelus provenit ab externis corticibus: hinc nullum in eo habebat dominium vermis exterior. Juſtus enim in vita ſua reſtituere & corrigere poteſt omnia. Unde etiam David inquit; Pſalm. XVI, 9. *Etiam caro mea habitabit in fiducia.*

Cap. XXXIX.

SI quis contuetur occiſos vel ſuſpendio enectos, multùm vitiat pſychen ſuam, etiamſi vel centum cubitis ab iisdem abſit.

Cap. XL.

R. Jizchak Sacerdos conteſtabatur ſe à Magiſtro meo audiviſſe, eundem quià Rabbinis vocatur Caller, revera fuiſſe R. Elieſerem, F. R. Schimeonis Jochaidæ.

Cap. XLI.

SI cuidam, qui obligatus eſt ad revolutionem, naſcitur poſthumus, ille revolvitur in illo Filio ſuo. Quod etiam fit per Myſterium Leviratus. Et hinc vocatur Doctor ille eximius Abbaja i. e. Pater: quia nempe in eo revolutus erat pater ejus. Quæ eſt opinio R. Abraham Levitæ. De quo tamen dubito.

Cap. XLII.

R. Jirmejahu dignus fiebat ut eſſet janitor ad portam Scholæ cœleſtis: Quia ipſum expulerant è Schola propter hanc quæſtionem: Si pes unus ab extra, & pes unus ab intra conſiſtat; Quid tum? In qua tamen magnum continetur Myſterium. Intelliguntur enim victoria & gloria pedes matris: Prima enim vice victoria tantum intrat; & gloria ab extra permanet. Atque tunc locum habet quæſtio illa: Si pes unus ſit extra, & alter intra, &c. reſponſum autem non accepi.

Cap.

Cap. XLIII.

R. Tarphon descendebat, quoad radicem suam à 288. scintillis, quæ sunt judicia: Nam literæ טרף è nomine טרפון, numero suo referunt 288 demta voce. Et duæ literæ ון quinquies sumptæ sunt 280. Qui etiam continetur in nomine טרפון.

Cap. XLIV.

De percussione quæ fit in sepulchro.

De percussione quæ fit in sepulchro, & de impiis quod ignorent nomina sua, notanda sunt sequentia. Omnes animæ primitùs comprehensæ erant in Adamo protoplaste ante peccatum, prout jam dictum est sæpius. Cum autem peccaret Adam, ab eo decidebant membra ejus: per quæ intelliguntur animæ illæ, antehac in ipso comprehensæ, quæ decidebant in cortices, ita ut in ipso non remanerent nisi centum cubiti, de quibus dictum est suo loco.

2. Porrò quoque sciendum, non omnes animas fuisse æquales: quæcunque enim membra illi peccato quod committebat Adam Protoplastes, profundius erant implicita, profundius etiam incidebant intra cortices, quam membra alia, quæ transgressioni non adeo erant vicina. Certum est enim animas alias majori pronitate, & deliberato magis animo peccasse, quam alias. Unde patet, quod pro ratione factarum in animabus corruptionum, eædem etiam magis vel minus profundè immersæ fuerint corticibus.

3. Deinde notandum quoque, quod à priore parum abludit, etiam in corticum genere, dari Adamum, qui vocatur Belial; in quo etiam membra sunt multa. Qualia igitur erant membra illa, quæ peccatum committebant, in Protoplastâ, in talia etiam membra partis impuræ abripiebantur illorum animæ, atque sic vestiebantur quasi & involvebantur corticibus illis. Quia nihil factum est casu, sed omnia speciali subsunt providentiæ; Legitimoque pondere & mensura dimensa sunt omnia. Nec enim omnes cortices prævalere possunt homini; sed illi tantum qui pertinent ad locum, in quo facta est cujusvis corruptio, in corpore Adami Protoplaste per peccatum ejus. Unde patet eodem ordine immersas fuisse animas corticibus, quo ordine & gradu corruptæ fuerant suo quævis loco in Protoplaste.

4. Præterea illæ quoque animæ, quæ in Adamo Protoplasto remanebant, spoliabantur ornamentis suis, quæ habuerant ante peccatum, & vestiebantur corticum habitu & ornatu: ita ut nulla sit anima, cui non sit cortex singularis secundum gradum peccati sui, & secundum peccatum Adami Protoplastæ. Et iste Cortex vestis ejus atque involucrum est ac permanet per totam vitam ejus, nilque certius est, (quoniam in qualibet hominis anima est portio quædam sanctitatis:) quam quod eidem cortex quidam superinductus sit, tanquam larva quædam & tegumentum, unde dicitur Jerem. 59. v. 2. *Peccata vestra divisionem faciunt inter vos*, &c. Illa enim sunt vestimenta animæ, &

mæ, & hæc occultata est iisdem, ut illuminatio superna ad eam pertingere nequeat.

5. Et hoc est mysterium illius impuritatis, quam serpens superinduxit Evæ & Adamo & omni semini eorum: ita ut nullus hominum ab illa maneat liber; Quia omnes comprehensæ fuerunt in Adamo: Quamvis enim non omnes æqualiter ad illud peccatum concurrerint; nemo tamen invenitur, qui non aliquatenus ejusdem fuerit particeps; ne illis quatuor quidem exceptis, qui nullum aliud habuerunt peccatum, sed tantum mortui sunt propter consilium serpentis, de quo jam diximus. Ratio autem mortis istius hæc est: quia id quod pertinet ad genus sanctitatis vocatur vita: alterum autem genus vocatur mors. Quicunque ergo peccat, eidem adhæret genus alterum, cui est nomen mortis: Quod propterea ab ipso tolli nequit, nisi per sepulturam, qua absumatur caro ejus in pulvere terræ: Ubi hæc mors ab ipso separatur.

6. Omnes ergo Cortices, omnemque spurcitiem quam in se derivat homo per peccatum proprium, separare & emundare potest per conversionem pœnitentiæ: sed peccatum Adami protoplastæ multas ob causas magnum nimis est, quæ hic enarrari nequeunt. Hinc ne per pœnitentiam quidem multum separatur. Quamvis enim remissio detur peccatorum, & sine dubio Deus pœnitentiam Adami Protoplastæ susceperit: immundities tamen illa & cortex qui cuivis adhæsit, ab eodem tolli nequit nisi post mortem. Hinc quatuor illi Amram (Pater Mosis) Benjamin (filius Jacobi,) Et Calab (Filius Davidis) Et Jischai (Pater Davidis, alii legunt Caleb & Josua. A quibusdam etiam additur Levi, qui non immixti fuerint peccato vituli,) quamvis fuerint justi perfecti; nihilominus tamen vis ista in tantum iisdem adhæsit, ut moriendum iis fuerit propter consilium serpentis: quoniam necesse fuit, ut restituerentur & purificarentur ab iisque separaretur cortex iste peccati Adami, cum quo cuivis adest cortex quidam de illa spurcitie serpentis. Et hic cortex ubique certa quædam scintilla est de uno vel altero membro Adami Belialis. Et quilibet cortex nomen habet singulare & proprium. Sicut enim respectu sanctitatis scriptum est Psalm. 46. v. 9. *Qui posuit nomina in terra*: ita ut nulla ullibi detur res, quæ non proprium aliquod habeat nomen. Ita res se habet cum corticibus, ita ut quælibet illorum scintilla, & quælibet species nomen habeat designans locum illum, cui insit (in corpore Adami Belialis) quia juxta Eccles. 7. v. 15. *Hoc contra hoc fecit Deus.*

7. Quilibet ergo Jisraelita, præter nomen illud à parentibus sibi impositum tempore circumcisionis suæ, habet nomen aliud. Hoc autem nomen est illud ipsum quo appellatur cujusvis hominis anima. Nam nomen illud à parentibus cuilibet datum, quælibet anima jam supra habet in throno gloriæ, eodemque illa in supernis appellatur. Non enim ex accidenti hæc fiunt, sed Sanctus ille qui benedictus sit, nomen hoc suggerit & imponit ori parentũ, ut eo istum appellent. Hinc de R. Meir scribitur: quod, si cum aliquo ambulasset, inquirere solitus sit, quo vocitetur nomine. Et in textu illo allegato Psalmi 46. v. 9. Noli legere שַׁמּוֹת solitudines: sed lege שֵׁמוֹת Nomina. Nomen ergo, quo parentes vocant hominem, est nomen animæ ejus sanctæ.

8. Præter hoc nomen autem adhuc aliud nomen quis habet illius nempe corticis, qui in ipsum derivatus est ab impuritate propter peccatum Adami. Unde patet, quod quilibet homo duo habeat nomina: unum de genere sanctitatis, & unum de genere impuritatis.

9. Atque hinc intelliges, in quo consistat mysterium pravæ concupiscentiæ, quæ in homine est. Namque hæc nil est aliud, quam cortex ille derivatus ab impuritate serpentis: & radicata est adhæretque radici animæ cujusvis hominis ex ipso tempore Adami primi: ita ut omnia quasi confermentata jam sint & commixta in massam unam. Quare prava concupiscentia hominem ubique dirigit, eundemque inclinare potest pro suo arbitratu, cum ipsa se gerat ad instar veri Patrisfamilias.

10. Quod igitur attinet ad percussionem in sepulchro, res ita se habet, prout describitur in Medrasch, (quod nempe, postquam discessit homo ex hoc mundo, Angelus mortis veniat, & sedeat super sepulchrum ejus, ubi statim intret anima ejus in corpus ejus, & ille hunc erigat super pedes suos, ut consistat in terra secundum staturam hominis, ubi porrò in manu illius sit catena sive virga, una medietate ferrea, & altera ignea, qua hominem verberet: ita ut primò dissolvantur membra ejus, & postmodum dissipentur ejus ossa, quæ deinde ab Angelis colligantur. Tertiâ autem percussione hominem redigi in pulverem & cinerem, ubi tunc redeat in sepulchrum suum. Quô judiciô plectendi sint etiam qui planè justi sunt, & filii principum, & abortivi: exceptô eô, qui moriatur in vespera Sabbathi, & qui moriatur in terra Jisraël.) Ratio istorum hæc est, quod nempe cortices isti non penitus unum sint cum anima, sed potius inhæreant Psychæ, quæ magis ad corpus accedit, unde anima cum corpore unitur, atque sic excutitur baculo ferreô, prout cum quis pulverem excutit è veste sua, eamque percutit ad excutiendam impuritatem eidem adhærentem. Quod tàm diu fit, donec sensim ab homine tollatur illa spurcities. In eo tamen non omnes homines sunt æquales: quoniam justi, qui in vita sua pœnitentiam agunt, & bonis operibus student, seipsos excutiunt in vita sua, istumque corticem à se separant per dolores & cruciatus, quos in hac vita tolerant: item per studium Legis, quo debilitantur vires hominis usque adeo, ut in percussione in sepulchro facienda parum tantum in eo restitet separandum. Omnem enim in vita sua tollere posse impossibile est. Unde à percussione hac in sepulchro nemo est liber, nisi qui singularia illa præcepta à Magistris nostris bonæ memoriæ! tradita observet. Totus igitur mundus ex æquo ad percussionem hanc in sepulchro patiendam obligatus est: exceptis justis, in quibus parum saltem superest, quod ab iis separetur. Impii autem expurgatione opus habent majore, multisque & majoribus doloribus, donec impuritas hæc ab ipsis separari queat. Quia quo magis iis adhæret, & annexa est spurcities ista, eò majore opus habent percussione; ut per eam quilibet expurgetur secundum gradum suum. Et hæc est vera ratio, quare percussio fiat in sepulchro.

11. Audivi autem à Magistro meo, quod & ipse à Sapiente quodam alio intellexerit, eum, qui sepeliatur die sexta post horam quintam, liberum quoque esse ab ista in sepulchro percussione; quia sanctitas Sabbathi eundem liberet ab omni cruciatu. Mysterium

rium autem in eo latet, quod ubi in Genesi de die sexta sermo est in voce הַשִּׁשִּׁי litera ה fuit redundans præ diebus cæteris. Ab illo enim tempore & porrò jam computatur Sabbathum. Et Magister meus mihi videbatur ejusdem esse opinionis.

12. Quod autem dixerunt Magistri nostri bonæ memoriæ, impios ignorare nomen suum & propterea multis plagis percuti, donec dicant: Testes invocamus Cœlum atque terram coram Creatore mundi, quod ignoremus nomina nostra: id primo intuitu paradoxum omnino videtur: Quid enim refert, utrum sciant nomina sua an minus? Et quare propterea tot afficiendi sunt plagis, donec cœlum atque terram advocent testes, se ignorare nomina sua. Scito autem, quod in mundo hoc scire atque cognoscere potuissent, quodnam sit nomen illius corticis impuritatis suæ. Ubi simul perspexissent ex illo nomine, cujus ille fuisset generis, & è quo membro corticum fuisset desumtus: ubi deinde eundem potuissent corrigere, si nempe scivissent locum corruptionis suæ, adeoque & modum eandem restituendi, ut ita cortex ille in vita sua ab iis fuisset separatus: unde non opus fuisset istâ in sepulchro percussione. Adeoque omnia dependent à cognitione nominis illius corticis; quod est nomen illud cuivis homini impositum respectu corticis sui proprii, ut dictum supra. Atque hinc intelliges, quid sibi velit, quod impii ignorent nomina sua. Sensus nimirum est, justos non opus habere, ut sciant nomen hoc, quia per bona sua opera corticem hunc à sese expoliunt atque tollunt. Impii autem, qui nihil omninò fecerunt, pro detrahendo à sese isto cortice, multô labore hanc demum separationem sustinent, mediante percussione in sepulchro: Unde propterea plagis tam ingentibus percutiuntur, quod ignorent nomina sua: nam si ea scivissent, facilius etiam expurgare & separare à sese potuissent hunc corticem. Hoc ergo corticum nomen ab iis exquiritur; & hoc nesciunt: nec intelligendum est hoc de nomine ipsorum proprio.

Cap. XLV.

I.

In Gemara tract. de Sabbatho dicitur, animam per duodecim menses ascendere atque descendere: exactô autem mense duodecimo ascendere quidem animam, sed non descendere amplius. Ad hæc narrabat mihi R. Jizchak Sagisch, se audivisse à Magistro meo, quod septimana ultima mensis duodecimi, quamvis homo quidam mortuus sit die quodam profesto illius septimanæ, tamen Sabbatho illo præcedente hanc septimanam ascendat, nec descendat amplius: licet postea inter Sabbathum hoc & diem mortis ejus anni præteriti adhuc intercedant tres vel quatuor dies alii. Anticipari igitur ascensum hunc die illo Sabbathi; quia nempe tunc tempus sit ascendendi genuinum pro omnibus animabus: completaque semel ascensione, neminem redire ad descensum.

Cap. XLVI.

1.

TOta animarum universitas exprimitur numero sexaginta myriadum: Lex autem radix est animarum Jisraëliticarum: hinc istius quoque expositiones ad sexaginta myriades ascendunt. Et quælibet istarum explicationum est radix alicujus animæ Jisraëliticæ. Futuro autem tempore quilibet legere & intelligere poterit secundum illam explicationem, quæ concernit radicem animæ suæ, per quam nimirum creatus est. Atque sic etiam in Paradiso contingit.

2. Dantur autem animæ quædam, quæ continent explicationes multas: & anima Mosis Magistri nostri, super quo pax, continebat omnes sexaginta myriades animarum; quare etiam sciebat omnes sexaginta myriades explicationum.

3. Hinc nocturno tempore, cum anima sub somno ab homine exit, ille, qui dignus est, ascendit, ibique audit atque legit eandem explicationem, quæ pertinet ad radicem suam. Multi tamen sunt casus, ut una nocte majus lumen oboriatur in anima ejus circa hunc textum; & alia nocte circa textum alium: Et hæc omnia secundum opera ejus.

4. Magister autem meus videre poterat in homine, super quo textu accepisset illuminationem pleniorem: atque tunc hunc textum eidem interpretabatur secundum explicationem eidem debitam, & animæ ejus. (Videre enim hoc poterat in fronte cujusvis:) ita, ut si eundem legeret interdiu, anima ejus ascendere posset in infinitum, eique manifestarentur res aliæ; quamvis corpus illius hoc non sentiret.

5. Sexaginta autem Myriades harum explicationum procedunt juxta Methodum sensus literalis, allegorici, Moralis & mystici seu Cabbalistici: quia nulla est anima ad quam non pertineant hi omnes.

Cap. XLVII.

1.

NOcte quadam in somnio mihi apparebat Rabh Jeba Senex, mihique dicebat: Psalm. 31. v. 20. *quam multa est bonitas tua quam occultasti timentibus te.* Ubi literæ initiales textus istius Hebraici מָה רַב טוּבְךָ אֲשֶׁר eundem habent numerum, quem nomen רמי Doctoris cujusdam Gemarici: Id quod mihi etiam dicebat, me tamen non intelligente. Pergebat autem dicendo: Abi ad Magistrum tuum, & hic docebit te. Mane igitur cum surrexissem, somniumque Magistro meo narrassem; hic mihi respondebat, intentionem ejus fuisse, quod Rami Bar Chama ortum habuerit è copula portæ primæ trium portarum cognitionis supernæ: Nomen enim Rami significare excelsum ad denotandam cognitionem supremam. Numerum etiam רמי eundem esse cum numero vocis נר lucerna Domini. Unde cum in Gemara Tractatu Bava bathra Cap. primo, Rabh Chisda interrogaret filiam suam, utri nubere vellet è duobus his, qui erant Rami Filius Chama, & Rabba? Illa respondebat, utrique. Quod etiam eveniebat. Atque tunc Rami erat primus & Rabba ultimus. Nam Rabba erat de genere copulæ portæ ultimæ è tribus portis cognitionis supernæ.

2. Datur

2. Datur autem non tantum רם excelſus, ſed & מר, amarus, quæ ſunt eædem literæ. Vox ergo Ram denotat portam ſummam, & vox Mar portam ultimam. Unde Chiskijahju Rex Jehuda; qui ortum habebat è porta ultima exclamabat Jeſa. XXXVIII. מר לי מר *amarum mihi, amarum.*

3. Elihu autem Filius Beracheel è Familia רם, deſcenderat de genere medio: Mihique Chaim exiguo videtur, quod Elihu fuerit de genere trium mediarum.

4. Elkana autem Propheta erat de generibus mediis portarum cognitionis ſupernæ: Ille enim plus habebat quam unum excelſum, unde dicitur fuiſſe de Ramathaim, de duobus excelſis, 1. Sam. 1. v. 1.

5. Rami autem Bar Chama ortum habebat, de porta ſumma trium ſuperiorum cognitionis: quare vocatur Chama: vox enim חמא Chama numerum habet 49. juxta numerum quadraginta portarum. Unde literæ vocum finalium initiales, ſcilicet ץ׳ פנכת לירא׳ך numerum habent 120, quot fuerunt anni Moſis, (qui per 49. has portas intravit.)

Cap. XLVIII.

Dixit mihi Magiſter meus, quòd Pſyche habeat 613. ſcintillas: & totidem etiam ſpiritus: & totidem etiam Mens: qui omnes tantum ſint diſcipuli Sapientum: Præter multas ſcintillas operatorum ſeu bonis tantum operibus ſtudentium & plebejorum: Qui omnes tantum ſint Rami radicis animæ illius juſti: præter ſpecies alias ab ipſo dependentes; quæ omnes ab homine ſint reſtituendæ, & ad bonum reducendæ.

2. Idem dicebat mihi in fronte hominis lucere viginti duas literas parvas de genere Pſyches. Et ſi homo mercatur accipere ſpiritum, viginti duas literas illas eſſe medias: Sique acceperit mentem, viginti duas literas ſuperaddi majores quæ pertinent ad matrem intellectus. Sique luceat in fronte vox aliqua, in qua ſint duæ literæ æquales; tunc non lucere niſi literam unam: Ita ut ex. gr. de voce חיים non appareat niſi חים. Quod etiam in pectorali Sacerdotis magni ſic evenit, ut literę duplicatę non apparuerint.

3. Idem dicebat mihi, quod in corpore hominis eſſent 248. ſcintillæ, & 365. aliæ pertinentes ad pſychen: totidemque ad ſpiritum: & totidem ad mentem, ita ut ad ſingula præcepta ſingulæ pertinerent ſcintillæ. Scire autem poterat, quodnam Præceptum deficeret homini, eo quod hæc vel illa ſcintilla deficeret. Ubi deinde monebat ſingulos, quomodo eandem reſtituere deberent. Sciebat enim locum literarum quem haberent in cute vel in capillis, & in pilis minoribus.

4. Aliquando autem dicebat mihi, ſe vidiſſe in fronte mea tres literas אבג: ubi priores duæ debito quidem ſteterint ordine, tertia autem fuerit inverſa. Interrogatus autem à me, quid hoc ſibi vellet, dicere id mihi nolebat, poſtmodum autem dicebat: neceſſe eſſe, ut plura retribuerem bona patri meo. Hinc enim primas duas, quæ fuiſſent erectæ, nempe אב denotare Patrem: tertiam autem, quæ retributionis ſignificationem habet, non fuiſſe rectam.

Cap. XLIX.

I.

IDem Magister meus ante mortem suam dicebat ad R. Jizchak Sagisch: Monendos esse omnes discipulos, ne nimium studerent in Sapientia hac; eò quod nondum satis essent perfecti: Unde fortassis fieri posset, ut inciderent in truncationem plantarum. Sique generatio fuerit digna se ipsum venturum eosque docturum sapientiam hanc in perfectione. Interrogabat autem ille, quomodo venire poterit Dominus ad nos dum senes erimus, ipse autem puer parvus? & respondebat illi; id vel in somnio futurum, vel interdiu vigilantibus, vel ullo quodam modo alio.

2. Cùm autem moriturus esset, præsens ipsi aderat R. Jizchak Sacerdos: Cui dicebat; Si digna esset generatio, eodem anno verum adesse finem. Eo quod à diebus R. Schimeon Jochaidæ finis nunquam esse potuerit, prout nunc. Recitabat autem versum illum Gen. 38. v. 5. *Et addidit adhuc, & peperit filium, & vocavit nomen ejus Schelah. Et erat in Chesib, cum pareret eum.* Moxque dicebat ei: Surge & propera foras: quia tu Sacerdos es (& pollui posses corpore meo), quia nihil amplius superest, quàm ut abscedam. Eoque egrediente exibat Psyche Doctoris hujus magni per verum osculum.

Cap. L.

I.

DE unguibus dicere etiam solebat, quod diebus profestis lumen suum haberent à corticibus: sed vespera Sabbathina, postquam submerserit sese homo, eosdem lumen accipere à Sanctitate: & in illis multa cognosci posse. Finito autem Sabbatho, illos redire in statum pristinum.

2. Etiam pilos hominis sive in capite sint, sive in brachio, vel naso, plurima significare, vel colore suo, vel inclinatione sursum vel deorsum facta, vel longitudine sua, & sic similiter. Fundamentum tamen eorum esse in fronte. Et sic etiam in coloribus oculorum sese manifestare literas.

Cap. LI.

CUm ego exiguus Chajim venirem ad Magistrum meum, ut ab eo discerem hanc sapientiam, me secum abducebat Tyberiadem versus per mare in Cymba quadam parva. Cumque appropinquaremus è regione fenestræ Synagogæ veteris, bibere me jubebat, dicens: jam assequi poteris Sapientiam hanc, quia bibisti de fonte Prophetissæ Mirjam. Et ab illo tempore incepi comprehendere Sapientiam hanc.

Cap. LII.

I.

PRæceptor meus præceperat, ut ipsum baptizaremus post mortem suam in domo submersionum. Cùm igitur ex hac vita discessisset, nos condiscipuli eundem deportaba-

tabamus in locum ſubmerſionis. Et conſtituto corpore ejus in undas dicebamus: Ignoſcat nobis Dominus noſter, quod ipſum ſubmerſuri ſimus. Eodem autem momento ſeipſum inclinabat Capite ſuo & ſponte ſubmergebatur. Quod mirum eſt dictu.

Cap. LIII.

I.

Magiſter meus ſapientiam hanc ita eſt aſſecutus, ut primitus magno ſtudio legeret librum Sohar, multumque laboris inſumeret ſuper diſſertatione una, ut eandem intelligeret. Interdum enim integram ſeptimanam conſumebat, ſuper tractatu vel diſſertatione unicâ, ut verum aſſequeretur ſenſum atque lumen. Quandoque igitur dicebant ei: cum nondum rem tangere. Et majori ſtudio eidem incumbebat. Interdum dicebatur ei: Hæc quidem erat ſententia R. Schimeonis Jochaidæ: tibi autem profundius adhuc meditandum eſt, ſuper illo ſenſu.

2. Deinde autem ipſi apparebat Elias b. m.! atque tum intelligebat, & aſſequi poterat omnia, tam magna quam parva, & omnes ſpecies ſapientiæ atque ſcientiarum, & tractatum R. Schimeonis Jochaidæ, quia vocatur Idra ſive area. Hæc enim Sapientia oretenus tantum fuerat tradita, donec uni vel alteri apparuiſſet Elias ex illis Sapientibus quales fuerunt R. Abraham ben David, & R. Moſche Bar Nachman usque ad Doctorem noſtrum. Nemo autem ſic aſſecutus eſt ſapientiam hanc ſecundum veritatem ſicut ipſe, quamvis multi libri de ea ſint conſcripti. Unde monendus eſt quilibet, ne illos libros priores legat, quia verum Cabbalæ ſenſum non continent: Exceptis illis, quibus apparuit Elias.

3. Ipſe autem in Scriptura, in Miſchna, in Talmude, in diſcurſibus myſticis, & commentationibus intelligebat omnia, & quælibet explicare poterat variis ſenſibus, quatuor illorum explicandi generum, quæ includuntur in dictione פרדס & juxta Cabbalam veram: Prout commentationes ejus ſatis id ſuperque oſtendunt. Eodem quoq; modo intelligebat opus creationis; & opus vehiculi ſive throni Ezechielis; item ſermonem avium; & arborum; & herbarum; & inanimatorum ut lapidum; Flammarum ignis; & carbonum: item ſermonem angelorum & cantillationes avicularum. Ipſe etiam ſciebat, ſicubi ſpiritus aliquis bonus vel malus quendam ingravidaret: Et cum ipſis loquebatur, & ipſos ejiciebat. Ad ſe quoque adducebat animas hominum adhuc viventium; Cumque iis loquebatur pro lubitu, eosque iisdem reſtituebat. Videbat etiam animas è corporibus ſuis exeuntes, item in ſepulchris ſuis; & quando aſcenderent ſingulis veſperis Sabbathinis in Paradiſum: & loquebatur cum animabus juſtorum in ſtatu vitæ alterius degentium: & illæ eidem manifeſtabant omnia arcana regis. Porro etiam intelligebat Metopoſcopiam, & Chiromantiam, & ſomnia interpretabatur juxta verum eorum ſenſum: Prout & ſcire poterat, quænam anima eſſet in revolutione veteri, & quænam nova. Item ſciebat, quid decerneretur in cœlis & in terra. Et cognoſcebat è fronte hominis, quid cogitaret, vel quid ſomniaſſet, & quem textum legiſſet anima ejus dum aſcendiſſet in Paradiſum nocturno tempore. Et cuivis genuinam tradebat

bat explicationem secundum radicem animæ ejus. In fronte etiam legere poterat, quæ bona vel mala aliquis fecisset, vel cogitasset: & cuilibet sua dabat monita, quâ ratione restitui posset secundum peccata sua. Et discipulis suis juxta naturam eorum propriam vel juxta radicem animæ eorum, quatenus in Adamo protoplaste extitissent, monita dabat singularia, juxta quæ restitui possent. Multos etiam sciebat errores, qui irrepsissent in libros. Percutere etiam poterat cæcitate, (ut ipse fieret invisibilis.) Sciebat etiam quid studendum esset discipulis suis. Et plenus erat sanctitate & urbanitate & humilis admodum, omniumque virtutum studiosus, timensque peccatum, & amans Deum. Et omnia ea quæ supra eum scivisse enarravi, exercere poterat omni tempore, hora atque momento; Quia omnia illa recondita erant in sinu ejus, quod viderunt oculi mei, & nemo alienus.

Cap. LIV.

PRæcepit sapientissimus & divinus iste Cabbalista, luminare sanctum R. Chajim Vital in testamento suo: Ut post mortem suam nudum eum deponerent in fundo sepulchri, nullo interposito linteo: Et quidem statim postquam efflasset animam suam. Addita hac ratione, ut si forte commisisset peccatum aliquod lapidatione expiandum, hoc sibi imputetur pro pœna.

F I N I S.

ADUMBRATIO
KABBALÆ CHRISTIANÆ,
Id est
SYNCATABASIS HEBRAIZANS,
Sive
BREVIS APPLICATIO DOCTRINÆ HEBRÆORUM CABBALISTICÆ AD DOGMATA NOVI FOEDERIS; PRO FORMANDA HYPOTHESI, AD CONVERSIONEM JUDÆORUM PROFICUA.

FRANCOFURTI AD MOENUM,
Sumtu JOHANNIS DAVIDIS ZUNNERI,
Cassitero JOH. PHIL. ANDREÆ.
ANNO M DC LXXXIV.

QUæro, non pono: nihil hic determino dictans:
Conjicio: conor: confero: tento: rogo:
Judæos capto: meliori tramite ductor
Si fueris, cedo: quæritur una salus.

KABBALÆ CHRISTIANÆ
CAPUT PRIMUM.
De variis universi statibus.

Kabbalista. Philosophus Christianus.

§. 1.

KAbbalista. Nôsti, amice, nihil urgeri acrius, quam conversionem nostram; quam tamen nos statuimus impossibilem, quamdiu tantopere dissidemus in methodo proponendi dogmata, terminorumque utrinque necessariorum usu. Cum itaque intelligam, te dogmatum nostrorum Philosophicorum haud adeo esse ignarum, scire velim, an non inveniri queat hypothesis aliqua, cujus beneficio sive nos melius intelligere possemus doctrinam vestram; sive vos assvescere queatis modis loquendi nostris ænigmaticis.

§. 2. Philosophus Christianus. Rem proponis omnium difficillimam, meæque nec professioni, nec eruditioni, quam nimis scio exilem esse, convenientem. Suspicatus tamen nonnulla sum huic intentioni non admodum dissona, quæ si à felicioribus ingeniis elaborarentur, tuo forte satisfacerent desiderio. Vereor autem, ne vel in limine te absterreat scopus meus, qui eo tendit, ut non tantum infinita Dei erga genus humanum propensio atque bonitas illustretur; sed etiam persona illa, quæ nobis Messias dicitur, ejusque vita, quoad ejus fieri queat, exaltetur; nec non sincera ejusdem imitatio cultusque Dei purus promoveatur; adeoque hypothesis ista omnia sublimiorum studiorum & actuum sectatoribus commendabilis fiat.

§. 3. Kabbalista. Cuncta trutinabo; modo rem dimensus fueris totam & à primis rerum initiis, ad ultimos usque earum terminos telam pertexas. Objectum ergo tuum erit totum universum: quomodo illud definis?

§. 4. Phil. Christ. Totum universum nihil mihi est aliud, quam connexio causati, cum causa sua, seu principiati cum principio, quod Dei nomine vocamus.

§. 5 Kabbal. Ego qui ad symbolica magis feror, universum intueor ceu Academiam, ubi Doctor est causa causarum & Discipuli causata.

§. 6. Phil. Christ. Id perinde sit; cum re ipsa concordemus. Istius igitur connexionis sive Academiæ cum non unus idemque semper fuerit status, hinc accuratius rem ipsam consideranti quatuor hic potissimum occurrunt diversitates: nimirum, primò status primævæ institutionis: secundò status secutæ destitutionis: tertiò status modernæ constitutionis: & quartò status postremæ restitutionis.

§. 7. Rabbal. Rectè. His enim statibus analogas dicerem non tantùm quatuor literas tetragramati; sed & quatuor istius nominis plenitudines: [videatur apparatus in librum Sohar, Tom. I. Part. 3. pag. 113. 115.]

§. 8 Phil. Christ. Ego pergam. Status primus est, in quo Deus, Lux in sese simplicissima, produxit naturas creatas, ceu lumina secunda.

§. 9. Kabbal. Adde & hoc: easque in schola sua superna, uberrima cognitionis & dilectionis suæ luce beavit.

§. 10. Phil. Christ. Status secundus est, in quo creata hæc prima è gradu suo primigenio descenderunt.

§. 11. Kabbal. Ego sic dicerem: in quo naturæ productæ ceu vasa; nimia luce sublimium meditationum obruta, confracta & delapsa, nec non putamina sive fragmenta exorta sunt.

§. 12. Phil. Christ. Status tertius est; in quo lapsæ sunt animæ humanæ.

§. 13. Kabbal. Ego sic: in quo naturæ creatæ in alias divinæ cognitionis classes distinctæ fuerunt: è quibus tamen animæ per seductionem Satanæ similiter sunt ejectæ & corticibus implicitæ.

§. 14. Phil. Christ. Status quartus est, in quo per Messiam facta est restitutio.

§. 15. Rabbal. Hic ergo status erit erectæ per Messiam scholæ novæ, & restitutionis omnium post abolitos cortices.

CAP. II.

De statu universi primo sive primævæ institutionis, ejusque efficiente.

§. 1. Phil. Christ. Quoad statum primævæ institutionis causa prima, Deus scilicet gloriosissimus, consideranda est vel in se, vel extra se. [De natura Dei Philosophicè in se considerata videri potest Apparatus in Librum Sohar Tom. I. Part. 3. Philosophia nimirum Kabbalistica, dissertatione prima per totum.]

§. 2. Kabbal. Nos eandem Dei naturam symbolice describimus, tanquam lucem infinitam, quæ adimpleverit omne Ubi, ita ut nullus in ea esset locus vacuus; sed eadem lux una quadam & simplici æqualitate ubiq; sibi fuerit similis. [Videatur Apparatûs suprà dicti Pars 2. Tract. 4. c. 2. p. 32.] admittuntnè hæc libri vestri Evangelici?

§. 3. Phil. Christ. Sanè hic modus loquendi etiam occurrit, I. ad Timoth. 6. v. 16. ubi Paulus sic inquit de Deo [juxta textum Syriacum, qui scriptis vestris Kabbalisticis maxime est conformis; unde ut paulatim in Dialecto conformemur, aliquoties citationes ex illo instituemus.]

ועמר בנהרא דאנש דאנש לא משכח דנתקרב לה :

Et inhabitat lucem, ad quam nemo appropinquare potest. Sic Johannes inquit 1.Ep.1. v.5.

דאל הא נוהרא הו וחשוכא כל כלה לית בה :

Quod Deus Lux est ; & tenebræ prorsus nullæ sunt in eo. Et Jacobus ait, cap. 1. v. 17.

כל מוהבתא טבתא ומשמליתא מן לעל נחתא מן אבא דנהירא הו דלית לותה שוחלפא מרם אף לא טלניתא דשוגניא :

Omnis donatio bona & completa è supernis descendit, à patre luminum, apud quem non est immutatio ulla nec etiam umbra recessus.

§. 4. Kabbal. Hoc lucis summæ etymo autem denotatur actus quidam simplicissimus, sive talis, ubi inter centrum eradians & radios emissos nulla est differentia; sed omnia sunt centrum unum, ubique sibi simile.

§. 5. Phil. Christ. Hic actus autem aliàs nobis vocatur *Vita*: ut cum dicitur Joh.1. v.4.

בה חיא הוא וחיא איתיהון בוהרא דבני-נשא :

In eo (sermone scilicet) vita erat: & vita erat Lux filiorum hominis.
Idemque vocatur & *Spiritus*; ut cum dicitur, Johan.4. v.24.

רוחא הו גיר אלהא :

Spiritus est enim DEUS.

§. 6. Omnes autem hæ appellationes Deo tribuuntur secundum excellentiam; quia incomprehensibili quodam gradu secundum hos concipiendi modos omnia producta superat.

§ 7. Quamvis autem conceptus hi omnes, & inprimis denominatio Spiritus, naturæ sint abstractissimæ, ita ut Deus per illos considerari possit citra ullum concurrentem respectum alium, secundum quid tamen potentiam quandam in se involvunt sese exerendi. Lux enim est natura, quæ illuminare potest alia: vita, vivificare potest aliud quid: Actus, actuare potest, aliud quid & sic quoque Spiritus tacite involvit spirationem quandam: ut de natura Boni nihil heic dicam; quæ tamen necessario inest enti huic entium, juxta illud Matth. 19. v.17. לית טבא אלא אן חד אלהא :
Nullus est bonus nisi unus DEUS. Unde communicabilis κατ' ἐξοχήν.

§. 8 Hæc autem Communicabilitas DEUM repræsentat partim ut cognoscibilem; partim ut amabilem: & in actum deducta est per Creaturarum productionem, juxta quam Deus quadantenus considerari potest extra se.

§. 9. Circa hanc autem productionem consideranda sunt primo, Efficiens; secundo; Medium: tertio Productum; & quarto Finis.

§. 10. Kabbal. Efficiens istius productionis, id est, ipse Deus ille infinitus, in hunc finem ut creaturis locum concedere posset, quæ alias infinitam vim lucis ejus sustinere non potuissent; subtrahendo diversos præsentiæ suæ gradus, spatium quoddam intra sese certo modo evacuavit; quod nos appellamus *constrictionem*. [videatur Apparatus Part.2. tract.4.cap.2. pag.32.33. & Part.1. p.665.it Part.3.p.70. p.100.seqq.] admittitne hoc Philosophia vestra?

§. 11. Phil. Christ. Sano sensu id videtur admitti posse: cumque hoc non illud tantum convenit, quod Deus dicitur LOCUS: sed & quod Paulus dicit, Actor. 17. v. 28.

בה הו גיר חיינן ומתתזיעינן ו׳אתין:

In eo enim ipso vivimus, movemur & sumus. Atque in isto spatio primum producta est Anima Messiæ, cujus amplitudo tanta, ut totum hoc spatium occuparet.

§. 12 Kabbal. Imo hæc ipsa sui subtractio est formalis ratio immediatæ hujus Creationis; cum per hanc concipi queat præparatio illius vasis, in quod deinceps communicando influeret Divinitas, [videatur apparatûs supra dicti Pars 3. pag. 111.]

§. 13. Phil. Christ. Isthæc dijudicent alii, qui sive emanationem hic præferunt, sive productionem ex nihilo.

Eidem autem Animæ Messiæ influendo se communicavit lucis Divinæ gradus summus, quæ nostratibus dicitur Natura Messiæ Divina. Adeoque quod vobis dicitur Adam Kadmon, nobis vocatur Christus: quod subjectum in hac unione consistens, erit supremus ille Academiæ tuæ Divinæ Director: hoc enim mediante deinceps intra eundem Adamum primum seu Messiam, productæ sunt creaturæ reliquæ, per certos ordines distributæ, beatæque illi informationi submissæ.

Illarum conditionem generalem conciperem fuisse talem: ut ceu centra existerent, quædam ampliora, quædam strictiora: seu potius globi tales modo majores modo minores ad puncti exiguitatem usque; quibus facultas esset à creatione sibi indita, sphæram emittendi luminosam, eandemque sive ampliandi sive restringendi, secundum varios sive primæ constitutionis, sive proprii moderaminis gradus: & ita quidem, ut istæ sphæræ sese invicem penetrare possent.

Ipse vero Adam Kadmon seu Messias, ulteriores intra & infra se disposuit Divinitatis dispensationes, quæ in libro Zeniutha & Idra utrâque latius describuntur.

§. 14. Kabbalista. Hic autem notari velim in genere, omnem hanc, quæ de Deo hic dicitur atque dicetur, varietatem, sive multiplicitatem apparentem, nihil aliud inferre, quam varios illos manifestandi gradus, pro subjectorum contemplantium varietate exortos; unde tot luminum in Kabbala diversitates, & tot in divinis membra & nomina. Sicut enim solare lumen in se unum quidem est, ob variam tamen objectorum illuminatorum applicationem, varias sortitur luminositatis & colorum denominationes; partim secundum planetas reflectentes, partim secundum Globi motum & obstaculorum pluralitatem atque qualitatem discrepantes: sic & in Divinitate. Unde quamvis nulla gens in multiplicandis istis in Deo varietatibus sit prolixior quam nostra; nulla tamen etiam unitatem illius acrius atque vehementius urget.

CAP. III.

De Medio primævæ productionis seu Adamo primo.

§. 1. *K*abbalista. Nunc in specie disquirendum est, quomodo in statu hoc primo è dogmate nostro appareat Trinitas vestra, & qua ratione ea, quæ à nostratibus tribuuntur Adamo primo, applicari queant ad Messiam vestrum?

§. 2. Phil. Christ. In statu hoc primo Deus ipse infinitus intelligi potest, per nomen Patris, quo scripta Novi Fœderis nostri] tam sæpe utuntur. Lux autem ab Infinito in Adamum primum sive Messiam per canalem immissa, cumque ipso unita, applicari potest ad denominationem Filii. Et influxus ex hoc versus inferiora demissus referri potest ad characterem Spiritûs Sancti.

§. 3. Eademque concipiendi ratio etiam obtinebit post statum ultimum, cum omnia redibunt ad primum sui fontem, sicut loquitur Paulus 1. Cor. 15. vers. 28.

ומא דאשתעבד לה כל הידין הר ברא נשתעבד להו דשעבד לה כל דנהוא אלהא כל בכל:

Et cum subjecta fuerint ei omnia, tunc ipse filius subjicietur ei, qui subjecit ipsi omnia, ut sit Deus omnia in omnibus.

§. 4. Sed in statibus intermediis conceptus Patris, Filii & Spiritus Sancti competant gradibus aliis Emanativis inferioribus: prout haut rarò scripta vestra *K*abbalistica dicunt: ob lapsum, gradus insigniter descendisse; & aliquando temporibus majoris illuminationis eosdem iterum ascensuros: Quemadmodum etiam ascendere dicuntur diebus festivis & sabbathis.

§. 5. *K*abbalista. Nimirum ibidem sensus non est alius, quam Animas, licet ad certas collegiorum Academiæ cœlestis classes pertineant, tamen quandoque subsistere in statu tam profundo, ut gradus obortæ ipsis manifestationis, verbi gratia, primus, claritate vix par sit decimo vel vicesimo: sicut lux meridiana incarcerato tanta saltem est, quanta aliis lux crepusculi. Eosdem autem nostrates statuunt quandoque altius rursus elevari, eâdemque claritate objecta inferiora contemplari, quâ elevatiores tempore ordinario contemplentur objecta superiora. Nam aiâs notum est, quod ipsa Divinitas in se sit immutabilis.

§. 6. Phil. Christ. Huc referri posset, quod Christus dicit Matth. 16. vers. 27.

עתיד

עתיד הו גיר בירה דאנשא דנאתא בתשבוחתא דאבוהי וג׳

Futurum est enim, ut Filius hominis veniat in gloria Patris sui, &c. Et Marc. 8. v. 38.

כל גיר דנבהת בי ובמלי בשרבתא הדא חטיתא וגירתא ואף ברה ואנשא נבהת בת מא דאתא בשובחא דאבוהי עם מלצכוהי קדישא :

Quisquis enim turpitudinem agnoverit in me & sermonibus meis in generatione hac peccatrice & adultera, filius quoque hominis turpitudinem agnoscet in eo, cum venerit in gloria patris sui, cum Angelis ex suis sanctis. Conferatur Luc. 9. v. 26. Ubi similis ascensus intelligi posset.

§. 7. Hoc etiam sensu intelligi potest Locus Joh. 1. v. 14. ubi dicitur:

נמלתא בסרא הוא ואגן בן וחזין שובחה שובחא איך דיחידיא דמן אבא וגו׳ .

Et verbum caro factum est, & habitavit inter nos, & vidimus gloriam ejus, Gloriam quasi Unigeniti qui (productus est) *à Patre. &c.* Hoc enim in statu filius revera unigenitus erat; cum in statibus cæteris à Patre generata dicatur à vobis & Filia sive Regnum. Huc etiam refero locum Joh. 1. v. 18.

אלהא לא חזא אנש מן מתום יחיד יא אלהא הו דאיתוהי בעובא דאבוהי וגו׳

Deum non vidit homo unquam; Unigenitus Dei qui est in sinu Patris sui, &c. Ubi per unigenitum, qui est in sinu Patris sui, commode intelligi potest Adam Kadmon, qui à vobis locatur in sinu infiniti. Atque id quasi ordinarium est vestratibus, quod nomina personarum Divinitatis, per omnes mundos distribuant. Sic Joh. 4. v. 23. 24. idem DEUS, infinitus scilicet, qui à Christo vocatur Spiritus, paulò ante vocatur Pater. Item Joh. 5. v. 26. Christus dicit:

איכנא גיר דלאבא אית חיא בקנומה וגו׳

sicut enim Patri est vitam in semetipso &c. Quod secundum excellentiam pariter intelligi potest de Infinito.

§. 8. Kabbal. Unde autem colligis, quod substantia illa, primitus producta, sit Messias vester?

§. 9. Phil. Christ. Ex loco Pauli Col. 1. v. 15. Ubi de Christo dicit:

הו דהויו דמותא דאלהא דלא מתחזא ובוכרא דכלהין בריתא :

Qui est Imago Dei invisibilis, & primogenitus omnium Creaturarum.

Hæc enim Messiæ Anima statim ab initio productionis suæ unita fuit cum luce Divinitatis sibi communicata: & quidem unione tam intellectus, quæ consistit in contemplatione; quam unione voluntatis, quæ consistit in amore. Et hæc omnia in gradu excellentissimo sub universalitate tam partium, quam actuum.

§. 10. Kabbal. Jam porro indagabimus, an ex scriptis vestris etiam erui possint illa attributa, quæ nostrates Adamo primo adscribunt. Primo enim de eo dicitur, quod sit principiatum unum à Principio seu causa una productum. [videatur Philosophia Kabbalistica supra allegata pag. 31.]

§. 11. Phil. Christ. Eodem modo de Messia in Evangelio dicitur, quod sit יחידיא דמן אבא וגו׳ *Unigenitus, qui* (productus est,) *à Patre.* Johann. 1. v. 14. Item: יחידיא אלהא *Unigenitus Dei:* ibidem, v. 18. Et Johann. 3. v. 16. הכנא גיר אחב אלהא לעלמא

לעלמא איכנא דלברה יחידיא נתל וגו׳
Sic enim dilexit DEUS mundum, ut Filium suum unigenitum dederit, &c. Et idem v. 18.
דלא היבן בשמה דיחידיא ברה דאלהא :
Quia non credidit in Nomen Unigeniti Filii Dei. Item. 1. Johann. 4. v. 9.
בהדא אתידע חובה דאלהא דלותן דלברה יחידיא שדר אלהא וגו׳
In hoc enim innotuit Dilectio Dei, qui est erga nos, quod Filium suum unigenitum misit Deus. &c. Et Marc. 12. v. 16. de eo dicitur:
לחרתא דין חד ברא חביבא אית הוא לה וגו׳
In fine autem unus Filius dilectus erat ei. &c.

§. 12. Kabbal. Secundò dicunt nostrates, quod Adam Kadmon sit instrumentum & medium ad omnia principiata subsequentia. [Philosophia Kabbalistica pag 32.]

§. 13. Phil. Christ. Sic etiam de Filio Evangelico & Messia idem dicitur, nimirum:
כל באידה הוא ובלעדוהי אף לא חדא הות מדם דהוא :
Omnia per manum ejus facta sunt, & sine eo, ne una quidem (res) fuit, quæ facta fuit. Joh. 1. v. 3. Et Ephes. 3. v. 9. Paulus dicit, *quod DEUS omnia creaverit per Iesum Christum.* Quamvis hæc verba, *per Iesum Christum* in textu Syriaco non reperiantur. Idem tamen evincunt & loca alia; ut cum Paulus dicit Col. 1. v. 16. seq. de Filio Dei dilecto:
ובה אתברי כל מדם דבשמיא ובארעא כל דמתחזא וכל דלא מתחזא אן מותבא ואן מרותא ואן ארכוס ואן שולטנא כל מדם באידה ובה אתבריו : והויו דמן קדם כל וכל מדם בה קאם :
Et per eum creatum est, quicquid est in Cœlo & in terra, quicquid conspicitur, & quicquid non conspicitur; sive throni [qui alias appellantur Mercabhoth] sive dominationes, sive Principatus, sive Potestates; Omnia per eum, & in eo creata sunt. Et is est, qui fuit ante omnia, & omnia in ipso consistunt. Sic Heb. 1. v. 2. De hoc Filio dicitur:
ובה עבד לעלמא :
Et per eum fecit mundos. Quatuor nempe systemata vobis Kabbalistis notissima. Et huc etiam refero quod Gen. 1. v. 1. dicitur בראשית *Per Principium* (i.e. Messiam,) *creavit Deus cœlum & terram.* Quod autem tu dixisti eundem esse doctorem in Academia cœlesti primarium, id pariter confirmatur per verba Joh. 1. v. 18. *Deum nemo vidit unquam; unigenitus Dei, is qui est in sinu Patris sui* הו אשתעי *Ipse enarravit.*

§. 14. Kabbal. Tertiò; Adam Kadmon à nostratibus dicitur, à causa perfecta causarum perfectum. [loci cit. pag. 32.]

§. 15. Phil. Christ. Sic iste Filius seu Messias Heb. 7. v. 28. vocatur
ברא גמירא לעלם :
Filius in æternum perfectus.

§. 16. Kabbal. Quartò; Adam ille primus vocatur Prototypum illud, cui assimi-

assimilari debet quicquid est sub possibilitate, tanquam similitudini & imagini singulari. [Phil. Kabbal. pag. 35.]

§. 17. Phil. Christ. Sic Heb. 1. v. 3. Messias dicitur

צמחא דשובחה וצלמא דאיתותה :

splendor gloriæ Dei, & imago essentiæ ejus.

§. 18. Kabbal. Quintò dicitur de Adamo primo, quod efficiens causa omnium perfectissima, sibi simile fecerit principiatum suum essentiale & primum in perfectissimo gradu [ibidem pag. 37.

§. 19. Phil. Christ. Sic de se Filius noster gloriosissimus dicit, Johann. 14. vers. 9.

מן דלי חזא חזא לאבא :

Qui me videt, videt Patrem. Et Johann. 12. v. 45.

ומן דלי חזא חזא למן דשדרני :

Et qui me videt, videt eum, qui misit me.

§. 20. Kabbal. Sextò dicitur de Adamo primo: quod Rex ille magnus in infinitum excelsus, Rex super Reges Regum, regnet super Regem ab ipso emanantem qui ob singularem suam prærogativam sit Rex super cæteros Reges [ibid. pag. 38.]

§. 21. Phil. Christ. Eodem modo non tantum de Deo infinito inhabitante lucem inaccessibilem, dicitur, quod sit

מלכא דמלכא ומרא דמרותא :

Rex Regum & Dominus Dominantium; sed etiam de Messia, Apocal. 19. v. 16.

ואית לה על מרטוטה ועל ירכה שמא כתיב מלכא דמלכא ומרא דמרותא :

Et est ipsi super pallio suo & super femore suo Nomen scriptum: Rex Regum, & Dominus Dominorum. Et Apocal. 17. v. 14. de eo dicitur:

ואמרא יזכא לתן מטול דמרא דמרותא ומלכא דמלכא הו וגו׳

Et Agnus vincet illos, quoniam Dominus Dominorum est, & Rex Regum.

§. 22. Kabbal. Septimò Adam primus dicitur cogitatio suprema [ibid. pag. 38.] Et verbum Domini unici. [ibid. pag. 108. è libro Jezirah. Mischna. 7. cap. 1.]

§. 23. Phil. Christ. Sic Messias dicitur מלתא seu verbum, Joh. 1. v. 1. & 14. Et 1. Joh. 1. vers. 1. מלתא דחיא *verbum Vitæ.* Item Apoc. 19. vers 13. idem vocatur מלתא דאלהא : *verbum Dei.* Et Hebr. 1. v. 3. dicitur : ואחיד כל בחילא דמלתה *Et portat omnia virtute verbi sui.* Quasi Verbi appellatio ad alterutram saltem ejus Naturam restringeretur.

§. 24. Kabbalista. Octavò, Principiatum illud primum speciali nomine vocatur Adam Kadmon seu Homo primus.

§. 25. Phil. Christian. Ita Messias à Paulo vocatur Adam 1. Cor. 15. v. 45. dum ait:

הוא אדם בר נשא קדמיא לנפש חיא ואדם חריא לרוחא מחיניתא :

Factus est Adam primus homo in Psychen viventem: At Adam novissimus in spiritum vivificantem. Et ibid. v. 47.

בר

בר נשא קדמיא עפרנא דמן ארעא בר נשא דתרין מריא מן

Primus homo terrenus de terra: Secundus Homo DOMINUS (sive: טמיא Tetragrammaton) *de cœlo.* Quamvis enim hîc in Antithesin Adami Protoplastæ vocetur ultimus, & secundus: id tamen ob ordinem Apparitionis tantùm fit: & exhinc egregiè illustratur Locus ille Apocal. 1. v. 11. ubi Christus ait:

אנא אנא אורא ותמא קדמיא ואחרנא:

Ego sum Urim & Thummim, primus & ultimus.

§. 26. Kabbalista. Nonò: Idem Adam Kadmon in Hypothesi Kabbalistarum nostrorum priorum vocatur CORONA SUMMA [videatur Philos. Cabbal. sup. cit. p. 59.]

§. 27. Phil. Christ. Ita in Historia Evangelica hunc gradum respicere videntur Angeli, quando Luc. 2. v. 14. canunt:

תשבוחתא לאלהא במרומא ועל ארעא שלמא וסברא טבא לבני נשא:

Gloria Deo in SUMMIS; & in terra Pax, & Fiducia bona hominibus. Quasi hæ essent acclamationes & cognominationes Messiæ. Prout & similis occurrit acclamatio Messiæ facta, Luc. 19. v. 38. his verbis:

בריך הו מלכא דאתא בשמה דמריא שלמא בשמיא ושובחא במרומא:

Benedictus est Rex, qui venit in Nomine Domini; (& qui meritò dici potest) *Pax in cœlis & Gloria in SUMMIS.* Ubi notandum, quod sicut Corona summa non ipsum denotat Altissimum & Infinitum; sed idem est, ac si diceretur Diadema seu fascia & involucrum summi. Ita Messias vocatur ברה דאלהא מרמיא *Filius Dei Summi.* Marc. 5. v. 7. Et חילה דעליא *Virtus Summi.*

§. 28. Kabbalista. Decimò; R. Schimeon Ben Jochai in Libro Sohar per Seniorem Sanctissimum, quem è Daniel. 7. vers. 9. etiam vocat Senem dierum, quamvis conceptu paululum modificatiore, etiam videtur intelligere Adamum hunc priorem: ad minimum productum ejusdem immediatum. [vid. Phil. Cabbal. p. 125.]

§. 29. Philos. Christian. Ita in Visione illa Danielis per Filium hominis vers. 13. ad Senem hunc allatum, videtur intelligi Anima Messiæ, quomodo scilicet ad gradum hunc altissimum elevata & cum eo unita sit. Unde etiam v. 22. *Senex dierum* dicitur *advenisse ad judicium.* Cum tamen judicium hoc tribuatur Messiæ. Joh. 5. v. 22. cum ipse dicit:

לא הוא גיר אבא דאן לאנש אלא כלה דינא יהבה לברא:

Non enim judicat Pater quenquam, sed omne Judicium dedit Filio. Unde ob eandem unionem idem Messias repræsentatur ut Senex. Apocal. 1. vers. 14. & quidem iisdem ferè verbis, quibus Senex Danieliticus describitur. Sic enim loquitur Propheta c. 7. v. 9.

לבושה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא:

Vestimentum ejus sicut nix candidum, & pilus capitis ejus sicut lana pura. Johannes autem loc. cit. his utitur verbis:

ורישה ושערא רישה חורו איך עמרא חור איך תלגא וגו׳

Caput autem ejus & pili capitis ejus albi erant sicut lana alba; sicut nix. &c. Ab eopem Johanne Natura Messiæ divina conspicitur ut sedens in throno: humana autem ut Agnus in medio Throni apparens. Apocal. 4. verſ. 2. 3. 10. 11. cap. 5. verſ. 1. 6. 7. 13.

§. 30. Kabbaliſta. Undecimo, Adam ille primus etiam vocatur Macrocoſmus, quod contineat omnia cauſæ primæ cauſata. [Philoſ. Cabbal. pag. 109.]

§. 31. Philoſ. Chriſtian. Ita de Meſſia noſtro dicitur: Heb. 1. v. 3. ואחיד כל *Et continet omnia.* &c. Confer textum Syriacum 2. Cor. 6. v. 18. Apoc. 1. 8. cap. 4. v. 8. cap. 11. v. 17. cap 15. v. 3. cap. 16. v. 7. 14. cap. 19. v. 6. 15. cap. 21. v. 22. ubi Meſſias ſemper nominatur דכל אחיד qui omnia comprehendit: quod etiam eſt etymon vocis Græcæ παντοκράτωρ. Item Joh. 3. v. 35.

אבא מחב לברא וכל מדם יהב באידוהי :

Pater diligit filium, & omnia dedit in manus ejus. Confer Johan. 13. v. 3. & Matth. 28. v. 18. ubi ipſe Chriſtus dicit:

אתיהיב לי כל שולטן בשמיא ובארעא וגו׳

Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra.

§. 32. Kabbal. Duodecimò: Adam ille primus vocatur Habitaculum Infiniti, lucisque ejus ſummæ, & proximè accedens ad ſimilitudinem & Imaginem ejus veram: adeoque Gazophylacium omnium perfectionum, quæ influunt & influxuræ ſunt in omnia cauſata, omnique tempore & loco, &c. [Ibidem p. 110.]

§. 33. Phil. Chriſt. Sic de Meſſia dicitur Col. 2. v. 3. Quod ſit ille

הו דבה כסין כלין סימתא דחכמתא ודידעתא :

In quo occultati ſunt omnes theſauri ſapientiæ & cognitionis. Confer Col. 2. verſ. 9. Hebr. 1. v 3.

§. 34. Kabbaliſta. Decimo tertio: Adam Kadmon dicitur Nomen primum, ſicut אָלֶף eſt litera prima & per metatheſin בָּלְאֶ [Ibidem pag. 110.]

§. 35. Phil. Chriſt. Eodem modo & Meſſias vocatur אָלֶף Apoc. 1. verſ. 8. cap. 21. v. 6. cap. 22. v. 13. Et per tranſpoſitionem בָּלְאֶ Jeſch. 9. v. 6.

§. 36. Kabbal. Decimò quartò: De hoc Adamo primo noſtrates porrò ita dicunt: Cum facta contractione infiniti exortum eſſet ſpatium primum, hoc ipſum vacuum, locumque mundorum producendorum fuiſſe ipſam quaſi ſubſtantiam hominis primi, qua nempe determinationem acceperit in eſſe ſuo. [Ibidem pag. 111.].

§. 37. Philoſ. Chriſt. Eodem reſpectu putarem Meſſiam dici, הו דאיתוהי ſive ὁ ὢν: Ille qui EST: ſive qui Eſſentiam habet determinatam. Apoc. 1. verſ. 4. 8. ita דְּהוָֹא eodem ſenſu. Apoc. 11. v. 17. cap. 16. v. 5.

§. 38. Kabbal. Decimo quintò: quid autem intelligeres per canalem illum tenuem, per quem Adamus primus influxum accipit ab Infinito?

§. 39. Phil. Chriſt. Sicut per iſtum canalem à veſtratibus innuitur illa ipſa Adami primi unitas, qua quodammodo unum quid eſt cum uno illo abſolutiſſimo

&

& ſimplici [ibid. pag. 118.] ita ſimilis unitas etiam tribuitur Meſſiæ, quando ipſe dicit. Joh. 10. v. 30.

אנא ואבי חד חנן :

Ego & Pater unum ſumus. Et Joh. 17. v. 11.

דיהוון חד איכנא דחנן :

Ut ſint unum ſicut nos. Et ibidem v. 21. 22.

דכלהון יהוון חדאיכנא דאנת אבי בי ואנא בך וגו ׳ דיהוון חד איכנא דחנן חד הנן :

Ut omnes ſint unum, ſicut tu, Pater mi, in me, & ego in te, &c. *Ut ſint unum ſicut nos ſumus.* Huc pertinent etiam loca Joh. 10. v. 38.

דתרעון ותהימנן דאבי בי ואנא באבי :

Ut ſciatis & credatis, quod Pater meus ſit in me, & Ego in Patre meo. Et Joh. 14. v. 10. 11.

לא מהימן אנת דאנא באבי ואבי בי וגו ׳ הימנו דאנא באבי ואבי בי :

Non credis tu, quod Ego in Patre meo ſim, & Pater meus in me? &c. *Credite quod Ego ſim in Patre meo, & Pater meus in me.*

§. 40. Kabbal. Decimo ſexto; quonam autem refers ſpatium illud, quod inter Infinitum & inter Adamum Primum reponitur?

§. 41. Phil. Chriſt. Sicut veſtrates per quantulumcunque hoc ſpatium denotant diſtinctionem illam, per quam Cauſa omnium prima & cauſatum hoc primum inter ſe diſtingvuntur: [ibid. pag. 112.] ita inter Patrem & Filium certa quædam etiam occurrit diſtinctio, juxta quam Pater dicitur Filio major, prout Chriſtus dicit: Joh. 14. v. 28.

דאבי רב הו מני :

Quia Pater meus major eſt quam Ego. Juxta hanc etiam Pater amare dicitur Filium, ſicut Johannes dicit, Joh. 3. v. 35.

אבא מחב לברא :

Pater diligit Filium. Et Chriſtus ipſe Joh 5. v. 20. Ita Pater quædam oſtendere dicitur Filio, ut cum Joh. 5. v. 20. dicit Chriſtus:

אבא גיר רחם לברה וכל מדם דעבד מחוא לה ודיתירין מן הלין עבדא מחוא לה :

Pater enim diligit Filium ſuum: & quidquid facit, oſtendit ei, & quæ ſunt majora his opera oſtendit ei. Sic Pater dicitur dare aliquid Filio, ut Joh 5. v. 26. 27.

אבא וגו ׳ יהב לברא דיהוון חיא בקנומה ואשלטה וגו ׳

Pater dedit Filio ut eſſet ei vita in ſemetipſo: & poteſtatem dedit ei, &c. Sic Pater dicitur videri à Filio Joh. 6. v. 46.

מן דמן אלהא איתוהי הוהו חזא לאבא

Is qui à Deo eſt, is videt Patrem. Item Pater dicitur docere Filium. Joh 8. v. 28.

איכנא דאלפני אבי הכות הו ממלל אנא

Sicut docuit me Pater meus, ſic loquor, & alia ſimilia.

§. 42. Kabbaliſta. Decimo ſeptimò; quonam autem referes decem illos Circulos, qui attribuuntur Adamo noſtro primo?

§. 43. Phil. Christ. Sicut decem illi Circuli, qui homini vestro Primo adscribuntur, denotant vitam ejus [ibid. pag. 112.] ita etiam Messiæ singulariter tribuitur vita, ut cum dicitur Joh. 1. v. 4.

בה חיא הוא וחיא איתיהון נוהרא דבני־בשא :

In eo vita erat & vita erat Lux Filiorum hominis. Et Johann 5. vers. 26. dicitur :

איכנאגיר דלאבא חיא בקיומה הכנא יהב אפלברא דיהוון חיא בקיומה

Sicut enim Patri est vita in semetipso, ita dedit Filio, ut esset ei vita in semetipso. Et Joh. 11. v. 25. Ipse Christus porrò dicit:

אנא אנא נוחמא וחיא

Ego sum consolatio (sive resurrectio) *& vita.* (confer Actor. 3. v. 20.) huc pertinent etiam loca sequentia. Joh. 14. v. 6.

אנא אנא אורחא ושררא וחיא

Ego sum via & veritas & vita. Et 1. Joh. 1. v. 1. 2.

מסברינן לכון וגו׳ מלתא דחיא וחיא אתגליו וגו׳ ומכרזינן לכון חיא דלעלם הנון דאיתיהון הוו לות אבא וגו׳

Annunciamus vobis, &c. *verbum vitæ. Et vita manifestata est*, &c. *ac prædicamus vobis vitam, quæ est in æternum, quæ erat apud Patrem*, &c. Et 1. Johann. 5. vers. 12.

והנון חיא בברה איתיהון ; כל דאחיד לברא, אחיד אף לחיא וכל דלאאחיד לברה דאלהא לית חיא :

Vita æterna in Filio Dei est. Omnis qui habet Filium, habet etiam vitam : & omnis qui non habet Filium Dei, non est ei vita. Et ibid. v. 20.

ישוע משיחא הואלהא שרירא וחיא דלעלם

Jeschua Meschicha est Deus verax & vita quæ est in æternum.

§. 44. Kabbal. Decimo octavo. Adamus Primus à nostratibus porrò dividitur in decem numerationes, ceu partes suas [Phil. Kabbal. pag. 112.] quæ sicut in causa prima sunt causaliter & eminenter [ibid. p. 83.] ita in ipso contineri dicuntur exemplariter & idealiter [ibid. p. 85.] ut sunt:

1. Corona summa, quæ sit quasi principium Primum ideale omnium entitatum, quod in se contineat omnia entia reliqua.
2. Sapientia, quæ sit principium omnium vitarum.
3. Intelligentia, quæ sit principium omnium intelligentiarum.
4. Benignitas, quæ sit idea omnium gratiosorum.
5. Severitas, quæ sit principium omnium distribuentium præmium & pœnam.
6. Pulchritudo, ad quam tanquam principium convertantur omnia pulchra.
7. Permanentia, ad quam convertantur omnia subsistentia & durantia.
8. Laus, quæ sit principium omnium, quæ convertuntur ad laudem superiorum.

9. Fun-

9. Fundamentum, quod ſit principium omnium, quæ in inferiora influunt.

10. Regnum, quod ſit principium omnium, quæ à ſuperioribus accipiunt, & ad inferiora demittunt, & inferiora ſuperioribus aſſimilare conantur. [Ibid. pag. 86. 87.] Quomodo iſta applicabis ad Meſſiam veſtrum?

§. 45. Philoſoph. Chriſt. Decem ſane metra ſimilia etiam tribuuntur Meſſiæ, & primò quidem generatim, ut cum Apocal. I. v. 4. Joh. ſcribit:

טיבותא לכון ושלמא מן הו דאיתוהי ודהוא ודיאתא ומן שבע רוחא דאיתיהין קדם כורסיה:

Gratia vobis & pax ab eo qui eſt, & qui erat, & qui venturus eſt: & à ſeptem ſpiritibus, qui ſunt ante thronum ejus, Ubi per illum, qui eſt, & qui erat, & qui venit, citra abſurditatem intelligi poteſt Filius Dei, ſicut idem eodem nomine denotatur infra v.8. & c.4. v.8. & cap.11. v.17. & cap.16. v.5. In ſpecie autem hoc nomine indigitantur tres ejus numerationes primæ; corona nempe, quæ entitatem denotat ſemper ſibi præſentem, ſed occultiſſimam. Sapientia, quæ notam quidem temporis præteriti includit, ob naturam pariter occultam; ſed tamen imperfecti ſaltem; ne videatur ceſſare ab eſſendo. Et intelligentia, quæ communiter vocari ſolet mundus venturus, ſeu potius adveniens, utpote connotationem futuri includens. Ubi notandum, quod tres iſti Characteres temporis in Libro Sohar, præſertim in Idra magna, per tria tetragrammata (quæ efficiunt duodecim literas ſecundum numerum Meſſianum) ſubinnui ſoleant, è tribus illis dictis. Pſ. 10. v. 16.

יהוה מלך עולם ועד

Dominus Rex eſt in perpetuum & ſempiternum; ubi denotatur tempus præſens. Deinde Pſal. 97. v. 1. & Pſal. 99. v. 1.

יהוה מלך

Dominus regnavit. Ubi denotatur tempus præteritum. Et tandem Pſal. 146. v. 10.

ימלוך יהוה לעולם

regnabit Dominus in ſempiternum. Ubi denotatur tempus futurum. Et tria iſta tetragrammata in Idrâ ſupra allegatâ etiam tribuuntur Seniori ſanctiſſimo; per quem ſupra Adamum primum intelligi poſſe, diximus. Unde patet, nihil hic incongrui, ſic tres iſtæ ſupernæ Adami primi numerationes his appellationibus denotari dicantur.

Per ſeptem autem ſpiritus, qui ſunt ante thronum ejus, intelligi poſſunt ſeptem illius numerationes inferiores; quæ hoc loco adhuc ſunt ſpiritus, id eſt conceptus omnium ſubtiliſſimi. Per thronum ejus intelligi ſolet, quicquid altero proximè eſt inferius; ut verbi gratia; uxor reſpectu microproſopi. Item mundus creativus reſpectu emanativi: unde hoc loco mundus creativus intelligi poteſt. Nam antequam ille venit, ſtatuuntur ſeptem illi ſpiritus ſive ſeptem inferiores numerationes; quia Adam ille primus eſt quaſi Animá mundi emanativi, & intra hunc occultatur.

In ſpecie autem Meſſiæ tribuitur

(1.) Corona, cum Apoc. 14. v. 14. dicitur:

וחזא הרית והא ענגא חררא ועל עננא יתבהוא רמא לבר נשא ועל רשה הוא לה כלילא דדהבא:

Et

Et vidi, & ecce nubem candidam & ſuper nubem ſedens erat quidam, qui ſimilis erat filio hominis & ſuper caput ſuum erat ei Corona aurea &c. Deinde eidem quoque tribuuntur Diademata multa, Apocal. 19. verſ. 12. ועלרישה כלילא סגיאא וגו Oculi autem ejus &c. & ſuper caput ejus Diademata plurima; eratque ei Nomen (illis) inſcriptum, quod nemo noverat, niſi ipſe. Confer ea quæ de Seniore ſanctiſſimo dicuntur in Idra utraque: diademata enim nihil aliud denotant quam occultationes plures, quibus involvitur tam Meſſias quam ſenex ille dierum.

(2.) Meſſiæ tribuitur ſapientia, ut cum dicitur, Matth. 11. verſ. 19. ואזדדקת חכמתא מן עבדיה *Sed ſapientia juſtificatur* (ſ. collaudatur) *à cultoribus ſuis*. Et Col. 2. v. 3. dicitur, *In Meſſia reconditos eſſe omnes theſauros ſapientiæ, &c.* & Apocal. 5. verſ. 12.

שוא לאמרא דמתקטל למסבו חילא ועותרא וחכמתא וגבורתא ואיקרא ותושבחתא ותודתא:

Dignus eſt Agnus, qui occiſus eſt accipere potentiam & divitias & ſapientiam & robur & honorem & gloriam & gratiarum actionem. Quamvis ſeptem hæc attributa alio ſenſu etiam applicari queant ad ſeptem numerationes inferiores Meſſiæ. Et Apocal. 7. verſ. 12. dicitur de eodem: אמין בורכתא ותשבוחתא וחכמתא ותודתא ואיקרא וחילא וגבורתא לאלהן לעלם עלמין אמין:

Amen benedictio & gloria & ſapientia & gratiarum Actio & honos & potentia & robur Deo noſtro &c. Quæ acclamatio priori haud admodum eſt diſſimilis & ad ſeptem inferiores Meſſiæ numerationes etiam referri poteſt, quamvis tranſpoſito ordine. Confer. & Luc. 2. v. 47. Ubi in textu Syriaco etiam *Sapientiæ* vox reperitur.

(3.) Eidem tribuitur intelligentia loco citato ad Col. 2. v. 3. Ubi ſapientiæ & cognitionis combinatio ſatis innuit, quod hic ſubintelligatur Binah. Huc etiam pertinet locus Rom. 11, 33. או עומקא דעותרא וחכמתא ומדעא דאלהא: *O profunditas divitiarum & ſapientiæ & ſcientiæ Dei* &c. ubi è commemoratione judiciorum, Meſſiam intelligi conjicere licet.

(4.) Meſſiæ etiam tribuitur Benignitas ſive Gratia, Johann. 1. v. 14. ubi Chriſtus dicitur: דמלא טיבותא וקושתא *plenus Gratiæ & veritatis.* Sic Paulus ait Rom. 16. v. 20. 28. טיבותה דמרן ישוע משיחא תהוא עמכון: *Gratia Domini noſtri Ieſchua Meſſiæ vobiscum* & alibi in initio & fine Epiſtolarum paſſim.

(5.) Eidem attribuitur Vis judicandi, ut cum ipſe Chriſtus dicit Johann. 5 v. 22.

לא הוא גיר אבא דאן לאנש אלא כלה דינא יהבה לברא:

Pater non judicat quenquam ſed omne judicium dedit Filio. Et Paulus Actorum 17. verſ. 31.

מטול דאקים יומא דבה עתיד דידון ארעא כלה בכאנותא ביד גברא אינא דפרש:

Quia ſtatuit diem, in quo judicaturus eſt univerſam terram, in juſtitia, per virum, quem definivit. &c. ſic Apoc. 19. v. 2. מטול דשרירא וכאין דינה וגו *Quia vera & juſta ſunt judicia ejus &c.* ubi ſermonem eſſe de Meſſia, antecedentia & conſequentia abundè evincunt, Sic ipſe Dominus de ſe dicit Matth. 16. v. 27. עתיד הו גיר ברה דאנשא דיאתא בתשבוחתא דאבוהי עם מלאכוהי קדישא והידין יפרוע לאנש נגו

Futurum

Futurum est enim, ut Filius hominis veniat in gloria Patris sui cum Angelis suis sanctis; tunc rependet unicuique secundum opera ejus. Conferatur locus Matth. 26. vers. 64.

(6.) Messiæ quoque tribuitur Pulchritudo, sive Gloria. Nam quod Hebræis dicitur תפארת Septuaginta Interpretibus plerumque dicitur δόξα, & Syriacè שובחא & תושבחתא. Hinc Matth. 24. v. 30. Christus ait.

יחזון לברה דאנשא דאתא על ענני שמיא עם חילא ושובחא סגיאא ׃

Videbunt Filium hominis venientem super nubes cœli cum virtute & gloria multa. Et Johann. 1. vers. 14.

וחזין שובחה איך דיחידיא דמן אבא וגו

Et vidimus Gloriam ejus, Gloriam quasi unigeniti &c. Et Johann. 17. v. 5. Dominus ait.

והשא שבחיני אנת אבי לותך בהו שובחא דאית הוא לי לותך מן חקדם דיהוה עלמא ׃

Et nunc glorifica me tu, Pater mi, apud te, ea gloria, qua erat mihi apud te, antequam esset mundus. Et alibi sæpissime.

(7.) Messiæ quoque tribuitur Victoria; ut Joh. 16. v. 33. אלא אתלבבו אנא זכותה לעלמא *Sed bono sitis animo, Ego vici mundum.* Apocal. 3. vers. 21. דזכא אתל לה דתתב עמי בכורסיי איך דאנא זכית ויתבת עם אבי על כורסיה ׃

Qui vicerit dabo ei sedere mecum in Throno meo sicut & Ego vici, & sedi cum Patre meo in Throno ejus. Et Apocal. 5. vers. 5. ׃ הא זכא לה אריא דהו מן שבטא דיהודא *Ecce vicit Leo de tribu Iuda.* Apocal. 17. vers. 14.

הנון אנון יקרנון עם אמרא ואמרא יזכא לחון מטול דמרא וגו

Hi cum agno pugnabunt; & agnus vincet eos, quoniam est Dominus &c.

Si autem metrum hoc non de Permanentia seu superatione in pugna; sed in duratione intelligatur; Eidem quoque tribuitur Æternitas, Apocal. 4. vers. 9. 10. וכד יהבו חיותא תשבוחתא ואיקרא ותודיתא למן דיהבעל תרונוס דחיא לעלם עלמים ׃ ונפלו וגו וסגדו לה דחיא לעלם עלמין

Et cum darent Animalia gloriam & honorem & gratiarum actionem illi qui sedet super throno, qui vivit in ava avorum: procidebant &c. & summam reverentiam exhibebant viventi in ava avorum. Et Apocal. 5. v. 14.

ועסרין וארבעא קשישא נפלו וסגדו לחיא לעלם עלמין ׃

Et viginti quatuor Seniores procidebant & summam reverentiam exhibebant ei, qui vivit in ava avorum. Et ibidem cap. 10. vers. 6.

ימא בהו דחיא לעלם עלמין

Et juravit per viventem in ava avorum. Et cap. 15. v. 7.

וחדא מן ארבע חיותא יהבת לשבעא מלאכא שבעא פיילא דדהבא דמלך רוגזא דאלהא דחיא לעלם עלמין ׃

Et unum de quatuor Animalibus dabat septem angelis septem ignitabula aurea plena iracundia DEI qui vivit in ava avorum. Sic quoque 1. Joh. 5. v. 20. de ipso dicitur: הנא הו אלהא שרירא וחיא דלעלם ׃ *Hic est verus Deus & vita æterna.*

(8) Eidem quoque tribuitur Honor sive Laus. Apoc. 4. v. 9. usurpatur vox איקרא

Et cum darent animalia gloriam & honorem & gratiarum actionem sedenti &c. & ibid. vers. 11. *Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam & honorem & potentiam.* Et cap. 5. v. 12. שוא לאמרא תג׳ איקרא וגו׳ *Agnus dignus est accipere &c. honorem.* Et vers. 13.

להודיתב על תרונוס בורכתא ואיקרא ותושבחתא וזכותא לעלם עלמין:

Sedenti in throno (& Agno: id est Messiæ secundum utramque naturam) *benedictio & honos & gloria & victoria in ævа ævorum.* Et cap. 7. v. 12.

בורכתא וגו׳ ואיקרא וחילא וגו׳ לאלהן: *Benedictio &c. honos & Potentia &c. Deo nostro.* Et cap. 19. v. 1. הללו־יה פורקנא ותושבחתא ואיקרא וחילא למריא אלהן: *Halleluja, Salvatio & Gloria & honos & Potentia Domino Deo nostro.*

(9.) Jesod sive fundamentum apud Cabbalistas vocari solet justi nomine. Prov. 10 vers. 25. Ubi dicitur: *Iustus est fundamentum mundi.* Hoc autem nomen etiam tribuitur Messiæ nostro. Apocal. 16. vers. 5. Ubi Angelus præpositus Aquarum exclamat. כינא אנת מריא וגו׳ *Iustus es tu Domine &c.* Et Actor. 3. v. 14.

אנתון דין בקדישא וזדיקא כפרתון וגו׳ *Vos autem sanctum & iustum abnegatis &c.* Et Actor. 7. v. 52. אילין דקדמו בדקו על מאתיתה דזדיקא הו וגו׳ *Eos qui prius declaraverunt de adventu justi illius &c.* Et Actor. 22. v. 14.

אלהא דאבהתן אקימך למדע צבינה ותחזא לזדיקא וגו׳

Deus Patrum nostrorum constituit te ad cognoscendam voluntatem ejus, & ut videres justum illum &c. Et 2. Tim. 4. v. 8. ומן השא נטירי־לי כלילא דכאפותא דיפרע־והי לי מרי ביומא הו דהויו דינא כאנא וגו׳

Et deinceps servatur mihi corona Iustitiæ, quam rependet mihi Dominus meus in Die illo, qui est Iudex justus &c.

(10) Christo nostro etiam tribuitur regnum, Matth. 3. v. 2. ubi Johannes submersos exclamat: תובו קרבת לה מלכותא דשמא *Convertimini appropinquat Regnum Cælorum.* Quod Christus ipse repetit Cap. 4. vers. 17. Et ibid. vers. 23. dicitur. ישוע מכרז סברתא דמלכות *Ieschua prædicabat Evangelium Regni.* Et Joh. 28. vers. 36. Jesus ait:

מלכותי דילי לא הות מן הנא עלמא אלו מן עלמא הות הנא מלכותי וגו׳

Regnum meum non est de hoc mundo: si de mundo esset hoc regnum meum, &c.

Similia etiam divinarum numerationum vestigia reperiuntur 1. Cor. 12. vers. 8. אית דיהיבא לה ברוחא מלתא דחכמתא לאחרנא דין מלתא דידעתא בה ברוחא: לאחרנא הימנותא בה ברוחא לאחרנא מוהבתא דאס יותא בה ברוחא: לאחרנא דין חילא לאחרנא דין נביותא לאחרנא דין פרושותא דרוחא לאחרנא דין זניא דלשנא לאחרנא דין פושקא דלשנא:

Est cui datur per spiritum sermo sapientiæ: alii autem sermo scientiæ, per eundem Spiritum: alii fides per eundem spiritum (videatur apparatus Pars 1. pag. 123. *alii dona sanationis per eundem spiritum* (morbi enim ad prædicamentum severitatis pertinent) *alii autem virtutes* (sive signa & miracula, de quibus vide apparatus Part. 1. pag. 65.) *alii autem Prophetia* (videatur apparatus Pars 1. pag. 560.) *alii autem ducretio spirituum* (Propheticorum scilicet, ibidem.

pag.

pag. 560.) *alii autem genera linguarum* (videatur apparatus pag. 502.) *alii autem interpretatio linguarum* (videatur apparatus pag. 730. & 731.) Inter quæ loca, quamvis nomina quædam dentur, quæ referri debeant ad gradus inferiores; Et in ſpecie locus ultimus enarret numerationes Spiritus ſancti, quarum ipſe quaſi ſit corona; attamen ſciendum, quod radicaliter, hæc omnia contineantur in Adamo hoc priore noſtro.

§. 46. Kabbal. Decimo nono: Quomodo autem applicabis rectilinium illud, quod intra Circulos Adami primi deſcendit?

§. 47. Phil. Chriſt quia vos rectilineum illud denotare dicitis Adami primi intellectum, juxta quem actu recto & perpetuo perfectiſſime aſſequatur finem ſuum (Phil. Kabbaliſtica pag. 112.) Ego in applicatione hac per illud intelligo omniſcientiam, quæ de Meſſia noſtro prædicatur. Joh. 2. v. 25.

ולא סניק הוא דאנש יסהד לה על כל ברנש הוגיר ירע הרא מנא אית בברנשא:

Neque opus habebat, ut quisquam teſtaretur ei de ullo Filio hominis: ipſe enim ſciebat, quid eſſet in Filio hominis. Et Joh. 16. v. 30.

השא ידעינן דכל מרם ידעאנת ולא סניק אנת דאנא ישארך וגו׳

Nunc ſcimus, quod omnia ſcias, nec opus habes ut quis interroget te &c. Et Ioh. 21. verſ. 17.

מרי כל מדם אנת חכם אנת אנת ירע אנת דרחם אבא לך וגו

Domine mi, omnia tu intelligis, tu noſti quod amem te. Quibus addatur Locus Pauli Col. 2. v. 3.

§. 48. Kabbal. Vigeſimo. Id etiam dicunt ſapientes noſtri, quod in Adamo primo contineantur quatuor plenitudines tetragrammati: nimirum
ע״ב ſive cujus numerus eſt 72.
ס״ג ſive cujus numerus eſt 63.
מ״ה ſive cujus numerus eſt 45.
ב״ן ſive cujus numerus eſt 52. Idque virtute nominis ſui radicalis tetragrammati, quod in eo: (videatur Phil. Kabbal. pag. 112. v. 113. 114. 115) Quomodo hæc applicabis?

§. 49. Phil. Chriſt. Hîc mihi ſuccurrit locus quidam libri Sohar Part. 3. col. 341. (quæ eſt in editione nova. 473. & in Mantuana fol 229. b.)

אוקמוה מארי מתני׳ ׳ דבי מקד שא ושמא דלשיח אתקריאו בשם יהוה:

Dictitarunt Doctores Miſchenaici, quod Domus ſanctuarii & nomen Meſſiæ appellentur nomine tetragrammato. Probandum igitur, quod & Meſsiæ noſtro tribuatur nomen tetragrammaton. Hoc autem apparet non tantum e tribus illis exiſtendi modis, ſub nomine, *qui eſt, qui erat & qui venturus eſt*: Sicut diximus ſupra. Sed & ex loco Joh. 12. v. 14. ubi dicitur

הלין אמר אשעיא כרחזא שובחה ומלל עלוהי:

Hæc dixit Eſaias, quum vidit gloriam ejus (id eſt Chriſti) *& locutus eſt de eo.* Jeſaias autem cap. 16. v, 5. dicit ſe vidiſſe tetragrammaton. Deinde Paulus etiam dicit 1. Cor. 10. v. 4.

אבהין ובו׳ כלהון חד משת יא דרוחא

אשתיו

אשתיו שתין הוו גירמן כאפא דרוחא דאתיאהית עמהון באפאדין היהו הוה משיחא:

Patres nostri &c. omnes unum potum spiritus biberunt. Bibebant enim de Petra spiritus quæ ibat cum eis. Petra autem illa ipse erat Christus. Jam vero Exod. 17. v. 5. 6. tetragrammaton dicitur stetisse in Petra & fuisse scaturigo potus. Huc pertinet locus quidam Libri Sohar. Col. supra allegata (פכח רעיא מהימנא ואמר סבא סבא סבא אית סלע ואיתסלע אית אבן ואית אבן אית אבן דשמא ד'הוה עלה אתמר ואננא דימחת וצלמא הוה לטור רב:

Exersus est Pastor fidelis dixitq; Senex, senex, datur Petra una & datur Petra alia: datur Lapis unus: & datur Lapis alius. Lapis unus datur, qui est nominis tetragrammati: de quo dicitur Dan. 2 v. 35 *Et lapis qui percussit statuam, effectus est in montem magnum, & implevit omnem terram.* Quæ de Messia intelliguntur & Regno ejus (videatur apparatus Par. 1 p. 20.) Porro 1. ad Cor. 10. v. 9. dicitur.

ולא ננסא למשיחא איכנא דאף מנהון נסיו ואובדו אנון חוותא:

Neque tentemus Christum, sicut etiam ex eis (quidam) tentaverunt & perdiderunt illos serpentes: Jam vero Exodi 17. v. 7 Israelitæ dicuntur tentasse tetragrammaton. Item Num. 21. v. 6. dicitur: tetragrammaton in populum misisse serpentes. Ubi obiter annoto, quod forte huc pertineant, quæ Christus dicit Joh. 17. v. 6.

אודעת שמך לבני נשא הנון דיהבת לי מן עלמא וגו

Notum feci nomen tuum filiis hominis, illis quos dedisti mihi è mundo. Et ibidem v. 11.

אבא קדישא טר אנון בשמך הו דיהבת לי וגו

Pater sancte, serva eos per nomen tuum illud, quod dedisti mihi &c. Et vers. 12.

אנא נטר הוית להון בשמך וגו

Ego servabam eos per nomen tuum &c. Et vers. 26. ואודעת אנון שמך ומודע אנא וגו

Et notum feci eis nomen tuum, & notum facturus sum &c. ubi haud incommodè intelligi potest nomen tetragrammaton. Quibus omnibus illustrandis forte inserviet locus quidam Libri Sohar. Par. 2. Col. 396. (& editione nova 361. editione Mant. fol 221.) ubi dicitur: *Israelitas in angustiis Ægyptiacis perdidisse notitiam mysterii nominis sancti &c. Cumque venisset Moses nomen illud iterum innotuisse illis.* Quamvis enim hic sermo sit de nomine ה': applicatio tamen non est difficilis.

Sicut autem quatuor plenitudines nominis Tetragrammati dicuntur radices quatuor mundorum, qui ab Adamo primo proveniant: ita ut primum, denotet mundum emanativum, secundum, Creativum, tertium formativum & quartum, factivum: sive totam plenitudinem Deitatis extensam per omnia systemata. Ita de Christo Paulus dicit Col. 2 v. 9 : דבה עמר כלה מוליא דאלהותא גושמנאית. *In quo habitat omnis plenitudo Deitatis (considerato etiam) corporaliter*, id est, ad ultimam usque plenitudinem quæ corporalem denotat mundum & corticibus impuris plenum: ita ut qui impletus sit Christo, dominium habeat super omnia corporalia atque cortices eorundemque characteres.

In specie autem etiam vestigia quædam ipsorum horum numerorum in Persona Christi inveniuntur. Primum enim Nomen quod ע'ב dicitur, habet significationem nubis. Nubis autem figura in mysteriis Evangelicis aliquoties occurrit: ut Matth. 17. v. 5.

ועד הו ממלל הא ענגא נהירתא אטלת עליהון

Et

Et cum adhuc ipse loqueretur, ecce nubes lucida obumbravit illos &c. Et Matth. 24. v. 30. ויחזון לברה דאנשא דאתא על ענני שמיא וגו *Et videbunt Filium hominis venientem super nubibus cœli &c.* Confer. Matth. 26. v 64. & Actor. 1 v 9. ועננא קבלתהוגו *Et nubes accepit eum &c.* 1. Cor. 10. v. 1. אבהין כלהון תחית עננא הוו וגו *Patres nostri omnes sub nube fuerunt &c.* quæ erat præsentia Schechinæ sive Messiæ. Apoc. 14. v. 14.

וחזא הוית והא עננא חורא ועל עננא יתב הוא וגו

Et vidi & ecce nubem candidam: & super nubem, sedentem similem Filio hominis &c.

Deinde nihil communius est in scriptis Evangelicis quam deprædicatio Gratiæ Divinæ quæ per Christum innotuit, ut patet è Joh. 1. v. 17.

נמוסא ביד מושא אתיהב שררא דין וטיבותא ביד ישוע משיחא הות:

Lex per manum Mosche data est: veritas autem & Gratia per manum Ieschua Meschicha facta est. Locisque infinitis aliis. Jam verò nomen חסר quod gratiam hanc designat, numero suo refert 72. Nomen secundum cujus numerus est 63 involvi videtur in nomine סבא sive senex, qua in forma Messias apparuit, ut dictum supra. Idem numerus etiam extat in voce נביא id est Propheta, quod est insigne Epitheton Messiæ Actor. 3. v. 22.

נביא יקים לכון מריא מן אחיכון אכותי לה שמעו בכל מא דימלל עמוכון וגו

Prophetam excitabit vobis Dominus ex fratribus vestris, sicut me (Mosen) *eum audite in omnibus, quæ loquetur vobiscum. Et erit, omnis Anima, quæ non audierit Prophetam illum, perdetur Anima illa de populo suo.* Et Luc. 24. v. 29.

אמרין לה על ואשוע הו דמן נצרת גברא דהיא נביא וגו

Dicunt ei de Ieschua illo qui a Nazrath, homine qui erat Propheta &c. Et Matth. 21. v. 11. כנשא דין אמרין הוו הנו ישוע נביא וגו *Turba autem dicebant: hic est Ieschua Propheta &c.* Et Joh. v. 14. שריראית הנו נביא דאתא לעלמא: *Verè hic est Propheta, qui venit in Mundum.*

Quoad nomen tertium & quartum notandum, quod Christus sæpissimè vocetur Filius hominis Hebraice בן אדם ubi vox אדם refert numerum 45. & vox בן in se habet numerum 52.

Quando autem nomine Primo, denotari dicitur unitas; secundo, essentia; tertio, vita: Quarto, intellectus: (Phil. Kabbalistica pag. 113.) Hæc omnia certe, verissime etiam tribuuntur Messiæ nostro; ut notum.

Et quando porro dicitur quod duobus nominibus posterioribus denotetur Lex scripta & lex oralis (Phil. Kabbal. pag. 114) quodq; propterea in Adamo priore concipiendæ sint omnes literæ (ibidem pag. 76.) & 231. Alphabeti revolutiones, (ibidem pag. 101.) quæ quasi vestis sint infiniti, per quam intelligatur lex plena literis (ibidem pag. 104. v. 105.) id omne etiam de Messia nostro dicitur, videatur Matth 5. v. 17.

לא תסברון דאתית דאשרא נמוסא או נביא לא דתשרא אלא דאמלא:

Ne existimetis quod venerim, & solvam Legem aut Prophetas: nequaquam ut solvam: sed ut compleam: & Rom. 10. v. 4.

סכה גיר דנמוסא משיחא הו לכאנותא לכל ומהימן בה:

Finis enim ipse Legis Christus est ad justitiam omni credenti in eum. Luc. 24. v. 25.

אי חסירי רעינא וגו למהימנו בכלהין אילין דמללו נביא:

 Oca-

O carentes mente, &c. *ad credendum omnibus quæ locuti sunt Prophetæ*, &c. *& incipiebat à Mosche & ab omnibus Prophetis & interpretabatur eis de se ipso ex omnibus scripturis.* Et ibidem v. 44.

דולא הוא דישתלם כלמדם דכוב בנמוסא דמושא ובנביא ובמזמורי עלי :

Oportebat ut compleretur quicquid scriptum est in Lege Mosche & in Prophetis & in Psalmis de me, &c. Joh. 5, v. 39.

בצו כתבא וגו׳ והנון סהדין עלי :

Scrutamini scripturas, &c. *& illa testantur de me* Actor. 10. v. 43.

ועלוהי אסהדו כלהון נביא דכל מן דמהימן וגו׳

Et de eo testati sunt omnes Prophetæ, quod quisquis credit &c.

Porro si per literam & plenitudinem Tetragrammati primam, intelligitur in Adamo priore objectum ejus intellectuale; quo pertinet ejus sapientia: per secundam intellectus; quo intelligentia ejus: per tertiam actus intelligendi, quo cognitio ejus; per quartam vox elocutionis ejus intellectualis, ab intellectione prodiens, quo Regnum ejus pertinet: [ibidem pag. 119.] quis non videt hæc omnia dextrè etiam quadrare ad subjectum nostrum.

Quamvis mihi potius videatur, per literam & plenitudinem primam, intelligendam ejus sapientiam; sive objecta divina aliis proponenda: per secundam, ejus informationem, seu intellectus apertionem: per tertiam Actualem informatorum cognitionem, unde exurgit notio pulchri: & per quartam istius pulchri amorem; quæ est methodus Academiæ Divinæ perpetua: hîc radicaliter: in subsequentibus formaliter instituta. In tali enim Informatione & Cognitione consistit vita æterna. Joh. 17. v. 3.

§. 50. Kabbal. Vigesimo primò: Adamo nostro primo etiam tribuuntur quinque gradus Animæ: qui sunt:

(1.) Nephesch sive Psyche, id est gradus ille, qui in homine dicitur vitalitas, appropriata corpori naturali & instrumentali; vocaturque vegetativa & sensitiva: quæ in Adamo primo est vita ejus, & repræsentatur per circulos ejus.

(2.) Ruach sive Spiritus, id est, gradus ille, qui in homine dicitur Anima ipsa, per corpus ejus extensa per se subsistens, rationalis, si intelligens rem ex re & de tempore in tempus; qui in Adamo primo repræsentatur per Rectilineum ejus.

(3.) Neschamah, sive Mens, id est, gradus ille, qui in homine est intellectus specialis, communicatus ab intellectu generati & divino, qui in uno momento intelligit omnia simul & semper: qui in Adamo primo repræsentatur per canalem ejus tenuem.

(4.) Chajah, sive vitalitas, id est, gradus ille, qui in homine dicitur unio intellectus istius communicati, cum generali & divino, à quo ille formatus est, perque hunc perfectissime intelligit omnia intelligibilia summa & ima: vivitque vitam divinam penitus; qui gradus in Adamo primo repræsentatur per filium influxus Infiniti.

(5.) Je-

(5.) Jechidah, ſive ſingularitas; id eſt, gradus ille, qui in homine vocatur unitas illa, qua ſimilis eſt cauſæ ſuæ primæ; quæ eſt unum ſimpliciſſimum, cum qua unita eſt anima, ſicut punctum radii cum centro circuli: ita ut illa hujus ſit quaſi caput, cor vel centrum, à quo dependeat, & ad quod perducat quicquid ipſa eſt, & quicquid continet atque operatur; qui gradus in Adamo primo repræſentatur per ipſum ambiens infinitum.

§. 51. Phil. Chriſt. Umbræ quidem aliquæ augmenti hujus luminoſi in Anima humanâ etiam naturaliter inveniuntur: ut in infante dicatur exiſtere Nepheſch; in puero, adoleſcente, juvene, viro, ubi uſus Rationis accreſcit, Ruach; in Aſcetâ, qualicunque, qui ad gradum Sanctitatis aſpirat; Neſchemah: cujus analogon quid etiam in Melancholico, qui ad gradus vaticinandi evehitur (juxta Ariſtotelem, & alios, nec non Experientiam) idem in febribus quibuſdam ardentibus &c. reperitur. Reliqui autem gradus, ubi Animæ Lumen tantopere augetur, ut extra corpus ſeſe exſerat, effectuſque aliquos extraordinarios edat, qui communiter præter vel ſupra naturam fieri dicuntur, rarius extant. In ſummo tamen & excellentiſſimo gradu, iidem omnes quoque reperiuntur in Meſſia noſtro, non tantum formaliter; ſed & communicative. Sic enim Joh. 6. v. 53. 54. 56. Ipſe loquitur de manducatione Carnis ſuæ (quæ hoc loco referri poteſt ad primum gradum, ſeu Nepheſch) & bibitione ſanguinis ſui, (qui referri poteſt ad gradum ſecundum ſive Ruach) Item de vita (quæ referri poteſt ad gradum tertium ſive Neſchamah) & de vita æterna (quæ referri poteſt ad gradum quartum, ſive Chajah) & tandem de ſingulari unione ſui (quæ referri poteſt ad gradum quintum ſeu Jechidah) unde apparent communicationes quinque iſtorum graduum. Verba autem textus allegati ſunt ſequentia: ואמר להון ישוע אמין אמין אכרי אמר אנא לכון דאן לא תאכלון פגרה

דביה דאנשא ותשתון דמה לית לכון חיא בקיומכון :

דאכל דין מן פגרי ושתא מן דמי אית לה חיא דלעלם ואנא

אקימיוהי ביומא אחריא : וגו '

מן דאכל פגרי ושתא דמי בי מקוא ותנא בה :

Et dixit eis Jeſchua, Amen amen dico vobis, Quod ſi non comederitis (1.) corpus Filii hominis, & biberitis (2) ſanguinem ejus; non eſt vobis (3.) vita in vobis ipſis. Qui vero comedit ex corpore meo & bibit ex ſanguine meo, eſt ei (4.) vita, quæ eſt in æternum: & ego ſuſcitabo eum in die ultimo &c. Qui comedit corpus meum & bibit ſanguinem meum, (5.) in me manet, & ego in ipſo. Deinde eidem etiam tribui poſſunt corpus, Pſyche & ſpiritus, qui ſunt gradus aſceticorum ordinarii: juxta 1. Theſſ. 5. v. 23. ubi Paulus dicit:

הו דין אלהא דשלמא וגו ' וכלה רוחכון ונפשכון ופגרכון ינטר וגו '

Deus autem pacis ſanctificet vos perfecte totos, & totum ſpiritum veſtrum, & animam veſtram & corpus veſtrum conſervet ſine reprehenſione, in adventum Domini noſtri Ieſchua Chriſti. Et præterea eidem quoque tribuitur tertiô ſupra corpus gradu, mens, ſive intellectus ſpecialis, qui uno momento intelligit omnia, & de quo intelligenda ſunt loca ſequentia Joh 2. v. 25. הו גיר ידע הוא מנא אית בבר נשא :

Ipſe

Ipſe enim ſciebat, quid eſſet in filio hominis. Matth. 9. v. 4. וישוע דין ידע מחשבתהון וגו׳
Ieſchua autem cognovit cogitationes illorum &c. Matth. 12. v. 25. Luc. 5. v. 22. Luc. 9. v. 47. Joh. 1. v. 49. כד תחית תתא אנת חזיתך :
Quando ſub ficu eras, vidi te. Et hunc gradum ipſe Dominus deſcribit ſymbolice, Luc. 11. v. 34. 35. 36. ſub figura oculi atque lucis animæ, his verbis.

שרגה דפגרך איתיה עינך אמתי הכיל דעינך פשיטא אף
כלה פגרך יתוא נהיר אן דין תהוא בישא ואף פגרך יהוא
חשוך : אזדהר הכיל דלמא נוהרא דבך חשוכא הו :
אן דין כלה פגרך נהיר הו ולית בה מנתאמרם חשוכא יהוא מנתר
כלס איך דשרגא בדלקה מנהר לך :

Lucerna corporis tui eſt oculus tuus. Quum igitur oculus tuus ſimplex fuerit, etiam totum corpus tuum erit lucidum: ſin autem fuerit malus, corpus quoque tuum erit tenebroſum. Cave igitur, ne lumen, quod in te eſt, tenebræ ſint, ſi autem totum corpus tuum lucidum ſit, & non ſit in eo pars aliqua tenebroſa, erit lucidum totum, quemadmodum lucerna, quum ardet, illuminat te. Porro eidem tribuitur quarto loco & vita illa Divina & divinos reddens: de quâ loquitur Johannes c. 1. v. 4.

בה חיא הוא וחיא איתיהון נוהרא דבני נשא : והו נוהרא בחשוכא מנהר וגו׳
In ipſo erat vita, & vita erat Lux filiorum hominis, & ipſa Lux in tenebris lucet. &c. & tandem quinto etiam loco unio illa ſingularis, de qua Joh. 17. v. 21. Joh. 5. v. 30. לא גיר בעא אנא צביני אלא צבינה דמן דשדרני :
Non enim quæro voluntatem meam, ſed voluntatem ejus, qui miſit me, & Joh. 6. v. 57. איכנא דשדרני׳א אבא חי ואנא חי אנא מטול אבא וגו׳
Sicut miſit me Pater vivens & ego vivo propter Patrem &c.

§. 58. Kabbal. Vigeſimo ſecundo: Ulterius ex Adamo primo prodire dicuntur quinque genera luminum, nimirum

(1.) Lux capitis ſive Cranii, qua denotatur unitas ejus ſumma & intellectus immobilis.

(2.) Lux cerebri ſive oculorum, quæ etiam dicuntur Lumina Nekudim, ſive punctata, denotantque eſſentiam ejus.

(3.) Lux aurium, qua denotatur vita ejus.

(4.) Lux narium, qua denotatur intellectus ejus.

(5.) Lux oris, quæ etiam dicuntur lumina Akudim ſive faſciata; unde prodiiſſe dicuntur Vaſa; quibus denotatur voluntas ejus (Loco ſæpius citato pag. 120. 125. ſeqq.) quæ lumina quaſi animæ ſint quinque Perſonarum emanativarum, nimirum ſenioris & Macroproſopi: 2. Patris. 3. Matris. 4. Microproſopi. 5. Uxoris (loco citato pag. 130) Quomodo iſta applicatis?

§. 53. Phil. Chriſt: Ita Filius Dei non tantum in ſtatu primæ Inſtitutionis, creatis per iſta lumina, objecta diviniſſima, in ſchola ſuperna, (ut ad tuam me applicem methodum juxta Claſſes has, propoſuit, ut intelligi poſſent unitas, eſſentia, Vita, intellectus & voluntas ſui & cauſæ primæ: ſed etiam in ſtatu reſtitutionis ita ſuos illuminat, ita ut lumina hæc haud incongruè explicari queant

qucant de Spiritu Sancto, qui est tertius ille gradus divinitatis in Evangelio propositus, sive influxus ille divinissimus inferioribus communicatus, ut per illum adducantur ad cognitionem & amorem, id est, unionem causæ primæ. Et sicut illa lumina originarie prodeunt ab Infinito per canalem illum tenuem: Ita de Sp. Sancto originarie dicitur Joh. 15. v.26. רוחא דשרא הודמן לות אבי ופק וגו׳ *Spiritus veritatis ille, qui à Patre meo procedit,* &c. Et c.14.v.26. הו דין פרקליטא רוחא דקודשא הו דמשדר אבי בשמי הו ילפכון כלמדם: *Ille autem Paracletus* (seu Advocatus) *Spir. S., quem missurus est Pater meus in nomine meo, ille docebit vos omnia,* &c. Cum autem lumina illa etiam tribuantur Adamo priori; hinc de Spir. S. etiam dicitur, quod sit Spiritus Christi, cum Paulus dicit ad Rom.8.v.9. אן דין אנש לית בה רוחה דמש יחאהנא לא הוא דילה: si vere Spiritus Dei habitat in vobis. *Si autem non sit in aliquo Spiritus Christi, hic nequaquam est ejus.* Idem etiam appellatur Spiritus Filii, cum Paulus inquit Galat.4.v.6. שדר אלהא רוחא דבנה ללבותכון Quoniam autem estis Filii, *misit Deus Spiritum Filii sui in corda vestra,* qui vocat Abba, Patrem nostrum. Et Joh 16.v.14. Christus de hoc Spiritu ita loquitur: הו ישבחני מטול דמן דילי נסב *Ille glorificabit me, quia de meo accipiet.* In specie autem respectu luminis primi, quod est cranii, hic spiritus Jes. 11.v.2. appellari videtur, *Sp. Domini,* respectu secundi, quod est oculorum, & ad Patrem refertur, *Spiritus sapientiæ:* respectu tertii, quod est aurium & ad matrem reducitur, *Spiritus Intelligentiæ:* respectu quarti, quod ad microprosopum refertur, *Spiritus consilii, Spiritus fortitudinis, & Spiritus cognitionis,* & respectu quinti, quod ad uxorem refertur; *Spiritus timoris Domini.*

§. 54. Kabbal. Vigesimo tertiò: tandem Adam ille primus intra se dicitur continere quinque mundos: nempe mundum

(1.) Infiniti, quem ipse constituit;

(2.) Emanationis, cujus ipse est anima; & deinde tres mundos inferiores, qui ipsi sint loco corporis; ita ut

(3.) mundus creationis quasi sit caput,

(4.) mundus formationis corpus & brachia; &

(5.) mundus factionis duo crura & membrum fœderis ejus [ibid. pag.130.131.]

Quomodo applicabis ista ad Messiam vestrum?

§. 55. Phil. Christ. Neque hic desunt loca id illustrantia: ut cum Paulus dicit ad Ephes 1. v.23. דאיתיה גושמה ושומליא דהו דכל בכל משמלא *Ecclesia est corpus illius & complementum ejus qui omnia in omnibus adimplet.* Et ibidem Cap.4. vers. 10.

הו דנחת הוי׳ הו דאף סלק וגו׳ דישלם כל:

Qui descendit, ipse est qui etiam ascendit supra omnes cœlos, ut impleret omnia.

§. 56 Kabbal. Vigesimo quarto: Corollarii loco adhuc unum tibi suggeram, ne ullum supersit dubium certoque sciatur, à nostratibus per istum Adam Kadmon intelligi Messiam Allegabo autem Antesignanum rerum Cabbalisticarum scriptorem, R. Jizchak Loriensem Germanum, qui in Tractatu suo Manuscripto Seder Azilúth, seu compendio de ordine Systematis Emanativi sic loquitur:

יעקב״ עקב הם ״ ניצוצות האורה הניתוני״ בעקב שהוא עולם העשיה כי אז בעקבות משיחא הנא ארם קדמון הוצפה יסגא ואחכ יעמדו רגליו על הר הזתים וישתלם קומתו ונאמר עליו הנה יככל עברי וכו׳

עקב seu: *Nomen Iacob, sunt literæ* עקב י, *quasi dicatur denarius calcanei; qui sunt decem radii lucis inserti in calcaneum, qui est Mundus factivus: quoniam tunc, in calcaneis Messiæ, qui est Adam Kadmon, impudentia multa erit. Et postmodum stabunt pedes ejus super monte Olivarum: adimplebiturque statura ejus.* [conf. Act. 1. v. 12. & 9.] *Deque eo dictum est: Ecce intelligens instar erit servus meus, exaltabitur & elevabitur & sublimis erit valde.* Jesch. 52. 13.

CAP. IV.

De Naturis Productis, & fine Productionis earum.

§. 1. Kabbalista. His ita nunc statutis, ulterius edissere, quomodo naturæ extiterint reliquæ & quales? Et ita quidem, ut hypothesis nostra Kabbalistica quoad ejus fieri potest, retineatur & illustretur.

§. 2 Phil. Christ. Naturæ productæ à Deo infinito per Adamum hunc priorem omnes erant spiritus [prout deductum est Apparat. supra dicti Part. 2. pag. 310; 311. 312.] id est, Actus simplices luminosi, in se uni, essentia præditi, quæ centri instar concipi potest; & vita; quæ concipi potest, ut sphæra radiosa ab illo centro pro arbitrio eradiantis juxta varias figuras modò largiùs modo remissius evibrata: intellectum simul habentes, seu cognitionem sine collectione intuitivam; & voluntatem seu vim applicandi se ad commodum suum: ut Deum cognoscerent & amarent. Quo ipso causæ suæ non omninò quidem erant similes, nec tamen etiam dissimiles omninò. Sicut enim Deus Infinitus contractione sui locum fecisse dicitur, causatis suis producendis est vestigium aliquod reliquisse in spatio illo, quod fuerit subjectum & quasi vas omnis lucis illuc infusæ, ex qua productus est Adamus iste prior, & ipso mediante reliqua entia: [ibidem Part. 3. p. 106.] Ita & Adam iste prior in medio corporis sui intentionalis (juxta vestrates,) statuit diaphragma quoddam, contraxitque lucem suam in partem corporis sui supernam; quæ deinde præ copia foras promicuit per cranium, oculos, aures, nasum & os. [ibid. pag. 120. & Part. 1. pag. 592.] Ex tali autem retractione & spatio producta est natura creata, tanquam vas quoddam, quod susciperet Lucem desuper in se infusam. Non enim Materialia fuerunt vasa illa, & subjecta recipientia: sed spiritualia & naturæ determinatæ, quæ existentiam actu suscipiebant, quam antea non habebant [ibidem Part. 3. pag. 106.]

§. 3. Kabbal. Aliquonè ordine hæc contigisse censes?

§ 4. Phil. Christ. Omninò inter Naturas has productas statim exoriebatur ordo quidam, juxta finem productionis illarum, nempe informationem è supernis consequendam, quasi in decem collegia sive scholas distinctus, secundum decem numerationes, seu decem objecta ab Adamo priore, tanquam summo ipsarum Doctore [Joh 1. v. 18] ipsis proposita.

§. 5. Kabbal. Procul dubio huc referes decem illas numerationes mundi Tohu sive Chaotici; sed jam Classes tuas enumera.

§. 6.

§. 6. Phil. Chrift. In prima igitur Claffe locabatur Anima Meffiæ; quæ ftatim contemplatione & amore fuo fefe applicabat ad objectum omnium fummum; id eft gradum illum Divinitatis fibi communicatum, qui in Trinitate noftra dicitur Filius; eftque Lux illa in Adamum primum intromiffa. Cum hoc enim gradu anima hæc unita manebat, & unita femper manfit, citra omnem ftudii fui interruptionem. Unde hic Divinitatis character eidem fefe proponebat contemplandum & amandum fub nomine coronæ.

§. 7. In fecunda Claffe locabatur totum corpus animarum humanarum, quarum Meffias erat caput. Et hæ, fub forma unius corporis humani, quod vocatur Adam Protoplaftes, informabantur in Collegio Sapientiæ, quæ etiam vocatur אדם id eft homo; ob numerum מה id eft 45. [vide Apparatus Part. 1. pag. 48.]

§. 8. In tertia claffe locabantur Angeli, qui nunc dicuntur boni, informati in Collegio Intelligentiæ: unde adhuc Intelligentiarum nomine à Philofophis tam Græcis quam Barbaris vocari folent.

§. 9. In quarta claffe locabantur fpiritus illi, qui nunc dicuntur Angeli mali, informati in collegio Microprofopi, five fex numerationum fubfequentium, nimirum benignitatis, feveritatis, pulchritudinis, fuperationis, gloriæ & fundamenti: quorum caput erat fpiritus ille, qui à Cabbaliftis nunc poft lapfum ejus vocatur Samaël, & in Evangelio Beelzebub, princeps Dæmoniorum Luc. 11. 15. quafi Dominus habitaculi hujus mundani: cujus objectum erat Daath five cognitio, feu Anima fex iftarum Numerationum: ita ut & hic integrum conftitueret corpus, quod nunc vocatur Adam Belial. 2. Cor. 6. v. 15.

§. 10. In quinta Claffe locabantur fpiritus illi, qui nunc dicuntur formæ feminales & materia; quorum objectum tunc erat Regnum, five numeratio infima.

§. 11. Atque huc jam referri poffunt omnia, quæ in Cabbala dicuntur de numerationibus [Apparatus Part. 3. pag. 147. feqq.] quatenus nimirum illæ fuerunt objectum contemplationis & amoris naturarum iftarum pro luctarium in Claffibus illis Academiæ fupernæ. Item de Vafis [ibid. pag. 163. 164.] & luce tam interna quam ambiente [ibid. & pag. 166]

§. 12. Kabbal. Nihil nunc reftat de ftatu hoc primo, quam ut aliquid etiam fuperaddatur de iftius Creationis fine.

§. 13. Phil. Chrift. Finis primævæ iftius inftitutionis facilè è præfuppofitis elucefcit, quod nempe fuerit ipfa naturarum productarum informatio: five illuminatio tam intellectus earum per cognitionem veri: quam voluntatis earum ad amorem boni & pulchri fummi. Circa quæ hic non erimus prolixiores.

CAP. V.

De ftatu fecutæ Deftitutionis.

§. 1. Kabbalifta. Nunc dicendum erit de confractione & lapfu vaforum. Quid ad hæc conferri poteft è libris veftris Evangelicis?

§. 2. Phil. Chrift. Cùm in fchola hac fummâ, Lux illa objectorum diviniffimorum

morum afflueret copiosius, quam septem inferiores, etiam nimia affinitate in se arriperent; hinc factum esse dicitur, ut istæ faciem suam ab illa averterent, id est à contemplatione & amore illo cessarent; quod est mysterium lapsus & mortis. [Appar. Part. 3. p. 160.] Vasa igitur illorum confracta dicuntur: ita ut ex hoc lapsu in mundo inferiore existerent spiritus maligni corticesque. [ibid. p. 161.] Et hoc ipsum est, quod in Epistola Judæ v. 6. dicitur: *Angelos quosdam non servasse principium suum, sed deseruisse proprium suum domicilium*; classis scil. illius, in qua commorantes studiis divinis invigilabant. Et hæc est ratio, quare Angeli illi dicantur, מלאכא דחטו *tales, qui peccaverunt*, 2. Pet. 2. v. 4. atque huc etiam pertinet locus. 1. Joh. 3. v. 8. והו דסעד חטיתא מן סטנא הו מטול דמן רישיתא הו סטנא חטיא הו וגו׳ *Et is qui agit peccatum, ex Satana est; quia à principio ipse Satanas peccator est* &c. Unde simul patet, in quo propriè consistat natura peccati. Atque hinc Christus etiam de Diabolo dicit Joh. 8. v. 44. בשררא לא קאם מטול דשררא לית בה וגו׳ *In veritate non stetit, quia veritas non est in eo.* Ubi sensus est, spiritum hunc in contemplatione illa veri primi cum toto corpore suo non perstitisse.

§ 3. Kabbal. Suppetitne etiam aliquid de lapsu ultimæ classis?

§. 4. Phil. Christ. Spiritus illi infimi, ad Regnum pertinentes, ab omni actualitate sua cessabant, & descendebant in statum potentialitatis, quæ vocatur materia; id est eradiatio illorum, quâ in sphæram exserebantur, cessabat, ita ut non manerent nisi centra seu puncta nuda. Quô pertinet illud quod [Appar. P. 3. pag 159. §. 2.] dicitur, vas Regni remansisse sine luce. [vid. & Appar. part. 2. p 310. 311. seqq.] & alibi: vas Regni lucem allabentem non assumsisse, sed compressum esse: idque sic factum esse è destinato Dei consilio, ne scilicet Cortices delapsi naturâ Regni gauderent. Unde exponi potest locus ille Pauli Rom. 8. v. 20.: בריתא גיר אשת עבדת לסרי קותא לא בצבינה אלא מטול מן דשעבדה: *Creaturam* (id est naturas has, quæ facta sunt monades materiales, è quibus deinde combinatis facta est mundi materialis creatio:) *subjectum esse naturæ* (Tohu sive) *Chaoticæ*, (sicut in Siphra Zeniatha cap. 1. locus ille Gen. 1. v. 2. ad hunc lapsum applicatur: nam vox Græca ματαιότης idem est quod בטול Chaldaicum & סריקותא Syriacum; quibus denotatur status activitate & motu carens) *non sponte* (prout sponte lapsi sunt Angeli mali:) *sed propter subjicientem:* (causam nimirum superiorem; quæ id curabat, ne Satanæ lapso subderentur naturæ tam activæ, ut antea, ad evitandum majus malum.)

§ 5. Sicut autem de vasis illis delapsis dicitur, quod prolapsa sint in lucem sibi propriam, qua intelligerent & amarent se ipsas [ibid. pag. 162.] hinc patet etiam monadibus istis materialibus remansisse, partim lucem aliquam propriam, (quæ si excitetur certo modo suos iterum posset emittere radios, ad quam pertinent formæ materiales & seminales tam inanimatorum quam plantarum & brutorum,) partim aliquam ad minimum ad istam eradiationem tendentiam. Unde etiam à Paulo creaturæ tribuitur *expectatio liberationis*. Rom. 8. v. 9. *& spes*. v. 21. *& dolor atque desiderium*. v. 22. quæ omnia sunt signa aliqualis cognitionis sui & amoris proprii. Et hac pertinet Doctrina vestra de Elevatione scintillarum è cibis Imò hinc quoque peti posset Fundamentum totius Physicæ & Medicinæ atque secretionis Chimiæ, quæ singularem requirerent Tractatum.

§. 6. Notandum quoque multas dari Naturas medias sive compositas partim inter

ter cortices & lumina; partim inter spiritũ & materiam; partim inter gradus ipsos. Dicatur enim spirituũ lapsorum, s. corticũ natura in eo consistere, quod omnes globi quidem sint motu proprio præditi; sed (1.) caliginosi, modò majores, modò minores, secundum gradus quasi infinitos; (2.) ulteriori eradiatione sive extensione carentes; nisi extrinsecus excitentur à natura quadam magis luminosa: (3.) nulla vitali capacitate ad materiam præditi; unde à vestratibus dicuntur nudi, atque corporibus carentes; nisi certo auxilio hîc adjuventur. Deinde dicatur materia in eo consistere quod singulæ monades puncta saltem sint, motu proprio destituta, sed ad eundem prona; lucisque & eradiationis capacia. Jam si globum quendam statuas αὐτοκίνητον, sed partim luminosum partim caliginosum; jam erit tibi natura media inter corticem & sanctum: quò vos refertis corticem Nogah, Gladium versatilem; Principes populorum mundanorum &c. Item si statuas monadem luminosam à lumine quodam vitali ad αὐτοκίνησιν excitatam; jam erit tibi medium inter materiam & spiritum; quò referri possunt spiritus vitales Animalium, plantarum & quorundam inanimatorum influi, qui compositi sunt è corpusculis materialibus alimentorum; & tamen ob excitationem luminosam à forma Animalis procedentem, suos produnt affectus. Item dicatur à Globo quodam corticoso excitatio quæri ab homine, hunc dicere poteris incubum & succubum, & hinc Lemures, spiritus familiares, &c. & huc vos refertis omne id genus adversantium. Eadem dicatur quæri à bruto; hinc vobis classes immundorum animalium, & usus sacrificiorum. Dicatur quæri à plantis; hinc vobis præputia vegetabilium &c. & hinc forte Dryades & Hamadryades Veterum &c. Dicatur quæri ex undarum motu, vel calore: hinc omne Nympharum Tritonumque genus &c. Dicatur è metallorum fumis quæri; hinc erunt pygmæi &c. atque sic porrò. Superaddere possem è gradu materiæ plurima de vita, quam recentiores appellant mediam; de zoophytis, de cornu cervi, de ebore, de dente humano, &c. &c. quæ luminoso genere non penitus carent: sed sufficit ista tetigisse.

§. 7. Kabb. Sed & ab intelligentiâ & sapientiâ delapsa esse posteriora, Nostrates dicunt [Apparat. P. 1. pag. 73. 580] Quomodo isthæc applicas?

§. 8. Phil. Christ. Exortâ modo supradicto materiâ, ad illius contemplationem etiam in Angelis Bonis sive Intelligentiis, & Animabus Natura illa, quæ ad inferiora conversa erat, sive fœminina, convertebatur: ita ut hoc ipso aliquatenus descenderent, & cum supremis materiæ, tum adhuc subtilissimæ partibus unirentur: unde exorta est in ipsis vitalis capacitas ad vehicula. Quia autem anteriora eorum in unione cum supernis permanebant, hinc nullus in illis contingebat Lapsus vel confractio. Anima autem Messiæ, quæ in loco Coronæ erat, nihil omninò patiebatur: nisi quod descendendum ipsi esset ad naturas inspectioni suæ commissas.

Et quia duæ species creaturarum, Regni nimirum & Microprosopi classis, delapsæ erant: hinc classis intelligentiæ descendebat in locum regni: Classis sapientiæ in locum Microprosopi: & coronæ, in qua permanebat Anima Messiæ condescendebat in locum Intelligentiæ.

§. 9. Lumina interim sive objecta naturis lapsis antea proposita, post lapsum in statum reducebantur pristinum: unde intelligi possunt ea, quæ de literarum, Nominumq; ascensu tradi solent à Vestratibus.

§. 10. Kabbalista. Quonam autem id refers, quod tunc enata à nostratibus dicantur Judicia?

§. 11. Philos. Christian. Nimirum, quia ob lapsum istum in Causato primo, sive Adamo primo etiam exoriebatur occasio puniendi, hinc tunc, cum Messias ad classem Intelligentiæ descenderet, enata dicuntur Judicia.

§. 12. Kabbalista. Et huc procul dubio referes ea omnia, quæ de Dinin s. Judiciis & Scintillis, nec non quæ de Regibus Edomiticis à Doctoribus nostris variè proponi solent.

CAP. VI.

De statu modernæ Constitutionis.

§. 1. Kabbalista. Jam per Adamum primum productæ dicuntur Personæ divinitatis. [Apparat. Part. 3. p. 181.] Quomodo istud explicas?

§. 2. Schola jam instituta est nova sub methodo alia, quæ vocatur Maris & Fœminæ; sive influxus & receptionis: ita ut objecta in minutiores distinguerentur Sectiones, nec obruerentur naturæ intelligentes.

§. 3. Kabbal. Rectè: huc enim pertinet tota illa Doctrina Libri Zeniutha & utriusque Idræ in Sohar: item alia illius Libri loca: nec non aliorum Kabbalistarum Dogmata de Personis Emanativis, & Nominibus ad eas pertinentibus: quæ omnia hic proponere nimis foret prolixum. Paucula saltem perstringe de mundorum ordine.

§. 4. Phil. Chr. Nempe quatuor jam instituebantur systemata, sive Mundi:

Emanativus, in quo proponebantur objecta divinæ cognitionis & Amoris, novâ hac methodo disposita.

Creativus, in quem collocabantur Animæ.

Formativus, in quem Angeli: &

Factivus, in quem materia cum corticibus demittebatur: ita tamen, ut in singulos hos influerent certi Divinæ præsentiæ gradus.

§. 5. Materiæ autem tum instituta dispositio, communiter vocari solet Mundi creatio, sive fundatio, de qua intelligenda sunt Loca Matth. 13. v. 35.

אפתה פומי במתלא ואבע כסיתא דמן קדם תרמיתה דעלמא :

Aperiam os meum in parabolis, & eructabo abscondita, quæ ante fundationem mundi, id est, de ea Vitâ divinâ loquar, quæ ante conditum mundum materialem jam floruit. Item Matth. 25. v. 34.

ירתו מלכותא דעתידא הות לכון מן תרמיתה דעלמא :

Possidete regnum, quod paratum fuerat vobis à constitutione mundi. In ista enim dispositione systematum mundanorum simul etiam institutus est Paradisus, tam superior, qui partim est in systemate Creativo pro animabus, partim in Formativo pro Angelis: [unde in Libro Sohar duo sunt Tractatus de Hechaloth sive palatiis Paradisiacis, quorum alter à R. Jizichak Lorjensi; dicitur Hechaloth de Briah: alter Hechaloth de Jezirah.] quàm inferior, qui est in mundo Factivo, & quidem in Serenissima Regione Magnæ orbitæ Terræ: deque hoc intelligendus est locus Pauli 1. Thessal. 4. v. 17.

והידין חנן אילין דמשתחרינן דחיינן נתחטף עמהון אכחדא בעננא לאורעה דמרן באאר והכנא בכל זבן וגו'

Et tunc nos, qui differimur, qui vivimus, rapiemur cum eis simul in nubes, in occursum Domini nostri, in aera, & ita omni tempore cum Domino nostro erimus. Et hic est Paradisus ille, qui in historia creationis describitur. Huc pertinet etiam locus Joh. 17. v. 24.

צבא אנא דאתר דאנא אף הנון וגו' דאחבתני מן קדם תרמיתה דעלם'

Volo ut in loco ubi sum, &c. quia dilexisti me ante fundationem mundi. Confer ibid. v. 5. Sic Ephes. 1. v. 4. dicitur:

איכנא דקדם גבן בה מן קדם תרמיתה דעלמא וגו'

Quemadmodum prius elegit nos in ipso ante fundationes mundi, &c. Ubi intelligitur illa selectio animarum, de quà egimus supra cap. 4. §. 7. & illa, de qua supra hoc capite §. 4. Et Petrus inquit: 1. ep. 1. v. 20.

הו דלקדם הוא פריש לה להדא מן קדם תרמיתה דעלמא וגו'

Qui ab initio fuit destinatus ad hoc ipsum ante constitutionem mundi, &c. Nimirum ut esset Servator & caput atque Doctor animarum humanarum: ut sæpius dictum est supra.

§. 6. *K*abbalist. Jam de Dispositione materiæ in specie quædam edissere, quæ Hypothesin nostram *K*abbalisticam non evertant.

§. 7. Philosoph. Christ. Materia per Principium rerum productarum proximum, sive Adamum priorem, l. e. Messiam disponebatur, ut testantur dicta. Apocal. 3. v. 14. הלין אמרהו דאמין וגו' רישא דכל דברא לאלהא: *Hæc dicit Amen, &c. Principium omnium, quæ creavit Deus.* Conf. Col. 1. v. 15. 16. Joh. 1. 3. 1. Cor. 8. v. 6. Eph. 3. v. 9. Heb 1. v. 2. Et quidem ita, ut *Cœlum* seu pars materiæ hujus subtilissima *& cœlestis* extenderetur per mundum Creativum & formativum, usque ad vorticem illum, vulgo solarem dictum sive Abyssum, in qua nunc versatur Terra: *Terra* autem, sive terrestris & crassior materiæ pars, abinde porrò, usque ad centrum Abyssi magnæ, quod tunc erat in medio naturæ fabricandæ. Et hoc est illud ipsum, quod Gen. 1. v. 1. dicitur: Per Principium creavit Elohim *cœlum* & *terram.* Quamvis natura hæc terrestris esset immota, i. e. תהו: & informis i. e. בהו quasi talis, *in quâ* quidem *essent* formæ materiales, sed nondum activitate donatæ. Tenebræ autem erant Cortices ab unione cum luce delapsi, confer hîc loca sequentia: ut Luc. 22. v. 53. *Hæc est potestas Tenebrarum.* 2 Cor. 6. v. 14.

הרא הי שולטנא דח שוכא' : איגא חולטנת אית לנירא עם חשוכא :

Quæ commixtio est Luci cum Tenebris? Item Ephes. 6. v. 12. ubi Cortices dicuntur *possessores mundi hujus tenebrosi.* Porrò, Col. 1. v. 13. ופרקן מן שולטנה דחשוכא *Et redemit nos à potestate tenebrarum.* Item 2. Pet. 2. v. 4. בסוטמא דחשוכא אסרהון *Vinculis caliginis ligavit eos.* Hi detinebantur supra & intra partes Abyssi id est intra & circa remotissima à manifestatione originis loca. Huc pertinent dicta Luc. 8. v. 31. Apoc. 9. v. 11. cap. 20. v. 3. quæ jam intelligi possunt de centro terræ. Interim Spiritus naturæ motum excitabat in & super particulis aquosi istius vorticis medii, in quo nunc Terra versatur cum annexis. Vide Gen. 1. v. 2.

§. 8. Gradus igitur ille divinæ manifestationis, qui in Adamo primo erat, & in hoc statu

ſtatu exiſtebat in claſſe Intelligentiæ, quæ vocatur אלהים dicebat: id eſt, jubebat, ut Verbum (quod eſt Anima Meſſiæ cùm ipſo unita,) operaretur: (Confer Joh. 1. v. 1. 2.) ut nempe exiſteret Lux: id eſt, ut Spiritus Naturæ, qui à veſtratibus dicitur Sandalphon; materiæ ſubtiliſſimæ intenſiſſimum daret motum, unde vehicula etiam acciperent ſpiritus ſyſtematis creativi & formativi, quod eſt cœlum empyreum. Et hæc quidem Lux ſic illuminabat hemiſphærium ſupernum vorticis Hydrogæi, ut conus umbræ hujus contegeret hemiſphærium ejuſdem adverſum; quo relegabantur & cortices. Gen. 1. v. 3. ſeqq. ut ita exiſteret diei genus. Rom. 13. v. 12 13. 1. Theſſ. 5. v. 5. 8. 2. Pet. 1. 19. & noctis 1. Theſſ. 5. v. 5.

§. 9. Porro exiſtebat firmamentum, ſive materia cœleſtis intra vorticem Hydrogæum, ita ut globus noſter Hydrogæus cum aquis craſſiſſimis in medio vorticis locaretur; Intra materiam extenuatam cœleſtem autem prope globum hunc oriretur aër cum vi ſua elaſtica, una cum Atmoſphæra: quibus omnibus cœli nomen tribuitur. Gen. 1. v. 20. 26. 28. Gen. 2. v. 19. 20. Gen. 7. v. 11. c. 8. v. 2. Matth. 6. v. 26. cap. 24. v. 30. &c. Unde aquæ aliæ manebant in globo Terraqueo, aliæ circa extremum vorticis, è quibus deinde condenſabantur Planetæ. Gen. 1. v. 6. 7. 8.

§ 10. Mox globus Hydrogæus in uno ſui hemiſphærio evadebat ſiccus, aquis ad medietatem alteram collectis, & in parte ſicca formæ ſeminales naturam ſuam vegetativam exſerebant pro metallis & vegetabilibus. Gen. 1. v. 9. ſeqq.

§. 11. Deinde quicquid intra vorticem Hydrogæum continebatur materiæ ſubtiliſſimæ, colligebatur in iſtius centrum, & circumrotabatur circa centrum proprium, unde oriebatur natura ſolis ſub Præfecto ſingulari, vorticem actualiter nunc gyrans: unde globus terraqueus a ſpiritu naturæ evibrabatur in orbitam ſuam magnam, ut tamen directionem axeos ſervaret immotam. Pſalm. 93. v. 1. Job. 26. v. 7. c. 38. v. 6. Ubi alterum illius hemiſphærium ſole quidem colluſtrabatur, ex altero autem prodibat conus umbræ ejus, qui eſt habitaculum Corticum, hoc modo ob continuum iſtius globi motum, jaculatorum fundæ gyris. 1. Sam. 25. v. 29. Materia autem aquoſa ad extremum vorticis ſub nomine Aquarum ſupra cœleſtium gyrata, cum particulis ſuis craſſiſſimis tertii ſcilicet elementi omnibus, coibat in planetas, partim primarios, partim ſecundarios, intra quos locum habet & Luna, (cujus Princeps Fæminini generis cum primitus partem Regiminis Solaris obtineret, ob certas quaſdam cauſas, à Veſtratibus commemoratas diminuta nunc fuiſſe dicitur.) qui omnes, per lumen à globo principali reflexum proprio vortice agitantur. Et hi Planetæ cum ſinguli ſuum quoque habeant umbræ conum, ſinguli quoque ſuos habent incolas è corticibus ſub certis ducibus. Et hæc lumina omnia locata ſunt in firmamento. Eodem autem modo etiam extra vorticem hunc in loco lucis primævæ, iſta diſtribuebatur in certos vortices, in quorum centra colligebatur materia illa ſubtiliſſima, ignea; una cum bonis ſuis geniis, qui antehac luce illa veſtiti fuerant, nunc in Academia hæc cœleſti divinæ contemplationi, & amori atque cultui peculiari vacantibus. Job 38. v. 7. & aliquando concurſuris ad magnum illud naturæ finaliter purificandæ & in primam ſui activitatem reſtituendæ incendium; 2. Pet. 3. 10. Conf. Gen. 1. v. 14. ſeqq.

§. 12. Cumque poſtmodum & naturæ ſenſitivæ prodiiſſent in globi iſtius Hydrogæi theatro, ſecundum formarum ſuarum genera: Gen. 1. v. 20. 25. Tandem & Genus illud Animarum, quod materiæ amore tactum erat in exercitu ſive corpore illo, quod Adam protoplaſtes vocabatur, in Magnam Terræ Orbitam, tunc adhuc magna claritate lucis ſeptidui micantem, Jeſ. 30. v. 26. ita demittebatur, ut pedibus tantum in ſyſtemate factivo, corpore autem in formativo, & capite in creativo exiſteret: (prout Cabbala tradit Tractatu de Revolutionibus cap. 16.) Reliquæ autem Noes ſive Mentes, quæ Meſſiæ immediatè adhærebant, extra Materiam remanſiſſe videntur.

CAP. VII.

CAP. VII.

De Animarum Praeexistentia in specie.

§. 1. KAbbalista. Audio autem Hypothesin nostram de Praeexistentia animarum, antequam in corpus deveniant, à Doctoribus quibusdam vestris non admitti. Adeoq; è re nostra foret, si illa quadantenus illustrari posset.

§. 2. Phil. Christ. Tentabo id problematicè. Et pro confirmatione Illius hypotheseos argumenta repetam sequentia. Primò, Quaecunq; Hypothesis magis est consentanea sanae rationi, quam ulla de origine animae alia, illa ad veritatem magis accedit. Atqui haec de praeexistentia animarum talis est; Ergo, &c. Minor probatur: quia non nisi duae sunt potissimum opiniones contrariae. Una eorum, qui animam per traducem propagari dicunt; altera eorum qui animam statuunt creari, data quacunq; occasione. In priori opinione autem manifesta occurrit contradictio: Anima enim cum spiritus sit, essentiae est indivisibilis id est indiscerpibilis. Altera sententia pronunciat quaedam., quae indigna sunt Majestate divina (dum Deum constituit Efficientem primarium Autoremq; propriissimè & specialissimè loquendo, in manifestis criminibus, scortationis, adulterii, incestus: imò sodomiae; perficientem scilicet impuros illos congressus creatione novarum animarum) imò injuria afficit ipsam quoque animam, quam creatam à Deo in omnigena puritate, in carcerem detrudi ait impurissimum, cujus pravitate non paucae, ità corrumpantur, ut tandem necessariò adjudicentur extremae illi calamitati, quae omnes manent infideles. Cùm ergo duae istae opiniones tam absurdae sint, quid poterit esse praexistentiâ animarum probabilius?

Hîc quidem respondet Amicus quidam 1. *Ratio in mysteriis fidei Judex esse nequit, &c.* Regero: Doctrinam de animae origine, si accuratè res examinetur, non esse referendam inter mysteria fidei; sed inter dogmata merè Philosophica: (eandem autem analogiam statuo inter Theologiam & Philosophiam, quam vos Hebraei inter Legem scriptam & oralem) eo quod anima sit ex objectis Pneumaticae, in qua discutiendum, quicquid in doctrina de Anima est theoreticum. Unde Theologia deinde, ceu Practici generis ad eandem mysteria fidei applicat pro illius salvatione. Hinc omnes etiam Philosophi antiquiores, unà cum recentioribus, qua tales, de anima egerunt. Philosophiae autem norma hactenus statuta fuit ratio, quae quamvis ob lapsum vicem intellectus obeat, si tamen vera eidem adhibeatur medela, suo modo conformis fieri potest τῷ λόγῳ diviniſſimo, de quo Hebr. 4. ℣. 12. &c.

Respondet 2. *Anima est Spritus quidem, sed ἔνσαρκος.* Regero: Anima est spiritus incarnatus vel per se, vel ex accidenti: si per se, ergò extra carnem propriè dictam: vel existere nequit; vel si existit, in statu imperfectiore est, quàm cum in carne degit, quippe quae hac appellatione ipsi statuitur esse naturalis. Prius esset atheisticum: Alterum Theologia redarguit, quae statum animae, ἄσαρκον, seu extra carnem, longè statuit feliciorem: imò carnis naturam à statu animae beato penitus

 remo-

removet, 1.Cor.15. verſ.50. Si autem ſtatus ἐνσαρκος animæ eſt accidentalis, idipſum eſt, quod Hebræorum opinio urget. Pergit autem:

Nec dividitur cùm traducitur, neq; diſcerpitur; ſed multiplicatur, ſicut flamma candelæ alteram accendentis, neq; dividitur, neq; diſcerpitur. Regero. Traducens, vel aliquid de ſubſtantia ſua communicat, vel ſubſtantiam productam è materia ſaltem excitat, vel ex nihilo creat, plures modi non dantur. Poſtremus modus non admittitur: medius animam ſtatueret materialem: E. locum habet primus. Jam verò: quicquid aliquid de ſubſtantia ſua communicat, illud partem communicatam vel retinet, vel perdit. Pater & mater autem partes illas de anima ſua filio communicatas, non retinent, quod notorium. E. perdunt. Quodcunque autem partem animæ ſuæ perdit, illius anima diſcerpitur & dividitur. Sicut ramis ſalicis, qui propriè traducis nomen habet, ſtrictè loquendo ab arbore diſcerpitur & dividitur, cum transplantatur. Imo flamma candelæ propriè & phyſicè particulas aliquas igneas & fuliginoſas in candelam accendendam introducit, quæ à priori candela realiter ſeparantur, & flammam deinde, ob motum in ellychnio novum, ſibi ſuſcitant propriam. Quod etiam experientia comprobat. Si enim flammæ componantur diverſorum colorum, ut æs urendo viridis; urendo ſulphur cærulea &c. primi accenſæ hinc candelæ radii, eundem referent colorem, quem flamma traducens habet, donec mox è ſebo proprio colorem quoque requirat ſpecialem. Imo ſic ipſi quoque ſolis radii diſcerpuntur & incorporantur in liquoribus, etiam pondere aucto, unde etiam generatio ſulphuris; quod Chymiæ haud ignotum eſt. Quod autem à candela traducente nihil diſpereat, cauſatur materia inflammata, quæ continuò novam ſuppeditat materiam; ſicut ſcaturigo fontis novas ſemper aquas, quamvis quæ exinde hauriuntur propriè loquendo à fonte dividantur. Exempla igitur hæc materialia ad naturam animæ, quæ ſpiritus eſt, nihil faciunt: niſi animam ſtatuere velimus materialem, quod abſit! Poſito autem, quod flamma candelæ accendendo nihil ſui admittat, adeoque non dividatur: per illam tamen in candelam accendendam ſaltem introducitur motus, adeoque novæ forma flammæ è potentia materiæ educitur, quia materialis eſt. Si igitur eandem ſtatuimus naturam animæ, certè nihil aliud agimus, quod quam à ſpiritus natura eandem omninò ſegregamus. Ut de abſurda illa animæ filii ex particulis animarum Patris & matris (quippe quæ excludi nequit, ob Chriſti animam, quæ ex Maria aſſumta diciturì:) compoſitionem nihil hic dicam.

§. 3. Secundò, ſi ſingulorum hominum materia individua jam extitit à mundo condito, quam certè oportet ſubjectam fuiſſe multis alterationum & modificationum myriadibus, antequam perveniret ad corporis humani ſtatum; probabilius eſt multo, ſingulorum etiam animas jam extitiſſe ab illo usque ævo.

Sed verum eſt prius, nemine Philoſophorum contradicente. E. & poſterius. Connexio majoris probatur, quia probabile eſt quam maximè ſubſtantiæ nobiliori, nobiliorem quoque competere durationem; nobilior autem anima eſt corpore.

Ad

Ad argumentum hoc 2. ita respondet idem : *singulorum hominum materia quidem prima extitit à mundo condito, non autem secunda.* Regero. Figmentum materiæ primæ adeò jam explosum esse, ut responsum non mereatur : Nisi exponatur de monadibus physicis deinde in corpora coagmentatis ; quæ nihil faciunt pro Authore. Pergit autem : *Ita singularum animarum seminarium quidem extitit à condito mundo.* Regero. Seminarium animarum, si citra tropum loqui velimus, vel statuendum est spirituale, vel materiale. Non spirituale: quia spiritus spiritum non proseminat quà talis Matth. 22. ℣. 30. nisi tropicè hoc nomine intelligere velimus Deum ipsum. Nec materiale, quia spiritus à materia proseminari nequit. Nec utriusque generis, quia negatis partibus, negatur totum. Ergo planè nullum fuit animarum seminarium. Nisi Adamus intelligatur, in cujus Exercitus omnes præexistebant Animæ, sicut in plantario omnes plantæ vel arbores post factas insitiones aliò translocandæ. Deinde pergit:

Sicut Levi fuit in lumbis Abrahæ, in quibus decimatus est. Heb. 7. ℣. 9. Regero. Quicunque decimatur, ille vel est ens ; vel est non ens : Non posterius ; quia non Entis nullæ sunt affectiones. E. prius. Adeoque talis vel est ens actum vel ens in potentia, ut rosa dicitur in hyeme, si in potentia ; in potentia etiam decimatus est, quia quale est ens, talis ejus qualitas. Aliter tamen responderetis vos Hebræi, qui statuitis in uno Patrum stipite actu delituisse plures animas posteriorum, quas, vocatis Nizuzoth, id est scintillas, sive radios (de quibus plura traduntur in Tractatu de Revolutionibus) De altero dicto dicetur infra. Sed pergit:

Nobilior est substantia hominis, quam reliquarum creaturarum, & tamen Deus in hexaëmero prius creavit reliquas cum inanimatas, tum animatas, quam hominem. Quare N. e. Nobilior est substantia, quoad essentiam: E. etiam durationem. Regero. Quale est ens, talis ejus affectio. E. si nobilius est ens, nobilior ejus duratio, quippe quæ illius est affectio (nimirum generalis, non specialis, in uno vel altero ejus statu.) Ex quo argumento duratio distinguitur, in tempus ævum & æternitatem. Exemplum autem hexaëmeri in se habet petitionem principii : quia hoc ipsum negat Præexistentianismus : hominem, quà talem, id est animam reliquis creaturis fuisse posteriorem: quamvis posterior in theatrum hoc inferius descenderit, authoritates non admittit Philosophus, qua talis, sed qua historicus.

§. 4. Tertiò, Quicunque per sapientiam suam semper facit quod optimum est, procul dubio etiam hoc in casu fecit, quod est melius, melius autem est citius esse quam tardius, quandocunque esse bonum est.

Atqui de Deo verum est prius, E. & posterius.

Ad Argum. hoc tertium. Respondet Idem 1. *Horas & moras Deus quidem secundum suam sapientiam dispensat, sed etiam secundum arbitrii libertatem*, &c. Regero. Arbitrii divini metrum semper est ejusdem Bonitas, neque ullum dabitur exemplum in contrarium. Respondet 2. *Melius est esse ab æterno: ergonè anima ab æterno fuerit?* Regero. Quidni, si compatibilia essent productum esse & principio

 carere.

carere. Si autem æternitatis vox sensu Hæbræo accipitur,& limitatè; hypothesis salva manet. Et hoc ipsum est μέτρον illud (Rom. 12. ℣. 3.) quod nimirum cadit in producti proportionem Matth. 25. ℣. 15.

§. 5. Quantò, Quicunque est summè & absolute, adeoque semper Bonus, ille semper quoque est communicativus alicui; & quidem quo pluribus eò melius: Atqui de Deo verum est prius; E. & posterius; & per consequens non defuerunt ab initio creaturarum animæ, quibus sese communicaret.

Ad Argum. hoc IV. Idem Respondet 1. *Conclusio est absurda: Sequeretur enim ab æterno fuisse animas, &c.* Regero. Communicationem divinam non restringi nisi per naturam Creaturæ; & in hoc consistere vim argumenti: sicuti solis splendor non restringitur nisi per receptivitatem illuminandorum: & sic attributa omnium, Agentium per naturam suam, Respondet 2. *Argumentum concludit à genere ad speciem certam affirmativè, N.C. Deus sui semper est communicativus. E. animæ. Datur aliud præter animam, nempe Dei Filius, cui se Pater ab æterno communicavit generando, & spiritus S. cui spirando. Regero.* Communicationem esse attributum naturæ & essentiæ, non personæ: Imò hinc colligi posse Filium & spiritum S. non haberi pro Deo.

Respondet 3. *Eâdem consequentia sequeretur plures fingendas esse creaturas, quibus sese Deus optimus communicasset quam animabus hominem, ut Dei bonitas eò amplior redderetur.* Regero. Principiata Divina certas habere restrictiones, tam ex parte principii, (Messiæ,) quam ex parte sui, ut fictioni hic nullus sit locus alius, nisi juxta Hypothesin supra propositam: Ubi præter Animas recensentur & Creaturæ aliæ coævæ.

§. 6. Quintò. Si bonitas divina non debet statui minor, bonitate quavis humana, sequitur, illam non jam demum producere animas.

Atqui verum est prius: E. & Posterius.

Connexio majoris probatur: quia Boni Viri, quantum in ipsis est, nullam unquam prætermittunt benefaciendi occasionem: præsertim si nihil ipsos impediat. Quantò magis ergo DEUS ter optimus, de quo impedimenta ne quidem animo fingi possunt. Ad argumentum hoc V. Idem respondet 1. *Negatur Consequentia. Ratio: quia Divina Bonitas in alia, quàm animabus, materiâ vel occasione se potest exserere.*

Regero. In quâ ergò sese exseruit? Quod enim exserere sese potuerit non quadrat, quia in Deum non cadit potentia, cum sit actus simplicissimus.

Respondet 2. *Ratio nulla est: quia sicut Boni Viri semper quidem benefaciunt aliis, sed non uno solum semper benefaciendi modo: ita DEUS semper quidem benefacit homini ex quo ipsum condidit: sed non semper eodem modo. Nec id per impedimenta semper idem non facit; sed per arbitrii libertatem, cui tamen sanctissima causæ subsunt.* Regero. Vim argumenti consistere in natura Boni â Minore ad majus: quod objectum quærat, recipiens beneficia. Hoc qui restringere nititur, eidem non tribuere debet arbitrium quoddam ἄλογον, & indeterminatum: sed quod attributis ejus reliquis sit analogum.

§. 7. Sex-

§. 7. Sextò. Cujuscunque Dominium nunquam non fuit plenissimum, illi nunquam defuerunt, quanticunque esse potuerunt unquam subditi.

Atqui Dominium DEI universale immutabile est, & nunquam non fuit plenissimum. Ergò nunquam quoque defuit ipsi, quantæcunque unquam esse potuerunt Animæ; imò Creaturæ.

Ad Argumentum hoc Sextum respondet idem: 1. *DEI Dominium universale est immutabile, & plenissimum in se quidem: sed creatura, quæ objectum illius sunt, non sunt propterea immutabiles & plenissima: sequeretur enim absurdum hoc, omnes Creaturas, quæ ab Orbe condito hactenus fuerunt, & adhuc futuræ sunt, semper simul extitisse.* Regero. Nihil absurdi, si Creaturæ (quoad ejus fieri potuit per productorum naturam) ratione substantiæ dicantur simul extitisse: quamvis quoad accidentia variaverint, & variaturæ sint. Nihil enim sub sole novi. Eccles. 1. vs. 9.

§. 8. Septimò. Si DEUS creaturis tam nobilibus non dedit durationem eandem cum duratione materiæ, sequitur, illum vel noluisse, vel non potuisse.

Sed illud Justitiæ, hoc omnipotentiæ ejus repugnat. Ergo dedit.

Ad Argumentum hoc septimum idem respondet. *Deus nemini quicquam debet. Rom. 11, vs. 35. Quare neque injuriam ulli facit non dando ipsi durationem tantam vel tantam.*

Regero. Textum allegatum loqui de Rigoris usu versùs naturas lapsas: Jam verò sermonem esse de Benignitatis usu pro naturis constituendis: quæ aliundè judicari nequit, quàm è natura Boni latissimè extensi, nec rigore, vel impotentia ullatenus restricti.

§. 9. Octavò. Ex quacunque opinione facillimè solvi possunt difficultates illæ, quæ occurrunt circa negotia hominum: illa non tantum est verissima; sed & utilissima.

Sed hæc de Præexistentia Animarum, est talis. Ergò, &c.

Minor probatur: Quia statuitur hac opinione: Animas hominum aliquando extitisse in alio quodam statu; in quo variis modis atque gradibus deliquerint contra Creatorem suum: atque inde juxta justissimam illam Nemesin necesse esse, ut subeant varias Calamitates, aliosque atque alios fortunæ insultus, ceu pœnam inflictam, ob varias Apostasiæ suæ enormitates. Ista clavi non saltem commodè recludi potest mysterium illud, quare multi tam aversi sint ab omni religione & virtute: cæterumque stupidi planè, & quasi invincibili quadam desidia corrupti circa talia ab ipsis incunabulis, adque omnia vitia ferè incorrigibiliter propensi: Sed & quare integræ Nationes tot seculis quasi sepultæ jacuerint ferissima barbarie: multæque adhuc hodie in eadem detineantur. Quæ miranda rerum scena necessariò admodùm obfuscaret divinæ Providentiæ vias, nisi iisdem aliquod ex ista Hypothesi accederet Lumen.

Ad hoc argumentum octavum idem Respondet. 1. *Ex Opinione Epicuræorum, non dari Deum, vel divinam providentiam facilè solvi possunt difficultates, quæ occur-*

cocurrunt circa inæqualia fata piorum & impiorum: Ergonè ea opinio est verissima & utilissima &c. Regero. Hypothesin præexistentiæ nihil in se continere, quod Deo quomodocunque deroget: adeoque contumeliosum est, eandem atheismo æquiparare. Adde quod falsum sit Antecedens.

Respondet 2. *Causas diversæ sortis in corporibus subeundæ non tenemur omnes speciatim reddere, nec possumus; quia Deus eas nobis non revelavit.* Rom.11.33. *Quare non licet* &c. Regero. Sed & Assaph abibat in sanctuarium Dei Ps.73.17. Et Deus certas habet methodos revelandi quædam servis suis, de quibus multi parum sunt solliciti. Et pergit:

Est peccatum originale fons & origo omnis mali, unde diversi rivi emanant, qui modo hos, modo alios fructus peccatorum actualium & suppliciorum progerminant. Regero. Quodcunque est fons unde rivi emanant & origo unde fructus progerminant, illud est causa quædam realis & proxima atque individualis: non verò imaginarium quid & potentiale. Unde sequitur peccatum tale commissum esse à singulis, & non ab uno quodam, propter quem imputetur cæteris: quod hypothesin nostram confirmat. Dices: Intelligi naturæ corruptionem. Regero. Hanc pœnam potius dicendam, quàm peccatum: & generalem esse & æqualem: unde nulla prodiret inæqualitas sortis. Porrò inquit:

Sinit Deus unum subire sortem, quam & alter meruit Luc.13. vs.3.4. *Et dum hunc non punit, sicut illum; ostendit quam longanimus ipse sit.* Regero. In loco allegato latere vaticinium de subversione urbis & jugulatione civium ejus per Romanos; unde nihil pro Authore. Cæterum Deus etiam metro Longanimitatis suæ personas non accipit: nec rationibus caret dum judicat, vel parcit.

Respondet 3. *Nec absurdum nobis est dicere: peccatum originale suos habere in aliis intensiores, in aliis remissiores gradus: Intensiores præcipuè in liberis parentum malitia induratorum: quorsum digitus intenditur Ez.16.v.2.c.19.v.2.s. Matth.3.v.7. Luc.3.v.7. Quo posito mirum non est, & sortem variare.* Regero. Actus unus & singularis, qualis fuit lapsus Adami, considerati ut individuum non potest habere gradus varios uno & eodem tempore. Si ergò peccatum originale habet gradus diversos in diversis, sequitur gradus hos non provenire ab uno subjecto. Et hoc est, quod volumus: plura nimirum Animarum subjecta in Adamo secundum diversos gradus delituisse. Dicta autem allegata, quæ respiciunt ad malorum parentum malos liberos, ad peccatum originale (ne tropicum illud quidem, quod pœna primi dicendum) detorqueri nequeunt; imo imitationem potius liberorum, quam generationem illorum innuunt; Cum dici nequeat pravitatem parentum moralem, esse hæreditariam: nulla enim est ratio, quare id non sit perpetuum. Si autem perpetuum, unde nobis tot exempla filiorum proborum à Patribus pessimis progenitorum? Hæreditas autem inclinationum pravarum ab Ideis in spiritu Parentum latentibus, transmissis cum spiritu seminali, Peccatum originale nullo modo dici potest. Imò nec hinc sortis varietas, quippe quæ etiam cum ipsa nativitate se prodit.

§.10. Nono,

§.10. Nonò, Cuicunque opinioni nulla facultatum nostrarum contradicit, illa pro indubitato vera est habenda;

Hæc de præexistentia animarum talis est. Ergo &c.

Ad Arg. hoc IX. Respondit 1. *Facultates nostra non sunt judex controversiarum; vel opinionum diversarum: sed principia sive natura sive scriptura.* Regero. Facultates humanæ, id est, sensus, ratio, intellectus sunt Judex controversiarum, actu; principia sunt Judex, normâ. Jam opinioni de traduce animarum contradicit ratio; quia anima nullo modo concipi potest esse materialis, vel propagari modo materiali. Traducis autem spiritualis non datur idea: Nisi admittatur hypothesis Cabbalistica, de pluralitate Animarum in uno subjecto latentium & ex uno stipite disseminandarum, quæ Præexistentiam non evertit. Opinioni autem de Præexistentia nulla contradicit facultas: id est nec sensus, nec ratio, nec intellectus; Imò nullum contradicit principium naturæ nec scripturæ.

Respondet 2. *Scriptura autem adeoque & facultas intellectus scriptura illuminati, contradicit opinioni ex revelatione pendenti, si illa in sacris literis, sicut hac, fundamentum non habeat.* Jes. 8. Regero. Opinio hæc merè Philosophica est, ut supra dictum: Secundò, nullus est scripturæ locus, qui dicat: Animæ non præexistunt. Loca autem controversa non possunt dici contradicentia. Præsertim cum ab iis, à quibus Philosophia hæc ad nos traducta ex Hebræis scilicet, pro Præexistentia explicentur. Pergit autem:

Contradicit etiam intellectus, ratione persuasus sententia, qua statuit, animam corpori praextitisse. Est enim anima eum in finem natura ordinata, ut cum corpore constituat hominem. Contrarium si supponit Dissertatio, petit principium. Regero. Si anima saltem cum carnali corpore constituit hominem, sequitur nos non esse homines in vita æterna. Ille autem qui thesin format ex omni antiquitate Philosophiæ tam Græcæ, quam Barbaricæ, non petit principium: sed neoterici illi potius, qui nec antiquitatem nec expressam Scripturæ Literam, nec rationem nisi materialem sequuntur Ducem.

§.11. Decimò. Quæcunque opinio sola sine omni difficultate explicat naturam peccati originalis, illa cæteris est præferenda.

Hæc est talis. Ergo &c.

Minor probatur: Quia juxta hanc hypothesin quilibet ipse statuitur autor peccati sui primordialis, nec opus est ut recurramus ad peccatum pœnamque Adami, ubi certè Labyrinthus difficultatum: Hic enim non disquiritur de secreto illo atque imperscrutabili modo, quo illud peccatum in nos devolvatur: nec periclitatur justitia divina, quasi immaculatos spiritus corporibus immundis incluserit, nullâ eorum culpâ; quippe qui cum delicto Adami nihil omninò habuerint commercii; & quæ sunt reliqua communis sententiæ incommoda.

Ad Arg. X. Resp. 1. *Nobis non licet fingere modos solvendi difficultates, sed ad Scripturam in mysteriis nempe fidei, recurramus, & videamus, quos solvendi modos*

ipsa

ipsa nobis suppeditat. Regero. Opiniones Philosophicæ sub normam scripturæ non reducendæ sunt, nisi hac expressè contradicat. Hic autem mos inolevit quam plurimis Theologorum, ut suo dominio subjici velint quicquid opinabile est.

Respondet 2. *Quemlibet esse autorem sui peccati, sicut Adamus & Eva fuerunt, in s. literis nullum fundamentum habet.* Regero. Contrarium evincunt loca infra allegata. Pergit. *Multo minus in natura.* Regero. Et hæc tamen dictat cum Ezechiel 18. 19. ss. filium non debere portare iniquitatem Patris: sed animam peccantem ipsam mori debere. Pergit. *In scriptura autem habetur, Adamum & Evam esse fontem totius generis humani. Act. 17. ṽ. 26.* Regero. Distinguendo inter statum inhabitationis terrenæ; & inter statum substantiæ per se sumtæ, de quo ibidem ṽ. 28. 29. De illo loquitur Paulus, non de hoc. Pergit. *Et peccasse nos in ipsis Rom. 5. 12.* Regero. Nisi non enti tribui velint actus reales, locum hunc Traducianis non patrocinari: sed quia in omnes homines dicitur transiisse mors, eo ipso, quod omnes peccarunt: sic enim Syrus: בהי דכלהקחטו· Hinc patet omnes ibidem realiter adfuisse. Pergit. *Quare non periclitatur justitia divina, si statuamus, pœnas infligi etiam iis, qui non quidem ad similitudinem Adami peccarunt: peccarunt tamen nempe in principio seminali*, &c. Regero. Peccare in Principio seminali est peccare in potentia: sicut dici posset Traducianos errasse in Hieronymo, vel aliis opinionis suæ autoribus. Hoc autem proprie est, non errasse, non peccasse. Nisi sublata spiritus natura omnia jubeamus esse materialia: sicut cum fructus pharmaco dicitur infici, cum arbor inficitur; vel rosa colorari, cum frutex colore imbuitur; quæ sanè proxime est ad Atheismum via.

§. 12. Undecimò. Quæcunque opinio sola sine omni difficultate explicat ea, quæ circa varias mentium humanarum inclinationes occurrunt, ea cæteris est anteferenda.

Atqui hæc de præexistentia est talis. Ergò &c.

Minor probatur hoc modo: Internæ complexiones hominum tam sunt variæ, quam constitutiones eorum externæ; mentiumque crases tam diversæ quam corporum, adeo ut, sicut dantur *ἰδιοσυγκρασίαι σωμάτων*, sive temperamenta radicalia in partibus ipsorum corporis, ita, quoque Mentales, seu Animariæ, (ut sic dicam,) inveniantur propensiones, cogenitæ animabus ipsis, atque quibus quasi sigillatæ & imprægnatæ in hunc mundum veniunt. Facillime enim observari potest, quosdam ad has vel illas opiniones quam maxime esse pronos, adeo ut primo quasi intuitu iisdem assentiantur, firmiterque postmodum inhæreant; cum tamen contra, alii æque eruditi, nec minoris acuminis atque judicii admodum circa illas hæsitent, quamvis æquè clarè propositas, parique evidentia confirmatas; adeo ut sæpè nullo modo illas approbare queant, imò potius quam pertinacissimè reclament, ut hæc ipsa illarum aversatio videatur insita atque innata esse ipsimet eorum naturæ. Unde jam oritur intellectualis hæc cum quibusdam dogmatibus congruitas, cumque aliis antipathia & incomposibilitas? nisi præextiterunt animæ, atque ita in hunc statum descenderunt,

derunt, præoccupatæ certo quodam ad hæc vel illa Principia affectu, insitoque ad alia odio?

Idem observari potest circa ea, ad quæ multi inclinant, admodum propensi ad certa quædam exercitia, operationesque peculiares, de quibus determinationibus ad multa specialia singulariter tendentibus congrua nulla dari potest ratio, nisi quod animæ eorum in alio prius comparuerint theatro, antequam in hoc descenderent, ubi addictæ fuerint certæ cuidam actionum speciei, huic ipsi quam hic affectare deprehenduntur, admodum analogæ; quâ si delectatæ fuerint vehementius, diuque exercitatæ habitum acquisierint; probabile est, illas semper certas quasdam de iis in se retinere reliquias, & quasi stricturas atque fragmenta, cumque ratio illarum cæteræque facultates, maturuerint, quis neget illas de novo excitari posse ad has iterum eligendas, de novo amandas, & postliminio quasi in usum revocandas.

Ad Arg. hoc XI. Resp. Idem. *Inclinationes non referendas ad statum quendam priorem, nisi statuere velimus, in cœlo, ubi animæ praexitisse finguntur, prostare tanquam in Theatro, qui philosophentur, alios qui sutrinam vel textrinam exerceant; alios qui arma tractent; alios aliud vitæ genus sectantes: ad hæc n. & similia hominum inclinationes feruntur.* &c. Regero. Hic respondebitis vos Hebræi, theatrum sc. illud in quo comparuerint animæ, non saltem esse originarium in cœlo, sed & succedaneum in terra: cui innititur tota vestra hypothesis de revolutionibus. Pergit. *DEUS qui in productionem hominis influit, imprimit ipsi etiam inclinationem hanc vel illam* &c. Regero. Ad causam primam saltem recurrendum esse, cum non dantur mediæ. Et si hæc de indifferentibus concedantur, quid dicendum de pravis, ut sunt inclinationes ad bella, fraudes, atheismum. &c.

§. 13. Duodecimo. Quæcunque opinio fluit ex ipsa durationis natura, illa est vera. Hæc &c. Ergo &c.

Minor probatur, quia quicquid capax est indefinitæ durationis à parte post; illud etiam est capax durationis indefinitæ à parte ante, per suam naturam, quæ in se nihil continet, quod anteriori huic durationi repugnet, in quantum sc. Natura producti id admittit. Talis autem est anima. Ergò.

Ad Arg. hoc XII. Idem respondet: *Non est quæstio, cujus durationis anima sit capax; sed cujus sit particeps reddita.* Regero. In affectionibus ex ipsa essentia fluentibus capacitatem esse argumentum actus ipsius, quod vel sit, vel fuerit vel futurus sit. Capacitas enim intelligitur ex parte nostri, ut sensus sit: in quo concipi potest citra repugnantiam, hoc vel illud, in illo fuit, est, vel erit. Sic in anima est capacitas ad ubi definitivum; ergò aliquando erit in eo. Sic in Satana est capacitas justitiæ. E. aliquando fuit justus.

§. 14. Sequuntur Argumenta ab autoritate scripturæ depromta: eaque vel ad probandam præexistentiam omnium animarum, vel solius animæ Messiæ, Illa autem sunt seqq.

I. Deuter. 29. 15. Nec vobis solis hoc fœdus ferio & execrationes istas, sed cunctis præsentibus coram Domino DEO nostro, & qui non hîc nobiscum hodie, unde argumentantur Vestrates:

Cum quibus DEUS fœdus ferit, illi non sunt plane non entia, quia fœdus requirit duo relata realia.

Atqui Deus feriit fœdus cum Israelitis, qui nondum nati fuerunt;

E. qui nondum nati fuerunt, non fuerunt plane non entia, & per consequens animæ eorum, vel delituerunt in animabus parentum, quod juxta præsuppositum Seminarii & traducis materialis absurdum esse, superius probatum: vel jam tum præextiterunt.

§. 15. II. Ies. 57. 16. Non enim in sempiternum litigabo, neque usque ad finem irascar, quia spiritus à facie mea operiet, & animas ego feci. Unde argumentum vestratium:

Si DEUS ipse testatur, se pro posteritate, cum qua non sit litigaturus, fecisse animas, utique animæ illæ, antequam veniret tempus illud, quo spiritus homines debeat operire, jam præextiterunt:

Sed verum est prius, ex textu, E. & posterius.

§. 16. III. Ierem. 1. 5. Priusquam te formarem in utero, novi te, vel potius, indidi tibi scientiam, & antequam exires de vulva sanctificavi te; unde sic à vestratibus infertur.

Quemcunque DEUS ita novit ut scientiam indat ipsi & eum sanctificet & constituat prophetam, illum oportet existere.

Atqui cuidam Deus ista tribuit antequam formaretur in utero, E. quidam antequam formaretur in utero existit; & si quidam, quid obstat quin omnes? quia duratio spiritibus creatis omnibus est eadem.

§. 17. IV. Ecclesiast. 4. 2. 3. Et laudavi magis mortuos quam viventes, & feliciorem utroque judicavi, qui necdum natus est, nec vidit mala quæ sub sole fiunt, unde argumentum: confer. Matth. 26. 24.

Cui competit vel minima species felicitatis, de illo non potest negari existentia: Atqui non nato tale quid tribuitur, Ergo &c.

§. 18. V. Job. 38. 21. Scis, quia tunc natus eras, & numerus dierum tuorum magnus. Vel Interrogativè: sciebasne quod tunc nasciturus esses, & numerum dierum tuorum multorum?

Ex utroque sensu fluit Præexistentia animæ Jobi; quippe qui statuitur præsens ipsis rerum initiis.

§. 19. VI. Sap. 8. vs. 19. Puer autem eram ingeniosus, & sortitus sum animam bonam, & magis bonus existens, veni in corpus immaculatum. Unde: Qui venit in corpus jam bonus existens, illius certè anima non cum corpore incipit.

§. 20. VII. Joh. 9. 2. Interrogaverunt Jesum discipuli ejus: Rabbi quis peccavit, hic aut parentes ejus, ut cœcus nasceretur? Respondit Jesus: Neque hic peccavit, neque parentes ejus, sed ut &c, unde argumentum:

Quam-

Quamcunque opinionem datâ commodissima occasione Christus non refutavit, nec pro erronea redarguit, in illa nihil est veneni, neque periculi vel erroris.

Atqui hæc de præexistentia talis est. Ergò &c.

§. 21. VIII. Quicunq; in scriptura dicuntur perditi, illi aliquando fuerunt non perditi; omne enim quod perditum dicitur, præsupponit, quod aliquando fuerit in potestate ejus, qui postea perdidit; quod enim in potestate nunquam fuit, non potest dici esse perditum.

Atqui omnes homines in scriptura dicuntur perditi.

E. omnes aliquando fuerunt non perditi, adeoque in potestate supremi Domini.

Minor probatur Psal.119,26. Jer. 50,6. Ez.34,16. Luc.15,6.9,24. Cap.19,10. Matth. 15.24. Matth.18.11.

§. 22. IX. Quicunque dicuntur ovium more errare, & dispersi esse, illi præsupponuntur fuisse in grege:

Atqui homines in scriptura dicuntur errare sicut oves & dispersi esse à grege, 1. Petri 2.25. Joh.11.53.

Ergo fuerunt in grege; & per consequens præextiterunt.

§. 23. X. Quicunque in terrâ sunt peregrini & extranei, illi alibi quam in terra sunt exorti, & alibi habent patriam.

Atqui homines in terra dicuntur in sacris peregrini. Et. &c.

Minor probatur ex Ps. 39 14. 1.Pet.2 11. Hebr.11.13. Ps.119.19.

§. 24. XI. Si Deus creavit omnia simul; etiam animas creavit simul:

Atqui verum est prius, ex Ecclesiastic.18.1. Ergo &c. unde & Pater spirituum dicitur Heb.12 9.

§. 25. XII. Quicunque dicuntur in sacris in peccatis mortui, illi præsupponuntur aliquando fuisse vivi, quia omnis privatio præsupponit habitum.

Atqui qui &c. Eph.2.1.5. E.&c. Non fuerunt autem tales unquam in hoc corpore. E. ante.

§. 26. Jam Argumentum ex sacris de Anima Messiæ proferam:

Si Christi Anima præextitit, omnium animæ præexistunt.

Atqui verum est prius, prout ex sacris jam docebitur. E. &c.

Ad Argumentum hoc idem Respondet: *Hinc sequeretur: E. animabus omnibus competit apparuisse Patriarchis, collocutum esse cum Mose, Israelitas liberasse &c.* Regero. Distinguendo inter id quod Christo competit ratione essentiæ, & quod ipsi competit ratione officii; de illo autem loquitur argumentum, non de hoc genere.

Major probatur, quia præter peccatum Christus in omnibus nobis similis est; & omnium animarum ratione durationis eadem est ratio.

Minor probatur.

1. Quia jam Patriarchis sæpius apparuit, cum Mose sæpe conversatus est, Israelitas ex Ægypto liberavit, in deserto comitatus est, inque Cananæam introduxit &c. teste præter loca V.T. infinita Paulo, 1. Cor.10.4. & Joh.1.11. Ad probationem subsumti

1. Respondet Idem. *Apparuit quidem Filius Dei Patribus, sed Deus &c. nimirum* יהוה *Gen. 18. 1. Ex. 3. 3. quæ loca de anima Messiæ dici nequeant. Petra quæ Israelitas sequebatur erat Christus, sed ut Deus, quem tentarunt in itinere, & à quo prostrati sunt illi, 1. Cor. 10, 4. 5. Psal. 78. 19 seq.*

Regero. Hinc sequi, quod Christus aliquando concipiendus sit sub una natura; quia in Vet. T. pars altera unionis ejus singularissimæ nondum extitisset. Suppositâ autem Præexistentia animæ ejus, nil absurdi est, si totum illud unitum intelligatur per Tetragrammaton, sicut Jer. 23. 6.

2. Quia ipse testatur, se claritatem habuisse priusquam mundus fieret apud Patrem. Joh. 17. 5. hæc autem non est claritas divinitatis, quia illa per suam naturam est immutabilis; E. animæ tum jam præexistentis.

Ad prob. hanc 2. Respondet idem. *Est ea claritas divinitatis, quippe quæ fuit ante mundana, quam Christus petit sibi dari secundum humanam naturam.* Regero. Si claritas divinitatis intelligeretur, dicendum fuisset; clarifica me illa claritate, quam habeo apud te: quia claritas divinitatis nunquam diminuta fuit, sicut claritas creaturalitatis ejus.

3. Porrò ipse testatur: Exivi à Patre, & veni in mundum, iterum relinquo mundum & vado ad Patrem. Joh. 16. 28.

4. Joh. 3. 13. Nemo ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo, filius hominis. &c.

5. Johannes Baptista de ipso testatur, quod de sursum venerit. Joh. 3. 31.

6. Iterum Christus ipse Joh. 6. 32. Pater meus dat vobis, panem de cœlo verum: panis enim Dei verus est, qui de cœlo descendit, &c.

7. Ibidem ℣. 38. Ego descendi de cœlo.

8. Misit me vivens Pater, &c. Hic est Panis qui de Cœlo descendit. Joh. 6. ℣. 57. 58. Confer. ℣. 41. 51.

9. Secundus homo est Dominus ex cœlo. 1. Cor. 15. ℣. 47.

10. Hoc sentite in vobis quod & in Christo Jesu, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens in similitudinem hominum factus, &c. sunt verba Pauli. Phil. 2. 5. seq.

Quæ omnia cum præcedentibus non possunt ullo modo intelligi de divina natura Christi, quæ nec variari, nec loco moveri potest propter divinam suam excellentiam & omnipræsentiam ipsi essentialem; & per consequens necessariò explicanda sunt de anima Christi quæ longè præextitit terreno suo corpori: unde certissimum argumentum necti potest, præexistere & cæterorum hominum animas.

Ad probationes. 3. 4. Usque ad 10. Respondet. *Intelligi ipsum Dei Filium, & de exitu, descensu, adventu θεοπρεπῆ, quæ sit manifestatio illa de qua 1. Tim. 3. 16.* Regero. Hypothesin illam, per quam scriptura intelligi potest secundum literam, si Deo & Christo aliàs nil deroget, præferendam esse illi, quæ tropos in scripturam infert & allegorias. Hoc ipsum enim nimium quantum absterret infideles à con-

conversio-

versione ad Christianismum, quod fictitios illos terminos tolerare nequeant. Locus autem 1. Tim. 3. 16. De Anima Messiæ loquitur cum divinitate unitâ: præsertim si textum intueamur Syriacum.

11. Heb. 1. ℣. 6. Primogenitum Pater iterum introduxit in mundum, quod secundùm humanitatem intelligendum ex ℣. 9.

Ad probat. hanc 11. ℞ *Primogenitum esse Dei, Christo secundùm divinam & humanam naturam competere potest.* Regero. Nervum argumenti consistere in eo, quod iterum introductus dicatur: unde consequitur, illum jam ante introductum fuisse secundùm humanitatem, juxta quam unitus est. ℣. 9.

12. 1. Joh 3. 5. 8. Qui autem apparet ille non demum incipit esse.

Ad probatur 12. Respondet. *Intelligi Deum, qui apparuerit, juxta 1. Tim. 3. 16.* Regero. Sensum scripturæ sic non facilitari, cùm infidelibus incomprehensibile sit, quomodo ille qui invisibilis est, apparuisse dicatur extra Prophetiam.

§. 27. Sequuntur argumenta ab authoritate humana, suo modo tamen sacra.

I. Primo producantur Apostoli Domini nostri nondum illuminati, qui huic opinioni fuerunt addicti & tamen non correcti à Domino ut patet (1.) ex eo, quod rogarent, de cœlo nato. Joh. 9. 2. (2.) ex eo, quod dicerent, alios eum putare Johannem Baptistam, alios Eliam, alios Hierimiam, aut unum ex Prophetis. Matth. 16. 14. Quæ assertio sine fundamento Præexistentiæ subsistere non potuisset, nec tamen à Domino correcta est; prout, si quid erroris in ea, procul omni dubio à sanctissimo & benignissimo illo magistro factum fuisset. (3.) ex eo, quod cum Dominus diceret, se exivisse à Patre: illi statim dicerent. Ecce nunc palam loqueris & proverbium nullum dicis. Joh. 16. 29.

II. In scenam prodeat Clemens Alexandrinus, qui sæpe in scriptis suis hujus opinionis facit mentionem, nec unquam tamen illam redarguit ceu erroneam; sic enim ait stromat. 1. Manifestum est Barbaros speciatim honorasse Legislatores suos atque Magistros, Deos eosdem appellantes. Putant enim cum Platone, Animas quasdam bonas relicto loco suo supercœlesti suscipere descensum in hunc tartarum, assumtisque corporibus participes fieri omnium, quæ in Generatione occurrunt miseriarum, & solicitè curam agere generis humani, cui leges tradiderint & Philosophiam prædicaverint.

Deinde l. 3. cum adversus Marcionitas disputat, non pauca Loca ex Platone allegat, partim directè partim indirectè hanc opinionem includentia; ex quibus est illud; ex Phædone: Esse arcanum traditione ad nos delatum, quod nos homines in hac vita velut in carcere simus. Idem illud, (ubi Heraclitum simul & Pythagoram & Socratem cum Platone citat) Mors est si quid expergefacti videm⁹, si quid dormiētes videmus somnus est. Maximè autem congruit, quod ex Philolao Pythagoræo citat. Testantur antiqui Theologi & vates, animam terreno huic corpori adjunctā esse per modum pœnæ, eamq; quamdiu in eodem est, sepultam esse. Et cōtra hæc nihil asserit.

Eodem libro quamvis admodum sese opponat Julio Cassiano, his tamen verbis

 utitur;

utitur: Existimat nobile hoc ingenium magis ad mentem Platonis, animam, quæ divina sit & superna, concupiscentiâ effœminatam descendere in generationem & corruptionem.

Imo in Protrept. expresse ait: Christum iterum in cœlos revocasse eos, qui in terram disjecti erant.

III. Sequatur Origenes, qui apertiùs hanc opinionem propagavit, quam ut allegationibus opus sit.

IV. Porrò Synesius Episcopus Cyrenensis, qui epistol. 105. expresse ait: Revera, animam corpore existentiâ posteriorem esse, nunquam dignabor opinari. Et Hymno 3. Ut Gutta cœlestis, Effusus sum in terram, Fonti me, restitue, unde effusus sum, vagans exul.

V. His accedit Arnobius, qui adversus gentes l. 1 sic ait: Nonne Deo omnes debemus hoc ipsum primum quod sumus, quod esse homines dicimur, quod ab eo vel missi vel lapsi cæcitate hujus in corporis vinculis continemur?

VI. Prudentius sese offert; qui hymno in exequiis defunctorum sic canit.

Patet ecce fidelibus ampli
Via lucida jam Paradisi:
Licet & nemus illud adire,
Homini quod ademerat anguis.
Illic, precor optime Ductor
Famulam tibi præcipe mentem,
Genitali in sede sacrari
Quam liquerat exul & errans.

VII. Augustinus quoque de hac opinione non sine favore loquitur: lib. 1. de libero arbitrio: utrùm ante consortium hujus corporis aliâ quadam vita vixerit animus, magna quæstio est, magnum secretum. Ibidem l. 3. de præexistentia animarum cum sermo est, sic ait: si de Deo aliud senserimus quam est; intentio nostra non in beatitatem, sed in vanitatem compellet; De creatura verò si quid aliter quam sese habet senserimus, dummodo non id pro cognito perceptoque teneamus, nullum periculum. Et in discussione quadruplicis illius quæstionis, utrum nempe animam propagetur, an creetur, an à Deo è secreto quodam receptaculo, ubi præexistat, mittatur; an verò proprio motu huc decidat? sic ait: Aut nondum ista quæstio à divinorum librorum Catholicis tractatoribus pro merito suæ obscuritatis & perplexitatis evoluta atque illustrata est: aut si jam factum est, nondum in manus nostras ejusmodi literæ pervenerunt.

VIII. S. Basilius quoque & IX. Gregorius Nazianzenus quod non adversati fuerint opinioni huic, exinde patet; quod ex scriptis Origenis tam egregium librum excerpserunt, cui nomen indiderunt Origenis Philocalia; in quo pauca loca reperiuntur, quæ partim implicitè partim apertè affirmant Præexistentiam animarum. Ulterius allegari possent.

X. Johan-

X. Johannes Hierofolymitanus.

XI. Philaftrius.

XII. Boetius. Quos tamen ob brevitatis ftudium prætcrimus.

§. 28. Sequuntur argumenta ab autoritate Philofophorum defumta. Hîc enim Teftimonium Antiquitatis maximum reperitur, quocunque vertamus oculos.

I. In Ægypto enim antiquiffima occultarum fcientiarum nutrice affentientem habemus Trifmegiftum, ut ex fragmentis ejus apparet.

II. Necnon Gymnofophiftas,& Brachmanes Indorum; & Perfarum Chaldæorumque Magos, ut manifeftum eft ex oraculis Magicis vel Chaldaicis, in quæ commentati funt Pletho & Pfillus.

III. His adde, Lector, abftrufam Judæorum Philofophiam, quam Cabbalam dicunt, cujus author Mofes Philofophorum quotquot unquam fuerunt maximus: Unde Menaffeh Ben Ifrael de creatione Prov. 15. f. 5. ex Gemara Chagigæ citat fequentia: In cœlo Empyreo effe domicilia vitæ & pacis, & animarum juftorum, & fpirituum, atque etiam animarum iftarum, quæ in mundum venturæ funt. Et ex Bereschith Rabba allegat illud; Doctores Judæorum locum Pfalmi 139. 4. Poft & ante me formafti: explicare de creatione Adami, id eft hominum, facta primò die primâ, deinde die fexta.

IV. Huc fpeciatim pertinet Philo; in qua opinione hâc nihil eft familiarius, ut allegationibus non fit opus.

Addantur V. Zoroafter. VI. Pythagoras, VII. Epicharmus. VIII. Empedocles, IX. Cebes Thebanus. X. Euripides, XI. Plato; XII. Euclides. XIII. Virgilius, XIV. M. Cicero. XV. Plotinus, XVI. Jamblichus. XVII. Proclus. XVIII. Porphyrius. XIX. Pfellus; aliique plurimi & ex recentioribus. XX. Marfilius Ficinus, XXI. Item Johannes Fernelius, qui fibi adjungit Hipocratem & Galenum, de abditis rerum caufis l. 2. cap. 4. XXII. Cardanus de animorum immortalitate p. 235. - - 239. & XXIII. Pomponatius, qui tamen immortalitati animarum parum favet.

Atque ne quid defit, his annumerabimus. XXIV. & Ariftotelem, qui in tract. de anima l. 1. cap. 3. cum loquitur de neceffariâ qualitate corporis ab anima actuandi in illos invehitur, qui materiam hanc tam negligenter tractant, quafi poffibile fit, ut juxta fabulas Pythagoricas, quælibet anima quodlibet corpus ingrediatur: cuilibet enim animali ut propria competat fpecies, ita peculiarem effe formam, qui vel aliter docent, idem dicunt, ac fi quis affirmet artem fabrilem intrare in fiftulam; oportet enim fingulas artes fuis uti inftrumentis, & animam fuo corpore. Ubi certè Ariftoteles non carpit opinionem de Metempfychofi (quæ involvit præexiftentiam) fed quod anima hominis poffit intrare corpus brutale, & vice verfa, hæc eft illa abfurditas, quam Ariftoteles rejicit, reliquâ opinione tacite approbata. De Generatione anim. tamen l. 3. cap. 11. aliquandò clarius loquitur: Generantur

in terra

in terra ejusque humiditate plantæ & viventia, quia in terra est humor, in humore spiritus, & in toto universo animalis calor adeò, ut quodam modo omnia sint animarum plena. Ib. l. 2 c. 3. Ubi speciatim tractat quæstionem de præexistentia animarum sensitivarum & rationalium, utrum nimirum utraque dicenda sit, præexistere an verò rationalis tantum, ita concludit: Reliquum est, rationalem animam solam intrare ab extra, ut quæ sola divina sit, cumque cujus operatione corporis operatio nihil habet commune: quibus verbis opinionem Magistri sui Platonis expresse sequitur.

§. 29. Sed in contrarium I. Sic argumentantur quidam: Si in pœnam uniretur anima cum corpore, tum unio non esset naturalis; nec esset bonum & perfectio naturæ, sed potius malum quid, sicut est omnis pœna, quod absurdissimum.

℞. 1. Per instantiam. In pœnam quoque injunctum est homini, ut in sudore faciei, manducet panem; ut mulier pariat cũ doloribus; ut terra proferat tribulos. &c. & tamen nec sudor nec dolor partus, hominis nec tribuli, terræ ratione, cessant esse naturales: Imo ipsum corpus hoc crassum atque ingloriuni, loco gloriosi illius quod in statu innocentiæ habuit homo in pœnam tribuatum est, ei tamen naturale est. 2. Est ergo fallacia autem dicto secundum quid ad dictum simpliciter; non enim simpliciter in pœnam unitur anima cum corpore, sed secundum quid: & unio hæc, non in pœnam solum; sed in commodum quoque animæ concessa est, ut nimirum ne desit ei occasio redeundi ad statum priorem.

§. 30. Prius est in re illud, quod ei est naturale, quam quod est præter naturam; sed separatio animæ, & subsistentia separata est præter naturam; unio verò secundum naturam, E. hæc illâ prior fuit, non contra.

℞. Distinguendo, inter Naturam, quatenus accipitur pro statu universi post formatam materiam introducto; & quatenus accipitur pro rei Essentiâ. Jamque resp. ad minorem, unionem cum corpore quidem animæ esse secundùm naturam, i. e. congruentem statui moderno corruptionis; non verò essentialem: Cùm ipsa Animæ Essentia absque unione hâc abundè concipi queat.

§. 31. Si DEUS in principio creasset animas separatas, tum non creasset omnes res secundum perfectionem, cujuscunque naturæ congruentem debitam. Ratio consequentiæ: quia propriam & connaturalem sibi perfectionem obtinet anima in corpore non extra corpus.

℞. Distinguendo inter Animam, quâ talem: & quâ lapsam: posteriori sensu concedi potest Assertum; non priori. Etsi enim claudus perfectionem suam obtinet in grallis, grallæ tamen non pertinent ad perfectionem ejus quâ homo est.

§. 32. IV. Si animæ existunt ante corpus, aut sunt in via, aut in patria, aut in neutro. Sed nullum horum dici potest E. non præexistunt.

℞. Animæ primò fuerunt in patriâ, ubi exortæ sunt: deinde in statu neutro, cum delapsæ sunt in statum peccati: & cum in hæc corpora intromittuntur in viam reditus perveniunt. E. falsa est argumenti minor.

§. 33. V.

§. 33. V. Si Animæ præexisterent procul dubio illius status non plane essent oblitæ; quod tamen nihil illorum recordentur manifestum est. E. non præextiterunt.

℞. Oblivionem prioris status nihil evincere contra Præexistentiam animarum, apparebit facile, si consideremus illa, quæ vel plane tollunt, vel mirum in modum diminuunt memoriam nostram in ista vita: quorum omnium hic inveniemus concursum, inque majori gradu & à potioribus causis, quam ulli unquam viventi evenire potuerunt. Quæ enim memoriam nostram hic plane tollunt, potissimum ista sunt. 1. Si deest opportunitas reminiscendi aliquid, sicut illis contingit, qui surgentes jurarent nulla sibi illa nocte obvenisse insomnia; postmodum tamen occasione interdiu data, longam sæpè rerum somniorum in memoriam sibi revocant. 2. Si desuescimus animum applicare ad quædam; atq; sic quæ magno labore in scholis conscripsimus, adulti plerumque pro nostris non agnosceremus, nisi ad scripta nos convincerent nomina. 3. Si insignis quædam constitutionis atque temperamenti in corpore nostro fiat mutatio, sive ab externo quodam accidente, sive à morbo violentiori sive à sonio.

Atque hæc principia oblivionis omnia eminentius inveniuntur in descensu animæ in carcerem hunc terrestrem, quam unquam fieri potest, quamdiu eundem inhabitat. Procul omni dubio enim longè major est differentia inter illam rerum scenam, quam videt anima extra corpus, & quam in corpore videt, quam inter ea, quæ videt homo dormiens & vigilans: Et perpetua præsentis vita negotia insignem in ipsam introducunt desuetudinem reminiscendi priorum. Præterea descensus earum, primus plerumque accidit, dum sunt in statu Corticum atque silentii, in quo fortè multæ animatum myriades per multa secula jacuerunt. Si verò citra statum silentii descendant nec Corticibus innexæ fuerunt, memoriæ quoque exempla de statu priori occurrunt, ut in Christo Joh. 17. 5. Tandem descensus in terrenum hoc corpus major est mutatio, ad delendasque priores in memoria species multo aptior, quam ullum accidens, ullusvè morbus alius, quo tamen urgente, sæpè multis in hac vita memoria omnis periit. Hic iterum excipiunt dicentes: si nuda mutatio vehiculorum introducere potest in animum omnium rerum ante actarum oblivionem, sequitur talem etiam metuendam esse post exitum ex hoc corpore terreno: quod absurdum, quia ibi memoria omnis permanet, & conscientia non cessabit. Resp. diversa est ratio, quia inter statum animarum priorem & modernum intercessit status silentii & torporis, in quo consopitæ jacuerunt omnes facultates superiores intellectus, rationis & sensuum, quô & memoria pertinet. Inter modernum autem statum atque futurum tale nihil interjacet, unde nec memoriæ abolitio sequitur.

§. 34. VI. Si DEUS creavit animas cum triplici vitali aptitudine ad triplex vehiculum, quorum ultimum sit receptaculum lapsarum, sequitur Deum illas creasse cum necessitate labendi. Omnis n. vitalis aptitudo & consequenter etiam quæ est ad vehiculum terrestre, flueret ex essentiâ animæ, & per consequens necessaria est.

℞. Distinguendum est inter aptitudinem vitalem in se consideratam, & in-

ter ejus deductionem in actum. Illa si necessario competeret animæ, non tamen hæc propterea est necessaria, quia falsum est omnem potentiam, necessariò deduci in actum. E. potentia in amphibiis invenitur in pluribus elementis vivendi, non autem necessarium est, ut semper deducatur in actum; possunt enim dari e. g. anseres, anates, fibri imò hippopotanii &c. qui nunquam in aquam descendunt, si semper in terra nutriantur: Atque ita res se habet cum potentia animæ vivendi in pluribus vehiculis; Adde quod & extra vehiculum vivere, queat ut Auriga extra currum.

§. 35. VII. Si anima præextitit, adeoque plura ipsi vehicula competunt, sequitur deposito vehiculo terrestri, iterum assumi aliud, & consequenter non dari carnis resurrectionem.

℞. Distinguendum inter acceptionem vocabuli carnis in statu, pro eâ, quod jam est caro; & in ampliatione, pro eo quod fuit caro. Juxta hanc non juxta illam intelligenda est carnis resurrectio; non enim caro quatenus caro resurget, quia teste Apostolo 1. Cor. 15. ℣. 51. *omnes immutabimur*; sed illud quod fuit aliquando caro resurget, & transmutabitur in naturam ejus vehiculi quod cuilibet animæ tum competet; quia enim omnis immutatio est materiæ accidentalis, & perinde est illius substantiæ quomodocũq; formatæ sint illi⁹ particulæ (sicut nihil refert ceræ, sive pomi sive hominis figuram referat, sive in fluore sit sive gelata) hinc nihil decedet illi substantiæ quæ caro nostra fuit, sive in aëris sive in ætheris consistentiam attenuetur & immutetur?

§. 36. VIII. Si anima præextitit in vehiculo prius aereo, sequitur illi etiam post mortem tribuendum esse vehiculum simile, ne detur saltus: Tale autem decedentibus piis omninò erit incommodum, quia aër est habitatio Dæmonum, & plenus tempestatibus.

℞. Aëris varii sunt gradus; quorum summus est materia intra magnam terræ orbitam contenta. Unde non opus est Pios includere Amosphæræ terrenæ post obitum, ubi hæc incommoda; sed dari possunt loca multò altiora, ubi major quies.

§. 37. IX. Si hypothesis de præexistentia vera est, sequitur hominem sæpius posse mori quam semel: Si enim excedente homine ex hac vita vitalis aptitudo ad corpus terrenum nondum expiravit, necessum erit, illum ad simile corpus redire, donec in ipso evigilet aptitudo vitalis ad corpus aëreum: atque hac ratione sæpius mori deberet, quam semel, quod esset contra loca Heb. 9. 27. Job. 16. 22. 2. Sam. 12. 23.

℞. 1. Dictum Heb. 9. ℣. 27. ut recte intelligatur, distinguendum est 1. inter hominis vocem totiùs acceptam pro anima, in quocunque statu illa sit, & strictus pro anima cum corpore ex humo facto unita. 2. Inter Judicium universale & particulare. Loc⁹ hic ergò ita explicandus: quod quæcunq; anima cum suo vehiculo terreno est unita, illi constitutum sit, semel ab hoc vehiculo dissolvi, & deinde standum sit ipsi coram judicio particulari, ubi Nemesis divina disquiret, an ita vixerit, ut redeundum ipsi sit ad priorem statum, an minus. Judicium enim universale non sequitur mortem singulorum hominum. II. Ad

II. Ad dictum Job. 16. 22. respondetur, illud particulare esse, & loqui tantum de morte Jobi, qui in sese animadvertebat approximare finem aptitudinis vitalis ad vehiculum terrestre, unde tanquam vir sanctus non opus erat ut metueret regressum ad hoc habitaculum terrenum. A particulari autem ad universale non valet consequentia.

III. Argumentum ex 2. Sam. 12. vs.23. pariter laborat, fallacia à dicto secundũ quid ad dictum simpliciter. Particulare enim erat, quod filioli Davidis anima in vehiculum terrestre ita non regressura erat, ut rursus fieret filius Davidis, & ipsis diebus Davidis ad ipsum rediret: inde autem universaliter argumentari non licet.

§. 38. Ex hac de præexistentia hypothesi sequitur. Gloriam cœlestem futuræ vitæ inconstantem & amissibilem esse. Si n. ex priori gloria delabi potuerunt animæ, quid obstat, quin & à futurâ deficere queant?

℞. Obstare promissiones sacrarum literarum in quibus in speciale præmium fidelibus promissa est corona incorruptibilis 1. Cor. 9. 25. & immarcessibilis, 1. Pet. 5. 4. Unde Paulus testatur nos resurrecturos in incorruptione 1. Cor. 15. 42. 52. & oportere corruptibile hoc includere incorruptionem & mortale immortalitatem v. 53. ut mors absorbeatur in æternum 55. Os. 13. 14. una cum stimulo, peccato. ib.

§. 39. XI. Ex hac hypothesi sequitur, quod plures animæ ingredi possint unum corpus, quia rationis atque sensuum usu carere, nec nisi facultatem plasticam in actu habere dicuntur animæ in generationem demissæ; juxta quam discernere non possent, utrum animalia jam sit ingressa an minus.

℞. Distinguendum est inter ingressum formativum & non formativũ. Ille est quando centrum vitale animæ locum suum obtinet in illo puncto materiæ, in quo sedem animæ primariam jam determinavit spiritus universi. Etsi ergo mille animæ unâ simul ingrederentur materiam ex iis omnibus tamen non nisi una posset obtinere ingressum formativum, nimirum cujus centrum vitale punctum materiæ primarium occupavit.

§. 40. XII. Ex hac hypothesi sequeretur reliquos quoque planetas ab hominibus incoli: Quippe quorum aliqui loco beato unde delapsæ sunt animæ, propiores, imo globo hoc terreno majores sunt.

℞. Negatur consequentia, quia ibi deesset materia seminalis debitè præparata. Deus enim primum materiæ talis præparatorem Adamum in globo terreno collocavit; extra quem exinde homines non erunt.

§. 41. Sequuntur Argumenta adversæ partis ex sacris desumpta.

I. Ex Geneseos 1. versu 28. Quicunque vi edicti Divini: CRESCITE & Multiplicamini, multiplicant se secundum speciem suam; illi non minus quoad animam, quam quoad corpus se propagant: Quia ad speciei rerum animatarum constitutionem non minus anima quam corpus pertinet. At homines vi edicti Divini multiplicant sese secundum speciem suam. Ergo &c. & per consequens, animæ non præexistunt.

 Resp.

μ. Conceditur totum Argumentum: sed negatur conclusionis consequens: possunt enim homines se propagare etiam secundum animam, quamvis anima non ex ipsorum substantia desumatur. Homo enim dum generat, non nisi materiam præparat, Animæ introducendæ convenientem: atque ita ipse est causa sine qua non ratione introductionis animatum: sicut qui præparat materiam pro igne, est causa sine qua non introducendi ignis, atque ita ignes multiplicat, qui tamen ab extra accedunt, Ita corpora magnetica solo affrictu multiplicare se possunt, si nimirum ferro affricentur: quamvis materia subtilis, combinatrix ab extra accedat. His ita κατ' ἄνθρωπον præmissis, ad minorem respondetur: negando. In textu sacro enim non additur hominem multiplicari secundùm speciem suam sed nudè ponitur, crescite & multi fiatis: quæ sunt phrases indifferentes, absque determinatione causæ efficientis principalis.

§. 42. II. Ex Gen. 5. ℣. 3. Si Adam genuit Filium secundum imaginem & similitudinem suam, sequitur filium ab eo fuisse generatum etiam secundum animam. Sed verum est prius, ergo & posterius.

Respond. Negatur antecedens, quia similitudo potest intelligi externa, ratione corporis, cujus corruptelæ subjecta fuit etiam anima quamvis ab extra in illud venerit.

§. 43. III. Ex Gen. 46. ℣. 25. Quodcunque egreditur è femore parentis, illud non præexistit, sed animæ filiorum, &c. ergo, &c.

Responsio (1.) In hoc dicto intelligi posset spiritus vitalis, qui cum semine propagatur, & animæ appellatione etiam alibi gaudet: ut Psalm. 16. ℣. 10. (2.) Dici potest, esse metonymiam formæ pro formato, animæ pro animato. (3.) Si enim propriè accipiendum esset vocabulum Animarum, sequeretur, Animam propagari à solo Patre, matre exclusâ. (4) Nisi forte hypothesis vestra, de pluralitate Animarum in uno stipite hîc locum habeat.

§. 44. IV. Ex Job. 14. ℣. 4. Quis dabit mundum de immundo: unde sequitur ab immundâ anima patris, immundam animam Filii provenire.

Responsio. Particula DE non semper significat causam efficientem principalem; sed sæpe etiam instrumentalem & sine qua non, atque ita hoc loco intelligitur: quia Pater immundus cum seminie immundas communicat archei sui ideas.

§. 45. V. Ex Psalm. 51. ℣. 7. Ecce in iniquitate conceptus sum & in peccato concepit me mater mea.

Responsio. Textus loquitur de iniquitate & peccato non infantis, sed parentum generantium. Et si de infante peccatum intelligendum est, sensus est iste: Ecce anima mea ex præcedente lapsu jam in iniquitate existens recepta est in uterum matris.

§. 46 VI. Quod natum est ex carne caro est. Job. 3. 6.

Responsio. Vocabulum *nasci* non infert dependentiam essentialem ab eo qui gignit, carnalis enim, id est, vitalem aptitudinem ad carnem adepta, (jam ante nativitatem existens) anima, ex carnalibus parentibus prodiens, caro dicitur:

ſicut impura aqua per impuros canales derivata, cùm erumpit eo magis impura eſt.

§. 47. VII. Sicut per unum hominem peccatum in mundum introiit & per peccatum mors, ita mors ad omnes homines pertranſiit quatenus omnes peccaverunt. Rom. 5. ✰. 12. ex hoc ſequitur ante Adamum non fuiſſe peccatum.

Reſp. Adam ut ſupra dictum, in Hiſtoria Allegorica Moſis, eſt repræſentatio totius humani generis, & hic ipſe textus indicat mortem ad omnes homines pertranſire non ex eo, quod ſolus Adam peccaverit, ſed quatenus ipſi ſinguli homines peccaverunt.

§. 48. VIII. Rom. 9. 11. Dicitur, liberos nondum natos nihil egiſſe boni aut mali. Unde concluditur, ante vitam hanc terrenam animas non peccaſſe.

Reſponſio. Nondum nati, ſunt vel tales qui exiſtunt ante unionem; vel qui in unione, de his loquitur textus, non de illis, quia 1. expreſsè nominantur liberi 2. indigitatur determinatio temporis, in quo nihil boni vel mali egerint, nempe cum diceret Dominus: major ſerviet minori: quod dicebatur, cum jam viverent & moverentur infantes in utero. Et ita nondum nati dici poſſunt nihil egiſſe boni aut mali, actualiter quamvis ante unionem hanc jam præceſſerit aliquis lapſus; adeoque limitandum eſt prædicatum, nihil egerunt boni vel mali, ſcilicet in ſtatu unionis.

§. 49. IX. Ex 2. Cor. 5. 10. Argumentantur, ſi in loco, ubi reddenda eſt ratio omnium peccatorum, tantum reddenda eſt ratio propriorum corporis, prout quisque geſſit &c. ſequitur extra corpus nullum commiſſum eſſe peccatum, ſed verum Prius ex textu. E. & poſterius.

Reſponſio. Negatur antecedens, 1. quia in textu nulla particula invenitur excluſiva, v. g. tantùm: ſed à potiori, nimirum peccatis actualibus, fit denominatio judicii: fieri ergò poteſt, ut & de originali peccato generatim ſit reddenda ratio. 2. poſito, de hoc tunc non redditum iri rationem: tamen non ſequitur, illud non fuiſſe commiſſum: quia (1.) oblivione generali in anima jam fuiſſet obliteratum, (2.) pro eo pœnam jam ſuſtinuiſſet anima, nimirum detruſionem in carcerem hunc terrenum.

§. 50. X. Ex Hebr. 7. ✰. 5. Qui in lumbis patris decimatur, ille quoad animam eſt in Patre. At. &c. Ergo &c.

Reſponſio. (1.) Ut ſupra §. 3. hoc cap.

(2.) Qualis nativitas, talis etiam eſt potentia naſcendi; nativitas autem patrem non aliter concurrentem habet quam cauſam inſtrumentalem ad animæ introducendæ materiam præparendum, ergo ita etiam potentia naſcendi intelligi debet.

§. 51. XI. Ex Eccl. 12. 7. Spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum, unde argumentum ſicut corpus è terra, ita ſpiritus à Deo: atqui pulvis è terra datur tempore generationis E. ita & ſpiritus à Deo. Sic argumentantur, qui creationem urgent immediatam, quæ fiat tempore generationis.

Reſponſio. Sicut è terrâ deſumitur corpus; & ejus materia tamen originaliter

non tam incipit: ita etsi à Deo datur spiritus, tempore generationis, demum universaliter concurrente; tamen non sequitur, illum tum demum incipere.

§. 52. XII. Ex Zachar. 12. ℣. 1. Dicit Dominus, fingens spiritum hominis in medio ejus. Si ergò spiritus hominis fingitur in eo, non præextitit.

Responsio. Per spiritum hoc loco intelligi spiritum vitalem prout alibi sæpè Gen. 6. 17. cap. 7. 15. confer eundem ferè sensum habentem ℣. 15. Psalm. 33. prout quoque determinatio; *in medio ejus*, nempe in visceribus, indigitat; unde ad animam, non valet consequentia.

CAP. VIII.

De Personis Divinitatis in specie.

§. 1. KAbbalista. Jam paucis Personas Hypotheseos nostræ Cabbalisticæ ad Dogmata vestra applica.

§. 2. Philosoph. Christian. His itaque spiritibus; tam Animabus scilicet, quam Angelis in certos ordines digestis, jam Dogmata Emanativa proponebantur, partim sub conceptibus Numerationum: partim & quidem potissimum per conceptus Personarum, sub forma maris & fœminæ propositarum: quarum sunt quinque apud vestrates: Macroprosopus scilicet; Pater & Mater: Microprosopus, & uxor ejus: ita ut prima referatur ad Coronam; secunda ad sapientiam: tertia ad intelligentiam: quarta ad sex subsequentes: & quinta ad ultimam.

Ubi primæ quidem in Novi Fœderis libris rarius fit mentio, tanquam occultissimæ: fortassis tamen ibi, ubi Paulus præter Patrem, etiam nominat Deum: ut 2. Cor. 11. v. 31. 2. Cor. 1. v. 3. Eph. 1. v. 3. 2. Thess. 2. v. 16. Nec non Petrus. 1. Pet. 1. v. 3. Quanquam hisce in locis textus Syriacus nullibi legat copulam: Sed Patrem designet expresse. Fortassis etiam ibi, ubi summus ille Dei affectus nempe μακροθυμία exprimitur, qua Phrasi septuaginta interpretes exprimunt τὸν ארך אפים Exod. 34. v. 6. unde hæc persona apud vos kabbalistas accepit nomen אריך אנפין: ut Luc. 18. vers. 7. ubi Syrus habet: ומגי ריחה על יהון & *protrahet spiritum suum super illis.* Item 2. Pet. 3. v. 9. ubi Syrus: אלא במגרת רוחה לא צבא וגו *sed per protractionem spiritus sui erga nos non vult*, &c. Sic eadem phrasis occurrit, Rom. 2. v. 4. 1. Pet. 3. v. 20. 2. Pet. 3. 15. Quamvis etiam nomen illud אבא דרחמא seu Pater Misericordiæ, 2. Cor. 1. v. 3. à Vestratibus ad Macroprosopum referatur. (Videatur Apparat. Part. I. p. 7.)

§. 3. kabbalista. Sed quomodo reperies Patrem & Matrem?

§. 4. Philosoph. Christ. Patris quidem mentio in Scriptis Novæ Dispositionis fit sæpissimè: cui non tantum involvitur. Notio Macroprosopi, ob apicem literæ Jod; sed etiam conceptus Matris: quia duæ istæ Personæ à kabbalistis vestris in per-

in perpetua dicuntur consistere Unione, nec unquam separari: Unde Notio Matris nihil aliud nobis designat, quam Amorosam illam Patris propensionem versus inferiora, de quo Amore videatur. Johan. 15. vers. 10. ומקוא אנא בחובה *& permaneo Ego in dilectione ejus.* Rom. 5. vers. 5. 8. Rom. 8. vers. 35. 2. Cor. 13. vs. 11. 13. 1. Joh. 4. vers. 14. 16. Judæ. vers. 21.

§. 5. Kabbalista. Et Microprosopum ubi invenies?

§. 6. Philosoph. Christ. Cum Microprosopus à Vobis vocetur Filius, ita ut etiam generationis ejus, imò status ejus uterini, nec non lactationis & adolescendi, certi describantur modi (de quibus vid. Apparat. Par. 3. pag. 181. 182. seqq.) dubium nullum est, quin ista applicari queant ad filium toties in Scriptis Evangelicis denominatum: quoniam in isto statu Anima Messiæ jam ulterius descendit in illum Adami prioris gradum, ad quem applicatur Microprosopus. Nec difficile foret, speciales illos Microprosopi status ad specialia Oeconomiæ Messianæ tempora applicare, ab orbe scilicet condito, usque ad tempora novissima.

§. 7. Kabbalista. Tandem & de uxore quædam reperienda tibi sunt.

§. 8. Philosoph. Christ. Ad uxorem sive Regnum commodissimè referri possunt omnia quæ de spiritu Sancto dicuntur in Libris Novi Fœderis; quia & vestrates denominationem spiritus S. ad metrum Regni referunt (vid. Apparat. Par. 1. p. 682.) Confer. Luc. 15. v. 8. Ubi tamen notandum, ipsam quoque Ecclesiam, Spiritus Sancti præsentia gubernatam, & Messiæ cohabitatione (licet nunc magis nunc minus) illustrem, ad hoc Regnum pertinere, quod nec à Vobis est alienum, quibus iste Gradus sæpissimè dicitur כנסת ישראל seu Ecclesia Israëlis. Quo referri possent loca Eph. 5. vs. 23. 29. 32. Ap. 12. vs. 1. c. 22. vs. 17. c. 21. vs. 2. 2. Cor. 11. v. 2.

§. 9. Kabbalista. Multa adhuc restarent specialiora; nimirum de Personis secundariis, quod nempe Pater alio respectu etiam dicatur Israël senex: Materque similiter, Tebhuna seu Intellectio. Item quod Microprosopus nunc dicatur Israël puer, nunc Jaakobh: Et quod Uxor, nunc Leah, nunc Rachel dicatur. Sed ad ista nolim te adigere fastidia.

§. 10. Phil. Christ. Refugerem ad communem vestram distinctionem, quod objecta hæc divina vel Benignitatem præ se ferant, vel severitatem: quorum Attributorum plures gradus vos per istas Personarum intersectiones designatis. Similem autem diversitatem quoad Personas nostras & nos è scriptis nostris facile erueremus.

§. 11. Sic & de ordinibus Angelorum Bonorum & malorum, in quos nimirum hi sub hoc statu redacti fuerint, nihil hîc superaddam, (vid. Apparat. Par. IV. pag. 246. seqq. pag. 253. seqq. Et Pneumaticæ Kabbalisticæ Tractatus. De Animabus autem Tractatus de Revolutionibus.)

CAP.

circa quam, tanquam attributum divinitatis ultimum, ſectionem etiam quærebant cortices atque malum, non accederet: hinc pars corticum fœminina, quæ à veſtratibus dicitur Lilith, tentaſſe dicitur partem animarum fœmininam. 2. Cor. 11. ✝. 3. Ut ſtudia Fœminina in divinis amplecteretur.

§. 4. Quod cum in transgreſſione Præcepti divini fieret, & pars Animarum maſculina ad illa pariter deſcenderet: totum corpus ſive Exercitus corticum irruiſſe dicitur in corpus Adami; ita ut ſingula membra Mali, ſingulis membris Boni implicarentur: Unde Rom. 5. ✝. 12. Dicitur בכלהון בני אנשא עבר מותא בהי דכלהון חטו *in omnes filios hominis tranſiit mors, in eo, quod omnes peccaverunt.* Confer. 1. Cor. 15. 22. באדם כלהון בנינשא מי תין *In Adamo omnes filii hominis mortui ſunt.*

§. 5. Ubi notandum, non tantùm in nobiliora membra Adami, potiora quoque membra corticum ſubintraſſe: (de quo multa in Tractatu de Revolutionibus cap. 2. &c.) ſed profundiùs quoque corticibus immerſas fuiſſe partes exteriores corporis Adamitici, quam interiores, qualia fuerunt viſcera nobiliora. Unde ad illas referimus animas Gentilium: juxta ſeptem partes Corporis. (quæ ſunt 1. Caput, 2 & 3 duo brachia 4. corpus 5. & 6. duo crura, & 7. membrum naturæ; ſingulæ ſua conſtantes decade:) diviſæ in ſeptuaginta claſſes, ſeu populos, quibus præfecti ſunt totidem Principes corticum, (videatur Daniel. 10. verſ. 20. 21.) Ad viſcera autem nobiliora interna referimus Animas Populi Iſraëlitici & Fœderis antiqui.

§. 6. Effectus autem cladis hujus fuit Mors, ſive privatio graduum priorum. Et quidem, quoad Animam Protoplaſtarum ſpecialiſſimam, Deſcenſus è Paradiſo inferiore in Terram ipſam, atque corpus materiæ craſſiſſimæ: Dominii Lucis Meſſianæ loco, dominium pravæ concupiſcentiæ: Rationalitas & ſenſualitas, intellectus loco: captivatio ſub corticibus &c. Quoad cæteras animas autem Immerſio intra corpus corticum (conf. Col. 1. verſ. 13. Hebr. 2. 14. 1. Pet. 2. verſ. 9.) donec per viam generationis & ulteriora media alia exinde extrahantur. (videatur Tractatus de Revolutionibus.)

CAPUT X.

De ſtatu poſtremæ Reſtitutionis, ejusque Gradu primo.

§. 1. Kabbaliſta. Hactenus nobiſcum locutus es: nunc id agendum tibi erit, ut oſtendas Meſſiam veſtrum Autorem eſſe Reſtitutionis.

§. 2. Philoſoph. Chriſt. Omnia ad veſtrum accommodabo captum, ſalvis tamen Dogmatum noſtrorum fundamentis. Nimirum hoc modo captivatum à corticibus Animarum genus, reſtituere in ſe ſuſcepit Anima Meſſiæ: quæ jam ulterius

 conde-

condescenderat in Exilium hoc usque ad illum gradum Adami prioris, ubi locum habet Regnum Emanativum: adeoque intelligi potest per nomen Schechinæ, sive gloriæ Divinæ cohabitantis. (Hîc conferantur Johan. 1. vers. 14. Ubi notatur vox ἐσκήνωσεν: Joh. 5. 38. 2. Cor. 6. 16. cap. 13. vers. 3. Eph. 3. vers. 17.

§. 3. Itaque efficere voluit quatuor Gradibus: Nimirum

(1.) Corpus corticum infirmando.
(2.) Impugnando.
(3.) Captivando.
(4.) Destruendo.

Ut tandem hoc modo iterum in unum corpus colligeret Filios Dei dispersos Joh. 11. vers. 52.

§. 4. Sicut autem Corporis humana mensura est ejusdem Caput, octies sumtum: ita & corporis hujus mystici mensura haud incongruè statui potest, illius caput Messias: & ita quidem, ut quoad durationem mundanam singulis capitum dimensionibus tribuantur mille anni: juxta illud Apoc. 1. vers. 8. אנא אנא אלף Ego sum Aleph, &c. quasi subinnueretur millenarius.

§. 5. Primum igitur Restitutionis gradum, Infirmationem scilicet Corticum Messias tribus instituit modis.

1. Animas per generationes producendo.
2. Productas accuratius secernendo:
3. Pertinaciores variis pœnis corrigendo.

§. 6. Primò igitur Animas è corticibus per varias Generationes produxit: id quod vestrates fieri dicunt secundùm proportionem Corporis [Unde illud vestrum: *Non venturum Mesfiam, donec omnes Animæ prodierint è corpore*, Jcoamm. fol. 62. col. 1. Nidd. fol. 13. col. 2. Avoda sara fol. 5. col. 1.] Ita ut primò productæ fuerint animæ ad caput pertinentes: & sic porrò usque ad pedes. Et quia productio hæc vel concernit membra interna, vel externa, hinc juxta proportionem mensuræ supra dictæ, nimirum humani capitis, productio membrorum internorum & viscerum incepit cum Fidelibus, sive animabus nobilioribus, ab orbe condito, seu ab ipso capitis vertice; usque ad finem corporis propriè dicti; (demtis pedibus:) ad quod vos etiam aliàs stringitis Iisraëlem [sicut Abrahamum ad brachium dextrum, & Iizchacum ad sinistrum refertis.] Finitâ igitur corporis mensura, i. e. quatuor capitibus, quod est spatium quater mille annorum; censendum erit è corpore corticum jam productas fuisse omnes Animas nobiliores, Corporis Mesfiani antiqui: ad quas pertinet populus Fœderis antiqui: ita ut quicquid subsequentibus temporibus ex illis natum est, omne per revolutionis medium reversum sit: quod ego in hac hypothesi vestri causa admitto.

§. 7. Finitâ autem Pedum mensurâ, qui sunt symbolum Graduum Nezach Hod, seu superationis & Gloriæ, quos vestrates appellant duas medietates corporis; productæ censendæ erunt omnes animæ exteriores & Gentilium.

§. 8. Se-

§. 8. Secundò Infirmationem Corticum Mesſias etiam inſtituit, animas ita productas accuratius ſecernendo: ita ut interiores ad peculiare Fœdus vocatas, methodo Legis ad vitam Divinam promoveret; easque vero & genuino DEI cultu à cæteris ſegregaret: atque ita præpararet ad perfectionem aliquando temporibus Mesſiæ obtinendam, [Hebr. 11. ℣. 40. Dan. 12. ℣. 13.] ſive per revolutionem Matth. 11. ℣. 14. ſive per reſurrectionem Matth. 27. ℣. 52. 53. Apoc. 20. ℣. 6. Exteriores verò methodo Philoſophiæ expoliit, vel ad proſelytismum; vel ad revolutionem intra populum Fœderis obtinendam. Et hæc eſt Electio illa, quæ à veſtratibus ברור: in Novo Fœdere ἐκλογή; & Syris צביות dicitur: Secretio ſcilicet ad Fœdus, & Eccleſiam tam priſcam (Rom. 9. ℣. 11. cap. 11. verſ. 28. Actor. 13 verſ. 17.] quam recentem (Act. 9. v. 15. Rom. 11. v. 5. 7. 1. Theſſ. 1. vſ. 4. 2. Pet. 1. vſ. 10. Act. 15. vſ. 7. 1. Cor. 1. vſ. 27. 28. Ubi ἐκλογή & κλῆσις vſ. 26. pro ſynonymis habentur. Item. Jac. 2. vſ. 5. Matth. 24. vſ. 22. 24. 31. Marc. 13. vſ. 20. 22. 27. Luc. 18. vſ. 7. Rom. 8. vſ. 33. Col. 3. vſ. 12. 2. Tim. 2. vſ. 10. Tit. 1. vſ. 1. 1. Pet. 1. vſ. 1. 1. Pet. 2. vſ. 1. Ap. 17. vſ. 14. ſed Matt. 20. v. 16. &c. 22. v. 14. Electi, idē ſunt ac ſelectè Boni.) Prout ſimilis ſelectio olim facta eſt poſt lapſum corticum, ubi animæ in unum corpus ſecretæ ſunt ſub capite Mesſia Eph. 1. vſ. 4. quæ deinde, poſtquam ſub Adamo lapſæ eſſent vſ. 7. ſub idem caput iterum reducebantur vſ. 10. & quidem certo ordine, ita ut quæ determinatæ & limitatæ quondam fuiſſent ad loca priora, adeoque ad caput pertinerent, priùs etiam purificarentur (tanquam eandem formam Capitis habentes. Rom. 8. verſ. 29.) per martyria ſcilicet. Hinc illud quod Syrus hic dicit קדם ◻ ◻, priori loco poſuit; קדם ◻ רשם ◻ ſub priori ſigno collocavit &c. (confer. 2. Theſſ. 2. vſ. 13. 2. Tim. 1. vſ. 9. 1. Pet. 1. vſ. 2.)

§. 9. Tertiò, Infirmationem corticum Mesſias etiam inſtituebat, animas pertinaciores variis pœnis corrigendo: tam corporalibus, quam gehennalibus: quod in veſtri gratiam ſimiliter addo: quia juxta Veſtrates, omnis pœna Dei correctiva eſt, non exterminativa.

CAP. XI.

De ſecundo Gradu Reſtitutionis Animarum.

§. 1. Secundo Mesſias quoque reſtituit Animas, Cortices impugnando; tam per ſe, quam per ſuos. Poſtquam enim finita eſſet Corporis proprie dicti (in productione Animarum ex Adamo Beliale) menſura; quatuor ſcilicet Capitum; nimirum circa finem millenarii mundi quarti: quæ eſt plenitudo illa temporis, Gal. 4. ℣. 4. Eph. 1. ℣. 10. (ubi vox ἀνακεφαλαιώσασθαι repetitam hanc ſimul capitum menſuram connotare videtur.) Ipſa Anima Mesſiæ cortices aggrediebatur cominùs, ut corpus illud Iſraëliticum, nunc è corticibus omninò extra-

ctum, ulterius expurgaret: Gentiles verò sive exteriores animas) hactenus etiam productas & ad membra superna pertinentes,) in illos gradus deduceret, quibus tractaverat internas: Fœderis nimirum cultusque puri &c. Inferioresque tandem & sub pedum mensura contentas ulterius educeret è potentia corticum. Ubi obiter annoto, recenter extractas semper difficillimæ fuisse tractationis, Ecclesiæque puriori graves: prout & vestrates animadvertunt de Proselytis.

§. 2. Atque hoc est Tempus Fœderis Novi, per sacrificium ipsius Messiæ sanciti ad impetranda pro animabus sanctificandis nova & ulteriora auxilia. Jamque Anima Messiæ in illo supponenda est Adami primi loco, in quo Regnum consistere concipitur, quoniam ad Regnum à vestratibus refertur Messias: ita tamen, quatenus illud est in copula cum Microprosopo: unde etiam Agno tribuuntur omnia septem metra inferiora Apoc. 5. vs. 12. (conf. Ap. 3. vs. 1.) Et omnia quidem Basiliæ & Messiæ attributa jam à rigoris & vehementiæ sive fortitudinis gradu (quæ Gebhurah vobis dicitur) influxum habuerunt, (juxta Matth. 11. vs. 12.) unde etiam Nomen ישוע, quod Messias assumsit, habet numerum 386. id est, Nominis אלהים cujus numerus est 86. quatenus istud influit in tres mundos, ut decem singulorum numerationes ascenderent ad plenitudinem Decadis suæ, unde 300. Hoc enim metro potissimùm opus fuit ad impugnandos cominùs Cortices. Quamvis alias nomen ישוע exhibeat totum systema emanativum: nimirum Jod cum Apice, coronam cum sapientia, prout in Tetragrammato. Schin intelligentiam (vid. Apparat. in lib. Sch. Part. 1. p. 694. unde & tres literæ אמש, de quibus Liber Iezirah, in Tikkurum, & in libro Parder Rimmonim Tract. 27. c. 3. exponuntur de tribus prioribus.) Vav autem denotat sex membra subsequentia. Et Ajin quidem denotat fundamentum, sed applicatum ad Regnum, ceu fons in mare influens. Ubi notandum, quia jam erat tempus, cum copula institueretur tam inferior quàm superior; quod duæ Literæ Fœmininæ Tetragrammaticæ propterea mutatæ sint in tales, quæ connotant Masculinitatem: quoniam etiam Schin Matris, denotat tres Patres. (Unde & in Nomine יוחנן, qui erat alter à Messia, literæ Tetragrammaticæ tantùm masculinæ sunt.) In se autem,

Messias quoad nativitatem fuit in	Malchuth f. regno.
Quoad circumcisionem & Baptismum in	Jesod f. Fundamento.
Quoad officium Propheticum in gradibus Propheticis, qui sunt	(Gloria. Nezach, Hod: f. Superatio &
Quoad officium suum regium in gradu Regio. f. in	Tiphereth f. Pulchritudine.
Quoad officium suum sacerdotale; f. respectu Passionis in	Gebhurah f. Rigore.

(Quod enim tempore Messiano hi gradus permutandi & Sacerdotes ad severitatis; Levitæ autem ad Benignitatis metrum reducendi sint, expresè docet Liber Revolutionum Part. 1. cap. 23. §. 11.)

Et tan-

Et tandem quoad sessionem ad dextram Patris in gradu dextræ, Chesed s. Benignitate.

§. 3. Adeoque Messias cortices nunc aggrediebatur tam in genere & in abstracto: quam in specie, & in concreto.

§. 4. Et sicut quatuor potissimum sunt Corticum species: (de quibus videri potest Pneumaticæ Cabbalisticæ Tractatus prior:) qui in sacris Ezech. 1. ℣. 4. dicuntur:

Negah s. splendor (quem indifferentem dicitis ad bonum & ad malum.)

Ignis:

Nubes magna; &

Ventus turbinis veniens ab Aquilone. Item 1. Reg. 19. ℣. 11. 12.

Vox silentii tenuis.

Ignis.

Terræ motus, &

Spiritus grandis & fortis dissipans montes & confringens petras. Conf. Gen. 1. ℣. 2.

Sic à scriptoribus Novi Fœderis iidem intelligi videntur per

1. Materiam seu carnem.
2. Peccatum.
3. Satanam, &
4. Mortem: (quorum Applicationem in aliud Tempus differimus:)

Atque singulos hos Cortices aggressus est Messias; eosque aggredi suos edocuit; ut magno quasi exercitu impugnarentur.

§. 5. Primus igitur congressus est, quem Messias instituit cum Materia, sive carne, ejusque amore: hanc enim (1.) Ipse assumsit. (2.) abnegavit. (3.) in aliis sanavit. (4.) passionibus subjecit. (5.) glorificavit.

Assumsit autem pravâ libidinis concupiscentiâ (quam Jezer hara vocatis, & ad omnes generationes concurrere dicitis) non pollutam, sed à spiritu sancto in Matre Virgine ad polificationem fermentatam; quæ ultima dici posset primæ matris revolutio, ita ut, quæ virgo peccatum introduxerat, Virgo etiam salutem pareret. Et huc pertinet locus ille in Sohar sectione Beschallach col. 92. (Mart. fol. 52. b.) Fissio maris rubri à seniore dependet. Dixit R. Schimeon: Cerva quædam datur in terra, propter quam Deus sanctissimus, qui benedictus sit! multa facit. Cum illa clamat, Deus sanctissimus, q. b. s.! audit clamorem ejus, & suscipit vocem ejus: & cum mundus opus habet misericordia, tanquam aquis; ipsa edit voces: & Deus sanctissimus, q. b. s.! audit vocem ejus, atque propitius est mundo. Quò pertinet illud quod scriptum est. Ps. 42 v. 1. Sicut cervus glocitat erga fontes aquarum. Et quando vult parere, ipsa clausa est, ab omni latere. Deinde venit & ponit caput inter genua sua, & clamat, & edit voces, & Deus sanctissimus propitius est ipsi; Eique destinat serpentem quendam, qui mordet verenda ejus, eandemque aperit,

& diffindit locum illum; unde statim parit. In quæ verba sic commendatur R. Naphthali F. Jacobi Elchanan in libro Emek Hamelech fol. 57. col. Schechinah vocatur ים Mare, quatenus 50. portas accipit à matre superna: & ipsa est Mare imum, & סוף finis omnium graduum. Et ipsa est Virgo, cujus matrix angusta est, & amatur à marito suo: & virginitas ejus semper redit post singulos concubitus. Non enim ita se habet ut mater superna, quæ semper in copula est. Sed Schechinah opus habet, ut ipsi diffindatur locus ille: juxta mysterium Fissi Maris; & tunc parit Messiam. Atque hoc dependet à seniore sanctissimo, ut findat mare duodecim tribubus: & fissione hâc influxum in illas demittat. Quod autem de Cerva dicitur, illam esse occlusam, sensum habet istum: quod sit in dolore partus, juxta Gen. 3. vs. 16. Et Cortices ibi sint. Et sequentia conveniunt cum Allegoria sapientum nostrorum b. m. Quod nimirùm hæc Cerva non pariat, donec serpens veniat, eamque mordeat in uterum, eò quod hic sit angustus. Ubi per Cervam intelligitur Malchuth, s. Regnum: Serpens autem, qui eam mordet, est Cortex &c. Tempore ergò venturo Messiano illam affligent dolores partus, antequam pariat Messiam &c. &c. Hæc ibi. Quæ propterea saltem allegantur, ut (juxta communem Regulam vestram; cum dicitis: Id quod accidit Patribus (i. e. supernis) accidit & liberis (i. e. infernis.] appareat nihil esse absurdi, si Mater Messiæ dicatur Virgo, juxta Jesch. 7. vs. 14. De aliis autem Messianæ Nativitatis Circumstantiis nihil hîc addemus, ne nimiis digressionibus dilabamur à scopo propositæ brevitatis.

§. 6. Prout autem carnem quidem & crassissimam materiam assumsit Messias, ita (2) omnem hylophiliam seu rerum materialium Amorem generosissimè iterum abnegavit: omni philautiâ exuta formam servi assumendo Phil. 2. vs. 7. nec ullis carnis commoditatibus indulgendo. Unde & ad augendum carnis propriæ contemtum Galilæam elegit & Nazaretham, ubi conciperetur & educaretur, fabrilique opera vitam sustentaret. Prout & officii sui tempore omnem honoris fucum quam studiosissimè evitavit.

§. 7. Sic quoque (3) in aliis varias carnis imbecillitates à Corticibus plerumque exortas [Luc. 13. ℣. 11.] sanavit; liberatosque hoc modò à Satana ad sua applicuit studia: [quod alii exorcistæ efficere minimè poterant: Luc. 11. ℣. 24. 25. 26.]

§. 8. Tandem autem (4) Carnem propriam doloribus atrocissimis subjecit; donec (5) eandem plane in vehiculum commutaret æthereum. Actor. 9. ℣. 3. Similem autem philautiæ abnegationem, crucisque susceptionem etiam suis mandavit [Matth. 16, ℣. 24. cap. 10. ℣. 38. Marc. 8, ℣. 34. Luc. 9, ℣. 23. cap. 14, 27. c. 17, ℣. 33.] unde dehinc tempora martyriorum, qualia vobis dicuntur Dolores Messiani [vid. Col. 1. vs. 24.] ad quæ singuli tenebantur conferre supplementa quædam. Et hæc de Cortice primo, nempe Materia.

§. 9. Secundum congressum instituit cum Peccato, tam Universorum, sive Mundi; quam singulorum: ubi specialiter intelligitur prava illa concupiscentia, quæ à vobis Jezer hara vocatur è Genes. 6. vers. 5. & Angelus sinister, sive Mors [Conf. 2. Cor. 12. vers. 7.]

§. 10. Mun-

§. 10. Mundum igitur, ſive prava multitudinis errantis Exempla impugnavit, (1.) Exemplo vitæ ſanctiſſimæ & verè Divinæ: [Joh.8.verſ.46. cap.16.vſ.33.Luc.23. vſ.47.] ſimilemque non tantùm & à ſuis deſiderat Matth.5. vſ.16. [ad cujus imitationem multùm conferret,ſi in hunc finem peculiaria inſtituerẽtur Exercitia.] Sed & ſingulari Spiritus ſancti auxilio in ſuis mundo ſeſe oppoſuit Joh.16. vſ.8. (2.) Mundum quoque impugnavit purificatione cultus divini [qui cultus purior omnique idololatriæ ſuſpicione vacans unicum eſt, ſemperque fuit genuinæ Eccleſiæ ſignum, juxta Veſtrates.] Ut nimirum Pater invocetur & laudetur cum nomine Filii commemoratione, ceu autoris Novi Fœderis, omiſſa mentione Patrum, ad quos ſpectabat Fœdus antiquum: & expurgatis omnibus Idololatriæ ſcintillis[Joh.4.vſ.21.22.23.24. Joh.14.vſ.13. cap.15, vſ.16. cap.16. vſ.23.24.26.] Et hæc eſt vis phraſeos ἐπικαλέομαι id eſt,in precibus & benedictionibus præter Nomen Patris, nomen Meſſiæ commemoro,ita ut Deus dicatur Pater Domini noſtri Jeſu Chriſti [2.Cor.1. verſ.3. cap. 11. verſ.31. &c.] Vide Actor.2.vſ.21. cap.9. vſ.14.21. cap.22.vſ.16. Rom.10. vſ.12.13.14. 1.Cor.1.vſ.2. 2.Tim.2.vſ.22. [Conf.1.Pet.1.vſ.17. Col.3.v.17. Eph.5.vſ.20. Heb.13. vſ.15.] Unde ſi vos ad noſtrũ converteremini Evangelium, retentis precibus ritibusque veſtris (tanquam patriis,non tanquam Fœderis notis) nullâ opus haberetis imutatione alia,quã ut in Benedictionibus veſtris (quæ & nobis ità injunctæ ſunt,Col.3. vſ.17. Conf.Rom.1.vſ.8. 1.Cor.10,31. Eph.5,vſ.20. 1.Theſſ.5,18. Heb.13,15. 1.Pet. 2,5.) iſtius Nominis ſuperadderitis, commemorationem: & quando in Benedictione veſtra מודים,ſive confitemur &c.Genua flectitis,ad Nomen Dei ſuperadderetur hoc Epitheton, Pater Domini noſtri Jeſchua Meſchicha (qui eſt ſenſus loci Paulini Phil.2,vſ.10.11.) Iſtique Meſſiæ ſuæ canerentur è Pſalmis laudes.

§.11. Pravam autem concupiſcentiam ſingulorum,unde omnia peccata actualia erumpunt,duplicibus impugnavit armis: nimirum Methodo ſingulari, & auxilio infallibili.

§.12. Methodus Chriſti ut evidentius appareat,ſciendum eſt: triplicem eſſe in univerſum ad virtutum culturam methodum. Prima eſt Philoſophiæ & naturæ, qua quis ob finem Summi Boni per Actum virtutis moralis, Affectum moderari præſumit: per quam, ob nimiam Naturæ lapſæ imbecillitatem, & Corticum impedientium vigorem, omniſque auxilii ſpecialioris defectum, propriis viribus homo ad verum ſcopum eniti haud valet.

Methodus ſecunda eſt Fœderis antiqui & Legis, qua quis ob ſpeciales Dei promiſſiones & communicationes,expreſſiori Legis ſcriptæ viæ inſiſtere; ſacrificiorum beneficio vim Corticum infringere, & peculiaribus meditationibus, (quas vos Cawanoth appellatis) ad praxin virtutis ſeſe dirigere contendit. In qua tamen ad perfectionem pariter haud patet via. (Conf. Matth.5. vſ.20.) quia Natura hîc tamen, qua talis operatur; prava concupiſcentia, quamvis commiſſa ejus per victimas expientur, ad ſimiles actus ſæpiùs recurrit, nec funditus infringitur, & auxilia ſaltem concurrunt inchoata non conſummata,

Tertia

Tertia igitur est Christi methodus, qua quis

(1) Ob spem vitæ perfectissimæ in unione cum Deo consistentis (Matth.5,v.38. Joh.17.vs.23.

(2) Abnegata non saltem omni Equitate (Matth.16, vs.24.) sed & omnibus viribus propriis (Luc. 14. vs. 28-33.)

(3) Circa omnem actum moralem ad primum affectus cujuscunque motum (Matth.5.vs.22.28.29.30. in cujus rei gratiam studium catecheticum de agnoscendis & observandis affectibus peculiare insigniter prodest:)

(4) Patrem cœlestem ardenti Fide. (plorat.

(5) Ob Fœdus novum per Messiam sacrificio proprii corporis sancitum, im-

(6) Ut Spiritus Sancti auxilio affectum præsentem subigat,

(7) Actumq; hunc ad Christi præcepta, internum Mosaicæ Legis sensum ubiq; inculcantia [quæ à nobis specialiter excerpta & in jubentia, prohibentia & mystica distincta sunt, sicut vos præcepta vestra 613. excerpsistis: & Exemplum conformet.

Tunc enim vi promissionis (Matth.7.vs.7.8.9.10.11. cap.21.vers.22. Marc.11.vs.24. Luc.11. vs9.10.11.12.13. Jac.1. vs.5.6. 1.Joh.3.vs.22. Joh.14. vs.13.14. cap.15. vs.7.) & Juramenti (Joh.16.vs.23.) auxilium istud obtinet. Unde Actus tales vocantur opera Dei (Johan.6.vs 28.29.) fructus Spiritus (Gal.5.vs.22. Eph.5.vs 9.) opera Fidei (1.Thess.1.vs.3. 2.Thess.1.vs.11.&c.) Et huc pertinent omnia, quæ de fide scribit Paulus (nimirum specialissimâ hâc, quâ homo credit, se contra naturæ suæ possibilitatem, per auxilium Gratiæ exerciturum actum Justitiæ: plures simul sumti vocantur Justitia Fidei, ab instrumento; Justitia DEI, à principio; &c.) Imò huc pertinent omnia, quæ de sanctificatione dicuntur: (ut Hebr.12.vs.14 &c.) adeò ut hic unicus ille character sit, unde opus aliquod dici possit bonum, quod DEO placere queat (Heb.11.v.6.) & Christianum ab Hypocrita vel extraneo discernat. (Matth.7.v.21.) Et hæ sunt illæ Aquæ Fœminæ, quas vos Najim nukbim dicitis, pro impetrando superno influxu à vobis etiam requisitæ: unde ista de Fide methodus vobis haud alio est peregrina: in se autem planè peculiaris, & contra omnia peccata certissima.

§.13. Ut autem exauditionem hanc quam certissimam redderet Messias, hinc Cortices, eandem accusando impedientes (Apoc.12.v 10.) non ulterius victimis legalibus abstrahi voluit: (prout vi Fœderis antiqui factum esse, vos statuitis) sed ipse victima factus est Novi Fœderis; cujus conditiones sunt: ex parte hominis, Vera Fide influxum petere: Et ex parte DEI Patris, peccatorum priorum nō amplius meminisse, & influxum Spiritus S. largiri. Hac igitur victima in precibus Patri oblatâ, cortices refringuntur (Eph.5.v.2.) & peccatorum memoria abolita manet (Heb.7.v.27. cap.9.v.26.28. cap.10.v.10.11.14.17.18. Conf. Apoc.12.v.11.) & influxus (quem vos pariter toties sollicitatis) ad justitiam datur, (1.Petri 2.v.24 cap.3. vers.18. &c.)

§. 14. Hanc autem Methodum suam pro meliori impugnatione corticum evulgari curabat per duodecim Apostolos in analogiam duodecim tribuum Israeliticarum; & per septuaginta Discipulos, in analogiam septuaginta Populorum mundi & totidem Principum illorum, hoc medio impugnandorum, electos. §.15.

§. 15. Alterum contra pravæ concupiſcentiæ Corticem, armorum Meſſianorum genus eſt Auxilium infallibile: idq; duplex: Influxus nimirum Spiritus ſancti: & influxus Meſſiæ proprius.

§. 16. Ad obtinendum igitur influxum illum priorem, præparari voluit hominem catechumenum, & in methodo ſupradictâ probe informatum (Matth. 28. vſ. 19. 20.) morte ſubmerſionis (Rom. 6. vſ. 4.) quæ ſuffocarentur omnes ideæ & conſuetudines ejus priores (quæ propriè dicta converſio eſt.) prout in Dementibus & Hydrophobis ſuffocatur idea Amentiæ. Unde omnem vitæ ſuæ poteſtatem ſubmerſori concedebant ſubmergendi, ut illos tam diu ſub aquis detineret, ut quaſi pro mortuis extraherentur. Id enim peculiare eſt, quod de CHRISTO ſcribitur, ipſum *ſtatim* iterum aſcendiſſe ex aqua. (Matth. 3. verſ. 16. Marc. 1. vſ. 10.) quod aliis non erat poſſibile, quippe qui priùs refocillandi erant ad vitam novam. (Rom. 6. vſ. 3. c. 7. vſ. 4. Col. 2. vſ. 12.) Unde Submerſio dicitur regeneratio Tit. 3. vſ. 5. Matth. 19. vſ. 20. Joh. 3. vſ. 3. 9. Conf. 1. Pet. 3. vſ. 21. Atque tunc accipiebant influxum Spiritus Sancti vel generalem ad ſanctificationem (quia Aquæ Benignitatis à Metro ſanctitatis i. e. ſapientia Patris deſcendunt in Regnum: ut fortiſſimo hoc influxu quam vehementiſſimè refringeretur Cortex iſte pervicaciſſimus, ut cum Veſtratibus loquar.) vide 1. Cor. 6, vſ. 11. Actor. 20 vſ. 32. cap. 26. vſ. 18. Rom. 15. vſ. 16. Eph. 5. vſ. 26. Jud. v. 1. per actus precum & fidei ſemper continuandam Rom. 1. vſ. 17. Idem ad illuminationem Eph. 1. vſ. 17. 1. Joh. 2, vſ. 20. 27. & ſimilia dona communia. Et hoc eſt cor illud mundum, quod R. Iizchak Lorja dari dicit per ſubmerſionem ſicut in voce טבל ſubmerſit, exiſtunt literæ initiales vocum iſtarum לב טהור ברא cor mundum crea. Pſal. 51. vſ. 12.

Vel etiam accipiebant Influxum ſpecialem ad miracula pro convertendis infidelibus 1. Cor. 14. v. 22. quæ miraculorum genera ſecundum ſeriem Numerationum ſupra è 1. Cor. 12. vſ. 8. 9. 10. enarravimus.

§. 17. Influxus Meſſiæ proprius eſt conformatio Pſyches noſtræ, & ſpiritus noſtri (Nephesch, tu diceres, & Ruach.) ſpecialior, ad ſimilitudinem Pſyches & ſpiritus ejus: ſive auxilium ad imitationem ejus: quod ipſe appellat comeſtionem corporis ſeu carnis, & bibitionem ſanguinis ſui. Cujus effectus eſt, arctiſſima Animæ cum illo & omnibus gradibus ſuperioribus unio ad continuatam in Bonis operibus perſeverantiam uſque in vitam venturi ſeculi.

§. 18. Ad illam autem præparare nos voluit per epulum corporale ſumtionemq; Panis Azymi, & vini (quod illis locis rubrum ſaltem creſcebat:) cum benedictione Hebræis uſitata: verbi gratiâ: Benedictus ſis Tu, ô Domine cœli & Terræ, Pater Domini noſtri Jeſu Chriſti, qui è terra produxiſti panem. Et: Benedictus ſis &c. qui creaſti genimen vitis. Ex qua formula nomen accepit Poculum Benedictionis (1. Cor. 10. ℣. 16.) cujus requiſita latius deſcribuntur atque explicantur in Sohar Par. 3. fol. Crem. 114. a. b. & in Talm. Berach. fol. 51. a. Et hoc epulum vos celebrare poſſetis, cæteris paribus, ſecundum ritus veſtros Paſchales; ad minimum ſingulis Sabbathis.

§.19. Triplex autem potiſſimum eſt Comeſtio hæc myſtica ſive Sacramentalis, quæ quò frequentior eò utilior: & quia tota Chriſtianorum vita quaſi Sabbathum eſt perpetuum [Hebr. 4. ℣. 3. 6. 9. 11.) hinc iſta quaſi ſunt tria noſtra Epula Sabbathina: quorum uno nobis tribuitur Neſchamah, ſeu Mens: fortè & [ſicut Veſtrates dicunt die Sabbati Juſtis tradi animam ſuperfluam:) ſuperfluum illud ex Joh. 10. ℣. 10. ubi textus Syriacus cum phraſi veſtra concordat: nimirum ex Menſibus illis, ob unionem cum Meſſia, corticibus haud immerſis. Altero Chajah ſeu Vitalitas Divina; & tertio Jechidah, ſeu ſingularis cum Deo unio.

Primum autem Epulum eſt in Affectu: de ſpei genere (Hebr. 11. ℣. 1.) fidei nimirum: alterum in Voluntate, amoris ſcilicet: & tertium in Intellectu, contemplationis nimirum unitivæ.

Fides commemorando (Luc. 22. verſ. 19.) ruminat opus Fœderis novi, ejusq; beneficia individualiter ſibi applicat, ad ſupradictam illam cum Meſſia conformitatem (Joh. 6. verſ. 51. 53.

Amor ex ſenſu Prov. 30. verſ. 20. copulam celebrat myſticam (Eph. 5. verſ. 32.) elevando aquas fœmininas uberiores ad unionem ſponſi cum ſponſa in ſupernis, unde in illam influit Exempli Chriſti Semen incorruptibile. 1. Pet. 1. verſ. 23. Joh. 1. verſ. 13. 1. Joh. 3. verſ. 9. 10. Quo pertinet repetitio iſtius comeſtionis ſecunda. Joh. 6. verſ. 54. 55. Intellectus cum objecto unum evadens contemplando myſteria hæc altiſſimo gradu ad ipſam ſummorum Luminum quaſi ſcandit ſcaturiginem, unde Unio illa beatiſſima. Joh. 14. verſ. 23. 1. Cor. 6. verſ. 17. Joh. 17. verſ. 21. Joh. 15. verſ. 5. 2. Pet. 1. verſ. 4. Gal. 2. verſ. 19. 20. &c. Et huc pertinet repetitio ſumtionis hujus tertia, Joh. 6. 56. Nec enim procul à nobis abeſt diviniſſimus iſte cibus: quippe qui Spiritu Naturæ coextenſo toti materiæ, ob excellentiam primogenituræ ſuæ multò ſtatuendus eſt amplior: Unde omnia in omnibus implere dicitur. Eph. 1. v. 23. cap. 4. verſ. 10. Conf. Matth. 28. verſ. 20. cap. 18. verſ. 20. Atque ſic omnino expugnatur ſecunda hæc corticum ſpecies, nimirum Jezer hara, ſeu prava concupiſcentia & inde emergens peccatum.

§. 20. Tertia corticum ſpecies eſt Satanas, cum omni exercitu ſpirituum lapſorum: quos Chriſtus impugnavit paſſim directè eosdem ex obſeſſis ejiciendo. (Luc. 11. v. 22.) & tentationibus eorum, (præſertim Principis Edom, Matth. 4. vſ. 8. 9. Conf. Apoc. 12. v. 3. Ubi idem vocatur Draco magnus Edomiticus) reſiſtendo Hebr. 4. v. 15. Unde in officio Meſſiano confirmatus eſt Act. 2. v. 36. Heb. 2. v. 9. Partim indirectè impugnato peccato & corticibus aliis. Col. 2. v. 15. Joh. 12. vſ. 31. Eph. 4. v. 8. Hebr. 2. v. 14. Eumque ſic ulterius impugnare etiam ſuos voluit. Eph. 6. v. 11. 12. Ap. 12. v. 11. &c.

§. 21. Quarta & ultima Corticum ſpecies eſt Mors, hoſtis ultimus. 1. Cor. 15. verſ. 26. Nimirum vel corporalis, quam impugnavit non tantùm incorruptibilitate & reſurrectione 1. Cor. 15. v. 20. 21. 54. Sed & generoſa vitæ ſuæ depoſitione. Joh. 10. vſ. 18. Qui gradus adhuc eſt ſublimior, quam qui vobis dicitur, obitus per oſculum: (ubi ſingulariter notari etiam velim tempus Minchah & Erebh Schabbath, de quibus alibi.) Ad quam & ſuos hortatur. Matth. 10. v. 28. Joh. 5. v. 24. Vel

Vel æterna, quæ est infernus, quem impugnavit triumpho suo. 1. Cor. 15. vs. 55. 57. Col. 2. vs. 15. Descensuque ad inferos, Conf. 1. Pet. 3. 19. Quæ omnia vobis eò magis erunt probabilia, qui in pœnis istis finem admittitis, (juxta Emek hammelech cap. 1.) & æternitatem hoc in casu delimitata illa intelligitis, qualis etiam innuitur. Gen. 17. vers. 7. 19. Exod. 31. v. 16. 1. Par. 17. vs. 17. Psalm. 125. vers. 1.

Jamque completa una diminuti Capitis sui (i. e. centuriæ) tertia, assumtus est Dominus, in medio septimanæ Danielis ultimæ. Dan. 9. vers. 27.

§. 22. In concreto autem impugnavit cortices, dum 1. destruxit vestram Rempublicam, quoniam Patres vestri è litera Legis sibi fecerant corticem & velum (2. Cor. 3. vs. 15.) cum tamen sensus legis mysticus nunc prævalere debeat. (Rom. 10. vs. 4.)

2. Dum Gentilismum extirpavit in Romano Imperio (i. e. inter illas Gentilium animas, quæ omnes jam è corticibus extractæ & productæ erant: non verò inter illas, quæ adhuc educendæ erant) Apoc. 12. vers. 10.

3. Dum extirpabit paganizantem Christianismum ab animabus recenter è corticibus extractis propagatum: (Matth. 13. vs. 40. 41. 50. Apoc. 11. vs. 18. c. 14. vs. 16. 19. 20. cap. 19. v. 2. 17. 18. 19. 20. 21.) cujus initia concipi possunt juxta membri fœderis mensuram, quæ sunt duæ quasi tertiæ capitis unius, secundo quinti millenarii: nimirum anni 666. qui numerus ex humano corpore desumtus dici potest, (Apoc. 13. vs. 18.) ubi nimirum vitâ Fundamenti finitâ, nudorum crurum proportio incepit. Sicut enim die quinta bestiæ creabantur, ita millenario quinto Bestia, sive Regnum hoc. Cujus anni 1260. (Ap. 11. v. 2. 9. c. 12. v. 6. 14. c. 13. vs. 5.) cùm finiti erunt; Bella Væ tertii incipient. (Ap. 11. vs. 14.) Additis autem annis 30. ut sint anni 1290. (Dan. 12. vs. 11.) initia erunt Regni: & post annos 45. ut sint anni 1335. (Dan. 12. vers. 12.) hoc stabilitum erit. An. nimirum mundi 6001. (& Christi 2001.) qui numerus exurgit ex 666. & 1335. Huc ferè quadrat vaticinium illud Libri Sohar sectione Vaæthchannan. Col. 515. f. Ubi dicitur: *Umbra incipit facere initium diei sequentis: sicut eveniebat cùm vastaretur Sanctuarium: ubi ingruebat umbra juxta Jerem. 6. vs. 4. Ubi dies & umbra: & illa est finis exilii. Et mensura umbræ hujus sunt sex pugilli & dimidius, secundum pollicem mensuræ hominis, qui prævalet inter viros.* Hæc ibi. Pugillus autem est collectio trium digitorum; pollicis, annularis, & minimi: qui si statuantur denotare Centurias; hinc exurgent 18. centuriæ: & pugillus dimidius esset añorum 150. qui sunt anni exilii 1950. His si addantur anni post Christum natum 70. quo anno destructum est Templum, prodibit annus post Christum natum 2020. Numerus computo nostro superiore haud multò major, & juxta symbolum Pollicis majoris computatus.

CAPUT XII.

De duobus ultimis Restitutionis Messianæ Gradibus.

§. 1. Tertius restitutionis Messianæ gradus est, qua Messias cortices captivabit: idq; circa finem duorum capitum ultimorum in pedibus, qui quatuor qui-

dem capitum longitudinem habent in se: respectu sanctitatis & animarum tamen saltem reputantur pro duobus, quia duo crura Nezach & Hod vobis tantum duæ medietates dicuntur, ita ut quasi retracti concipiendi sint articuli infimi; quod apud vestrates haud est infrequens. Sicut enim Adam Kadmon retraxisse dicitur lumina corporis sui inferioris supra diaphragma, ut illa deinde emicaret ex oculis auribusq; &c. ita ad statum hunc Restitutionis idem retraxiste videtur lumina sua infima, quæ sub genibus, in femora supra genua, ut eo vehementius promicarent circa membrum fœderis, ist est, circa adventum Messianum primum. (Similis autem de abbreviatione & contractione temporum phrasis etiam occurrit Matth. 24. v. 22. ubi Dominus prophetice non de fine saltem politiæ vestræ, sed implicitè de consummatione totius seculi hujus loquitur.) Et quia secundum vestrates, quodlibet membrum iterum habetur pro persona integra decem Numerationibus constante; hinc finis istius meritò constituitur in Regno, nimirum Messiano hoc, in quo omnium luminum supernorum confluxus erit incomparabilis. Unde jam versari videmur circa cœlorum regionem (retractorum scilicet.)

§. 2. Berviter: circa finem Millennii sexti captivabitur satanas Apoc. 20 vs. 1. 2 3. 7. ita ut millennium septimum sit Regni Messiani Apoc. 3. 7-13. cap. 7. vs. 9-17. cap. 11. vs. 15. 19. c. 20. vs. 6. c. 21. vs. 1. 2-27. c. 22. 1-5. Matth. 13. vs. 8. 23. 30. 43. ubi Messias ut filius David regnabit: & non humiliatus erit ut filius Joseph.

§. 3. Jam enim Regni metrum, prout vos dicitis, iterum ascendet in Coronam, i. e. Messias, qui sese demiserat ad ima Adami prioris, nunc iterum ascendet ad summitatem. Circa finem autem Millennii sexti, paulatim incipiet præparatio ad Regnum hoc divinissimum, & vita Christi variis in locis & gradibus evadet illustrior; ita ut manus Jacobi, i. e. initium Temporis venturi & calcaneus Esavi i. e. finis mundi corticosi Edomitici præsentis, in unam incidant periodum, juxta 4. Esdr. 6. vs. 9. ad quam periodum spectare videtur Epistola Christi ad Sardenses Apoc. 3. vs. 1.

§. 4. Atq; hic latissimus mihi pateret campus parallelismos colligendi è libro Sohar & scriptis Propheticis Novi Fœderis, de statu Regni hujus Messiani, quos tamen, cum Tu neutiquam istorum sis ignarus, brevitatis studio hic prætereo.

§. 5. Quarto Restitutionis gradu Cortices destruentur magno illo incendio, quo regio generationis & corruptionis abolebitur Jes. 25. ℣. 7 Apoc. 20 ℣. 9. 10. 14. 1. Cor 15 ℣. 26. 27. 28. &c. Quo facto Messias Regnum tradet Patri, ibid ℣. 24. ut Deus sit omnia in omnibus: ib. ℣. 28. Idque fortè sub finem millennii octavi (finita nimirum omni totius corporis Adami Belialis mensura, quæ est octo capitum,) & hic est numerus mortis & Corticum, semper dum multiplicatur deficiens Apoc. 17. ℣. 11.

§. 6. Et hæc paucula nunc sufficiant Tibi: in quibus vix aliquid reprehendes, brevitate exceptâ; cum ad vestrum captum accommodata sint omnia. Deus igitur Domini nostri Jesu Christi, Pater Gloriæ, det vobis spiritum sapientiæ & manifestationis, in sublimiore cognitione Ejus, illuminatosque oculos mentis vestræ &c. &c. Ephes. 1. ℣. 17. 18. 19. 20. Amen!

F I N I S.

... cou una figura

adm ... ...

XXIIII^x

C

17